

Giới thiệu Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi

Truyện Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi của tác giả Tracy Trần Trần là một trong những câu chuyện ngôn tình hiện đại hay. Dương Anh Thi là chủ tịch của Yunus, vì một nước cờ sai lầm mà bị bạn thân hãm hại đẩy cả tập đoàn Yunus vào bờ vực phá sản, các cổ đông lúc đó đều hận cô, đuổi cô khỏi tập đoàn.

Trong lúc quần bách cô gặp tai nạn giao thông làm mất mạng, trùng sinh vào thân thể của Lôi Uyển Khanh - một thiên kim tiểu thư của Lôi gia cũng bị hãm hại mà mất mạng, địch trong tối ta ngoài sáng nên cô giả vờ mất trí và lấy tên là Trần Trần.

Câu chuyện tình yêu với bốn chàng nam phụ tài hoa như thiên thần và một ác quỷ vampire khác máu là nam chính sẽ như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Chương 1: Vừa gặp đã cảm thấy cô rất quý giá

Thành phố này không bao giờ cô đơn, sự náo nhiệt lẫn đèn cường vẫn len lỏi ở đâu đó. Những ánh đèn màu, những chiếc siêu xe sang trọng, thành phố này đích thực là thiên đường ở thế gian.

Ở cái thế giới này, muốn tồn tại bắt buộc phải thích nghi. Muốn sống thì ngày hôm nay bạn nhất định phải mạnh mẽ hơn ngày hôm qua gấp đôi, muốn không bị ăn tươi nuốt sống thì bạn phải tập toan tính, tập thói quen và đủ tuyệt tình để gạt bỏ đi những thứ tình cảm không xứng đáng.

Tất cả những điều này đều là đạo lý để sinh tồn tại thành phố Bách Nhật này.

Chỉ tiếc một điều rằng Dương Anh Thi cô lại hiểu ra điều này quá muộn màng, mà sự trả giá cho sai lầm lần này của cô thật sự quá lớn.

Trong giấc mơ của mình, Dương Anh Thi nghe thấy, nhìn thấy rất nhiều người đã vây quanh chỉ trích cô, còn cô chỉ bất lực ngồi sụp xuống đất chịu trận, từng giọt lệ rơi lên bên tai mình.

“Dương Anh Thi, chính cô ta đã khiến cả Yunus sụp đổ, chính cô ta đã hại chết chị gái của mình...”

“Nếu không vì quyết định ngu xuẩn của cô ta, Yunus sẽ không phá sản.”

Còn có cả hình ảnh mẹ của cô nói trong nước mắt, bà thất vọng nhìn cô nhưng cũng đầy sự tuyệt tình cùng giận dữ: “Dương Anh Thi kể từ nay sẽ không còn là thành viên của gia tộc nữa, kể từ nay con bé sẽ bị trục xuất ra khỏi gia tộc, tự sinh tự diệt.”

Bốn chữ tự sinh tự diệt như là dùng hết khí lực để nói của bà khiến trái tim Dương Anh Thi hoàn toàn tan nát. Cô không muốn, cô sai rồi, cô không nên tin lời của Lý Gia Hân, cô không nên tin rằng cô ta thật lòng với mình càng không nên quyết định theo ý cô ta. Mẹ, con sai rồi, chị gái, em sai rồi... đừng bỏ rơi con, mọi người đừng bỏ rơi con...

“Đừng... đừng!”- Dương Anh Thi hét lớn, hai mí mắt nặng trĩu mở ra, chút ánh sáng len lỏi xuyên tới thì giấc khiến cô có chút chói mắt. Cô đưa tay che mắt mình một vài giây rồi mới từ từ định thần lại, cảm giác đầu tiên là rất lạnh, con lạnh thấu xương tủy.

Dương Anh Thi đang nằm trên một bờ cát của bãi biển, cả người đau đến mức muốn động đậy cũng không được. Thỉnh thoảng sóng biển lại dạt vào ngập đầu cô khiến con ho sặc sụa lại kéo đến, đây là đâu? Sao cô lại ở đây?

Tình hình này chắc chắn là không phải bị gia đình đuổi xong cảm thấy vui quá liền ra bãi biển nằm đón sóng rồi. Nhưng hiện giờ cô không có sức để động đậy, tạm gác chuyện vì sao cô lại ở đây qua một bên đi.

“Ba ơi, chính là chị ấy.”- Một âm thanh non nớt từ phía xa truyền tới, Dương Anh Thi mở mắt có thể nhìn thấy một bé trai tầm khoảng chín mười tuổi dẫn theo một người đàn ông chạy đến bên cạnh cô. Cậu bé ngồi xuống lay lay tay cô rồi hỏi: “Chị ơi, chị chưa chết sao?”

Dư thừa! Nếu còn sức lực chắc chắn cô sẽ nói hai chữ này, thế nhưng bây giờ ngày cả chớp mắt cũng khó, cô đành thều thào nói mấy chữ: “Đây là đâu?”

Cậu bé liền nói: “Đây là xóm chài thôn Hương Lâm.”

“Thôn Hương Lâm?”- Chưa nghe bao giờ, nhưng mặc kệ đi.

Người đàn ông được cậu bé gọi là ba cũng ngồi xuống quan tâm hỏi: “Cô gái, cô không sao chứ? Sao cô lại trôi dạt vào đây?”

Dương Anh Thi toàn thân đau nhức, trước mắt tối sầm lại, chỉ kịp nhìn thấy cảnh hoang vắng của bãi biển, cô chỉ kịp nói: “Cứu tôi...”

“Cha, chị ấy chết rồi sao?”

Người đàn ông đưa tay sờ thử mũi cô rồi nói: “Chưa chết, đưa về nhà rồi tính.”

Mái nhà lá được dựng đơn sơ đến mức nói dễ nghe là giản dị nói khó nghe một chút là tồi tàn. Túp lều lụp xụp khiến người ta lo lắng nếu như gió lớn liệu có bay cả lều lẫn người trong lều đi không? Ai cũng biết căn nhà lá lụp xụp này là của Lão Lí, người nghèo khó nhất xóm chài này.

Lão Lí cùng A Nguyên vội vã chạy vào nhà, trên tay lão còn bế theo một cô gái trông rất thảm khiến Bà Lí vừa nhìn thấy liền hốt hoảng chạy ra hỏi thăm, lão Lí cũng không biết giải thích thế nào liền bảo bà sơ cứu rồi thay đồ cho Dương Anh Thi trước rồi ra ngoài. Bà Lí cời bộ vấy tím đã dính đầy bùn đất trên người Dương Anh Thi ra rồi tỉ mỉ lau nước nóng cho cô, Dương Anh Thi trong lúc hôn mê vẫn còn chút lí trí, cứ liên miêng kêu lạnh, bà Lí liền đem ngọn nến đến cạnh sưởi ấm cho cô.

Giúp Vương Anh Thi sơ cứu xong đã là một tiếng sau, lúc này bà mới nhìn rõ khuôn mặt của cô. Gương mặt trái xoan duyên dáng, đôi mắt phượng dự chừng có thể làm điên đảo người nhìn, hàng mày tựa như tranh vẽ, hàng mi tự nhiên nhiều và dày, lúc nhắm mắt đã khiến người khác nhận ra đôi mắt này thật đẹp, không biết khi cô mở mắt sẽ đẹp hơn thế nào nữa.

Bà Lí thở dài đi ra ngoài rồi nhẹ nhàng đóng cửa gỗ lại. Bà đi tới chỗ hai cha con lão Lí rồi hỏi: “Ông tìm thấy cô gái đó ở biển sao? Cô ta tự sát à?”

“Không giống lắm đâu, nếu là tự sát thì khi này cô ta sẽ không bảo tôi cứu cô ta, nhìn trang phục của cô ta tôi đoán chắc là người nơi khác đến. Thôi kệ bà nó ạ, cứu một mạng người hơn xây mười cái chùa, cứ cứu cô ta trước đã.”- Lão Lí rót ly nước rồi vừa uống vừa nói.

Sắc mặt bà Lí có chút đắn đo, A Nguyên bên cạnh liền thêm vào: “Chị gái đó rất tội nghiệp, lúc con đi thả điều thì gặp chị ấy đang đứng trên tàu cách bờ biển khá xa, hình như chị ấy bị một người khác đẩy xuống biển thì phải.”

“Biết là cứu người quan trọng, nhưng mà nhà chúng ta còn không đủ ba người ở, giờ thêm một cô gái thương tích đầy mình như vậy nằm trong phòng, chúng ta ngủ ở đâu đây? Thêm nữa... nhà cũng hết gạo rồi, sắp tới chúng ta còn phải nhịn đói, làm sao nuôi cô ta?”- Bà Lí đắn đo mãi rồi cũng nói.

Ông Lí trầm mặc một lúc lâu thật lâu rồi nói: “Kệ vậy, tôi đâu thì tôi, dù sao cũng không thể thấy chết không cứu.”

Vừa nói tới đây, tiếng ho từ trong phòng liên tục vang ra, cả nhà ba người chạy vào xem.

“Chị gái, chị không sao chứ? Sao lại ho dữ dội thế này?”- A Nguyên chạy tới lo lắng hỏi, nhìn thấy sắc mặt trắng bệch của Dương Anh Thi thì kinh sợ không thôi.

không nói được lời nào, chỉ có con ho không kiểm chế được vẫn luôn dấy vò cô.

Thấy cô ho phun cả một ngụm máu ra ngoài, lúc này sắc mặt lão Lí cùng bà Lí càng lo lắng hơn, bà Lí nói: “Kiểu này không đi bệnh viện là chết người đó.”

“Bà cũng biết nói là nhà hết gạo, lấy tiền đâu mà đưa cô ta đi bệnh viện?”

Hai ông bà thở dài, cũng không biết phải làm sao, lúc này A Nguyên đột nhiên quay người chạy nhanh ra khỏi cửa, lão Lí và bà Lí gọi lại nhưng cậu đã chạy đi xa.

Trước cửa bệnh viện, người ta đi qua đi lại đều không khỏi hướng ánh mắt về phía thân thể gầy gò của cậu nhóc phía xa. Cậu nhóc này đã quỳ trước cổng chính của bệnh viện suốt một tiếng đồng hồ, tất cả đều xót xa, nhìn cách ăn mặc của cậu bé người ta có thể hiểu chắc là người thân gặp nạn nhưng lại không có tiền mời bác sĩ.

Đây là bệnh viện có tiếng nhất thành phố A này, thành phố A tuy là thành phố nhỏ chỉ đứng thứ hai trong nước nhưng về y thuật thì bệnh viện Thiên Ái lại tự hào xếp đầu tiên của cả nước. Cùng với điều đó là đội ngũ bác sĩ cực kì giỏi nhưng chính vì vậy đã biến nơi này thành nơi chỉ có tiền mới hết bệnh.

A Nguyên cứ quỳ mãi cũng vô dụng, bởi vì căn bản không ai quan tâm tới cậu bé.

“Mau ra đón viện trưởng đi.”- Từ phía trong đại sảnh, các y tá bác sĩ ào ra ồ ạt đứng thành hai hàng. Nghe nói viện trưởng của bệnh viện Thiên Ái chính là Triệu Trường Bách, chàng trai ba mươi tuổi độc thân hoàng kim có tiếng của thành phố A này, tốt nghiệp đại học danh tiếng của Mỹ liền từ chối lời mời hợp tác của bệnh viện bên đó mà bay về đây xây dựng bệnh viện Thiên Ái.

Con người này, ngoài thành tích cao ngất trời ra thì gia thế cũng không phải dạng vừa.

“Chào mừng viện trưởng đã trở về, chúc mừng việc hợp tác với bệnh viện 03 thành công.”- Trợ lý Kim Thanh bước ra vui vẻ nói.

Triệu Trường Bách mỉm cười, nụ cười sáng chói đủ để câu hồn người: “Lát nữa chúng ta sẽ họp, chuẩn bị tài liệu báo cáo các ca bệnh cho tôi.”

“Dạ.”

Triệu Trường Bách đi xuyên qua dòng người định đi vào bên trong thì vật áo hình như vướng phải thứ gì đó, anh quay lại nhìn thì ra là tiểu gia hỏa đáng người gậy com đang kéo áo anh.

“Nhóc con, cháu làm gì vậy?”

A Nguyên đưa hai mắt vô tội cùng gương mặt lấm lem khiến ai nhìn cũng phải thương xót nhìn anh: “Cầu xin bác sĩ cứu chị của cháu với, chị ấy bị kẻ gian hãm hại đẩy xuống biển, may mắn trời dạt vào bờ, bây giờ ho rất nhiều, nhưng nhà cháu không có tiền...”

Triệu Trường Bách nghe thấy vậy cũng xót xa, anh ngồi xuống vịn vai A Nguyên: “Cháu tên gì?”

“A Nguyên.”

“Bao nhiêu tuổi?”

“10 tuổi.”

“Cô gái kia là gì của cháu?”

“...không quen...”

Đáy mắt Triệu Trường Bách thoáng xẹt qua tia kì lạ, nhìn xuống hai đầu gối đã sưng đỏ của A Nguyên thì hỏi: “Cháu đã quỳ sao? Quỳ bao lâu rồi?”

A Nguyên lưỡng lự rồi nói: “Hơn một tiếng.”

Triệu Trường Bách liền quay sang đám y tá bác sĩ đang đứng phía xa, bọn họ ai cũng đều chột dạ cuối đầu.

Giọng nói Triệu Trường Bách dần trở nên tức giận: “Cậu nhóc này quỳ trước cổng chính hơn một tiếng, lẽ nào các người không nhìn thấy?”

Không ai nói một lời, tim ai cũng đập thình thịch.

“Còn đứng ngây ra đó làm gì, chuẩn bị xe đưa cô gái kia vào cấp cứu.”

Lúc Dương Anh Thi tỉnh đã là hoàng hôn của ba ngày sau, cô cảm thấy cả người uể oải, nhưng cơ thể không còn lạnh như lúc trước, dường như đã vừa mới đi qua khỏi cửa môn quan về.

“Chị tỉnh rồi sao, hay quá, anh Trường Bách, chị em tỉnh rồi.”- A Nguyên chạy tới vui mừng gọi to, trong chốc lát Triệu Trường Bách chạy tới, dùng đèn pin soi mắt rồi miệng cô sau đó nói: “Không tồi, tình trạng hồi phục rất tốt.”

Dương Anh Thi đưa mắt nhìn xung quanh, tình hình này, cô đang ở bệnh viện sao?

Cô đưa mắt nhìn A Nguyên: “Là em cứu chị sao?”

A Nguyên gật đầu sau đó như nghĩ ra điều gì đó lại lắc đầu nói: “Không không, là anh Trường Bách cứu chị đó.”

Cô nhìn anh, người đàn ông đeo kính trước mặt, ngũ quan anh tuấn hơn người, thần thái lộ rõ về tri thức, khí chất hơn hẳn người bình thường. Anh mặc chiếc áo trắng càng làm vẻ đẹp trai tăng lên gấp bội, cô nhận ra người này, lần trước trong đại hội cổ đông của Yunus anh ta còn lên tiếng phản bác quyết định bán tháo cổ phiếu của cô. Mà không chỉ duy lần đó không, lần nào cô đưa ra quyết định mà anh ta chẳng phản đối.

Triệu Trường Bách là chủ nhân của Triệu gia, đây là gia tộc lớn cũng nắm một phần cổ đông của Yunus. Ông bà Triệu cũng đặc biệt để ý đến chị gái Dương Hoàng Huyền của cô, thường xuyên dò hỏi tình trạng hôn nhân của chị ấy, hi vọng Triệu Trường Bách và chị gái cô có thể nên duyên, về một nhà.

Nhắc đến chị gái cô, trái tim Dương Anh Thi nhói lên một cái rõ đau. Cách đây hai ngày, cảnh sát tìm thấy thi thể của chị ấy tại một sào huyệt bất cóc buồn người lớn, theo như điều tra thì được biết là do một băng nhóm thực hiện, nhưng theo như kết quả cô đã ngấm ngầm điều tra thì người đứng phía sau chủ mưu vụ này không ai khác chính là cô ả Lý Gia Hân kia.

Lý Gia Hân là bạn thân từ nhỏ của cô, gia cảnh không được tốt nên từ lúc năm tuổi đã bị ba mẹ bán cho nhà cô làm đầy tớ, một lần Dương Anh Thi từ nước ngoài trở về, đúng lúc vừa mất cô ả liền tận tay chiều cổ. Từ nhỏ tới lớn cô chưa từng dùng thân phận chủ tớ đối xử với Lý Gia Hân, nhưng cô vẫn luôn cảm nhận được khoảng cách bởi sự rụt rè của cô ả. Cho đến một hôm cô nhận được tin tức Yunus sắp rơi vào khủng hoảng bởi giá cổ phiếu không ngừng rớt sau nhiều giờ qua, lúc này Lý Gia Hân đem đến một tập hồ sơ báo cô kí tên đồng ý bán tháo đồng cổ phiếu trong tay, may ra thoát được khủng hoảng. Vì quá hoảng loạn, Dương Anh Thi liền gật đầu kí tên, sau đó... sau đó thì cô nhận được tin tức thông tin Yunus rớt giá cổ phiếu là giả, giá cổ phiếu vẫn liên tục tăng, lúc này cô kí tên bán tháo cổ phiếu đồng nghĩa với việc bán cả Yunus.

Tất cả chỉ là một màn kịch do Lý Gia Hân sắp đặt...

Mà đau lòng hơn là trước lúc cô kí vào hợp đồng kia, chị gái cô đã biết được âm mưu này của Lý Gia Hân. Trên đường chạy từ nhà đến ngăn cản thì bị thăm sát...

“Cô không sao chứ?”- Thấy Dương Anh Thi cứ ngây người, Triệu Trường Bách liền gọi cô, tiếng gọi này khiến cô trở lại thực tại, thoát khỏi sự đau thương trong lòng.

“Tôi không sao...”

“Vậy thì tốt rồi, cô tên gì vậy?”

Trong đầu Dương Anh Thi lúc này lại xuất hiện ba chữ xa lạ: Lôi Uyển Khanh

“Tôi...không nhớ...”

Không phải là mất trí chứ? Sao lại ngay cả tên mình cũng không nhớ.

Dương Anh Thi lẩm bẩm ba chữ Lôi Uyển Khanh trong đầu vài lần rồi mới chợt nghĩ tới chuyện đáng sợ đó. Cô tung chăn trên người ra rồi chạy vào toilet, cả hai người bên ngoài bốn mắt nhìn nhau sau đó cũng đi theo vào.

Trong chiếc gương phản chiếu hình ảnh của một cô gái có dung nhan như hoa như ngọc, mái tóc đen xoăn dài xõa xuống bờ vai nhỏ; Hàng mày lá liễu khẽ nhướng lên; Hàng mi dài và dày rủ xuống đôi mắt đen long lanh; Sóng mũi cao cùng đôi môi nhỏ duyên dáng. Vẻ đẹp như một viên ngọc trắng hoàn mỹ không chút vết nứt, vừa thoát tục lại yêu kiều.

Có điều... đây không phải cô, không phải Dương Anh Thi. Đây là chuyện gì? Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao cô lại mang bộ dáng này, sao cô lại rơi xuống biển?

Dương Anh Thi nhắm chặt mắt, cố gắng nặn ra chút kí ức còn sót lại. Cơ nhớ lúc bị trục xuất khỏi gia tộc, cô buồn bực và chán nản nên vừa đi vừa uống rượu, đột nhiên có một chiếc xe tải bấm kèn inh ỏi phía sau, sau đó... rất đau, đây chính là cảm giác trước khi cô mất ý thức.

Cô bị xe tải tông sao? Nói vậy là Dương Anh Thi đã chết rồi? Không thể nào...

“Chị, chị không sao chứ, sao cứ nhìn vào gương hoài vậy?”- A Nguyên chạy lại kéo tay cô, mới phát hiện tay cô rất lạnh.

Triệu Trường Bách thấy vậy cũng bước lên: “Yên tâm đi cô gái, dung mạo của cô không bị hủy đâu.”

Cô quay qua nắm lấy khuỷu tay Triệu Trường Bách, gấp gáp hỏi: “Dương Anh Thi đâu? sao rồi?”

Triệu Trường Bách bị cô làm cho hết hồn mất vài giây rồi mới lục lọi trí nhớ của mình: “Dương Anh Thi, là chủ tịch của tập đoàn Yunus sao?”

“Đúng, đúng vậy?”

Triệu Trường Bách nheo mày: “Cô quen cô ta sao?”

“Đừng hỏi nhiều, mau trả lời tôi.”

Triệu Trường Bách ngơ ra một lúc rồi trả lời cô: “Hôm qua Dương Anh Thi bị một chiếc xe tải mất phanh đâm trúng, chết rồi.”

Hai chân cô như mất đi sức lực, vì kinh ngạc quá mà loạng choạng. Chết rồi? Rõ ràng Dương Anh Thi cô vẫn đang ở đây mà, vậy người chết kia là...là thân xác cô, còn linh hồn là thuộc về cổ thân thể của Lôi Uyển Khanh.

Hoang đường, quá hoang đường. Sao chuyện hoang đường này lại xuất hiện trên người cô chứ, bây giờ cô phải đối mặt làm sao đây? Dương Anh Thi bây giờ là Lôi Uyển Khanh, mà cho dù là ai đi nữa thì rõ ràng cũng chỉ có một mình linh hồn của Dương Anh Thi cô thôi. Đây là mơ sao?

Dương Anh Thi cũng không nghe rõ hai người bọn họ nói gì với cô nữa, mớ suy nghĩ hỗn loạn trong đầu khiến tai cô như bị ù đi.

Nhưng Dương Anh Thi rất nhanh liền bình tĩnh lại, cô phải sống, cho dù là dưới một thân phận khác cô vẫn phải sống. Cô phải sống để trả thù Lý Gia Hân, trả thù cho chị gái, còn phải sống để chuộc lỗi, phục hưng lại tập đoàn đá quý Yunus. Nhiều lý do như vậy để đủ để cô kiên cường sống tiếp, trong hoàn cảnh này Dương Anh Thi biết mình nhất định phải thích nghi mới có thể tồn tại.

“Chị à, chị có nhớ nhà mình ở đâu không? Tại sao lại bị rơi xuống biển?”- A Nguyên bước lên thân thiết nắm lấy tay cô.

Trong trí nhớ của Dương Anh Thi bắt gặp hiện lên một loạt sự kiện xa lạ. Mẹ Lôi quyết định hôn sự cho Lôi Uyển Khanh và người đàn ông tên Phùng Chí Cường, nhưng Phùng Chí Cường và chị gái của Lôi Uyển Khanh là Lôi Ngân Chi lại tâm đầu ý hợp, dù không cam tâm nhưng Phùng Chí Cường vẫn phải gật đầu đồng ý hôn sự này. Lại nói tới Lôi Uyển Khanh là con gái chính thức của Lôi gia, lại là con út trong nhà nên được các anh chị và hai vị trưởng bối nhất mực nuông chiều, còn Lôi Ngân Chi lại là con ngoài giá thú nên ít được đề ý tới. Thế nhưng từ nhỏ tâm tính Lôi Uyển Khanh lại lương thiện, luôn đối tốt với Lôi Ngân Chi, cũng không biết tới người chị gái cùng cha khác mẹ của mình không vì thế mà cảm động, ngược lại còn thấy mình được cưng chiều mà sinh ra đố kị, âm thầm dụ dỗ thanh mai trúc mã của mình là Phùng Chí Cường, để anh yêu cô ta. Hôm đó trên thuyền, là Lôi Ngân Chi có tình xô Lôi Uyển Khanh ngã xuống biển.

Dương Anh Thi cũng chỉ biết lắc đầu cảm thán, cô vì tin tưởng bạn thân quá mức mà để bản thân bị sa vào bước đường cùng. Còn trùng sinh vào thân xác của một thiếu nữ ngu ngốc tương tự, vì thương chị gái quá mức mà để bản thân phải mất mạng. Nhưng dù sao thì bây giờ Dương Anh Thi vẫn chưa chuẩn bị tốt tinh thần để trở về Lôi gia, cứ tịnh dưỡng ở xóm chài nghèo kia một thời gian rồi tính tiếp.

Cô mỉm cười nhẹ, vỗ đầu A Nguyên: “Chị bị rơi xuống biển sao? Chị cũng không nhớ rõ lắm, trước kia... à, chắc do quá hoảng sợ nên không nhớ rõ mình là ai.”

Triệu Trường Bách đứng bên cạnh, nhìn nụ cười này của cô mà ngẩn người một lúc lâu.

“Vậy nếu chị không có nơi để đi thì có thể ở lại thôn Hương Lâm của em.”

Dương Anh Thi cảm thấy trong lòng rất ấm áp, xoa đầu cậu bé: “Em tên gì?”

“Em tên A Nguyên, nhưng chị không có tên...”

Triệu Trường Bách đứng một bên lúc này mới lên tiếng: “Nếu như không có tên thì thật khó khăn mà xưng hô. Hay để tôi đặt giúp cô một cái tên, thế nào?”

“Anh đặt tên giúp tôi?”

“Trần Trần, thấy thế nào?”

Dương Anh Thi ngẩn ra một lúc, Trần Trần... Trần Trần... cái tên này cũng không tồi, dù sao cô cũng không thể nói ra tên thật của mình, thôi thì cứ dùng tạm cái tên này: “Rất hay, cảm ơn bác sĩ Triệu. Nhưng... tại sao lại đặt tên này?”

Lúc này một y tá chạy vào thông báo có ca bệnh mới vào, Triệu Trường Bách vội vàng rời đi, trước khi đi để lại một câu: “Không có gì, chỉ là mới gặp đã cảm thấy cô rất quý giá.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Chương 2: tôi đến đón cô.

Dương Anh Thi trở về xóm chài Hương Lâm, gia đình A Nguyên tuy nghèo nhưng lại đối đãi với cô rất tốt. Bà Lí tìm giúp cô một bộ y phục đơn giản để thay, buổi chiều lão Lí và A Nguyên phải theo đoàn ngư dân ra biển kéo chài, để một mình Dương Anh Thi và bà Lí ở nhà.

“Trần Trần, tới giờ uống thuốc rồi, nào mau uống đi.”- Bà Lí rất ân cần đem thuốc đưa cho Dương Anh Thi, cô nhận lấy, không khỏi cảm động liền ngoan ngoãn uống hết mớ thuốc ấy.

“Cảm ơn dì, dì Lí.”

Bà Lí ngồi xuống bên cạnh, phẩy tay: “Ôn nghĩ gì, ở thôn Hương Lâm này nhà tôi tuy là nghèo nhất, nhưng tình cảm thì không hề thiếu đâu. Con người ai chẳng đôi lần gặp hoạn nạn, giúp đỡ nhau là chuyện nên làm mà.”

Buổi chiều, Dương Anh Thi nằm nhà tịnh dưỡng, bà Lí đi sang nhà của hàng xóm coi nhò ti vi, lúc trở về cũng đã choạng vạng tối, bà nhìn cô cảm thán: “Con xem đây, ngay cả người giàu có cũng không thoát khỏi đại nạn mà. Vừa nãy ti vi đưa tin chủ tịch của tập đoàn đá quý Yunus bị tai nạn qua đời, cả tập đoàn gần như là phá sản tới nơi, quả thật đáng thương. Nghe nói chính cái cô Dương Anh Thi gì đấy đã đẩy cả Yunus vào tình cảnh này, quả thật đáng trách.”

Bàn tay cầm ly nước của Dương Anh Thi khựng lại giữa không trung, cô thở dài trầm giọng: “Thật đáng trách.”

Vài ngày sau, tình hình của Dương Anh Thi dần hồi phục, cô bắt đầu thích cảm giác tản bộ ven bờ biển, cứ mỗi ngày trời mát là lại ra ngoài dạo, thỉnh thoảng còn đòi theo cha con lão Lí kéo chài. Người dân ở thôn Hương Lâm này đều rất thân thiện, không vì cô là người ngoài mà xa cách, ngược lại còn chỉ dạy cô cách kéo chài, đây quả là một công việc rất thú vị.

Cho đến một ngày nọ, A Nguyên dẫn đến một người đàn ông, không xa lạ gì chính là Triệu Trường Bách. Anh bảo muốn tái khám cho cô, Dương Anh Thi không nói gì liền ngồi yên cho anh khám bệnh, trong lúc lơ đãng có nói: “Một bác sĩ tốt nghiệp đại học lớn như anh sao lại đồng ý tới nơi nghèo nàn này khám cho một bệnh nhân chứ?”

Triệu Trường Bách soi đèn vào miệng cô coi coi cái gì đó nghe cô hỏi cũng chỉ lưỡng lự vài giây rồi nói: “Lương y như từ mẫu. Tình hình của cô cũng tốt hơn nhiều rồi, tịnh dưỡng một thời gian nữa sẽ khỏe lại thôi.”

A Nguyên cầm lưới chài chạy đến tươi cười nói: “Anh Trường Bách, chị Trần Trần sắp phải cùng cha con em đi kéo chài rồi, hôm nay mọi người có tổ chức nướng cá ăn đấy, anh có muốn đi không?”

Không đợi Triệu Trường Bách trả lời Dương Anh Thi đã lên tiếng chặn ngang: “A Nguyên, bác sĩ Triệu là nhân vật lớn bận trăm công ngàn việc, đừng làm phiền người ta.”

A Nguyên há to miệng, ‘À’ rồi ‘Ò’ một tiếng gật đầu, lại nghe giọng Triệu Trường Bách bên cạnh vang lên mang theo ý cười: “Không sao, hôm nay chủ nhật, tôi rất rảnh, cùng các ngư dân đi chài cũng rất vui, hoạt động dã ngoại tốt cho sức khỏe.”

A Nguyên vui mừng kéo tay Triệu Trường Bách đi trước, Dương Anh Thi đứng yên tại chỗ với nụ cười cứng đờ. Thế nào gọi là ‘hoạt động dã ngoại tốt cho sức khỏe’??? Cô chẳng muốn, một chút cũng chẳng muốn có liên quan gì tới Triệu Trường Bách. Ai bảo anh trước kia luôn đứng ở phe đối lập với cô, cứ hễ chủ tịch của Yunus đề ra một dự án mới, các cổ đông đều đặt bút kí tên đồng ý góp vốn, duy chỉ có Triệu Trường Bách vẫn luôn giữ đúng một câu nói: “Tôi cảm thấy dự án này của Dương tổng không khả quan.”

Dương Anh Thi nghĩ bụng, nếu Triệu Trường Bách biết Trần Trần mà anh gọi chính là Dương Anh Thi của Yunus thì chắc chắn theo chuyên môn y khoa phải gọi là đột quỵ mà chết mất.

Anh ghét tôi đến thế cơ mà.

Tôi cũng không hiểu vì cái gì mà anh ghét tôi đến thế, tôi cũng không đắc tội gì với anh, số lần nói chuyện cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, chả hiểu tại sao anh lại ghét tôi như vậy?

Buổi kéo chài hôm nay vì có thêm nhân vật xuất chúng như Triệu Trường Bách mà càng trở nên náo nhiệt, bà con sau khi kéo được cá còn tặng cho anh lấy thảo. Triệu Trường Bách vẫn trước sau lễ phép từ chối khéo léo nhưng vì bà con quá nhiệt tình nên anh mới nhân lấy một ít. Mọi người đốt một đồng lúa rồi tụ lại ngồi thành vòng tròn ven bãi biển, sóng biển dạt dào, ngoài vị mặn trong không khí còn có vị thơm của cá nướng.

Mọi người thay phiên nhau kể câu chuyện vui của mình khiến Dương Anh Thi cười không ngớt, sau đó một cậu thanh niên đã đưa ra một chủ đề với câu hỏi ‘nếu có kiếp sau thì bạn chọn trở thành gì?’

Anh bạn tên Phúc Điền ở kế bên nhà lão Lí sáng khoái trả lời như sau: “Tôi muốn làm gấu trúc, cả ngày chỉ ăn với chơi, mặt cứ đàn thoí mà ai cũng yêu.”

Ngay lập tức mọi người cười rần lên, một người còn vui tính nói: “Đâu cần làm gấu trúc, mặt cháu cũng đàn thoí mà các bác vẫn thương cháu đấy thôi.”

Mọi người càng cười lớn hơn, Phúc Điền giả bộ xịu mặt tỏ vẻ không vui nhưng ai cũng biết cậu sẽ không để tâm tới mấy việc này. Tới phiên A Nguyên, cậu suy nghĩ một lúc rồi nghiêm túc nói: “Em muốn làm idol, nhưng chắc không được rồi... thôi thì làm cá mập đi, ở dưới biển cá mập ngầu nhất.”

Buổi tối hôm đó có lẽ là lần đầu tiên Dương Anh Thi cười nhiều và thực sự vui vẻ đến như vậy, dưới ánh lửa phản chiếu nụ cười tươi của cô cùng đôi mắt đen láy, vừa tĩnh lặng lại vừa như biết nói, đẹp động lòng người, khiến Triệu Trường Bách đang ngồi một phía cũng không kiềm chế được liếc nhìn.

Khoảng vài tuần sau đó cuộc sống của Dương Anh Thi rất yên bình, cô bắt đầu cảm thấy thích cuộc sống như vậy, không toan tính cũng không phải đối mặt với một núi hồ sơ như lúc trước. Mỗi ngày rảnh rỗi Dương Anh Thi liền ra bờ biển đi dạo, hôm nay gió mát hiu hiu khá dễ chịu, đang lúc cô đang thưởng thức cảnh đẹp yên bình kia thì dưới chân cảm thấy nhột nhột, cô nhìn xuống chân mình, vật ở dưới chân ngược lên nhìn cô kêu một tiếng: “Méo!”

Dương Anh Thi mỉm cười ngồi xuống bế con mèo trắng nhỏ dưới chân lên: “Nhóc cũng đi hóng gió à?”

“Mèo cũng biết đi hóng gió sao?”- Giọng nói ở đâu phát ra khiến suýt chút nữa Dương Anh Thi nghĩ rằng là con mèo nhỏ đang nói chuyện với mình làm cô hoảng cả hồn. Dương Anh Thi ôm mèo con quay lại nhìn người đang đi tới, Triệu Trường Bách mặc quần tây áo sơ mi trắng đi tới, giữa khung cảnh này trông y hệt như bạch mã hoàng tử bước ra từ chuyện cổ tích.

Dương Anh Thi nở nụ cười nhạt, trong giọng nói có vài phần mỉa mai: “Bác sĩ Triệu cũng thật có nhã hứng, từ thành phố lại chui về một thôn chài nghèo để đi dạo.”

“Tôi đi từ cửa chính, không có chui.”- Triệu Trường Bách vui vẻ nói, chui??? Cách dùng từ này của cô cũng thật thú vị đi, anh háng giọng vài cái nói tiếp: “Vội lại tôi tới không phải để đi dạo.”

“Vậy là để làm gì?”

“Để tìm em.”

Dương Anh Thi nghe xong chỉ cảm thấy buồn cười, không nhịn nổi liền cười rộ lên, ôm con mèo trong tay quay đi: “Không phải là bác sĩ Triệu cảm thấy có hứng thú, muốn theo đuổi tôi chứ?”

Triệu Trường Bách không ngờ cô sẽ thẳng thắn nói ra như vậy nên cũng có chút ngạc nhiên nhưng rất nhanh liền thần nhiên đáp: “Cứ cho là vậy đi.”

Dương Anh Thi quay lại nhìn anh, gương mặt cô cố tình tỏ vẻ ngạc nhiên: “Chúng ta mới gặp hai lần, anh không phải yêu tôi từ cái nhìn đầu tiên chứ?”

“Cho là vậy đi.”

Thôi rồi thôi rồi, phiền phức này chưa đi phiền phức kia lại kéo đến. Ngực thật, Triệu Trường Bách này kiếp trước đối với cô không đội trời chung vậy mà bây giờ lại nói muốn theo đuổi cô. Trời ạ, Dương Anh Thi cô cho dù thích nghi giới cũng không thích nghi nổi nữa.

“Bác sĩ Triệu, anh phải hiểu rõ một điều là tôi không tin vào cái gọi là tiếng sét ái tình gì gì đó, anh cũng không phải gu của tôi đâu, thế nên giữa chúng ta chỉ tồn tại ơn nghĩa. Anh cứu mạng tôi, tôi mang ơn anh, thế thôi.”- Dương Anh Thi cân đi nhắc lại thì mấy câu này đã rất khéo léo rồi, vừa không làm tổn

thương người khác vừa bảo vệ cô an toàn rút lui.

“Em có biết... cách nói chuyện này của em, thật là... rất giống một người không?”- Cách nói chuyện không chừa đường lui cho người khác của cô rất giống với Dương Anh Thi, ánh mắt vừa sắc bén lại vừa thân nhiên cộng với thái độ cố tình tỏ ra giấu cợt người khác kia đều rất giống với Dương Anh Thi.

Dương Anh Thi không thèm để tâm tới lời nói của anh, cô quay người định rời đi thì nghe thấy tiếng Triệu Trường Bách nói theo.

“Nếu đã là mang ơn, không lẽ mang ơn lại không trả?”

Dương Anh Thi dừng bước, trả ơn thì trả ơn, dù sao tính cô cũng không thích nợ người khác. Cô quay lại nhướn mày nói: “Được, trừ việc lấy thân báo đáp, cái gì tôi cũng làm”

“Được, tối nay cô ra cổng làng đợi, tôi đến đón cô.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 3: Chương 3: Có ý định đào góc tường

Buổi tối Dương Anh Thi rất giữ lời mà đi ra cổng làng đứng đợi, Triệu Trường Bách cũng rất đúng giờ, ít ra không để cô phải đợi lâu. Chiếc Mercedes màu trắng cao cấp của anh dừng lại, Triệu Trường Bách vừa bước xuống nhìn cô liền nhủ mày nhẹ sau đó thờ dãi đi vòng qua ghế phụ mở cửa cho cô, giọng nói nhẹ nhàng pha chút vui tính: “Đi thôi, trước tiên dẫn em đi mua bộ đồ thay vào cái đã.”

Dương Anh Thi bất giác nhìn lại bộ y phục cũ kĩ trên người mình, chịu thôi, bây giờ cô nghèo như vậy, làm gì có y phục đẹp để mặc. Lúc sắp bước lên xe cô chợt nhớ ra một vấn đề quan trọng: “Tôi nói trước, một là để nguyên bộ váy bây giờ của tôi, hai là nếu anh muốn tân trang cho tôi thì tiền anh trả, tôi không liên quan.”

Triệu Trường Bách bật cười, sáng khoái đáp: “Được, không thành vấn đề.”

Triệu Trường Bách dẫn cô đi qua một loạt các cửa hàng quần áo lớn nhất thành phố Cát An này, lựa chọn qua một loạt mới tìm được một bộ váy mà Dương Anh Thi và Triệu Trường Bách đều ưng ý. Sau đó anh đưa cô tới một studio, một người tóc vàng trong có vẽ khoảng ba mươi đi ra vui vẻ chào đón.

“Triệu thiếu gia trăm năm mới ghé chỗ tôi một lần, không ngờ lại dẫn theo cả bạn gái đến.”

Triệu Trường Bách cũng không phản biện gì, chỉ cười nhẹ nói: “Ri-A, giao cho cậu cô gái này đây.”

Ri-A hướng về phía Dương Anh Thi giơ tay ra, hòa đồng nói: “Chào cô, tôi là Ri-A, chuyên gia tạo mẫu trẻ nhất và tài giỏi nhất hiện nay, đã từng lọt vào bảng xếp hạng của thế giới, ai cũng nói tôi tài giỏi...”

“Ri-A!”- Triệu Trường Bách ho vài cái hắng giọng ngăn lại, Ri-A cũng cười hề hề tỏ vẻ không chấp nhật.

Dương Anh Thi bắt tay Ri-A: “Xin chào, tôi là Dương...à, cứ gọi tôi là Trần Trần là được.”

Cô thầm thở phào, suýt chút nữa thì cô đã nói ra mình là Dương Anh Thi rồi, dám chừng lúc đó Triệu Trường Bách sẽ máu nhồi cơ tim chết mất thôi.

“Ok Trần Trần, cô đi theo tôi, tôi sẽ biến cô thành nữ thần.”- Ri-A nắm tay cô kéo đi vào bên trong phòng kính.

Triệu Trường Bách cũng không biết đã qua bao lâu, anh ngồi ở ghế sofa chờ đợi cuối cùng cửa phòng cũng mở. Dương Anh Thi bước ra, trên người đã mặc lên bộ váy mới. Bộ váy màu da người với thiết kế đuôi cá quý phái, điểm xuyến những hạt pha lê lấp lánh, thiết kế tinh xảo càng làm nổi bật thân hình đồng hồ cát đầy đặn của cô. Đến cả khi Dương Anh Thi nhìn vào gương cũng phải giật mình, phải nói là Lôi Uyển Khanh hoàn hảo, cực kì hoàn hảo.

Dương Anh Thi cô kiếp trước dù cũng được nhiều người khen là xinh đẹp nhưng khi cô nhìn mình trong gương cũng chỉ đánh giá bản thân ở mức trung bình, ngày hôm nay cô phải cảm thấy mang ơn ông trời đã cho mình cơ hội sống dưới thân xác xinh đẹp như vậy.

Lôi Uyển Khanh năm nay chỉ mới hai mươi hai, làn da vẫn còn vô cùng mềm mại và trắng nõn như viên ngọc quý được cất giấu sau màn tuyết. Ánh mắt như nước mùa thu phẳng lặng phả một chút lạnh nhạt, sống mũi cao thon gọn, đôi môi anh đào đỏ mọng ướn ắt. Sắc đẹp vừa thanh thoát lại vừa ủy mị không kém, một người con gái khuynh quốc khuynh thành hoa nhường nguyệt thẹn.

“Quá hoàn hảo, em quả nhiên là báu vật khiến người khác muốn giữ lấy mà trân quý.”- Đại khái cô nghe thấy một câu tán thưởng này của Triệu Trường Bách.

...

Dương Anh Thi còn tưởng anh sẽ đưa cô đi đâu, hóa ra là tới buổi tiệc kinh doanh ra mắt sản phẩm mới của tập đoàn thời trang Hoàng Thịnh. Hình ảnh cô khoác tay bạch mã hoàng tử bước vào từ cửa lớn đã chấn động không ít tới một số người, đặc biệt là những cô gái âm thầm ái mộ Triệu Trường Bách.

Nam lịch lãm phong độ, nữ yêu kiều quyến rũ. Quả là trời sinh một cặp, tiên đồng ngọc nữ mà.

“Cô gái kia là ai vậy? Đi bên cạnh Triệu thiếu gia của cô luôn kia Gia Hân.”- Một người phụ nữ cầm ly rượu vang đỏ tới bên cạnh Lý Gia Hân, trong giọng nói còn chút hả hê.

Lý Gia Hân mặt mày hằm hằm nhìn về phía cặp nam nữ phía xa, tức tối đặt mạnh ly rượu trong tay xuống bàn.

“Ấy dô, Gia Hân cũng biết nóng giận cơ đấy.”

“Liên quan gì tới cô, cú đi.”- Lý Gia Hân đang tức giận, không nể mặt mũi của bất kì ai.

Cô gái bị quát kia liền cau mặt, giọng nói khinh thường: “Làm gì ghê thế, từ một con ở bây giờ được chút lợi lộc thì liền tưởng mình đại tiểu thư nhà nào rồi hay sao mà lên giọng ghê thế hả? Hay tưởng mình đã leo lên giường cậu Triệu và làm bà Triệu rồi sao?”

Giọng nói của cô gái đó không nhỏ lắm nên một số người xung quanh đều nghe thấy liền quay nhìn về phía họ, Triệu Trường Bách và Dương Anh Thi cũng bị gây chú ý. Điều đầu tiên cô nhìn thấy chính là Lý Gia Hân, cô ả đang đứng phía xa kia. Tâm trạng cô thật có chút kích động mà muốn qua xé nát cái bản mặt cô ả ra. Dương Anh Thi nhếch môi, hơi nghiêng đầu qua nói nhỏ với Triệu Trường Bách bên cạnh: “Nam chính là anh đấy.”

Triệu Trường Bách cũng nhận ra Lý Gia Hân: “Cô gái này chẳng phải là bạn thân của Dương Anh Thi sao? Có một lần dự hội nghị anh đã từng gặp cô ta, hình như tên là Lý Gia Hân thì phải.”

“Anh có ấn tượng với cô ta thì mặc anh, nhưng đừng có gán tên cô ta vào ba chữ Dương Anh Thi.”- Giọng nói cô đột ngột trở nên lạnh lẽo không mang theo một tia tình cảm nào khiến Triệu Trường Bách có chút kinh ngạc, sau đó liền nở nụ cười nói.

“Không phải em ghen rồi chứ?”

Xi! Dương Anh Thi không thèm nói tiếp, chỉ tập trung tinh thần xem vở kịch phía xa.

Lý Gia Hân tức đến đỏ mặt đẩy mạnh vai cô cô gái kia khiến cô ta mất thăng bằng liền ngã xuống đất. Mọi người xung quanh thấy vậy liền ồn ào bàn tán, chỉ trích Lý Gia Hân. Cô gái kia từ dưới đất đứng lên không nói một lời liền vung tay tát một cái bốp vào mặt Lý Gia Hân một tiếng rõ to khiến nửa bên mặt của cô ả còn in hằn năm dấu tay đỏ tươi.

Dương Anh Thi đứng bên này thật sự thề, nếu bây giờ mà có băng rôn cô nhất định sẽ giơ lên cổ vũ cô gái kia. Sự kích động này của cô khiến cô vô thức nắm chặt tay Triệu Trường Bách làm anh cũng nhìn cô với ánh mắt khó hiểu, người ta xích mích với nhau, cô phản kích vậy làm gì?

Giương mặt Lý Gia Hân bị tát đến đỏ lên, cô gái kia tát xong liền thỏa mãn mắng nhiếc: “Cô tưởng mình là ai, không nhờ Dương Anh Thi bây giờ thì cô cũng chỉ là con ỉ của Dương gia thôi, thế nào, hại bạn thân của mình rồi chiếm gia sản của Dương gia thì nghĩ rằng mình là Dương đại tiểu thư rồi sao? Đứa con bị cha mẹ bỏ rơi bán làm con ỉ như cô, hừ...có tư cách đó sao?”

“Mày nói cái gì...mày!”- Lý Gia Hân kích động muốn giơ tay lên.

“Àm ỉ gì ở đây?”- Một giọng nói nam tính trầm thấp vang lên, vòng người đang vây quanh xem náo nhiệt liền tản ra hai bên để một người đàn ông đi vào. Dáng vẻ anh ta cao ráo cường tráng, ngũ quan góc cạnh nam tính, vừa thoát nhìn cái loại khí chất này còn làm tưởng người này là quân nhân.

Nhưng không, đó là Hạ Dĩ Tường, chủ tịch của tập đoàn thời trang cao cấp Hoàng Thịnh.

Hạ tổng vừa đến, hai cô gái đang âm ỉ kia cũng xem như không có chuyện gì, mỗi người một hướng tản đi. Lý Gia Hân ôm một cái mặt in năm dấu tay đi lướt qua cô, Dương Anh Thi thật là rất muốn kéo cô ả lại tát thêm một bên kia luôn cho chấn số.

Vào buổi tiệc, Triệu Trường Bách và cô đứng một bên, với thân phận của anh cũng có khá nhiều người đến chào hỏi bắt chuyện, đa số là thương nhân nhỏ muốn tìm cơ hội làm ăn. Triệu Trường Bách đều rất thoải mái nói chuyện, lúc có người hỏi quan hệ của hai người là gì, Triệu Trường Bách cũng rất thoải mái nắm lấy tay cô mà nói: “Bạn gái của tôi.”

Dương Anh Thi mỉm cười nhẹ, âm thầm muốn rút tay mình ra nhưng Triệu Trường Bách lại càng nắm chặt hơn khiến cô không cách nào thoát khỏi tay anh được. Nụ cười Dương Anh Thi dần cứng ngắt, tên này vẫn còn chưa chịu bỏ cuộc.

Được một lúc Hạ Dĩ Tường đi đến: “Cậu Triệu trăm công ngàn việc mà cũng dành chút thời gian đến đây, quả là vinh hạnh của Hoàng Thịnh rồi.”

Triệu Trường Bách bắt tay Hạ Dĩ Tường rồi cười nhẹ nói: “Hoàng Thịnh ra sản phẩm mới, sao có thể thiếu phần ủng hộ của tôi được chứ. À, cậu hai không tới à?”

“Chú ấy hả, đã tới từ sớm rồi, nhưng tại cậu cũng biết tính của chú ấy mà, không thích ồn ào, vừa tới là trốn đâu mất chắc giờ này đang ngủ say ở xó xỉnh

nào đó.”

Cuộc nói chuyện của bọn họ Dương Anh Thi cũng không đề vào tai, dù sao thì cũng không liên quan gì cô. Đối với tập đoàn Hoàng Thịnh cô cũng xem như có hiểu qua chút đỉnh, năm đó mẹ cô và bà Hạ còn sắp đặt hôn ước cho cô và cậu hai Hạ gia, tính ra hôn ước quý quá đó cũng ràng buộc cô ba năm rồi, mẹ bảo cô không được yêu đương đợi chuyện hôn sự với cậu hai Hạ gia.

Đợi chuyện hôn sự... đợi cái rắm ấy. Lãng phí mất ba năm thanh xuân của bà, đổi lại là cậu hai quý quý gì đấy chẳng một lần nào lộ diện.

Bất quá Dương Anh Thi cũng không quá hứng thú với mấy tiết mục văn nghệ kia, cô lén thoát khỏi Triệu Trường Bách muốn ra ngoài hít thở chút không khí. Hoa viên ở đây thật lớn, đủ loại hoa xinh đẹp được trồng dọc theo đường đi, chỉ cần hít thở cũng khiến người khác say đắm.

Nhưng Dương Anh Thi lại không có tâm trạng thưởng hoa nhàn rồi như vậy, vừa rồi gặp lại Lý Gia Hân khiến cô nhận ra đến lúc mình phải trả thù, phải quay lại phục hưng Yunus. Nhưng việc trước tiên nhất của cô chính là làm sao để có thể dùng thân phận của Lôi Uyển Khanh thuận lợi qua mắt mọi người để bước vào Lôi gia đây?

Ở Lôi gia còn có một Lôi Ngân Chi và một Phùng Chí Cường cần phải đối phó nữa, thật khiến tâm tư của cô mệt mỏi. Dù gì thì bây giờ cô cũng đang mượn thân thể của Lôi Uyển Khanh để dùng, thôi thì thay cô nàng làm chút việc vậy, giúp Lôi Uyển Khanh trả thù đám người đã hại nàng ta.

Càng nghĩ càng nặng đầu, Dương Anh Thi thở dài một tiếng. Lúc quay đầu lại đúng lúc gặp người mình không muốn gặp, nghĩ kỹ một lúc, lúc này vẫn chưa phải lúc để gây sự, tạm tha cho cô ta. Cô định quay lưng rồi đi thì cô ả lên tiếng: “Đứng lại đó.”

Dương Anh Thi đứng lại, không quay lưng.

Lý Gia Hân bước lên: “Tôi cảnh cáo cô nên tránh xa anh Trường Bách ra một chút, nếu không đừng trách tôi không khách khí.”

Dương Anh Thi quả thật giận quá hóa cười, nghe cái giọng nói chanh chua của Lý Gia Hân khiến cô nhớ đến độ lạnh của thi thể chị gái cùng sự sụp đổ của Yunus, lúc này con giận lại sục sôi lên. Cô quay lại khoanh tay, khóe môi chứa nụ cười mỉa mai: “Tôi cứ dính vào anh ta đấy, thì sao nào? Cô là ai, vợ, vợ chưa cưới, tình nhân, hay đến cả tình nhân cũng không làm được? Có tư cách thì leo lên giường của anh ta cho tôi xem, ở đây sửa cái gì?”

Lý Gia Hân sững sốt, cô ả chỉ mới nói cảnh cáo vậy thôi nhưng phản ứng của cô gái kia quá mức hận thù như vậy, cứ y như rằng giữa cô ả và cô có thù truyền kiếp vậy. Với lại cái nhìn của cô khiến Lý Gia Hân vô cùng khiếp sợ, vô thức lui về sau mấy bước.

Ánh nhìn đó... sao lại giống Dương Anh Thi đến vậy?

“Tôi không thêm cái nhau với cô.”- Lý Gia Hân mặt mày tái mét quay đi thì bị Dương Anh Thi chặn ngang. Cô từng bước bước lên kéo theo Lý Gia Hân vô thức hoảng sợ lui về phía sau.

nụ cười trên khóe môi chứa mười phần là lãnh ý: “Thế nào, sợ rồi sao? Vốn dĩ tôi định không so đo với cô, nhưng càng nhìn cô tôi lại càng cảm thấy chướng mắt, phải làm sao đây?”

Lý Gia Hân lui về phía sau từng bước, tình mắt phát hiện phía sau có hồ nước, liền âm mưu đẩy Dương Anh Thi xuống. Lúc gần tới, Lý Gia Hân đột ngột túm lấy tay của Dương Anh Thi kéo ngược về phía trước.

Chút ý định vật vãnh này của cô ả sớm đã lọt vào mắt Dương Anh Thi từ lâu, cô khéo léo né tránh bàn tay ả khiến ả mất thăng bằng tự mình ngã tùm xuống nước. Liên tục đập nước kêu cứu, hồ này không sâu nhưng được cái nước ở đây rất lạnh.

Dương Anh Thi cười lớn hả dạ: “Có muốn ngay bây giờ tôi gọi cho Triệu Trường Bách bảo anh ta tới đây xem bộ dáng mascara bị lem tùm lùm này của cô không? Đảm bảo anh ta sẽ có ấn tượng về cô ngay đấy.”

Lý Gia Hân dưới nước ho sặc sụa, lớn tiếng chửi mắng: “Tiện nhân, tiện nhân.”

Mặc kệ chó điên cắn bừa, cô quay người rồi đi để lại Lý Gia Hân vẫn đang chật vật dưới nước. Dương Anh Thi đã cảm thấy tâm trạng tốt hơn rất nhiều rồi, bây giờ vẫn chưa phải là lúc phải làm lớn chuyện với cô ả, bước đầu cứ cho cô ả một cảnh cáo nho nhỏ là được.

Đi được không bao xa cô liền nghe thấy tiếng bước chân của một đám người, còn nghe thấy một câu “Kẻ hành hung người khác kia chưa đi xa đâu, mau đuổi theo.”

Dương Anh Thi ngao ngán lắc đầu, cô còn không hiểu tình hình Lý Gia Hân sao, sau khi bị cô tấn cho một trận như vậy chắc là không cam tâm, gọi người đến để tố cáo. Mà đám người đó đều là đặc công của Hạ gia, rất khó đối phó.

Chết toi rồi, giờ biết trốn đâu đây...

Đột nhiên cánh tay cô bị nắm lấy...

“Á, um...”- Dương Anh Thi hoảng hốt hét lên nhưng ngay sau đó bị một bàn tay che lấy miệng khiến cô im bật, chỉ biết mở mắt nhìn người trước mặt, cô bị kéo lấy, lưng tựa vào một góc cây, mà người đàn ông đó lại đứng đối diện cô... hần đứng ngược sáng nên cô không thấy rõ mặt, chỉ có điều người hần rất cao, hơn nữa hương hoặc hương trên người cũng rất ấn tượng.

Cô trước giờ rất ít khi tiếp xúc với đàn ông ở khoảng cách gần như vậy, khi không bị người khác áp sát cũng có phần khó chịu muốn phản kháng thì nghe thấy một giọng nói rất hay, rất mê hoặc.

“Đứng ở đây, đám người đó mà phát hiện ra cô thì cho dù là Triệu Trường Bách cũng không giúp cô nổi đâu.”

Âm thanh đó rất hay, du dương như một khúc vĩ cầm nốt trầm. Cũng rất lạnh lùng, rất uy nghiêm, vô thức Dương Anh Thi cũng không cử động nữa.

“Mau lên, mau...”- Một chỉ huy trong đám đặc công vừa chạy tới, nhìn thấy bóng lưng quen thuộc thì cả đám nhất thời kinh sợ đứng nghiêm chỉnh cung kính cúi chào gọi một tiếng: “Cậu hai.”

Phía bên này Dương Anh Thi cũng tròn to mắt nhìn người đàn ông trước mặt mình. Cậu hai? Cậu hai của Hạ gia, Hạ Dĩ Niên sao? Trời ạ, cuối cùng cô cũng còn mạng để gặp vị hôn phu trời đánh này của mình rồi. Thật là cảm động suýt rơi lệ đấy...

“Cậu hai, này giờ cậu có thấy...”

“Cút ngay, không thấy tôi đang bận việc gì sao?”- Hạ Dĩ Niên cất giọng lạnh lùng cắt ngang câu hỏi của anh đặc công kia. Đám đặc công nhìn bóng dáng mờ mờ của cô gái được Hạ Dĩ Niên che chở thì đại khái cũng hiểu chuyện, biết điều mà không hỏi thêm.

Người ở Hạ gia... không, không chỉ người ở Hạ gia mà người ở cả thành phố này ai mà không biết cậu hai của Hạ gia mỗi ngày một cô tình nhân, đêm đêm phóng túng hết chỗ nói. Vì vậy chỉ cần vừa nhìn thấy bóng dáng lò mờ của Dương Anh Thi, tất cả không hẹn mà cùng ngấm hiểu hai người đang làm gì.

“Thuộc hạ lui trước.”

Khi tất cả đều rời đi, Dương Anh Thi mới chui xuống cánh tay Hạ Dĩ Niên đang chống lên cây, thoát khỏi phạm vi hơi thở của hắn. Hạ Dĩ Niên phui phui hai tay, động tác bình thường là thế như khi được thực hiện bởi hắn thì liền toát lên vẻ ưu nhã khó nói.

“Lúc này cô gái kia cũng chỉ cảnh cáo cô vài câu, cần gì cô phải như con nhím xù hết cả gai lên như thế?”

Dương Anh Thi lấy lại tâm trạng bình tĩnh, tôi xù gai sao? ừ xù gai thì liên quan khi gì đến anh, nấp một xó xem lên người khác nói chuyện, cái đồ bất lịch sự nhà anh còn muốn chỉnh thái độ của tôi.

Hạ Dĩ Niên quay sang nhìn cô, lúc này ánh sáng hắt vào cô mới có thể nhìn rõ gương mặt của hắn. Hắn có dung nhan tao nhã tựa vương tử, ngũ quan quá mức đẹp trai lại cộng thêm cái khí thế bức người toát ra từ đôi mắt đen sắc bén kia khiến Hạ Dĩ Niên trông có chút lạnh lùng cùng cao ngạo. Thân hình cao lớn mang theo chút uể oải tựa vào thân cây, bộ âu phục đắt tiền càng tôn lên dáng người cường tráng cùng khí chất của hắn.

Dương Anh Thi phải gật đầu sống thật một lần rằng, đây đúng là người đàn ông không chê vào đâu được.

Chẳng trách mẹ cô thường hay nói, ở thành Bách Nhật có Hạ Dĩ Niên, ở thành Cát An có Triệu Trường Bách.

Nhưng ít ra Triệu Trường Bách còn là giám đốc điều hành của Triệu thị kiêm luôn viện trưởng của bệnh viện tư nhân cao cấp nhất quốc gia, còn Hạ Dĩ Niên... anh ta cũng không phải chủ tịch của Hoàng Thịnh, nghe nói là tên công tử ăn chơi trác táng.

“Tôi đang nghỉ ngơi ở đây, tự dung hai người phụ nữ các người xông vào đây gây gỗ, phá giấc ngủ của tôi, tôi không nấp một xó để nghe lên.”

Dương Anh Thi suýt chút nữa cắn trúng vào lưỡi mình, trời ạ, tên này biết đọc suy nghĩ của người khác sao?

Hạ Dĩ Niên nhìn cô, thần nhiên hỏi thêm: “Cô là bạn gái của Triệu Trường Bách à?”

“Phải thì sao mà không phải thì sao, liên quan tới anh sao?”- Vừa vui vẻ một chút vì chinh được con mụ Lý Gia Hân bây giờ lại gặp tên hôn phu mà kiếp trước cô ngày đêm nguyện rửa, khó trách tâm trạng Dương Anh Thi không tốt.

Hạ Dĩ Niên nhếch môi cười khê, không nói không rằng bước tới nâng cằm cô lên, giọng nói không chút cảm xúc hỏi: “Cô tên gì?”

“Anh hỏi làm gì?”

“Hỏi, vì tôi có ý định đào góc tường của Triệu Trường Bách.”

Ý... ý gì đây?

Dương Anh Thi neho mày khó hiểu nhìn hắn một lúc cũng không hiểu ý tứ trong lời nói của Hạ Dĩ Niên. Lúc này một người đàn ông khác chạy vào, cuối đầu một cái rồi nói: “Cậu hai, Judy vừa bị cảnh sát áp giải đi, nói là cô ấy đạo nhái bộ sưu tập thu đồng của Rum”

Vừa nghe xong người đàn ông đó nói, vẻ mặt trêu chọc của Hạ Dĩ Niên liền biến mất, thay vào đó là cái nhủ mày lạnh lùng, không nhìn cô lấy một cái liền cùng người đàn ông kia rời đi.

Dương Anh Thi đứng tại chỗ cả buổi trời mới hậu tri hậu giác mà hiểu ra.

Cô vừa bị Hạ Dĩ Niên trêu chọc.

“F*ck.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Chương 4: Hai người thực đẹp đôi.

Cho đến tận hai ba ngày sau đó bữa tiệc hôm ấy, Dương Anh Thi mới biết sức mạnh của tin đồn quá mức đáng sợ.

Cô đi ra chợ, lão tam bán rau nhìn cô cười mờ ám: “Hai người thực đẹp đôi đó.”

Di bán chè cũng nở nụ cười tương tự nhìn cô: “Cháu quả là có phúc nha.”

Ngay cả A Nguyên thân với cô nhất vậy mà cũng... “Anh ấy là nhân tài đó, phải trân trọng nha.”

Và biểu cảm của Dương Anh Thi giống như là bị một tấn dầu chấm hời đê lên đầu vậy.

Đẹp đôi cái gì? Có phúc cái gì? Trân trọng cái gì? What, what, what?

Sau đó thì Dương Anh Thi mới hiểu ra, sức mạnh của lời đồn quá đáng sợ. Chỉ có một mình lão tam bán rau nhìn thấy cô lên xe của Triệu Trường Bách thôi vậy mà bây giờ cả cái thôn Hương Lâm từ trên xuống dưới đã nghĩ rằng cô và anh đang hẹn hò.

Hẹn hò, hẹn hò ... ----- con bà nó. Rõ ràng là cô bị Triệu Trường Bách gài, anh cố tình hẹn cô ra cổng làng, cố tình để cô lên xe anh, đó là vì muốn tạo dư luận làm cô xao động.

Cả buổi sáng gương mặt Dương Anh Thi đều hậm hực vì mấy tin nhảm nhí phi thực tế kia, bực bội không biết để đâu cho hết liền xách cần câu và một cái ghế ra bờ biển ngồi câu cá. Cho đến khi Triệu Trường Bách tới, trên miệng cô mới nở được nụ cười. Lúc này thực phân vân không biết có nên một phát đá anh ta từ đây bay ra khỏi thôn Hương lâm không nhỉ? _____o_____

Chắc chắn là ... không nên rồi. Dương Anh Thi cô là người điềm tĩnh, nói chuyện chỉ dùng trí không dùng bạo lực, anh cứ thử mở miệng nói một câu đi, tôi chặt anh tới bến luôn cho mà xem. Ấy thế mà tâm trạng mới khỏi sắc được một chút của cô nhanh chóng bị trùng xuống bởi vì ... Triệu Trường Bách cũng xách một cần câu, một cái ghế ngồi bên cạnh cô ... câu cá.

Bộ hết chỗ để câu rồi sao, tại sao lại đến giành cá với cô? Why? T.T

Một con, hai con... rồi ba con ... Người tới sau là anh câu được biết bao nhiêu con cá lớn, trong khi cô ngay cả một con lòng tong cũng chả có. Thời đại gì đây, cá cũng chọn chủ hay sao?

Triệu Trường Bách quay sang nhìn cô rồi cười nói: “Em có thấy chúng ta bây giờ rất giống với câu ‘hữu danh vô thực’ hay không?”

Sắc mặt Dương Anh Thi ngày càng không tốt, nhưng giọng nói thì vẫn bình tĩnh: “Anh nghĩ nhiều quá rồi.”

Triệu Trường Bách cười cười rồi im lặng một lúc sau đó bất ngờ nói tiếp: “Thật ra, anh rất ít khi có cảm giác với con gái, kể từ sau người yêu cũ đi xuất ngoại, thì cảm giác rung động khi gặp một người con gái cũng không còn nữa. Anh còn từng nghi ngờ khuynh hướng giới tính của mình có vấn đề, cũng may em đã chứng minh rằng anh vẫn là một người đàn ông bình thường.”

“Nói vậy là ... đã rất lâu rồi, anh không có cảm giác với con gái sao?”- Dương Anh Thi tò mò nhìn không được liền hỏi.

Triệu Trường Bách suy đi nghĩ lại một chút rồi trả lời: “Thật ra cũng có.”

Dương Anh Thi mắng thầm một câu, thấy không, đàn ông đúng là động vật nói hai lời.

Triệu Trường Bách như là nhớ lại việc gì đó, anh nói: “Từng có một cô gái khiến anh suýt tí nữa thì yêu mất rồi, cô gái ấy có học thức, vừa tài giỏi lại xinh đẹp, gia thế tốt, có điều ... cô ấy điểm nào cũng tốt, chỉ có duy nhất một điểm không tốt, là không yêu anh.”

Thời tiết ngày càng nóng nực, Dương Anh Thi giờ tay lấy ly nước lạnh uống một hơi, thầm nghĩ sao mình lại có thể nghĩ ra ý tưởng câu cá điên rồ như thế này?

“Cô ấy là ai?”

“Dương Anh Thi.”

‘Phụt ... khụ ... khụ ...’- Một ngụm nước mới vào được nửa cuống họng thì bị phun sạch ra ngoài. Cô ôm ngực ho sặc sụa, thần linh ơi, đất mẹ ơi ... cô không nghe lầm chứ? Triệu Trường Bách nói anh thích cô kia...Dọa người, đúng là dọa người. Kiếp trước cô và anh gặp nhau đều bàn luận chuyện công việc, lại còn thường xuyên bắt đồng quan điểm. .. giờ anh lại nói anh thích cô?

“Không sao chứ, sao lại ho dữ thế?”- Triệu Trường Bách buông cần câu trong tay, nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Dương Anh Thi kiềm nén cơn ho vì sặc nước, nhìn anh: “Tôi nghe đồn, anh và Dương Anh Thi ... quan hệ không tốt, thường xuyên bắt đồng quan điểm cơ mà ...”

Triệu Trường Bách thờ dài: “Đó là vì cô ấy quá cố chấp, mỗi lần đưa ra một quyết định, cho dù là sai lầm thì cô ấy vẫn cứ cố chấp không vì một ai ngăn cản mà thay đổi.”

..... Ta rất cố chấp.....

Chủ tịch của tập đoàn thời trang Hoàng Thịnh – Hạ Dĩ Tường kể từ khi bị cha mẹ ‘ép buộc’ còn em trai thì trốn tránh trách nhiệm, cộng thêm tập đoàn không có người dẫn dắt, đành miễn cưỡng ngồi vào vị trí chủ tịch của Hoàng Thịnh, tính tới nay đã được hai năm. Hạ Dĩ Tường thường dùng đại khái tám chữ để miêu tả em trai mình: “Tâm tính thất thường, thâm sâu khó lường.”

Lúc Hạ Dĩ Niên nghe được tám chữ này liền nở nụ cười khiến mỹ nữ đang nhiệt tình trong lồng ngực cũng vì thế mà kinh hãi. Quả nhiên Hạ Dĩ Niên nói: “Tám chữ này ... quả thật có chút phù hợp với em.”

“Thôi, coi như anh mày chưa nói gì đi.”- Hạ Dĩ Tường phui tay nói: “Anh mày đang phiền não vì vấn đề Judy đạo nhái bản quyền của công ty Rum đây, tuy Rum là công ty nhỏ nhưng chỉ số truyền thông lại quá cao, vụ này công chúng biết tới không ít, ảnh hưởng rất xấu tới chúng ta.”

Hạ Dĩ Niên một tay gác lên thành ghế sofa phía sau, im lặng không nói gì. Trên dưới Hoàng Thịnh ai cũng biết Hạ Dĩ Tường trước nay làm trong đội không quân, luôn thích cưỡi máy bay lượn trên trời, tự nhiên lại bị Hạ lão gia kéo về tập đoàn bắt đảm nhiệm vị trí chủ tịch, ít nhiều Hạ Dĩ Tường cũng cảm thấy gò bó, anh không có tài năng dẫn dắt người khác, không biết đến chiến lược kinh doanh gì gì đó, chỉ sợ làm Hoàng Thịnh trở thành một Yunus thứ hai.

Mà cái Hạ Dĩ Tường tức chính là Hạ gia trên dưới đâu chỉ có mình anh, còn có Hạ Dĩ Niên mà. Nhưng Hạ Dĩ Niên bấy lâu nay luôn giống như anh, thích tự do, ghét ràng buộc, về vấn đề này thì ba Hạ cũng bó tay với thằng con trai út này của mình, nên thôi, thay vì ép buộc Hạ Dĩ Niên thì Hạ Dĩ Tường coi bộ để ép buộc hơn. Hai năm nay, Hạ Dĩ Niên lui về sau làm quân sư cho Hạ Dĩ Tường, nói là quân sư nhưng ai lại không biết một tiếng nói của Hạ Dĩ Niên còn có uy lực hơn cả lời chủ tịch nói. Mọi chính sách lớn nhỏ của tập đoàn đều do Hạ Dĩ Niên phê duyệt, chủ tịch chỉ có thông qua mà thôi.

Cả Hoàng Thịnh lớn như vậy, chỉ cần một cái nhấc chân của cậu hai là tập đoàn đều chấn động.

Thấy Hạ Dĩ Niên bày ra dáng vẻ nhàn hạ, Hạ Dĩ Tường không khỏi sốt ruột chỉ tay về phía cô gái kia: “Chú mày đừng có lo hưởng thụ gái đẹp trong lòng, cô kia ... mau ra ngoài.”

Cô gái kia ồ ạt vài tiếng với Hạ Dĩ Niên, không thấy hấn ngăn cản liền chỉ biết xụ mặt rồi khỏi phòng. Hạ Dĩ Niên chỉnh trang lại y phục, ngồi ngay ngắn lại, giọng nói nhàn nhạt vang lên: “Về chuyện này anh không cần phải cuống lên, cũng không có gì ghê gớm.”

Judy chính là nhà thiết kế chủ đạo của bộ sưu tập thu đông năm nay, nhưng nàng ta lại vì cạnh kiệt ý tưởng mà bê nguyên xi bản thiết kế của Rum vào, nàng ta nghĩ Rum chỉ là công ty nhỏ nên chắc không có việc gì lớn, nào ngờ lần này Rum nổi giận kiện ra tòa thật. Mấy ngày nay báo chí đều rất quan tâm tới việc này, tòa án gửi thư mời tới, Hạ Dĩ Niên đều từ chối tất cả.

“Chú mày mau nói.”

Hạ Dĩ Niên lại mỉm cười, nụ cười không lan tới mắt khiến cho người khác cảm thấy bất giác rợn người, Triệu Trường Bách ở cạnh hắn đã lâu cũng không thể quen với cái kiểu cười lạnh thâm hiểm như vậy. Anh biết, lúc Hạ Dĩ Niên trầm mặc thì tốt nhất đừng làm phiền, bởi vì lúc đó hắn đang cân nhắc sự việc. Lúc Hạ Dĩ Niên thờ ơ, tuyệt đối đừng cuống lên, vì lúc đó hắn đã tìm ra phương án tốt nhất rồi. Còn lúc Hạ Dĩ Niên cười, hắn chính thức trở thành một con rắn độc nguy hiểm, phải cẩn thận.

Đám nữ nhân viên trong Hoàng Thịnh đều nói một câu: “Lúc cậu hai cười lên trong rất đẹp, nhưng sau đó sẽ chẳng có gì tốt cả.”

“Sa thải Judy, từ chối đàm phán từ phía Rum và tòa án, còn lại giao cho bên quan hệ công chúng, tự họ biết phải làm gì. Còn về phía công chúng ...”- Hạ Dĩ Niên lại càng cười càng lạnh lẽo: “Gần đây nghe nói Trương thị cũng xảy ra một vài trục trặc, cứ tung đại vài tin giật gân vào.”

“Để làm gì?”- Hạ Dĩ Tường thắc mắc hỏi

Hạ Dĩ Niên đặt ly rượu trong tay xuống bàn, đi sang vỗ vai anh một cái, để lại một câu đầy ẩn ý rồi rời đi: “Tự nghĩ đi.”

Có một câu chuyện xưa kể rằng: Một vị Tể tướng thấy nhà vua của mình xa hoa hưởng lạc, ông ta cũng xây nhà lầu và hưởng lạc xa hoa.

Một người bạn tâm giao nói khổ hỏi ông: Tôi biết rõ tính cách của ông không phải thế, vậy ông làm điều này để làm gì?

Vị Tể tướng bèn trả lời: Là một bề tôi trung thành, tôi làm thế để thay vua gánh tiếng xấu, người ta sẽ nhìn vào tôi, chỉ trích tôi mà tạm quên đi vấn đề của

nhà vua.

Đó chính là cách tốt nhất để hướng sự chú ý của dư luận tới một vấn đề khác, Trương Thị trước giờ luôn vay vốn của Hoàng Thịnh để duy trì sản xuất, bây giờ Hoàng Thịnh gặp nạn thì Trương Thị cũng cần dùng đến rồi.

Đây chính là sự tàn nhẫn của Hạ Dĩ Niên, hẳn có thể tính kế bất kì ai bên cạnh mình, nếu như hắn cần, mỗi người bên cạnh hắn đều có tác dụng riêng. Mấy ngày nay, chi nhánh kếp của Hoàng Thịnh bên châu mỹ liên tục gửi email về báo rằng họ đang thiếu vốn và yêu cầu tập đoàn đầu não nhanh chóng cung ứng nguồn vốn cho họ, bản email này muốn được chủ tịch thông qua thì trước hết phải được cậu hai thông qua, mà cậu hai sau khi xem lướt qua bản email đó thì lại chỉ nở nụ cười qua loa ném nó vào sọt rác. Cứ như thế đến tận hôm nay là tròn một tháng, vô số email từ chi nhánh kếp gửi tới đều bị bác bỏ không thương tiếc. Có thể thấy tình hình của bọn họ không mấy khả quan nên mới gấp rút cầu nguồn vốn như vậy, ấy thế mà thái độ bàng quang của công ty đầu não khiến bọn họ hoang mang vô cùng.

Ngày hôm nay, chi nhánh công ty kếp kia đặc biệt sai trưởng phòng bộ phận quan hệ công chúng của bọn họ từ châu Mỹ tới thành phố Bách Nhật thương lượng với Hoàng Thịnh. Tiếp tân nhìn người đàn ông tầm khoảng ba mươi đứng trước mặt, tỏ vẻ nghi ngờ hỏi: “Ngài là trưởng phòng quan hệ công chúng của công ty ZI sao?”

Người đàn ông đó vẻ ngoài cao ráo, mặt mày sáng sủa, mang theo cặp kính cận làm anh ta càng trông nho nhã, mỉm cười lịch sự nói: “Đúng vậy, tôi là Hà Duy Tâm, hôm nay tới đây là muốn xin chỉ thị của chủ tịch, yêu cầu cấp vốn để công ty ZI có thể tiếp tục hoạt động.”

“Cái này...” – Hai tiếp tân tỏ vẻ khá chán chừ nhìn nhau, ai mà chẳng biết cả tháng nay hệ thống Hoàng Thịnh luôn nhận được email xin vay vốn từ phía ZI, nhưng nghe nói cậu hai của bọn họ khi nghe xong chỉ phớt lờ không quan tâm khiến bọn họ cũng không dám để Hà Duy Tâm này lên gặp chủ tịch.

Hà Duy Tâm thấy tiếp tân chán chừ thì trong lòng có chút bất an, nhưng vẫn lịch sự hỏi lại: “Có việc gì sao?”

“Phải để tôi hỏi qua ý kiến của cậu hai đã.”- Nói rồi tiếp tân nhắc máy lên gọi vào hệ thống, sau một lúc mới có người lên máy, tiếp tân liền nói: “Thư kí Khải, trưởng phòng quan hệ công chúng của công ty ZI tới muốn xin gặp chủ tịch, phiền anh hỏi cậu hai xem có nên để anh ta gặp chủ tịch không?”

Người bên kia không biết nói gì đó, tâm trạng Hà Duy Tâm rất không ổn định, anh từng nghe nói tới cậu hai của tập đoàn Hoàng Thịnh vừa lộng quyền lại vừa vô cùng biết tính kẻ người khác, ở tập đoàn Hoàng Thịnh, à không phải nói là ở cái thành Bách Nhật này chỉ cần Hạ Dĩ Niên nói tiếng thứ nhất thì không ai dám nói thêm tiếng thứ hai.

Anh rõ ràng xin gặp chủ tịch, vậy mà tiếp tân lại gọi điện hỏi cậu hai. Điều này chứng minh rõ ràng cậu hai của Hạ gia có quyền hành và uy lực hơn cả cậu cả.

Thư kí Khải bên kia nói gì đó, tiếp tân bên này gật đầu một cái rồi nói: “Tôi biết rồi.”

Kiểu này ... chắc không phải là không cho anh đi gặp chủ tịch đấy chứ?

Cô tiếp tân quay sang nhìn anh, nghiêm túc nói: “Anh cứ đi theo hướng hành lang sẽ thấy thang máy, phòng chủ tịch ở tầng 15.”

“Hà ... à ... cảm ơn cô.”- Hà Duy Tâm có chút ngỡ ngàng, dễ dàng vậy sao? Ở công ty gửi email cả tháng trời mà không được hồi đáp, anh chỉ mới cất công đi có một lần mà đã gặp được chủ tịch rồi? Lúc Hà Duy Tâm quay đi, anh nghe cô tiếp tân còn lại nói với cô tiếp tân khi nãy gọi điện thoại với giọng tiếc nuối:

“Lại là Khải Ca nghe máy à? Sao cậu hai không lần nào nghe máy thế?”

Cô tiếp tân kia bình tĩnh nói: “Cô tưởng dễ dàng nói chuyện với cậu hai lắm chắc.”

..... Ta là dây phân cách không dễ nói chuyện....

Buổi chiều, tranh thủ lúc bà Lí và lão Lí ra biển đánh cá, A Nguyên trốn ra một tán cây ngồi, tay cậu cầm một cuốn tập ghi chép gì đó, nhìn cũng rất chuyên tâm. Lúc Dương Anh Thi đi tới thấy vậy liền lên ra phía sau, từ từ tiếp cận cậu bé sau đó hét thật lớn một tiếng.

Bị cô hù đến mức quăng cả cây viết trong tay xuống đất, A Nguyên quay qua có chút không vui nhưng lại không nói gì, chỉ nhặt cây viết lên tiếp tục viết. Dương Anh Thi cười cười tỏ ý làm hòa hỏi: “Làm gì thế?”

A Nguyên xem ra vẫn còn không vui, trả lời ngắn gọn: “Luyện chữ.”

“Chữ gì xấu thế này? Chữ hay con giun đấy?”- Dương Anh Thi cố tình chọc điên cậu bé đây mà.

A Nguyên bĩu môi: “Chịu thôi, em không được đến trường, mấy chữ này đều là tự tập viết, đương nhiên không được đẹp rồi.”

Dương Anh Thi gật gù vài cái lại thấy điều gì đó không đúng liền nói: “Mà đánh cá chỉ cần biết giống cá thôi, biết chữ làm gì?”

“Em đâu có muốn đánh cá cả đời, em có ước mơ đấy.”

Dương Anh Thi ngồi phệt xuống bên cạnh A Nguyên, nghe cậu nói vậy thì có chút hiếu kì hỏi: “Ước mơ của em là gì?”

“Em muốn làm idol.”

Một cậu nhóc nghèo với bộ dáng rách rưới bần thiêu đứng trước mặt cô nói rằng muốn làm idol, nếu là Dương Anh Thi của kiếp trước chắc chắn sẽ nhếch môi rồi cho rằng cậu bé này chắc là ảo tưởng sức mạnh quá mức rồi. Nhưng bây giờ cô nhìn thấy được khát vọng trong đôi mắt của A Nguyên, khi cậu bé nói ra câu này, niềm đam mê rõ ràng không che giấu đi đâu được. Dương Anh Thi im lặng một chút rồi chủ động cầm tay giúp cậu bé luyện chữ, ban đầu A Nguyên có chút bất ngờ nhưng rất nhanh liền theo kịp tiến độ của cô.

Chỉ sau một buổi, A Nguyên đạt thành tích rất tốt, nhớ được một số nét cơ bản, đối với sự thông minh này của cậu, Dương Anh Thi có phần tán thưởng. Cô khoát tay lên vai cậu, thân thiết nói: “Làm idol cũng không có gì là không thể, chị có quen với công ty giải trí Venus rất nổi tiếng của Hàn Quốc, nếu em thật sự thích chị có thể gửi em qua đó làm thực tập sinh.”

Hai mắt A Nguyên lóe sáng như sao trời, chụp lấy tay Dương Anh Thi, cậu bé có chút kích động hỏi: “Thật sao?”

“Đương nhiên là thật, có điều bây giờ chưa được. Em còn quá nhỏ, bác Lí và dì Lí chắc chắn không an tâm về em.”

A Nguyên lại có chút thất vọng ngồi xuống, bĩu môi: “Em có thể tự chăm sóc tốt cho mình mà.”

Dương Anh Thi thờ dãi, biết vậy khi này cô không thèm nói ra làm gì, cứ đợi đến khi thời cơ chín mùi rồi tổng thẳng bé qua Hàn không phải tốt hơn sao. Cô biết A Nguyên so với các bạn cùng trang lứa có chút trưởng thành hơn, nhưng trước sau nó vẫn là đứa bé 10 tuổi, là trẻ con thì thích cái gì cứ quyết phải đòi cho bằng được, thật khiến Dương Anh Thi mệt cái đầu.

Mấy ngày sau đó, Dương Anh Thi hoàn toàn bị A Nguyên làm cả kinh vì trình độ nhảy bắt kể độ lầy của A Nguyên. Cậu bé cứ đi theo lải nhải về chuyện qua Hàn Quốc miết, cứ một câu là “Chị Trần Trần, giúp em đi.” “Chị Trần Trần, làm ơn đi...” Làm cho Dương Anh Thi có cảm giác rằng mình đang bị ma tới đòi mạng vậy. So với độ nhảy của A Nguyên thì độ lì và độ kiên nhẫn của Dương Anh Thi vẫn rất đáng tuyên dương.

Cho đến một ngày, không biết vì sao IQ A Nguyên tăng đột xuất, cậu bé chạy lại chỗ Dương Anh Thi chất vấn cô rằng: “Chị nói chị mất trí, ngay cả tên mình còn không nhớ thì tại sao lại nhớ mình có bạn làm trong công ty Venus gì đó.”

Dương Anh Thi có chút bất an, nhưng lại trơ mắt nói dối: “À, chị vừa quên đấy.”

Đã vậy còn không thoát khỏi A Nguyên: “Vừa quên mà chị đã dám đem em tặng cho người ta, chị đối xử với em như vậy sao?”

Và cuối cùng không biết là A Nguyên hay chính Dương Anh Thi đã tự đẩy mình vào tình thế có thể tiến không thể lui. Nếu như nói là cô vừa quen bạn bên Hàn Quốc kia thì hóa ra cô lại thành người tùy tiện, xem A Nguyên không quan trọng, ngay cả người lạ mà cũng dám đem cậu nhóc giao cho. Nếu như nói thật thì ... đương nhiên không ổn rồi.

Cho nên...thôi đành vừa thỏa hiệp, vừa nương theo vấn đề một cách khéo léo để lánh nạn vậy.

“Đúng vậy, vậy nên chị cần thời gian phải thăm dò xem người bạn kia của chị là người tốt hay kẻ xấu để chị còn an tâm giao em cho người ta, lỡ đâu hắn ta là kẻ buôn người thì sao? Một khi xác định được hắn là người tốt, chị liền đưa em qua đó, thế nào?”

Rồi xong, kể từ hôm đó ngày nào A Nguyên cũng lẻo đẻo theo Dương Anh Thi hỏi rằng: “Chị ơi, bạn chị là người tốt phải không?” “Chị xác định xong chưa, lâu quá vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Chương 5: Tội càng thêm tội

Hà Duy Tâm cứ tưởng mọi chuyện rồi sẽ đâu vào đấy bởi vì bước khởi đầu đã khá thuận lợi, anh đi theo sự chỉ dẫn của một cô thư kí, đi đến một căn phòng kính lớn. Cánh cửa vừa mở, anh bước vào trong, đầu tiên khá sững sờ bởi đây là phòng họp lớn hơn nữa còn có rất nhiều cổ đông lớn ngồi bên trong.

Bọn họ ai cũng đưa mắt nhìn Hà Duy Tâm, ánh mắt khinh thường lẫn soi mói. Cũng phải, bởi vì anh dù sao cũng chỉ là một trưởng phòng quan hệ công chúng nhỏ nhoi của một công ty nhỏ nhoi mà thôi. Nhưng anh là nhân vật nhỏ nhoi là thế, cần gì chủ tịch phải triệu tập một đồng cổ đông lại như vậy?

Hà Duy Tâm cảm thấy mình đứng bất động lâu quá cũng không được hay nên gượng gạo giới thiệu.

“Chào chủ tịch, chào các vị. Tôi là Hà Duy Tâm, trưởng phòng bộ phận quan hệ công chúng của công ty ZI.”-

Hạ Di Tường ngồi ở vị trí trọng tâm nhất, bên cạnh anh còn có một người đàn ông khác mặc bộ vest đen sang trọng, hấn ngồi tựa lưng vào ghế sau, hai tay đan vào nhau để ở trước ngực, nhìn bộ dáng cực kì nhàn hạ nhưng cái loại bá khí toát ra từ con người hấn thực sự khiến người khác phải dè chừng.

Nếu như từ Hạ Dĩ Tường là khí chất của người trai gieo mình trong bão tố thì từ Hạ Dĩ Niên lại là sự cao quý của vương tử, một loại khí chất bình sinh hiếm thấy. anh em hai người quả thật là một văn một võ.

Hạ Dĩ Tường chỉ tay về phía chiếc ghế đối diện với Hạ Dĩ Niên: “Trường phòng Hà ngồi đi.”

Hà Duy Tâm đi đến chiếc ghế được chỉ định và ngồi xuống, Hạ Dĩ Tường lại tỏ vẻ thân thiện với cấp dưới, cười nói với cậu: “Trường phòng Hà đường xá xa xôi tới đây chắc cũng mệt mỏi, hôm nay cứ tạm ở lại khách sạn Pover.”

Hạ Dĩ Tường nói xong, cô thư kí xinh đẹp phía sau bước lên đưa cho Hà Duy Tâm một xâu chìa khóa. Hà Duy Tâm nhận lấy, trong lòng cảm thấy vị chủ tịch này cũng dễ nói chuyện, hy vọng là thành công thuyết phục ngài ấy cho trợ cấp vốn.

Nghĩ vậy, Hà Duy Tâm lại háng giọng nói: “Chủ tịch, lần này tôi đến là vì tình hình của công ty ZI chúng tôi không mấy khả quan. Gần đây nguồn vốn lưu động trong công ty đã cạn kiệt, quá trình sản xuất và may mặc bị đình trệ nghiêm trọng, lần này tới đây là hy vọng chủ tịch có thể cung ứng nguồn vốn để công ty có thể duy trì hoạt động kinh doanh.”

Hạ Dĩ Tường nghe xong, sắc mặt có chút ngạc nhiên: “Vậy sao? Có chuyện này sao?”- Sau đó quay qua nhìn một lượt các cổ đông có mặt khiến ai nấy đều chột dạ cuối đầu, có điều đến cuối cùng ánh mắt của anh vẫn không nhìn tới Hạ Dĩ Niên: “Sao không một ai nói cho tôi biết chuyện này hết vậy?”

ZI là chi nhánh kếp, là một nhánh thu nhập của Hoàng Thịnh, vậy mà tin tức ZI thiếu vốn lại chủ tịch lại chẳng hề hay biết, nếu không cung ứng vốn kịp lúc ngộ nhờ công ty phá sản thì sao?

Đây là tội lớn, là tội lớn đó...

Hạ Dĩ Niên lúc này cầm viết lên viết gì đó lên giấy, vẻ mặt thản nhiên không màng thế sự giống như vừa rồi không liên quan gì tới hắn cả.

Hạ Dĩ Tường trầm ngâm lúc lâu rồi đập bàn cái rầm nói: “Vậy để tôi cung ứng vốn cho các cậu, việc này phải diễn ra càng nhanh càng tốt, thúc đẩy tiến trình sản xuất của ZI. Các vị cổ đông có ý kiến gì không?”

Các cổ đông nhìn nhau, rồi một người thay mặt chần chừ nói: “Nếu đã là quyết định của chủ tịch, chúng tôi tất nhiên không dám có ý kiến.”

Hạ Dĩ Tường cũng không suy nghĩ nhiều, gật đầu nói: “Được, vậy cứ vậy đi.”

“Được vậy thì tốt quá, cảm ơn chủ tịch.”- Mọi việc dễ dàng hơn Hà Duy Tâm nghĩ, vị chủ tịch này cũng đâu khó khăn gì như trong lời đồn.

“Chờ chút đã.”

Người từ nãy giờ luôn ra vẻ không màng thế sự rốt cuộc cũng lên tiếng, chỉ ba chữ phát ra mà khiến người ngồi trong phòng phải khiếp sợ không thôi. Bọn họ đều biết chuyện này sẽ không dễ dàng như vậy...

Hạ Dĩ Tường chau mày, nghiêng răng nói: “Chú có ý kiến sao vừa nãy không nói?” – Đợi anh chốt quyết định rồi mới lên tiếng, phải chăng anh đã làm gì đắc tội chú mà chú để anh bề mặt thế này đây?

Hạ Dĩ Niên nhướn mày, khóe miệng hơi mỉm cười khó hiểu: “Vừa rồi anh chỉ hỏi các cổ đông, em không phải cổ đông, đương nhiên không dám lên tiếng.”

Hạ Dĩ Tường nín bật, được rồi, mình lại thua cái tên lí sự này.

“Có gì thì nói đi.”

Hạ Dĩ Niên hơi nâng khóe môi tạo thành một nụ cười, thế nhưng đôi mắt lại không hề chứa ý cười càng làm mọi người trong phòng thêm khiếp sợ.

“Đây không phải thời điểm thích hợp để cung ứng nguồn vốn. Thứ nhất, vụ scandal của Judy ít nhiều cũng ảnh hưởng đến danh tiếng của chúng ta trong mắt công chúng, tuy rằng phiền toái từ dư luận đã được giảm bớt nhưng chưa dứt hẳn, vào thời điểm này chúng ta cung ứng nguồn vốn cho ZI, chuyện lớn như vậy sẽ khiến nhiều người đề ý tới.”

Hà Duy Tâm nắm chặt nắm đấm để ở dưới bàn, thầm nghiêng răng nghiêng lợi rủa thầm ‘Chuyện lớn như vậy’ ... lớn cái rắm.

Hạ Dĩ Niên lại ung dung nói tiếp: “Thêm nữa là Hoàng Thịnh đang chuẩn bị cho bộ sưu tập thu đông ra mắt vào tháng tới, vào thời điểm then chốt này chúng ta nên tập trung vào việc thiết kế và sản xuất, nếu giải quyết vấn đề cho công ty ZI sẽ khiến nhân viên bị phân tâm, từ đó làm giảm sút kết quả hoạt động, đó là vấn đề thứ hai. Sau cùng...”- Hạ Dĩ Niên ngừng lại đôi chút rồi quét ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Hà Duy Tâm khiến anh bất giác đổ mồ hôi lạnh: “Hoàng Thịnh mỗi năm đều tổ chức hội nghị để phân chia nguồn vốn lưu động cho mười sáu chi nhánh kếp, mỗi chi nhánh là mười hai tỷ, số tiền này chỉ dùng cho khâu sản xuất và lương bổng còn lại được giữ lại ở công ty làm nguồn vốn lưu động, chỉ dùng khi cần đến. Chưa tính tới thu nhập mà sản phẩm đem lại chúng tôi vẫn chưa thu về thì nguồn vốn lưu động của ZI đã cạn kiệt, trường phòng Hà, cậu có thể giải thích về việc này không?”

Trong phút chốc bầu không khí trong phòng càng nặng nề, mọi người đều hướng ánh mắt về phía Hà Duy Tâm khiến cậu cảm thấy vô cùng khó thở, Hà Duy Tâm trước giờ là trưởng phòng quan hệ công chúng, khả năng ăn nói rất cao siêu nhưng vấn đề là khả năng chất vấn của Hạ Dĩ Niên khiến anh á khẩu cả buổi trời cũng không trả lời được.

“Chuyện này...”

Hạ Di Tường cũng không để ý đến vấn đề này, đúng là mỗi dịp đầu năm Hoàng Thịnh sẽ cung ứng đầy đủ nguồn vốn lưu động cho mười chi nhánh kếp, thế mà sao chính chi nhánh kia vẫn hoạt động bình thường thì ZI đã bị cạn kiệt vốn?

Hạ Di Tường hắng giọng nhìn Hà Duy Tâm, giọng nói nghiêm nghị: “Hà trưởng phòng, về chuyện này đúng là nên có một lời giải thích hợp lý.”

Hà Duy Tâm cứ ngập ngừng mãi cũng không biết nên giải thích thế nào, Hạ Di Niên vốn dĩ cũng không cho cậu có cơ hội giải thích, hần chỉ trầm ngâm một lúc rồi nói tiếp: “Chủ tịch, em nghĩ ngài nên cho tiến hành rà soát diện rộng trong công ty ZI, em nghi ngờ bộ phận hội đồng của ZI có người lạm dụng của công.”

Các cổ đông nhìn nhau xì xào bàn tán, Hạ Di Niên lại tựa lưng vào ghế tiếp tục bày ra dáng vẻ không dính đến thị phi nhìn Hà Duy Tâm, đúng lúc Hà Duy Tâm vô tình đụng phải ánh mắt của hần, Hạ Di Niên đột nhiên mỉm cười. Một nụ cười mà y như cái lưỡi của con rắn độc khiến Hà Duy Tâm suýt chút nữa là sợ tới mức đứng bật dậy. Hạ Di Tường lúc này mới lên tiếng: “Nếu như đã không đưa ra được lời giải thích, vậy mời trưởng phòng Hà tạm về khách sạn nghỉ ngơi, về việc cung ứng vốn cũng nên trì hoãn lại, đợi tin tức từ kiểm sát viên rồi tính tiếp. Mọi người có thể tan họp.”

Hà Duy Tâm còn có thể nói gì hơn, vốn dĩ sự việc đã thành công nào ngờ giữa đường lại xuất hiện tên Trình Giao Kim cản trở. Lúc cậu vừa đi ra khỏi cửa phòng họp, liền cảm thấy không cam tâm, biết Hạ Di Niên đang đi phía sau liền quay lại giải bày: “Cậu hai, giám đốc của công ty ZI chúng tôi là người chính trực, tuyệt đối sẽ không tham ô như lời cậu nói. Còn về việc cạn kiệt nguồn vốn là vì... vì đầu năm nay công ty bị khủng hoảng nên buộc phải sử dụng nguồn vốn để giải quyết khủng hoảng trước mắt.”

Hạ Di Niên đứng lại nghe Hà Duy Tâm nói hết câu, từ đầu tới cuối cũng không hề để lộ ra một chút biểu cảm nào, chỉ là giờ phút này trong giọng nói của hần tràn ngập ý mỉa mai: “Theo như tôi được biết, khi chi nhánh kếp bị khủng hoảng thì bộ phận phải gấp rút gửi email báo cáo về tình trạng khủng hoảng cho tập đoàn mẹ biết, đằng này tôi lại không hề nhận được bất kì văn bản nào, nếu như nương theo lời giải thích vừa rồi của trưởng phòng Hà đây thì là tội càng thêm tội đó.”

Hạ Di Niên né người Hà Duy Tâm rồi rời đi một mạch, để lại một Hà Duy Tâm đứng đó nghiêng răng nghiêng lợi, tức mà không biết nói gì. Lời đồn quả là không sai, cậu hai của Hạ gia vốn dĩ không phải là cổ đông càng không có chức vụ gì trong Hoàng Thịnh nhưng chuyện lớn nhỏ gì trong tập đoàn đều là do người này nắm quyền giải quyết. Như vậy thì chủ tịch chẳng khác gì bù nhìn, cứ cần răng nghe theo lời của Hạ Di Niên như vậy, không khéo có ngày cái tập đoàn Hoàng Thịnh này cũng tan tành.

...

Khu chợ ở thôn Hương Lâm chính là nguồn sống của cả thôn, ngư dân cũng nhờ vào nó mới có cơm gạo ăn. Nơi đây tập trung mua bán từ lúc hừng sáng cho đến khi mặt trời lặn, Dương Anh Thi phụ bà Li đem mớ cá vừa kéo được ra chợ bán cả đường đi cô không ngừng kêu than trong lòng, mùi tanh của cá sắp khiến cô ngất đi rồi. Từ trước tới giờ Dương Anh Thi cô chưa từng phải động tay vào mấy việc nặng nhọc như vậy, thân là chủ tịch Yunus việc nặng nhất cô làm cũng chỉ có cầm bút mà thôi.

“Cá tươi đây, mọi người mời vào mua.”

Khách hàng kéo vào nòm nớp, trong phút chốc gian hàng của bà lý đã nhiều khách tới mức bà làm không kịp, thấy vậy Dương Anh Thi mới vào phụ một tay. Phải làm mới biết thì ra công việc này cũng không khó khăn gì.

...

Gần đây có mấy người từ bộ công an xuống cùng Hạ Di Niên để thay mặt một người mua lại cả thôn Hương lâm, họ muốn dùng mảnh đất này để xây dựng một cao ốc lớn. Đồng nghĩa với việc này là tất cả người trong thôn Hương Lâm đều phải tản cư, đây chính là lệnh của bộ trưởng bộ công an, quá đáng hơn là họ bắt ngư dân phải dọn đi mà chẳng chịu bất kì khoản phí bồi thường nào.

“Làm sao đây, thôn Hương Lâm này trước giờ vẫn là nơi để ngư dân kiếm sống, bây giờ tập đoàn Hoàng Thịnh quy hoạch lại thì... thì sau này chúng ta biết kiếm sống ở đâu đây?”- Trưởng thôn Trần Tính giọng nói ngập ngừng lại vô cùng lo lắng, ông vừa hay hưng tin liền trở về mời tất cả người trong thôn ra thông báo.

Sau khi nghe tin sắc mặt người nào người nấy xám xịt như mây trời.

Dương Anh Thi cũng có mặt, chỉ là cô đứng ở phía xa thân nhiên tựa lưng vào gốc cây để nghe cuộc bàn luận. A Nguyên đi tới bên cạnh cô, trông cậu đây vẻ bức bối: “Có tiền thì hay lắm sao?”

Dương Anh Thi im lặng không nói gì.

“Đã đi tản lại không bồi thường bất kì khoản phí nào, đây chính là ức hiếp người khác. Thiếu gì chỗ, tại sao lại phải xây cao ốc ở đây chứ?”- A Nguyên bắt mẫn.

“Vậy thì quá đáng lắm rồi.”- Lúc này Dương Anh Thi mới lên tiếng, cô còn tưởng Hoàng Thịnh mua lại mảnh đất này làm gì, lại chỉ muốn xây cao ốc? Cảnh sắc của thôn Hương Lâm đẹp thế như vậy, yên bình như vậy, có thể nói là so với cảnh sắc của tiền cảnh cũng chỉ kém vài phần. Thử tưởng tượng sau này sẽ có một tòa nhà lớn mọc lên, xe hơi ra vào liên tục, thì chắc chắn bãi biển này sẽ thành bãi rác cho coi.

Dương Anh Thi lại muốn nhúng tay vào việc này. Hừ, gia đình A Nguyên có ơn với cô là một, người dân nơi đây chất phác lại tốt bụng là hai, nơi đây là

nơi cô một lần nữa sống lại là ba. Ba lý do này cũng đủ để Dương Anh Thi cô ra mặt rồi...

“A Nguyên, chuyện này để chị lo.”

Tác giả: Nhấm lo được không? Haha, người sẽ lặn lội cho coi, Dĩ Niên mau về đội của ta.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Chương 6: Cô có tư cách đó sao?

“Cậu hai, đây là sổ hợp đồng từ các chi nhánh gửi tới ngày hôm nay.”- Khải Ca đưa một tập hồ sơ màu xanh dương về phía Hạ Dĩ Niên, anh ngồi trên ghế sofa, phong thái điềm đạm nhận lấy tài liệu mở ra xem “Việc kiểm tra hệ thống của công ty ZI đã có kết quả, kẻ tham nhũng là giám đốc của công ty tên là Ngô Dũng, khoảng vào đầu năm trước Ngô Dũng thua cả độ bóng đá nên đã lấy khoản vốn lưu động còn sót lại trả nợ. Sau đó dựng nên màn khủng hoảng để che mắt mọi người, vì vậy chúng ta chẳng hề nhận được bất kì bản báo cáo nào.”

Hạ Dĩ Niên chăm chú xem hồ sơ, ngay cả ánh mắt cũng không di chuyển, chỉ có khóe miệng hơi nhếch lên, giọng nói thản nhiên đến lạnh lùng: “Tôi biết rồi, cậu ra ngoài trước đi.”

Khải Ca chần chờ một lúc cuối cùng cũng lên tiếng: “Chiều nay cô Âu có gọi điện thoại đến chỗ tôi, nói rằng hai ngày nữa là tiệc thọ tám mươi của bà ngoại ngài, cả gia đình rất mong cậu thu xếp về Bách Nhật một chuyến.”

Hạ Dĩ Niên lật tài liệu sang trang mới, vẫn ung dung như cũ, tầm mắt cũng chăm chú nhìn những con chữ, tùy tiện nói: “Tôi biết rồi.”

Khải Ca cúi người một cái rồi rời khỏi, căn phòng lại trở nên yên tĩnh. Màn đêm bên ngoài thật mị hoặc, ánh đèn hắt vào gương mặt điển trai của Hạ Dĩ Niên, chỉ tiếc là vẻ điển trai đó lại quá lạnh lùng.

Dương Anh Thi đứng từ bên kia đường, quan sát cẩn thận từ đằng trước mặt. Cô từ thôn Hương Lâm bắt taxi đi mấy tiếng mới tới đây, theo nguồn tin cô cực khổ moi từ phía Triệu Trường Bách thì Hạ Dĩ Niên đang nghỉ ngơi ở biệt thự này.

Nhưng đây cũng chẳng phải một biệt thự đúng nghĩa, theo như Dương Anh Thi được biết thì đây là một khu nghỉ dưỡng nằm trong dự án bất động sản của tập đoàn Hoàng Thịnh. Bên trong khỏi phải nói, chính là thiên đường thật. Thiên đường và trần gian chỉ cách một bước chân, sau khi bước qua cánh cổng đó mới thấy vẻ đẹp của tiền cảnh.

Có điều canh gác nghiêm ngặt như thế thì làm sao Dương Anh Thi cô lên vào được? Cô sẽ không ngốc mà chạy đến trước mặt bọn họ yêu cầu gặp Hạ Dĩ Niên, ha ha đùa cái gì, nhìn cô bây giờ đang mặc bộ quần áo đơn giản, vẻ ngoài lại không được bắt mắt, vừa chạy đến bọn họ liền xua đi mất.

Dương Anh Thi đi men theo bức tường bên ngoài, không cao lắm, với sức lực như cô thì có thể leo qua được. Chỉ sợ rằng phía bên kia bức tường có người, vào đụng mặt thì không hay. Đang lúc Dương Anh Thi nghĩ cách thì từ đâu đi tới một chú công nhân, một tay xách thùng sơn, tay còn là xách một cái thang lớn đi tới. Trong đầu Dương Anh Thi liền có chủ ý, cô chặn đường chú công nhân đó rồi thương lượng dùng tiền để mua hai món đồ kia, giao dịch thành công, chú công nhân rời đi còn cô đứng nở nụ cười ranh ma.

Dương Anh Thi dùng thang leo lên nhìn vào trong một lượt, hóa ra đây là khuôn viên vườn hoa, xung quanh chỉ toàn là cây cỏ, ngay cả một bóng người cũng không có. Thăm nghĩ trong lòng, chắc là trời cũng muốn giúp cô đây. Dương Anh Thi khó khăn leo vào trong, giữa chừng lại hụt chân té lăn cù xuống đất. Cũng hên cho cô nền này là nền cỏ nhân tạo khá êm, gặp mà nền xi măng là coi như chết cô rồi.

Mà chết thêm lần nữa còn lâu mới có cơ hội xuyên không, sống lại lần nữa.

Cô ngó nhìn xung quanh, xác định tiếng động vừa rồi không làm kinh hãi đến đám lính gác mới vỗ ngực thở ra. Phía xa là một dãy nhà dài, xung quanh bên ngoài là không gian hồ bơi thoáng đãng. Dương Anh Thi nhẹ nhàng rón rén vừa chạy vừa nhìn xung quanh, vào tới bên trong dãy nhà Dương Anh Thi đã dựa vào tường thở hổn hển. Cũng trách cô thường ngày lười vận động, chỉ ngồi trong văn phòng hưởng máy lạnh, giờ mới chạy một đoạn đã mệt đến như vậy.

Không được, về sau phải chú ý sức khỏe mới được.

Ánh đèn soi sáng căn biệt thự, nội thất bên trong đều chủ đạo là gỗ và kính. Hành trình của Dương Anh Thi khá là thuận lợi, cô đi lên bậc thang, hết dãy cầu thang là tới lầu một. Tầng này chỉ có một căn phòng màu xám tro nằm ở cuối dãy hành lang, có lẽ Hạ Dĩ Niên ở trong đó.

Con đường đi này quá dễ dàng, Dương Anh Thi không khỏi mừng thầm trong lòng. Còn việc vì sao một nhân vật lớn như Hạ Dĩ Niên ở đây lại không có lấy một người vệ sĩ nào bên trong biệt thự, vấn đề này Dương Anh Thi cũng không mấy để ý tới.

Lúc cô đang định mở cánh cửa màu xám tro ra thì bất ngờ cánh cửa đó được người bên trong mở ra trước, sự việc này khiến trái tim Dương Anh Thi thiếu chút nữa là nhảy vọt lên cổ. Theo phản xạ cô hất thùng nước sơn trong tay về phía trước rồi lui ra mấy bước tựa vào tường che mắt lại.

Im lặng... Không có bất kì tiếng la thét thanh nào, thứ duy nhất khiến cô nhận ra vừa rồi không phải giấc mơ đó là mùi son nồng nặc. Dương Anh Thi từ từ mở mắt ra, nhìn thấy cảnh trước mắt khiến cô giật thót tim. Người trước mặt... là...

Hạ Dĩ Niên nhìn chằm chằm Dương Anh Thi, gương mặt lạnh lẽo như muốn giết người, mái tóc đen đã bị nước son trắng làm trông như một ông già đã bảy mươi. Lúc này Khải Ca và một số thuộc hạ khác mới chạy đến, ai cũng kinh hãi nhìn sự việc trước mắt.

Cậu hai của bọn họ... trước giờ chưa từng thê thảm như vậy.

“Tôi... tôi xin lỗi...” - Dương Anh Thi che miệng lại, tay chân lạnh cóng cả lên, ánh mắt lạnh lùng như muốn giết người của Hạ Dĩ Niên khiến mồ hôi sau lưng cũng chảy ra.

Hạ Dĩ Niên bước lên từng bước đi đến trước mặt cô, một tay anh bóp cổ cô, lực tuy không mạnh gì nhưng cũng đủ khiến người khác khó thở. Tuy khó chịu nhưng cô vẫn cố gắng mở to mắt, trời ơi, vẻ mặt này của hắn thật đáng sợ quá đi, y như yêu quái muốn ăn thịt người vậy.

“Cô muốn làm gì?” - Hạ Dĩ Niên lạnh lùng cất tiếng, có thể nhìn thấy cơn giận của hắn rất lớn.

Dương Anh Thi khó khăn nói từng chữ: “Tôi... tôi là người của thôn Hương Lâm, tôi tới đây là muốn bàn với anh về việc thu mua...”

Hạ Dĩ Niên buông tay ra, Dương Anh Thi tranh thủ hít từng ngụm không khí. Có trời mới biết, từ nhỏ tới lớn chưa ai dám bóp cổ cô, bây giờ cô lại bị cái tên vị hôn phu kiếp trước trời đánh này bóp cổ.

Dương Anh Thi biết, cô phải nhẫn nhịn.

Hạ Dĩ Niên bỏ lại cô đứng đó rồi bỏ đi đâu đó, Dương Anh Thi chưa kịp hỏi xảy ra chuyện gì thì đám thuộc hạ kia bước lên, mỗi người một bên áp giải cô đi đến một căn phòng khác. Cô nhìn xung quanh, đây chỉ là một phòng khách bình thường, may thật, họ không dẫn cô tới phòng dùng hình.

Căn phòng này được thiết kế theo hướng trầm lặng, màu son chủ yếu là màu nâu của gỗ. Tông màu trầm lắng từ kệ sách, quầy rượu cho đến nền nhà, chỉ có duy nhất bộ ghế sofa màu đỏ là điểm phá cách nhất trong căn phòng này.

Khu nghỉ dưỡng này được xây theo yêu cầu của Hạ Dĩ Niên, cô người từng nói với cô rằng muốn biết nội tâm của một người thì hãy tới nhà của người đó. Từ suốt dọc đường đi cô luôn quan sát, khu nghỉ dưỡng này lấy tông màu chủ đạo là màu gỗ và các nội thất màu trầm chứng tỏ chủ nhân của nó là người sống khép kín, ít khi thể hiện cảm xúc ra bên ngoài. Dương Anh Thi lại để ý thấy một số vật dụng trang trí như tranh ảnh lại có tông màu sáng hơn, điều này cho thấy chủ nhân của nơi này luôn muốn thể hiện ra một chút phóng túng lẫn bất cần cho người bên ngoài thấy.

“Cô nhìn cái gì?”

Dương Anh Thi giật bản cả mình quay lại, Hạ Dĩ Niên từ lúc nào đã vào cửa đang ngồi chiếm chỗ trên sofa. Hắn đã tắm rửa làm trôi hết lớp son trắng trên tóc, nhưng dù xả phòng có mạnh cỡ nào cũng không che được mùi son nồng nặc phát ra từ hắn.

Dương Anh Thi hít sâu rồi lấy can đảm lên tiếng: “Cậu hai, vừa nãy tôi không cố ý, chỉ là do phản xạ tự nhiên mà thôi. Hôm nay tôi đến đây là muốn thương lượng với anh về việc Hoàng Thịnh muốn thu mua thôn Hương Lâm.”

Hạ Dĩ Niên chau mày, chỉ một biểu cảm này thôi mà Dương Anh Thi đã cảm nhận được cả người mình đang run lên vì sợ. Người đàn ông trước mặt không dễ dàng đối phó, hắn là người cao cao tại thượng, là ‘trùm cuối’ của tập đoàn thời trang Hoàng Thịnh nổi tiếng năm châu bốn bể, cũng là người khó đoán tâm tư.

“Thương lượng? Cô có tư cách đó sao?” - Hạ Dĩ Niên lạnh lùng nói.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Chương 7: Chị không lay động nổi cái tên lòng dạ sắc đá kia

Sống trên đời hai kiếp người rồi, Dương Anh Thi chưa bao giờ bị người khác lôi kéo duỗi cổ ra khỏi nhà như vậy. Quá mất mặt, quá tức giận. Thế diện của cô biết để vào đâu nữa đây?

Được rồi, từ giờ cô sẽ như âm hồn bất tán mà lèo đèo theo cái tên đó, chỉ cần hắn thu lại quyết định thu mua thôn Hương Lâm là được. Mấy ngày tiếp theo, Dương Anh Thi theo Hạ Dĩ Niên từ nhà đến quán bar, rồi tới công ty. Cô phát hiện lịch trình đi lại một ngày của Hạ Dĩ Niên chỉ có ba chỗ đó mà thôi, cứ vào buổi tối lại tới một câu lạc bộ đêm tên Hẹn Ước, tên thì nghe có vẻ mỹ miều nhưng bên trong thực chất là bán dâm trá hình, Dương Anh Thi đã quá quen với mấy kiểu nguy trang này rồi.

Có điều tối hôm nay tuyết lại rơi, nhiệt độ hình như đã lạnh hơn không ít, cô lại mặc ít quần áo, cứ đứng dưới cửa quán bar xoa xoa hai lòng bàn tay lạnh cóng. Dương Anh Thi không ngừng nguyên rủa Hạ Dĩ Niên, dĩ nhiên cô chỉ dám để trong lòng, hắn ta thì chắn êm nệm ấm với mỹ nhân bên trong còn cô lại phải chịu lạnh chịu rét đứng trước cửa như thế này.

Con bà nó... nếu sau khi về mà bị cảm lạnh thì phải nhờ Triệu Trường Bách khám bệnh giùm rồi, dù sao có quen biết bác sĩ cũng tốt nhỉ.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, ngày càng lạnh hơn. Dương Anh Thi phải tìm ra biện pháp làm nóng người mới được, cô nhảy qua nhảy lại, mặc kệ mấy ánh mắt kì quái của người xung quanh.

“Một lên, hai xuống, ba phải, bốn trái.”

Người ra vào nơi này ai cũng nhìn cô chỉ trỏ, Dương Anh Thi hoàn toàn bị lạnh làm mất giác quan ngượng rồi, trước tiên cô chỉ biết nếu không tìm việc để vận động thì cô sẽ chết cứng mất.

“Một lên, hai xuống, ba phải, bốn trái.”

“Một hai ba!”- Nhật Anh ra kéo còn cô gái xinh đẹp kia ra búa.

Nhật Anh ôm đầu đau khổ ngã ra sau, giọng không khỏi nức nở tố cáo: “Vừa rồi em ra sau, ăn gian quá.”

Người đẹp cười nói: “Đừng có lí sự, tôi phiên anh cời đây.”

“Anh đã cời tới món cuối cùng rồi trong khi em chỉ mới cời áo ngoài, như vậy thiệt cho anh quá rồi.”- Nhật Anh quả thực rất không phục, bây giờ trên người anh ta cũng chỉ còn cái quần dài bên ngoài, thua hết vốn liếng rồi.

Người đẹp kia lại khoái chí hơn: “Có chơi thì có chịu, Nhật thiếu anh nuốt lời sao?”

“Đừng có khích tướng anh, anh chính là thích chơi nhưng không thích chịu đây, hôm nay muốn cời vì chúng ta cùng cời.”- Nói rồi về mặt Nhật Anh trở nên gian tà, hai tay nhanh chóng định cời cúc áo của người đẹp kia, cô ta né tránh nhưng lại không phản kháng gì, chỉ là né cho có lệ.

Hai người thỏa sức trêu chọc nhau cho đến khi ánh mắt Nhật Anh vô tình đảo tới người đang đứng cạnh cửa sổ trầm mặc nãy giờ kia. Anh ra hiệu cho cô gái kia im lặng ngồi yên rồi quay sang Hạ Dĩ Niên: “Cậu nhìn cái gì ngoài đó vậy, ngoài tuyết ra không lẽ còn có tuyết sắc mỹ nhân à?”

Hạ Dĩ Niên tựa lưng vào cửa sổ nhìn xuống bên dưới tòa nhà, đôi mắt anh vẫn như mặt hồ phẳng lặng không chút gợn sóng, gương mặt điềm tĩnh dưới bóng đêm lại có nét lạnh lùng khiến người khác khó đoán định được tâm tình.

Nhật Anh nghĩ lại cảm thấy không đúng mới nói tiếp: “Không đúng, người như cậu ngoại trừ Âu Giãn Tinh ra thì còn người nào đẹp tới mức khiến cậu động lòng sao?”

“Đang nói bừa gì đây?”- Hạ Dĩ Niên hơi nghiêng mặt nhìn Nhật Anh, hiển nhiên là không vui với câu nói vừa rồi của anh ta.

Nhật Anh im lặng quay sang cùng chơi đùa với cô gái bên cạnh mình, Hạ Dĩ Niên lại tiếp tục nhìn con người đang nhảy phía bên dưới. Mấy ngày nay hắn đi câu cô gái kia cũng đi theo hắn, buổi sáng hắn đến công ty làm việc, lúc đến cửa sổ nhìn xuống sẽ thấy cô đang ăn sáng. Hắn trở về nhà riêng lúc vô tình nhìn ra ngoài sẽ thấy cô đang đi vòng qua vòng lại. Bây giờ lại nhìn thấy cô nhảy cho ấm người, Hạ Dĩ Niên phải khâm phục sự kiên nhẫn này của cô.

Từ phía sau, Âu Giãn Tinh ôm lấy Hạ Dĩ Niên, nàng tựa đầu vào lưng hắn, quyến luyến mùi hoắc hương của hắn. Âu Giãn Tinh dịu dàng lại vô cùng xinh đẹp, nét đẹp như búp bê khiến người khác vừa nhìn thấy là muốn trân trọng: “Dĩ Niên, anh đến sao không gọi em”

“Em đang bận ở cùng với giám đốc Lý, sao lại tới đây?”- Hạ Dĩ Niên thản nhiên hỏi lại.

Âu Giãn Tinh mỉm cười, ánh mắt dịu dàng như nước: “Em trốn qua đây đó.”

Hạ Dĩ Niên cau mày, hiển nhiên là không vui: “Anh đã dạy em như thế nào, làm việc không được tùy hứng.”

Âu Giãn Tinh biết hắn không vui liền nhanh miệng giải thích: “Em không có tùy hứng, em đã khéo léo viện cớ với giám đốc Lý rồi bảo đám Liễu Liễu hầu hạ ngài ấy rồi.”

Hạ Dĩ Niên không nói gì, hay chắc là không để ý tới câu giải thích của Âu Giãn Tinh, tầm mắt của hắn vẫn luôn đặt ra cô gái bên ngoài, chưa bao giờ thay đổi.

Âu Giãn Tinh thấy thế liền hoảng sợ trong lòng, nàng chạy ra phía trước nắm lấy tay hắn, ánh mắt như muốn khóc, giọng nói lại nghẹn ngào: “Dĩ Niên, em biết sai rồi, lần sau cùng lắm em sẽ cẩn thận hơn, không tùy hứng vậy nữa, có được không?”

Hạ Dĩ Niên lúc này mới đặt tầm nhìn lên người nàng, gương mặt Âu Giãn Tinh đẹp theo kiểu dịu dàng, nàng không phải dạng mỹ nhân khuynh thành gì nhưng lại sở hữu đường nét hài hòa khiến người khác vừa nhìn là có thiện cảm ngay. Vài lọn tóc rơi xuống trước mặt, dăm chùng là vừa nghe thấy hắn đến thì liền gấp gáp chạy qua đây nên đầu tóc chưa kịp chải gọn gàng lại. Hạ Dĩ Niên giờ tay ra vén lọn tóc mềm ra phía sau vành tay nàng, Âu Giãn Tinh vui vẻ đón nhận sự hành động này của hắn.

“Anh không thích em cãi anh, về sau anh nói em sai thì chính là em sai, rõ chưa?”- Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt nói, bàn tay xoa nhẹ lên gương mặt mềm mại của nàng.

Âu Giãn Tinh gật đầu, rất nhu thuận nghe lời. Hạ Dĩ Niên nắm tay nàng đi đến bên cạnh Nhật Anh ngồi xuống. Nhật Anh và người đẹp kia đang khóa môi ngọt ngào thì bị quấy rầy nhưng cũng chỉ cười hì hì xích qua một bên, tiếp tục màn cuồng nhiệt khi nãy.

Âu Giãn Tinh là tiếp viên trong câu lạc bộ này nên cũng quen với mấy cảnh này rồi, nàng không mấy để ý vì trong mắt nàng chỉ có một mình hắn mà thôi, Âu Giãn Tinh nắm tay hắn vui vẻ nói: “Dĩ Niên, sắp tới là thọ tám mươi của bà ngoại, anh đã chuẩn bị quà cho bà chưa?”

Hạ Dĩ Niên hơi cười: “Chuẩn bị rồi, bà ngoại lúc này thích chơi cờ nhảy, anh đặt làm một bộ cờ nhảy thượng hạng tặng bà rồi.”

Nhật Anh phía bên kia nghe xong liền phì cười thổi hơi vào miệng người đẹp kia khiến nàng ta không vui quay chỗ khác, anh ta ngo sang phía Hạ Dĩ Niên, sắc mặt như vừa tìm được điều gì đó rất mới mẻ: “Cái gì, bà ngoại thích chơi cờ nhảy sao? Chà trách mấy ngày trước tớ tới chơi với bà, bà lại tỏ ra chán chường không chịu chơi trò gì với tớ, hóa ra là muốn chơi cờ nhảy.”

Hạ Dĩ Niên tựa lưng ra sau ghế, nhắc đến bà ngoại hắn lại bớt đi một chút lạnh lùng thường có, sự yêu thương không hề che dấu trong mắt hắn: “Bà ngoại tớ có sở thích rất đa dạng, bà lại có sức khỏe, nói không chừng nay mai lại chuyển sang bộ môn trượt tuyết đấy.”

Âu Giãn Tinh cũng vui vẻ nói vào: “Vậy thì em phải đi học trượt tuyết để mai mốt khỏi bỡ ngỡ mới được.”

Cả ba người vui vẻ nói chuyện, thời gian qua cũng thật nhanh, thoát cái trời đã gần khuya. Lúc Hạ Dĩ Niên và Âu Giãn Tinh tay trong tay đi xuống đã là 12 giờ, hắn quay qua nói với Nhật Anh: “Hôm nay không cho cậu đi xe nhờ, cậu tự bắt taxi về khách sạn đi.”

Nhật Anh nghe vậy liền khò sở lái nhai vài câu rồi chực nhớ ra điều gì đó mới quay qua Âu Giãn Tinh: “Giãn Tinh, cô có xe mà phải không? Tôi về chung xe với Dĩ Niên còn cô đi xe của mình đi.”

Âu Giãn Tinh hoang mang nhìn sang Hạ Dĩ Niên rồi lại nói: “Xe của tôi... bảo hành rồi.”

Nhật Anh giả bộ làm mặt quỷ: “Nói xạo.”

Hạ Dĩ Niên mở cửa ở ghế lái phụ rồi ra dấu cho Âu Giãn Tinh lên xe, thuận miệng nói: “Xe của Giãn Tinh vừa đem bảo hành hôm qua, bây giờ tôi đưa cô ấy về còn cậu cùng người đẹp bắt taxi về khách sạn đi.”

Nói rồi Hạ Dĩ Niên đi qua ghế lái mở cửa ngồi vào, chưa đi một phút đã phóng xe đi mất, để lại gương mặt đen như lọ nồi của Nhật Anh. Anh ta tức giận chửi thề một câu, ánh mắt vô tình nhìn qua chỗ Dương Anh Thi đang ngồi cách mình không xa. Ở nơi xa hoa thế này, ai cũng ăn mặc thật lộng lẫy, lại cư nhiên có một cô gái ăn mặc tầm thường, gương mặt không chút son phấn nhưng vừa nhìn qua là biết xinh đẹp cỡ nào.

Nhật Anh tính tới làm quen.

Có điều hình như nhìn thấy cô gái đó đang mặt mày chăm đảm thì không dám nữa.

Dương Anh Thi ngồi yên như bức tượng, từ lúc Hạ Dĩ Niên từ bên trong bước ra cho đến lúc hắn lên xe chạy đi từ đầu tới cuối hắn vẫn không ném cho cô một cái ánh mắt. Đồ chết tiệt nhà hắn, hắn tưởng mình cao sang lắm chắc, cái rắm ấy. Cũng không cần biết người ta đã đợi mình suốt bốn tiếng đồng hồ ngoài trời lạnh như thế này, đồ vô tâm.

Sau khi lê cái thân tàn ma dại trở về thôn Hương Lâm, Dương Anh Thi nhìn A Nguyên bất lực thở dài: “Chị xin lỗi, chân thành của chị không lay động nổi cái tên lòng dạ sắt đá kia rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 8: Chương 7 Tiếp

Sống trên đời hai kiếp người rồi, Dương Anh Thi chưa bao giờ bị người khác lôi kéo đuôi cổ ra khỏi nhà như vậy. Quá mất mặt, quá tức giận. Thề diện của cô biết để vào đâu nữa đây?

Được rồi, từ giờ cô sẽ như âm hồn bất tán mà lèo đèo theo cái tên đó, chỉ cần hắn thu lại quyết định thu mua thôn Hương lâm là được. Mấy ngày tiếp theo, Dương Anh Thi theo Hạ Dĩ Niên từ nhà đến quán bar, rồi tới công ty. Cô phát hiện lịch trình đi lại một ngày của Hạ Dĩ Niên chỉ có ba chỗ đó mà thôi, cứ vào buổi tối hắn lại tới một câu lạc bộ đêm tên Hẹn Ước, tên thì nghe có vẻ mỹ miều nhưng bên trong thực chất là bán dâm trá hình, Dương Anh Thi đã quá quen với mấy kiểu nguy trang này rồi.

Có điều tối hôm nay tuyết lại rơi, nhiệt độ hình như đã lạnh hơn không ít, cô lại mặc ít quần áo, cứ đứng dưới cửa quán bar xoa xoa hai lòng bàn tay lạnh

cóng. Dương Anh Thi không ngừng nguyên rủa Hạ Dĩ Niên, dĩ nhiên cô chỉ dám để trong lòng, hấn ta thì chấn êm nệm ấm với mỹ nhân bên trong còn cô lại phải chịu lạnh chịu rét đứng trước cửa như thế này.

Con bà nó... nếu sau khi về mà bị cảm lạnh thì phải nhờ Triệu Trường Bách khám bệnh giùm rồi, dù sao có quen biết bác sĩ cũng tốt nhĩ.

Hai tiếng đồng hồ trôi qua, ngày càng lạnh hơn. Dương Anh Thi phải tìm ra biện pháp làm nóng người mới được, cô nhảy qua nhảy lại, mặc kệ mấy ánh mắt kì quái của người xung quanh.

“Một lên, hai xuống, ba phải, bốn trái.”

Người ra vào nơi này ai cũng nhìn cô chỉ trỏ, Dương Anh Thi hoàn toàn bị lạnh làm mất giác quan ngượng rồi, trước tiên cô chỉ biết nếu không tìm việc để vận động thì cô sẽ chết công mất.

“Một lên, hai xuống, ba phải, bốn trái.”

“Một hai ba!”- Nhật Anh ra kéo còn cô gái xinh đẹp kia ra búa.

Nhật Anh ôm đầu đau khổ ngã ra sau, giọng không khỏi nức nở tố cáo: “Vừa rồi em ra sau, ăn gian quá.”

Người đẹp cười nói: “Đừng có lí sự, tôi phiên anh cời đây.”

“Anh đã cời tới món cuối cùng rồi trong khi em chỉ mới cời áo ngoài, như vậy thiệt cho anh quá rồi.”- Nhật Anh quả thực rất không phục, bây giờ trên người anh ta cũng chỉ còn cái quần dài bên ngoài, thua hết vốn liếng rồi.

Người đẹp kia lại khoái chí hơn: “Có chơi thì có chịu, Nhật thiếu anh nuốt lời sao?”

“Đừng có khích tướng anh, anh chính là thích chơi nhưng không thích chịu đây, hôm nay muốn cời vì chúng ta cùng cời.”- Nói rồi về mặt Nhật Anh trở nên gian tà, hai tay nhanh chóng định cời cúc áo của người đẹp kia, cô ta né tránh nhưng lại không phản kháng gì, chỉ là né cho có lệ.

Hai người thỏa sức trêu chọc nhau cho đến khi ánh mắt Nhật Anh vô tình đảo tới người đang đứng cạnh cửa sổ trầm mặc nãy giờ kia. Anh ra hiệu cho cô gái kia im lặng ngồi yên rồi quay sang Hạ Dĩ Niên: “Cậu nhìn cái gì ngoài đó vậy, ngoài tuyết ra không lẽ còn có tuyết sắc mỹ nhân à?”

Hạ Dĩ Niên tựa lưng vào cửa sổ nhìn xuống bên dưới tòa nhà, đôi mắt anh vẫn như mặt hồ phẳng lặng không chút gợn sóng, gương mặt điềm tĩnh dưới bóng đêm lại có nét lạnh lùng khiến người khác khó đoán định được tâm tình.

Nhật Anh nghĩ lại cảm thấy không đúng mới nói tiếp: “Không đúng, người như cậu ngoại trừ Âu Giãn Tinh ra thì còn người nào đẹp tới mức khiến cậu động lòng sao?”

“Đang nói bừa gì đấy?”- Hạ Dĩ Niên hơi nghiêng mặt nhìn Nhật Anh, hiển nhiên là không vui với câu nói vừa rồi của anh ta.

Nhật Anh im lặng quay sang cùng chơi đùa với cô gái bên cạnh mình, Hạ Dĩ Niên lại tiếp tục nhìn con người đang nhảy phía bên dưới. Mấy ngày nay hấn đi câu cô gái kia cũng đi theo hấn, buổi sáng hấn đến công ty làm việc, lúc đến cửa sổ nhìn xuống sẽ thấy cô đang ăn sáng. Hấn trở về nhà riêng lúc vô tình nhìn ra ngoài sẽ thấy cô đang đi vòng qua vòng lại. Bây giờ lại nhìn thấy cô nhảy cho ấm người, Hạ Dĩ Niên phải khâm phục sự kiên nhẫn này của cô.

Từ phía sau, Âu Giãn Tinh ôm lấy Hạ Dĩ Niên, nàng tựa đầu vào lưng hấn, quyến luyến mùi hoắc hương của hấn. Âu Giãn Tinh dịu dàng lại vô cùng xinh đẹp, nét đẹp như búp bê khiến người khác vừa nhìn thấy là muốn trân trọng: “Dĩ Niên, anh đến sao không gọi em”

“Em đang bận ở cùng với giám đốc Lý, sao lại tới đây?”- Hạ Dĩ Niên thản nhiên hỏi lại.

Âu Giãn Tinh mỉm cười, ánh mắt dịu dàng như nước: “Em trốn qua đây đó.”

Hạ Dĩ Niên cau mày, hiển nhiên là không vui: “Anh đã dạy em như thế nào, làm việc không được tùy hứng.”

Âu Giãn Tinh biết hấn không vui liền nhanh miệng giải thích: “Em không có tùy hứng, em đã khéo léo viện cớ với giám đốc Lý rồi bảo đảm Liễu Liễu hầu hạ ngài ấy rồi.”

Hạ Dĩ Niên không nói gì, hay chắc là không để ý tới câu giải thích của Âu Giãn Tinh, tầm mắt của hấn vẫn luôn đặt ra cô gái bên ngoài, chưa bao giờ thay đổi.

Âu Giãn Tinh thấy thế liền hoảng sợ trong lòng, nàng chạy ra phía trước nắm lấy tay hấn, ánh mắt như muốn khóc, giọng nói lại ghen ngào: “Dĩ Niên, em biết sai rồi, lần sau cùng lắm em sẽ cẩn thận hơn, không tùy hứng vậy nữa, có được không?”

Hạ Dĩ Niên lúc này mới đặt tầm nhìn lên người nàng, gương mặt Âu Giãn Tinh đẹp theo kiểu dịu dàng, nàng không phải dạng mỹ nhân khuynh thành gì nhưng lại sở hữu đường nét hài hòa khiến người khác vừa nhìn là có thiện cảm ngay. Vài lọn tóc rơi xuống trước mặt, dăm chùng là vừa nghe thấy hấn đến thì liền gấp gáp chạy qua đây nên đầu tóc chưa kịp chải gọn gàng lại. Hạ Dĩ Niên giờ tay ra vén lọn tóc mềm ra phía sau vành tay nàng, Âu Giãn Tinh vui vẻ đón nhận sự hành động này của hấn.

“Anh không thích em cãi anh, về sau anh nói em sai thì chính là em sai, rõ chưa?”- Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt nói, bàn tay xoa nhẹ lên gương mặt mềm mại

của nàng

Âu Giãn Tinh gật đầu, rất nhu thuận nghe lời. Hạ Dĩ Niên nắm tay nàng đi đến bên cạnh Nhật Anh ngồi xuống. Nhật Anh và người đẹp kia đang khóa môi ngọt ngào thì bị quấy rầy nhưng cũng chỉ cười hi hi xích qua một bên, tiếp tục màn cuồng nhiệt khi nãy.

Âu Giãn Tinh là tiếp viên trong câu lạc bộ này nên cũng quen với mấy cảnh này rồi, nàng không mấy để ý vì trong mắt nàng chỉ có một mình hắn mà thôi. Âu Giãn Tinh nắm tay hắn vui vẻ nói: “Dĩ Niên, sắp tới là thọ tám mươi của bà ngoại, anh đã chuẩn bị quà cho bà chưa?”

Hạ Dĩ Niên hơi cười: “Chuẩn bị rồi, bà ngoại lúc này thích chơi cờ nhảy, anh đặt làm một bộ cờ nhảy thượng hạng tặng bà rồi.”

Nhật Anh phía bên kia nghe xong liền phì cười thổi hơi vào miệng người đẹp kia khiến nàng ta không vui quay chỗ khác, anh ta ngó sang phía Hạ Dĩ Niên, sắc mặt như vừa tìm được điều gì đó rất mới mẻ: “Cái gì, bà ngoại thích chơi cờ nhảy sao? Chả trách mấy ngày trước tớ tới chơi với bà, bà lại tỏ ra chán chường không chịu chơi trò gì với tớ, hóa ra là muốn chơi cờ nhảy.”

Hạ Dĩ Niên tựa lưng ra sau ghế, nhắc đến bà ngoại hắn lại bót đi một chút lạnh lùng thường có, sự yêu thương không hề che dấu trong mắt hắn: “Bà ngoại tớ có sở thích rất đa dạng, bà lại có sức khỏe, nói không chừng nay mai lại chuyển sang bộ môn trượt tuyết đấy.”

Âu Giãn Tinh cũng vui vẻ nói vào: “Vậy thì em phải đi học trượt tuyết để mai mốt khỏi bỡ ngỡ mới được.”

Cả ba người vui vẻ nói chuyện, thời gian qua cũng thật nhanh, thoát cái trời đã gần khuya. Lúc Hạ Dĩ Niên và Âu Giãn Tinh tay trong tay đi xuống đã là 12 giờ, hắn quay qua nói với Nhật Anh: “Hôm nay không cho cậu đi xe nhờ, cậu tự bắt taxi về khách sạn đi.”

Nhật Anh nghe vậy liền khò sở lái nhái vài câu rồi chực nhớ ra điều gì đó mới quay qua Âu Giãn Tinh: “Giãn Tinh, cô có xe mà phải không? Tôi về chung xe với Dĩ Niên còn cô đi xe của mình đi.”

Âu Giãn Tinh hoang mang nhìn sang Hạ Dĩ Niên rồi lại nói: “Xe của tôi... bảo hành rồi.”

Nhật Anh giả bộ làm mặt quỷ: “Nói xạo.”

Hạ Dĩ Niên mở cửa ở ghế lái phụ rồi ra dấu cho Âu Giãn Tinh lên xe, thuận miệng nói: “Xe của Giãn Tinh vừa đem bảo hành hôm qua, bây giờ tôi đưa cô ấy về còn cậu cùng người đẹp bắt taxi về khách sạn đi.”

Nói rồi Hạ Dĩ Niên đi qua ghế lái mở cửa ngồi vào, chưa đi một phút đã phóng xe đi mất, để lại gương mặt đen như lọ nồi của Nhật Anh. Anh ta tức giận chửi thề một câu, ánh mắt vô tình nhìn qua chỗ Dương Anh Thi đang ngồi cách mình không xa. Ở nơi xa hoa thế này, ai cũng ăn mặc thật lộng lẫy, lại cư nhiên có một cô gái ăn mặc tầm thường, gương mặt không chút son phấn nhưng vừa nhìn qua là biết xinh đẹp cỡ nào.

Nhật Anh tính tới làm quen.

Có điều hình như nhìn thấy cô gái đó đang mặt mày chăm đảm thì không dám nữa.

Dương Anh Thi ngồi yên như bức tượng, từ lúc Hạ Dĩ Niên từ bên trong bước ra cho đến lúc hắn lên xe chạy đi từ đầu tới cuối hắn vẫn không ném cho cô một cái ánh mắt. Đồ chết tiệt nhà hắn, hắn tưởng mình cao sang lắm chắc, cái rắm ấy. Cũng không cần biết người ta đã đợi mình suốt bốn tiếng đồng hồ ngoài trời lạnh như thế này, đồ vô tâm.

Sau khi lê cái thân tàn ma dại trở về thôn Hương Lâm, Dương Anh Thi nhìn A Nguyên bắt lực thờ dài: “Chị xin lỗi, chân thành của chị không lay động nổi cái tên lòng dạ sắt đá kia rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 8

Hậu quả của việc đứng dưới trời tuyết mấy tiếng đồng hồ đã khiến sáng ngày hôm sau Dương Anh Thi sốt cao. Cô hầu như không thể xuống giường, không thể ăn uống gì và chỉ nôn rồi lại nôn, ho rồi lại ho. Trong bụng cô nguyên rủa Hạ Dĩ Niên nhiều đến mức tàu bè chờ còn không hết, có trời mới biết Dương Anh Thi cô lớn từng này rồi cũng chưa có ai dám làm lơ cô như vậy.

Lúc Triệu Trường Bách đến, cô chỉ thấy sắc mặt anh không mấy gì được tốt. Anh cau mày ngồi bên giường khám bệnh rồi đem vài viên thuốc ra bảo cô uống sau đó ra ngoài. Dương Anh Thi nằm nghỉ một chút thì cảm thấy hình như đã khỏe hơn nhiều, không lẽ Triệu Trường Bách là thần y sao? Lúc này Triệu Trường Bách từ bên ngoài đi vào, tay cầm một chén cháo, có lẽ là vừa nấu nên còn nóng đến bốc khói. Anh ngồi xuống cạnh giường, thổi nhẹ thìa cháo rồi đưa về phía cô.

Dương Anh Thi nhìn anh chớp mắt vài cái, Triệu Trường Bách cũng giữ nguyên tư thế, nghiêm nghị nhìn cô, cả hai im lặng mà cũng như đang ngấm ngấm tranh đấu, cuối cùng thấy bộ dáng kiên quyết của anh Dương Anh Thi đành ngoan ngoãn há miệng ăn thìa cháo kia. Triệu Trường Bách thu tay về rồi lại

đưa đến miệng cô một thìa khác, thấy Dương Anh Thi ngoan ngoãn chứ không hề cãi lời như mọi khi, tâm trạng đang bức bối của anh cũng tan biến đầu hết.

Triệu Trường Bách chán chừ một chút rồi hỏi cô: “Em đến tìm Hạ Dĩ Niên sao?”

Dương Anh Thi đoán rằng A Nguyên đã tài lanh mà nói ra hết chuyện mất mặt của cô rồi, cô cũng không thèm che giấu gật đầu một cái. Triệu Trường Bách đưa tới miệng cô một thìa cháo khác, nhẹ nhàng nói: “Về chuyện thôn Hương Lâm, em không cần phí sức làm gì.”

Dương Anh Thi hơi nhường người, hai mắt mở to nhìn anh: “Anh có cách gì sao?”

Triệu Trường Bách sắc mặt không đổi: “Trên thương trường ai mà không biết, thứ mà tập đoàn Hoàng Thịnh nhắm trúng thì có thể thương lượng, nhưng nếu đây đã là thứ mà cậu hai Hạ gia nhắm trúng, thì chính là của hắn.”

Dương Anh Thi nghe xong thì thất vọng hậm hực: “Tôi không tin, trên đời sao lại có kẻ lộng quyền như vậy chứ. Ví dụ là chủ tịch của một tập đoàn, khi đưa ra quyết định thì còn phải hỏi qua ý kiến cổ đông, huống hồ gì Hạ Dĩ Niên ngay cả cổ đông cũng không phải. Lần này không thuyết phục được hắn thì tôi sẽ kiên trì tìm tới Hạ Dĩ Tường và các cổ đông lớn của Hoàng Thịnh.”

Vừa nói xong, đầu cô bị gõ một cái nghe rõ tiếng. Triệu Trường Bách lắc đầu chán nản nhìn cô: “Hạ Dĩ Niên hẳn chính là lộng quyền như vậy, ngay cả Hạ Dĩ Tường cũng phải nghe theo lời hắn, hắn không phải cổ đông nhưng lại là người nắm quyền nhiều nhất của Hoàng Thịnh, đây mới là điều đáng lo. Cho nên em có tìm tới Hoàng Thịnh thì sao, cuối cùng người bề mặt chỉ là em thôi.”

Dương Anh Thi bĩu môi, lời Triệu Trường Bách nói cũng không phải vô căn cứ. Nhớ lúc trước khi cô còn nắm quyền ở Yunus cũng đã từng nghe qua về Hạ Dĩ Niên, đa số là chuyện xấu. Hắn chính là ông trùm kinh tế chủ chốt của Hoàng Thịnh, một tay che cả bầu trời thành Bách Nhật, tay còn lại thì đầu tôm thị trường thành Cát An khiến cho hai thành phố lớn của đất nước đều trở thành mối ngon của Hoàng Thịnh. Cho dù có lên được bàn đàm phán, Dương Anh Thi cô cũng chưa chắc là đối thủ của Hạ Dĩ Niên.

“Nếu muốn cứu cả cái thôn này, cũng không phải không có cách.”- Triệu Trường Bách thấy cô bày ra bộ dáng trầm mặc thì đặt chén cháo trong tay xuống, thờ ơ nói.

Quả nhiên Dương Anh Thi ngạc nhiên tới độ chồm lên kéo lấy cánh tay của anh, vui mừng nói: “Thật sự sao?”

Triệu Trường Bách nhìn xuống cánh tay mình rồi mỉm cười nhẹ, Dương Anh Thi cũng dần nhận ra hành động luống cuống của mình, đang lúc định thu tay lại thì giọng anh vang lên: “Em thu tay lại thì coi như anh chưa nói gì.”

Dương Anh Thi ngơ ngẩn bất động tại chỗ. Triệu Trường Bách cười ngày càng tươi hơn, khiến cho Dương Anh Thi có cảm tưởng mình đang lại gần xích đạo của mặt trời, vừa chói chang vừa nóng rất cả da mặt.

Triệu Trường Bách nói: “Lúc trước khi cùng nhau du học ở Mỹ, Hạ Dĩ Niên đã từng nợ anh một cái ân tình, đến giờ vẫn chưa trả.”

Dương Anh Thi xì một tiếng, con người xảo quyệt như Hạ Dĩ Niên, dù cho có lật lọng thì chắc chắn hắn cũng sẽ tinh bơ mà phán một câu xanh rờn “Ân tình? Các người có tư cách nhận sao?” (Nhân cách anh suy đồi trong mắt chị thế ư? = __=) Cái bộ dạng cao cao tại thượng, ngông cuồng lạnh lùng đó của hắn, đã để lại cho Dương Anh Thi một ác cảm không thể nào phai nhòa.

Triệu Trường Bách hình như là hình thấu suy nghĩ của cô, anh cười ra tiếng: “Em yên tâm, con người Hạ Dĩ Niên trước giờ luôn không thích nợ ân tình của người khác, lâu lâu gặp lại trong các buổi tiệc hắn còn hỏi anh rằng anh có thiếu thốn gì không để hắn trả.”

“Vậy anh đồng ý giúp tôi...à không, là đồng ý giúp thôn Hương Lâm sao?”- Dương Anh Thi cẩn thận hỏi lại.

Triệu Trường Bách giơ tay xoa đầu cô, ánh mắt ngưng đọng trên gương mặt xinh đẹp của cô: “Em phải biết, anh và thôn Hương Lâm chẳng có liên quan gì, nhưng với em thì có.”

Dương Anh Thi đã lấy được câu trả lời, cô thu tay về thật nhanh rồi né bàn tay đang xoa đầu mình một cách thật khéo léo. Triệu Trường Bách cười khỏ, cô gái này trở mặt nhanh còn hơn lật sách nữa, anh chợt nhớ ra một điều, từ trong túi lấy ra một cái điện thoại đưa cho cô: “Cho em, điện thoại em dùng vì bị nước ngâm lúc em rơi xuống biển nên đã hỏng rồi, không có điện thoại thì bất tiện lắm, cầm lấy đi.”

“Cảm ơn.”

Dương Anh Thi nhận lấy, chiếc điện thoại Triệu Trường Bách tặng màu trắng, vừa nhìn là đã biết đây là mẫu mới của hãng điện thoại nổi tiếng, chỉ có một trăm chiếc trên toàn thế giới, kiếp trước cô cũng có một cái như thế này. Dương Anh Thi nhìn đi nhìn lại một lúc rồi quay sang Triệu Trường Bách hỏi: “Điện thoại cũ của tôi đâu?”

“Em cần sao?”

Dương Anh Thi gật đầu, điện thoại của Lôi Uyển Khanh tuy rằng đã hỏng nhưng chuyên viên chắc có thể khắc phục được. Trong điện thoại của một người lưu trữ nhiều thông tin liên quan về người đó nhất. Nói cách khác, điện thoại chính là linh hồn nội tâm mang dấu ấn cực kì cá nhân của một con người. Nếu nói nhà của một người thể hiện rõ tính cách và lối sống của người đó thì điện thoại là thứ có thể đoán định được phong cách và sở thích của người đó.

Triệu Trường Bách lấy trong cặp sách ra một cái điện thoại khác màu hồng nhạt, viền bên ngoài được mạ bằng vàng, thiết kế cực kì sang trọng, giá cả của con này chắc chắn cũng không dễ nuốt. Triệu Trường Bách nhìn cô một lúc lâu rồi mới nói lên nghi vấn trong lòng: “Trước khi mất trí có phải em rất giàu có không? Nếu không cái điện thoại này giá trên thị trường không hề rẻ đâu...”

Dương Anh Thi hiểu rõ anh đang nghĩ gì, cô không hề hoảng hốt mà thản nhiên đáp lại: “Có lẽ trước khi mất trí tôi là tình nhân được bao nuôi của một ông lớn nào đó, được người ta mua cho. Giống như anh vừa mua cho tôi một cái điện thoại mới tinh đây nè.”

Một cô gái bình thường chắc chắn là rất ác cảm khi người khác nói rằng mình là ‘tình nhân bao nuôi’ của đàn ông. Nhưng Dương Anh Thi thì lại thản nhiên đến trần trụi dùng cụm từ đó để nói về mình khiến Triệu Trường Bách không khỏi kinh ngạc nhìn cô rất lâu cũng không nói gì được...

Chiều lại Dương Anh Thi cảm thấy trong người khỏe hơn hẳn ra, lần sau gặp lại Triệu Trường Bách có lẽ cô phải nghiêng mình cung kính gọi anh một tiếng thân y mới được. Dương Anh Thi vốn muốn ra biển đánh cá cùng ngư dân thế mà lại bị A Nguyên rù rề lôi kéo đi đào trần cùng cậu ấy.

Thôn Hương Lâm là nơi đất phù sa nhất nhì cả nước, vì nằm ngay biển nên vùng đất này thích rất thích hợp để trồng trọt, cũng chính vì vậy, lớp đất bên dưới có rất nhiều loại sinh vật đang trú ngụ. A Nguyên từ nhỏ đã lớn lên ở đây, biết rõ khu vực nào có loài vật nào bên dưới đất. Cậu dẫn cô đến một mảnh đồng ven bia rừng, nơi này khá hoang vu, hình như là một phần nhỏ vẫn chưa được khai thác của thôn. A Nguyên cời áo ra rồi ném qua một bên, cầm lấy xà beng chuyên tâm đào đất, Dương Anh Thi như kẻ thừa tay chân đứng một bên xem cậu định làm gì. A Nguyên đào một cái hố khá sâu, rồi dường như cảm nhận được có vật gì bên dưới, cậu cười cười rồi bỏ cây xà beng qua một bên, ngồi xuống đưa tay vào cái hố đó mò mẩn gì đó, một lúc sau mới khoai chỉ hô lên: “Đây rồi!”

Rồi A Nguyên kéo ra một cái đuôi màu xám, có điều hình như con trăn này rất lớn, Dương Anh Thi thấy cậu kéo không nổi thì nghĩa hiệp ra tay phụ giúp, Cả hai ra sức kéo con trăn ra khỏi cái động nhỏ kia, vô tình mất thăng bằng ngã nhào ra đất. Dương Anh Thi thì không sao nhưng con trăn lớn kia dường như tức giận, thuận thế trên người A Nguyên quấn thật nhanh vài vòng khiến cậu vùng vẫy kêu cứu. Con trăn này to bằng bắp đùi người thường dài khoảng 2.5 mét nên rất nhanh nó đã thành công quấn chặt lấy A Nguyên nhỏ bé.

Dương Anh Thi đứng bên cạnh cũng kinh hồn bạt vía định nhào vào kéo đầu con trăn ra thì A Nguyên la lên: “Đừng, chị tiếp cận từ phía đuôi nó đấy.”

Dương Anh Thi nghe lời đi vòng qua nắm lấy cái đuôi của con trăn. A Nguyên lại cố lấy bình tĩnh nói: “Nhẹ nhàng gỡ nó ra, trăn cũng như người, nó biết tức giận đấy.”

Dương Anh Thi gật đầu, cô nhẹ nhàng từng chút một gỡ con trăn ra, A Nguyên cũng rất đồng điệu mà chuyển động theo cô, cuối cùng cũng gỡ được con trăn to xác kia ra khỏi người cậu. Dương Anh Thi cầm con trăn trên tay, muốn buông ra ngay lập tức A Nguyên lại nhìn cô cười một tiếng: “Chị quay nó vài vòng rồi ném xuống đất đi.”

Dương Anh Thi cầm đuôi con trăn sau đó quay vài vòng, cô nghĩ rằng làm vậy là để nó chóng mặt không phản kháng được nữa nên càng làm càng hăng sau đó ném nó ra xa. Quả nhiên con trăn kia lúc chạm đất thì bò rất chậm, A Nguyên chạy đến cầm nó lên rồi bỏ vào cái bao bố to sau đó quấy lên lưng. Nhìn cô tán thưởng: “Chị cũng can đảm thật đấy, đi thôi, đi bắt tiếp.”

Cái... cái gì, còn bắt tiếp nữa sao? Dương Anh Thi vừa rồi cũng chỉ là hơi hoảng sợ thôi, thật ra cô không quá sợ mấy loại bò sát, thậm chí mẹ cô còn hay nói rằng cô được làm từ sắt thép, các cô gái thường đều nhất gan nhưng chỉ có cô trời đất vạn vật thứ gì cũng không sợ. Nhắc tới động vật Dương Anh Thi mới nhớ, cô rồi đi đã hai tháng rồi, không biết Mặt Trăng như thế nào rồi, không có cô bị mấy người giúp việc bạt đãi không.

Các con trăn sau đều nhỏ hơn con đầu tiên, bắt một buổi cũng khoảng bốn năm con, A Nguyên mới thỏa mãn đi về khiến Dương Anh Thi mừng tới suýt rơi lệ. Cô cầm con trăn nhỏ trên tay, có vẻ như nó rất thích cô hay sao mà cứ tranh thủ quấn vào tay cô khiến Dương Anh Thi cả buổi cũng không buông ra được, cô đành cầm trên tay cho tiện.

A Nguyên nhìn cô trêu: “Em thấy chàng hoàng tử trăn này rất yêu chị đấy, hay là giữ làm thú cưng đi, biết đâu sau này nó thực sự biến thành hoàng tử thì sao?”

“Biến cái đầu em đấy, nhiều lời.”- Dương Anh Thi lườm mắt cảnh cáo A Nguyên. Không lẽ chỉ cần cô hôn nó một cái thì nó sẽ thành hoàng tử sao? Ôi...thật kinh khủng.

Cả hai vừa đi vừa cười nói vui vẻ, thế nào cũng sẽ không biết thật ra có người đã đứng ở một hướng nào đó nhìn họ rất lâu. Cho đến khi Khải Ca đi vào thông báo: “Cậu hai, đã muộn rồi, tình hình thị sát hôm nay cứ giao cho cục trưởng, cậu nên về nghỉ ngơi đi.”

“Có phải các cô gái đều sợ côn trùng, bò sát và động vật hoang dã không?”- Hạ Dĩ Niên buông ống nhòm trên tay xuống, ánh mắt vẫn nhìn ra phía cái bóng dáng nhỏ bé đang đi khuất dần phía xa, hỏi một câu không đầu không đuôi.

Khải Ca mặt dần ra một lúc lâu mới cảm thụ được câu hỏi trăm năm mới gặp một lần của cậu hai, anh ta cung kính trả lời: “Đúng vậy.”

Chật chịt. Hạ Dĩ Niên lắc đầu chặt lưỡi rồi quay lưng đi vào trong nhà, tùy tiện nói một câu: “Cô ta đâu phải con gái, thật kinh khủng.”

Khi Hạ Dĩ Niên đem việc này kể lại cho Nhật Anh nghe, anh ta cười phá lên và thoải mái phân tích: “Đâu phải cô gái nào cũng như Âu Giã Tình, ôn nhuận như ngọc, dịu dàng nữ tính chứ. Bên ngoài, đặc biệt là ở vùng nông thôn như Hương Lâm, phụ nữ ở đó là đặc sản dân tộc đó, cần duy trì và bảo tồn.”

Hắn chưa từng nhìn thấy người phụ nữ nào gan lớn như vậy, dám tạt một thùng sơn vào người hắn khiến đến giờ trên người hắn vẫn còn phảng phất cái mùi nồng nặc của nước sơn, bao loại nước hoa nổi tiếng cũng không khử được. Hắn đã tức giận lắm rồi, liền ra lệnh cho cục trưởng tiến hành đi tàn sát

ngư dân trong thôn nhanh nhanh, hôm nay mà xui quý khiến thế nào hấn cũng đi theo cục trưởng theo đến đây, rốt cuộc lại bắt gặp cái người dám hát sòn vào mình đang cười man rợ cầm con trăn to trên tay. (Anh đã tưởng tượng chị thành mụ phù thủy rồi?)

Kinh khủng thật, thế giới quan của Hạ Dĩ Niên dần dần không còn nguyên vẹn nữa.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chương 9: Tôi hiện giờ chỉ cần cô ta mà thôi

Ngày hôm nay, mới sáng sớm Dương Anh Thi và A Nguyên cùng mọi người dân trong thôn đã tụ tập rất sớm ở nhà trường thôn Trần Tính. Mọi người ai ngồi vào chỗ nấy, không khí yên tĩnh chưa biết bao nhiêu sự căng thẳng. Cho đến khi Triệu Trường Bách bước từ cửa lớn vào, tất cả như vỡ òa, anh một câu tôi một câu. Tất cả đều muốn biết Triệu Trường Bách đã có thể thuyết phục cậu hai thu hồi ý định thu mua cả thôn này chưa, Triệu Trường Bách lại rất bình tĩnh nhìn qua một vài người sau đó là mỉm cười trấn an.

Trần Tính bước lên, giọng khàn khàn nói: “Bác sĩ Triệu, cậu đã đi gặp Hạ Dĩ Niên, hấn nói cái gì? Có thu hồi quyết định lại không?”

Triệu Trường Bách ho khan vài cái, nhìn qua phía Dương Anh Thi với vẻ mặt đầy vẻ khó hiểu. Mọi người liên sột ruột, lão Lý lên tiếng: “Rốt cuộc sao rồi, bác sĩ Triệu cậu đừng úp mở nữa.”

Triệu Trường Bách cười còn khó coi hơn cả khóc: “Tôi đã đi gặp Hạ Dĩ Niên, cậu ấy nói...”- Triệu Trường Bách hắng giọng một cái, học theo cái giọng mà Hạ Dĩ Niên vừa nói khi nãy: “Quyết định này của tôi còn liên quan đến dự án đầu tư bộ sưu tập thu đông sắp tới của tập đoàn Hoàng Thịnh, nếu như tôi thu hồi ý định này thì sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến giá cổ phiếu của tập đoàn. Một tập đoàn lớn như Hoàng Thịnh mà lại vì một vật thể nhỏ như thôn Hương Lâm bị ảnh hưởng, thì thử hỏi đám dân nghèo trong thôn có gánh nổi không?”

Triệu Trường Bách nói, anh đã cân nhắc giảm đi sự kính trọng trong giọng nói của Hạ Dĩ Niên để tránh tổn thương mọi người, sự thật thì thái độ của Hạ Dĩ Niên lúc đó còn quá đáng hơn cả thái độ anh đang bày ra lúc này. Ngưng lại một chút, anh nhìn sang Dương Anh Thi nói tiếp: “Cậu ấy còn nói...”

Dương Anh Thi có linh cảm không tốt.

“Cái thùng sòn mà Trần Trần tạt vào Hạ Dĩ Niên...cậu ấy vẫn còn muốn tính toán.”

Trong phút chốc, cả cái thôn ồ lên một tiếng đầy kinh hãi quay lại nhìn Dương Anh Thi. Cô bối rối tới mức không biết nên làm gì, lão Lý bước lên khó tin nói: “Trần Trần... con... Con thật sự tạt sòn vào Hạ Dĩ Niên sao?”

Dương Anh Thi gật đầu, trong lòng thầm chửi thề một tiếng.

Cả cái thôn liền rơi vào tình trạng suy sụp, không một ai lên tiếng trách móc cô nhưng Dương Anh Thi vẫn cảm thấy mình chính là nguyên nhân gây ra sự việc lần này. Cô cắn môi im lặng một lúc rồi bước lên: “Bác sĩ Triệu, vậy phải nhờ anh đi thêm một chuyến. Phiên anh chuyển lời này của tôi đến Hạ Dĩ Niên...”

...

Thành phố Cát An này nổi tiếng với một chuỗi nhà hàng Pháp sang trọng, đây là nơi có bến cảng dùng để giao dịch với người Pháp nên bất kể đi đâu trên đường cũng sẽ gặp người Pháp. Hạ Dĩ Niên và Âu Giản Tinh đang dùng bữa tối, trong lúc ăn cả hai không nói gì nhiều, thì thoảng Âu Giản Tinh có nhắc về đại thọ của bà ngoại anh, anh cũng chỉ ậm ừ cho có. Không khí ăn cơm dường như là tuyệt đối im lặng, chỉ có tiếng đàn dương cầm du dương vang lên.

Được một lúc thì cửa phòng mở ra, Khải Ca bước vào thông báo: “Cậu hai, cậu Triệu muốn gặp anh.”

Hạ Dĩ Niên vừa dùng xong bữa cơm, nghe thấy vậy thì giờ tay ra hiệu cho người đánh dương cầm phía xa dừng lại, hấn thản nhiên nói: “Cho cậu ta vào.”

Một lúc sau Triệu Trường Bách bước vào, đi tới bên bàn ăn của Hạ Dĩ Niên chào hỏi vài câu rồi ngồi xuống bên cạnh Âu Giản Tinh. Âu Giản Tinh khéo léo dịch chuyển ra xa, có điều Triệu Trường Bách cũng không mấy chú ý tới nàng.

Hạ Dĩ Niên nhàn nhả tựa vào ghế nệm nhìn Triệu Trường Bách: “Những lời cần nói ban sáng tôi đã nói hết rồi, không biết cậu Triệu đây còn ý kiến gì nữa?”

Đối với Hạ Dĩ Niên, Triệu Trường Bách cũng không mấy có thiện cảm. Chỉ có điều là công ty của cha mẹ anh hiện giờ đang là một mắc xích trong tập đoàn Hoàng Thịnh nên thái độ của Triệu Trường Bách vẫn rất hòa hoãn, anh mỉm cười lịch sự nói: “Tôi đã đem lời của cậu hai nói lại với người của thôn Hương Lâm, và cô gái tạt nước sòn vào người cậu đã nhờ tôi chuyển lời lại...”

“Ồ...”- Hạ Dĩ Niên híp mắt đầy nguy hiểm, khóe miệng lại nhếch lên: “Nói nghe thử.”

Âu Giãnh Tĩnh ngồi kể bên cũng nghe thấy mấy lời này, nàng không giấu nổi sự kinh ngạc trong mắt. Lại có người dám tạt son vào Hạ Dĩ Niên sao? Cô gái này gan cũng lớn thật.

Chính vì thái độ của Hạ Dĩ Niên khiến Triệu Trường Bách không mấy thiện cảm vì vậy khi chuyển lời của Dương Anh Thi anh sẽ không thềm giảm đi sự lạnh lùng cùng lời lẽ sắc bén của cô. Anh dùng ý chang thái độ của cô để thuật lại cho Hạ Dĩ Niên nghe: “Người xưa có câu, quân tử không thù dai, là quân tử càng không nên chỉ vì một người đắc tội mình là liên lụy đến những người thân của người đó. Tôi đã lỡ tay đắc tội với cậu Hai thì tôi sẽ chịu trách nhiệm với cậu Hai, chỉ mong cậu hai giờ cao đánh khẽ mà thu hồi lại quyết định của mình.”

Âu Giãnh Tĩnh lại khiếp sợ lần hai, dù có cho vàng nàng cũng không dám nói thế với Hạ Dĩ Niên.

Hạ Dĩ Niên nghe xong hơi nường mảy, giọng nói tận lực không làm lộ ra vẻ kinh ngạc: “Cô gái này, trước khi nói về một người nào đó thì mời tìm hiểu họ cho kỹ. Tôi, Hạ Dĩ Niên không phải quân tử.”

Triệu Trường Bách nói tiếp: “Cô ấy biết thế nào cậu Hai cũng nói như vậy nên đã chuẩn bị câu trả lời.”- Triệu Trường Bách lại hóa thành Dương Anh Thi nói: “Cho dù không phải quân tử, thì tôi tin cậu hai cũng là một người sáng suốt. Theo tôi được biết dự án bộ sưu tập thu đông năm nay của Hoàng Thịnh được lập ra với mục đích nhân ái, lợi nhuận thu được từ bộ sưu tập này toàn bộ sẽ được dùng làm từ thiện có đúng không? Cho dù là với mục đích đầy mạnh mẽ chỉ số truyền thông cho Hoàng Thịnh hay là thật sự bản thân cậu hai có tấm lòng nhân hậu này thì... tôi cũng không quan tâm lắm. Có điều... nếu là làm từ thiện vậy thì sao lại bắt dân nghèo là chúng tôi làm vật hy sinh? Thử hỏi xem nếu tin tức này bị lộ ra ngoài, sẽ ảnh hưởng như thế nào đến hình ảnh của tập đoàn các ngài?”

Hạ Dĩ Niên ngồi nghe, từ đầu tới cuối cũng không lên tiếng xen vào. Đợi khi Triệu Trường Bách nói hết câu hán mới chậm rãi nâng khước môi, có điều giọng nói phát ra lại không một chút hơi ấm: “Cô gái đó tên gì?”

Triệu Trường Bách lại ngạc nhiên không thôi, chính xác mà nói là bị thái độ của Hạ Dĩ Niên làm cho kinh ngạc một phút sau mới phục hồi tinh thần trả lời hán: “Cô ấy là Trần Trần, vì sau một vụ tai nạn đã mất đi kí ức về bản thân, cái tên này là do tôi đặt cho cô ấy.”

Hạ Dĩ Niên hơi nheo mắt lại, ánh nhìn dần trở nên sắc bén chiếu thẳng vào Triệu Trường Bách: “Ồ, mất đi kí ức sao? Vậy thân phận của cô ta là gì cậu Triệu cũng không biết sao? Cô gái này lập luận sắc bén như vậy, thật không tầm thường.”

Vừa nghe qua là biết đây là một người có ăn học, hơn nữa còn có bản lĩnh.

Triệu Trường Bách im lặng, thật ra đối với vấn đề này anh cũng từng có thắc mắc. Thế nhưng lâu ngày cũng không quan tâm tới nữa, cô là ai không quan trọng nữa.

Hạ Dĩ Niên đã nhìn thấu được tình ý nồng nàn trong đáy mắt Triệu Trường Bách, không hiểu sao hán lại hừ lạnh một tiếng.

“Khải Ca.”

Khải Ca từ phía xa bước tới: “Cậu hai có gì cần dặn?”

“Báo cáo lại với cục trưởng, Hoàng Thịnh hủy bỏ ý định thu mua thôn Hương Lâm, đồng thời chi ra ba trăm triệu để hỗ trợ những gia đình có quan cảnh khó khăn trong thôn.”

Khải Ca gật đầu: “Đã rõ.”

Triệu Trường Bách nghe thấy tin này, bước đầu là không tin nổi vào tai mình, sau đó là nghi ngờ hỏi lại Hạ Dĩ Niên: “Cậu hai... cậu thật sự thu hồi quyết định.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu.

“Vậy thì tốt quá, cảm ơn cậu.”- Triệu Trường Bách đứng lên, anh chỉ muốn nhanh chóng đi tới chỗ Trần Trần báo cho cô nghe tin vui này thôi.

“Chậm đã!”

Thế nhưng Hạ Dĩ Niên lại lên tiếng khiến bước chân Triệu Trường Bách khựng lại, trong lòng cũng có một dự cảm chẳng lành. Hạ Dĩ Niên nâng ly rượu lên uống một ngụm, nhàn nhạt lên tiếng: “Xét về tình về lý thì quyết định thu mua này quả thật không nên xảy ra, tôi cũng đã thu hồi rồi. Vậy nếu xét về tình về lý một lần nữa... liệu có phải cô ta cũng nên chịu trách nhiệm cho hành vi tạt son vào người tôi hay không?”

Triệu Trường Bách nghĩ ngợi một lúc rồi nói: “VẬY... chúng tôi phải làm gì để cậu hai nguôi giận đây?”

“Không phải các người, mà là cô ta. Tôi hiện giờ chỉ cần cô ta mà thôi.”

Loading...

Lời tác giả: Chỉ cần cô ta mà thôi, có nghe thấy không? Nam chính đang thả thính đấy =))

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 11: Chương 10: Hai người đấu tranh tư tưởng xong chưa?

-Rầm- Đường như Hạ Dĩ Tường đang tức điên lên mà vẫn không hiểu lý do vì sao, anh đi qua đi lại trước mặt Hạ Dĩ Niên trong khi hấn lại vô cùng nhàn nhã ngồi thưởng trà. Cuối cùng Hạ Dĩ Tường không nhịn được liền lên tiếng: “Anh thật không hiểu chú nổi mà, người đưa ra kế hoạch thu mua là chú, người nói hủy bỏ kế hoạch cũng là chú, chú xem mấy lão già cổ đông kia là cừ non không biết gì sao?”

Hạ Dĩ Niên im lặng, nhẹ nhàng thổi tách trà nóng trong tay. Hạ Dĩ Tường tức quá không còn từ nào để mắng liền chỉ biết chỉ tay về phía hắn, qua một lúc lâu mới hỏi: “Nói xem, chú lại có ý định gì nữa?”

Lúc này Hạ Dĩ Niên vừa thưởng thức xong vị đắng của trà, hấn đặt tách trà xuống.

“Khải Ca.”

Rất nhanh, Khải Ca bước vào: “Cậu hai.”

“Gọi Hà Duy Tâm vào đây.”

“Dạ.”

Khải Ca rời khỏi, Hạ Dĩ Tường lại đưa ánh mắt không hiểu gì về phía Hạ Dĩ Niên. Ngược lại thì hắn cũng không có ý định giải thích, Hà Duy Tâm đi vào, nhìn qua Hạ Dĩ Tường rồi bước tới: “Chủ tịch, cậu hai.”

Hạ Dĩ Tường gật đầu, định mời Hà Duy Tâm ngồi xuống thì Hạ Dĩ Niên là cất tiếng ngắt ngang: “Hà Duy Tâm, kể từ nay cậu chính thức trở thành quản đốc của tập đoàn Hoàng Thịnh, phụ trách giám sát tiến độ thi hành của bộ sưu tập thu đông sắp tới.”

Hà Duy Tâm ngạc nhiên không thôi, đây chính là một cơ hội cực kì tốt. Lần này anh đến là để xin trợ cấp vốn cho công ty ZI thế mà giờ lại từ một trưởng phòng quan hệ công chúng nhỏ nhoi mà trở thành quản đốc hơn nữa còn là quản đốc của công ty đầu não như Hoàng Thịnh. Cơ hội này, có nằm mơ cũng khó mà thấy được.

Nhưng Hà Duy Tâm vẫn còn chưa tin hẳn, anh nhìn sang Hạ Dĩ Tường, Hạ Dĩ Tường lại chặt lưỡi một cái rồi xua tay: “Cậu nhìn tôi làm gì, cậu hai nói sao thì là vậy, còn không mau trở về thu xếp, hai ngày nữa đến nhận chức.”

Hà Duy Tâm vui mừng quá đỗi, không ngừng cảm ơn hai người rồi rời đi. Hạ Dĩ Tường dường như đang cực kì tò mò, như bị dẫn đi trong sương mù không thấy đường ra, anh đưa mắt yêu cầu Hạ Dĩ Niên giải thích thế nhưng Hạ Dĩ Niên chỉ nhẹ nhàng nói: “Em đang lười, không muốn giải thích.”

“Chú...”- Dù gì anh cũng là chủ tịch, sao lại không cho anh biết những việc làm này của chú là có ý gì chứ?

Lời chưa kịp nói, Hạ Dĩ Niên đã ngắt lời: “Nghe nói người mẫu Katty hủy hợp đồng rồi?”

“Đúng vậy, nghe nói cô ta tìm được một dự án phim truyền hình khá ngon.”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày, nghĩ một lúc rồi đứng lên định rời đi, trước khi đi thì nói: “Em đã tìm được một ứng cử viên mới thế vào vị trí của Katty, thân hình cũng khá chuẩn, lát nữa cô ta sẽ đến.”

Hạ Dĩ Tường nheo mắt, nghi ngờ hỏi: “Chú hợp đồng với người ta rồi à?”

“Vẫn chưa, nhưng cô ta sẽ đến.”- Hạ Dĩ Niên nhếch môi đứng lên rồi khỏi để lại Hạ Dĩ Tường ngồi trên chiếc ghế chủ tịch mà y như bù nhìn, chẳng hiểu cái quái gì đang diễn ra. Chỉ khoảng nửa tiếng sau, thư kí riêng gọi đến nói cô người mẫu Katty kia bị bên phía nhà sản xuất bộ phim hủy bỏ tư cách nữ chính, bây giờ cô ả đang đau khổ đứng dưới tập đoàn Hoàng Thịnh cầu xin. Hạ Dĩ Tường chỉ biết lắc đầu ngán ngẫm, nhờ mọn nhất không phải em trai anh thì là ai.

Thành phố Bạch Nhật, đây chính là nơi ở trước kia của Dương Anh Thi. Giờ đây, vẫn là nét đẹp cổ kính như thế nhưng cô lại cảm thấy nơi này dường như không còn thuộc về mình nữa. Trước kia cô chính là người đứng đầu tầng lớp thượng lưu ở thành phố này, nhưng giờ đây... chỉ mới hai tháng, cô quay trở lại với thân phận xa lạ như vậy. Dương Anh Thi thần thờ bước ra từ sân bay, cô rất muốn đi đến Yunus thăm mẹ, thăm mọi người, rất muốn nhìn thấy thú cưng Mặt Trắng của mình...

Nhưng bây giờ cô không phải Dương Anh Thi chủ tịch của Yunus nữa, cô là Trần Trân, một cô gái đã mất hết kí ức về bản thân.

Dương Anh Thi tự hỏi, tại sao, tại sao mọi thứ vẫn thế, chỉ có lòng người là thay đổi?

Triệu Trường Bách vừa làm xong thủ tục ở phòng hành chính, lúc quay trở lại thì thấy Dương Anh Thi đang đứng ngăn người nhìn mọi thứ xung quanh. Anh bước tới gọi cô: “Nhìn gì thế?”

Dương Anh Thi lắc đầu, đi theo Triệu Trường Bách ra xe. Lần này cô đến đây là vì thôn Hương Lâm, cũng là vì bản thân mình. Hạ Dĩ Niên đã đưa ra yêu cầu để cô trả giá vì dám tạt son vào người hắn, yêu cầu đó chính là cô phải trở thành người mẫu đại diện cho bộ sưu tập thu đông sắp tới của Hoàng Thịnh. Chị gái cô từng dạy cô rằng, nếu không muốn cùng một người nào đó dây dưa vậy thì dứt khoát phải rạch ròi ngay từ phút đầu.

Chiếc xe trở Triệu Trường Bách và Dương Anh Thi chạy nhanh lướt qua một con phố sầm uất của thành phố. Đồng thời lúc đó một người phụ nữ cũng từ trên một chiếc xe màu trắng sang trọng khác bước xuống, bà ta mặc vest trắng quý phái, từng một cử chỉ nhỏ đều thể hiện mình là người thượng lưu.

Một người hầu thân cận bước tới gọi bà: “Phu nhân, bà nhìn gì vậy?”

Người phụ nữ nhìn về một phía, phía đó chính là hướng chiếc xe của Dương Anh Thi vừa chạy qua. Nhưng giờ đây lại chẳng thấy gì nữa, ánh mắt bà có chút đau đớn tìm kiếm: “Hình như...ta vừa cảm nhận được, Anh Thi nó vừa ở đây.”

Người hầu thân cận nghe thấy thế thì bất giác nổi da gà: “Chắc do phu nhân quá nhớ thương đại tiểu thư đó thôi.”

Dương Cẩm Vân gật đầu, con gái bà đã chết rồi...chính bà đã nhìn thấy thi thể lạnh lẽo của nó. Làm sao nó có thể xuất hiện một lần trong cuộc đời bà nữa...

...

Tập đoàn Hoàng Thịnh chính là biểu tượng thời trang của Châu Âu từ xa xưa, nghe nói bề dày lịch sử của tập đoàn đã có từ thời vua Louis 14 của Pháp. Trải qua biết bao nhiêu thế hệ, cho đến hôm nay Hoàng Thịnh chính là tập đoàn dẫn đầu trong giới thời trang, song song đó cũng là tập đoàn sở hữu khối bất động sản khổng lồ trên toàn thế giới.

Quả nhiên trăm nghe không bằng mắt thấy, đứng bên dưới của Hoàng Thịnh nhìn lên, tòa nhà 15 tầng kia chẳng khác nào một cung điện trong mơ của nhiều người. Toàn bộ kiến trúc được làm từ kính cao cấp, biển hiệu ghi chữ Hoang Thinh Fashion được thiết kế vô cùng độc đáo và được đặt ở vị trí trung tâm nhất. Nhân viên trong Hoàng Thịnh chiếm hết bảy mươi phần trăm là những sinh viên xuất sắc tốt nghiệp các trường đại học nổi tiếng của Hoa Kỳ, nghe nói hàng năm Hoàng Thịnh nhận được hơn ba ngàn hồ sơ xin việc, thế nhưng mức độ tuyển dụng của tập đoàn chỉ chiếm 0,75% mà thôi. Lý do rất đơn giản, Hạ Dĩ Niên không đủ kiên nhẫn duyệt hết từng hồ sơ.

Dương Anh Thi và Triệu Trường Bách vẫn chưa kịp bước vào cửa thì Khải Ca đã bước ra, anh lịch sự đưa tay ra dấu mời vào. Khải Ca dẫn đường, Triệu Trường Bách và Dương Anh Thi đi theo. Suốt dọc đường đi, các cô nhân viên văn phòng kia luôn ném ánh mắt kì quái nhìn về phía Dương Anh Thi, nói những câu kiểu như.

“Cô gái kia là ai thế? Ăn mặc quê mùa như vậy.”

“Suyt. Cô không thấy sao, Khải Ca đích thân xuống dẫn đường, chắc chắn cô gái đó là người quen của cậu Hai.”

Triệu Trường Bách nghe thấy mấy lời này thì bất giác quay qua nhìn Dương Anh Thi, lại thấy cô không mấy để tâm tới thì nói: “Xin lỗi, anh quên mất không dẫn em đi mua bộ đồ thay vào.”

Dương Anh Thi bước vào thang máy, lạnh nhạt nói: “Sao cũng được, chỉ cần không khóa bóng dáng hương tới thuần phong mỹ tục là được.”

Triệu Trường Bách cười nhẹ, không nói gì thêm.

Thang máy mở ra ở tầng 15, Khải Ca đi vào bên trong một căn phòng khoảng năm phút sau đó trở ra bảo hai người có thể vào trong. Triệu Trường Bách đi trước, Dương Anh Thi theo sau, càng lúc cô càng không mấy thoải mái. Cánh cửa phòng mở ra, Triệu Trường Bách đi tới trước mặt Hạ Dĩ Niên, lịch sự lên tiếng: “Tôi đã theo yêu cầu của cậu rồi.”

Hạ Dĩ Niên chậm rãi xoay xoay chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của mình, chiêm chệ ngồi đó đưa mắt nhìn thẳng về phía Dương Anh Thi đang đứng phía xa, đánh giá qua cô một lượt từ đầu tới chân rồi nhếch môi.

Từng đường nét trên gương mặt đều như được tập hợp từ những thứ tuyệt vời nhất đẽo gọt mà thành, một gương mặt tiêu chuẩn bất luận nhìn từ góc độ nào cũng không có góc chết.

Dương Anh Thi phải thừa công nhận, không biết cha mẹ của hắn có phải là người ưu tú nhất hay không mà lại có thể sinh ra thằng con trai yêu nghiệt như vậy. Chỉ một cử chỉ nhỏ trên gương mặt cũng có thể khiến cho bất kì người nào, ngay cả là đàn ông cũng đều phải ca thán vài câu.

Dương Anh Thi bị hắn nhìn tới mức đầu tóc xém tí nữa là dựng cả lên, cô chợt nhớ tới lời mà Triệu Trường Bách căn dặn cô cách đây vài tiếng...

“Hạ Dĩ Niên trước giờ có rất ít tin đồn tình cảm, ngoại trừ một cô gái tên là Âu Giản Tinh ra thì hắn đều phủ nhận mọi tin đồn với các minh tinh nổi tiếng. Còn nữa, Hạ Dĩ Niên là người rất thích chinh phục người khác, vậy nên lúc gặp hắn em nhất định phải tỏ ra thật lễ phép, vậy mới có thể hy vọng qua ải này.”

Dương Anh Thi vội vàng hơi cúi người: “Chào cậu hai.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu, giọng nói chứa chút ý mỉa mai: “Tốt lắm, xem như cũng học được chút lễ nghĩa rồi.”

Dương Anh Thi trầm ngâm rằng, lễ nghĩa như thế đối với Dương Anh Thi cô chính là lịch sự lắm rồi, xem thái độ của hắn không lẽ còn muốn cô ba quỳ chính lạy hay sao?

Hạ Dĩ Niên đưa mắt quét sang Triệu Trường Bách, bày ra vẻ mặt khó hiểu: “Không biết cậu Triệu đây còn việc gì nữa không? Người cũng đã đưa tới rồi, cậu cũng có thể đi rồi.”

Nét mặt Triệu Trường Bách lại có chút không thoải mái, vừa rồi nếu anh không nhìn lầm thì cái loại ánh mắt Hạ Dĩ Niên nhìn Trần Trần của anh thật không bình thường chút nào.

“Trần Trần cô ấy không hiểu lễ nghi là mấy, tôi lo cô ấy sẽ khiến cậu hai không vui, nên cứ để tôi đi theo nhắc nhở cô ấy.”- Triệu Trường Bách nói rồi còn gật đầu vài cái, y như rằng đã tìm được lý do hợp lý lắm vậy.

Dương Anh Thi lườm anh một cái, anh nói ai không hiểu lễ nghi?

Hạ Dĩ Niên cũng không phản bác, chỉ gật đầu một cái sau đó mới lên tiếng: “Có điều, tôi cũng không mấy chú trọng lễ nghi lắm, việc này cậu Triệu không cần bận tâm.”

Không cần bận tâm... ý là nói anh lo chuyện bao đồng chứ gì? Nhưng nếu Hạ Dĩ Niên đã nói đến mức này, nếu cứ tiếp tục ở lại chắc chắn mọi chuyện sẽ xấu đi chứ không tốt hơn. Triệu Trường Bách quay lại, ra hiệu với Dương Anh Thi, cô lại khẽ lắc đầu ý muốn nói anh đừng có đi, bỏ bạn như thế là không anh hùng chút nào...

Triệu Trường Bách khổ tâm: Anh không còn cách nào khác.

Dương Anh Thi bĩu môi: Không có nghĩa khí.

Hạ Dĩ Niên: “Hai người đấu tranh tư tưởng xong chưa?”- Có thể dễ dàng nghe ra sự không vui trong giọng nói Hạ Dĩ Niên.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chương 11: Bỏ cái tay của cô ra.

Việc đầu tiên mà Hạ Dĩ Niên làm sau khi Dương Anh Thi đến đó là dẫn cô đi tham quan các bộ phận trên dưới của Hoàng Thịnh. Thông tin nội bộ vừa truyền ra, ngay lập tức từ trên xuống dưới từ trong ra ngoài tập đoàn đều như bị một ngòi lửa làm bùng nổ. Cậu hai thường ngày rất hiếm khi xuất hiện ấy vậy mà hôm nay là nói là thị sát tình hình làm việc của cấp dưới, điều này khiến cho mọi người vừa lo vừa mừng.

Lo là vì sợ thái độ làm việc của mình không vừa lòng cấp trên, còn mừng là vì... họ có thể đứng ở một nơi gần nhất để lưu luyến nhìn theo bóng dáng của cậu hai.

Dương Anh Thi từ lúc theo Hạ Dĩ Niên đi tham quan thì luôn giữ im lặng, nhưng cô vẫn rất tập trung quan sát tình hình xung quanh. Các bộ phận của Hoàng Thịnh được phân chia rất rõ ràng, người của bộ phận nào thì làm công việc của họ, không giống như Yunus cô, bên thiết kế thì tham gia sản xuất, quan hệ công chúng lại đảm nhiệm việc của thiết kế. =.=

Hạ Dĩ Niên dẫn cô vào một phòng studio, hai người vừa bước vào, tất cả mọi hoạt động bên trong đều ngưng lại.

“Chào cậu hai.”

Dương Anh Thi đứng sau lưng Hạ Dĩ Niên hờ hững nhìn xung quanh, hắn lại đưa tay kéo cô lên đứng phía trước rồi giới thiệu: “Người này từ nay sẽ là người mẫu thay thế vị trí của Katty.”

Ngay lập tức ai cũng nhìn nhau, ánh mắt của bọn họ cho Dương Anh Thi biết rằng họ đang vô cùng hoang mang. Dù là rất không thích việc cô đảm nhận vị trí người mẫu này nhưng hiển nhiên cũng chẳng có ai dám thốt ra âm thanh gì. Dương Anh Thi cảm thấy mình quá thật vẫn nên tỏ ra thân thiện một chút thì sẽ tốt hơn, cô bước lên, nở nụ cười cầu tài với những người kia: “Chào mọi người, tôi là Trần Trần, hy vọng mọi người giúp đỡ.”

Một chàng trai tầm khoảng hai mươi tuổi, ăn mặc rất phong cách, có điều trong mắt Dương Anh Thi thì bộ đồ của anh ta hơi lố lẹt thê nhưng vừa nhìn qua là biết đây chính là người có gu thời trang cực chất. Anh ta có gương mặt khá điển trai, mái tóc màu vàng lãng tử cùng với đôi mắt màu lam đầy mê hoặc, dáng người thanh mảnh thể nhưng cũng vừa đủ đạt chuẩn siêu mẫu.

Dương Anh Thi không khỏi trầm nhủ, đúng là Hoàng Thịnh, nơi ngọa hổ tàng long, không chỉ chủ tịch đẹp, cậu hai đẹp hơn nữa cấp dưới cũng hút hồn như vậy.

Chàng trai kia nhìn cô, có điều ánh mắt cũng không mấy thiện cảm lắm, anh ta giọng tay ra: “Tôi là trưởng bộ phận thiết kế ở đây, tên Đàm Thiên.”

“Chào anh.”- Dương Anh Thi lịch sự bắt tay Đàm Thiên, rằng nhận ra thái độ không hảo cảm của anh ta nhưng cô cũng không mấy để tâm tới. Mọi người ở đây nghĩ gì cô đều hiểu rõ, bọn họ đều là những chuyên viên chuyên nghiệp nhất cả nước, giờ bảo bọn họ phối hợp cùng với một người mẫu... vừa nghiệp dư lại vừa ăn mặc quê mùa như cô để tạo ra một tác phẩm nghệ thuật xuất sắc, bọn họ đương nhiên không cam tâm.

Hạ Dĩ Niên bước lên vài bước, sắc mặt vẫn không đổi ra lệnh: “Đàm Thiên, tìm cho cô ấy một bộ lễ phục, trang điểm lại một chút.”

Dương Anh Thi khó hiểu nhìn Hạ Dĩ Niên, cô cười ra dấu với Đàm Thiên rồi kéo tay Hạ Dĩ Niên sang một góc khác hỏi: “Không lẽ bây giờ tôi phải chụp hình liên sao?”

Làm ơn đi, cô còn chưa chuẩn bị gì hết mà...

“Hôm nay cô phải đi cùng tôi đến một buổi tiệc.”- Hạ Dĩ Niên ngắn gọn trả lời, nhưng tâm tư đều đặt trên cánh tay đang bị bàn tay nhỏ bé của cô nắm lấy.

Dương Anh Thi thì hoàn toàn mù mịt, cô đồng ý làm người mẫu chứ đâu có đồng ý đi tham gia tiệc cùng hắn? Hơn nữa Dương Anh Thi cô trước giờ ghét nhất là mấy buổi tiệc nhậu như nước ốc kia, dù từng là chủ tịch của Yunus thế nhưng số lần cô tham dự tiệc thương mại chỉ đếm trên đầu ngón tay mà thôi.

“Tôi không đi, tôi là người mẫu đại diện cho Hoàng Thịnh chứ đâu phải tình nhân của cậu hai.”- Dương Anh Thi hợp tình hợp lý nói, đúng thật mà, chỉ có tình nhân mới đi theo sếp tham gia tiệc thôi, đến đó để làm gì, làm bình hoa trang trí chứ gì nữa.

Đàm Thiên đứng gần hai người nhất nên cũng nghe thấy câu nói này của Dương Anh Thi, anh ta không khỏi kinh hãi một phen. Lại có cô gái dám nói lời lẽ như vậy trước mặt cậu hai, trong khi những người ở đây ngay cả thờ mệnh cũng không dám.

Hạ Dĩ Niên không lập tức trả lời cô mà chỉ im lặng nhìn cô một lúc lâu, nhìn bằng ánh mắt cực kì lạnh lùng khiến Dương Anh Thi sồn cả gai ốc lên, trong lúc cô nghĩ đến hắn sẽ tức giận mà giáng xuống cho cô một cái bạt tai thì Hạ Dĩ Niên chậm rãi lên tiếng:

“Trước khi tôi tức giận, bỏ cái tay của cô ra.”

Dương Anh Thi lúc này mới hậu tri hậu giác mà nhận ra mình đang nắm lấy cánh tay của hắn từ nãy giờ, cô vội vàng buông ra, có chút xấu hổ quay đi chỗ khác thì lại bắt gặp mấy loại ánh mắt kiểu như muốn xia sới cô vì có hành động quyền rũ cấp trên của mọi người trong phòng.

Dương Anh Thi mếu máo trong lòng, khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Ở cái nơi này, Hạ Dĩ Niên là vua là chúa, cô căn bản chỉ là một Trần Trần nhỏ bé làm sao có thể chống lại mệnh lệnh của hắn. Cô cắn răng đi theo Đàm Thiên vào bên trong thay y phục, đi dự tiệc thôi chứ gì, đi thì đi.

Căn phòng thay đồ khá là rộng rãi, nền tường màu xanh lá đầy nghệ thuật, những chiếc gương lớn được gắn trên bốn bức tường khiến người khác có chút chóng mặt khi nhìn vào. Đàm Thiên là một người rất ít nói, từ khi bước vào anh ta chỉ chuyên tâm bôi son trét phấn lên gương mặt của cô, chứ không hề coi mở chút nào. Dương Anh Thi cảm thấy bầu không khí này thật quá yên ắng đi, đến mức cô muốn hát một bài để cảm thán cái sự yên tĩnh chết tiệt này.

Thôi thì để cô mở lời trước vậy...

“À...Đàm Thiên, anh làm ở đây bao lâu rồi?”

Đàm Thiên chuyên tâm tạo khối cho gương mặt cô, lạnh nhạt đáp: “Hai năm.”

“Vợ con gì chưa?”

“Chưa.”

“Bạn gái cũng chưa sao?”

“Chưa.”

“Bạn trai thì sao?”

Đàm Thiên: ...

Sao cô lại thấy vẻ mặt Đàm Thiên như vừa ăn phải thuốc độc vậy nhỉ? Dương Anh Thi cũng là người trong ngành, cô biết những người làm ở vị trí thiết kế như Đàm Thiên chiếm hết 80% thuộc thể giới thứ ba rồi, điều này thì có gì xa lạ nữa đâu. Với lại từ cách ăn mặc có thể nhìn thấy, Đàm Thiên này tuyệt đối là mỹ thụ khuấy động lòng người.

Đàm Thiên hắng giọng một cái, khó chịu lên tiếng: “Cô Trần Trần, khẩu hình miệng của cô cứ liên tục cử động như vậy, tôi rất khó tạo khối.”

Dương Anh Thi ‘Ồ’ một tiếng rồi biết điều im lặng, để cho không khí im lặng lần nữa bao trùm. Khó chịu quá, cô muốn xông ra ngoài là thật lớn có được không? Đương nhiên là không rồi, bên trong này có một cục đá lạnh là Đàm Thiên còn bên ngoài có cả một hầm băng là Hạ Dĩ Niên, cô sẽ chết mất thôi...

Từ trước tới giờ, người trong giới cứ hay nói sau lưng cô mấy câu dạng như:

- Dương Anh Thi đấy à, là một người vừa lạnh lùng vừa ngạo mạn, độc đoán chuyên quyền.

Giờ Dương Anh Thi lại sâu sắc nhận ra rằng cái gọi là lạnh lùng ngạo mạn này của cô vốn dĩ không đem so được với cái hầm băng là Hạ Dĩ Niên.

Suy cho cùng trong số những nam nhân mà cô gặp từ lúc xuyên không tới giờ chỉ có Triệu Trường Bạch là tốt nhất, Dương Anh Thi thật hối hận về những lần mình phũ phàng không thương tiếc với anh. (Bách ca: *cảm động rơi lệ* không sao, quay đầu là bờ Trần Trần ạ.)

Trang điểm xong xuôi, Dương Anh Thi quan sát mình trong gương. Cô đã từng nhìn qua dáng vẻ này của mình khi trang điểm sẽ như thế nào, nên cũng không mấy ngạc nhiên nhưng hình như Đàm Thiên thì lại bị chính gương mặt này của cô làm cho mất hồn mất phách.

Cô gái trước mặt anh ta quá đẹp, ngay cả khi trang điểm xong anh ta cũng không dám tin rằng mình chính là người đã biến hóa cho cô. Tuy rằng lúc chưa trang điểm, cô có nét mộc mạc dễ gần, vừa đáng yêu lại đơn thuần, nhưng khi trang điểm xong thì lại lan tỏa một loại sức quyến rũ khiến người xung quanh ngạt thở.

Đôi mắt đen quyến rũ, sống mũi thon gọn, đôi môi đỏ mọng, hai gò má ửng hồng, y hệt như một con búp bê thủy tinh khiến người khác không nhận được mà muốn véo vào mặt.

Dương Anh Thi thở dài thườn nhừ trong lòng, kiếp trước cô không có được dung mạo xinh đẹp như Lôi Uyển Khanh nên nhiều lúc cũng thấy tủi thân, bây giờ lại xui khiến sao mà cô lại trở thành Lôi Uyển Khanh, là người sở hữu một gương mặt xinh đẹp khuynh thành, lúc này Dương Anh Thi lại có chút khó thích nghi với ánh mắt của phái nam cứ nhìn chằm chằm mình.

“Đàm Thiên... anh nhìn tôi như vậy, có phải tôi cũng nên tỏ ra e thẹn không?”

Nghe câu nói trào phúng của Dương Anh Thi, Đàm Thiên mới ý thức được rằng mình đã chìm đắm vào vẻ đẹp của cô gái trước mắt quá lâu. Đàm Thiên khôi phục dáng vẻ là một cục đá lạnh, anh ta quay đi lấy một bộ lễ phục đưa cho cô. Dương Anh Thi nhận lấy lễ phục rồi đi vào bên trong thay đồ, mất khoảng năm phút mới xỏ được bộ váy rườm rà kia vào người.

Lúc cô và Đàm Thiên bước ra, mọi người đều dồn sự chú ý về phía cô. Chính xác mà nói là họ đều không tin vào mắt mình...

Bộ váy đồ dài tới gót chân với thiết kế đuôi cá sang trọng, cùng với phần vai hở ra khéo léo trưng ra khung xương quai xanh đầy sức quyến rũ. Bọn họ ai cũng kinh ngạc nhìn cô rồi lại nhìn vào phía bên trong phòng như muốn hỏi, cô gái khi nãy ăn mặc quê mùa kia đâu rồi?

Hạ Dĩ Niên cũng hữu ý đưa mắt đánh giá một lượt từ trên xuống dưới người cô, hần nhất thời cũng bất động một lúc. Dẫu biết cô gái này rất đẹp, nhưng không ngờ lại đẹp đến như vậy...

Cô gái trước mặt hắn... yêu kiều thoát tục, đẹp động lòng người.

Dương Anh Thi bị mấy cái loại ánh mắt ngưỡng mộ kia nhìn tới mắt hết cả tự nhiên. Cô máy móc cười một cái, lại vô tình phát hiện bên cạnh Hạ Dĩ Niên giờ đã xuất hiện thêm một cô gái lạ mặt, cô ấy ngồi bên cạnh hắn, hơn nữa khoảng cách lại gần như vậy, chắc chắn cô gái này có thân phận không bình thường.

Dương Anh Thi bước đến trước mặt Hạ Dĩ Niên, cố gắng xua đi cái sự mất tự nhiên vừa rồi nhìn anh, tỏ vẻ huyênh hoang: “Thế nào cậu hai, tôi có xứng đáng làm diva tòa sáng trong tương lai không?”

“Em thật sự rất xinh đẹp.”

Một giọng nói rất nhẹ nhàng, chất trọng khàn khàn ảm áp cùng với sự chân thành khiến cho Dương Anh Thi bất giác cảm thấy vô cùng thích nghe. Cô nhìn cô gái vừa nói câu này... cô ta là ai?

Âu Giãn Tĩnh đứng lên, nắm lấy tay cô, ánh mắt không giấu nổi sự khâm phục: “Xin chào, chị là Âu Giãn Tĩnh, rất vui được biết em.”

Âu Giãn Tĩnh... Âu Giãn Tĩnh... Dương Anh Thi cố gắng lục soát cái tên này trong đầu, cuối cùng cô cũng tìm ra chút thông tin. Đây không phải là bạn gái của Hạ Dĩ Niên sao? Nghe nói mọi tin đồn tin ái của hắn với các nữ minh tinh khác đều bị Hạ Dĩ Niên phủ nhận, duy chỉ có với Âu Giãn Tĩnh này là hắn giữ thái độ im lặng, không phủ nhận cũng chẳng thừa nhận, còn về cô gái này... Dương Anh Thi hoàn toàn không có chút tin tức nào.

Có thể ở bên cạnh Hạ Dĩ Niên lâu như vậy, cô gái này chắc chắn không đơn giản.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 12: Anh là ma sao?

Dương Anh Thi cũng không biết Hạ Dĩ Niên đang dẫn mình đi đâu, cho đến khi tới nhà xe, hần quay lại lạnh lùng hỏi cô có biết lái xe không. Dương Anh Thi cười khi trong lòng, sao cô lại không biết được, nhưng vẫn cố tình bày ra vẻ mặt vô tội lắc đầu nói không biết.

Thế nhưng vô dụng, Hạ Dĩ Niên vừa nhìn là đã biết cô đang nói dối, hần mở cửa ghế sau ngồi vào trong. Âu Giãn Tinh ngồi cạnh hần. Điều bộ quá rõ ràng là đang vạch trần lời nói dối của cô rồi còn gì, Dương Anh Thi chung quy vẫn là ba chữ không cam tâm. Cái tên Hạ Dĩ Niên này có biến thái hay không, cho cô mặc đồ đẹp như một công chúa rồi lại bắt đầu làm lái xe? Cha sinh mẹ đẻ Dương Anh Thi chưa từng ném trái cái loại mùi vị làm tài xế này bao giờ.

Nhưng thôi kệ, Dương Anh Thi biết cô phải nhẫn nhịn. Chỉ cần qua việc này, cô sẽ trở lại làm một Dương Anh Thi cao ngạo là được chứ gì.

Âu Giãn Tinh mở ipad ra xem cái gì trên mạng, một lúc sau đưa qua cho Hạ Dĩ Niên xem, nàng nở nụ cười vui vẻ: “Dĩ Niên anh xem, chai rượu này là món quà em tặng bà ngoại đó. Đây là loại rượu thượng hạng, càng để lâu thì càng ngon.”

Hạ Dĩ Niên nhìn lướt qua màn hình, giọng nói trầm thấp hỏi: “Em lấy tiền đâu ra?”

“Là giám đốc Trương cho em, ông ta tặng em chai rượu này với yêu cầu là ngồi nghe ông ta kể chuyện nguyên đêm, em chỉ mượn hoa kính phật mà thôi.”- Âu Giãn Tinh cất chiếc ipad trong tay đi, nàng thân mật khoát tay Hạ Dĩ Niên.

Ánh mắt hần thoáng có chút suy tư gì đó khó mà nhìn thấy được, chỉ thấy hần nâng khóe môi, thần thần bí bí ra lệnh: “Về sau em không cần phục vụ lão ta nữa.”

“Tại sao?”- Âu Giãn Tinh ngạc nhiên hỏi lại.

Hạ Dĩ Niên im lặng nhìn nàng.

Âu Giãn Tinh cúi mặt xuống: “Em biết rồi.”

Dương Anh Thi ngồi lái xe phía trước nhưng lại rất rõ ràng nghe được đoạn đối thoại không đầu không đuôi của đôi tình nhân phía sau. Lại nghe thấy một từ rất quan trọng trong câu nói của Hạ Dĩ Niên, đó là chữ phục vụ. Rốt cuộc thì quan hệ của hai người này là gì cơ chứ, một người có quyền thế như Hạ Dĩ Niên sao lại để tình nhân của mình lẫn lộn bên ngoài phục vụ người đàn ông khác?

Nghĩ mãi cũng không truy được đáp án, Dương Anh Thi lắc đầu gạt bỏ mấy chuyện lùm xùm đó ra khỏi đầu. Cô đánh tay lái vào đường cao tốc, bắt đầu tăng tốc độ chạy thật nhanh. Được một lúc Dương Anh Thi đưa mắt nhìn vào kính chiếu hậu, không biết là vô tình hay hữu ý hay là do cô hoa mắt mà cô thấy Hạ Dĩ Niên cũng đang nhìn chằm chằm mình. Ánh mắt hần lạnh lẽo như thể đang nhìn vào xác chết khiến Dương Anh Thi lạnh run cả người, suýt chút nữa cô đã đâm xe vào lề rồi.

Dương Anh Thi ho khan vài tiếng, cảm thấy vẫn nên áp chế cái cảm giác muốn bỏ trốn này của mình. Cô gơ tay bật nhạc, tìm lấy một chút âm thanh nào đó...

Cảm động trời cao, cảm động đất

Nhưng chẳng thể khiến anh cảm động

Bản thân thừa biết, chúng ta cạn duyên, mà sao không thể buông tay...

“Tắt nhạc.”

Hạ Dĩ Niên không vui nhứ mảy ra lệnh, chỉ hai chữ phát ra mà khiến người đối diện cũng bị sợ hãi. Dương Anh Thi gơ tay tắt nhạc, trả lại không khí yên tĩnh để nhà sư Hạ Dĩ Niên ngồi thiền tiếp. Nhưng dường như hần lại không muốn tĩnh tâm tu hành mà lại lên tiếng hỏi cô một câu khiến Dương Anh Thi bất ngờ lúng túng không biết đường trả lời. Đại khái hần hỏi: “Hình như cô biết rất rõ đường ở thành phố Bách Nhật, từng đến đây sao?”

Rầm Rầm Rầm... Tiếng cảnh cáo trong lòng cô vang lên liên tục, cuối cùng thì Dương Anh Thi cũng hiểu lý do Hạ Dĩ Niên ra lệnh cho cô làm tài xế, là vì muốn xem cô có biết đường đi hay không. Mà Dương Anh Thi này giờ cũng không quá chú ý nhiều tới mấy chuyện này, cô lớn lên ở thành Bách Nhật, nơi này vô cùng quen thuộc với cô nên theo bản năng này giờ Dương Anh Thi chưa từng quay lại hỏi đường, ai biết được Hạ Dĩ Niên lại để ý nhiều như vậy.

Thế như sao hần lại bấy cô? Không lẽ Dương Anh Thi cô đã để lộ ra điều gì không hợp lý?

“À... hình như là vậy, tôi chỉ có một chút kí ức mơ hồ về nơi này.”

“Ồ.”- Hạ Dĩ Niên kêu một tiếng rõ ngạc nhiên, thế nhưng về mặt lại ngày càng âm trầm: “Nhưng sao tôi lại thấy từ này giờ cô lại không hề đi sai đường nhỉ?”

À... Tiêu rồi tiêu rồi, Dương Anh Thi ơi cái khả năng lập luận sắc bén được mài dũa bốn năm trên thương trường của mày bay đâu hết rồi. Hạ Dĩ Niên càng hỏi sâu vào vấn đề, thì lại càng đưa cô vào thế bí. Cũng thật may mắn cho Dương Anh Thi, lúc này không biết từ đâu xuất hiện một chiếc xe thể thao khá là ngông cuồng phóng từ phía sau lên chắn ngay đầu xe, Dương Anh Thi phản ứng lại vô cùng nhanh nhạy đánh tay lái một vòng rồi thắng gấp. Chiếc xe quay 180 độ cùng với tiếng bánh xe ma sát dưới làn đường khá chói tai vang lên, bên trong xe Hạ Dĩ Niên vẫn ngồi yên vị ngay chỗ cũ có điều Âu Giãn Tinh thì lại mất thăng bằng ngã nhào lên người hắn.

Chỉ trong phút chốc nhìn lại, Dương Anh Thi đã thấy Âu Giãn Tinh chật vật nằm sấp trên đùi Hạ Dĩ Niên, còn sắc mặt hắn cũng không khá hơn là mấy.

Vậy là chiếc xe thể thao ngông cuồng kia rồi khỏi nhanh như một con gió, tuy có chút nguy hiểm nhưng Dương Anh Thi lại phải vô cùng cảm ơn chủ nhân của chiếc xe đó. Thế là suốt cả dọc đường đi, Hạ Dĩ Niên cũng không còn nhớ tới chuyện truy hỏi cô vì sao lại biết rõ đường phố nữa.

...

Cuối cùng thì cũng tới nơi cần tới, khắp cả con đường đều trồng vô số loại hoa, từ phía xa đã nhìn thấy thấp thoáng một ngôi nhà lớn. Đó là tòa dinh thự vô cùng cổ kính, chỉ nhìn từ bên ngoài đã bị hoa mắt bởi lớp sơn vàng của nó, kết hợp với vườn hoa xung quanh khiến cho Dương Anh Thi có cảm giác như mình vừa được đặt chân vào cung điện vàng trong truyện ngàn lẻ một đêm vậy.

Cánh cửa màu trắng rộng mở, lúc xe của Hạ Dĩ Niên vừa tới, từ trong ngôi dinh thự kia ào ra rất nhiều người mặc trang phục của người hầu, nam nữ chia thành hai bên y như đã được tập sẵn trước rồi.

“Hoan nghênh cậu hai trở về.”

Cả ba người cùng một lúc bước xuống xe, dĩ nhiên dù cô có xinh đẹp cỡ nào thì ánh hào quang cũng không so được với Hạ Dĩ Niên. =.= Cái gì mà hoan nghênh? Có cần làm quá lên vậy không? Đang cố thể hiện oai phong của mình chắc.

Âu Giãn Tinh đi cạnh Hạ Dĩ Niên, cả hai người vừa định vào bên trong thì hắn đột nhiên dừng lại, kéo theo ánh mắt nghi ngờ của Âu Giãn Tinh.

“Cô, theo tôi.”

Âu Giãn Tinh đưa ánh mắt có chút khó hiểu nhìn cô. Dương Anh Thi hậm hực vô cùng, không chút cam tâm tình nguyện theo hắn vào bên trong.

Tòa nhà này thật lớn, lại được thiết kế theo lối cổ điển. Trần nhà cao vút được gắn một chùm đèn gần hơn một trăm bóng pha lê chiếu sáng, từng vật trang trí đều là hàng thượng hạng. Ví như bức tranh sơn dầu được treo trên tường không xa, vừa nhìn Dương Anh Thi đã nhận ra đó là bức tranh mà lúc trước cô đã đấu giá cả ba trăm triệu mà vẫn không mua được nó.

Lối vào đại sảnh được trưng bày rất nhiều bình cổ đẹp mắt, những cột nhà to lớn phủ ánh một lớp màu vàng nhạt, trang nội thất tất cả đều bóng loáng không một vết bụi nào. Nơi này bất cứ ai bước vào khẳng định đều có cảm giác không chân thật...

Xa hoa đến chói mắt...

Dương Anh Thi biết Hạ lão phu nhân trước kia cũng là một tinh anh trong giới tài chính, cô từng nghe mẹ kể lại, năm đó một tay lão bà đã gây dựng nên Hoàng Thịnh, thủ đoạn kinh doanh vô cùng chuẩn xác, chẳng bao lâu Hoàng Thịnh đã có đầy đủ tiềm năng trong thị trường thời trang. Còn Hạ lão phu nhân thì trở thành thần tượng của biết bao nhiêu người, lần này đại thọ tám mươi của bà đương nhiên các nhân vật có máu mặt cũng đến rất đông đủ.

Trừ tổng thống ra có lẽ cũng đến đủ hết rồi =.= (Chắc tổng thống bận...)

“Tôi đoán cậu hai chắc là rất thích đồ cổ.”- Dương Anh Thi không kiềm được lên tiếng nói, trong cái nhà này đa số đều là những món đồ cổ đắt tiền, dự là ngàn năm sau có thể đưa vào viện bảo tàng đấy chứ.

“Tôi chỉ thích sưu tầm những thứ đẹp mắt.”

“Bức tranh sơn dầu kia rất đẹp mắt.”- Dương Anh Thi lưu luyến đưa mắt nhìn bức tranh, trên đó khắc họa một hình ảnh của một bóng dáng nhỏ bé đang ôm lấy thi thể của một cô gái khác giữa một cánh đồng và trời đang mưa lớn. Bức tranh phủ một màu xám xịt, chẳng có gì đẹp mắt.

Thế nhưng Dương Anh Thi lại cực kì muốn có được nó, bởi vì vậy cô đã không tiếc chi ra ba trăm triệu đấu giá nhưng lại không thắng nổi Hạ Dĩ Niên... Trên bức tranh cô nhìn thấy hình ảnh mình hồi hận đến muốn tự tử ngồi ôm lấy thi thể của chị gái, chị ấy chết rồi... người chị gái mà cô kính trọng đã bị cô hại chết.

“Ngán ra đó làm gì, đi thôi.”- Hạ Dĩ Niên lạnh lùng quay đi, chỉ bỏ lại một câu mệnh lệnh đầy vẻ cường ngạnh khiến Dương Anh Thi khó chịu cắn chặt răng.

Đi được thêm một đoạn, từ một phía xa có một nhóm người vừa nhìn thấy hắn thì đi về phía này. Bọn họ đều là những vệ sĩ đẳng cấp nhất, mỗi người đều ẩn chứa cái loại khí thái lạnh lùng, nghiêm túc.

Hạ Dĩ Niên dừng bước: “Bà ngoại đâu?”

Một trong số đám vệ sĩ kia trả lời: “Lão phu nhân vừa nghe thấy cậu hai về thì bỏ lên phòng, Âu Giãn Tinh vừa lên trên phòng với lão phu nhân rồi.”

Hạ Dĩ Niên không gạt đầu cũng không nói gì, chỉ là đổi hướng đi lên tầng một, Dương Anh Thi cực kì không cam tâm tình nguyện đi theo sau hắn. Nói thật là khi nào mới có thể dừng lại đây, đi này giờ mà vẫn chưa tới đích?

Đột nhiên cô nghe thấy tiếng xoảng cùng với đó là mùi rượu nồng nặc từ một căn phòng lan ra, Hạ Dĩ Niên nhủ mảy đi càng nhanh tới căn phòng kia không nói một lời liền mở cửa bước vào. Bên trong, Âu Giãn Tình đang ngồi trên đồng mảnh vỡ của chai rượu đặc tiền kia, màu đỏ của rượu khiến thị giác người khác rối loạn, không phân biệt được đâu là máu người còn đâu là rượu nữa.

Dương Anh Thi chỉ thấy Hạ Dĩ Niên bước tới đỡ Âu Giãn Tình đứng lên, trên người nàng bị vài mảnh thủy tinh ghim vào, bộ váy cũng bị thấm dẫm màu đỏ của rượu. Lúc này từ phía sau Dương Anh Thi có một vài người hầu vội vã chạy vào, tất cả không nói lời nào mà thu dọn bãi chiến trường trước mắt, đối với loại tình cảnh này bọn họ đều đã quen thuộc rồi.

Dương Anh Thi lúc này mới chợt nhận ra rằng phía xa có một lão bà đang ngồi, bà giận dữ quay mặt sang chỗ khác. Điều bộ cùng phong thái vô cùng cao quý, bộ đồ gấm cao cấp khiến bà giống như một vị nữ hoàng cao cao tại thượng. Vừa nhìn qua đã biết người có phong thái xuất chúng như vậy chính là nữ tính anh từng làm chao đảo giới tài chính của ba mươi năm trước.

Dương Anh Thi luôn hâm mộ bà, thậm chí cô còn hâm mộ bà hơn cả mẹ mình. Nhưng Hạ lão phu nhân lại không thích lộ diện trước công chúng, rất khó khăn lắm lần này cô mới có thể gặp bà, Dương Anh Thi đang có một loại xúc động muốn lại chạm thử xem bà có phải người thật không. (=.= Robot đấy chị)

Khỏe môi Hạ Dĩ Niên mím lại một đường thẳng, vẻ mặt lạnh nhạt kéo tay Âu Giãn Tình đứng qua một bên. Âu Giãn Tình lại không hề khóc lóc, chỉ là vẻ mặt có chút buồn bã đi tới đứng bên cạnh Dương Anh Thi.

Dương Anh Thi cũng đứng ra xa nàng một chút, không phải cô là người sạch sẽ gì nhưng mà chai rượu kia vốn là loại rượu được ủ không dưới trăm năm, nồng độ cao đến mức chỉ ngửi thôi mà cũng khiến Dương Anh Thi như muốn say rồi.

Hạ Dĩ Niên đi đến bên cạnh lão phu nhân, ngồi xuống trước mặt bà, giờ tay nắm lấy tay bà: “Bà ngoại, sao bà lại không vui rồi?”

Dương Anh Thi đứng một bên cũng lấy làm ngạc nhiên, hóa ra Hạ Dĩ Niên cũng có lúc dùng thái độ ảm áp này để nói chuyện với người khác. Giọng nói của hắn không còn vẻ trào phúng và lạnh lùng thường ngày, mà đổi lại là giọng nói mang theo sự vui vẻ, thân mật.

Hạ lão phu nhân quay đi chỗ khác.

Hạ Dĩ Niên mỉm cười: “Hôm nay con về đây, sao bà lại không vui chứ? Hay là bà không muốn gặp Dĩ Niên nữa?”

Hạ Dĩ Niên cảm thấy đối với bà ngoại hắn càng mềm mỏng chừng nào thì tốt chừng nấy, quả nhiên có hiệu quả thật, lão phu nhân quay sang nhìn anh nói:

“Ta không có bảo là không muốn gặp cháu. Ta chỉ không muốn gặp cô ta thôi.”- Ánh mắt lão phu nhân mang theo muôn phần chán ghét nhìn về phía Âu Giãn Tình.

Âu Giãn Tình cúi đầu bấu lấy váy áo...

Hạ Dĩ Niên không bênh vực, chỉ bật cười: “Bà ngoại, đừng có giận, bà mà giận là sẽ có nếp nhăn, xấu lắm.”

“Ngoại không giận nữa.”- Lão phu nhân trở mặt nhanh hơn lật sách, vừa mới hậm hực đó giờ lại cười toe toét nắm lấy tay Hạ Dĩ Niên, ánh mắt bà nói lên muôn vạn phần yêu thương nhìn cháu trai: “Dĩ Niên, thằng nhóc này, một năm mới về nhà một lần, vậy mà còn nói thương bà ngoại. Cái thân già là tôi thật khổ, nhiều lúc chỉ muốn chết quách đi để có cớ cho cháu trai về nhà.”

Vừa nói lão phu nhân vừa ầm ừ đập đập vào cánh tay Hạ Dĩ Niên, hắn cười nhẹ nắm lấy tay bà. Dương Anh Thi có cảm giác như mình sắp rơi vào thế giới ảo mộng rồi, một tầng băng như Hạ Dĩ Niên mà lại nở nụ cười, cô không còn tin vào giác quan của mình nữa.

Hai bà cháu nhà người ta hạnh phúc hàn huyên bên kia, chỉ có Âu Giãn Tình là uất ức đứng một bên cúi gầm mặt xuống. Sau một lúc cũng không ai chú ý tới nàng, nàng đau lòng quay lưng rời khỏi. Dương Anh Thi nhìn theo mà cũng cảm thấy xót lây, một cô gái vừa nhìn là khiến người khác muốn che chở như Âu Giãn Tình khiến cô đặt ra câu hỏi tại sao lão phu nhân lại có vẻ chán ghét đối với nàng như vậy?

Người giúp việc đang ngồi dưới đất thu dọn các mảnh vỡ từ chai rượu vô tình để mảnh thủy tinh cửa vào tay làm chảy máu, cô ta la lên một tiếng đau đớn rồi chuyển sang hoảng sợ quỳ mọp dưới đất liên tục cầu xin: “Tôi xin lỗi... tôi sai rồi...”

Hạ Dĩ Niên biết bà ngoại mình sợ nhất là nhìn thấy máu liền dùng tay che đi ánh mắt của bà, còn bản thân sắc mặt cũng trầm xuống hắn nhìn về phía cô giúp việc kia.

“Lỗi cô ta ra ngoài.”- Hạ Dĩ Niên không màng tới đáng về đáng thương của cô gái kia mà lạnh lùng ra lệnh, ngay tức khắc vài người phía sau hắn bước lên kéo cô gái đó ra ngoài. Cô gái đó khóc lóc thảm thiết van nài nhưng cuối cùng lại không đủ sức chống trả, cho đến khi tiếng khóc kia xa dần Dương Anh Thi mới cảm thán. Không biết hình phạt là gì mà khiến cô gái đó hoảng sợ như vậy?

Lúc Dương Anh Thi ngẩng gương mặt đang cúi gầm xuống đất của mình lên thì bị làm cho giật bắn mình, Hạ Dĩ Niên từ ức nào đã đứng trước mặt cô. Dương Anh Thi vô thức lui ra sau lại quên mất rằng mình đang đi giày cao gót, lúc chuẩn bị một cú ngã ngoạn mục thì cái eo nhỏ được đỡ lấy cứu cô một phen.

“Cẩn thận một chút.”- Hạ Dĩ Niên thu tay lại, tuy nhiên cảm giác mềm mại khi tiếp xúc với da thịt cô vẫn còn quanh quẩn trên đầu ngón tay, hần khẽ giọng nhắc nhở.

“Cậu hai, anh là ma hay sao mà đi không có chút tiếng động gì vậy?”- Dương Anh Thi khoa trương vỗ ngực, vừa rồi đúng là dọa chết cô rồi.

Một số người làm có mặt sợ hãi nhìn cô, không khí trong phòng như bị đánh xuống vạch âm. Ngay cả Hạ lão phu nhân ngồi phía xa cũng bị thái độ của cô gái nhỏ làm kinh ngạc không thôi. Lần đầu tiên từ lúc cô bước vào, bà đưa mắt đánh giá cô một lượt, sau đó không biết nghĩ gì mà lắc đầu cười.

Sắc mặt Hạ Dĩ Niên hiển nhiên càng không vui, mà cái sự không vui đó có thể nhìn thấy rất dễ dàng qua đôi mắt đen của hắn. Cái loại lạnh lùng kinh tâm động phách khiến người ta không ghét mà run. Trong lúc Dương Anh Thi tự hỏi có còn kịp để nói lời xin lỗi với hắn không thì Hạ Dĩ Niên lên tiếng trước:

“Cô ở lại đây với bà tôi một lúc, tôi có việc phải ra ngoài.”

“Hả?”- Dương Anh Thi ngây ngốc hỏi lại, cô còn tưởng hắn sẽ cho người lôi cô đi theo cô gái giúp việc khi này.

Hạ Dĩ Niên lạnh lùng nhìn cô, không nói gì.

Dương Anh Thi cười tươi rói, gật đầu lia lịa: “Cậu hai yên tâm, tôi nhất định sẽ trò chuyện với bà, không để bà nhầm chán đâu.”

Ha ha, cô có thể ở chung với thần tượng mình, có thể giao tiếp với một tinh anh lợi hại nhất nhì thương giới, trời ạ có nằm mơ Dương Anh Thi cũng không dám nghĩ tới.

Hạ Dĩ Niên chau mày, rõ ràng là khó hiểu bởi cái thái độ vui mừng của cô bây giờ, thế nhưng có vẻ như hắn thực sự có việc gấp, không nói nhiều liền lướt qua người cô rồi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Chương 13: Bể đá vẫn là bể đá

Tác giả: Nam chính của chúng ta là ma đội lột người, a huhu

*Bắt đầu từ chương này ta sẽ đổi Dương Anh Thi thành Trần Trần nhé.

.
. .
.

“Hạ lão phu nhân... bà nhìn cháu như vậy làm gì?”- Trần Trần nghi ngờ hỏi.

Ở gần lão phu nhân chỉ mới mười phút nhưng cô nhận ra bà rất dễ gần, không giống như thái độ chán ghét đối với Âu Giản Tình khi này, bà đối với cô lại vô cùng niềm nở. Bà hỏi cô tên gì, nhà ở đâu, sau khi biết chuyện cô mất đi kí ức thì liền cảm thông vỗ đầu cô an ủi.

Sự quan tâm của bà khiến cõi lòng Trần Trần vô cùng ấm áp, chẳng trách một người băng giá như Hạ Dĩ Niên lại trở thành một người khác hẳn khi ở trước mặt bà ngoại mình.

Có điều... sao bà lại cứ dùng ánh mắt đầy ý cười này như thế để nhìn cô như vậy chứ?

Trần Trần cảm thấy bất an nâng y nước lên uống một ngụm.

“Trần Trần thích Dĩ Niên phải không?”

-Phụt- Cả một ngụm nước phun cả ra ngoài, cũng may là cô phun về phía khác chứ phun vào mặt lão phu nhân thì cô hết đường sống sót rồi. Trần Trần vỗ vỗ ngực của mình, khó khăn giải thích: “Không... không phải đâu ạ, làm gì có chuyện đó.”

Hạ lão phu nhân nghe thế thì liền tiếc nuối, nhưng bà vừa gặp đã rất có cảm tình với cô gái nhỏ này rồi nha. Ngoại trừ bà ra thì chắc cũng chỉ có cô gái này là người dám dùng thái độ không tốt nói chuyện với cháu trai bà thôi, thấy thế mà khi này dù thằng bé có không vui thì vẫn phải nhịn xuống.

Nhưng mà tạm thời xem ra cô bé này quả thật không có ý gì với Dĩ Niên của bà rồi. Không sao, bà không vội, cứ từ từ thuận nước đẩy thuyền vậy.

...

Hạ Dĩ Niên chạy lên sân thượng, tìm một góc nào đó không ai thấy liền vô lực dựa vào bức tường sau lưng. Sắc mặt hắn trở nên khó coi, ánh mắt đen dần nóng lên chuyển sang màu đỏ huyết vô cùng đáng sợ. Hơi thở Hạ Dĩ Niên có chút lạch nhạch, cả cơ thể hắn không ngừng gào thét, thèm thuồng một loại tạp chất mà chính hắn cũng hiểu rõ đó là gì.

Từ phía cửa của sân thượng, Âu Giãn Tinh hồi hải chạy lên cùng với một người đàn ông khác, nàng vừa nhìn thấy Hạ Dĩ Niên thì chạy đến ngồi xuống trước mặt hắn.

“Dĩ Niên... anh sao rồi?”- Nàng biết hắn đang chịu sự kích thích rất lớn, cũng phải đấu tranh tư tưởng vô cùng nhiều.

Có điều ánh mắt của hắn ngày càng đỏ, chứa một sự nóng rực dường như có thể thiêu rụi vạn vật xung quanh. Hắn nhướng người, hai tay nắm chặt lấy vai của Âu Giãn Tinh kéo nàng về phía mình. Chuẩn xác nhắm vào gáy nàng cắn thật mạnh, chiếc răng nanh sắc nhọn ghim sâu vào vùng da trên cổ nàng từng chút từng chút đưa một dòng máu đỏ thẩm tuôn vào miệng hắn.

Âu Giãn Tinh dù rất đau đớn nhưng lại không hề phản kháng, ngược lại còn vòng tay ôm chặt lấy cổ hắn. Nàng cắn chặt răng, lúc sau lại thều thào nói: “Không sao... Dĩ Niên...”

Bảy năm, nàng quen biết hắn đã bảy năm rồi. Máu của nàng chính là để hắn dùng, sinh mệnh này đã từ lâu đã không còn thuộc về nàng nữa. Vết cắn lần sau lại sâu hơn lần trước, đau đớn tựa như có thể giết chết con người ta, mỗi lần như vậy nàng đều gắng chịu đựng, bởi nàng biết đây chính là thời khắc duy nhất hắn thật sự cần nàng.

Lúc này người đàn ông khi nãy theo Âu Giãn Tinh lên cũng ung dung bước tới, cả người anh tỏa ra một sự nguy hiểm, bộ âu phục màu đen tôn lên dáng người cao lớn như một vị đế vương. Trong màn đêm, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt màu lam cực kì đẹp của anh. Lâm Tư Phàm hơi nheo mi, có điều lại không giống như đang cười, anh nhìn Hạ Dĩ Niên đang chặt vật ngồi dưới đất: “Anh họ, mà tính trong người anh dạo gần đây sao lại nhạy cảm như vậy, chỉ mới nhìn thấy máu mà đã thức tỉnh rồi.”

Lúc này Hạ Dĩ Niên mới chậm rãi buông Âu Giãn Tinh ra, khoe miệng hắn vẫn còn dính vết máu nóng hổi vừa hút được từ trong cơ thể nàng. Thế nhưng lúc này ánh mắt màu đỏ như ngọn lửa vừa rồi đã biến mất, đôi mắt đen lại trở lại vẻ lạnh lùng hờ hững như mọi khi. Hạ Dĩ Niên từ dưới đất đứng lên, điều chỉnh lại y phục trên người, hoàn toàn không nhìn ra hắn chính là người vừa rồi chặt vật đến suýt mất mạng.

Hạ Dĩ Niên sau khi hồi phục lại bộ dáng cũ, hắn đỡ Âu Giãn Tinh đứng lên giúp cô chỉnh lại vai áo vừa bị hắn kéo xuống khi nãy, động tác vô cùng tự nhiên, giọng nói lại không mang theo chút tình cảm nào: “Đi tìm Khải Ca, bảo cậu ta bằng bỏ cho em đi.”

Âu Giãn Tinh cắn răng, không dám cãi lời rất nhanh đã rời khỏi. Lâm Tư Phàm nở nụ cười quỷ dị, giọng nói bốn cọt: “Còn có chuyện gì mà anh không muốn để cô ta biết vậy?”

Ngay cả chuyện Hạ Dĩ Niên là một con ma cả rỗng Âu Giãn Tinh cũng biết rồi, thì còn giữ kè gì nữa. Chuyện hắn là Vampire trên thế giới này cũng chỉ có ba người biết, một là Khải Ca hai là Âu Giãn Tinh ba là Lâm Tư Phàm. Khải Ca biết được là vì anh ta là trợ thủ đắc lực của Hạ Dĩ Niên, Âu Giãn Tinh biết được là vì nàng chính là món ăn được hắn nuôi dưỡng, còn Lâm Tư Phàm là vì... anh cũng là đồng loại với Hạ Dĩ Niên.

Không sai. Cùng là một con ma cả rỗng khát máu...

Lâm Tư Phàm thấy Hạ Dĩ Niên vẫn không đoái hoài tới mình thì lắc đầu bước lên đối diện hắn: “Đừng trách em đây không có nghĩa khí, nói cho anh biết, mấy ngày qua em luôn cảm thấy phúc tinh của anh đã xuất hiện rồi. Chỉ cần biết được phúc tinh này là ai, hút máu của người đó sẽ khiến ma tính của anh tạm thời bị đè nén, anh sẽ không còn phải hút máu người nữa.”- Dừng một lúc Lâm Tư Phàm lại lắc đầu tỏ vẻ tiếc nuối: “Chỉ tiếc là ma tính của em vẫn chưa tới thời kì bộc phát, vị phúc tinh lần này em khó có số hưởng rồi.”

“Thời điểm thích hợp để dùng máu đã qua rồi, lần này e là phải đợi thêm một năm.”- Hạ Dĩ Niên hờ hững nói một câu rồi bỏ đi, để lại Lâm Tư Phàm đứng đó cả buổi trời sau đó mới cười nhẹ lắc đầu.

Anh họ, chỉ sợ rằng anh đã sớm biết được vị phúc tinh này là ai rồi.

Thật ra về việc bản thân là ma cả rỗng Hạ Dĩ Niên cũng không hề hay biết, cho đến năm hắn mười bảy tuổi đã vô tình nhìn thấy một người chảy máu, không hiểu sao lúc đó cả người hắn nóng ran, không thể tự chủ được mà hút cạn máu của người đó. Sau đó Hạ Dĩ Niên vô cùng kinh hoàng, tự giam bản thân trong phòng hơn nửa tháng, cứ mỗi khi nhìn vào gương là lại thấy bản thân mình như một con ác quỷ.

Sau đó hắn điều tra ra, cha mẹ hắn đều là con người rất bình thường, cả gia tộc cũng chỉ có hắn và Lâm Tư Phàm lại là ma cả rỗng. Lâm Tư Phàm nói với hắn bởi vì trong máu của cả hai đều có ma tính, mà loại ma tính này từ đâu mà có hắn cũng không thể lý giải. Cách đây năm năm hắn tìm được một vị phúc tinh, phúc tinh chính là người mang trong mình dòng máu có thể chế ngự ma tính trong người hắn. Hạ Dĩ Niên đã hút cạn máu của vị phúc tinh này, thế nên năm năm nay hắn vốn dĩ không cần dùng tới máu tươi nữa. Lần này bỗng nhiên mất không chế, ma tính như một con dã thú phá chuồng xông ra khiến Hạ Dĩ Niên suýt chút là mất mạng.

Chỉ cần tìm ra thêm một vị phúc tinh nữa, hắn có thể lại có thêm năm năm yên lành. Hạ Dĩ Niên cũng biết được vị phúc tinh lần này không ai khác chính là Trần Trần. Có điều thời cơ để hút máu của cô vẫn chưa đến, máu của phúc tinh chỉ thật sự có hiệu nghiệm khi được hút vào ngày sinh nhật của ma cả rỗng, đó chính là ngày hắn sinh ra cũng là ngày sản sinh ra ma khí. Sinh nhật của hắn vừa trôi qua cách đây hai tháng, điều này đồng nghĩa hắn vẫn còn phải đợi một năm sau mới có thể trở lại thành người.

...

Đại thọ tám mươi của lão phu nhân diễn ra vô cùng hoành tráng, các ngôi sao ca nhạc mà bà thích đều được Hạ Dĩ Niên đưa tới biểu diễn khiến bà cả buổi trời đều cười không khép miệng được. Cả buổi trời bà giữ Trân Trân bên cạnh khiến cho cô muốn rời đi cũng khó, cho đến lúc Hạ Dĩ Niên quay trở lại cô mới có dịp đi sang bàn thức ăn lấy một mớ bỏ vào bụng.

Cả cái bàn có đủ tất cả món ngon, nghe nói thực đơn ngày hôm nay là do một đầu bếp người Anh rất nổi tiếng soạn ra, bao gồm tất cả hai mươi bảy món ăn, tất cả đều được chế biến vô cùng công phu. Bì hầm bào ngư hải sản, bò câu tiềm sâm, súp vi cá, súp hải sâm... tất cả đều là sơn hào hải vị mà kiếp trước cô ăn tới ngán tới chê. Chỉ sau hai tháng sống ở thôn Hương Lâm ăn cực ăn khổ bây giờ nhìn lại những món mà cô từng chê này trời ạ... thêm thường tới phát điên.

Trân Trân bay vào đống đồ ăn, bỏ quên đi cái hình tượng chết tiệt, cô ăn như một kẻ đói khát lâu ngày. Một tay cầm ly rượu trái cây, một tay cầm một con bào ngư tổ bỏ bỏ vào miệng. Vì khẩu hình miệng lúc nhai không được thực nữ nên cứ thi thoảng lại phát ra âm thanh sột sột, cũng may là màn trình diễn sôi động của nữ ca sĩ người Mỹ kia đã che đi âm thanh xấu hổ này.

“Xin chào, xin hỏi cô có phải là tài xế của Hạ Dĩ Niên không?”- Từ phía sau lại phát ra một âm thanh nam tính, nhưng lại rất êm tai, có điều nó phát ra lúc cô đang ăn nên Trân Trân cực kì cảm thấy khó chịu. Cô quay lại, trên tay còn cầm con bào ngư chưa ăn hết, trong miệng đã ngốn một đống thức ăn vẫn chưa nhai xong đưa mắt nhìn xem là kẻ nào không biết thời thế mà lên tiếng như vậy.

Trước mặt cô, một người đàn ông à không phải nói là một người thanh niên khoảng chừng hai mươi, có điều đáng người lại cao lớn. Đôi mắt màu lam phong tình chứa vô vàn ý cười nhìn cô, bạc môi khẽ mỉm cười tà mị, một vẻ điển trai quá có mức sát thương.

Trân Trân ngây người một lúc rồi quên luôn rằng mình đang tức giận, cô đáp: “Phải... là tôi.”

Lâm Tư Phàm cũng không quá ngạc nhiên trước bộ dáng si mê của cô, anh mỉm cười, giọng nói quả thật rất êm tai: “Xin chào, tôi là Lâm Tư Phàm, là người lái chiếc xe thể thao khi này. Kỹ thuật né tránh của em khá thật đấy.”

“Là anh sao?”- Vừa nghe xong câu này của Lâm Tư Phàm, mức độ cảm tình của cô đối với anh liền ngay tức khắc trở về vạch số 0. Tuy con người này đẹp trai lại có phong thái quá mị hoặc mê hồn người thật, thế nhưng lại là một người thích thể hiện. Vừa này nếu đổi lại là một người khác chắc chắn đã gây ra vụ tai nạn giao thông kinh hoàng rồi.

Về việc cô né tránh giỏi thì khỏi phải bàn tới, cô là Dương Anh Thi, mà Dương Anh Thi lại chính là quán quân của trường đua K3 năm xưa, từng là vua tốc độ trên mọi chặng đua, đối với cô né tránh như vừa rồi không phải là gì quá xuất sắc.

Lâm Tư Phàm vẫn giữ trên môi nụ cười mê hoặc: “Kỹ thuật của em tốt thật, có thể dạy tôi không?”

“Tôi không rãnh.”- Trân Trân lạnh lùng quay đi chuyển tâm vào việc ăn uống, cô biết Lâm Tư Phàm chính là em họ của Hạ Dĩ Niên, chính vì vậy chỉ sau vài phút nói chuyện ngắn ngủi với anh mà cô đã chẳng có chút thiện cảm nào. Đùa gì đây, anh họ thì bắt cô làm người mẫu đại diện quý quai gì đó lại còn ép cô kiêm luôn chức tài xế đường dài. Còn thằng em thì muốn cô dạy kinh nghiệm đua xe, nếu như cô không tỏ ra bực bội một chút thì đích thật cô là thánh chứ không phải người nữa.

“Em bận gì, bận ăn à?”- Trái lại với thái độ lạnh tanh của Trân Trân, Lâm Tư Phàm lại càng thích thú không nhịn được liền muốn trêu cô một tí.

“Phải, bận ăn. Sao, có gì không hợp lý?”- Trân Trân quét mắt về phía anh, ban cho anh cái nhìn như muốn nói: Anh mù sao mà không thấy tôi đang ăn?

Lâm Tư Phàm cười, rồi lại cười tươi hơn khi nhìn thấy cái miệng dính đầy thức ăn của cô. Anh lắc đầu không nhanh không chậm rút một tấm khăn giấy rồi đưa lên khoe miệng cô nhẹ nhàng lau đi vết bẩn, nào ngờ sau khi lau xong vết bẩn kia bàn tay anh lại như là vô tình lướt qua cánh môi hồng nhuận của cô nhẹ nhàng mon tron.

Trân Trân vốn dĩ vẫn còn đang đứng tim vì cái loại hành động thân mật quá đáng này thì phát hiện ngón tay của anh đang trêu ghẹo môi mình, mấy trò vật vãnh này lúc trước cô đã trải qua nhiều lần rồi. Trân Trân không nhanh không chậm vùng tay lên hất bàn tay của Lâm Tư Phàm ra, anh có chút ngạc nhiên sau đó lại hết cách lắc đầu.

Nhớ lại giây phút ngơ ngẩn vừa rồi của mình, Lâm Tư Phàm còn cho rằng mình bị ma nhập. Vốn dĩ đơn thuần chỉ là giúp cô lau miệng nhưng lại như bị cánh môi mềm mại của cô làm cho si mê, nếu không nhờ Trân Trân phản ứng thì có lẽ anh đã hôn cô mất rồi.

Trân Trân quay qua chỗ khác, vừa đúng lúc này lại có tiếng của người dẫn chương trình từ trên bục vang lên. Đại khái người đó giới thiệu tiết mục sau đây sẽ là màn biểu diễn dương cầm của Hạ Dĩ Niên.

Trân Trân vốn cũng không quan tâm tới, nhưng... cái gì cơ? Hạ Dĩ Niên đàn được dương cầm cơ đấy.

Xung quanh, mọi âm thanh ồn ào phút chốc cũng vì lời giới thiệu của vị mc mà im lặng, phải nói là im phăng phắc cho dù có căng lỗ tai ra thì cũng không tìm thấy tiếng động nào. Mọi người đứng yên tại chỗ hướng mắt về sân khấu, đèn trên sân khấu sáng lên, Hạ Dĩ Niên đã ngồi vào vị trí cạnh cây đàn dương cầm.

Thân mình cao lớn ngồi cạnh cây đàn, bóng dáng vẫn lạnh lùng phản chiếu ngược trên nền đá cẩm thạch trơn bóng. Từng ngón tay chạm vào phím đàn phát ra những âm thanh nhẹ nhàng phiêu bổng khiến người khác chìm đắm, Hạ Dĩ Niên chuyển tâm đàn, mọi người bên dưới chuyển tâm thưởng thức.

Giai điệu bài hát ‘chìm trong lòng’ du dương đến mức khiến Trân Trân quên luôn cả đồ ăn ngon trước mắt, cô nhìn về phía người đàn ông trên sân khấu

nhìn đến nỗi si mê.

Đều cùng là đàn ông nhưng Hạ Dĩ Niên và Triệu Trường Bách lại khác nhau quá xa. Nếu như Triệu Trường Bách mang đầy đặn về ảm áp ôn nhu của một quý ông lịch lãm thì ở Hạ Dĩ Niên cô lại thấy được sự lạnh lùng hờ hững của một người trải đời, hần giống như một mặt hồ phẳng lặng không chút gợn sóng, cho dù là cô tìm kiếm cỡ nào cũng không thể nhìn thấu.

Lâm Tư Phàm bỏ hai tay vào túi quần, bước lên đứng ngang hàng với Trần Trân: “Anh ấy từng nói cả đời này anh ấy cũng không động vào dương cầm trừ khi bên cạnh có một người phụ nữ anh ấy yêu, lắng nghe anh ấy đàn.”

Âm thanh của Lâm Tư Phàm không lớn nhưng ở một cái nơi yên tĩnh như thế này thì lại khiến một số quý cô xung quanh nghe thấy, bọn họ quay lại sừng sốt hỏi han.

“Thật vậy sao? Làm sao đây, có phải tôi là người đó không?”

“Bớt ảo tưởng đi, cô mặt dày đặt lịch hẹn đã ba năm mà có lần nào được toại nguyện đâu.”

“Theo như tôi thấy người con gái trong lòng của cậu hai phải vô cùng đặc biệt, phải khí chất như tôi vậy. Mấy hôm trước lúc tham gia hội nghị tôi còn vô tình được cậu hai nhìn một cái mà.”

“Mấy người ngưng đi, Lâm thiếu gia từ trước giờ ưa nói phét, anh ấy lừa mọi người đấy.”

Lâm Tư Phàm thích thú tỏ vẻ tán thành lời của cô gái vừa rồi, như thể đó là một chân lý: “Đúng vậy, vừa rồi tôi nói phét đấy.”

Đám phụ nữ kia không khỏi thất vọng, sau một vài giây cũng tản ra xa.

“Vô vị.”- Trần Trân ném vào mặt anh hai chữ.

Lâm Tư Phàm có chút khó hiểu nhìn cô, sao tự nhiên lại mắng anh. Con người hần trước giờ ai cũng nhận xét là vô cùng thú vị, vô vị chỗ nào?

“Cái gì mà vô vị, chẳng lẽ vừa rồi em thật sự ngây thơ tin rằng đó là sự thật?”

Trần Trân không trả lời, cô rót một ly cocktail rồi uống cạn. Lâm Tư Phàm vốn dĩ cũng chỉ nói qua loa nhưng nào ngờ thấy được cái phản ứng mặc nhận của cô thì kinh ngạc không thôi cuối cùng là bật cười ha hả: “Em thật sự tin sao? Làm ơn đi, cho dù có loạn lạc thế nào thì băng đá vẫn là băng đá, vị anh họ này của anh chính là con chim trong cái lồng, chỉ có thể làm bạn với khung sắt chứ đừng nói là quen biết phụ nữ.”

Trần Trân nghe anh nói, trầm nghĩ cũng không phải không có lý. Cái mặt than lạnh lùng đó của Hạ Dĩ Niên vừa nhìn thôi là cô đã sợ rồi, cũng may kiếp trước cô chết sớm, không phải lấy một người cả ngày trưng ra cái bản mặt y như vừa bị giết sổ nợ như hần.

Lúc này, bàn dương cầm của Hạ Dĩ Niên cũng kết thúc, hần đi vào bên trong, hoàn toàn không coi tiếng vỗ tay hâm mộ bên dưới ra gì. Mọi người lại quay lại bàn tán sôi nổi, cùng nhau ăn uống cười nói vui vẻ. Lúc này Trần Trân chợt vô tình nhìn lướt qua bóng dáng của một người phụ nữ đang đứng cách cô không xa lắm. Bà vẫn quý phái như vậy, một bộ y phục màu trắng sang trọng như nữ hoàng, gương mặt trung niên được trang điểm vô cùng tao nhã. Trần Trân có chút loạng choạng đứng cũng không vững, bà già quá... đã già đi rất nhiều.

Cả đời người con bất hiếu là cô chưa từng gánh vác việc gì giúp bà ra hồn một chút, cô quản lý Yunus cuối cùng lại để cả tập đoàn khủng hoảng, khiến bà thất vọng đến mức nói lời đoạn tuyệt với cô. Cô có một người chị gái hết mực yêu thương cô, ấy vậy mà cô lại mù quáng tin lời người ngoài, gián tiếp hại chết chị gái của mình. Bản thân Dương Anh Thi cô là một đứa con bất hiếu thì thôi, lại khiến cho mẹ mình phải mất đi thêm một đứa con gái lớn ưu tú như chị gái cô.

Cô xứng đáng bị xe tông chết hàng trăm lần, xứng đáng bị đuổi ra khỏi gia tộc.

Không sai, người phụ nữ cao quý phía xa chính là mẹ cô... Dương Cẩm Vân.

“Kia không phải là phu nhân của Yunus sao? Nghe nói lúc này Yunus đang dần sụp đổ, không ngờ cũng có ngày một người cao quý như bà ta lại phải đi đến những buổi tiệc để tạo dựng quan hệ.”- Lâm Tư Phàm thấy cô cứ nhìn chăm chăm về phía Dương Cẩm Vân thì tìm chuyện để tạo đề tài nói, anh làm sao ngờ được người mà anh đang bình luận đây lại chính là mẹ của cô gái đang đứng trước mặt.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 14: Bà đây sẽ ngủ giường của Hạ Dĩ Niên

Dương Cẩm Vân trước giờ luôn từ chối dự tiệc là vì bà vốn dĩ không cần tạo dựng thêm mối quan hệ nữa, thế nhưng bây giờ cả Yunus đang yếu thế trên thị trường, mọi người vừa nghe tên bà thì đã từ chối không muốn gặp. Chắc khó có ai có thể nghĩ tới ngày hôm nay bà lại phải lặn lội hầu rượu người

khác như vậy.

Dương Cẩm Vân luôn giữ nụ cười dù rất là miễn cưỡng trên miệng, bà đợi đến lúc không ai để ý mới đi qua một bên, đúng lúc bước chân còn lảo đảo thì được một người đỡ lấy.

“Cảm ơn.”

Dương Cẩm Vân lịch sự nói, đồng thời quan sát xem người vừa đỡ bà là ai. Cô gái đó có dung mạo xinh đẹp như thần nữ, lớp trang điểm không làm mất đi vẻ thuần khiết mà càng khiến cô trở nên yêu kiều hơn. Về mặt của cô gái đó rất lo lắng nhìn bà, giống như là đau lòng lại giống như áy náy.

Ánh mắt cô gái chứa đầy u buồn cùng sự lo lắng tạo cho bà cái loại cảm giác rất quen thuộc...

“Sức khỏe... không tốt, đừng nên uống rượu.”- Giọng nói Trần Trần nghẹn ngào: “Nếu như... con gái bà còn sống, sẽ rất đau lòng.”

Ánh mắt Dương Cẩm Vân chững lại trong giây lát rồi sau đó bà mỉm cười, gương mặt vẫn hiền hậu như ngày nào. Bà không nói gì càng khiến cô thêm đau lòng, không lẽ bà vẫn còn rất giận cô, tới mức khi nghe thấy con gái mình cũng chỉ bắt lực mỉm cười như vậy.

Dương Cẩm Vân nói vài ba câu khách sáo với cô rồi đi sang chỗ khác, Trần Trần không dám đi theo, cô chỉ sợ mình sẽ không kiềm chế nổi mà quỳ xuống giữa đám đông để xin lỗi bà.

Xin lỗi sao? Đó là điều không cần thiết, sự việc ngày hôm nay là do một mình cô gây ra, đợi thời cơ thích hợp chính cô sẽ quay trở lại phục hưng Yunus. Những kẻ đã hãm hại mẹ con cô, đã xem thường cô ngày hôm nay đều sẽ phải đau khổ nhận ra rằng họ đã sai lầm.

...

Trên hành lang dài kéo ra cổng lớn của biệt thự, Trần Trần vừa đi vừa khỏ sở làm sao để cắt đuôi Lâm Tư Phàm này giờ cứ lẻo đẻo theo cô.

“Trần Trần tôi đưa em về...đừng có giận có được không?”- Thấy Trần Trần quay lại nhìn mình với vẻ mặt đờ đàng sát khí, Lâm Tư Phàm cười hi hi bày ra vẻ mặt nịnh nọt nhìn cô.

“Lâm thiếu rất rảnh rồi sao?”- Trần Trần nghiêng răng nghiêng lợi, trên đời sao lại có nam nhân phiền phức như vậy chứ.

Ngược lại khả năng nhẫn nhịn của Lâm Tư Phàm lại vô cùng cao, dường như hẳn là người không biết tức giận là gì mà vẫn cười hề hề: “Phải, tôi rất rảnh, có thể đưa em về. Phải rồi, nhà em ở đâu?”

Nhà cô? Trần Trần lúc này mới nhận ra, phải rồi, nhà cô ở đâu? =.= Cô mới tới thành phố Bách Nhật ngày hôm nay, cả ngày trời đi theo Hạ Dĩ Niên chạy tới chạy lui, vẫn chưa kịp tìm chỗ ngủ. Bấy giờ gần khuya rồi, đặt phòng khách sạn cũng rất khó, không khéo người ta còn cho là cô bán dâm thì toi. Triệu Trường Bách thì đã quay trở về thành phố Cát An từ trưa rồi, ở cái đất Bách Nhật này có chỗ nào cho cô dung thân đây?

“Tôi cảnh cáo anh, Lâm thiếu gia, anh mà còn đi theo tôi nữa thì tôi sẽ phát điên đó.”- Trần Trần vô cùng mất kiên nhẫn, cô quay ngược trở lại đi vào phía bên trong biệt thự Hạ gia, mấy vệ sĩ canh cửa vốn dĩ thấy cô đã đi ra mà lại vào lại thì định tiến lên ngăn cản, thế nhưng đi theo phía sau Trần Trần lại là Lâm Tư Phàm nên họ cũng xem như không thấy gì.

“Này, em đi đâu vậy?”- Lâm Tư Phàm thấy cô quay lại cũng vô cùng khó hiểu.

“Đi tìm cậu hai của các anh.”

“Anh ấy không gặp em đâu, em tìm anh ấy làm gì?”

Trần Trần không dừng chân, giọng lạnh lùng đáp: “Nếu hôm nay tôi không có chỗ ngủ thì bà đây sẽ ngủ giường của Hạ Dĩ Niên.”

Nhà tư bản có khác, đều độc ác như nhau. Cả ngày trời bóc lột sức lao động của cô, đến khi xong việc thì phui tay quay lưng như chưa từng xảy ra chuyện gì. Lại còn bỏ mặt cô không thèm đặt phòng khách sạn cho cô nghỉ ngơi, thật quá đáng.

Lâm Tư Phàm khựng lại, mở to mắt y như là nhìn quỷ để quan sát cô, rõ ràng là bị câu nói vừa rồi của Trần Trần dọa cho sợ.

Bốp!!

“Tiện nhân, có biết đây là bộ đồ đất tiền cỡ nào không hả?”- Lý Gia Hân cau có, bộ y phục trên người cô ta vô cùng sang trọng, giờ lại bị dính đầy bánh kem, cô ta quay qua kẻ không có mặt vừa rồi, không cần nhìn tới là ai liền giáng xuống một cái tát vào mặt người đó.

Người đó ngã nhào ra đất, một tay ôm mặt. Không dám nói gì, sau vài giây liền lẳng lặng đứng lên. Lý Gia Hân thuộc dạng mẫu người được nước sẽ lấn tới, nếu nhưng càng nhẫn nhịn thì cô ta càng hung hăng hơn. Chỉ thấy cô ta cầm lấy ly rượu đỏ trên bàn rồi hất mạnh về phía người kia...

Xoạt- Rượu đỏ văng tung tóe, nhưng không hề văng trúng người đó, mà trúng vào một cái mâm đang giờ ra trước mặt nàng ta. Âu Giản Tinh quay sang nhìn người đứng bên cạnh, ngạc nhiên một lúc sau đó bật cười.

Không sai, người không may đắc tội với Lý Gia Hân chính là Âu Giản Tinh. Mà đúng lúc Lý Gia Hân hất ly rượu kia về phía Âu Giản Tinh thì cũng đồng

thời Trần Trần chạy tới dùng cái mâm chắn giúp nàng. Cuối cùng, rượu đã hết đi bị phản phệ, văng đầy trên mặt Lý Gia Hân khiến cô ta hết lớn chói tai.

Phía bên này, Trần Trần chậm rãi bỏ cái mâm xuống đất. Gương mặt xinh đẹp hơi chau mày, giọng nói lạnh lùng không chút hơi ấm vang lên: “Cô là chó hoang sao? Gặp ai cũng cắn bừa.”

“Thì ra lại là mày, đồ tiện nhân. Người có ăn học thì đừng mở miệng ra là bảo người khác là chó mãi như thế.”- Lý Gia Hân vừa nhìn thấy Trần Trần thì bất giác run lên một cái, lần trước cô ta đã được ném trái một lần nên lần này vừa thấy cô thì bỗng nhiên hơi dè chừng.

“Ồ, vậy sao. Là người có ăn học cũng không nên vừa mở miệng đã gọi người ta là tiện nhân.”- Trần Trần cười khẩy, nhìn sang Âu Giãn Tinh đang rụt rè đứng cạnh mình rồi lại lạnh lùng nói với Lý Gia Hân: “Có biết người vừa bị cô tát là ai không?”

Lý Gia Hân khinh thường: “Cả cái thành Bách Nhật này ai mà chẳng biết, một con kỹ nữ của hộp đêm.”

“Cô gái này là tình nhân của Hạ Dĩ Niên. Cô đụng tới người của cậu hai chẳng lẽ không sợ ngày mai bản thân sẽ gặp đại họa sao?”- Trần Trần hiểu rõ, đối với con người như Lý Gia Hân muốn khắc chế cô ta tuyệt đối phải khiến cô ta sợ hãi trước. Với lại cô cũng không nói sai sự thật, là do Âu Giãn Tinh quá hiền nên mới dễ bị bắt nạt như vậy.

Trên tầng hai, Hạ Dĩ Niên đứng tựa vào thanh chắn quan sát tình hình bên dưới. Lúc này hán chau mày quay qua Khải Ca đang đứng phía sau mình, trầm giọng nói: “Xuống dẹp loạn đi.”

Lý Gia Hân vẫn còn muốn tranh cãi gì đó, lúc này Khải Ca đi tới lớn tiếng nói: “Làm loạn gì ở đây?”

Vừa nhìn thấy người của Hạ Dĩ Niên, Lý Gia Hân tức khắc tin rằng lời Trần Trần vừa nói là sự thật, cô ta nghiêng răng nghiêng lợi rồi đi, trước khi đi còn đặc biệt nói vào tai cô một câu: “Tao nhớ bản mặt mày rồi đó.”

Trần Trần hít sâu một hơi, cô thật sự rất muốn giáng xuống mặt Lý Gia Hân một cái tát, à không đủ, phải bỏ cô ta xuống biển hoặc là xào chín làm điểm tâm cho Mặt Trăng.

“Trần Trần, cảm ơn em”- Âu Giãn Tinh quay sang kéo tay Trần Trần, giọng nói vô cùng cảm kích, trong mắt cũng lộ rõ vẻ xúc động. Đã rất lâu rồi, nàng ở cạnh Hạ Dĩ Niên rất lâu rồi nhưng đây là lần đầu tiên nàng nghe thấy có người thừa nhận thân phận của mình, nàng là tình nhân của hắn, chỉ như vậy thôi nàng đã mãn nguyện lắm rồi.

Lúc này Trần Trần mới nhìn thấy Hạ Dĩ Niên vẫn đang đứng trên tầng hai nhìn xuống bên dưới này, cô quay sang bắt mắt thay cho Âu Giãn Tinh: “Rõ ràng hắn ta đứng đó nãy giờ rất lâu, sao lại không nói một lời chứ.”

Âu Giãn Tinh cúi đầu, dường như nàng cũng biết từ nãy giờ Hạ Dĩ Niên đều chỉ đứng một bên xem kịch. Giọng nói nàng có chút khổ sở: “Trước giờ... anh ấy chưa từng ra mặt giùm chị.”

Lúc này Khải Ca bước lên, nói với Trần Trần: “Cậu hai đã sắp xếp chỗ nghỉ ngơi cho cô rồi, tối nay cô cứ tạm thời đến nhà của Âu tiểu thư ngủ.”

Âu Giãn Tinh vừa nghe vậy thì nở nụ cười: “Vậy thì tốt quá, tối nay cứ qua chỗ chị.”

Trần Trần cũng không từ chối, dù sao giờ này cũng đã muộn rồi, nếu cô không đồng ý thì không lẽ phải thật sự ngủ giường của Hạ Dĩ Niên sao? Làm ơn đi, có cho cô cũng không thềm.

Nhà của Âu Giãn Tinh nằm trong một tiểu khu khá nổi tiếng, đây là nơi có giá cả nhà rất đắt đỏ, vừa nhìn qua là biết ngay chắc chắn là Hạ Dĩ Niên đã mua cho nàng. Tuy rằng vừa nãy Trần Trần còn ca cẩm trong bụng rằng Hạ Dĩ Niên đối xử tệ bạc với tình nhân, nhưng bây giờ cô mới phát hiện ra Âu Giãn Tinh vốn chỉ là tiếp viên trong quán bar, dựa vào tiềm năng kinh tế có tội cả đời cũng chưa chắc mua nổi nhà trong tiểu khu này. Với lại quần áo giày dép, và chiếc xe hơi thuộc loại cao cấp mà nàng đi cũng đều là hàng nổi tiếng nhất nhì thế giới. Chắc chắn đều do Hạ Dĩ Niên mua cho.

Trần Trần theo Âu Giãn Tinh lên nhà, cô ngồi ở ghế sofa phòng khách uống trà nóng. Căn hộ này không rộng cũng không chật, vừa bước vào liền cảm thấy ấm cúng, quả nhiên là phong cách của Âu Giãn Tinh. Trên cái kệ phía xa còn có mấy bức hình của nàng từ lúc còn đi học, Âu Giãn Tinh bây giờ so với lúc đó càng xinh đẹp mặn mà hơn rất nhiều. Trần Trần đứng lên đi về phía cái tủ trưng bày kia, có vẻ như Âu Giãn Tinh rất thích sưu tập tem dán, cũng khá có nhả hứng đấy chứ. Trên một ngăn kéo trưng bày một cái bình hoa rất đẹp mắt, vừa nhìn qua là biết hàng hiếm, Trần Trần giờ tay định chạm thử vào nó.

“Đừng đụng vào nó.”- Âu Giãn Tinh từ phía sau chạy lên, gấp rút kéo tay cô lại.

Trần Trần khó hiểu: “Sao vậy?”

Âu Giãn Tinh thở dốc, ậm ừ một chút rõ ràng là đang suy nghĩ cách giải thích, sau một lúc mới nói: “Đó là bầy bắt trộm, đụng vào thì không hay.”

Âu Giãn Tinh đang nói dối. Đây chính là nhận định đầu tiên của Trần Trần, thế nhưng dù gì đây cũng là nhà người ta, nếu người ta đã không muốn mình động vào thì tốt nhất mình nên lịch sự một chút vậy. Trần Trần gạt đầu tỏ vẻ hiểu rồi, Âu Giãn Tinh mới nhẹ nhõm thở ra nắm tay cô đi tới sofa ngồi xuống.

Âu Giãn Tinh đưa cho cô một cái chìa khóa nhà, và giới thiệu đường đi trong nhà rất tận tình. Nói được một lúc có lẽ nàng cũng hơi mệt nên cởi bỏ áo khoác ngoài ra, lúc này Trần Trần mới để ý thấy vết thương trên cổ nàng.

“Chị bị thương sao?”

Vết thương đã được mảnh băng trắng che đi, nhưng vẫn còn ứa máu. Âu Giãn Tinh vô thức sờ lên cổ mình, sau đó cười gượng gạo: “Là chị vô ý làm bị thương...”

“Phải không?”- Ánh mắt Trần Trần dần trở nên sắc bén như thể đã nhìn thấu được lời nói dối của Âu Giãn Tinh khiến nàng chợt dạ liếm liếm cánh môi, không lẽ con bé này đã biết được chuyện Hạ Dĩ Niên là ma cà rồng, vì vậy mới không tin lời nàng nói.

Đang lúc Âu Giãn Tinh suy nghĩ lung tung thì bàn tay nhỏ được Trần Trần nắm lấy, cô có chút quờ trách nhìn nàng: “Chị không được nghĩ quẩn như vậy, sinh mạng là do cha mẹ ban tặng, sao có thể nói kết liễu là kết liễu.”

“Gi cơ?”

Trần Trần càng thêm khẳng định suy nghĩ của mình, bị thương ở vùng cổ thì làm gì có việc sơ ý? Chỉ có tình huống là mình tự cầm dao cắt cổ mình thôi. Cô an ủi Âu Giãn Tinh thêm mấy câu sau đó cảm thấy buồn ngủ thì về phòng ngủ thẳng giấc tới sáng, để lại Âu Giãn Tinh ngồi lại trong phòng khách cười khổ không thôi.

Nàng bây giờ lại trở thành quả phụ u uất muốn cắt cổ tự tử trong mắt cô rồi sao?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Chương 15: Lát nữa chúng ta gặp.

Sáng ngày hôm sau, Trần Trần thay một bộ y phục tùy ý rồi rời khỏi nhà. Âu Giãn Tinh lúc đó vẫn còn ngủ say, cô cũng không đánh thức nàng. Ngày hôm nay chính là buổi chụp hình cho mẫu váy đầu tiên của bộ sưu tập thu đông sắp tới, các bộ phận trên dưới Hoàng Thịnh đều làm việc rất chuyên nghiệp, tất cả đều cố gắng đẩy mạnh quá trình làm việc của mình.

Đàm Thiên và các nữ nhân viên khác vừa thấy Trần Trần bước vào thì tức tốc kéo cô đi trang điểm, Trần Trần nói cứ từ từ thôi nhưng mà họ không nghe, cả một buổi sáng họ quần cô còn hơn đồ chơi. Phong cách đầu tiên đó là cổ điển, lối trang điểm cũng khá đậm để phù hợp với hình tượng phác thảo. Điểm nhấn cho phong cách trang điểm cổ điển chính là đôi môi đỏ dày dặn, đôi mắt hút hồn với đường kẻ viền mắt màu đen tuyền, cong vút, sexy. Thêm vào đó là đôi mày hình cánh cung truyền thống. Tất cả tạo nên một hình ảnh người phụ nữ cổ điển, quý phái...

Đàm Thiên đứng một bên chỉ đạo cho nhân viên trang điểm làm theo ý của anh, thỉnh thoảng anh nâng mặt cô lên lật qua lật lại xem xét rồi nói mấy câu đại loại như “màu mắt nhạt quá” “độ cong của chân mày không phù hợp, kẻ lại.”

Trần Trần cũng không mấy để ý tới họ đang làm gì trên mặt cô, có điều ngồi quá lâu nên cô có chút nhàm chán. Nhàm chán tới nỗi phải lấy điện thoại ra lên mạng lướt web, trên mạng đang sốt vì có một trò chơi mới ra khá thú vị. Khiến cô chú ý ngay từ cái tên là “Follity” luật chơi rất đơn giản, trò chơi tích hợp bản đồ vệ tinh GPS, chỉ cần nhấn chọn thành phố của mình thì sẽ tự động hiển thị một loạt nhiệm vụ. Chỉ cần mình đi tới đúng địa điểm mà nhiệm vụ giao, lấy được cái nhiệm vụ yêu cầu và chụp hình lại đăng lên trang web game thì mình thắng. Người thắng sẽ được ghi nhận level, cho đến khi level max sẽ được phong hiệu và trao tặng hai trăm triệu.

Trần Trần bây giờ cũng đang rảnh rỗi, cô nhấn tải về máy rồi đợi lúc khác chơi thử xem sao. Lúc game vừa cài đặt xong thì đồng thời có một tin nhắn gửi tới.

Là của Triệu Trường Bách: Ăn sáng chưa?

Trần Trần nhắn lại: Đang đói meo râu đây này.

Triệu Trường Bách: Anh có đem điểm tâm cho em, đang đứng dưới tập đoàn, xuống lấy đi.

Trần Trần quay sang Đàm Thiên vẫn đang chuyên chú ngắm nhìn gương mặt cô, thấy cô nhìn mình thì hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Tôi có thể ra ngoài một lúc không?”

“Để làm gì?”- Đàm Thiên chau mày hỏi lại, hình như là không hài lòng với yêu cầu của cô.

“Ăn sáng.”- Trần Trần cũng không muốn giấu diếm làm gì, cô thấy lý do này rất hợp lý, bà đây chính là muốn đi ăn sáng đấy.

Đàm Thiên nhíu mày ngày càng sâu, đám nhân viên trang điểm cũng bị dọa tới mức đứng sang một bên. Ai mà không biết Đàm Thiên là người rất nghiêm túc đối với công việc, chỉ cần bắt tay vào làm việc cùng anh thì phải theo anh đến cùng, nếu dám có yêu cầu thì chắc chắn người đó sẽ bị đuổi việc ngay. Mấy siêu mẫu nổi tiếng nhiều lúc cũng ngoan ngoãn đòi này đòi nọ hết sức vô lý, nhưng mỗi khi gặp Đàm Thiên thì chỉ biết ngoan ngoãn như con cừu non,

chẳng dám vén mặt.

Ngay lúc ai cũng nghĩ anh sẽ tức giận bỏ đi ra ngoài thì Đàm Thiên giơ đồng hồ trên tay lên xem qua rồi nói: “Cho cô mười lăm phút, xong rồi lên đây thử đồ. Mọi người đi kiểm tra lại bộ y phục thứ nhất, máy chụp và bảng màu cũng phải đặc biệt lưu ý.”

Nói rồi Đàm Thiên quay lưng rời khỏi, Trần Trần không chần chừ liền chạy ra thang máy xuống tầng trệt. Đại sảnh Hoàng Thịnh luôn sôi động như vậy, anh một việc tôi một việc chẳng ai có thời gian rảnh rỗi ngồi nghỉ. Trần Trần tự nhủ sau này phải tìm cơ hội thỉnh giáo chủ tịch về cách quản lý nhân viên mới được, ở Yunus dù có cô dùng biện pháp mạnh thì nhân viên của cô cũng tìm cơ hội làm biếng.

Chen qua được cái cửa xoay tròn kia thật là một mối, vừa ra ngoài đã nhìn thấy bóng dáng Triệu Trường Bách đang đứng phía xa, anh vẫy tay với cô. Trần Trần chạy đến, không hiểu sao lại vui mừng mỉm cười: “Anh trở lại khi nào thế?”

“Mới vừa thôi.”- Triệu Trường Bách nhìn ngắm gương mặt được trang điểm kĩ lưỡng của cô, từ thần thái cho đến phong cách Trần Trần quả thật rất hợp với kiểu quý phái như vậy. Cô chỉ cần yên tĩnh đứng ở ngoài sân như thế này thôi cũng đủ khiến người ra vào Hoàng Thịnh chú ý tới.

“Em đẹp lắm.”- Triệu Trường Bách nói lời từ tận đáy lòng.

Trần Trần mỉm cười, cũng có chút thẹn thùng cúi mặt. Từ thành phố Bách Nhật đến thành phố Cát An này nếu đi máy bay thì cũng mất ba tiếng, bây giờ chỉ mới sáu giờ sáng vậy có nghĩa là đêm qua anh đã không ngủ và lên máy bay lúc ba giờ. Đến sớm như vậy chỉ để mua điểm tâm đem đến cho cô thôi, Trần Trần quả thực rất cảm động, có lẽ trước đây cô đã hiểu lầm về Triệu Trường Bách rồi.

Thật sự anh rất tốt, là một người đàn ông vô cùng ưu tú.

“Cảm ơn anh.”- Trần Trần nhận lấy túi đồ ăn trong tay Triệu Trường Bách, vô cùng cảm kích nói một câu cảm ơn.

“Mấy giờ mới chụp xong?”

“Không biết nữa.”- Trần Trần vừa nói xong thì điện thoại trong túi lại reo lên, là một số lạ cô chưa lưu vào máy, cô vừa lên máy thì đã nghe thấy một giọng nói lạnh nhạt của Đàm Thiên. Đại khái nhà tạo mẫu tài ba của chúng ta canh giờ từng giây một, và bây giờ đã qua mười lăm phút đặc xá của anh, anh vẫn chưa thấy cô lên nên gọi điện hỏi thúc. Trần Trần thờ dãi một tiếng nói: “Thêm mười phút nữa được không?”

“Tôi biết rồi... à mà anh Đàm, hôm nay... phải chụp tới mấy giờ vậy? À, tôi biết rồi, cảm ơn...”- Đàm Thiên vừa nghe xong câu cảm ơn của cô thì cúp máy cái phật vô cùng tuyệt tình, Trần Trần thờ dãi bỏ điện thoại vào túi: “Xem ra vẫn phải đợi tí nữa mới ăn được, thôi anh cứ về trước đi, lát nữa chín giờ là chụp xong chúng ta gặp.”

Cô vội vã quay vào trong, vừa rồi cô chỉ xin thêm có mười phút vậy mà Đàm Thiên lạnh giọng bảo “Lên ngay bây giờ.” Con người của anh phải chăng đã bị công việc chi phối nhân tính rồi == Trần Trần vội vã chạy đi, cô không hề nhìn thấy nụ cười vui vẻ trên môi Triệu Trường Bách.

Khi này cô vừa nói... chúng ta gặp.

Lúc Trần Trần quay lại, bộ y phục đầu tiên đã được đưa lên. Vừa nhìn qua đã thấy rất có phong cách, một bộ xường xám được thiết kế tỉ mỉ, hoa văn bắt mắt, màu trắng trang nhã. Từng đường may đều rất công phu, xẻ tà vừa phải, phần eo ôm vào vừa nhìn là biết bộ này chỉ phù hợp cho dáng người nhỏ gọn mặt. Trần Trần nhận lấy y phục vào trong phòng thay thử đồ, chỉ mất khoảng mười lăm phút đã bước ra ngoài trình diện.

Đàm Thiên cầm bản phác thảo đứng một bên ghi chép gì đó, chợt có người nói bên tai anh rằng: “Quá hoàn mỹ rồi, anh Đàm... đây...”

Đàm Thiên nhìn lên, rốt cuộc mới hiểu thế nào là hoàn mỹ tới mức khiến con người ta không thể miêu tả được.

Chiếc áo bó sát làm tôn lên từng đường cong hoàn mỹ, hai đường xẻ hai bên tinh tế để lộ ra dáng đôi chân nuột nà trắng như bông buồm. Thiết kế phần cổ khá kín đáo, phần eo bó sát hoàn toàn gián tiếp phơi bày thân hình không chút mỡ thừa nào của cô. Kết hợp với lối trang điểm càng làm cô thêm phần mỹ hoặc, quyến rũ lòng người.

Giống như một đóa anh túc, chỉ nhìn thôi cũng khiến người khác mê hoặc.

Đàm Thiên nhất thời buông lỏng bản thảo trong tay, sau một vài giây mới lấy lại tinh thần: “Được rồi, mọi người vào vị trí chuẩn bị chụp.”

“Vị trí... vị trí của tôi ở đâu?”- Một vài nhân viên nam lúc này như vừa rơi từ thiên đường xuống, quay qua hỏi một câu thật ngỡ ngàng sau đó cũng bị ánh mắt bất mãn của Đàm Thiên dọa một phen.

Ánh đèn flash chói mắt cứ liên tục bắn về phía gương mặt của mình khiến Trần Trần khó chịu quên mất cả tạo dáng mà dùng hai tay che mắt mình lại, mọi người thấy vậy liền hít một hơi khí lạnh nhìn Đàm Thiên. Đàm Thiên chau mày không vui nhưng nghĩ cho cùng cô cũng là người mới nên bỏ qua, anh trầm giọng yêu cầu làm lại.

Thế nhưng vô dụng, trước giờ cô chưa từng đảm nhiệm công việc của người mẫu bao giờ, cho dù là làm lại bao nhiêu lần đi nữa thì cũng không thể quen được với việc đèn flash cứ phả vào mặt như vậy. Cứ liên tục làm lại rồi lại làm lại khiến Trần Trần cũng cảm thấy bức bối, cô không thể tạo dáng, chỉ dùng tay che mắt mình.

“Cô có thể chụp không?”- Đàm Thiên dường như đã mất kiên nhẫn, bất mãn nhìn cô.

“Xin lỗi, tôi không quen với ánh đèn...”

Đàm Thiên lạnh nhạt bỏ bản thảo trong tay xuống bàn, quay sang nói với những người khác: “Nghỉ mười lăm phút.”

Bọn họ ai cũng ngạc nhiên đến mức nín lặng, đó giờ mới thấy trong lúc làm việc với Đàm Thiên mà anh cho nghỉ giải lao nha. Xem ra cô người mẫu ngang hông này cũng có chút bản lĩnh, có thể khiến Đàm Thiên bỏ qua nguyên tắc làm việc xuyên suốt của mình.

Trần Trần mừng thầm, định tranh thủ đi ăn sáng thì bị Đàm Thiên gọi lại.

“Cô qua đây.”

Trần Trần thở dài một tiếng rõ to trong lòng, cô đi theo Đàm Thiên tới chỗ máy chụp, anh cầm máy chụp hình lên rồi nhìn cô, sắc mặt vẫn không thay đổi: “Không được che mắt, cũng không cần tạo dáng, cứ đứng yên là được.”

Trần Trần thắc mắc chưa kịp hỏi tại sao thì Đàm Thiên giờ máy ảnh lên, liên tục một lần nữa ánh đèn flash chói mắt kia đập vào mắt cô, Trần Trần khó chịu định che mắt lại thì Đàm Thiên nạt một tiếng liền biết điều đứng yên. Sau một lúc lâu, cảm giác bắt đầu giảm đi sự khó chịu, cô đã thích nghi được với ánh đèn chói mắt kia, có điều do căng thẳng nên sắc mặt cô trở nên trắng nhợt như được quét lên một lớp son.

“Trang điểm sơ qua một chút rồi bắt đầu chụp lại.”- Đàm Thiên thấy cô đã quen với việc chụp ảnh hơn thì lạnh nhạt bỏ lại một câu sau đó đi qua phía thợ chụp chỉ huy gì đó.

Về sau cả quá trình diễn ra rất thuận lợi, Trần Trần ban đầu tuy có không thoải mái lúc tạo dáng lăm lăm nhưng từ từ cũng quen hơn. Lúc cô nhìn lại hình mình trên máy tính còn phải kinh ngạc vài phần, trong lòng thầm nghĩ sau này phải sao chép vài tấm để làm ảnh nền điện thoại mới được.

Trần Trần tức tốc chạy đi tẩy trang, bôi hết lớp son phấn trên mặt xong cô còn cảm thấy gương mặt của mình đã nhẹ đi vài gam. Cô thay bộ xương xám ra trả lại cho nhân viên quản lý, còn mình thì mặc vào áo phông quần jean tùy tiện rồi khỏi Hoàng Thịnh. Triệu Trường Bách đích thân lái xe tới đón cô, Trần Trần cũng không nói gì, tự nhiên ngồi vào xe, anh hỏi cô muốn đi đâu, cô nói trước tiên phải cho cô ăn nếu không thì cô sẽ giết người mất. Sau đó Trần Trần đưa điện thoại cho Triệu Trường Bách xem bản đồ, trên đó hiển thị đường tới khu An Thành.

Triệu Trường Bách cười lắc đầu vài cái, nhấn ga chạy thẳng.

Khu An Thành chính là khu phố bình dân nhất ở thành Bách Nhật này, còn nhớ lúc nhỏ cô thường trốn mẹ rồi dẫn theo vài vệ sĩ đến đây ăn vặt, mỗi lần bị phát hiện là y như cô bị Dương Cẩm Vân tưng cho một tràng dài cái gì là “Anh Thi, con phải biết rõ thân phận của mình, không thể đến mấy nơi tầm thường như thế, lại còn dám trốn giờ học quản trị, con khiến thầy giáo tức điên lên rồi.”

Kể từ đó mẹ cô quản giáo nghiêm hơn, cô cũng có ý định trốn đi nhưng bất thành. Hiếm lắm có dịp trở lại thành Bách Nhật, lại với một thân phận đặc biệt bình thường như vậy, sao cô có thể bỏ qua dịp may này.

Khu An Thành không cho phép xe lớn chạy vào nên Triệu Trường Bách đành phải đỗ xe ở một bãi giữ cách đó cả km, anh và cô tăng bộ sóng vai bên nhau đi trên lề đường, nắng trưa hôm nay không quá gắt, chỉ hiu hiu đầy âm áp, cảnh tượng y như trong một bộ phim thần tượng Hàn Quốc.

Trong khu An Thành rất đông người, muốn vào bắt buộc phải chen chút cực kì khổ sở. Đáng người Trần Trần nhỏ nhắn nên chẳng sao nhưng Triệu Trường Bách thì lại vô cùng khổ sở với cái thân hình cao lớn của mình, anh đứng giữa đám đông lại hóa thành y như người khổng lồ, cực kì không ăn nhập.

Trần Trần ghé qua gian hàng thịt dê nướng mua vài xiên, lúc quay lại thì thấy Triệu Trường Bách đã mồ hôi đầm đìa, anh cởi bỏ áo vest ngoài ra, chiếc áo sơ mi màu trắng đã thấm đẫm mồ hôi, mái tóc rũ xuống vàng trán anh tuấn, anh lại đứng ngược sáng nên lúc Trần Trần nhìn vào cảm thấy vô cùng không chân thật.

Triệu Trường Bách đứng trước mặt che đi ánh mặt trời chói chang giúp cô, sau đó lấy trong túi ra cái kính râm khi nãy anh đeo rồi tự nhiên giúp cô đeo lên mắt.

“Tia mặt trời không tốt cho mắt.”

Cái kính râm hơi lớn nên khi đeo lên gương mặt nhỏ bé của Trần Trần nó cứ tuột lên tuột xuống liên tục, trông thật khôi hài. Cô và anh đi dạo khắp khu An Thành, đi đến đâu liền thu hút sự chú ý tới đó, nam anh tuấn ôn hòa, nữ thanh thoát yêu kiều, hai người đi cùng nhau khiến cảnh vật xung quanh cũng thoáng chốc trở thành khung nền cho họ.

Cô dẫn Triệu Trường Bách tới quán trà Viêm Hồng, nơi này là quán trà rất nổi tiếng và lâu đời nhất ở đây, khách có thể vừa uống trà vừa nghe kể chuyện. Lúc trước cô thường trốn tới đây, tuy những câu chuyện mà họ kể đều huyền huyền hóa sự thật nhưng nghe với mục đích giải trí thì không thành vấn đề. Hôm nay họ kể một câu chuyện, nói về một chàng thư sinh nghèo học hành quanh năm để thi cử, làm được trạng nguyên liền muốn tiến danh cao hơn mà cưới công chúa, lên làm phò mã lại tính kế các hoàng tử để có thể leo lên ngôi hoàng thượng. Cuối cùng vì đi sai một nước cờ mà bị gán tội âm mưu tạo phản, bị chém đầu thị chúng.

Trần Trần nghe kể xong, trong lòng có chút cảm thán lắc đầu: “Nếu như con người ta biết hài lòng với những gì mình có thì sẽ không dẫn tới những kết cục bi thảm như vậy.”

“Con người vốn tham lam, đối với họ thứ họ có đều là thứ họ nên có, làm gì có chuyện ai sẽ thỏa mãn với hiện tại.”- Triệu Trường Bách nâng tách trà lên chậm rãi thưởng thức, quả thật trà nơi này rất ngon, rất có vị riêng, vừa nhắm nháp một tí mà đã muốn say lòng người.

Trần Trần nghe vậy liền mở to mắt tỏ vẻ không tán thành, cô nói: “Sao có thể nói chung chung như vậy, ví như chàng thư sinh kia cả đời cũng chỉ muốn leo cao hơn mà không biết điểm dừng nên mới thể thảm kịch xảy ra như vậy. Nếu con người sống có mục đích, có chí hướng riêng vậy thì sẽ dễ dàng hạnh phúc hơn.”- Ngừng một lúc, cô nhìn anh hỏi: “Anh có mục đích sống không? Là gì vậy?”

Triệu Trường Bách nhìn cô rồi như suy tư điều gì đó, sắc mặt vẫn ôn hòa nhưng lẫn trộn vài phần thần sắc phức tạp, một lúc sau anh mới lên tiếng: “Anh muốn đưa bệnh viện Nhân Ái ra tầm thế giới, sau đó mở một chuyến sang Châu Phi chữa bệnh cho người dân những vùng khó khăn, tới lúc đó bốn bề là nhà, chỉ cần có thể cứu người là được.”

Trần Trần nghe xong liền xuyết xoa cảm thán, Triệu thần y quả thật là có tấm lòng bồ tát, nếu sau này có đắc đạo thì cũng không có gì lạ. Kiếp trước cô luôn cho rằng Triệu Trường Bách rất cổ quái, tâm tư anh xấu xa độc địa lúc nào cũng chỉ chống đối cô, nhưng hiện giờ sau hai tháng tiếp xúc, cô nhận thấy con người của anh rất dễ nói chuyện, tính khí vừa ôn hòa vừa ga lăng, chỉ cần cô lắng nghe anh nói thì nhất định có thể thấu hiểu được anh.

Triệu Trường Bách trầm mặc vài giây rồi nói tiếp: “Nhưng chắc là không thể toại nguyện được. Ba mẹ anh luôn muốn anh đi theo con đường kinh doanh, sau này cơ nghiệp của Triệu gia cũng phải giao lại cho anh quản lý, những hoài bão đó cũng chỉ khiến con người ta bất lực thêm.”

Trần Trần nghe xong lại cảm thấy mình và Triệu Trường Bách vô cùng giống nhau về mặt hoàn cảnh, cô cũng phải từ bỏ ước mơ của mình chỉ vì gánh vác trách nhiệm của cả một tập đoàn lớn trên vai. Người ngoài luôn cho rằng những cô chiêu cậu ấm như họ thì sẽ rất sung sướng, sinh ra đã ngậm thìa khóa vàng trong miệng, nhưng đâu ai biết cái thìa khóa vàng đó chính là thứ ràng buộc những người như cô.

“Sao có thể nói vậy, Con đường sẽ ngắn hơn khi mà anh biết được nơi mình muốn đến, chỉ cần anh không nản chí, thì mười năm, hai mươi năm sau mới thực hiện cũng không thành vấn đề. Cứ nghỉ đi, tới lúc đó con anh lớn rồi, anh có thể giao cả Triệu Thị lại cho nó, rồi cùng bà xã mình đi vòng quanh thế giới cứu rối chúng sinh.”- Nói không chừng tại gốc bồ đề cả hai sẽ đắc đạo luôn.

Triệu Trường Bách cười ra tiếng, mắt một lúc sau mới ngược lên nhìn cô, ánh mắt anh mang theo vài phần yêu thương khiến Trần Trần khó hiểu: “Muốn có con cũng cần phải tìm người phối hợp, anh cảm thấy em cũng không tồi, chỉ bằng phối hợp với anh đi.”

“Tôi không nghèo đến mức đi để thuê.”

Triệu Trường Bách: “Không để thuê, danh ngôn chính thuận thì sao?”

“Vậy là bán cả thân à? Không thêm.”

Triệu Trường Bách: “...”

Anh khóc dở mếu dở, hết cách với lối suy diễn của cô gái trước mặt. Rõ ràng là đang nói chuyện nghiêm túc sao cô lại cứ chọn đúng thời điểm nghiêm túc nhất của anh mà giả ngu là sao nhỉ? Triệu Trường Bách cười nhạt, liếc mắt nhìn Trần Trần một cái, quyết định không trêu cô nữa, anh chuyển đề tài: “Vậy ước mơ của em là gì?”

Ước mơ của cô... bàn tay đang cầm ly trà của cô chợt khựng lại trên không trung. Cô bây giờ đã quên bị ước mơ của mình rồi, chỉ cần có thể bình an mà sống, sau đó đợi thời cơ thích hợp phản công khiến Yunus quay lại thời kì huy hoàng vốn có, trả thù Lý Gia Hân, rồi sau đó cô có thể quỳ trước bìa mộ của chị gái mình dập đầu hối lỗi. Sau khi mọi chuyện êm đẹp, tới lúc đó cô mới có thể nghĩ đến ước mơ của mình.

“Tôi muốn trở thành một họa sĩ của học viện hội họa quốc tế Uniler, muốn sở hữu những bức tranh do mình vẽ, muốn lập nên thành tựu đánh dấu sự phát triển của ngành hội họa.”- Trần Trần thẳng thắn nói, giọng nói đầy hưng phấn, ánh mắt cô cũng vì thế mà sáng bừng lên, cô lại hỏi: “Sao nào, ước mơ của tôi không làm anh thất vọng phải không?”

“Em thích vẽ sao?”- Triệu Trường Bách mỉm cười.

Trần Trần gật đầu: “Có chuyện gì sao?”

Triệu Trường Bách lắc đầu, không có gì, vừa rồi chắc là do anh nghĩ nhiều quá. Anh chỉ là chợt nhớ tới Dương Anh Thi cũng rất đam mê hội họa...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 17: Chương 16:Tự Cho Mình Là Đúng

Bách Nhật bước vào tháng tám, nhiều loài hoa đua nhau nở rộ. Muôn màu muôn sắc khiến người nhìn cũng bị say đắm, dưới khu vườn hoa anh đào, một cảnh tượng càng khiến thị giác người khác thực sự bị chi phối đó là...

Một cô gái ăn mặc giản dị, đứng giữa biển hoa hồng nhuận. Đôi mắt cô tĩnh lặng như thể vừa chứa sự cao ngạo lại như không thêm để ý tới bất kì ai, có đôi lúc đôi mắt đó khẽ nhắm lại như muốn khảm sâu hình ảnh vườn hoa tuyệt đẹp trước mắt này vào trí nhớ. Cô còn nhớ chị gái cô rất thích trồng hoa đào, trong biệt thự Yunus có hẳn một mảnh vườn lớn hơn rất nhiều so với nơi này, đó là nơi chị gái thích lui tới nhất. Có một lần lúc nhỏ cãi nhau với chị, cô đã tức giận chạy ra bên ngoài toàn một nhánh hoa trong vườn, lần đó là lần đầu tiên cô nhìn thấy chị gái rất đau lòng...

Kể từ đó Trần Trần không tới vườn hoa nữa, cô cực kì ghét việc phải nhìn thấy hoa anh đào. Tại sao những nhánh hoa vô tri kia có thể khiến chị gái mà cô luôn yêu thương đau lòng như vậy? Cô mãi cũng không hiểu, sau này khi trưởng thành cô mới hỏi chị gái lý do vì sao chị lại thích hoa đào. Chị gái nhìn cô một lúc rồi mỉm cười nhẹ, trong ánh mắt đều là sự dịu dàng. Chị nói bởi vì mỗi tình đầu của chị hiện đang ở xứ sở hoa anh đào nở rộ, là Nhật Bản. Thế nên chị muốn xây dựng một viễn cảnh, để khi người đó có thể đến gặp chị, cả hai người cũng nhau đứng dưới gốc hoa đào, viễn cảnh đó thật ngọt ngào biết bao.

Thế nhưng sau đó, người đàn ông kia báo tin mình đã đính hôn, chị gái suy sụp ngay lập tức, toàn tự nhốt mình trong phòng, ngay cả cô cũng không muốn gặp. Sau đó thì âm mưu của Lý Gia Hân ập đến, chị gái cô đã vĩnh viễn biến mất cõi đời này.

“Triệu Trường Bách.”- Cô đột nhiên lên tiếng gọi anh đang đứng bên cạnh.

Triệu Trường Bách hơi quay qua nhìn cô, Trần Trần vẫn chăm chú ngắm nhìn khu vườn hoa trước mắt, chỉ là giọng nó cô tràn ngập nghi vấn: “Rốt cuộc thì mỗi tình đầu có gì đặc biệt hơn các mối tình khác?”

Triệu Trường Bách đưa mắt nhìn qua, quan sát một lúc rồi hỏi lại: “Em rất thích hoa sao?”

Trần Trần lắc đầu, Triệu Trường Bách lại nói: “Hoa anh đào, nở mùa đầu tiên sẽ rất đẹp, hương thơm có thể từ thành phố này truyền đến một nơi khác rất xa, mỗi tình đầu cũng như vậy.”

“Tôi không hiểu.”

Triệu Trường Bách mỉm cười rất lâu sau đó nhìn cô: “Không sao, anh có thể dạy em.”

...

Cô loáng thoáng ngửi được một hương thơm rất lạ, dù chỉ là nhẹ nhàng nhưng vẫn đặc biệt, để lại cho người ngửi một cảm xúc rất lạ lẫm. Trước mắt cô hiện ra một khung cảnh âm u, từng ngôi mộ được nằm gần nhau, cỏ riêu xanh đã phủ đầy lên nấm mồ. Tiếng khóc thảm thương vang lên càng làm không khí thêm rùng rợn. Một tên cao to cầm chiếc roi quất mạnh xuống, đứa trẻ lại càng khóc lóc thảm thiết hơn, không ngừng cầu xin nhưng mỗi một lúc chỉ là con đau xé da thịt.

Khi đứa bé kia mất đi ý thức, nó cảm nhận được từng nhúm cát được hát lên người nó, dần dần khiến nó ngạt thở. Nó muốn giơ tay vùng vẫy, thế nhưng cát quá nặng, cả người nó bị vùi chôn trong phút chốc.

Xung quanh lại vang lên tiếng cười man rợn của đám đàn ông kia...

“không, đừng... đừng”- Trần Trần ngồi bật dậy, cô hoảng sợ theo thói quen chạy đến góc tường ngồi co người lại. Bên ngoài trời đang mưa, sấm rất lớn, cái lạnh từ bên ngoài cửa sổ ủa vào khiến da thịt cô rét buốt.

Giấc mơ đó, lại là giấc mơ đó... đã rất lâu rồi cô không mơ thấy nó, sao hôm nay lại... Những người đàn ông đó bọn họ là ai, đứa trẻ đó là ai, tại sao họ lại muốn hại nó? Tại sao cô hoàn toàn không có chút ký ức nào về giấc mơ này?

Tiếng sấm bên ngoài càng lúc càng dữ dội, cái cây ven đường kia đồng thời ngã xuống. Trần Trần rụt người lại, mười đầu ngón tay cơ hồ khảm vào trong da thịt.

Lúc này, cửa nhà mở ra, chút ánh sáng len lỏi rơi vào. Ngay sau đó Âu Giản Tĩnh bật đèn, nhìn thấy đồ vật trong nhà hơi lộn xộn, lại thấy Trần Trần mặt mày trắng bệch ngồi phía xa thì hoảng sợ chạy đến cạnh cô.

“Trần Trần, em sao vậy? Có trộm vào sao? Em có làm sao không?”

“Giản Tĩnh, Giản Tĩnh... mau, đóng cửa sổ lại... đóng hết cửa sổ lại...”- Trần Trần giơ bàn tay lạnh ngắt của mình kéo tay Âu Giản Tĩnh, giọng nói cô run run, ánh mắt chứa đầy sự hoảng loạn.

Âu Giản Tĩnh nhìn qua khung cửa kính vẫn luôn khép chặt phía xa, sau đó khó hiểu nói: “Cửa sổ vẫn luôn đóng mà.”

“Vẫn luôn đóng sao... luôn đóng thì tốt... luôn đóng thì tốt.”- Trần Trần dường như là đã đảm bảo được an toàn cho bản thân, cô thở dài, thoáng chốc hốc mắt lại đỏ ửng lên: “Bọn họ... rất đáng sợ, họ đã chôn sống đứa bé ấy...”

Âu Giản Tĩnh đối với lời nói của cô cũng bị khiếp sợ lấy: “Ai cơ, bọn họ là ai?”

“Em không biết... không biết.”

Âu Giản Tĩnh thở dài, nàng cảm nhận được độ lạnh của tay tt, điều này cho thấy con bé đang hoảng sợ thế nào. Nàng cũng không gắng hỏi, định đứng lên lấy một ít nước ấm cho con bé uống, nào ngờ Âu Giản Tĩnh vừa đứng lên Trần Trần lại túm lấy tay nàng kéo lại, như một đứa bé mà nhào vào trong

lòng nàng nức nở: “Đừng đi...đừng đi mà...huhu, đừng đi.”

“Chị đi lấy cho em ít nước...”

“Không muốn, đừng đi...”

Âu Giãn Tinh như bị một tầng mây mờ che phủ, ngày càng không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Trần Trần thường ngày không phải như vậy, nàng luôn cảm nhận được cô rất ít khi nói chuyện, cũng ít khi chủ động giao tiếp với người khác, là một người tương đối trưởng thành hơn so với độ tuổi. Vậy mà tối hôm nay sao lại như một đứa trẻ, khác hoàn toàn so với thường ngày.

Âu Giãn Tinh thở dài vỗ nhẹ lưng cô: “Được rồi, chị đưa em về phòng ngủ, được không?”

Trần Trần gật đầu, những vắn túm lấy tay của Âu Giãn Tinh không buông, cứ như thể chỉ cần buông ra thì cô sẽ mất mạng. Âu Giãn Tinh càng lúc càng mù mịt, tối nay rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Buổi sáng ngày hôm sau, Trần Trần tỉnh lại trong tình trạng cái đầu đau buốt. Cô đắm chìm vào đầu vài cái rồi xuống giường xỏ dép rời khỏi phòng, lúc đi ngang qua nhà bếp thì thấy Âu Giãn Tinh đang làm đồ ăn, Trần Trần không nói gì mà đi thẳng vào nhà vệ sinh một lúc sau trở ra trên bàn đã có vài món điểm tâm đơn giản.

Âu Giãn Tinh vừa nhìn thấy cô thì mỉm cười, kéo tay cô lại bên bàn ăn: “Tỉnh rồi sao, nào ngồi xuống đi.”

Trần Trần khéo léo gạt tay nàng ra, nhàn nhạt nói một câu: “Cảm ơn.”

Âu Giãn Tinh dường như cũng không để ý tới, nàng vui vẻ ngồi xuống đối diện dùng điểm tâm. Trần Trần chần chờ một lúc rồi lại hỏi: “Tối qua là chị đưa tôi về phòng sao?”

Cô rõ ràng nhớ rằng mình ngủ quên đi ở sofa, vậy mà sao lúc tỉnh lại lại là nằm trên giường ngủ?

Âu Giãn Tinh gật đầu, rồi lại quan sát cô rồi hỏi: “Tối qua có chuyện gì vậy?”

“Chuyện gì cơ, à tối qua mưa rất lớn thì phải.”

Âu Giãn Tinh gật đầu tỏ ra đã hiểu, cũng không hỏi gì thêm. Câu hỏi của nàng ý là tối qua có chuyện gì mà Trần Trần lại sợ như thế, câu trả lời của Trần Trần khiến nàng mặc nhiên hiểu rằng là vì trời mưa nên cô hoảng sợ. Điều này cũng khá hợp lý nên Âu Giãn Tinh không nói gì thêm.

Còn về phía Trần Trần, cô không biết ẩn ý trong câu hỏi của Âu Giãn Tinh thế nên khi nhắc về chuyện tối qua Trần Trần chỉ ẩn tượng với chuyện trời mưa rất lớn mà thôi.

...

Vừa bước vào cửa lớn Hoàng Thịnh Khải Ca đã từ xa đi tới nói rằng Hạ Dĩ Niên muốn gặp cô. Trần Trần nghi ngờ nhưng cũng đi theo anh, lúc vừa bước vào phòng làm việc của Hạ Dĩ Niên, bên tai cô vang lên tiếng rầm khá lớn.

Trần Trần hết hồn quay lại nhìn xem việc gì đang diễn ra, Hạ Dĩ Niên đang ngồi phía su cái bàn lớn, tư thế vẫn hết sức lạnh lùng nhìn người đàn ông đang hòa khí ngút trời đứng trước mặt

Người đàn ông đó quay lưng lại với cô nên Trần Trần không nhìn thấy mặt, có điều cô vẫn cảm nhận được sự tức giận của anh ta

“Cậu hai, công ty ZI dù gì cũng là chi nhánh của Hoàng Thịnh, cậu nói rút vốn là rút vốn, có biết rằng quyết định này của cậu khiến bao nhiêu người thất nghiệp hay không? Trên dưới công ty có hơn hai trăm nhân viên, gia đình của họ phải sống thế nào? Chuyện lạm dụng tiền công cũng là do ban quản trị của công ty, nhân viên bọn họ thì có tội gì chứ?”- Giọng nói Hà Duy Tâm vô cùng cao, nói ra một tràng dài đạo lý trước mặt Hạ Dĩ Niên một cách vô cùng khí thế, nhưng lại thấy Hạ Dĩ Niên vẫn không hề tức giận, còn thông thả gõ nhịp ngón tay lên mặt bàn thì a liền có linh cảm không lành.

Phải là những người thân cận của Hạ Dĩ Niên mới có thể hiểu được, cái cách hần gõ nhịp ngón tay như thế phản ánh rằng hần đang mất kiên nhẫn.

Hạ Dĩ Niên vẫn giữ nguyên vẻ mặt cực kỳ khó đoán định, giọng nói lạnh lùng không mang theo chút cảm xúc: “Thứ nhất, Hoàng Thịnh mở chi nhánh là để kiếm lời chứ không phải để làm từ thiện. Thứ hai, bộ phận quản trị của ZI sở dĩ có thể che mắt Hoàng Thịnh bao nhiêu năm qua thì công lao lớn nhất thuộc về nhân viên của công ty, một khi đã là như vậy thì những nhân viên đó đối với tôi đã không thể tiếp tục tin dùng nữa. Thứ ba, xin anh Hà đây ghi nhớ kỹ một điều, anh bây giờ không còn là trưởng phòng quan hệ công chúng của ZI mà là Hà quản đốc của Hoàng Thịnh, tôi không hy vọng anh vì một tập thể đã không còn liên quan gì tới mình mà làm ảnh hưởng đến công việc hiện giờ ở Hoàng Thịnh.”

Sau một phút, nét mặt Hà Duy Tâm như là vừa ăn phải đồ bẩn nhìn Hạ Dĩ Niên, nói từng chữ một: “Ngài điều tôi đến Hoàng Thịnh là vì muốn trong mắt các đồng nghiệp cũ tôi chính là người bán đứng họ, khiến họ mất việc?”

“Đúng vậy.”- Hạ Dĩ Niên thừa nhận, càng khiến Hà Duy Tâm tức tối.

Rốt cuộc thì anh đã đắc tội gì với ông thần này, anh chỉ đơn thuần là đến xin viện trợ vốn, rốt cuộc là đã đắc tội gì? Hà Duy Tâm suy đi nghĩ lại, không lẽ là do lần đó mình đứng ra nói giám đốc ZI không hề tham ô, phản bác suy luận của hần nên hần ghi thù trong lòng?

Bản tính nhỏ mọn như Hạ Dĩ Niên...hừm, có thể lắm.

Lúc này Khải Ca bước lên, lịch sự nói với Hà Duy Tâm: “Quản đốc Hà, bộ phận thiết kế vừa có bản thảo mới, anh nên xuống dưới cùng mọi người thảo luận.”

Hà Duy Tâm cười khẩy, quản đốc Hà? Hừ, ba chữ này đủ chế giễu, đủ mỉa mai.

Hà Duy Tâm rời đi, vì tức giận nên không để ý tới Trần Trần đang đứng ở cửa, anh đi qua vô tình đụng vào người cô một cái. Lúc này Hà Duy Tâm mới ngừng lại, lịch sự nói một câu xin lỗi. Trần Trần cũng không định chấp nhận, cô gạt đầu cho có lệ rồi né sang một bên nhường lại đường cho anh đi, Khải Ca sau đó cũng ra ngoài.

Trong căn phòng rộng lớn bỗng chốc còn lại chỉ có cô và hắn. Hạ Dĩ Niên tựa lưng vào ghế đưa ánh mắt sắc lạnh ghim thẳng vào cô, bộ dáng như có chút suy tư khó nhìn thấy. Hắn ngồi đó bất động một lúc lâu khiến Trần Trần bắt đầu cảm thấy khó chịu, cô bước lên từng bước, cô gắng đè nén cái cảm giác gần như là sợ hãi trong lòng xuống, giọng nói bình thản hỏi: “Cậu hai gọi tôi lên có chuyện gì?”

Hạ Dĩ Niên cuối cùng cũng chịu cử động, hắn giơ tay lấy trong ngăn kéo ra một xấp hình dày cộm ném lên bàn về phía cô. Trần Trần chần chừ giây lát rồi cầm lên mở ra xem, bên trong là tổng hợp những hình ảnh đẹp của các siêu mẫu nổi tiếng.

Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt lên tiếng: “Tôi đã xem qua concept mà cô chụp, cảm thấy không hài lòng lắm với cách tạo dáng của cô. Đem mớ ảnh này về xem kỹ, sang concept thứ hai tôi muốn nhìn thấy sự cải thiện của cô.”

“Cảm ơn anh.”- Trần Trần gạt đầu, lịch sự nói tiếng cảm ơn rồi hỏi: “Vậy concept thứ hai khi nào mới bắt đầu chụp?”

“Khi này cô không nghe Khải Ca nói sao, bản thảo mới được đưa lên, khoảng hai ngày nữa sẽ bắt đầu chụp.”- Hạ Dĩ Niên không tiếp tục nhìn cô, hắn cúi đầu ghi chép gì đó.

“Nếu không còn việc gì tôi về trước...”

“Chậm đã.”

Bước chân Trần Trần khựng lại khó hiểu quay qua nhìn hắn, Hạ Dĩ Niên đan hai tay vào nhau, bày ra tư thế nhàn nhã nhưng cũng tạo cho người khác cảm giác cực kì nguy hiểm. Hắn nhìn cô, ung dung nói: “Tôi muốn mở một cuộc họp với cô.”

“Cuộc họp?”- Trần Trần ngày càng không hiểu ý của hắn, Hạ Dĩ Niên này thuộc tuýp người chỉ nói ba phần giữ lại bảy phần, nói chuyện với hắn nếu như lơ đãng bỏ qua một chi tiết nào đó thì người đó sẽ hoàn toàn rơi vào sòng mìn ngay.

Hạ Dĩ Niên gạt đầu: “Cô biết rồi đó, concept đầu tiên vừa hoàn thành xong, đang đi vào giai đoạn quảng bá. Giai đoạn này rất quan trọng đối với hậu đề phía sau, cô là người mẫu phụ trách đại diện cho concept này, cô nói xem, hình thức quảng bá nên diễn ra thế nào là hợp lý?”

“Anh xác định thật sự muốn nghe ý kiến của tôi?”- Chiến dịch PR thì phải giao cho bên bộ phận truyền thông đảm nhận, sao lại bắt một người mẫu như cô ra ý kiến? Trần Trần nửa tin nửa ngờ không hiểu ý của Hạ Dĩ Niên là gì, muốn kiểm tra cô sao?

Hạ Dĩ Niên không nói gì, chỉ gạt đầu.

Trần Trần hít một hơi sâu, thôi được rồi, bây giờ cô đang nằm trong lòng địch, nếu không tỏ ra được việc một chút chỉ sợ sau này bị đề lên đầu lên cổ cũng nên.

“Tôi cảm thấy vẫn là đi theo lối truyền thống, tạo dựng sự khác biệt. Chúng ta có thể dựng nên những loại trang phục mang đậm tính truyền thống của các quốc gia trên thế giới, cổ điển một chút thì sẽ hợp với xu hướng thị trường hiện nay hơn.”- Trần Trần cũng nhìn ra, việc sử dụng xu hướng xám làm trang phục chủ đạo là chủ ý của Hạ Dĩ Niên, điều này chứng minh hắn và cô có cùng một suy nghĩ về chủ đề truyền thống lần này. Nếu đã là vậy, trước tiên cô vẫn nên tỏ ra tán đồng một chút thì tốt hơn.

Quả nhiên Hạ Dĩ Niên hài lòng gật đầu, song lại im lặng như muốn đợi cô nói tiếp.

Nhưng Trần Trần lại im lặng, cô biết nói gì nữa bây giờ, chuyên ngành của cô là đá quý. Nếu bảo cô liệt kê tính chất và cách quảng bá cho một hạng mục trang sức thì có thể nhưng cô đâu có học về thời trang.

“Vừa rồi các cô đồng có lo ngại về vấn đề này, phong cách cổ điển vốn không phải là sở trường của Hoàng Thịnh.”- Hạ Dĩ Niên nói.

Trần Trần có cảm giác như mình đang bị thầy giáo khảo bài vậy, Hạ Dĩ Niên liên tục đưa ra tình huống bắt cô phải động não: “Tôi nghĩ chúng ta nên sáng tạo được một chủng loại mà mình là người đầu tiên trong lĩnh vực này. Những công ty khác đều theo kiểu cổ điển thời thượng, chúng ta khác họ, chúng ta đang xây dựng lối đi theo kiểu cổ điển truyền thống. Nhân hiệu dẫn đầu trong bất kỳ phong cách sản phẩm nào luôn luôn là nhân hiệu đầu tiên trong trí nhớ của khách hàng tương lai.”

Trần Trần hăng say nói, ánh mắt cô cũng dần trở nên đầy nhiệt huyết. Cô nhớ tới những ngày tháng còn ở Yunus, mọi người đều nghe theo những đường lối mà cô đặt ra, họ xem cô như thần thánh mà tin tưởng. Nhưng cuối cùng chính vị thần thánh này đã mù quáng đẩy Yunus vào thảm cảnh như hôm nay. Lúc Trần Trần thuyết trình xong thì mới nhận ra bây giờ Hạ Dĩ Niên vẫn luôn dùng ánh mắt đầy hàm ý nhìn mình...

Hạ Dĩ Niên nói với giọng điệu lạnh nhạt: “Tạo dựng sự khác biệt, lối quảng bá này là phong cách rất đặc trưng của Yunus lúc trước. Cô Trần Trần rất hâm mộ Yunus phải không?”

Hạ Dĩ Niên là người lẩn lộn trên thương trường nhiều năm như vậy, hẳn luôn để ý nhìn vào những cách thức hoạt động của các đối thủ tầm cỡ xung quanh. Chỉ cần nghe thôi đã biết đó là sở trường của ai, và cái này gọi là biết người biết ta trăm trận trăm thắng.

Trần Trần nghe hẳn hỏi, trong lòng dĩ nhiên có chút hoảng hốt. Nhưng cô cảm thấy mình cũng không có gì cần phải chột dạ cả, cô hơi mỉm cười: “Đúng vậy, tôi rất hâm mộ vị chủ tịch tài ba của Yunus.”

“Ồ.”- Hạ Dĩ Niên nói một tiếng rồi ánh mắt có chút suy ngẫm, sau đó khước miệng khẽ nâng lên một đường lạnh lẽo: “Là Dương Anh Thi sao?”

“Đúng vậy, đúng vậy.”- Trần Trần gật đầu, đó vị hôn thê lúc trước của anh đấy, anh chưa từng đi gặp mặt người ta nhưng cũng xem như là còn chút suy nghĩ có thể nhớ ra tên cô. =.= Trần Trần lúc này lại có chút tò mò hỏi: “Anh cảm thấy cô ấy là người như thế nào?”

Hỏi thì hỏi vậy thôi chứ kiếp trước cô và hẳn cũng chưa từng gặp mặt, làm sao Hạ Dĩ Niên có thể biết cô là người thế nào được.

Nào ngờ Hạ Dĩ Niên nói ra một câu khiến Trần Trần suýt nữa thổ huyết, hẳn nói: “Tự cho mình là đúng.”

Trần Trần nghĩ chắc do kiếp trước cô ăn ở thất đức, từ Triệu Trường Bách tới Hạ Dĩ Niên ai cũng dùng câu này để tả về cô, Trần Trần tức mà không thể làm gì được bởi vì giờ cô là Trần Trần chứ không phải Dương Anh Thi, lấy tư cách gì giận.

Lúc rời khỏi căn phòng mang toàn hơi lạnh của hẳn, Trần Trần mới cảm thấy được sự sống đã quay lại. Cô đi xuống cửa chính, đón một chiếc xe buýt về nhà. Trần Trần hiện giờ chỉ cảm thấy rất buồn ngủ, nếu không có cô ngủ chắc chắn cô sẽ phát điên mất.

Lúc đang tìm chìa khóa mở cửa, cô nghe thấy bên trong có tiếng khóc thút thích. Trần Trần lại nhận về một tràng rợn gai óc, cô khẽ mở cửa đi vào trong phòng khách, tiếng khóc phát ra từ phía phòng của Âu Giãn Tinh ngày càng rõ hơn.

Chính xác mà nói là nàng đang khóc.

“Bà ơi, cháu cầu xin bà, cháu biết rằng mình không nên xuất hiện trước mặt bà, nhưng mà... nhưng mà Dĩ Niên đã cả tuần này không nghe điện thoại của cháu, cháu quá lo lắng cho nên... cho nên...”

Giọng nói Âu Giãn Tinh im hẳn, có thể là lão phu nhân bên kia đã cúp máy. Trong phòng chỉ còn vang ra tiếng nấc nghẹn, Trần Trần chưa bao giờ nhìn thấy một người nào thương tâm như vậy. Chẳng phải chỉ mới không gặp một tuần thôi sao, đâu phải sinh ly tử biệt.

Nhưng nhìn nàng đau lòng như vậy, có phải nên vào an ủi vài câu không? Nhưng an ủi cái gì, cô trước giờ là chuyên gia đi xát muối lên vết thương của người khác đấy.

Trần Trần nghĩ đi nghĩ lại rồi quyết định gõ cửa phòng, một lúc lâu vẫn không thấy có tiếng trả lời bên trong. Cô lại gõ thêm vài cái, bên trong vẫn im lặng, quyết định một lúc liền mở cửa nhìn vào trong. Âu Giãn Tinh thẫn thờ ngồi trên giường ngủ, sắc mặt nhợt nhạt y như người chết, trên tay nàng còn cầm một lọ thuốc ngủ.

Trần Trần khẩn trương chạy đến giật lấy lọ thuốc ngủ ném xuống đất, từng viên thuốc màu vàng văng tung tóe trên nền gạch.

“Giãn Tinh, chị điên sao? Chị định làm cái gì thế?”- Trần Trần hét vào mặt Âu Giãn Tinh, cô đối với hành vi tự xem thường mạng sống của bản thân này cực kì bài xích, hơn nữa Âu Giãn Tinh lại vì một người vốn dĩ không xem mình ra gì mà chọn cái phương pháp này để giải thoát càng khiến Trần Trần phẫn nộ.

Nào ngờ Âu Giãn Tinh òa lên khóc hết như một đứa trẻ, giọng nói cũng lạc đi: “Tại sao anh ấy lại tắt điện thoại, anh ấy muốn chia tay có thể nói, muốn rời xa chị có thể nói, chỉ cần đừng tắt điện thoại, đừng tránh mặt chị... làm như thế chị sẽ rất lo lắng...”

Trần Trần chỉ biết thở dài, cái gọi là tình yêu rốt cuộc có bao nhiêu hèn mọn, bao nhiêu nhẫn nhịn?

Kể từ sau ngày hôm đó, ác cảm của Trần Trần đối với Hạ Dĩ Niên càng tăng lên một phần. Là một người đàn ông tốt nhất nên dứt khoát một chút, nếu đã không yêu thì hà cớ gì phải giữ lại Âu Giãn Tinh bên cạnh? Bản thân mình không sợ đau khổ thì cũng không nên để người khác chịu phần đau khổ đó.

Nhưng biết sao được, cô vẫn là không nên lo chuyện bao đồng thì hơn. Thứ nhất, Hạ Dĩ Niên là người khó đối phó, cô căn bản không nên dây vào hẳn, thứ hai cô không thân với Âu Giãn Tinh là mấy, chuyện của nàng cô dù bất mãn cũng tốt nhất là đừng nên xen vào.

Đừng nói cô ích kỷ, người không vì mình trời chu đất diệt.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: Chương 17: Chị Trân Trân đang ghen đấy

Sáng nay đồng hồ báo thức reo lên, Trân Trân cũng không kì kèo mà ngủ nướng thêm. Cô xỏ dép xuống giường kéo rèm cửa ra muốn đón tí gió thì nhìn thấy phía bên dưới sân tiểu khu có một chiếc Mercedes màu trắng đang đỗ, hơn nữa người đứng tựa vào chiếc xe kia lại chính là Triệu Trường Bách. Trân Trân nhanh chân chạy ra khỏi nhà xuống bên dưới sân, Triệu Trường Bách thấy cô đi tới cũng mỉm cười vẫy vẫy tay.

“Anh lại đến à?”

Triệu Trường Bách nhìn đáng về tóc tai còn hơi bù xù của cô thì chỉ biết bật cười hết cách, anh gật đầu: “Phải, anh vừa đến, hơn nữa còn đem theo cho em một người.”

“Đem theo một người?”- Trân Trân nheo mắt nghi ngờ, lại nương theo ánh mắt của anh nhìn vào trong xe. Bên trong ghế lái phụ A Nguyên vẫn đang say ngủ khò khò.

“Sao A Nguyên lại tới đây, có phải thôn Hương Lâm xảy ra chuyện gì không?”- Trân Trân hoang mang hỏi.

Triệu Trường Bách lắc đầu: “Hoàng Thịnh chỉ ra ba trăm triệu để giúp đỡ những nhà có hoàn cảnh khó khăn trong thôn, gia đình lão Lí lại là gia đình nghèo nhất thôn nên số tiền nhận được khá nhiều. Ông bà Lí luôn có mong muốn cho A Nguyên đi học, nhưng ở thành Cát An các trường học đều đã đủ chỉ tiêu học sinh rồi, anh thấy em cũng đang ở thành Bách Nhật, lại thêm việc em rất thân với A Nguyên nên anh đề nghị đưa thằng bé đến đây.”

Nghe xong lời giải thích của Triệu Trường Bách, Trân Trân cũng chỉ biết kinh tâm động phách không thôi. Ông trời ơi, cô vẫn còn đang ở nhờ nhà của Âu Giản Tinh, sở dĩ Âu Giản Tinh cho cô ở nhờ là vì có tiếng nói của Hạ Dĩ Niên, không lẽ bây giờ cô dẫn A Nguyên tới trước mặt Hạ Dĩ Niên cầu xin hắn dung nạp thêm một thằng nhóc nữa à? Hơn nữa thời gian cô ở lại thành Bách Nhật này sẽ không lâu, đợi khi hoàn thành xong chức vụ người mẫu, cắt đứt dây mơ rễ má với Hạ Dĩ Niên thì cô vẫn sẽ phải quay lại thành Cát An một lần nữa, không lẽ tới lúc đó cô bỏ lại A Nguyên ở thành Bách Nhật một mình.

“Không được đâu, sau này tôi còn phải trở về Cát An, tới lúc đó không lẽ bỏ A Nguyên ở lại đây?”

Triệu Trường Bách gật đầu, như đã sớm đoán được cô sẽ nói vậy: “Em yên tâm, anh đã cho người thu xếp với trường học ở thành Cát An rồi, đợi đến khi em hoàn thành công việc ở Hoàng Thịnh lúc đó A Nguyên vừa hay có thể cùng em về thành Cát An mà không bị cản trở việc học hành.”

“Cái này...”- Trân Trân cũng không biết nói gì hơn, Triệu Trường Bách quả nhiên suy nghĩ sâu xa như vậy, cắt công an bày đâu ra đó, nếu cô từ chối thì kì quá.

Lúc này, cái đầu nhỏ của A Nguyên lộ ra cửa sổ nhìn cô gọi một tiếng, sau đó A Nguyên tỏ dáng vẻ ủy khuất nói: “Có phải chị không muốn nuôi em không?”

Trân Trân suýt nghẹn đàm ở cổ, thằng nhóc này hôm nay còn bày đặt sử dụng khổ nhục kế với cô. Lúc này ở phía xa cô nhìn thấy Âu Giản Tinh đã xuống nhà, hình như nàng ta định đi đâu đó, ăn mặc cũng rất đẹp, sắc mặt cũng vô cùng tốt.

“Chị Giản Tinh!”- Trân Trân đột nhiên gọi lớn khiến Triệu Trường Bách cũng chú ý tới sự xuất hiện của người kia. Âu Giản Tinh mỉm cười nhìn qua bên này vẫy vẫy tay rồi đi tới, thần sắc này so với cái người muốn tự tử hôm qua đã đỡ hơn rất nhiều rồi.

“Trân Trân em dậy sớm thế, chị chị tưởng em còn ngủ.”- Âu Giản Tinh nói được giữa chừng rồi lại nhìn sang Triệu Trường Bách, cất giọng đầy hàm ý: “À, hóa ra là có bạn trai đến thăm.”

Triệu Trường Bách nghe thấy thì mỉm cười, A Nguyên cũng giơ ngón tay cái về phía Âu Giản Tinh, chỉ có sắc mặt của Trân Trân là đỏ hét cả lên.

“Chị nói bậy cái gì vậy.”- Trân Trân kéo tay áo nàng một cái, gần như là dùng giọng mũi giới thiệu: “Đây là Triệu Trường Bách, Triệu đại thiếu gia của Triệu thị đồng thời cũng là Triệu thần y của bệnh viện Nhân Ái tiếng tăm lừng lẫy, năm châu bốn bể không ai không biết.”

Triệu Trường Bách nghe cô giới thiệu thì mỉm cười gật đầu lịch sự chào Âu Giản Tinh, nàng cũng chào lại anh sau đó nhẹ nhàng nói: “Thật ra không cần giới thiệu cũng biết, lần trước cậu Triệu cũng có đến Hẹn Ước một chuyến cùng với các vị giám đốc khác, chắc lần đó do tôi phục vụ giám đốc Ngô nên cậu Triệu cũng không nhớ mặt tôi.”

“Vậy sao, tôi cũng không nhớ rõ.”- Triệu Trường Bách nho nhã lịch sự đáp một tiếng: “À phải rồi cô định đi đâu à, vừa hay chúng tôi cũng định đi ăn sáng, có muốn đi cùng không?”

“Phải đó, chị đi đâu vậy?”- Sống ở nhà Âu Giản Tinh cũng được tuần lễ nên Trân Trân hiểu rất rõ lối sinh hoạt của nàng, buổi sáng Âu Giản Tinh dậy đặc biệt trễ, ban đêm thường đến các hộp đêm cùng mấy nhân vật máu mặt nhảy nhót uống rượu cho đến một hai giờ sáng mới về. Dù lối sống có phần buông thả nhưng chưa từng dẫn đàn ông về nhà, hơn nữa ngày nào cũng thần thờ cầm điện thoại trên tay như đang đợi một cuộc gọi từ ai đó.

“Chị đi tìm Dĩ Niên, anh ấy vừa gọi cho chị.”- Âu Giản Tinh nói, trên mặt ánh lên nét cười hạnh phúc.

“À, vậy thôi chị đi xe riêng đi.”- Trân Trân liền tụt hứng, chà trách này giờ Âu Giản Tinh cứ như là người vừa tìm được lại mùa xuân, đi gặp Hạ ác ma mà cũng vui vẻ đến vậy sao?

“Ừ, mọi người đi trước đi, tí nữa Dĩ Niên sẽ đến đón chị.”

Trần Trần nghe tin một lát nữa Hạ ác ma đến thì trong lòng cuống quýt, cô định nhanh chóng cùng Triệu Trường Bách rời khỏi thì nhớ tới việc của A Nguyên. Trần Trần quay qua kể lại sự việc đầu đuôi cho Âu Giãn Tình nghe, nàng nghe xong mỉm cười vui vẻ vẫy tay chào A Nguyên vài cái rồi gật đầu đồng ý cho A Nguyên vào ở cùng. Trần Trần vui mừng cảm ơn nàng, thật không ngờ Âu Giãn Tình này dễ nói chuyện như thế, cô còn tưởng nàng sẽ chần chừ rồi nói để hỏi lại ý của Hạ Dĩ Niên thì toi.

Hào cảm đối với Âu Giãn Tình của Trần Trần cũng tăng lên vài phần.

Lúc cô còn đang cảm kích không thôi thì thấy Âu Giãn Tình nhìn về phía bên kia đường, ánh mắt nàng từ dịu dàng chuyển sang vui mừng tốt độ. Nàng nói lời tạm biệt với Trần Trần rồi chạy về phía chiếc xe BMW màu xám tro đang đậu phía xa, Trần Trần đứng nhìn theo Âu Giãn Tình, tuy rằng cô không nhìn thấy Hạ Dĩ Niên bởi hắn không hề xuống xe nhưng cô vẫn cảm nhận được một ánh mắt cực kì sắc bén, lạnh lẽo như đang nhìn một thi thể đang nhìn mình, hơn nữa là nhìn chằm chằm khiến sống lưng Trần Trần bỗng trở nên cứng đờ.

Triệu Trường Bách đứng cạnh cũng nhận ra được sự hoảng hốt của cô, anh nhẹ nhàng bước lên nắm lấy hai bả vai nhỏ của cô trấn an bằng một giọng nói cực kì hay: “Chúng ta đi.”

Trần Trần gật đầu, biết vậy khi này đi lạ, sáng ra mà đã gặp Hạ ác ma thì cả ngày nay chắc chắn cô sẽ tâm thần bất định cho xem. Trần Trần lên xe của Triệu Trường Bách rời đi, trong khi phía bên kia đường Âu Giãn Tình đã lên xe nhưng Hạ Dĩ Niên vẫn chưa có ý định cho xe chạy, mãi đến khi chiếc xe màu trắng kia khuất tầm mắt thì hắn mới chậm rãi nổ máy.

“Dĩ Niên, mấy ngày nay sao anh lại không nghe điện thoại, em lo rằng không có máu anh sẽ gặp nguy hiểm”- Âu Giãn Tình nhìn Hạ Dĩ Niên, chân thành nói.

Hạ Dĩ Niên giữ vững vô lăng, nghe Âu Giãn Tình nói xong cũng chỉ nhàn nhạt đáp một câu: “Khi nào cần anh sẽ gọi em, ngoài ra em đừng đi tìm anh, đặc biệt là bà ngoại, đừng xuất hiện trước mặt bà.”

Âu Giãn Tình mỉm môi: “Em biết, bà luôn không thích em...”

Hạ lão phu nhân từ khi biết nàng có qua lại với Hạ Dĩ Niên, hơn nữa khi tin đồn nàng là tình nhân của hắn được tung ra, Hạ Dĩ Niên cũng chỉ mắt nhắm mắt mở cho qua càng khiến bà thêm phần bất mãn với nàng. Dù gì trong mắt bà Âu Giãn Tình nàng cũng chỉ là một cô gái của hộp đêm, là một kỹ nữ có thân thể cùng nhân phẩm rẻ mạt không đáng một xu. Bao nhiêu năm qua Hạ lão phu nhân vẫn luôn bài xích nàng, mặc kệ nàng có tỏ ra tốt thế nào đi nữa, nhưng vì Dĩ Niên, nàng sẽ nhẫn nhịn.

“Dĩ Niên, vừa rồi Trần Trần có nói với em, cô ấy định đưa một cậu bé khoảng mười tuổi tên là A Nguyên đến ở nhà của em, em cũng đồng ý rồi.” – Bỏ qua mấy chuyện khiến mình buồn phiền kia, Âu Giãn Tình mỉm cười cố gắng níu lại không khí khi bên cạnh Hạ Dĩ Niên.

Một lúc sau Hạ Dĩ Niên lạnh lùng mở miệng: “Có quan hệ gì với cô ấy?”

Âu Giãn Tình cố nhớ lại những chi tiết khi này Trần Trần kể: “Hình như là con của gia đình cứu cô ấy lúc cô ấy gặp tai nạn trên biển.”

“Những ngày qua em có cảm thấy cô ấy có điểm nào bất thường không?”

Tốc độ chiếc xe cũng khá là trầm ổn chạy trên con đường lớn, bên ngoài tiếng kèn xe inh ỏi là thế nhưng không gian bên trong xe quả thật là yên tĩnh đến mức đáng sợ. Âu Giãn Tình không hiểu câu hỏi của hắn là có ý gì, cô ngầy ra nửa ngày suy nghĩ xem những chuyện gì có điểm bất thường, một lúc sau lại nhớ đến chuyện đêm mưa ngày hôm đó. Nhưng sau đó lại nhận ra chuyện một cô gái nhỏ bé như Trần Trần sợ sấm chớp là chuyện rất bình thường, cũng không có gì to tát.

“Không có.”

Hạ Dĩ Niên chỉ ừ một tiếng, không nói gì thêm.

...

Thành phố Bách Nhật là trung tâm kinh tế của cả nước, đối với A Nguyên từ nhỏ sống trong một cái thôn nhỏ mà nói thì nơi này chẳng khác gì là thiên đường với đầy đủ những điều mới lạ. Chỉ đơn giản là đến nhà hàng dùng bữa sáng thôi mà cậu không ngừng reo lên a cái này, a cái kia khiến nhân viên trong nhà hàng khó hiểu ngập mặt.

Họ không hiểu sao cậu Triệu cao quý lại có thể quen biết một người quê mùa như vậy.

A Nguyên ăn no, giờ lại ngồi nhâm nhi ly nước cam, suốt cả buổi trời đều là Triệu Trường Bách trả lời còn A Nguyên là người hỏi, Trần Trần luôn giữ thái độ im lặng. Cho đến khi Triệu Trường Bách nhìn cô nói: “Âu Giãn Tình đó tốt nhất là không nên qua lại quá thân, cô ấy là người của Hạ Dĩ Niên, hắn sắp xếp cô ấy ở cạnh em chắc chắn là làm tai mắt.”

Trần Trần hơi mỉm cười, giọng nói lạnh lùng: “Vậy sao, chứ không phải anh mang thù trong lòng à?”

Triệu Trường Bách khó hiểu nhìn cô: “Sao anh phải mang thù với cô ấy?”

Trần Trần đặt cái nĩa trong tay xuống bàn, động tác vẫn vô cùng ung dung thể nhưng lại khiến người khác vô thức có chút đề phòng.

“Vừa rồi cô ấy nói anh cùng với các nhân vật lớn tới hộp đêm chơi gái.”

Triệu Trường Bách ngơ ngẩn cả nửa ngày trời mới nhớ đến cái chi tiết này, lại bị thái độ lạnh lùng của cô làm cho sắc mặt tái mét, anh có chút chột dạ liếm môi nói: “Cái đó... là ba anh bảo anh thay ông đi kí một hợp đồng lớn, anh cũng không ngờ đó lại là nơi Âu Giãn Tinh làm việc.”

“Ồ, vậy sao, vậy khi nữa anh phải rút kinh nghiệm, chọn một nơi không có người quen rồi hãy vào kí hợp đồng, nếu không lại làm ảnh hưởng tới hình tượng nho nhã lịch sự của Triệu đại thiếu gia đó. À, Triệu đại thiếu gia là anh không phải sao, bấy lâu nay anh cố gắng tạo dựng hình tượng, thì đừng để bị sụp đổ chỉ vì việc tới quán bar tìm gái nhè.”

Ngôn ngữ sắc bén tràn đầy ý định tấn công cộng với cái thái độ lạnh nhạt như thể muốn đóng băng người khác của Trần Trần khiến Triệu Trường Bách vô cùng mất tự nhiên, đến cả A Nguyên bên cạnh cũng mở to mắt vô tội nhìn cô.

Triệu Trường Bách bị quy chụp như thế thì cảm thấy mình y như là vừa phạm phải đại tội, nhưng rõ ràng là mọi hành vi của anh luôn trong sạch, bị nghi oan không khỏi có chút khó chịu: “Anh là đi kí hợp đồng không phải tìm tìm gái như em nói, kí hợp đồng không vào quán bar chẳng lẽ cùng mấy vị giám đốc kia vào khách sạn?”

Trần Trần há to miệng cả ngày trời cũng không nói gì được, cái gì mà kí hợp đồng thì phải vào quán bar, lúc trước cô kí hợp đồng toàn là ở văn phòng hoặc ở phòng họp không đấy thôi. Lại nghĩ đến lời Âu Giãn Tinh khi nãy nói thật sự trong lòng có chút bất mãn đối với Triệu Trường Bách, Trần Trần không chịu yếu thế mà cao giọng: “Phải rồi, dù gì thì bác sĩ Triệu đây cũng không phải thánh nhân, một tay ôm mỹ nữ một tay cầm viết ký tên quả là thiên đường mà bất kì ai là đàn ông đều yêu thích.”

Triệu Trường Bách biết tính tình cô bướng bỉnh, nếu còn tranh cãi tuyệt đối sẽ càng nảy lửa chứ không giải quyết được vấn đề. Anh hít sâu một hơi rồi cất giọng nói hòa hoãn hơn: “Lát nữa anh dẫn hai người đi mua vài bộ y phục, dù gì thì A Nguyên cũng cần mấy bộ đồ ra hồn một chút, đi học ở trường danh tiếng cũng không thể để bị người khác xem thường.”

A Nguyên vui vẻ gật đầu nói cảm ơn, Trần Trần biết anh đang cố đánh sang đề tài khác, đương nhiên cô cũng không phải hạng người thích làm lớn chuyện, cô khoanh tay tựa vào ghế rồi hờ hững nói: “Anh muốn làm gì thì làm.”

Vốn dĩ là cô không muốn làm to chuyện nên mới nói vậy nào ngờ lọt vào tai Triệu Trường Bách thì câu nói cùng giọng điệu này của Trần Trần quả thật đầy mùi dấm, anh không vui nói: “Cái gì mà anh muốn làm gì thì làm, anh muốn chúng ta cùng quyết định đấy.”

Trần Trần cười ha ha vài tiếng rồi ngay tức khắc liền lạnh mặt nói: “Em làm sao dám cùng quyết định với người thường xuyên kí hợp đồng như anh.”

Triệu Trường Bách: “...”

Lúc này A Nguyên âm thầm đá vào chân Triệu Trường Bách một cái, cậu cười đầy mờ ám nháy mắt với anh và nói rằng: “Chị Trần Trần đang ghen đấy.”

- Xoảng – Trần Trần làm rơi cả cây nĩa trong tay xuống đất, cô hắng giọng một cái cảnh cáo với A Nguyên rồi đứng lên đi vào nhà vệ sinh, vẻ mặt như vừa ăn phải đồ bẩn, cực kì khó coi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: CHƯƠNG 18 - Trần Trần, là anh...em sao vậy?

“Con về rồi.”- Triệu Trường Bách đi vào, vừa nhìn thấy ba Triệu đang ngồi trong phòng khách thì nhàn nhạt thông báo. Anh không định ở lại nói chuyện mà muốn lên phòng nằm nghỉ ngơi nhưng bị ba Triệu gọi lại.

“Chúng ta nói chuyện một chút.”- Ba Triệu lạnh nhạt nói, ông đề ly trà xuống bàn rồi lấy từ trong ngăn kéo ra một xấp ảnh ném lên bàn, nhìn Triệu Trường Bách chất vấn: “Cô gái trong bức ảnh là ai?”

Triệu Trường Bách chau mày nhìn xấp ảnh, trong ảnh đều là cảnh anh và Trần Trần đi cùng nhau, cả hai đi ngắm hoa đào, cả hai vào quán trà nghe kể chuyện, tất cả đều được chụp lại. Thì ra ba anh luôn cho người theo dõi anh, hơn nữa còn theo dõi sát sao như vậy, Triệu Trường Bách không vui lên tiếng: “Ba cho người theo dõi con, sao lại làm vậy?”

Ba Triệu đối với câu hỏi kia cũng không định trả lời, ông nói: “Tốt nhất con đừng dính líu tới hàng phụ nữ không rõ nguồn gốc như cô gái kia, cô ta chẳng qua cũng chỉ là người của một cái thôn nhỏ, căn bản không xứng với con.”

“Ba cho người điều tra cô ấy? Có gì lại không xứng, nếu ba đã biết con sẽ nói thật, con thích cô ấy.”

“Con có tư cách gì để nói chữ thích?”- Ba Triệu gằn giọng phát ra âm thanh tức giận, ông chỉ tay vào Triệu Trường Bách: “Con đừng quên con có vợ chưa cưới rồi, hôn sự của con là với công nương nước anh, không phải hạng rẽ rách như con bé kia.”

“Sao ba lại cứ mở miệng là liền bảo cô ấy là rẽ rách như vậy, công nương nước anh gì đó con không cần, ngoài Trần Trần ra con không cần bất kì người phụ nữ nào khác.”

Ba triệu bị câu nói ngổ ngược của Triệu Trường Bách làm cho tức đến ôm tim không thể nói thành lời, lúc này mẹ Triệu bước vào nhìn thấy cục diện thì hoảng hốt bước lên đỡ lấy chồng mình, nhìn Triệu Trường Bách trách móc: “Trường Bách, con lại vì một người phụ nữ mà làm ba con tức như vậy, chẳng lẽ đây là cách con trả hiếu sao?”

“Mẹ...”- Triệu Trường Bách tức giận nhưng lại không dám phản bác, chỉ sợ ba Triệu sẽ bộc phát bệnh tim.

Mẹ Triệu ngắt lời: “Con có thời gian đi từ thành Cát An tới Bách Nhật để gặp con nhỏ đó thì sao không dành chút thời gian đến tập đoàn mà xem đi. Triệu thị đang tuyệt giá cổ phiếu kia kia, bây giờ chỉ có hôn sự của con và công nương Era mới có thể giúp chúng ta thành công tiến vào thị trường Anh quốc, cứu cả tập đoàn, con có hiểu không?”

“Con còn cứng đầu, chẳng lẽ muốn nhìn cả nhà mình giống như Yunus?”- Ba triệu đã lấy lại bình tĩnh, thấy Triệu Trường Bách không nói gì thì ông cũng hòa hoãn hơn.

Triệu Trường Bách không nói lời nào quay người rời khỏi nhà, cho dù hai vị trưởng bối có gọi thế nào cũng không quay lại.

...

Concept thứ hai quả nhiên là đúng ngày hẹn đã lên sàn, Trần Trần đến Hoàng Thịnh rất đúng giờ, cũng rất hăng hái phối hợp với nhân viên. Cô hưng phấn như vậy là vì đây là bộ ảnh cuối cùng trong hạng mục của Hoàng Thịnh, chụp xong rồi cô có thể thoát khỏi cái vai trò người mẫu quý quái này, thoát khỏi Hạ Dĩ Niên.

Phong cách chủ đạo của concept này là sexy, makeup với gam màu rực rỡ cực kỳ cuốn hút, điểm nhấn của kiểu makeup này chính là đôi môi đỏ trầm quyền rũ và có chút bí ẩn. Y phục chủ đạo dĩ nhiên chính là một bộ váy cực kì táo bạo, dài tới gót chân thế nhưng lại để lộ tấm lưng trần ra, cùng với phần ngực khoét khá sâu, lúc Trần Trần mặc lên trên người càng thêm phần táo bạo của táo bạo.

Bước vào giai đoạn chụp hình, đây là phần khiến cô lo nhất. Cô đã cố gắng xem những tài liệu mà Hạ Dĩ Niên đưa nhưng chưa chắc là bản thân mình làm được, ban đầu tạo dáng vẫn còn gượng gạo thế nhưng về sau lại đỡ hơn nhiều. Trong vòng một tiếng chụp được hơn hai trăm tám ảnh, đều là hai trăm cách tạo dáng khác nhau.

Vì biểu hiện tốt nên cả quá trình cô chụp, Đàm Thiên vẫn luôn im lặng không có vẻ bất mãn như lần trước nữa. Lúc chụp xong, cả người Trần Trần mới như cả ra, cô định đi thay y phục, lúc đi ngang qua phòng trà lại nhìn thấy Đàm Thiên.

“Trần Trần.”

“Anh gọi tôi?”- Trần Trần cảm thấy kì lạ, thường thì Đàm Thiên rất ít khi chủ động bắt chuyện với cô, cô đi vào phòng tùy ý pha một ly trà nóng uống một ngụm. Trong quá trình cô pha trà, Đàm Thiên nói.

“Khả năng thích ứng với máy ảnh của cô rất tốt, lần này đã làm tốt hơn rất nhiều. Tôi nhận thấy cô cũng có năng khiếu làm người mẫu, nếu như cô thích thì sau này có thể ký tiếp hợp đồng, làm người mẫu đại diện chính thức cho Hoàng Thịnh.”

Trần Trần ngẩn người, nếu như cô đam mê ngành người mẫu thì chắc chắn yêu cầu này của anh sẽ là một sự khẳng định cực kì to lớn. Bởi vì theo cô được biết Đàm Thiên trước giờ vô cùng khó tính, khó có việc anh chủ động yêu cầu ai làm người mẫu chính thức cho Hoàng Thịnh. Trong giới người mẫu, người muốn lấy lòng Đàm Thiên có vô số, nhưng chẳng ai thành công là vì thế.

“Thật xin lỗi, nhưng chắc là không thể.”- Trần Trần lịch sự trả lời. Cô thoát được lần này phải biết là cô nên ăn mừng lớn cỡ nào, chỉ còn một chút nữa là cô đã hoàn thành phần trả giá vì đám tạt nước son vào Hạ Dĩ Niên rồi, cô có thể quay lại cuộc sống bình thường của mình, ai cần làm người mẫu chứ?

“Sao cô lại quyết định nhanh như vậy?”- Đàm Thiên khó hiểu, bởi yêu cầu vừa rồi của anh chính là ngàn năm có một, anh từng nghĩ rằng sau khi cô nghe xong sẽ riu rít cảm ơn và đồng ý, nào ngờ cô lại từ chối hơn nữa còn từ chối dứt khoát như vậy.

Trần Trần suy đi nghĩ lại, cô cảm thấy Đàm Thiên vẫn là có ý tốt nên cố gắng lựa lời để từ chối sao cho mình không trở thành người mất lịch sự: “Mỗi người đều có một con đường mà mình muốn đi, lần này tôi dám nhận vị trí người mẫu là vì một mối ân tình nho nhỏ với cậu hai, bây giờ xong việc tôi cũng nên quay trở lại con đường mình muốn đi rồi. Dù sao thì, anh Đàm, thời gian qua thật sự cảm ơn anh đã giúp đỡ, tuy là anh luôn bất mãn với tôi nhưng lại là người giúp đỡ tôi trong công việc này nhiều nhất, cảm ơn anh.”

Đây là một câu trả lời hết sức hoàn chỉnh, vừa khéo léo từ chối vừa nâng cao người bị từ chối để giữ lại chút thể diện cho họ.

Đàm Thiên nghe xong cũng không biểu cảm gì nhiều, anh gật đầu vài cái: “Được rồi, cô đã nói vậy tôi dĩ nhiên cũng không cưỡng cầu, cô đi thay đồ đi.”

Trần Trần nói vài câu khách sáo rồi rời đi, cô đón xe đến một trường học tư nhân nổi tiếng ở thành phố Bách Nhật này. Phải công nhận là Triệu Trường Bách suy nghĩ rất thấu đáo, nơi này quả là môi trường tốt để một đứa trẻ như A Nguyên đi học. Dù rằng A Nguyên chỉ mới mười tuổi, nhưng thực tế lại

trường thành hơn rất nhiều, chắc là do từ nhỏ đã sống kham khổ, việc này khiến Trần Trần lo lắng rằng cậu nhóc sẽ không hòa nhập được với môi trường mới.

Lúc A Nguyên tan học, vừa nhìn thấy cô đến đón thì vui mừng chạy đến, Trần Trần xoa đầu thằng bé rồi cả hai cùng nhau đón taxi quay lại nhà của Âu Giã Tình. Lúc trở về nhà, không hiểu sao cô lại cảm thấy trong người cực kì khó chịu, Âu Giã Tình đã đi vắng, cô lại không muốn làm A Nguyên lo lắng nên bảo thằng bé về phòng học bài trước, còn mình thì nằm vật ra giường.

Một lúc sau cũng không biết trời chẳng gì nữa.

...

Bầu trời tối om, nền đất lạnh lẽo, một bàn tay xuyên qua lớp đất ló lên. Bàn tay vô lực như muốn túm lấy thứ gì đó, nhưng rồi lại dần xui xẻo đi...

Bên tai lại vang lên tiếng cười man rợn, những con người không nhìn thấy gương mặt...

“Trần Trần, em không sao chứ?”- Một bàn tay vỗ nhẹ lên mặt cô, bàn tay đó rất ấm áp, rất dịu dàng, nhưng gương mặt cô đã đỏ đầy mồ hôi.

Trần Trần mở mắt ra, mơ màng nhìn xung quanh lại nhìn sang gương mặt lo lắng của Triệu Trường Bách, anh ngồi cạnh giường nắm chặt lấy tay cô. Ánh mắt Trần Trần từ mơ hồ rồi chuyển sang hoảng sợ, trong chớp lát hốc mắt đỏ lên, cô ngồi dậy vươn tay ôm lấy cổ Triệu Trường Bách khóc lớn khiến anh cực kì khó hiểu.

“Trần Trần, em nằm mơ thấy ác mộng sao?”- Nhớ lại lúc vừa rồi anh nghe điện thoại của A Nguyên, cậu nhóc hốt hoảng nói rằng cô đang sốt rất cao, đã hôn mê bất tỉnh, Triệu Trường Bách vội vàng chạy tới đây, vừa vào đã thấy Trần Trần nằm trên giường, sắc mặt không còn một giọt máu y như người sắp chết khiến Triệu Trường Bách vô cùng kinh hãi.

“Đóng cửa sổ lại, đóng cửa sổ lại...”

“Gì cơ?”- Triệu Trường Bách khó hiểu nhìn cô, lại thấy Trần Trần chỉ tay về phía cửa sổ trong phòng, cả người cô rất lạnh, run lên như thể đang bị vùi trong lớp băng dày.

Anh đứng lên đóng kín cửa sổ lại, vừa định trở lại ngồi cạnh cô thì lúc quay sang liền bị một cái bình hoa rơi vào đầu, cũng may là bình hoa nhỏ nếu không thì cái đầu này của anh đã vỡ tan rồi. Anh kinh hãi nhìn Trần Trần, còn cô từ lúc nào đã đứng lên trên giường, tay cầm một con dao gọt trái cây chỉ về phía anh.

“Lũ xấu xa các người, các người xấu xa... đi chết đi.”- Giọng nói cũng lời lẽ cay nghiệt, nói rồi cô thật sự bỏ nhào về phía Triệu Trường Bách, vung con dao trong tay lên. Triệu Trường Bách giữ chặt lấy tay cô, cố gắng khắc chế cô.

“Trần Trần, là anh... em sao vậy?”

“Tôi giết các người, giết chết các người...”

Triệu Trường Bách mím môi, một tay giữ chặt tay cô, khiến con dao trong tay cô rơi xuống đất. Trần Trần lúc này đẩy mạnh anh ra, cô đột nhiên nhìn xung quanh căn phòng rồi chạy đến góc tường ngồi rụt người lại...

“Đừng giết tôi... đừng chôn nó... đóng cửa sổ lại.”

Triệu Trường Bách khó tin nhìn cô, chậm rãi đến trước mặt cô ngồi xuống, lúc đó Trần Trần vẫn còn vô cùng mất bình tĩnh, có điều cô không chống trả mà nhào lên ôm lấy cổ Triệu Trường Bách khóc lớn. Triệu Trường Bách hoàn toàn mù mịt, ôm cô trong lòng.

Trần Trần bị làm sao vậy?

Lúc Trần Trần tỉnh lại, cả đầu cô vẫn trong trạng thái đau nhức tột độ. Cô nhìn xung quanh, phát hiện Triệu Trường Bách đang ngủ ở sofa phía xa thì có chút khó hiểu, sao anh lại ở chỗ này? Trần Trần kinh ngạc tới mức đột nhiên đứng thẳng dậy hét lên một tiếng, sau khi nhìn thấy quần áo mình còn chỉnh tề thì mới an tâm thở phào.

Triệu Trường Bách bị tiếng hét cô làm tỉnh dậy, anh nhíu mày nhìn xung quanh rồi lại dùng ánh mắt trên người cô rất lâu. Trần Trần bị nhìn tới mức luống cuống tay chân cả lên, cô ngồi xuống giường hắng giọng vài cái: “Anh... vì sao anh lại ở đây?”

Triệu Trường Bách không nói gì, chỉ đưa mắt lạnh lẽo quan sát cô.

Trần Trần hơi mím môi: “Anh nhìn em vậy làm gì?”

Triệu Trường Bách thu lại ánh mắt suy xét của mình, giọng nói nghi hoặc: “Tối qua em sao vậy?”

Tối qua Trần Trần rất kì lạ, có một số biểu hiện thậm chí còn khiến anh sợ hãi. Cho dù là gặp ác mộng cũng không thể lúc tỉnh lại còn kích động như vậy, tuy nhiên anh lại chỉ mong là hành vi của cô chỉ do cơn ác mộng đó mà ra.

Trần Trần cố gắng nhớ lại rồi nói: “Hôm qua sau khi đón A Nguyên, em cảm thấy rất khó chịu...”

“Là khó chịu thế nào?”- Triệu Trường Bách có chút gấp rút hỏi.

Trần Trần buồn cười nói: “Thì chính là khó chịu thôi, đại khái là cảm giác rất bức bối, rất chóng mặt, sau đó em về phòng ngủ.”

“Em nằm mơ gặp ác mộng phải không?”

“Ác mộng? Đầu có, em ngủ rất ngon mà.”

Câu nói của Trần Trần khiến Triệu Trường Bách suy nghĩ nửa đã ngã nhào xuống sofa, anh khiếp sợ nhìn cô như thể là đang nhìn quỷ. Trần Trần mở to mắt, không biết anh hỏi mấy câu như thế làm gì, còn cho rằng là vì việc mình không khỏe đã khiến anh lo lắng đến vậy, nhưng bây giờ chẳng phải cô đang rất khỏe đứng ở đây sao? Lại nhìn thấy vết màu đỏ trên đầu Triệu Trường Bách thì nghi hoặc: “Đầu anh sao lại sưng lên vậy?”

Triệu Trường Bách càng thêm phần kinh hoàng không thôi, anh bất động khoảng hai phút, sau đó không nói lời nào mà bước nhanh tới ôm chặt lấy cô, Trần Trần khó hiểu, bị anh ôm đến mức thở không được.

“Anh, buông em ra...ôm chặt thế em thở không được...”- Trần Trần khó khăn nói.

Triệu Trường Bách buông cô ra, thế nhưng ánh mắt vẫn vô cùng gắt gao nhìn cô, anh lấy trong túi ra một cái hộp nhỏ, không nói lời nào đem sợi dây chuyền trong hộp ra giúp cô đeo lên cổ. Sợi dây chuyền mỏng manh, đính những hạt trân châu lấp lánh, hình cây thánh giá ở giữa đại diện cho sự bình an.

Trần Trần cảm thấy thánh giá lên xem đi xem lại rồi nói cảm ơn anh, Triệu Trường Bách lại một lần nữa ôm lấy cô, có điều lần này rất lâu cũng không buông ra.

Trần Trần không thể lý giải, rốt cuộc sao thái độ của Triệu Trường Bách lại kì lạ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: Chương 19: Mùi vị rất đặc biệt

Bắt đầu ngày mới khá là nhàn rỗi, A Nguyên đi học, Âu Giản Tinh đi ra ngoài biệt墅. Một mình Trần Trần ở nhà cũng vô cùng buồn chán, cô lại nhớ tới trong điện thoại mình vẫn còn một trò chơi thú vị. Trần Trần lấy điện thoại ra đăng nhập vào trò chơi, làm xong phần thông tin thì bắt đầu nhận nhiệm vụ, một giọng nói ngọt ngào nghiêm chỉnh phát ra từ trò chơi.

-Nhiệm vụ 1: Tra cứu vệ tinh GPS, tọa độ hiện tại của bạn là XX, địa điểm bạn phải đến là đường AAI, trong một khu rừng nhỏ phải tìm được hoa Rafflesia sau đó chụp hình lại đăng lên trang web chính thức của game, vậy là đã hoàn thành nhiệm vụ. Thời gian tính từ bây giờ cho đến hai tiếng sau, chúc bạn thành công.

Trần Trần mỉm cười thích thú, trò chơi này quả thật rất mới lạ. Cô lấy vội áo khoác ngoài rồi rời khỏi nhà, đón taxi tới đường AAI. Taxi nghe nói cô muốn tới đó thì dừng ánh mắt kì lạ nhìn cô, Trần Trần thắc mắc thì được cho biết con đường đó không thông lối với bất kì đường nào, dọc đường cũng chỉ có rừng rậm rất đáng sợ, bác tài xế thắc mắc một cô gái như cô thì đến đó làm gì.

Lúc chạy tới đầu đường thì xe taxi đột nhiên ngừng lại, bác tài xế quay ra sau nói với cô: “Cô ơi không chạy được nữa, đường phía trước bị phong tỏa rồi.”

Trần Trần tò mò nhìn ra phía trước, cảnh sát sao lại phong tỏa nơi này chứ? Cô trả tiền cho tài xế rồi xuống xe, đành đi bộ vào trong, thời gian cô cũng không còn nhiều, mau chóng chụp hình rồi rời khỏi chỗ cũng không sao. Trần Trần đương nhiên không ngu gì mà chạy tới xin cảnh sát cho qua, cả con đường đều bị phong tỏa vậy thì cô đành mạo hiểm đi đường rừng vậy. Khu rừng này là khu rừng duy nhất ở thành Bách Nhật, diện tích không lớn nhưng đất đai lại rất tốt, mẫu đất ở đây có rất nhiều thành phần giống với đất ở rừng nhiệt đới Malaysia nên các sinh vật cũng có điểm tương đồng với nhau.

Đặc biệt là khu rừng này không có thú dữ, thế nên Trần Trần mới an tâm mà đi vào như vậy.

Cây cỏ mọc um tùm như thế này cô biết tìm đâu ra cái loài hoa gì đấy, cho dù có tìm ra thì thời gian cũng sắp hết rồi, đây quả là một việc gian khổ. Trần Trần vạch từng lùm cây ra tìm kiếm, lúc đi ngang qua một cây đại thụ lớn thì từ đầu thò ra một vòng tay túm cô kéo lại. Trần Trần hết hồn định kêu cứu thì bị một bàn tay che lấy miệng, cô bị làm cho hoảng sợ đến mức chỉ ừ ừ không kêu được ra tiếng.

Vào rừng thì chắc là phải gặp lâm tặc rồi... lâm tặc không đi cướp cây, sao lại bắt cô chứ?

“Khi này tôi nghe có tiếng động bên này, mau lên, coi chừng là đám cảnh sát.”

Một người từ đầu chạy đến chỗ cây cổ thụ nơi cô đang đứng tìm kiếm, hắn ta chỉ có cách chỗ Trần Trần chừng vài bước chân, cũng may là hắn ta chỉ tìm kiếm sơ qua nên không phát hiện cô.

“Đại ca, không có ai, chắc là chuột thôi, chúng ta cứ lo vận chuyển số cây này đi trước, cảnh sát phong tỏa ngày càng kín rồi.”

“Được rồi, tiếp tục chặt đi.”

“Dạ.”

Trần Trần mơ mơ hồ hồ nghe được đoạn đối thoại của đám lâm tặc kia, cô chợt nhớ ra mình đang bị một tên lâm tặc khác không chế, cô hoảng sợ giẫy giụa xin tha mạng.

“Cô còn động đây không an phận tôi liền ném cô ra cho bọn chúng xem như cây mà chặt ra từng khúc.”

Trần Trần bị giọng nói âm lãnh làm cho đứng hình. Cô nhìn lại, người đứng trước mặt cô là Hạ Dĩ Niên.

Hạ Dĩ Niên hừ lạnh buông tay thả tự do cho cái miệng nhỏ của cô, hai mắt sắc bén của hắn nhìn Trần Trần khiến cô nổi da gà. Cô vẫn luôn biết Hạ Dĩ Niên rất đáng sợ, không hiểu vì lý do gì mà khi đối mặt cùng hắn lại khiến cô áp lực đến như vậy. Đáng người hắn cao như một vị thần, phong thái lạnh nhạt như một tảng băng cộng thêm cái loại bá khí uy nghiêm khiến người ta áp lực.

Thế nhưng trong giờ phút này, trong tình huống này, trong bối cảnh này, Trần Trần dường như bị tò mò nhiều hơn là áp lực. Cô ngây người hỏi hắn: “Cậu hai, gia thế cậu tốt như thế, sao lại chung một hội với đám lâm tặc kia?”

Lời vừa nói ra, đầu mày Hạ Dĩ Niên nhíu lại, gương mặt hắn khắc lên một phần khiến người khác không rét mà run.

Trần Trần chỉ hận không thể tát cho bản thân một cái.

Hạ Dĩ Niên cất giọng không chút cảm xúc: “Tôi đến đây thăm một người bạn, lại không ngờ đúng lúc đụng trúng bọn lâm tặc kia.”

“Cảnh sát bên ngoài do anh gọi tới à?”- Trần Trần nghe vậy thì mới hiểu rõ ngọn ngành, chả trách khi này cô còn thấy cả cảnh sát hình sự chứ không đơn thuần là người của đội bảo vệ rừng. Hóa ra là bọn họ nhận được điện thoại của Hạ Dĩ Niên, vậy nên mới sốt sắng điều động cả cảnh sát hình sự tới.

Hạ Dĩ Niên nhìn cô, như đang suy xét gì đó rồi hỏi: “Sao cô lại tới đây?”

“Tôi? Tôi tới là làm nhiệm vụ, tôi đang tìm một loại hoa tên Rafflesia.”

“Rafflesia? Hừ, cô đã từng nhìn qua loại hoa đó chưa?”

Trần Trần nghĩ một lúc rồi lắc đầu, phải rồi, cô chưa từng nhìn thấy qua loài hoa đó thì biết nó ra sao mà tìm. Chả trách này giờ cô tìm hoài mà chẳng thấy =.=

Hạ Dĩ Niên quay lưng đi tới một bụi cỏ cách đó không xa, Trần Trần đi theo hắn, Hạ Dĩ Niên chỉ vào một đóa hoa lớn nằm giữa bụi cỏ kia: “Đó là Rafflesia.”

“Đẹp thật đấy.”- Trần Trần không thích hoa cỏ gì, nhưng khi nhìn thấy đóa hoa kia cũng bị làm run động. Một đóa hoa khổng lồ, với đường kính gần... một mét, màu sắc chói lọi, cánh hoa lớn như thể chắc chắn hương thơm cũng hơn mấy bông hoa tí xíu khác. Nghĩ vậy Trần Trần hiếu kỳ kê mũi vào người, ngay tại giây sau đó sắc mặt cô tuột dốc không phanh.

Tới giờ thì cô biết rằng cái tên mỹ miều, vẻ ngoài mỹ miều nhưng thực chất Rafflesia phát ra mùi hương không khác gì thịt thối, thối chết được.

Hạ Dĩ Niên nhìn thấy cô quay đi như sắp bị nôn thì trong mắt ánh lên nét cười, không sai, chính là cười nhạo: “Đây là một dạng hoa loa kèn lớn nhất thế giới, còn được gọi là hoa xác chết. Loài hoa này được phát hiện ở đảo Sumatra, người tìm thấy nó là một người Châu Âu có tên là Thomas Stamford Rafflesia để đặt cho hoa này.”

Trần Trần nghe xong Hạ Dĩ Niên giải thích, không khỏi cảm thán một câu sao hắn không đi làm thầy giáo đi. Giọng nói tuy có lạnh lùng nhưng lại dễ nghe một cách khó hiểu, du dương như một bản dương cầm phát ra từ địa ngục vậy, nếu mà làm thầy giáo thì số lượng sinh viên sẽ tăng lên ngàn ngạt.

Trần Trần lấy điện thoại ra chụp hình lại rồi nhanh chóng đăng ảnh lên trang web, như vậy là đã hoàn thành nhiệm vụ đầu tiên của game này rồi, cô cảm thấy mình cũng có chút thành tựu. Vừa chơi game vừa có thêm kiến thức thế này cũng thật thích, cô quay qua Hạ Dĩ Niên: “Tôi xong việc rồi, cảm ơn anh, tôi đi đây, anh cứ ở lại thăm bạn của anh đi.”

Trần Trần quay đi, Hạ Dĩ Niên cũng không định gọi cô lại. Có điều lúc này ở đâu ập tới năm tên đàn ông thô kệch, Trần Trần chưa kịp phản ứng gì thì đã bị một mũi kim ghim vào thịt sau đó bất tỉnh. Ý thức cuối cùng còn sót lại cho cô biết, cô bị bọn chúng bắn bằng súng gây mê.

Lúc cô tỉnh lại đã thấy tay chân mình bị trói chặt, bị nhốt trong một ngôi nhà hoang. Nơi này chắc chắn vẫn còn trong khu rừng, vì bên ngoài toàn là cây cỏ rậm rạp. Đám lâm tặc kia hình như đang mở tiệc ăn mừng bên ngoài, còn có cả mùi thịt nướng lan vào khiến Trần Trần đói bụng.

“Tỉnh rồi?”

Một giọng nói từ góc nhà phát ra khiến cô giật bản mình vô thức hét lên một tiếng, nhìn thấy người nói là Hạ Dĩ Niên mới an tâm thở nhẹ. Hạ Dĩ Niên

cũng bị trói, hần ngồi tựa lưng vào tường nhắm mắt nghỉ ngơi, khoe miệng khê nâng lên một nụ cười mỉa mai: “Hét lớn như vậy, sợ chết lắm sao?”

“Chết ai lại không sợ?”- Trần Trần trong lòng bức bối, không sợ trời đất hỏi xoáy lại hần.

Hần thân nhiên nói một câu: “Cho dù có sợ, cô tránh được sao?”

Trần Trần quay mặt đi nơi khác không thèm đấu khẩu với hần, bởi cô biết có đấu thì cũng không thắng nổi. Lúc này cái cửa gỗ cũ kỹ mở ra, một tên đàn ông mặt mũi bặm trợn, dáng người thô kệch đi vào, nhìn qua Hạ Dĩ Niên rồi đi tới chỗ Trần Trần không nói một lời nắm chặt lấy cổ khiến Trần Trần đau đến xanh mét cả mặt.

“Trong hai đứa mày là ai báo cảnh sát?”

Trần Trần bị bóp cổ đau nhưng vẫn rất cứng miệng, nghĩ thế nào thì cô cũng không thể mất nghĩa khí mà bán đứng Hạ Dĩ Niên được. Thấy cô quật cường, tên đàn ông kia càng gia tăng sức lực hơn rồi trong phút chốc đẩy mạnh cổ ngã xuống đất. Hần rút con dao sau lưng ra đe dọa: “Mày không nói, tao xem gương mặt xinh đẹp này của mày có bị hủy không?”

Trần Trần dù hoảng sợ nhưng cô biết lúc này chỉ có thể tự mình cứu mình mà thôi, cô biết mục đích của gã kia là muốn làm cho cô sợ hãi, vì thế cô càng phải bình tĩnh: “Bên ngoài đều là cảnh sát, họ là cảnh sát hình sự đấy. Anh trai, dao của anh bây giờ có thể nhanh hơn súng của họ, nhưng một khi nó vung xuống mặt tôi thì đó không còn là tội phá rừng đốn gỗ nữa đâu, đó là tội hình sự, để tôi nhớ xem, hình như là từ bảy đến mười năm.”

Gã kia sau khi nghe thấy thì quả nhiên có chút hoảng sợ hơi run con dao trong tay. Hạ Dĩ Niên phía xa hơi nhếch môi nhìn cô với ánh mắt tán thưởng.

“Mày lại còn đem cảnh sát ra hù tao, được rồi, tao không hủy mặt của mày. Nói sao thì, gương mặt xinh đẹp thế này, trước khi bị hủy cũng phải hôn cho nát ra mới tuyệt.”- Gã đàn ông cười lên thật đậm tà, gã ta nhào tới rất dễ dàng đã đè cô dưới thân, Trần Trần đang bị trói, ngoại trừ cái miệng ra thì không thể phản kháng gì.

Cô quay sang nhìn Hạ Dĩ Niên vẫn nhàn nhã ngồi bên kia hét lớn: “Hạ ác ma kia, anh ngồi coi gameshow hả?”

Gã kia sỗ sàng hôn lên mặt cô, như là muốn đào hang trên mặt cô vậy. Trần Trần cố né tránh, gã tức giận giáng xuống một bạt tai khiến cô đau tới mức suýt nữa thì ngất đi. Trọng lượng cơ thể gã đè lên người cô khiến cô vô lực chống trả, giữa lúc đang thật sự tuyệt vọng thì cô nghe thấy một tiếng giống như là tiếng nổ, sau đó gã đàn ông trên người cô trợn to mắt, gần như là chỉ còn trắng trẻo, gã gục xuống người cô. Máu tươi từ đầu trào ra khiến Trần Trần phát hoảng, sau đó cô được một vòng tay mạnh mẽ kéo lấy đỡ cô đứng lên.

Cô không thể tin nổi nhìn Hạ Dĩ Niên, hần đã từ lúc nào tự cởi trói cho mình và còn từ đâu lấy ra một khẩu súng, một phát đạn đã giết chết gã lâm tặc.

“Anh giết người rồi...”- Trần Trần hơi cao giọng, bởi trong lòng cô thật sự quá kinh hãi.

Hạ Dĩ Niên cuối đầu, sắc mặt vẫn vô cùng bình tĩnh hoàn toàn trái ngược với biểu tình của Trần Trần lúc này. Hần ung dung tháo dây trói của cô ra, giọng nói lạnh nhạt: “Không giết hần hần sẽ làm nhục cô.”

“Anh có thể đánh cho hần bất tỉnh, tôi bảo anh cứu tôi chứ đâu phải bảo anh giết người... đây là tội tử hình đó.”- Trần Trần như là nhìn thấy quỷ satan, cực kì kinh hãi.

Hạ Dĩ Niên nghe thấy lời cô thì nhếch môi, khinh bỉ phát ra hai chữ: “Tử hình?”

“Chuyện này để sau hãy nói, tiếng súng lớn như vậy chắc chắn đám người bên ngoài sẽ ập vào nhanh thôi, chúng ta mau tìm đường thoát trước. “- Bây giờ đang ở trong lòng địch, chỉ có thể liên thủ với Hạ Dĩ Niên mới có thể thoát vụ này, cô không đại gì mà mâu thuẫn với hần, dù sao thì cô luôn có một loại cảm giác rằng hần sẽ không hại cô. Chính vì vậy Trần Trần không hề để ý gờ bàn tay nhỏ bé của mình ra nắm lấy bàn tay to lớn thô ráp của hần kéo đi.

Hạ Dĩ Niên không nói gì, chỉ nhíu mày nhìn tay cô, ánh mắt sắc bén thêm một tia thâm thúy.

Trong lúc vô tình hần lại lướt qua vũng máu trên đất, một cảm giác bức bối trào dâng trong lòng. Trần Trần cũng không biết nên đi đâu, chỉ biết là rời khỏi nơi này càng sớm càng tốt, phía sau có người đang đuổi theo, cô biết chắc chắn là đám lâm tặc kia. Đột nhiên Hạ Dĩ Niên kéo mạnh cô lại, cả hai lăn vào một bụi cây ẩn nấp, đám người kia nhìn đảo mắt không thấy ai rồi chia nhau ra tìm kiếm.

Trần Trần thờ phào nhẹ nhõm nhìn Hạ Dĩ Niên thì bị hần bắt ngờ ôm lấy. Cái ôm này rất chặt, rất khẩn trương khiến Trần Trần khó thở. Cô đập đập tay vào vai Hạ Dĩ Niên, khó khăn nói: “Làm cái gì vậy, mau bỏ tôi ra.”

Mà hai mắt Hạ Dĩ Niên vốn dĩ đã trở thành màu đỏ nóng rực như lửa, Trần Trần không thể nhìn thấy gân xanh trên trán hần đã nổi lên mang theo một sự hủy diệt đáng sợ. Ma cả rùng rợn vốn dĩ chỉ cần nhìn thấy máu là sẽ bị kích thích, những lúc như vậy thì phải hút máu người ngay, nếu không sẽ vô cùng thống khổ.

Thật vất vả mới có thể đẩy được Hạ Dĩ Niên ra, chưa kịp nhìn xem rốt cuộc xảy ra chuyện gì đã bị hần kéo mạnh lại, đôi môi nóng rực áp xuống môi cô điên cuồng gặm cắn.

Trần Trần như người bị điểm huyết đạo, sợ tới mức không thể động đậy. Tới khi cái miệng nhỏ của mình bị lưỡi hần xâm chiếm cô mới ý thức được tình hình, Trần Trần dùng tay đẩy mạnh hần ra nhưng Hạ Dĩ Niên lại thu vòng tay lại mạnh hơn nữa khiến cả cơ thể nhỏ bé của cô đều dính chặt vào người

hắn, dùng dáng vẻ yêu kiều của cô mô tả những cơ bắp rắn chắc của hắn.

Nụ hôn này không mang theo chút tình cảm nào, chỉ đơn thuần là cần cho đến khi môi cô bật ra một vị tanh nồng khó chịu. Cái miệng nhỏ đau đớn kêu ra thành tiếng, hai tay cô sớm đã không còn sức lực chỉ có thể chống đỡ trên ngực Hạ Dĩ Niên, chính vì thế mà cô cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ mà trầm ổn của hắn.

Sau khoảng hai phút, hắn đột nhiên buông cô ra, mắt đi diêm tựa khiến Trân Trân ngã ra nền đất. Cô tranh thủ hít thở, đem không khí áp chế cái cảm giác khó chịu trong người. Cô ngẩng đầu nhìn lên, thì phát hiện Hạ Dĩ Niên vẫn luôn nhìn mình chăm chăm, cặp mắt đen kia không chút gọn sóng, đầu mày hơi nhíu lại khiến cô không tài nào tìm ra suy nghĩ của hắn. Chỉ là cô biết vết máu trên khóe miệng hắn chính là từ môi cô mà ra...

Hạ Dĩ Niên đưa ngón tay lên lau máu trên khóe miệng mình, động tác tưởng chừng rất đáng kinh sợ vậy mà lại vô cùng tao nhã khi được hắn thực hiện. Một giây sau đó hắn mỉm cười, đôi mắt càng thâm thúy dọa người hơn, giọng nói lạnh lẽo đầy tự vị: “Mùi vị rất đặc biệt.”

Trân Trân vốn không hiểu vì sao một người như Hạ Dĩ Niên mà lại có hành động khác lạ vừa rồi, nghe đến bốn chữ này thì cô biết rằng vừa rồi thì liền hiểu ra là hắn đang trêu chọc cô. Trân Trân nổi đóa, cười khẩy một tiếng: “Trong tình huống này mà cậu hai vẫn còn tâm sức trêu ghẹo phụ nữ, bản lĩnh nhìn thấy thái son đỏ trước mặt vẫn không thay đổi biểu tình này của cậu hai thật khiến người ta bội phục.”

Trân Trân nghiêng răng, ba chữ cuối cùng gần như là dùng âm mũi phát ra, đầy ý chế giễu. Cô gơ tay lau đi lau lại cái miệng mình cứ như là vừa bị dính vết bẩn, thôi kệ đi, cứ xem như vừa hôn phải phấn, lau sạch là được.

Hạ Dĩ Niên hừ lạnh một tiếng sau đó đứng lên, lúc này từ đâu chạy tới một đại đội cảnh sát mặc đồng phục nghiêm chỉnh. Sắc mặt bọn họ người nào người nấy đều nghiêm nghị lạnh lùng, tràn đầy khí thế quân nhân.

Trân Trân nói thầm trong lòng, thôi toi rồi, vừa nãy Hạ Dĩ Niên đã giết người vậy có khi nào cô bị quy chụp làm đồng phạm không? Nguyên vọng phục hưng Yunus của cô vẫn chưa hoàn thành, cô không muốn vào tù bóc lột đâu...

Như là nhìn thấu được tâm tư của Trân Trân, Hạ Dĩ Niên quay sang nhìn cô bằng ánh mắt mỉa mai khiến cô chột dạ cuối đầu xuống.

“Cậu hai, chúng tôi đã bắt được đám lâm tặc kia rồi, cậu không sao chứ?”- Một người hình như là đội trưởng của những người phía sau bước lên cung kính cúi chào một tiếng rồi nói.

Hạ Dĩ Niên gật đầu, giọng nói hồ hững: “Còn một tên nữa, bị tôi giết rồi, hiện giờ ở bên căn nhà hoang bên kia, lát nữa cho người đến thu dọn.”

Vị đội trưởng kia cũng không tỏ thái độ ngạc nhiên gì, chỉ là cuối đầu: “Vâng, cậu hai.”

Trân Trân đứng bên cạnh cả buổi cũng không hiểu, rốt cuộc đây là cái thế đạo gì? Bọn người kia là cảnh sát sao lại nghe tin có người giết người mà lại còn hăng hái giúp thu dọn hiện trường như vậy?

Vị đội trưởng kia nói tiếp một câu: “Cậu hai, người bạn kia của ngài cũng đã an toàn rồi rời khỏi khu rừng này rồi, ông ta có vẻ khá bất mãn và có gửi lời lại với ngài.”

“Ông ta nói gì?”- Hạ Dĩ Niên nói.

Vị đội trưởng kia chần chừ giây lát rồi lấy hết can đảm ra nói: “Ông ta nói, lần sau ngài muốn gặp ông ta sẽ còn khó khăn hơn như thế nữa.”

Đám cảnh sát đứng phía sau lúc này cũng không dám thở mạnh, đứng bất động như một pho tượng.

Hạ Dĩ Niên cười lạnh một tiếng, cũng không tỏ thái độ gì, hắn sải bước rời khỏi. Khi bóng dáng hắn khuất hẳn, vị đội trưởng kia lúc này mới quay trở lại, nhìn cô: “Cậu hai có lệnh, chúng tôi sẽ đưa cô về nhà an toàn, xin mời.”

Trân Trân gật đầu nói cảm ơn rồi đi theo các cảnh sát kia.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 20: Anh nói anh là bạn trai em

“Chị, rốt cuộc xảy ra chuyện gì, sao mặt của chị và cả môi cũng bị thương vậy?”- A Nguyên lo lắng ngồi cạnh cô hỏi thăm, kể từ lúc Trân Trân về cậu nhóc nhìn thấy bộ dáng thâm thối của cô thì liên tục truy hỏi.

Trân Trân cầm túi chườm đá để lên mặt, bị tên lâm tặc kia tát một cái rõ đau, đến giờ cơ mặt cô vẫn còn như bị liệt vậy. Trong lòng vốn đang bức bối, cũng không muốn kể ra, cô tùy tiện nói: “Bị chó cắn thôi.”

Lúc này Âu Giã Tĩnh mở cửa bước vào, Trần Trần phản ứng rất nhanh liền quay lưng lại với nàng. Âu Giã Tĩnh nhìn xung quanh rồi hỏi: “Hôm nay A Nguyên về sớm à?”

“À, hôm nay em đón nó sớm.”- Trần Trần cố gắng che gương mặt thảm hại của mình lại.

Âu Giã Tĩnh hơi nghiêng đầu: “Em bị sao vậy?”- Âu Giã Tĩnh nhú mày nghi ngờ bước tới vài bước: “Em bị sao vậy? Sao giọng nói lại gượng gạo vậy?”-

“À chị Trần Trần bị ui da!”- A Nguyên ngồi bên cạnh định tốt bụng nói giúp cô một tiếng bị Trần Trần đá mạnh vào chân khiến cậu mở to mắt vô tội và khó hiểu vô cùng.

Trần Trần tiện tay lấy cái khẩu trang ra đeo vào, che đi cái miệng bị cắn tới mức bật máu của cô. Chỗ này mà bị Âu Giã Tĩnh nhìn thấy cô có mười cái miệng cũng không giải thích được, nếu nàng mà biết Hạ Dĩ Niên kia vừa rồi tự nhiên nổi cơn điên đề cô ra hôn thì chắc sẽ buồn chết mất.

“Em bị cảm, sợ lây cho mọi người thôi.”- Trần Trần quay lại đối mặt với Âu Giã Tĩnh, cô còn cẩn thận giả vờ ho vài cái.

Âu Giã Tĩnh thấy vậy trên mặt tuy vẫn còn chút nghi ngờ nhưng cũng không nói gì, nàng quay qua bên A Nguyên mỉm cười thân thiện: “A Nguyên, chị có bộ ghép hình rất hay, vào đây chị cho em.”

“Thật sao?”- A Nguyên vừa nghe thấy vậy thì quên luôn cái chuyện cô bị ‘cảm lạnh’ cậu nhóc vui vẻ kéo tay Âu Giã Tĩnh vào trong.

Trần Trần thở phào nhẹ nhõm, cô kéo khẩu trang xuống rút ít trà uống, nào ngờ vừa mới đụng đến môi đã khiến môi cô rát bỏng cả lên. Trần Trần nhất thời run tay làm đồ trà lên bàn, cô nghiêng răng nghiêng lợi, bây giờ cô ăn uống khó khăn, nói chuyện cũng khó khăn, đều là do phúc của cái tên Hạ Dĩ Niên kia ban cho.

Trần Trần lấy khăn lau khô chỗ trà đổ ra, nhất thời vô ý làm túi xách của Âu Giã Tĩnh rơi xuống, đồ vật bên trong cũng đổ ra nền nhà. Quả thật là bị chó cắn trúng môi thì vận đen sẽ theo cô dài dài mà, Trần Trần nhất độ bỏ vào túi xách trở lại, chợt bàn tay cô khựng lại khi nhìn thấy một hộp thuốc nhỏ.

“Trần Trần hôm nay em ăn gì?”- Vừa lúc này Âu Giã Tĩnh bên trong đi ra, nhìn thấy lọ thuốc cô đang cầm thì có chút ngạc nhiên đi tới.

Trần Trần bỏ lại đồ đâu vào đấy cho Âu Giã Tĩnh rồi đưa cho nàng. Không nhanh không chậm nói: “Loại thuốc ngừa thai này rất mạnh, chị uống nó có thể làm mất đi khả năng làm mẹ của mình đấy.”

Âu Giã Tĩnh rõ ràng nghe vậy thì có chút mất mát lướt qua trong đáy mắt, nàng hơi cười đi tới ghế sofa ngồi xuống: “Biết sao được, làm nghề này mà không uống vậy thì rất phiền phức.”

“Vậy thì đừng làm nghề này nữa, tại sao chị lại khinh rẻ bản thân mình như vậy chứ?”- Mỗi buổi tối Âu Giã Tĩnh đều đến hộp đêm, sáng ra lại đem cái bộ dáng thân tàn ma dại cả người toàn là mùi đàn ông trở về. Mỗi lần chứng kiến cảnh nàng thất thần trở về Trần Trần lại có chút không nề, rõ ràng là một cô gái tốt như Âu Giã Tĩnh sao lại phải đi vào con đường này?

Âu Giã Tĩnh nhìn cô không nói gì, Trần Trần nghĩ là nàng đang khó chịu bởi ngôn từ vừa rồi cô dùng có hơi nặng, cô hạ giọng xuống: “Em xin lỗi, em không cố ý dùng từ nặng như vậy. Nhưng mà Giã Tĩnh, chẳng phải chị còn có Hạ Dĩ Niên làm hậu thuẫn sao, nếu cần tiền cứ việc nói hán, tội gì phải đi vào con đường này? Đây là một con đường không có kết cục tốt đâu.”

Kiếp trước cô sống được hai mươi sáu năm, tính ra thì kinh nghiệm trải đời vẫn hơn hẳn Âu Giã Tĩnh. Cô từng nhìn thấy biết bao nhiêu mảnh khốc, bao nhiêu là người lầm đường lỡ bước. Âu Giã Tĩnh luôn đối xử rất tốt với cô, trong lòng cô đã dần xem nàng là chị gái mình rồi, thế nên cô không muốn tro mắt nhìn nàng cũng có kết cuộc tương tự.

Âu Giã Tĩnh nắm tay cô, mỉm cười lắc đầu, giọng nói thê lương: “Dĩ Niên trăm công ngàn việc, muốn gặp anh ấy một lần cũng rất khó, chị không thể cái gì cũng đi tìm anh ấy. Hơn nữa...”- Âu Giã Tĩnh hơi ngừng lại rồi nói tiếp: “Những vị giám đốc mà chị tiếp đều là đối tác làm ăn của Hoàng Thịnh, làm bọn họ hài lòng mới có thể đạt tới hợp đồng cho Hoàng Thịnh...”

Trần Trần nhú mày, ngữ khí trở nên lạnh lùng: “Là Hạ Dĩ Niên ép chị phải ngủ với đám người kia?”

Âu Giã Tĩnh cuối đầu rồi lại lắc đầu: “Anh ấy không ép chị...”

“Anh ta có phải là đàn ông không vậy? Sao lại có thể bị ồ tới mức ép người phụ nữ của mình vào đường này?”

Âu Giã Tĩnh sắc mặt kinh hoàng nhường người che lấy cái miệng nhỏ của Trần Trần, giọng nàng đầy sốt ruột: “Em Đừng nói vậy, chị chưa từng là người phụ nữ của Dĩ Niên, chưa từng...”- Âu Giã Tĩnh buông tay, thấy Trần Trần ngồi yên mới nhẹ nhàng thở dài nói tiếp: “Thật ra cách đây vài năm về trước, chị suýt chút nữa là gặp tai nạn mất mạng, cũng may là có Dĩ Niên cứu giúp. Từ đó chị luôn đi theo anh ấy, chị... cũng giống như Khải Ca vậy, đều là thuộc hạ của anh ấy.”

“Nhưng mà em nhìn ra, chị không xem anh ta là chủ nhân, anh ta không nhận điện thoại chị liên lo đến mức suýt chút tự tử...”- Trần Trần nhìn sang chỗ khác, nghe xong câu chuyện của Âu Giã Tĩnh thì ác cảm đối với Hạ Dĩ Niên trong cô lại tăng thêm hai bậc. Cô bĩu môi, quay qua hỏi: “Chị yêu anh ta lắm đúng không?”

Nói tới đây, hai mắt Âu Giã Tĩnh từ u buồn cũng nhuộm lên chút âm áp lấp lánh như ngọn đèn pha lê: “Yêu, yêu nhiều đến nỗi mà bản thân chị lúc nhận

ra liền luôn cảm thấy ấm áp một cách lạ thường. Nghĩ tới anh ấy, nhớ tới anh ấy, mọi thứ của anh ấy trong chị đều thật tuyệt...”- Âu Giãn Tinh nắm lấy tay cô, dịu dàng nói: “Em đối với cậu Triệu có vậy không, có như chị không?”

Trần Trần mở to mắt, mãi một lúc sau mới hiểu ra ý nghĩa của câu hỏi kia, cô ngây ngốc đáp: “Em với Triệu Trường Bách giống cái loại quan hệ đấy lắm sao?”

Âu Giãn Tinh nhìn cô một lúc, như là đang suy nghĩ gì đó rồi mỉm cười lắc đầu: “Cậu Triệu đối với em chính là cái loại quan hệ đó, nhưng em đối với cậu ấy... hình như là không phải. Trần Trần, cậu Triệu quả thật là một người đàn ông rất tốt, biết bao nhiêu thiếu nữ đều mơ mộng tới anh ấy anh ấy cũng chưa từng để ý tới. Chị nhìn ra cậu Triệu rất yêu em, ánh mắt anh ấy nhìn em lúc nào cũng là sự dịu dàng quan tâm. Trần Trần, nếu em có cảm tình thì hãy cho bản thân mình cơ hội đi, tình yêu mà không được hồi đáp sẽ rất là đau khổ, em hãy thử nhìn thấy anh ấy vì em mà đau lòng sao?”

Trần Trần cố gắng tiêu thụ hết mấy lời Âu Giãn Tinh nói, nhưng mãi cũng không thể tiêu thụ được. Cái gì mà yêu không hồi đáp rồi lại đau lòng, rồi cái gì mà có cảm tình thì cho mình cơ hội. Cô nghe mà chẳng hiểu gì cả, còn khó hiểu hơn mấy cái định luật trong vật lý nữa.

“Sao tình yêu lại phức tạp như thế, phiền chết đi được. Cái gọi là yêu chẳng qua cũng chỉ là một trong thất tình lục dục của con người thôi, chỉ là do mấy thiếu nữ mơ mộng rất thích khoa trương thứ tình cảm đó lên. Em thường nghe mấy bản thiên tình sử đầy rườm rà, khó hiểu và đối với em, nó sáo rỗng.”- Kiếp trước cô chưa từng yêu ai là vậy, cô nhìn thấy chị gái đau khổ vì một người đàn ông chưa từng gặp mặt, nhìn thấy mẹ mình ngày đêm thương nhớ người chồng đã phụ bạc bà. Còn có mấy con cún con không được chó cái đáp lại tình cảm thì liền lăn lóc u buồn nằm rúc vào một chỗ. Đối với cô tình yêu thật khó hiểu, và là điều không cần thiết. Chính vì vậy khi mẹ cô an bài hôn sự với Hạ Dĩ Niên cô mới xung phong thay thế chị gái mình làm nhân vật chính, đó là vì chị gái cô có tình yêu còn cô thì không.

Cô bị Âu Giãn Tinh gõ vào đầu một cái, nàng nhìn cô có chút buồn cười: “Tuổi đời em còn nhỏ mà nói chuyện không khác gì bà cụ non ấy.”- Ngừng một lúc, Âu Giãn Tinh như đang nghĩ tới gì đó, vẻ mặt có chút nghiêm trọng: “Trần Trần, chị phải nói với em một điều. Sau này trước mặt Dĩ Niên, em phải hết sức cẩn thận lời ăn tiếng nói của mình, anh ấy rất không thích những người ngổ ngạo. Còn nữa, tuyệt đối không được cãi lời anh ấy, ngàn vạn lần không được.”

Trần Trần hoảng sợ bởi cái thái độ quá mức nghiêm trọng của Âu Giãn Tinh. Sao cô cứ có cảm giác rất bất an, không biết là tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

.

.

.

Hai bộ ảnh chủ đạo của bộ sưu tập thu đông chính thức lên sàn. Trần Trần nghe Đàm Thiên và mọi người nói lúc xem thấy ảnh chụp, chủ tịch đặc biệt rất hài lòng, còn gọi Đàm Thiên lên khen ngợi hết lời. Còn cậu hai chỉ ngồi bàn quang một bên, thỉnh thoảng cảm bức ảnh lên quan sát tỉ mỉ sau đó hơi mỉm cười. Trần Trần biết bản thân mình nên cảm thấy may mắn đi, chỉ cần Hạ Dĩ Niên không mở miệng ra chê là được, cô không cầu mong được người như hấn tán thưởng.

Vì quá thành công, hôm nay cả bộ phận thiết kế và chụp ảnh đều rủ nhau đi ăn mừng. Đương nhiên là cũng không thiếu phần của người mẫu đại diện là cô rồi, lúc cô thay xong đồ chuẩn bị xuống dưới nhà đón taxi đi tới điểm hẹn thì nhìn thấy một bóng người quen thuộc đang đứng phía xa.

Là Đàm Thiên.

Trần Trần có chút ngạc nhiên đi tới: “Anh Đàm, anh đến đây làm gì?”

“Nhà của Loli cũng ở khu này, tôi thuận đường nên đến đón cô ấy nhưng bạn trai cô ấy đã đón cô ấy trước rồi. Cô chuẩn bị đi à?”- Đàm Thiên mặt không đổi sắc nói.

Trần Trần gật đầu, Loli mà Đàm Thiên nói chính là trợ lý của anh. Hóa ra là anh đến đón trợ lý đi cùng, quả nhiên là sắp tốt.

“Vừa hay tôi cũng định đi, tôi đưa cô đi.”- Đàm Thiên đưa ra đề nghị.

Nếu được như vậy không phải cô sẽ tiết kiệm được tiền taxi sao? Trần Trần vui vẻ gật đầu, lúc chuẩn bị lên xe Đàm Thiên thì từ phía xa Triệu Trường Bách không biết xuất hiện lúc nào, anh đi đến gọi cô một tiếng.

“Em đi đâu vậy?”

Đàm Thiên quay sang quan sát Triệu Trường Bách bằng ánh mắt khó hiểu.

Trần Trần vui vẻ giải thích:

“À, thành quả công việc rất tốt nên mọi người tổ chức ăn mừng đó mà. Anh đến tìm em sao? Nhưng em phải đi rồi.”

Triệu Trường Bách liếc mắt nhìn sang Đàm Thiên, thái độ vẫn vô cùng lạnh nhạt nói:

“Anh đưa em đi.”

“Hả? Nhưng mà... anh Đàm vừa nói đưa em đi xong...”- Trần Trần nói còn không quên chỉ về phía Đàm Thiên để minh họa.

Sắc mặt Triệu Trường Bách lại càng thêm không vui, dứt khoát tiến lên kéo cô về phía mình: “Anh là bạn trai của em, đưa em đi ăn mừng vẫn là hợp lý nhất.”

Trần Trần như nghe thấy tiếng sét đánh giữa trời quang, cô đứng hình nhìn Triệu Trường Bách. Anh là bạn trai cô, khi nào cơ chứ?

Nhưng cô cảm giác được cái nắm tay kia của Triệu Trường Bách hơi siết chặt tay cô như là muốn cảnh cáo, Trần Trần biết điều cuối đầu vẫn là án binh bất động thì hơn.

Đàm Thiên này giờ đứng một bên quan sát tình hình, thấy thái độ không hề phù nhận của Trần Trần thì sắc mặt có chút âm trầm, giọng nói nhàn nhạt vang lên giải quyết câu chuyện: “Nếu cô có người đưa đi rồi thì tôi đi trước.”

“À... cảm ơn anh.”- Trần Trần hơi cuối đầu, dù sao Đàm Thiên vẫn là có ý tốt, cô như thế này thật có chút mất lịch sự. Chỉ là cô vẫn đeo khẩu trang, cái mặt nhỏ vẫn bị che đi phần nữa, lại cuối đầu nói cảm ơn. Hình ảnh này trong mắt Đàm Thiên lại tự nhiên biến thành một vẻ khó khạo rất dễ thương, khiến anh mỉm cười.

Trần Trần không biết mình có nhìn lầm không, cho đến khi Đàm Thiên lái xe đi rồi cô mới tự hỏi một người nghiêm nghị như Đàm Thiên hóa ra cũng biết cười cơ đấy.

Triệu Trường Bách lúc này đứng cạnh cô, mới chú ý tới cái khẩu trang kia, anh hỏi: “Em sao vậy, sao phải đeo khẩu trang?”

“Bị cảm”- Trần Trần đơn giản nói, lại nhớ tới câu nói vừa rồi của Triệu Trường Bách thì hơi cao giọng: “Ai cho anh nhận họ hàng bậy bạ, em là bạn gái của anh khi nào?”

Triệu Trường Bách tỏ vẻ vô tội nhìn cô, điềm đạm nói: “Anh đâu có nói em là bạn gái anh.”

“Còn nói dối, rõ ràng vừa nãy anh nói...”

“Anh nói anh là bạn trai em.”

“Anh...”- Biết mình vẫn là không nên tranh cãi thì hơn, cô đi tới mở cửa xe tự nhiên ngồi vào bên trong. Triệu Trường Bách phì cười nhìn bộ dáng dạn dĩ của cô, anh cũng lên xe chạy đi.

Mọi người dự định đầu tiên là nên đi ăn trước, sau đó sẽ karaoke tới khuya rồi về. Lúc xe của Triệu Trường Bách chạy tới, tất cả đều đã tụ họp đầy đủ, Đàm Thiên cũng hình như đã tới từ lâu rồi. Vừa nhìn thấy cô bước xuống cùng với Triệu Trường Bách thì một số người đưa mắt nhìn nhau, một số người khác lại như phát hiện ra chuyện hay ồ lên một tiếng.

“Chào mọi người, xin lỗi vì đã đến trễ.”- Trần Trần chạy tới, không quên lịch sự xin lỗi một tiếng, rồi chỉ tay về phía Triệu Trường Bách giới thiệu. Sau đó một nữ đồng nghiệp nhìn cô đầy ngưỡng mộ nói rằng: “Ai mà chẳng biết đến cậu Triệu đây, Trần Trần hai người là người yêu của nhau à? Cô có phúc thế, thật khiến người khác ghen tị.”

“Phải rồi đó, lúc trước tôi còn thấy lạ, sao cứ vài ngày là lại thấy cậu Triệu xuất hiện trước công Hoàng Thịnh. Hóa ra là tới đợi bạn gái, hai người đúng là tình bể bình rồi.”

Trần Trần đối với sự ngưỡng mộ của các đồng nghiệp cũng thành ra người bị điểm huyết, mãi mà chẳng thể nói một lời. Mà Triệu Trường Bách lúc này lại chú ý tới sắc mặt âm trầm của Đàm Thiên này giờ vẫn đang đứng một bên, đột nhiên anh nảy sinh ý ‘tốt’ mà bước lên giúp Trần Trần giải vây. Triệu Trường Bách ôn hòa khoác vai cô rồi nói: “Phải nói là tôi có phúc, tìm được một cô bạn gái tuyệt vời như cô ấy mới đúng. À, mọi người sẽ không ngại nếu tôi nhập cuộc chung chứ?”

“Đương nhiên là không rồi, càng đông thì càng vui chứ sao?”- Một người thoải mái nói.

Người bên cạnh phản bác lại: “Cô đừng có tự tiện quyết định, hỏi qua ý anh Đàm chưa?”

Lúc này mọi người đều hướng ánh mắt đến Đàm Thiên này giờ vẫn luôn khoanh tay đứng một bên, anh thấy vậy thì bước tới, lạnh nhạt nói: “Tôi không có ý kiến.”

“Được rồi, mọi người mau vào trong đi.”- Trần Trần kéo tay Triệu Trường Bách đi trước, nếu để anh ở lại không chừng sẽ nói ra mấy câu không nên nói thì càng đẩy cô vào tình thế khó xử.

Thế mà hành động thân mật này của Trần Trần lại khiến Triệu Trường Bách vui mừng trong lòng, anh phối hợp nắm lấy tay cô cùng mọi người vào trong.

Mọi hoạt động sau đó đều diễn ra vô cùng sôi nổi, Trần Trần cùng mọi người nói chuyện rất vui vẻ. Cô lại ngồi gần Loli nên tiện miệng quay sang hỏi nàng ta: “Nhà cô cũng ở tiểu khu X hả?”

Vốn nghĩ mình và Loli là hàng xóm thì vẫn nên biết địa chỉ cụ thể để sau này qua lại tiện hơn, vậy mà Loli nghe xong thì khó hiểu nhìn cô: “Đâu có, tôi làm gì có nhiều tiền mà mua nhà ở đó chứ, nhà tôi trong một con hẻm nhỏ đường PPI.”

“Hà?”—Trân Trân hơi cao giọng, mọi người đang cùng nhau ca hát nên có lẽ âm thanh của cô sẽ không có ai nghe thấy. Trân Trân cười ngại ngùng nói vài câu với Loli rồi tự hỏi xem Đàm Thiên sao lại nói dối? Lúc này cô lại vô tình chạm ánh mắt của Đàm Thiên, anh ngồi phía xa, tay cầm ly rượu nhìn cô chăm chăm.

Không biết là có phải ánh sáng trong phòng không tốt hay không mà cô nhìn thấy đáy mắt Đàm Thiên rất nhanh đã lướt qua một tia say mê...

Lúc này âm nhạc trong phòng tắt đi, người vừa hát cũng trở lại vị trí, một người lên tiếng nói: “Hôm nay chúng ta ăn mừng nhỏ, ngày mai cậu hai sẽ chiêu đãi châu lớn hơn.”

“Cậu hai? Cậu hai cũng muốn ăn mừng sao?”- Trân Trân vừa nghe tới Hạ Dĩ Niên thì nhất thời tâm tình không rõ là phần nộ hay là lo lắng.

Người đó gật đầu: “Cô mới tới nên không biết, mỗi lần lên sân thành công cậu hai đều là người đãi tiệc mừng. À phải rồi, ngày mai cô đừng có vì bệnh cảm mà viện cớ không đi đó.”

Trân Trân cười khỏ, sao lại biết cô định từ chối không đi vậy?

Đàm Thiên lúc này cũng nhàn nhạt lên tiếng: “Cô là người mẫu đại diện, không thể không đi.”

Trân Trân gật đầu, xem ra là chạy trời không khỏi nắng rồi. Lúc này một người nhìn thấy cô không ăn uống gì thì hỏi, nhưng Trân Trân nói là mình bị cảm, không thể gỡ khẩu trang ra nên không ăn được. Trên thực tế là cô rất muốn chén sạch cái mớ hải sản trên bàn, nhưng cái miệng tối giờ vẫn còn đau không tả được, nói chuyện thôi mà đã khó khăn rồi chứ đừng nói là ăn uống.

Trong bụng Trân Trân lại nguyên rủa Hạ Dĩ Niên không thôi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Chương 21: Chẳng phải cô rất không thích tôi sao?

Giải tán tiệc tùng, cái bụng Trân Trân vẫn đói meo. Cô cùng Triệu Trường Bách tới bãi đỗ xe, trên đường đi anh nhìn cô nói: “Ngày mai anh vẫn sẽ đưa em đi, anh cảm thấy tên Đàm Thiên kia quả thật đối với em không an phận chút nào.”

Trân Trân đang đói bụng, nghe anh nói cũng không muốn tranh cãi: “Anh muốn làm gì thì làm.”

Triệu Trường Bách dừng chân, không vui nói: “Em có thể cứ mỗi khi tâm trạng không tốt là nói câu này hay không?”

“Vậy em phải nói gì bây giờ?”- Trân Trân cũng không hề chịu thua, đúng là tâm trạng cô đang cực kì không tốt khi vừa đói bụng vừa phải nghe anh nói xấu người khác. Cô luôn thấy Đàm Thiên rất tốt, chính trực lại nghiêm túc trong công việc, chẳng hiểu vì sao Triệu Trường Bách lại vừa gặp đã có ác cảm với người ta. Được, cứ cho là anh có ác cảm với Đàm Thiên đi chẳng nữa thì anh có tư cách gì cảm đoán cô đủ điều, như vậy quá là vô lý. Trân Trân nhìn anh, lạnh nhạt nói: “Em không quan tâm anh cho rằng mình là gì của em, em nói cho anh biết em là người không thích bị ràng buộc vậy nên Triệu Trường Bách, anh tốt nhất là đừng nên dây dưa quá sâu nặng với em.”

“Em đang cự tuyệt anh?”- Triệu Trường Bách nghe cô nói thế, gương mặt rõ ràng là rất đau lòng, mà trái tim anh cũng rất đau.

“Đừng vậy.”- Hôm qua sau cuộc nói chuyện với Âu Giãn Tình, cô đã cố gắng suy ngẫm những đạo lý mà nàng nói. Mặc dù vẫn không hiểu gì về tình yêu, mấy cái đạo lý đó đối với cô vẫn vô cùng sáo rỗng. Nhưng mà lúc nghĩ kỹ lại, cô đã từng rất khinh bỉ Hạ Dĩ Niên vì hành vi gần như là lợi dụng của hắn đối với Âu Giãn Tình. Rõ ràng là hắn không yêu nàng nhưng lại giữ nàng bên cạnh một cách mập mờ không dứt khoát như vậy, khiến Âu Giãn Tình ngày càng đau khổ.

Vậy nếu bây giờ cô cũng không yêu Triệu Trường Bách, nhưng cô cũng không nói ra để anh ngày càng lại gần mình hơn thì hành vi đó có khác gì với hành vi mà cô từng khinh bỉ kia của Hạ Dĩ Niên?

“Anh chưa từng quan tâm một cô gái đến vậy.”- Triệu Trường Bách trầm giọng, rõ ràng là đã bị câu nói vừa rồi của Trân Trân đánh tan niềm hy vọng cuối cùng, anh u buồn nhìn cô, bước lên vài bước để khoảng cách của cả hai kéo lại. Triệu Trường Bách nhìn thẳng vào mắt cô, ánh mắt khiến trái tim Trân Trân trĩu lại một nhịp: “Em có nhận ra không?”

Nói rồi Triệu Trường Bách quay người rời khỏi, bóng lưng anh kéo dài trên nền gạch, dưới ánh đèn đêm càng thêm phần tịch liêu.

Trân Trân không hiểu, rõ ràng là không yêu sao bây giờ cô lại không nỡ như vậy?

.....

Ngày hôm sau, buổi tiệc lớn do nhân vật lớn mời cũng sẽ khiến không khí và bối cảnh hoành tráng hơn bao giờ hết. Trần Trần đi đến nhà hàng đó rất sớm, mọi người từ trên xuống dưới vẫn còn đang chuẩn bị bàn ăn và các vật dụng trang trí. Vì lý do là cô đến quá sớm, chưa chuẩn bị xong nên Trần Trần chỉ biết đứng một bên quan sát mọi người làm việc.

Phục vụ nam nữ người ra kẻ vào, tay ôm tay xách trông cũng thật vất vả. Thế nhưng thái độ của bọn họ đều tỏ rõ sự nghiêm túc, một chút cũng không dám lơ là.

Quản lý nhà hàng đang đứng phía xa, lúc này tiến về phía một người giao hàng kiểm tra mớ rau củ mà cậu ta đưa tới, sau đó cầm một chùm tỏi lên tức giận hỏi: “Sao lại có tỏi? Là ai đặt mua? Các người không biết là cậu hai rất ghét tỏi sao? Nếu tôi không phát hiện thì mạng của các người sợ là không giữ được rồi. Ném đi, ném đi, đừng để cho trong không khí có mùi tỏi.”

Cậu giao hàng kia sợ đến mức gật đầu lia lịa nhanh chóng phi tang mớ tỏi vừa giao. Trần Trần đứng một bên thấy kì lạ liền tranh thủ lúc người quản lý kia rảnh rỗi mà kéo ông ta lại hỏi thăm. Vị quản lý kia vừa nghe cô hỏi là biết ngay cô là nhân viên mới của Hoàng Thịnh, ông tận tâm giải thích đầu đuôi lại.

Lúc này Trần Trần mới hiểu là té ra Hạ Dĩ Niên rất ghét tỏi, còn nhớ bữa dạ tiệc cách đây không lâu, trong đồ ăn chỉ rơi vào một miếng tỏi, vậy mà người đầu bếp đột nhiên lại bị cảnh sát giam giữ, sau đó bị kết tội mưu sát. Dĩ nhiên là tội trạng này cũng không phải từ hành vi sơ ý để tỏi vào đồ ăn của hắn mà thành lập, vốn dĩ là được ghép từ một vụ án mạng không đầu vào để làm cái cớ xử tử. Nghe nói trước khi bị xử tử, vị đầu bếp kia chuyển từ van xin thảm thương thành kêu gào nguyện rửa Hạ Dĩ Niên không thôi, cuối cùng thì ông ta vẫn bị chết trên ghế điện.

Trần Trần nói cảm ơn với vị quản lý kia, cảm tạ ông đã cho cô biết về đại kị này. Cô tốt nhất vẫn là nên cẩn thận tránh xa tỏi ra, à không đúng, phải nói là tránh xa con người kia ra. Trần Trần nhớ tới cảnh tượng Hạ Dĩ Niên thần nhiên cầm súng bắn chết một người mà mặt vẫn không đổi sắc, lại còn cả thái độ phục tùng của cảnh sát. Cô khẳng định Hạ Dĩ Niên là người vô cùng nguy hiểm, đối với hắn chuyện lấy mạng một người nào đó lại còn được pháp luật trợ giúp quá thật quá dễ dàng.

Từ nhỏ tới lớn cô luôn lớn lên ngoài ánh sáng, đối với mấy chuyện hắc đạo này cũng là lần đầu trải nghiệm. Trong lòng cũng vô cùng khiếp sợ và hoang mang.

Ban đầu chỉ có một mình Trần Trần đứng đợi, nhưng càng gần tới giờ hẹn thì người đến càng nhiều. Cô cũng có người đứng tán gẫu vài câu cho đỡ buồn, Đàm Thiên và mọi người đều tới rất đúng lúc nhưng cậu hai cao cao tại thượng giờ này vẫn chưa tới, mọi người đành đứng ngoài đợi.

“Hôm nay bạn trai cô không đưa cô đi à?” - Đàm Thiên từ khi nào là tiến lại gần chỗ cô, không ngại không ngại hỏi.

Trần Trần ban đầu ngẩn ra, sau đó lại nghĩ tới người anh nói là Triệu Trường Bách, cô cười cười gật đầu nói rằng Triệu Trường Bách hôm nay bận công việc. Đàm Thiên gật đầu, lại hỏi tiếp: “Về lời mời của tôi cô có thay đổi quyết định không? Thật ra thì tôi cảm thấy đối với ngành người mẫu cô thật sự rất có tiềm năng.”

Trần Trần mỉm cười lịch sự: “Tôi vẫn giữ quyết định lúc trước của mình.”

Lúc này âm thanh ồn ào xung quanh phát ra, mọi người tập trung nhìn về phía cửa lớn của nhà hàng. Một đàn xe gồm ba chiếc chậm rãi tiến vào, chiếc xe đầu và cuối dừng lại, một đám người sắc mặt nghiêm nghị bước xuống, trong đó có một người cô đã từng gặp qua. Là Khải Ca, cậu cung kính bước tới mở cửa cho chiếc xe ở giữa.

Một bàn chân to lớn lộ diện, ngay tiếp giáp sau đó, thân hình cao lớn như một vị thần của Hạ Dĩ Niên xuất hiện. Vẫn là dung nhan như vương tử đó, vẫn là loại lạnh lẽo như khảm sâu vào trong xương cốt đó khiến cho người khác vừa nhìn đã sợ hãi.

Tất cả mọi người đứng cùng cô đồng loạt cúi đầu, Trần Trần cảm thấy nếu mình không cúi đầu thì thật lạc loài quá, cô không muốn trở thành tiêu điểm. Tuy trong lòng không phục, nhưng vẫn học theo mọi người cúi đầu chào một tiếng cậu hai.

Hạ Dĩ Niên không nhìn lấy những người xung quanh lấy một cái, trực tiếp xuyên qua hàng người đi vào bên trong. Mọi người cũng nói bước đi theo phía sau hắn vào một căn phòng ăn đã được chuẩn bị thật hoành tráng, vị quản lý kia giờ đã rất cung kính đứng sang một bên, thấy Hạ Dĩ Niên bước vào thì tiến lên cẩn thận nói: “Cậu hai, tất cả đều chuẩn bị sẵn sàng rồi, sẽ không làm cậu hai thất vọng.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu, thái độ xa cách mà hờ hững nhìn xung quanh: “Làm tốt lắm, lui ra ngoài nhận thưởng đi.”

“Dạ, cảm ơn cậu hai.” - Vị quản lý kia bày ra bộ dáng rất chuẩn mực không chê vào đâu được. Hạ Dĩ Niên không nói thêm nhiều, bước tới chiếc ghế trọng tâm nhất trong phòng ngồi xuống.

“Mọi người đều ngồi hết đi.”

Nghe xong câu này, tất cả những người này giờ chỉ yên lặng đứng mới bắt đầu thứ tự tìm chỗ ngồi của mình. Trần Trần không ngoại lệ, cô tìm một vị trí kín đáo nhất, ít được chú ý nhất và quan trọng là phải xa Hạ Dĩ Niên nhất mà ngồi xuống.

Hạ Dĩ Niên hình như cũng không rảnh mắt để tìm kiếm xem cô có ở đây hay không, hắn quay sang Đàm Thiên lạnh nhạt nói: “Lần này bộ sưu tập của chúng ta thành công, tám phần là nhờ sự sáng tạo của bộ phận studio. Để khen thưởng cho sự nỗ lực này của mọi người, tôi đã đề nghị với chủ tịch, tiền lương của tất cả nhân hai, trong năm nay mỗi người được gia tăng thêm hai ngày nghỉ phép.”

Một số người trong bộ phận studio nghe thấy thì không kiềm chế nổi vui mừng đến mức bật khóc, thậm chí còn hưng phấn hô: “Cậu hai vạn tuế.”

Đàm Thiên cũng vui mừng: “Cảm ơn cậu hai.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu, nói tiếp: “Lần này công lao cũng phải kể đến sự giám sát và thúc đẩy quá trình sản xuất rất xuất sắc của Hà quân đốc. Từ đây, lương bổng hàng tháng của Hà quân đốc nhân ba cùng với chuyến du lịch một tuần lễ tới bất kì quốc gia nào cậu thích.”

Hà Duy Tâm vừa nghe thấy mình được xướng tên, cũng không biết là nên vui hay buồn, đối với Hạ Dĩ Niên anh ta đã nhìn ra được sự nguy hiểm của người này. Nói không chừng phút trước còn ban ơn phút sau hẳn đã trở thành người đầu tiên vung dao về phía anh ta rồi. Hà Duy Tâm lịch sự cũng như Đàm Thiên, nói một câu cảm ơn.

Trần Trần âm thầm bấm độn ngón tay dưới gầm bàn, cô đã từng xem qua trên mạng về bảng lương tiêu chuẩn mà nhân viên Hoàng Thịnh nhận được. Để xem, cấp thấp nhất là lao công lương tháng cũng gần năm triệu, cấp cao nhất là giám đốc sáng tạo, quân đốc, trưởng bộ phận thiết kế lương tháng ít nhất cũng là bảy chữ số, giờ lại còn nhân hai nhân ba lên?

Quá lớn rồi, chế độ hậu đãi của Hoàng Thịnh đối với nhân viên tốt như vậy, chả bù cho Yunus của cô lúc trước chút nào.

“Sự cố gắng của mọi người trong phòng studio sẽ không thể đạt đến thành quả như hôm nay nếu không có một người mẫu quá giỏi như Trần Trần, cậu hai, thật sự công lao của cô ấy rất lớn.”- Đàm Thiên cẩn thận đề cử.

Trần Trần vốn đang còn đắm chìm trong một biển những con số được nhân hai nhân ba kia thì bất ngờ cảm giác được một đợt giá lạnh ở đầu truyền tới phủ khắp dọc sống lưng của cô. Làm Trần Trần cảm nhận được từng đợt từng đợt không rét mà run, cô biết Hạ Dĩ Niên đang nhìn cô.

Không sai, chỉ có ánh mắt của hắn mới có loại rét buốt khiến người ta áp lực như vậy.

Trần Trần thầm mắng Đàm Thiên trong lòng, ai cần anh ta đề cử, cô cũng không cần phần thưởng gì, chỉ cầu mong đừng phải rơi vào tầm mắt của Hạ Dĩ Niên là được.

“Quên mất vấn đề này quả thật là sơ sót của tôi, không biết cô Trần Trần đây muốn nhận về phần thưởng gì?”- Hạ Dĩ Niên hồ hững không chút cảm xúc ném cho cô một câu hỏi.

Trần Trần cũng không cho phép bản thân tỏ ra chùn bước, cô giữ bình tĩnh lịch sự nói: “Thật ra lần này tôi đến Hoàng Thịnh là để hoàn thành yêu cầu của cậu hai, cũng là để chuộc lỗi, tôi sao có thể yêu cầu phần thưởng gì.”

Đàm Thiên tuy không hiểu từ ‘chuộc lỗi’ mà Trần Trần nói là có ý gì nhưng anh cũng lên tiếng: “Yêu cầu của cậu hai là một chuyện, thái độ cô thực hiện yêu cầu lại là một chuyện khác. Thay vì cô làm việc một cách chệnh mảng thì cũng có thể hoàn thành bộ ảnh này, nhưng thời gian qua tôi nhận thấy cô luôn rất nghiêm túc với công việc, hơn nữa còn rất có tâm, nhờ vậy mà bộ ảnh của chúng ta mới thành công như thế. Cậu hai phải khen thưởng cho tinh thần này của cô mới đúng.”

Trần Trần tự hỏi mình gặp sao quả tạ rồi hay sao, hôm nay ai nhập mà Đàm Thiên nói nhiều thế, bình thường cạy miệng cũng không nói một chữ cơ mà?

Đối với mớ lý luận của Đàm Thiên, Hạ Dĩ Niên cũng bày ra thái độ tán đồng: “Đàm Thiên nói rất đúng, cô mau nói ra yêu cầu của mình, Hoàng Thịnh trước giờ không bạt đãi nhân viên. Đồ ăn cũng dọn lên rồi, mọi người chỉ còn đợi cô thôi đấy.”

Trần Trần cảm thấy vô cùng khó hiểu, nhưng cô vẫn rất nhanh trí nói: “Nếu đã là vậy, tôi muốn tiền, càng nhiều càng tốt, có được không?”

Đàm Thiên và Hà Duy Tâm cùng mọi người trong phòng nghe xong liền nhìn cô bằng con mắt quái dị. Có thể họ rất muốn hét vào mặt cô rằng: Cô gái, cô quá thẳng thẳng rồi đấy.

Hạ Dĩ Niên nheo đôi mắt chim ưng lại, nhìn Trần Trần không hề chớp mắt.

Không khí trong phòng nhất thời yên lặng khiến ai cũng tim đập loạn.

Trần Trần cũng bị hồi hộp lây, sao cô cứ cảm giác mỗi lần đối mặt với Hạ Dĩ Niên là bản thân lại vô cùng khờ khạo, IQ đều trở về vạch số không.

“Hóa ra cô cũng chỉ muốn tiền, tôi còn cho rằng cô so với mọi người sẽ đặc biệt hơn.”- Người nói câu này là Đàm Thiên, thái độ anh dần trở nên lạnh nhạt, buông cho cô một câu chứa hàm ý mỉa mai.

Anh cũng không hiểu, là mỉa mai cô hay mỉa mai chính bản thân anh.

Giống như kiểu cho rằng người nào đó rất đặc biệt, nhưng sau đó lại phát hiện mình đã động tâm nhầm người. Người đó căn bản không có gì đặc biệt, tất cả chỉ là do mình ngộ nhận. Quả thật là, vô – cùng – ngốc – nghếch.

Trần Trần nhún vai, nói một câu khiến toàn bộ chần động, cô tỉnh bơ: “Con người không thể vì lòng tự trọng mà ngay cả tiền cũng không cần, càng đừng nói đến là vì muốn khác biệt mà tỏ ra thanh cao, như vậy là rất ngốc.”

Lời cô nói vô tư nhưng lọt vào tai Đàm Thiên lại biến thành ra là đang mỉa mai anh ngốc nên mới nghĩ cô thanh cao. Khiến Đàm Thiên vô cùng không vui, sắc mặt trở nên vô cùng tệ.

“Nếu đó là quyết định của cô tôi sẽ suy xét lại.”- Hạ Dĩ Niên từ tốn mở miệng, vừa nói vừa quan sát vẻ mặt của Trần Trần không hề chớp mắt.

Một bàn ăn tròn lớn với vô số các món ăn được đưa lên theo lịch trình sắp sẵn, vừa nhìn là đã khiến người khác thèm thuồng. Mà đối với Trần Trân, đó lại là một sự tra tấn vô cùng có lực sát thương. Tất cả mọi người lúc này mới âm thầm nhẹ nhõm một phen, nhận được mệnh lệnh của Hạ Dĩ Niên tất cả mới bắt đầu động đũa. Trần Trân cảm thấy bây giờ dù gì mình cũng không thể ăn uống gì, thôi thì đành lẳng lặng mà ngồi một chỗ tiếp tục cảm thán về số tiền khổng lồ của Hoàng Thịnh trả cho nhân viên vậy.

Nhưng trời vốn dĩ muốn tha cho cô, chỉ tiếc là Hạ Dĩ Niên lại chú ý tới cô vô cùng. Hắn nhìn tới cái khẩu trang cô đang đeo, ánh mắt lướt qua một tia quý dị, như là mĩa mai hỏi: “Sao cô không ăn? Đồ ăn không hợp khẩu vị sao?”

“Tôi ăn hay không liên quan gì tới anh.”- Trần Trân bực bội trong lòng, cô có cảm giác như Hạ Dĩ Niên đang cố tình hỏi xoáy mình, rõ ràng là hắn biết lý do cô không thể ăn được vậy mà còn hỏi.

Lúc này mọi hành động ăn uống của những người xung quanh đều ngừng lại, tiếng va chạm giữa thìa và bát cũng ngưng hẳn đi. Không khí chìm vào một sự quý dị, yên tĩnh đến có thể nghe thấy tiếng tim đập của mọi người.

Vị quản lý khi nãy vừa được nhận thưởng xong, nãy giờ đứng phía xa cũng run cầm cập.

“Vậy sao, xem ra là thức ăn có vấn đề rồi...”- Hạ Dĩ Niên cười lạnh một tiếng, không tỏ vẻ tức giận nhưng vẫn khiến người ta cảm thấy vô cùng khiếp sợ.

“Là tôi thu xếp không cẩn thận, mong cậu hai bỏ qua...”- Vị quản lý lúc này giống như bong bóng bay bị xì hơi, cả người run lẩy bẩy quý xuống đất.

Hạ Dĩ Niên nhú mày, không nhanh không chậm vang lên: “Bỏ qua? Ông làm cho nhân viên của tôi không thoải mái, bảo tôi làm sao bỏ qua?”- Nói đến đây, hắn lạnh giọng gọi một tiếng: “Khải ca.”

“Vâng, thưa cậu hai.”- Khải Ca lúc này bước lên, tựa như đã hiểu rõ ý định của Hạ Dĩ Niên, không cần hỏi cũng biết chuyện mà cung kính nói một tiếng sau đó bước lên kéo mạnh vị quản lý muốn lòi ra ngoài.

Quản lý nhà hàng sắc mặt trắng bệch, biết rằng mình chết chắc rồi, đành tìm lấy ngọn nguồn của sự việc. Ông ta khóc lóc kêu gào cầu quay sang phía Trần Trân: “Cô gái trẻ, cô làm ơn nói giúp tôi một tiếng, tôi cầu xin cô đấy...”

“Đội đã.”- Trần Trân cuối cùng cũng lên tiếng, Khải Ca phía xa cũng dừng lại.

Trần Trân lúc này cũng vô cùng hoảng loạn, cô quay qua Hạ Dĩ Niên bình tĩnh nói: “Cậu hai, thật sự đây chỉ là hiểu lầm. Tôi đang bị cảm mạo nhẹ, không thể tháo khẩu trang ra, chỉ sợ làm mọi người bị lây bệnh thì không hay. Thật sự không liên quan gì đến vấn đề thức ăn.”

Lúc này Hạ Dĩ Niên mới hơi mỉm cười, giọng nói mang theo sự lạnh lùng và chế nhạo: “Tôi ở đây cũng không chấp nhận chuyện lây bệnh gì đó, cô có thể bỏ khẩu trang ra mà ăn uống, tôi tin mọi người cũng như tôi, có đúng không?”

Một số người lúc này thức thời, gật đầu tán thành: “Đương nhiên, đương nhiên, mấy chuyện truyền nhiễm này có đáng là gì chứ, quan trọng nhất chính là không khí phải vui vẻ.”

Hai tay Trần Trân để dưới gầm bàn nãy giờ cũng nắm chặt lại, móng tay ghim vào da thịt khiến cô phát đau. Có điều nếu không làm vậy thì chắc chắn cô sẽ mất bình tĩnh, rõ ràng là Hạ Dĩ Niên đang nói bừa, hắn thừa biết là cô không bị cảm mạo con khỉ gì hết, là hắn đang muốn ép cô phò ra cái miệng bị hắn cắn cho tới giờ vẫn còn đau.

Trần Trân hơi mỉm cười: “Sao có thể chứ, cậu hai thân thể cao quý, nếu thật sự bị truyền nhiễm thì...”

“Tôi không muốn nói lại lần thứ hai.”- Giọng nói Hạ Dĩ Niên lạnh nhạt thấy rõ sự uy hiếp không hề che giấu.

Lúc này một nữ đồng nghiệp mới véo nhẹ vào tay cô nói khẽ: “Cậu hai bảo cô gỡ khẩu trang ra thì cô làm theo đi, làm cậu hai nổi giận mới thực sự là không hay.”

Trần Trân nghiêng răng ken két, hừ được lắm Hạ Dĩ Niên... tôi nguyên rửa anh, nguyên rửa anh sẽ có ngày nằm trên ruộng tôi.

Trần Trân dùng động tác chậm chạp nhất để tháo bỏ cái khẩu trang trên mặt xuống, để lộ cái miệng bị lỡ mất một mảnh da. Tuy chỉ là một mảnh da nhỏ nhưng lại khiến cô đau chết đi được.

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên khóa chặt gương mặt cô, giọng nói mang theo một tia mĩa mai hỏi: “Môi của cô bị làm sao thế?”

Là bị chó cắn trúng môi – Trần Trân rất muốn nói như thế, nhưng cô đâu có ngu mà nói vậy. Trần Trân hít sâu một hơi, áp chế lửa giận trong lòng, rất bình tĩnh mà đối mặt với Hạ Dĩ Niên: “Tôi sợ ý cắn trúng thôi ạ.”

“Là vậy sao, cô thật không cẩn thận.”- Khóe môi Hạ Dĩ Niên cong lên một đường hiểm thấy, quay sang nói với những người còn lại: “Mọi người đừng nhìn nữa, cùng nhau ăn đi. Khải Ca, mau buông quản lý ra, tất cả chỉ là hiểu lầm.”

“Dạ.”- Khải Ca cung kính cúi đầu rồi quay trở lại đứng phía sau Hạ Dĩ Niên.

Vị quản lý kia nuốt chút nữa là quỳ xuống dập đầu cảm ơn Hạ Dĩ Niên rồi.

Trong suốt cả quá trình, Trần Trần ăn rất khó khăn, mỗi lần bỏ thức ăn vào miệng là mỗi lần đau. Cô ăn không được, bụng lại đói meo, vậy chỉ có thể uống vậy. Chỉ trong thời gian ngắn cô đã uống hết hai ly nước, nhưng rõ ràng là cô uống nước lọc, sao càng uống càng giống như là say rượu thế này?

Lúc này một đồng nghiệp chắc cũng thắc mắc nên mới hỏi: “Sao nước lọc lại có thể khiến người ta say rượu chứ nhỉ?”

Khải Ca lúc này đứng phía sau lên tiếng: “À, tôi quên nói với mọi người, đây là loại thức uống đặc biệt mà cậu hai đã chuẩn bị, nước lọc này thực tế là rượu được đặc biệt pha chế dành cho những ai không quen với vị đắng của loại rượu thông thường. Tôi quên mất không dặn mọi người uống ít ít thôi, bởi vì nồng độ cồn trong loại nước này không hề thua kém với rượu đâu.”

Khải Ca có giải thích thì mọi người chắc cũng không còn tinh thần nghe nữa, bởi vì một số người thì gục mặt xuống bàn, một số người khác thì ngửa mặt lên trời bất tỉnh nhân sự. Ngay cả Đàm Thiên và Hà Duy Tâm cũng bị say tới mức mở mắt không nổi.

Lúc này Trần Trần đứng lên, mờ mờ ảo ảo nhìn cái bàn ăn tràn đầy vỏ của vỏ tôm kia, cô gơ tay gom hết đống vỏ của vỏ tôm vào giỏ xách. Thậm chí lon nước ngọt đã qua sử dụng cô cũng gom bỏ vào vỏ sách, mọi người đều say tới mức không chú ý tới hành động khác thường này của cô, nhưng ở trong phòng hiện giờ Hạ Dĩ Niên vẫn vô cùng tỉnh táo. Nhìn cô, nhún mày khó hiểu: “Trần Trần, cô làm gì thế?”

Trần Trần nhìn hắn, bất giác lại nở nụ cười, nhảy ở đâu ra một mỹ nam đẹp trai như vậy nhỉ? Cô cười hi hi nói: “Tôi, tôi gom tiền, trời ạ tiền nhiều quá...”

Nói rồi cô tiếp tục bỏ mấy thứ rác rưởi kia vào túi xách, sau đó như nhớ ra điều gì, Trần Trần loạng choạng đi vòng qua chỗ của Hạ Dĩ Niên, rất bạo dạn ngồi lên đùi hắn sau đó còn dùng tay ôm cổ hắn, giọng nói nhỏ nhẹ giống như là đang quyến rũ hắn: “Chỗ này sao lại có người đẹp trai như vậy?”

Khải Ca đứng phía sau thấy tình thế không ổn định bước lên kéo cô ra nhưng Hạ Dĩ Niên lại gơ tay cản lại.

“Chẳng phải cô rất không thích tôi sao?”- Hạ Dĩ Niên trầm giọng, giọng nói ấy có thể làm say lòng người nhưng cũng quá mức lạnh lùng. Bàn tay hắn rất tự nhiên đặt lên cái eo nhỏ của Trần Trần, một tay khác mon trón vùng da trên cổ của cô. Động tác rất nhẹ nhàng, rất chậm rãi, nhưng ánh mắt lại vô cùng nguy hiểm, nhìn chằm chằm vùng da non nơi cái cổ trắng ngần.

Trần Trần hoàn toàn không có phòng bị, vừa nghe vậy thì phản bác: “Ai nói thế, tôi trước giờ chưa từng thích ai... thích người khác là rất phiền phức.”

“Ồ, tại sao?”- Hạ Dĩ Niên nâng khóe miệng.

“Thích một người...hức, rất phiền. Bị ràng buộc đủ thứ, thế gian này...cái gì tôi cũng thích, tiền, danh vọng cái gì tôi cũng muốn có, chỉ trừ tình yêu ra...”- Trần Trần mơ mơ hồ hồ, lại nhớ tới Triệu Trường Bách, ngày hôm qua hình như cô và Triệu Trường Bách mới cãi nhau...

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên từ đầu tới cuối đều chỉ ghim chặt vào cái cổ thiên nga nhỏ của cô, nghe Trần Trần nói thế thì đáy mắt lại lướt qua một tia sắc bén khó nắm bắt.

Giống như một lưỡi dao vô hình, cửa qua một cái trên chiếc cổ nõn nà kia sẽ là một dòng máu đỏ tươi trào ra.

Vừa nghĩ tới Hạ Dĩ Niên đã vô cùng kích thích.

“Cậu hai, cô ấy say quá rồi, hay là để tôi đưa cô ấy về nhà của Âu Giãn Tình trước.”- Khải Ca lúc này bước lên can trọng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chương 22: Dĩ Niên, em có thể đánh đổi tất cả, vì anh...

Trần Trần ngủ một giấc rất lâu, lúc tỉnh lại thì đã là buổi trưa ngày hôm sau. Cô lê cái thân hình mệt mỏi của mình rời khỏi phòng một cách vô cùng miễn cưỡng, gặp Âu Giãn Tình đang loay hoay trong bếp, Trần Trần hỏi thăm xem cô đã về nhà bằng cách nào.

Âu Giãn Tình nhìn cô, nét mặt có chút tò mò nhưng vẫn không đưa ra câu hỏi. Hóa ra là tối qua Khải Ca đích thân đưa cô về nhà, hơn nữa còn nhờ Âu Giãn Tình giữ hộ một vật bảo là đưa cho cô giữ. Âu Giãn Tình đem ra một món đồ hình vuông rất lớn được bọc giấy vô cùng cẩn thận, nàng cũng không có vẻ muốn rời đi mà ngồi ngay bên cạnh cùng Trần Trần xem bên trong rốt cuộc chứa cái gì.

Trần Trần tháo lớp giấy gói bên ngoài ra, hóa ra là một bức tranh, hơn nữa là một bức tranh khiến Trần Trần đứng hình cả ngày trời cũng không nói được một câu. Dưới gốc cây đại thụ lớn, một cô gái bị người đàn ông mạnh mẽ ôm lấy, nụ hôn của họ còn có cả máu trào ra, cảnh sắc xung quanh sinh động, bức tranh lại tràn đầy hàm ý như vậy...

“Chị nói... Hạ Dĩ Niên tặng em bức tranh này?”

Âu Giãn Tình gật đầu: “Khải Ca nói vậy.”

“Đáng chết thật, cái tên Hạ ác ma đó đúng là vô sỉ...”- Trần Trần ném bức tranh lên bàn tức giận mắng thì bị Âu Giãn Tình nhanh tay che lấy miệng lại. Nàng cảnh cáo đầy lo lắng nói:

“Em cẩn thận cái miệng, coi chừng lại gây họa đó.”

Trần Trần tức giận chẳng biết phát tiết vào đâu, lúc này điện thoại reo lên, là một dãy số lạ chưa từng được lưu trong danh bạ. Cô nghe máy, không khí bên kia quả thật vô cùng yên tĩnh, làm cô tưởng rằng là gọi lộn số định tắt máy thì lúc này lại vang lên một âm thanh trầm thấp.

“Mọi thế nào rồi?”

Khụ khụ, Trần Trần sắc, rõ ràng là tự sắc nước bọt của mình. Cái giọng nói vừa lạnh lùng lại vô cùng đáng ghét đó cho dù có hóa thành tro cô cũng nhận ra được, nhưng bây giờ lại có Âu Giãn Tình ngồi bên cạnh. Dù gì cô cũng đã biết tình cảm của Âu Giãn Tình đối với Hạ Dĩ Niên như thế nào, tốt nhất là không nên để nàng biết mình có qua lại với người trong lòng nàng nếu không lại giống như mấy bộ phim thần tượng trên ti vi, từ chị em chuyển thành tình địch vậy chả phải cô lại có thêm phiền phức sao.

“À... Triệu Trường Bách à, anh gọi có việc gì thế, à... tôi biết rồi, được được...”- Trần Trần nói một câu không rõ đầu đuôi đồng thời đứng lên chạy ra một góc bên phía cửa sổ nói chuyện điện thoại.

Mà rõ ràng bên kia Hạ Dĩ Niên cũng cảm nhận được sự bất thường, hần trầm giọng nói: “Cô làm trò gì vậy?”

“Anh gọi làm gì? Dư bút dư mực lắm hay sao mà vẽ một bức tranh có cảnh tượng chường mắt như thế?”- Hần còn định mô phỏng lại hành vi biến thái hôm đó của mình, dù gì đó cũng là nụ hôn đầu của cô, ừm... tuy rằng không giống hôn lắm, phải nói là cắn cho nát môi thì đúng hơn.

“Cái miệng nhỏ này của cô, vẫn còn sức để quật cường như vậy nhì?”- Hạ Dĩ Niên rõ ràng đang rất không vui hừ lạnh một tiếng: “Về chuyện phản thường, tôi cho rằng cô không phải hạng người vì tiền như vậy, nên đã tận tâm cho họa sĩ vẽ ra một bức tranh, cô thấy...như thế nào?”

“Cậu hai thật là ranh rồi, nhưng tôi thì không như vậy, tôi là người tạo ra thời gian để làm việc nên không có tâm tư mà thường tranh cùng cậu hai đây. Bắt đầu từ ngày hôm nay tôi và cậu hai không còn liên quan gì nữa, tốt nhất cậu hai đừng có làm phiền đến tôi.”- Trần Trần cảm thấy mình không ra oai thì tên kia nghĩ rằng cô là mèo con, từ nhỏ tới lớn hẳn đã là người quen nhìn người khác cuối đầu trước mình nhưng cô cũng vậy, cô chính là Dương Anh Thi làm mưa làm gió ở Yunus bao nhiêu năm trời, là thiên kim của cả gia tộc lớn biết bao nhiêu người kính nể.

Làm sao có thể cam tâm cuối đầu trước Hạ Dĩ Niên chứ?

Tít tít tít, điện thoại đột nhiên truyền đến tín hiệu ngắt kết nối khiến Trần Trần ngạc nhiên. Sau đó cô nghĩ chắc chắn là Hạ Dĩ Niên đã bị lời nói không kiêng nể gì của cô vừa rồi chọc giận rồi, tức quá đến không biết nói gì mới tắt máy ngang.

Trần Trần không bận tâm tới nữa, dù gì thì chút chuyện nhỏ này cũng không thể làm ảnh hưởng tâm trạng ngày hôm nay của cô.

Buổi chiều một mình ngồi bên cửa sổ cô cũng không biết nên làm gì, A Nguyên hôm nay lại phải đi học, Âu Giãn Tình lại y như rằng biến đi ra ngoài mất tăm cả ngày trời, một mình cô ở nhà quá mức nhàm chán. Vốn dĩ định lấy điện thoại ra để chơi tiếp trò chơi kia, thế nhưng Trần Trần có chút sợ cái trò chơi đó. Lần trước chính vì cái bông hoa chết tiệt kia mà cô suýt chút mất mạng, bây giờ bảo cô tiếp tục chơi, cô có chút không dám.

Nghĩ đi nghĩ lại Trần Trần lại nằm bò ra cửa sổ, đã hơn một ngày rồi Triệu Trường Bách hoàn toàn không có chút liên lạc nào. Chẳng lẽ anh giận cô thật rồi sao? Lời nói của cô hôm đó quả thật có mức quá đáng, dù gì thì từ đầu tới cuối Triệu Trường Bách đều không có ác ý gì với cô, anh yêu mến cô chính là chuyện tốt. Dù gì thì thêm một người yêu mến còn hơn là thêm một người ghét mình mà, thế mà cô lại nói mấy lời vô tâm một câu đã phũ phàng sạch tình cảm của người ta. Dám chửi Triệu Trường Bách vừa tức giận lại vừa tổn thương.

Nếu như giờ này có Triệu Trường Bách ở đây, cô có thể rủ anh đi đến khu An Thành uống trà bàn về lý tưởng của cuộc sống, vậy thì ngày dài nhàm chán của cô sẽ trôi qua rất nhanh thôi.

Nghĩ đi nghĩ lại, nghĩ đường nào ngã nào cũng là mình sai. Trần Trần quyết định lấy điện thoại gọi cho Triệu Trường Bách, từng tiếng chuông dài vang lên vẫn không có ai nghe máy. Trần Trần gọi liên tục tận năm cuộc vẫn không lên máy, trong lòng thầm nhủ toi rồi, chắc lần này Triệu Trường Bách thật sự bị cô chọc đến tức điên lên rồi.

Đúng lúc này điện thoại có tín hiệu kết nối, giọng Triệu Trường Bách hòa nhã vang lên: “Ra mở cửa đi, anh đang trước cửa.”

Trần Trần nhìn vào điện thoại lúc lâu rồi chạy ra mở cửa, quả thật Triệu Trường Bách đang đứng trước cửa. Có kinh ngạc không tin vào mắt mình, là thần linh đem anh tới đây sao?

Triệu Trường Bách một thân tây trang, áo sơ mi xanh biển có chút nhăn nhúm, sắc mặt cũng tiêu tụy đi rất nhiều. Cả gương mặt anh tuần vô cùng mệt mỏi, thiếu sức sống.

Trần Trần né qua một bên để anh vào nhà, cô quan sát anh một lúc rồi hỏi: “Anh vẫn còn giận em về mấy lời hôm đó à?”

“Anh không có.”- Triệu Trường Bách đi trước, nhàn nhạt nói.

Trần Trần thấy thái độ lạnh nhạt của anh thì biết rõ là anh đang nói dối, Triệu Trường Bách chưa từng bày ra dáng vẻ xa cách này với cô bao giờ: “Anh còn nói không có, rõ ràng là anh rất giận, giận tới mức tiêu tụy đến mức độ này cơ mà.”

Triệu Trường Bách đi trước, cô đi sau. Lúc này đột nhiên anh dừng lại, không nói lời nào nhanh như chớp quay người. Trần Trần không ngờ anh sẽ có hành động như vậy nên không phản xạ kịp liền xấn vào lồng ngực to lớn của Triệu Trường Bách, anh cũng thuận đà ôm chặt lấy cô khiến Trần Trần khó hiểu vô cùng, vừa muốn đẩy anh ra lại vừa... không muốn.

Triệu Trường Bách vui đầu vào vai cô, mắt khẽ nhắm lại như là đang hưởng thụ cái cảm giác thoải mái này.

“Anh không giận, anh rất nhớ em.”

Trần Trần mở to mắt, không hiểu sao tâm tư có chút khẩn trương. Triệu Trường Bách với cô gần như vậy, hơi thở của anh phả vào cổ cô, cô đều có thể cảm nhận được rất rõ ràng...

Anh nói anh nhớ cô sao? Nhớ một người là như thế nào? Có phải là giống như cô khi nãy cũng vừa nghĩ tới anh, muốn gọi điện để xin lỗi anh không? Nếu là vậy thì có nghĩa là cô cũng nhớ anh có phải không? Trần Trần càng nghĩ càng khó hiểu, nhưng dường như cô đã mơ hồ hiểu ra cái gì đó...

Triệu Trường Bách thấy cô đứng yên không động đậy gì, tuy rằng anh rất hưởng thụ cái loại cảm giác được ôm lấy người con gái mà mình yêu vào lòng nhưng mà cô lại nhu thuận thế này lại khiến anh cảm thấy kì lạ. Triệu Trường Bách hơi buông cô ra, thâm tình nhìn cô một lúc lâu rồi nói: “Trần Trần, sau này em có thể bọc bệ với anh, nhưng xin em tuyệt đối đừng xua đuổi anh. Chỉ vì mấy câu nói của em mà khiến mấy ngày nay anh vô cùng đau lòng, anh sẽ đối xử tốt với em, chỉ mong em có thể hiểu rằng em rất quan trọng đối với anh. Được không?”

“Anh nói gì vậy, em xua đuổi anh khi nào?”- Trần Trần có chút mộng lung nhìn anh. Cô ngày càng khó hiểu, rốt cuộc là đạo lý của tình yêu là gì sao mà phức tạp như thế: “Anh càng ngày càng làm em hồ đồ rồi, những lời em nói hôm đó chính là ý đó nhưng mà, nhưng mà cũng không phải như vậy... có nghĩa là ý của em chính là như vậy, nhưng cách diễn đạt thì có chút không phải như vậy...”

Trần Trần giải thích loạn xạ ngẫu, cô không hiểu cái IQ cao của mình đã bị ném vào xô xính nào rồi. Hay là do trùng sinh vào một thân thể có IQ thấp nên cũng bị hồ đồ theo luôn?

Trần Trần vuốt ve gương mặt nhỏ của cô, đầu mày hơi nhíu lại rồi giãn ra, dường như đang nghĩ tới điều gì đó một lúc sau mới lên tiếng: “Trần Trần, em có thể phớt lờ cảm nhận của anh, có thể mặc sức phung phí sự nhiệt tình của anh, thậm chí không để tâm đến những đau buồn thất vọng mà anh đã trải qua. Chỉ cần em mở lòng một chút, dung nạp anh vào thế giới của em, làm một vai quần chúng cũng được, chỉ cần như vậy thôi.”

Trần Trần cảm giác như trái tim mình vì câu nói của Triệu Trường Bách mà có một thứ rất ấm áp bao phủ. Anh chỉ cần một vai quần chúng trong thế giới của cô, ước nguyện duy nhất chỉ là cô đừng bao giờ cắt đi vai diễn nhỏ bé đó của anh, giống như vai diễn đó chính là nguồn sống của anh vậy...

Một câu nói như vậy, một người có thể nói ra câu nói như vậy, không cần biết tình yêu là gì nữa, họ hoàn toàn xứng đáng được làm nam chính trong thế giới của người khác.

Trần Trần lại nhớ tới câu Âu Giản Tình từng nói...

“Nếu như có cảm tình vậy thì hãy hồi đáp đi...”

Phải, cô có cảm tình với Triệu Trường Bách. Mỗi lần bên cạnh anh cô đều cảm thấy thoải mái, cảm giác được nuông chiều này rất hiếm khi xuất hiện khi cô đối mặt với người khác. Triệu Trường Bách giống như ánh mặt trời vậy, ôn nhu dịu dàng cứ như thế mà khiến cô động lòng. Hóa ra... nói không chừng đây chính là tình yêu mà người ta thường nói thì sao?

“Anh... mấy ngày nay rất mệt mỏi sao?”- Nhìn dáng vẻ tiêu tụy của anh kia, chắc chắn là đã không ngủ cả đêm rồi.

Triệu Trường Bách gật đầu: “Gần đây Triệu thị có chút biến cố, anh vừa giải quyết công việc xong.”

“Vậy tại sao anh không nghỉ ngơi, lại còn chạy tới thành Bách Nhật, cả đêm không ngủ chạy xe tới đây sao?”- Trần Trần nghe thấy thế thì vô cùng sốt ruột, giọng nói có chút cao lên.

Triệu Trường Bách mỉm cười, mỗi lần anh cười cô liền có cảm giác như mọi khổ nạn ở thế gian đều tan biến trong phút chốc vậy, nụ cười của anh rạng rỡ như vậy, ánh mắt lại dịu dàng như vậy thật khiến bất cứ ai cũng có thể chìm đắm.

“Anh biết, em đang nhớ anh.”- Triệu Trường Bách nắm lấy hai bả vai cô: “Trần Trần, em gọi điện cho anh, em nhớ anh phải không?”

Trần Trần bị câu hỏi của Triệu Trường Bách chiếu bí, ấp úng một chút rồi lại ngu ngơ nói: “Em cũng không biết, chỉ là tự nhiên lại nghĩ tới anh...”

Triệu Trường Bách gắt gao nhìn cô, không hề báo trước cuối đầu áp môi anh lên môi cô. Trần Trần bị hành động này của anh dọa cho không thể động đậy, cô trừng to mắt kinh ngạc, điều duy nhất cô nhận ra là môi cô thành đồ công cộng rồi hay sao mà ai muốn hôn là hôn thế này?

Hơn nữa môi cô còn chưa khỏi hẳn, cũng may nụ hôn của Triệu Trường Bách khác hẳn với Hạ Di Niên, anh rất nhẹ nhàng từ từ chậm rãi, cũng chỉ đơn giản là môi chạm môi không hề đi quá sâu. Triệu Trường Bách rời khỏi cánh môi mềm mại, trầm giọng nói nhỏ với cô:

“Không sao, anh dạy em.”

...

Trong căn phòng cao cấp ở Hoàng Thịnh, bốn phía đều là lớp kính bóng loáng, căn phòng tông màu sáng tạo cảm giác thoải mái dễ chịu kết hợp với nội thất bằng thủy tinh cao cấp làm phong cách càng thêm sang trọng.

Có lẽ điểm nhấn duy nhất của căn phòng này chính là bộ ghế sofa màu đen được đặt ngay giữa phòng. Hạ Dĩ Niên ngồi chéo chân, một tay cầm ly rượu đặt trên thành sofa nhẹ nhàng đưa qua lại, chất lỏng màu nâu bên trong ly dao động không ngừng, vô tình kết hợp với ánh đèn pha lê ánh lên một tia sáng trong mắt hắn.

Hạ Dĩ Niên nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính, sắc mặt không hề có biểu tình, bộ dáng lại vô cùng nhàn nhã khiến người ta không thể hiểu nổi được suy nghĩ của hắn.

Lúc này Âu Giãn Tinh từ bên ngoài vừa hay lại đi vào, cô thấy hắn ngồi yên bất động thì đi tới bên cạnh, vốn rằng chỉ nghĩ Hạ Dĩ Niên đang xem tin tức gì đó trên máy tính nhưng khi nhìn vào màn hình máy tính Âu Giãn Tinh lại không khỏi kinh ngạc một phen.

Đoạn phim trên màn hình kia chẳng phải là ở phòng khách nhà cô sao? Mà Trần Trần và Triệu Trường Bách lại đang hôn nhau rất say đắm như vậy... Âu Giãn Tinh không ngờ rằng trong phòng khách nhà nàng từ khi nào lại có gắn máy giám sát, hơn nữa hành động kia của Trần Trần và Triệu Trường Bách lại trùng hợp trùng ngay vào tiêu điểm máy quay.

“Dĩ Niên...”- Không hiểu sao lúc này Âu Giãn Tinh lại cảm thấy hoảng sợ, nhất là cái biểu cảm quá mức lạnh lẽo này của hắn khiến nàng cảm thấy bất an.

Hạ Dĩ Niên hơi nghiêng đầu, đáy mắt không một chút gợn sóng, bất kể nhìn từ góc độ nào cũng là một gương mặt anh tuấn không chút góc chết. Hắn nói: “Hoàng Thịnh không phải là nơi em muốn tới thì tới, đi về.”

Âu Giãn Tinh cắn môi, đối với thái độ không vui của Hạ Dĩ Niên cũng khiến nàng khiếp sợ một phen, nàng nắm lấy cánh tay hắn dịu dàng nói: “Anh xem bây giờ nhà của em bị cô nhóc kia chiếm rồi, em bây giờ trở về lại ngáng chân đôi tình nhân kia, vậy thì không hay lắm...”

“Tình nhân?”- Toàn thân Hạ Dĩ Niên lúc này phát ra khí chất bức người, bạc môi cao ngạo khẽ nâng lên một đường cong nguy hiểm.

Âu Giãn Tinh bắt giác rung mình một cái, không lẽ nàng vừa nói sai gì rồi?

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên sắc bén khóa chặt biểu cảm của Trần Trần trên màn hình.

Hắn nâng ly rượu lên uống cạn một hơi ngay sau đó liền bắt đầu cúi xuống hôn Âu Giãn Tinh.

Hơi thở của Âu Giãn Tinh bỗng chốc đều là mùi rượu hòa cùng với hương hoặc hương mê hoặc từ hắn. Lại cảm giác này nàng tin bất kỳ ai cũng có thể cam tâm tình nguyện chìm đắm, Âu Giãn Tinh nhu thuận ngả đầu chủ động phối hợp cùng Hạ Dĩ Niên, nàng ôm lấy cổ hắn, cả người cũng dán chặt vào lồng ngực rắn chắc của hắn.

Hạ Dĩ Niên từ môi nàng di chuyển xuống vùng cổ cắn nhẹ một phát khiến Âu Giãn Tinh run cả người lên, trong lúc ý loạn tình mê này nàng không kềm chế được gọi tên của hắn: “Dĩ Niên, Dĩ Niên...”

Hạ Dĩ Niên dừng lại đôi chút, khóa môi khẽ nâng lên: “Cởi quần áo ra, làm cho tốt vào.”

“Dạ.”- Âu Giãn Tinh vô cùng nhu thuận, tất cả đều nghe theo hắn, cố gắng làm hắn thoải mái. Khoảnh khắc này nàng biết rõ ở hắn chỉ có dục vọng nguyên thủy nhất của người đàn ông, chỉ có nàng là thật sự động tâm, đem tình yêu hóa thành ngọn lửa nóng bỏng hòa quyện cùng một chỗ với hắn.

Hạ Dĩ Niên lần tìm tới nơi bộ ngực đầy đặn của Âu Giãn Tinh gặm cắn thật mạnh khiến nàng vừa đau vừa càng thêm mê loạn. Cuối cùng nàng biết Hạ Dĩ Niên là đang tìm máu của nàng, cả bộ ngực của nàng đã trở thành nguồn máu cho hắn.

Một người chìm đắm người còn lại chỉ đơn giản là phát tiết.

Người đàn ông như Hạ Dĩ Niên, cho dù là không yêu cũng có thể khiến phụ nữ chủ động điên loạn có thể tình nguyện đem dâng cả sinh mạng của mình cho hắn.

Động tác Hạ Dĩ Niên ngày càng thô lỗ, không hề chần chừ lấp đầy cơ thể nàng.

...

Cho đến một khoảnh khắc khá lâu sau đó, trên ghế sofa màu đen chỉ có một cô gái y phục không chỉnh tề, để lộ hầu hết cơ thể. Làn da trắng muốt hoàn toàn đối lập với sofa càng khiến cô thêm phần kiều diễm, Âu Giãn Tinh chậm rãi ngồi dậy, nhìn người đàn ông đang đứng quay lưng lại với cô.

Bóng lưng hắn rất lớn, tựa như chỉ cần nép vào thì có thể an tâm tuyệt đối. Bóng lưng đó cũng rất đơn độc, chính vì quá uy nghiêm mà lại thành ra xa cách khiến người khác e dè.

Âu Giãn Tinh từng quan sát bóng lưng của hắn rất nhiều lần rồi...

Mỗi lần nàng đều cảm nhận được sự lạnh lẽo, không phải từ Hạ Dĩ Niên mà là từ bản thân nàng. Sau mỗi cuộc hoan ái, thứ nàng nhận lại lúc nào cũng là thái độ thờ ơ của hắn.

Nhưng Âu Giãn Tinh không sao, nàng chịu được... bởi vì nàng yêu hắn, yêu đến mất cả lý trí rồi.

Âu Giãn Tinh đi tới ôm lấy cái bóng dáng cao lớn của hắn, giọng nói nàng dịu dàng, ôn hòa như dòng suối mát: “Dĩ Niên, em có thể đánh đổi tất cả, vì anh...”

Hạ Dĩ Niên khẽ nhấp một ngụm rượu, màn đêm bên ngoài càng khắc họa lên gương mặt anh tuấn cương nghị của hắn, hắn không quay đầu lại cũng không đẩy Âu Giãn Tinh ra chỉ là dùng thái độ rất thờ ơ nói ra một câu.

“Uống thuốc đi.”

Âu Giãn Tinh dường như run lên một cái, hơi buông Hạ Dĩ Niên ra, hai mắt cô ngập nước ngược nhìn anh giọng nói như là cầu xin: “Dĩ Niên, em có thể không cần uống không, Trân Trân nói đúng... loại thuốc đó có thể khiến em không thể mang thai được...”

“Không uống? Nếu vậy lúc phá thai sẽ còn đau hơn trăm ngàn lần. Làm mẹ? Giãn Tinh, anh không ngờ em cũng có nguyện vọng được làm mẹ cơ đấy.” – Hạ Dĩ Niên cười lạnh, không rõ hàm ý nói ra một câu.

Âu Giãn Tinh nhất thời sợ run người vội vàng quỳ rạp xuống đất: “Em không dám...”

Hạ Dĩ Niên hừ lạnh, cũng không quay lại nhìn nàng: “Uống thuốc đi.”

“Đạ...”- Âu Giãn Tinh dường như sắp khóc lên đến nơi, nàng tìm đến góc vách lấy viên thuốc ra, cố gắng nén đi vị đắng kinh khủng của nó nuốt vào cổ họng.

“Về nhà đi, sau này không có việc thì đừng tùy tiện bước chân vào Hoàng Thịnh.”- Hạ Dĩ Niên ra lệnh.

Âu Giãn Tinh gật đầu, thật ra nàng rất muốn hỏi rằng đêm nay có thể ngủ cùng với hắn không. Thế nhưng nàng cũng biết là không thể, Hạ Dĩ Niên trước giờ cùng nàng hoan ái xong đều rời đi, mặc kệ là giữa khuya trời mưa gió tầm tã hắn cũng không nán lại. Thậm chí là ngủ một căn phòng khác, hắn cũng không muốn.

Có đôi khi Âu Giãn Tinh chỉ mong trong ngôi nhà của mình có hơi ấm của hắn, có hương thơm của hắn vậy mà hắn ngay cả ở cùng một không gian với nàng cũng không muốn. Nàng biết, Hạ Dĩ Niên là người có ý thức lãnh địa rất cao, khoảng không gian riêng của hắn nếu cố tình bước vào sẽ nhận được một kết quả vô cùng tồi tệ, còn khoảng không gian riêng của Âu Giãn Tinh vẫn luôn rộng mở thể nhưng dù nàng có bao nhiêu thành khẩn hắn cũng sẽ không bước vào.

Lúc đầu, Âu Giãn Tinh mang trong mình một tia hy vọng, rằng nàng có thể làm tan đi băng giá trong trái tim hắn.

Giờ thì nàng đã hiểu rồi, bao nhiêu năm qua đi như vậy, nàng chưa từng chạm được vào trái tim hắn, chưa từng đi vào trong tâm trí hắn thì làm sao có thể làm tan băng đây?

Thế nhưng nàng không buông, không thể buông, cũng không muốn buông. Nàng là người của hắn, cả đời này chỉ cần hắn thỉnh thoảng nhìn tới nàng, nàng bên cạnh hắn tuyệt đối không yêu cầu gì.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Chương 23: Giết hoặc bị giết, đâm hoặc bị đâm.

Tọa lạc ở đại lộ lớn của thành Cát An chính là một ngôi biệt thự sang trọng, bên ngoài có tám biển ghi hai chữ: Lôi gia.

Cánh cổng màu trắng cao hơn hai mét đặc biệt có người đứng canh cả trong lẫn ngoài, con đường hoa khá dài với hai bên là hoa viên bãi cỏ xanh mướt, đi theo đường hoa sẽ nhìn thấy những bậc thang cao tít.

Tòa biệt thự hoàn toàn được thiết kế theo phong cách cổ điển của Châu Âu, nhìn từ bên ngoài thật sự chẳng khác gì một chiếc lồng kính khổng lồ với độc nhất một màu trắng bao phủ vô cùng tinh khôi.

-Rằm

“Cô chủ, cô không sao chứ?”- Người giúp việc kinh hãi chạy tới đỡ lấy cô gái đang không đứng vững phía xa.

Cô gái được người giúp việc đỡ lấy nhưng hiển nhiên sắc mặt vẫn vô cùng tái nhợt nhìn lên màn hình vi tính: “Tại sao... tại sao vẫn còn sống?”

“Tiểu thư, rõ ràng hôm đó cô ta đã bị chúng ta đẩy xuống biển, vùng biển đó nghe nói thường xuyên có cá mập, cô ta không thể nào còn sống được. Đây, chắc chắn là giả mạo.”- Người giúp việc dịu cô gái ngồi xuống, nhẹ giọng trấn an.

Nàng ta chính là Lôi Ngân Chi, đứa con gái thứ sáu của Lôi Húc – một thương nhân có tiếng ở trên thương trường. Nàng ta được mọi người công nhận là một cô gái có dung mạo xinh đẹp, năm ngoái còn đạt được giải thưởng nữ diễn viên triển vọng danh giá.

Có điều gương mặt xinh đẹp kia của Lôi Ngân Chi giờ phút này tràn ngập sự kinh hãi, cơ thể yếu đuối cũng toát đầy mồ hôi.

“Thật sự là giả mạo sao? Nhưng...rất giống?”- Lôi Ngân Chi nửa tin nửa ngờ, trên màn hình máy tính chính là chân dung của Lôi Uyển Khanh em gái nàng ta cũng là kẻ nàng ta căm ghét rất tâm hãm hại.

Dung mạo của Lôi Uyển Khanh nàng vừa nhìn là đã nhận ra.

Người giúp việc nhẹ giọng: “Tiểu thư nghĩ thử xem, nếu cô ta thật sự là Lôi Uyển Khanh thì tại sao thoát chết lại không quay về tố cáo chúng ta? Còn nữa, tại sao cô ta lại trở thành người mẫu cho Hoàng Thịnh, Lôi gia chúng ta và Hoàng Thịnh trước giờ luôn nước sông không phạm nước giếng, không lẽ Lôi Uyển Khanh không biết mà lại còn gia nhập với bọn họ?”

Lôi Ngân Chi nghe thuộc hạ thân cận của mình nói thế thì sự khản trương vừa rồi cũng vơi đi, nhưng ngay sau đó nàng ta lại nghĩ tới một điều: “Không được, bất kể cô ta là ai đi nữa cũng là một mối họa cho chúng ta. Cô ta giống với Lôi Uyển Khanh, nếu cô ta không phải Lôi Uyển Khanh thật sự thì cũng làm tôi nơm nớp lo sợ, còn nếu cô ta thật sự là Lôi Uyển Khanh nhờ chẳng may cô ta quay về chẳng phải tôi sẽ vào tù sao? Không được... mỗi hận này phải diệt tận gốc.”- Lôi Ngân Chi đứng lên, đi qua đi lại một lúc rồi quyết định: “Đem mấy bức ảnh cô người mẫu kia chặn lại hết, tuyệt đối không được để bất kì ai trong Lôi gia nhìn thấy người có diện mạo giống với Lôi Uyển Khanh kia. Còn về phía cô ta, là thật hay giả tôi mặc kệ, để lại cô ta khiến tôi bất an, phải người khử cô ta.”

“Dạ.”

...

Buổi chiều, một mình Trần Trần tản bộ trên phố, cô cứ đi qua từng ngõ một chủ yếu là để giải khuây. Nào ngờ đi một lúc lại tới biệt thự của Yunus lúc nào không hay, Trần Trần sững người nhìn tòa lâu đài trước mắt, vẫn vô cùng quen thuộc đối với cô.

Trần Trần từng bước đi tới cổng, không biết giờ này mọi người bên trong đang làm gì, mẹ cô đang làm gì?

“Đứng lại, cô định đi đâu?”

“Tôi...tôi là bạn của Dương Anh Thi, vừa từ nước ngoài trở về, nghe tin cô ấy qua đời thì muốn tới để cúng viếng.”- Trần Trần nhìn hai người canh cửa trước mặt, bọn họ là Đạt và Tuấn, đều là thuộc hạ thân cận lúc trước của cô, có điều thuộc hạ của cô sao lại phải đi gác cửa thế này?

Đạt và Tuấn đều là đặc công hàng đầu, họ đều lớn tuổi hơn cô, từ lúc cô tám tuổi họ đã được đưa từ trại mồ côi về đào tạo mất ba năm mới có thể đảm nhận vị trí vệ sĩ thân cận của cô. Trong mắt mọi người họ đều là thuộc hạ cấp cao của Yunus, là đại diện cho Dương Anh Thi vậy mà... sao hôm nay cô chỉ mới ‘qua đời’ hai tháng mà họ phải đi gác cổng chứ?

Đạt nghe cô nói thế, sắc mặt có chút nghi ngờ: “Cô chủ chúng tôi trước giờ không giao du với bạn bè, cô ấy vốn dĩ không có người bạn nào. Còn nữa, nếu cô thật sự là bạn của cô ấy, cô ấy cũng mất hai tháng rồi sao bây giờ cô mới tới viếng?”

Tuấn trầm mặc một lúc, cũng không khỏi nghi hoặc: “Tôi cảm thấy cô rất khả nghi, nói cô phải cô là người Lý Gia Hân đưa tới công kích bà chủ không?”

“Tôi không phải...”

“ĐỪNG nhiều lời nữa, cút đi.”- Đạt lạnh lùng đẩy mạnh cô khiến Trần Trần lui ra sau vài bước ngã xuống đất, bàn tay có chút trầy xước nhẹ. Trần Trần lắc đầu, người thuộc hạ của cô ngày trước cũng đâu có nóng tính đến mức động chân động tay với con gái như vậy, rốt cuộc trong khoảng thời gian cô đi vắng thì chuyện gì đã xảy ra?

Trần Trần đứng lên định rồi đi, lúc này từ trong biệt thự Yunus vang lên một tiếng gầm thật lớn, kẻ tiếp người ăn kẻ ở bên trong đều chạy tán loạn vừa chạy vừa kêu cứu nằng nặc rất thảm thương. Cả tòa biệt thự yên tĩnh bỗng chốc như ong vỡ tổ, không khí náo nhiệt vô cùng.

“Mặt Trắng xống chuông rồi, Mặt Trắng xống chuông rồi...”

Đạt và Tuấn lúc này nhìn nhau, cũng không có thời gian quan tâm tới cô nữa, cả hai người chạy vào trong phụ giúp người bên trong. Đứng ở cửa Trần Trần có thể nhìn thấy có hơn mười người trong hoa viên chạy qua chạy lại đuổi bắt một con vật có bộ lông trắng tinh.

Đó là Mặt Trắng, là thú cưng của cô nuôi lúc trước. Mặt Trắng là một con cáo nhỏ thuộc giống Fennec, do một lần vào sở thú cô đã đem về nuôi. Đặt tên nó là Mặt Trắng là bởi vì toàn thân nó đều là màu trắng chỉ riêng mặt của nó là có màu trắng đậm hơn so với những nơi khác, Mặt Trắng rất ngoan nhưng tại sao hôm nay nó lại ngang nhiên xống chuông ra thế này?

Người làm nhào vào chụp lấy thì Mặt Trắng đã nhanh nhẹn phóng qua chỗ khác khiến mọi người ngã nhào ra đất kêu la, cảnh tượng phút chốc vô cùng hỗn loạn.

Mặt Trắng rất nhanh nhẹn, rất xảo quyệt, muốn bắt nó dựa vào mấy người này thì là chuyện không thể nào. Trần Trần đứng một bên cửa xem trò vui, lúc này Dương Cẩm Vân ở bên trong nghe tiếng động thì chạy ra, vừa đúng lúc Mặt Trắng lao về phía bà.

Dương Cẩm Vân tròn to mắt, vốn nghĩ chỉ còn một chút nữa thôi thì Mặt Trắng sẽ đập vào mặt bà một cú thật đau.

Mọi người ai cũng kinh hoàng.

-Huyt- Trần Trần đưa hai ngón tay lên miệng, thổi hai tiếng sáo.

Ngay lập tức Mặt Trắng nhìn qua phía cô, sau đó con cáo nhỏ tỏ vẻ rất vui mừng chạy đến phóng vào lòng cô. Trần Trần cười bé nó lên cọ cọ mặt vào bộ lông mịn màng của nó, cũng may mắn cho cô là lúc trước đã kiên nhẫn dạy cho Mặt Trắng hiệu lệnh này, cũng may mắn một điều nữa là Mặt Trắng vẫn còn nhớ cách huýt sáo này của cô.

“Mặt Trắng, có khỏe không? Sao lại không ngoan thế này, suýt chút thì làm mẹ ta bị thương rồi.”- Trần Trần nói nhỏ vào tai Mặt Trắng, không biết nó nghe có hiểu hay không mà kêu lên hai tiếng.

Tất cả mọi người ai cũng khó hiểu nhìn cảnh này. Bởi vì Mặt Trắng là con cáo ngang ngược nhất ở đây, bản tính của nó khó thuần phục tới nỗi chuyên gia huấn luyện động vật cũng phải chào thua, trên đời này người duy nhất có thể khiến Mặt Trắng nghe lời không ai khác chính là Dương Anh Thi. Vậy mà giờ đây một cô gái xa lạ lại có thể khuất chế được bản tính này của Mặt Trắng, khiến mọi người không khỏi khó hiểu.

“Cô gái, chúng ta lại gặp nhau rồi.”- Dương Cẩm Vân đi tới, mỉm cười nhẹ nói với cô.

Trần Trần ôm Mặt Trắng trong lòng, lễ phép chào bà một tiếng: “Chào bác, có lẽ lần trước cháu chưa kịp giới thiệu. Cháu là Trần Trần, là... bạn thân của Anh Thi, bọn cháu đã nhiều năm mất liên lạc với nhau, cháu mới nghe tin cô ấy... gặp chuyện không may ngày hôm qua nên hôm nay mới tới viếng thăm.”

Dương Cẩm Vân nghe cô nói thế thì rõ ràng trên mặt hiện lên vẻ nghi ngờ không khác gì Đạt và Tuấn khi nãy, bà nói: “Anh Thi... nó có bạn sao bác lại không biết nhỉ?”

“Chính vì đã mất liên lạc từ lâu, thật ra chính bản thân của cháu cũng không nhớ rõ gương mặt của Anh Thi trông như thế nào.”- Trần Trần nhanh trí tìm cách ứng phó.

Dương Cẩm Vân nghe cô nói thế, trong lòng cũng hơn phân nửa là tin lời cô nói. Dù sao không hiểu tại sao mà đối với cô gái trước mặt, bà luôn có một cảm giác thân thiết khó tả. Dù chỉ mới gặp, nhưng lại như là đã quen biết lâu rồi, chính là cảm giác thân thiết giống như giữa bà và Dương Anh Thi vậy.

“Được rồi, nếu là vậy thì vào bên trong thấp cho nó nén hương.”

Đạt và Tuấn lúc này bước lên: “Phu nhân!”

Dương Cẩm Vân đưa mắt ra hiệu Đạt Và Tuấn không nói nữa, bà dẫn đường đi trước, Trần Trần vẫn ôm Mặt Trắng trong tay theo sau.

Khung cảnh và cách bày trí vẫn không khác trước là bao, chỉ có điều giờ đây từ cái bàn đến cái ghế đều là sự âm đạm, ngay cả trong không khí cũng vô cùng lạnh lẽo.

Di ảnh của cô được đặt chung một chỗ với di ảnh của chị gái, Trần Trần vừa nhìn thấy liền trong nháy mắt khụy ngã, cô khóc lớn không thể dừng lại được.

Đứng trước di ảnh của chính mình, Trần Trần lại vô cùng ân hận. Tuy rằng nỗi ân hận đó cô đã trải qua nhiều lần rồi, nhưng giờ đây lúc nhìn ấy về xót thương của Dương Cẩm Vân khi nhìn di ảnh của chính cô, khiến cô cảm thấy mình ngay cả súc vật còn thua xa.

Dương Cẩm Vân thở dài, u sầu nói: “Đời người quả thật ngắn ngủi, chỉ mới chớp mắt mà hai đứa con gái bác yêu quý đều bỏ bác mà đi.”

“Con xin lỗi, con xin lỗi...”- Trần Trần đứng lên ôm lấy bà, liên tục vừa khóc vừa nói xin lỗi khiến Dương Cẩm Vân khó hiểu.

“Đứa trẻ ngốc, sao lại nói xin lỗi? Tay con bị làm sao thế, là bọn họ đẩy con à?”- Dương Cẩm Vân vừa nhìn thấy vết rướm máu trên tay cô thì sốt ruột không thôi.

Trần Trần lắc đầu, bây giờ là thời điểm tốt để cô hỏi thăm tình hình: “Hiện giờ Yunus thế nào rồi ạ?”

Đạt đứng phía xa lúc này lên tiếng: “Còn thế nào nữa, Lý Gia Hân kia đã bán hết chi nhánh kếp của Yunus rồi, nói không chừng nay mai sẽ bán cả Yunus.”

“Làm sao có thể chứ, bác gái vẫn là cổ đông lớn nhất của công ty, sao Lý Gia Hân lại có quyền bán đi Yunus?”- Trần Trần nhủ mày, khó tin chuyện đang xảy ra.

Tuần tiếp lời: “Hai tháng trước, sau khi tang lễ của cô chủ hoàn thành, Lý Gia Hân đem đến một đại đội luật sư đưa ra đủ bằng chứng chứng minh cô chủ đã từng kí tên giao lại sổ cổ phiếu trong tay mình cho cô à, hiện giờ cô à mới là cổ đông lớn nhất của Yunus.”

Trần Trần nghe tới đây, nhớ tới lúc trước vì cô tin tưởng Lý Gia Hân quá mà mỗi hợp đồng cô ta đưa tới cô đều không do dự mà sơ xài kí tên vào. Thật không ngờ, cái bẫy này đã được Lý Gia Hân dàn xếp từ rất lâu về trước rồi.

Không được, hy vọng của cô chính là khôi phục lại Yunus, cô tuyệt đối không cho phép chuyện Lý Gia Hân có thể bán đi tâm huyết của cô một cách dễ dàng như vậy.

Trần Trần nắm lấy tay của Dương Cẩm Vân: “Bác gái, trước tiên bác có tin tưởng cháu không?”

Dương Cẩm Vân dường như không hiểu lắm câu hỏi của cô. Trần Trần không biết giải thích thế nào, cô nghiêm túc nhìn bà: “Trước hết bác gọi cho Vu An Di, bảo cô ta chuẩn bị gấp một số hồ sơ chứng minh quyền sở hữu đối với Yunus. Cho dù Dương Anh Thi có kí tên vào giấy tờ do Lý Gia Hân đem tới nhưng đó chỉ có thể chứng minh cô ta là cổ đông lớn nhất của Yunus. Yunus là doanh nghiệp gia tộc hợp pháp, không phải nói muốn bán là bán, càng không có quyền bán đi khi chưa có được sự đồng ý của 80% cổ đông, trừ khi...”

Dương Cẩm Vân rõ ràng nghe rất nhập tâm, đến lúc thấy cô chần chừ thì hỏi: “Trừ khi cái gì?”

Trần Trần nhìn bà: “Trừ khi là trong di chúc của Dương Anh Thi có ghi rõ là chuyển nhượng lại sổ tài sản của Yunus cho Lý Gia Hân.”

Dương Cẩm Vân bị lời nói của cô làm cho kinh ngạc không thôi, bà vốn dĩ không nghĩ tới điểm này, lời của Trần Trần làm cho con đường tăm tối phía trước như được khai sáng.

Có điều rất nhanh Dương Cẩm Vân lại phát hiện ra sơ hở: “Như không hợp lý, thứ nhất cái chết của Anh Thi là do tai nạn, đã là tai nạn thì làm sao có thể viết trước di chúc chứ? Thứ hai, Anh Thi còn quá trẻ, viết di chúc rõ ràng là một hành động không phù hợp với lứa tuổi, nó cũng không có viết di chúc gì cả.”

Trần Trần đi tới trước di ảnh của mình và chị gái, nhìn một lúc rất lâu, cuối cùng giọng nói cũng lạnh đi, chứa một sự kiên quyết vô cùng: “Nếu không viết di chúc, thì mình có thể tạo ra di chúc. Còn việc cái chết của Anh Thi, bác gái, bác biết rõ hơn ai hết đó là màn kịch do Lý Gia Hân sắp đặt, nhằm mục đích giết người diệt khẩu. Cái chết của Anh Thi không phải tai nạn, mà là một vụ mưu sát, có điều... hiện giờ chúng ta không cần lật tẩy vụ mưu sát này.” - Cô chậm rãi quay lại, suy nghĩ một lúc rồi nhìn Dương Cẩm Vân: “Khi ra tòa, chúng ta cứ nói rằng do tinh thần sa sút nên Anh Thi đã nghĩ quẩn mà tự tử, nếu đã là tự tử vậy thì việc viết di chúc là hoàn toàn hợp lý rồi.”

“Không được, như vậy chẳng khác nào nói ra bên ngoài rằng chủ tịch của Yunus bị tống quẩn tới mức tự tử? Như vậy là bôi nhọ danh dự của Anh Thi, hơn nữa còn là lừa dối luật pháp.” Dương Cẩm Vân dứt khoát từ chối kế hoạch này, trước giờ gia tộc Yunus là gia tộc uy nh chính vì uy tính mới có thể đạt đến địa vị cao như hiện tại. Nếu bây giờ lừa gạt để có thể lấy lại cơ nghiệp, vậy chẳng khác nào tự vả vào mặt mình, chẳng khác gì hành vi đáng khinh bỉ của Lý Gia Hân kia.

“Bác gái, thế giới này chính là khắc nghiệt như vậy, chúng ta không phản công Lý Gia Hân sẽ được nước lấn tới. Chúng ta không toan tính không lừa gạt thì người bị toan tính lừa gạt chính là chúng ta, hơn nữa chúng ta là đang lấy đạo của người trả lại cho người, chúng ta không làm gì sai trái.” - Kể từ sau khi sống lại, gặp được Hạ Dĩ Niên cô mới biết rằng hóa ra thứ gọi là pháp luật không hề minh bạch như mình vẫn tưởng. Nếu đã là như vậy cô cần gì phải kiêng nể gì nữa, cho dù là có dùng thủ đoạn ti bỉ nhất để đim Lý Gia Hân xuống dưới chân cô cũng sẽ làm.

Dương Anh Thi lúc trước luôn là quân tử, nghĩa khí với bạn bè, hết lòng với mọi người. Nhưng bây giờ cô là Trần Trần, cô không hề quân tử và sẽ không cả tin như Dương Anh Thi.

Nhưng rõ ràng là Dương Cẩm Vân nghe không vào những gì cô nói: “Rất cảm ơn cháu đã có thiện ý này, nhưng bác sẽ không sử dụng cách lừa gạt này.”

“Bác gái...”

“Đạt, tiễn khách.”

“Mời.” - Đạt bước lên, lịch sự ra hiệu.

Trần Trần biết cô không thể thuyết phục được Dương Cẩm Vân, xem ra nước cờ này của cô đã thất bại rồi.

Trước khi rời khỏi cô quay lại nhìn Dương Cẩm Vân nói: “Thật ra lúc trước là do Anh Thi không hiểu đạo lý, giết hoặc bị giết, đâm hoặc bị đâm. Bác gái, chẳng lẽ bác cũng không hiểu?”

Dương Cẩm Vân nghe xong, nhất thời ngã xuống ghế sofa, thần thờ nửa ngày trời. Sau đó bà đi tới trước di ảnh, đốt một nén hương.

“Hai đứa nói, mẹ phải làm gì đây?”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Chương 24: Cho dù là thế nào, cũng không vẹn toàn.

Hôm nay Triệu Trường Bách đã thu xếp xong trường học ở thành Cát An cho A Nguyên, cả ba người đều chuẩn bị hành lý đầy đủ để quay lại thành Cát An.

Âu Giản Tinh cũng quỵn luyến bảo rằng cứ ở lại thêm một thời gian nữa, nhưng Trần Trần khéo léo từ chối. A Nguyên và Âu Giản Tinh lại hình như rất thân thiết, cũng không biết có phải trùng hợp hay không mà giữa lúc chuẩn bị lên xe cậu nhóc lại nói đau bụng rồi trốn miết trong nhà vệ sinh không ra.

Trần Trần đợi mãi cũng bắt đầu khó chịu, cô nói nếu bây giờ A Nguyên không ra thì cô và Triệu Trường Bách sẽ quay lại thành Cát An một mình, bỏ lại cậu nhóc ở đây.

A Nguyên vẫn thăm thiết nói rằng cậu ấy chưa ‘đi’ xong.

Thế là Trần Trần dứt khoát quay qua gửi gắm A Nguyên lại cho Âu Giản Tinh, vài ngày sau cô sẽ tới đón cậu bé, dù sao chắc chắn là A Nguyên rất thích sự phồn hoa và cuộc sống hiện đại ở nơi này nên không muốn quay về thành Cát An sống cực sống khổ, cô cứ để cậu nhóc tận hưởng thêm mấy ngày.

Âu Giản Tinh vui vẻ đồng ý, tiễn cô và Triệu Trường Bách một đoạn khá xa rồi quay về.

Triệu Trường Bách giúp cô để lại hành lý vào cốp xe sau đó anh cũng từ tốn lái xe chạy đi. Bởi vì thời tiết mấy ngày nay không tốt, mây bay liên tục gặp sự cố nguy hiểm nên Triệu Trường Bách không an tâm để cô đi máy bay mà là anh đích thân lái xe tới đón. Quảng đường từ thành Bách Nhật tới Cát An khá xa, chạy xe với tốc độ nhanh kiểu gì cũng phải mất năm tiếng là ít.

Trần Trần mệt mỏi xoa mi tâm, bên ngoài trời lại bắt đầu mưa lác rác, không khí se lạnh này khiến cô cảm thấy buồn ngủ.

Triệu Trường Bách hơi quay sang nhìn cô, mỉm cười: “Em mệt thì ngủ một chút đi, còn khá lâu mới tới nơi.”

Trần Trần vẫn im lặng nhìn ra cảnh vật đang liên tục thay đổi bên ngoài cửa sổ xe.

“Sao vậy?”- Triệu Trường Bách hỏi.

Lúc này cô quay lại nhìn anh: “Trường Bách, anh nói Triệu thị đang gặp nguy cơ, có chuyện gì sao?”

Trần Trần ngạc nhiên khi cô đột nhiên đề cập tới chuyện công ty anh, nhắc tới công ty sắc mặt Triệu Trường Bách lộ rõ vẻ phiền não, anh thở dài: “Đúng là đang gặp một số chuyện, nhưng có nói ra em cũng không giúp được gì.”

Trần Trần chau mày: “Anh xem thường em?”

“Anh không muốn làm em lo lắng.”

“Anh nói rồi, chúng ta giờ là người yêu của nhau, có việc cũng nên cùng nhau đối mặt, anh không thể phiên muộn một mình như vậy.”- Trần Trần rất hợp tình hợp lý nói.

Triệu Trường Bách nghe cô nói vậy, trong lòng không khỏi cảm động. Trần Trần là đang quan tâm tới anh, có phải không?

Triệu Trường Bách mỉm cười, chắc là cô ngồi xe cảm thấy nhàm chán nên muốn nghe anh kể chuyện, nếu đã vậy anh cũng trải lòng về tình trạng hiện giờ của Triệu thị cho cô đỡ chán: “Gần đây ngân hàng của Triệu thị đang cạnh tranh với ngân hàng Siva, chắc em cũng từng nghe nói về ngân hàng này rồi.”

Trần Trần gật đầu, Siva là ngân hàng mang tầm quốc tế, địa vị trên thị trường không hề thua kém Triệu thị. Đặc biệt là cổ đông lớn nhất của Siva chính là Hoàng Thịnh, tuy bề ngoài Hoàng Thịnh không hề tham gia điều hành Siva nhưng người trong nghề ai cũng biết ông chủ thật sự của Siva chính là tập đoàn Hoàng Thịnh.

Đứng đầu Hoàng Thịnh là Hạ Dĩ Tường, nhưng về việc đột nhiên gây sự với ngân hàng của Triệu thị thì khỏi nói cũng biết là chủ ý của Hạ Dĩ Niên.

Bởi vì chỉ có hắn mới có thủ đoạn ngoan tuyệt như vậy.

Trước giờ cả hai bên luôn nước sông không phạm nước giếng, Triệu Trường Bách cũng không ngờ tới Siva lại quay sang đánh lén một cú khiến anh trở tay không kịp.

Triệu Trường Bách thở dài, trong giọng nói đều là vẻ lo lắng:

“Bọn họ cho rằng Triệu thị đang lũng đoạn thị trường, ép Triệu thị bán đi 41% cổ phiếu của ngân hàng.”

“Lũng đoạn thị trường?”- Trần Trần vừa nghe xong thì cười khẩy một cái khiến Triệu Trường Bách không hiểu suy nghĩ của cô.

Triệu thị trước giờ hoạt động tập trung nhất là ngành ngân hàng, còn Hoàng Thịnh thì khác, Hoàng Thịnh là tập đoàn đa ngành trong đó đầy mạnh nhất vẫn là ngành thời trang. Còn về hệ thống ngân hàng thì chỉ có con ác chủ bài là Siva, về việc tại sao Hoàng Thịnh lại chi khổng tiền để đầu tư ngân hàng này thì khỏi nói Trần Trần cũng biết.

Thường có câu nói, phía sau khối tài sản khổng lồ đều là tội ác. Hoàng Thịnh có thể đạt đến vị trí như ngày hôm nay khẳng định cũng đã làm không ít chuyện phi pháp, vì như dính líu tới một tổ chức sát thủ nào đó, nhờ mối quan hệ với thế giới ngầm để hạ gục đối thủ trên thương trường. Nếu đã dính tới việc phi pháp, thì mỗi lần giao dịch đều cần phải có một hệ thống ngân hàng đáng tin cậy dùng để vận chuyển số tiền phi pháp kia, hợp pháp hóa tài sản của Hoàng Thịnh.

Mà con người như Hạ Dĩ Niên, chắc chắn hẳn sẽ không bao giờ dễ dàng tin bất kì ai, cho nên năm ngoái hẳn đã đề nghị Hạ Dĩ Tường thành lập nên ngân hàng Siva.

Từ đó suy ra vai trò của ngân hàng Siva đối với Hoàng Thịnh là vô cùng quan trọng.

Bây giờ Siva đối đầu với Triệu thị, chắc chắn là phía sau Hạ Dĩ Niên đang âm mưu một phi vụ nào đó nên cần đánh lạc hướng một số người. Còn về việc lưng đoạn thị trường, chắc chắn cũng do hắn cất công an bài.

“Em cười gì thế?”- Triệu Trường Bách cảm thấy kì lạ, sao tự nhiên cô lại nở nụ cười khó hiểu như vậy, không phải cười vì vui mừng mà trông giống như là đang mỉa mai ai đó.

Trần Trần thu lại nụ cười trên môi, quay qua Triệu Trường Bách hàm ý nói: “Nếu em nói, em có cách giúp anh thì anh có nghe em không?”

“Em có cách?”- Triệu Trường Bách rõ ràng bị câu nói của cô làm kinh ngạc, nếu là cô gái khác chắc chắn anh sẽ phá lên cười cho qua chuyện, nhưng người này là Trần Trần.

Anh luôn cảm thấy cô rất khó đoán định, giống như một mê cung sâu thẳm khiến người khác không thể tìm lối ra.

Nhưng đâu có là mê cung anh cũng tình nguyện vì cô mà bước vào.

Trần Trần thông thả tựa lưng vào ghế, khoanh hai tay trước ngực: “Đây đều là trò cũ trên thương trường, có gì khó chứ.”

Còn nhớ lúc trước khi Yunus mới phát triển, còn yếu kém về mặt thương hiệu, liên tục bị các công ty lớn lúc đó chèn ép. Mẹ của cô và cô đã từng phải điều đúngn mấy lần tìm cách đối phó, cho đến bây giờ mấy thủ đoạn đó hoàn toàn không thể làm khó được cô nữa.

Triệu Trường Bách trong lòng không khỏi đặt ra một câu hỏi, anh đột nhiên quay lại nhìn cô: “Trần Trần, em rốt cuộc là ai?”

Gương mặt Trần Trần cứng đờ sau vài giây rồi cố nặn ra nụ cười miễn cưỡng: “Nói gì thế, em dĩ nhiên là Trần Trần rồi, còn là ai được?”

“Nhưng anh cảm thấy em không hề...”

“Cẩn thận!”

Trần Trần đột nhiên nhìn ra phía trước rồi hét lớn khiến Triệu Trường Bách chú ý rằng xe đang chạy vào đoạn gấp khúc, lúc này chỉ cần lệch tay lái chút thôi là cả hai người sẽ rơi xuống thung lũng tan xương nát thịt ngay.

Nhưng Triệu Trường Bách dù có đạp thắng thế nào cũng không thể dừng xe lại.

Mà chiếc xe đang đâm thẳng về phía thung lũng.

“Đạp thắng đi.”- Trong tình thế nguy hiểm, Trần Trần không khỏi mất bình tĩnh ra lệnh.

“Thắng xe vô hiệu rồi, không ăn thua.”

Trần Trần tái nhợt mặt, con đường này một bên là thung lũng một bên lại là vách núi, lại vô cùng vắng vẻ, thỉnh thoảng mới có một vài chiếc xe chạy qua. Bây giờ rõ ràng trước mắt là phanh xe có vấn đề, con đường ngày càng dốc, ngày càng nguy hiểm.

“Triệu Trường Bách, mau, để em lái cho.”- Trần Trần nắm lấy tay Triệu Trường Bách kéo qua chỗ mình sau đó nhanh chóng ngồi vào vị trí lái chính.

Cô thử đạp phanh, quả nhiên không hề có tác dụng. Nếu đã là vậy thì chỉ có cầm cự được phút nào hay phút đó, chỉ hy vọng đoạn đường phía trước không có chiếc xe nào, như vậy sẽ không gây thương vong là tốt rồi.

Nhưng ông trời dường như không nghe thấy lời cô.

P phía trước xuất hiện một chiếc xe con, nhưng vận tốc của chiếc xe cô đang vô cùng cao, không thể phanh vậy chỉ có thể né. Nếu cô né về bên trái, sẽ đâm đầu xuống thung lũng, còn nếu né về bên phải thì đâm vào vách núi.

Cho dù là thế nào, cũng không vẹn toàn.

Khoảng cách giữa cô và chiếc xe con ngày càng gần, Trần Trần hít sâu một hơi, lấy can đảm xoay vô-lăng một cái.

Trần Trần vẫn là chọn vách núi đá kia, dần bánh xe đột ngột chuyển hướng, chiếc xe phóng đi loạng choạng, cuối cùng là đâm mạnh vào vách núi đá tạo nên một âm thanh như trời sập. Cú chấn động rất mạnh, chiếc xe bị hất văng ra đường như là bay lên không trung sau đó lật ngược lại.

Chỉ trong phút chốc khói vào lửa bốc lên nghi ngút, mùi khét tửa hồ có thể làm hồng khúu giác của con người.

Người dân sống gần đó cũng bị làm chú ý, trong phút chốc ào ra, vừa nhìn thấy một cảnh trước mắt thì ai cũng kinh hoàng.

Mọi người tìm thấy Trần Trần và Triệu Trường Bách trong xe, lúc được kéo ra cả hai đều bất tỉnh, khắp người đều là máu me, khắp khoang mũi và miệng đều là tro tàn.

Ngay lập tức xe cấp cứu đến nơi, cảnh sát phong tỏa hiện trường điều tra sự việc.

Chú thích:

Lũng đoạn thị trường: Lũng đoạn thị trường là hoạt động có chủ đích nhằm tác động đến sự vận hành tự do và công bằng của thị trường, tạo ra các hiệu ứng giả tạo liên quan đến giá cả của thị trường chứng khoán, hàng hóa hoặc tiền tệ.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Chương 25: Bản năng của anh chính là bảo vệ em.

Trần Trần tuy khắp cả người đau nhức, ngay cả mí mắt cũng đau nhưng ý thức vẫn còn sót lại được đôi chút. Cô có thể nghe thấy tiếng còi inh ỏi của xe cứu thương, tiếng bánh xe băng ca, rồi còn có thể ngửi thấy mùi thuốc khử trùng khi cô được đẩy vào phòng cấp cứu.

Bên tai vang lên rất nhiều giọng nói:

“Nguy rồi, cô gái này nhiều máu như vậy, chắc không khả quan rồi.”

“Bình tĩnh đi, máu trên người cô ấy là của Triệu Trường Bách.”

“Những mảnh vỡ của kính xe ghim sâu vào thịt, không lấy ra không được.”

“Mau chụp mê, chúng ta phải phẫu thuật lấy chúng ra.”

Sau đó cô hoàn toàn không biết gì nữa, cũng không còn cảm giác đau đớn nữa.

Lúc Trần Trần tỉnh lại, khắp người đều là vết thương nhưng hầu hết chỉ là trầy xước ngoài da. Các bác sĩ liền nhanh chóng tới xem xét kỹ càng từng chút một, sau khi xác định tình trạng của cô hoàn toàn bình thường mới yên tâm rời đi.

Trần Trần nghe mấy y tá kể lại tình hình lúc đó, bọn họ đến hiện trường vụ tai nạn khó khăn lắm mới đưa được cô và Triệu Trường Bách ra khỏi chiếc xe kia. Lúc đó cô và anh cả người đều là máu, hơn nữa Triệu Trường Bách lại còn ôm cô rất chặt, vì thế cho nên vết thương trên người Trần Trần căn bản không thể so được với Triệu Trường Bách.

Cô còn nhớ được tình huống nguy hiểm lúc đó, bên tai Trần Trần vang lên một tiếng la: “Trần Trần, cẩn thận.” – Ngay sau đó cô bị một lực kéo lại ôm vào lòng thật chặt, rồi con chấn động ập tới, Trần Trần không còn biết gì nữa.

Là Triệu Trường Bách lấy thân mình bảo vệ cho cô sao?

Nhưng vậy thương thế của anh...

Trần Trần bước xuống giường định đi sang phòng của Triệu Trường Bách thì bị y tá ngăn lại.

“Tôi khuyên cô tốt nhất là đừng nên đi.”

Trần Trần nghĩ là y tá lo lắng cho tình trạng thương thế của mình nên nói: “Không sao, tôi đi được.”

Y tá không cản được cô, đành thờ dài hết cách. Phòng bệnh của Triệu Trường Bách cách phòng của cô một dãy hành lang, Trần Trần bám vào vách tường suốt dọc đường đi mới có thể đứng vững. Lúc cô vừa mở cửa bước vào, mọi người bên trong liền dồn ánh mắt về phía cô.

Nhưng Trần Trần chỉ chú tâm quan sát Triệu Trường Bách, anh vẫn chưa tỉnh lại, khắp đầu là băng màu trắng, tay chân bị ghim đủ loại kim tiêm truyền thuốc.

Quả nhiên, thương thể của anh nặng hơn cô rất nhiều.

“Trường Bách...”- Trần Trần bước tới bên cạnh vừa định chạm vào Triệu Trường Bách thì bị người phụ nữ trung niên kia hất mạnh tay ra khiến cô lao đảo lui về phía sau.

Mẹ Triệu nhìn cô, nước mắt lưng tròng nhưng lời lẽ lại cực kì phần nộ: “Cô chính là con sao chổi đó sao? Cô còn mặt mũi tới đây, cô không nghĩ rằng bản thân mình đã không may mắn lại còn đem xui xẻo tới cho người khác. Trường Bách chính là vì cô nên mới ra nông nỗi này, tại sao lúc đó cô lại dành cảm lái chứ? Cô cho mình là ai, nếu để Trường Bách cảm lái thì vụ tai nạn này sẽ không xảy ra. Chính cô, là chính cô tự cho mình tài giỏi, cô trả con trai lại cho tôi, trả con trai cho tôi.”

“Mình à, con trai chúng ta vẫn bình an, mình nói trả lại là có ý gì?”- Ba Triệu ngồi ở phía xa lên tiếng quở trách.

Mẹ Triệu khóc lóc, thảm thương: “Bình an? Như thế này mà gọi là bình an sao? Bác sĩ nói rồi, nó có thể không qua khỏi, khi nãy chính miệng bác sĩ nói...”

Trần Trần dường như đứng không vững nữa, cô loạng choạng lui ra sau, hai mắt thất thần nhìn Triệu Trường Bách.

Anh sẽ không qua khỏi sao?

Ba Triệu chật lưỡi: “Không được nói gỡ nữa.”

Mẹ Triệu đau lòng đến mức tim suýt thất lại, dùng ánh mắt căm phẫn nhìn cô, bước lên trước mặt Trần Trần vung tay tát cho cô một cái thật mạnh.

“Mình à...”- Ba Triệu rõ ràng cũng kinh ngạc vô cùng, muốn lên tiếng can lại.

Trần Trần ôm lấy một bên gò má, cô không thể nói gì hơn. Chỉ biết đưa mắt quan sát Triệu Trường Bách, mặc kệ sự ngăn cản của mẹ anh, cô bước tới cạnh giường bệnh, nhẹ nhàng nắm lấy tay anh.

Mẹ Triệu không can được cô, đành đứng phía xa mà nhìn.

Tay Triệu Trường Bách rất lạnh, giống như là thân xác anh ở đây nhưng hiện giờ linh hồn anh đang ở một nơi bằng giá nào đó vậy. Trần Trần không hiểu, tại sao vào khoảnh khắc đó anh lại lấy thân mình để bảo vệ cô? Lúc đó tình thế nguy cấp, rõ ràng anh không có thời gian để suy nghĩ gì vậy mà vẫn can đảm che chở cô vào lòng.

Khoảnh khắc anh ôm chặt lấy cô, anh đang nghĩ gì?

Lúc đau đớn vì bị thương, anh đang nghĩ gì?

“Trường Bách, anh phải khỏe lại. Anh có nghe em nói không, cái gì không qua khỏi chứ... em không tin.”- Trần Trần nói, cô thật sự không muốn khóc thể nhưng lại vừa nói nước mắt vừa rơi, giọng nói cũng nghẹn ngào.

“Cô đừng có ở đây giả nhân giả nghĩa, mau rút đi cho tôi.”- Mẹ Triệu căm hận đứng phía xa nói.

Trần Trần vẫn không để mấy lời nói kia lọt vào tai, cô chăm chú nhìn Triệu Trường Bách: “Anh xem, em đã không sao rồi, anh cũng không được xảy ra chuyện. Chẳng phải anh nói sẽ dạy em cái gì đó sao, tuy em không biết nhưng em sẽ học thứ mà anh muốn dạy.”

Trần Trần ngồi một lúc ở đó, mẹ Triệu liên tục đay nghiến với những lời khó nghe còn ba Triệu thì trầm mặc ngồi một bên quan sát.

Cho đến lúc giữa khuya, lúc Trần Trần đang mơ màng ngủ thì nghe thấy tiếng ồn ào bên ngoài. Có rất nhiều y tá hối hả chạy tới chạy lui, cô tùy tiện ngăn một người lại hỏi xem đã xảy ra chuyện gì.

“Triệu Trường Bách đột nhiên sốt cao, e là không thể qua đêm nay, các bác sĩ đang hội chẩn trong phòng cấp cứu.”

Lời nói của nữ y tá khiến Trần Trần suýt chút nữa ngất đi. Dẹp cô cũng không nhớ mang vào, loạng choạng chạy về phía phòng cấp cứu.

Trong đầu chỉ vang lên một câu nói: Triệu Trường Bách, Triệu Trường Bách, anh nhất định không được xảy ra chuyện.

Lúc cô tới, mẹ Triệu tuy có phần nộ nhưng bây giờ bà lại vì lo lắng đến mức không còn hơi sức đâu quan tâm tới cô nữa. Trần Trần sốt ruột nhìn qua ô cửa kính nhỏ trên cửa, nhưng cô vẫn không nhìn thấy được bên trong.

Đứng đợi khoảng nửa tiếng, từ bên trong phòng cấp cứu truyền ra âm thanh tí tít thật dài. Đó là tín hiệu cho thấy máy điện não đồ đã trở thành một đường thẳng...

Mọi người bên ngoài, bao gồm cả cô đều ngã quỵ.

Sau đó là tiếng máy kích tim căng thẳng từng hồi. Lần thứ nhất, lần thứ hai, lần thứ ba...

Liên tục không hiệu quả.

Mẹ Triệu khóc đến nỗi ngất đi, Trần Trần lắc đầu, không không thể nào...

Cô đứng lên cầm đầu dây mạnh cửa phòng cấp cứu ra, mặc kệ mấy ánh mắt của các bác sĩ bên trong, cô chạy đến bên cạnh Triệu Trường Bách. Nắm lấy bàn tay lạnh ngắt của anh, cầu xin: “Trường Bách, em biết rốt cuộc mối tình đầu có gì đặc biệt rồi. Anh chính là mối tình đầu của em, em vẫn chưa cảm nhận đủ, anh không được chết.”

Trần Trần liên tục ra sức lay lay người anh, liên tục gọi tên anh.

“Cô gái, cậu ấy đi rồi.”

Câu nói chót lại quá trình cấp cứu của bác sĩ khiến Trần Trần chết lặng, mọi hành động cũng ngừng lại, cô mất hết trọng tâm ngã xuống dưới đất. Bên ngoài hành lang là tiếng khóc thảm thương, bên trong phòng cấp cứu là giọt nước mắt lặng lẽ của cô.

Tít!

Một âm thanh khẽ khàng vang lên, mọi người ngay lập tức khẩn trương nhìn màn hình đo nhịp tim. Tất cả đều cho rằng bản thân đã nghe lầm rồi, nhưng lại lần nữa một tiếng nữa vang lên, đường thẳng trên màn hình cũng bắt đầu chuyển động.

Các bác sĩ kinh hi chạy tới khám lại cho Triệu Trường Bách sau đó một lúc quay ra vui mừng thông báo: “Cậu ấy sống rồi, sống lại rồi. Thật thần kì quá, thật sự đã sống lại rồi.”

Trần Trần chạy tới nắm lấy tay anh, tay anh đã có lại hơi ấm rồi, anh thật sự đã sống lại rồi. Cô vui mừng đến bật khóc, như một con ngốc ôm chặt lấy anh.

Thật quá tốt rồi, nếu như Triệu Trường Bách có mệnh hệ gì thì cả đời này cô cũng không tha thứ cho mình.

.....

Sáng ngày hôm sau, sau khi bác sĩ đến khám và cho cô xuất viện, Trần Trần vui mừng chạy sang phòng Triệu Trường Bách. Cô muốn nói với anh rằng cô đã hồi phục rồi, nếu anh còn không mau khỏe lại thì cô sẽ bỏ lại anh một mình ở bệnh viện.

Nhưng khi vừa đến gần phòng bệnh, cô bị tiếng cười nói bên trong làm đứng lại trước cửa.

Là tiếng mẹ Triệu, bà đang rất vui vẻ dùng tiếng anh nói: “Trường Bách con xem, công nương Era người ta có thành ý biết mấy, vừa nghe tin con gặp tai nạn đã vội vã một ngày một đêm tới đây.”

Trần Trần nhẹ nhàng bước tới vài bước, len lén nhìn qua khe cửa phòng bệnh. Triệu Trường Bách đã tỉnh lại, nhưng sắc mặt anh vẫn còn rất xanh xao, ngồi cạnh Triệu Trường Bách là một cô gái người Anh, mái tóc vàng màu hạt dẻ của cô ấy được xõa xuống như một nàng công chúa, bộ váy mà cô ấy đang mặc cũng là hàng đắt tiền được cắt may tinh tế. Công nương Era kia nói một câu bằng tiếng anh với Triệu Trường Bách, Trần Trần đã từng học qua ngôn ngữ này nên có thể hiểu được câu nói đó.

“Chỉ cần chúa sẽ phù hộ cho anh ấy là con an tâm rồi, Trường Bách, anh làm em lo lắng quá.”

Mẹ Triệu nghe thấy vậy liền càng cười càng tươi, thái độ vô cùng hồ hởi. Đồng thời bà âm thầm lay bàn tay Triệu Trường Bách, ra dấu cho Triệu Trường Bách nói chuyện. Anh không muốn làm mẹ khó xử, miễn cưỡng nói một câu khách sáo. Mẹ Triệu ngồi cạnh lại vui vẻ thêm vào: “Trường Bách tính tình lạnh nhạt như vậy, cháu đừng để tâm, cháu xem vừa nghe cháu đến là nó ngay cả đang hôn mê cũng tỉnh lại đó.”

Era tươi cười, giọng nói cùng thái độ vô cùng chuẩn mực, hoàn toàn dễ nhận biết nàng là con gái của hoàng tộc: “Trường Bách và cháu mới gặp, không thân thiết cho lắm nên đây là chuyện thường. Nhưng cháu từ Anh quốc xa xôi kia đã nghe không biết bao lần đại danh của anh ấy, vừa ngưỡng mộ lại vừa sùng bái, cháu đối với anh ấy hiểu biết rất rõ ràng.”

“Ây dô, đứa trẻ này sao lại hiểu chuyện thế không biết, Trường Bách con thật có phước, có diễm phúc cưới được cô vợ lễ độ như vậy.”- Mẹ Triệu thái độ rõ ràng rất thích cô con dâu tương lai này, hơn nữa trong ánh mắt bà bảy phần là thật sự thích còn ba phần là đang lấy lòng.

Trần Trần đứng ngoài cửa, cô hiểu và nghe rất rõ ràng. Cái gì là vợ? Triệu Trường Bách có vị hôn thê rồi sao?

Triệu Trường Bách cảm thấy rất phiền phức anh hơi chuyển tầm mắt sang chỗ khác thì vô tình nhìn thấy Trần Trần đang mặt mày xanh mét đứng ở cửa. Kể từ lúc tỉnh lại, mẹ của anh vẫn luôn ở đây, sau đó thì Era đột nhiên xuất hiện, anh dù trong lòng vô cùng lo lắng nhưng cũng không dám hỏi thăm càng không thể đi sang thăm cô. Nhưng bây giờ nhìn thấy Trần Trần chỉ bị thương ngoài da, hoàn toàn không sao và đang lành lặn đứng trước mặt mình Triệu Trường Bách mới thở phào nhẹ nhõm.

Dường như cảm nhận được sự khẩn trương của Triệu Trường Bách, mẹ Triệu cũng nhìn về phía cửa sau ánh mắt liền lướt qua một tia khinh bỉ.

Công nương Era nhìn thấy Trần Trần, quay qua hỏi mẹ Triệu: “Cô ấy là ai vậy?”

“Có một số người giống như khí bản vậy, vừa xuất hiện là khiến xung quanh toàn mùi hôi.”

“Mẹ.”- Triệu Trường Bách vội vàng cản mẹ mình lại, bởi vì câu nói vừa rồi của mẹ Triệu dùng bằng ngôn ngữ địa phương, rõ ràng là bà cố tình nói cho Trần Trần nghe.

Trần Trần không biết tại sao lúc này cô cảm thấy bản thân thật dư thừa, nhìn xem gia đình người ta tụ họp, có con dâu và mẹ chồng cực kì hòa thuận, còn cô là cái gì chứ? Trần Trần hơi sụp mắt, nói: “Bác sĩ cho em xuất viện rồi, em chỉ định sang thăm anh thôi, thăm xong rồi, em đi đây.”

“Trần Trần.”- Triệu Trường Bách nhìn thấy cô định rời đi thì gấp tới mức định xoay người bước xuống giường.

Trần Trần thấy vậy liền cản lại: “Anh đừng xuống giường.”

Vết thương anh vẫn chưa khỏi, không thể xuống giường chẳng lẽ anh không biết. Nhưng mà xem ra Trần Trần đã hiểu lầm anh rồi, thái độ cô như vậy là muốn nói cho anh biết cô đã rút lui sao?

Triệu Trường Bách ngồi trở lại giường bệnh: “Được, anh không xuống giường, em qua đây.”- Rồi anh quay qua mẹ Triệu, dùng tiếng anh nói để Era cũng hiểu được: “Hai người ra ngoài trước đi.”

Nếu là bình thường, mẹ Triệu sẽ không rời khỏi, bà không thể để con ranh kia và con trai mình có không gian riêng được. Nhưng giờ có Era ở đây, nếu bà không đi Era cũng dĩ nhiên không có lý do để đi, như vậy chẳng phải mọi chuyện sẽ bị lộ hết sao.

Mẹ Triệu quay qua Era ngó ý muốn dẫn nàng đi thăm quan thành phố, Era vui vẻ gật đầu. Rất nhanh hai người rời khỏi bệnh viện, trong căn phòng lớn chỉ còn lại Trần Trần và Triệu Trường Bách.

Cô đứng một bên im lặng.

Anh ngồi trên giường nhìn cô.

“Em...”

“Anh...”

Cô sụp mắt im lặng để anh nói, nhưng Triệu Trường Bách cũng ngược lại đợi cô nói, thành ra không khí trở về sự im lặng dai dẳng.

Qua một lúc lâu cả hai đều không chịu được nữa đồng thời đưa mắt nhìn nhau.

“Anh khỏe chưa?”- Trần Trần vẫn là người lên tiếng trước.

“Khỏe rồi, em làm sao, có bị thương nặng lắm không? Lại đây anh xem nào.”- Triệu Trường Bách lo lắng hỏi.

Trong ánh mắt anh đều là sự quan tâm cùng lo lắng, Trần Trần nhất thời không biết làm gì đành nghe theo lời anh, đi tới cạnh anh. Triệu Trường Bách nắm lấy tay cô xem đi xem lại, vừa nhìn đã biết là do mảnh vỡ kính xe ghim vào, hơn nữa cánh tay chỉ chút vết phỏng do lửa nóng. Nhưng cũng may là đã kịp thời xử lý, tình trạng này sẽ không để lại sẹo.

“Cũng may không sao.”- Triệu Trường Bách dường như trút được một sự lo lắng trong lòng.

Trần Trần rút tay về: “Em thì có thể có chuyện gì chứ, ngược lại là anh, suýt chút mất mạng đấy.”- Trần Trần thở dài rồi ngồi xuống cạnh anh: “Sao lúc đó anh lại bảo vệ em?”

“Ý em là sao?”- Triệu Trường Bách không hiểu hỏi lại.

“Lúc đó rất nguy hiểm, nếu là người khác thì trước tiên sẽ theo bản năng chắn lấy bản thân mình trước, nhưng lúc đó anh lại lấy thân mình che chở cho em. Em không hiểu ... sao anh có can đảm đó, tại sao anh có thể cao thượng như vậy?”

Triệu Trường Bách bật cười, vỗ nhẹ đầu cô, giọng nói âu yếm: “Cô gái ngốc, đó không phải anh cao thượng cũng không phải là can đảm, nếu nói bản năng của người khác chính là bảo vệ mình thì bản năng của anh chính là bảo vệ em.”

Trần Trần chớp mắt, bị lời nói của Triệu Trường Bách làm cảm động.

“Vậy nên... anh nói đó là hành động bản năng?”

Triệu Trường Bách gật đầu, tay anh chạm nhẹ vào mặt cô, rất nhẹ nhàng cứ như chỉ sợ mạnh tay một chút là cô sẽ tan biến: “Vào khoảnh khắc nguy hiểm đó, anh hoàn toàn không có thời gian suy nghĩ. Điều duy nhất anh biết, đó chính là em không được xảy ra chuyện, phải bình an, còn anh... sao cũng được.”

Trần Trần hạnh phúc đỏ hồng mắt, cô thật sự bị lời nói của anh làm cho cảm động.

“Cái gì mà anh sao cũng được, em cũng sẽ không để anh xảy ra chuyện gì. Trường Bách, cái mạng nhỏ này của em là do anh lùm về, vì vậy em nợ anh một mạng.”

Triệu Trường Bách cốc nhẹ vào đầu cô, yêu chiều nói: “Cái gì mà nợ anh một mạng, cái mạng nhỏ này của em cũng là của anh.”

Trần Trần le lưỡi cười, sau đó hỏi: “À, cô gái khi nãy là ai thế?”

Nhắc đến vấn đề này, sắc mặt Triệu Trường Bách cũng trở nên nặng nề hơn: “Cô ấy là công nương Era, là người của hoàng tộc Anh.”

Trần Trần gật đầu ‘ò’ một tiếng: “Wao, anh quen biết cả người trong hoàng tộc Anh, thật có bản lĩnh. Em cũng muốn làm quen với cô ấy, nhưng lại không hiểu thứ ngôn ngữ mà cô ấy nói, tiếc quá...”

Triệu Trường Bách đưa mắt nhìn cô, hỏi: “Em không hiểu sao?”

Trần Trần gật đầu, không hề do dự.

“Vậy sao khi nãy em đứng ngoài cửa có vẻ không được vui?”

“Là vì em còn mệt.”- Trần Trần cười: “Vội lại... mẹ anh đối với em có vẻ rất có ác cảm”

Triệu Trường Bách trầm mặc một lúc, đây chính là chuyện khiến anh phiền não nhất, thành kiến của mẹ anh còn khó giải quyết hơn chuyện hôn sự với Era nhiều. Mẹ anh xuất thân đài cát, đối với những cô gái không có gia thế luôn giữ thái độ kinh rẻ, Trần Trần cũng không phải ngoại lệ.

Triệu Trường Bách nắm lấy tay cô nhẹ giọng an ủi: “Em yên tâm, về chuyện mẹ anh anh sẽ nhân cơ hội nói rõ với bà. Em đừng suy nghĩ nhiều, cũng không được bỏ cuộc. Em có biết lúc anh sốt cao, suốt chút nữa là không qua khỏi nhưng anh vẫn có thể nghe thấy được từng câu từng chữ của em, em đã thừa nhận là yêu anh rồi. Mỗi chữ anh nghe vào đều đáng giá ngàn vàng, cho dù là chuyện gì thì em cũng không được bỏ cuộc, có biết không?”

Trần Trần gật đầu, tựa vào ngực Triệu Trường Bách, mỉm cười hạnh phúc: “Em không bỏ cuộc.”

Trần Trần mỉm cười mãn nguyện, ngược lại Trần Trần lại lướt qua nơi đáy mắt một tia âm đạm mà anh không thấy được.

Quả nhiên anh nói dối cô, anh không hề nhắc tới chuyện Era kia chính là vợ chưa cưới của mình.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh*, *Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Chương 26: có phải hay không cô cũng nên hy sinh vì tôi một chút?

Buổi tối, đèn trong phòng không bật. Giữa đêm khuya thế này, tất cả mọi người đều say ngủ, yên tĩnh đến khiến người ta ù tai.

Trần Trần không thể nào chợp mắt, cô suy nghĩ tới rất nhiều chuyện, ví như là ai muốn hại cô? Phan xe đột ngột hỏng chắc chắn không phải là sự cố, cô có thể khẳng định có kẻ giở trò. Nhưng mà kẻ đó là ai, là ai lại có thù với cô như vậy?

Hoặc giả là người đó có thù với Triệu Trường Bách?

Trong đầu Trần Trần liên nghĩ tới Lý Gia Hân, kể từ lúc trùng sinh người cô đặc tội cũng chỉ có cô ta. Thế nhưng Lý Gia Hân lại yêu thầm Triệu Trường Bách, cô ta không thể vì muốn hại cô mà ảnh hưởng tới an nguy của anh được. Nếu người đó là kẻ thù của Triệu Trường Bách thì sao? Hiện giờ kẻ thù của anh cũng chỉ có Hạ Dĩ Niên, nhưng Trần Trần biết chắc chắn Hạ Dĩ Niên sẽ không làm việc này.

Bên ngoài ai cũng biết rằng giữa Triệu thị và Siva đang mâu thuẫn, nếu như lúc này một trong hai bên ai gặp bất trắc thì dư luận ngay lập tức sẽ hướng mũi dùi vào phía còn lại. Hạ Dĩ Niên là người làm ăn, hẳn cần tới sự ủng hộ của dư luận cho nên việc làm ngu ngốc này chỉ hại mà không lợi đối với hắn.

Trần Trần càng nghĩ lại càng khó hiểu.

Cô ngồi chống cằm nhìn ra cửa sổ, dù gì cũng không ngủ được nữa, đêm nay định là cô phải thức trắng rồi.

Điện thoại lúc này reo lên, Trần Trần nhìn tên người gọi tới, không khỏi có chút khản trương. Vừa nghĩ tới tào tháo tào tháo liên gọi tới, là Hạ Dĩ Niên.

Trần Trần có chút không muốn nghe máy, nhưng lại nghĩ tới sao cô lại sợ đến mức không dám nghe máy chứ? Càng nghĩ càng thấy không hợp lý, cuối cùng cô vẫn đặt điện thoại lên tai, chưa kịp nói alo thì giọng nói trầm lãnh của Hạ Dĩ Niên thông thả vang lên.

“Xem ra cô lại phải đấu tranh tư tưởng rất lâu mới dám nghe máy.”

Trần Trần cứ như là cách một lớp màn hình điện thoại bị hấn thổi hơi nóng vào tai khiến cô rùng mình.

“Vừa hay, tôi cũng đang nghĩ tới cậu hai.”- Trần Trần bình tĩnh nói, sau đó lại sợ hấn hiểu lầm liền thêm vào: “Đương nhiên là không phải ý tốt gì.”

Cô nghe thấy tiếng cười của Hạ Dĩ Niên, chỉ đơn giản là một âm thanh khẽ phát ra lại dễ nghe vô cùng: “Tôi cũng biết cô nghĩ tới chuyện gì, và còn biết trong lòng cô đã có đáp án.”

Hấn biết sao, hấn muốn chơi trò đoán suy nghĩ với cô hay sao mà nói mập mờ như thế?

“Nếu vậy giữa khuya cậu hai gọi cho tôi, chắc không phải để thăm bệnh?”- Trần Trần lạnh lùng hắng giọng.

Sau một phút im lặng, thanh âm rất êm tai của hấn lại lần nữa truyền vào điện thoại: “Tôi muốn cô ngày mai nói với truyền thông rằng đó chỉ là một vụ tai nạn.”

Trần Trần cười khẩy một tiếng, cô đoán quả không sai mà. Hạ Dĩ Niên chắc chắn sẽ không để sự việc này ngăn cản kế hoạch của hấn, hấn sẽ tìm mọi cách để bịt miệng công chúng lại. Mà mấu chốt bây giờ lại đang do cô nắm giữ, Hạ Dĩ Niên chỉ có thể cầu sự giúp đỡ của cô. Trần Trần biết một người cao ngạo ngông cuồng như hấn, có đánh chết thì hấn cũng không thừa nhận rằng hấn đang nhờ vả cô.

Nhưng Trần Trần vẫn không nhịn được muốn hạ bệ oai phong của hấn: “Cậu hai là đang cầu sự giúp đỡ của tôi sao?”

Lúc này Hạ Dĩ Niên lại im lặng. Khỏi cần nhìn Trần Trần cũng biết ánh mắt hấn bây giờ lạnh lẽo đến cỡ nào, rét buốt đến cỡ nào.

Nào ngờ sau một lúc, Hạ Dĩ Niên nói: “Nếu cô Trần Trần thấy vui, có thể suy nghĩ như vậy.”

Hạ Dĩ Niên là người đàn ông sắc sảo, mạnh mẽ và trải đời. Hấn tuyệt đối có thể khiến người khác phải vô thức phục tùng mệnh lệnh của hấn, có thể từ chết nói thành cho sống lại. Hấn có năng lực hô mưa gọi gió trên thương trường bao nhiêu năm như vậy, Trần Trần biết cô không phải đối thủ của hấn. Vì vậy không ngu ngốc mà tiếp tục khiêu khích hấn nữa, cô vào đề: “Tại sao tôi phải giúp anh?”

“Cô cần mấy lý do?”

Trần Trần kì quái hỏi: “Anh có nhiều lý do lắm sao?”

“Cô cần bao nhiêu, tôi có bấy nhiêu.”

“Cho tôi ba lý do.”- Trần Trần lạnh lùng nói.

Hạ Dĩ Niên có lẽ đang cười, nhưng là nụ cười cực kì tàn nhẫn, bởi vì giọng nói của hấn đều không có một chút gọi là vui vẻ: “Kẻ muốn hại cô hiện giờ không biết là ai, nếu cô nói ra bên ngoài rằng đây chỉ là tai nạn sẽ khiến kẻ đó lo là cảnh giác, như vậy tạm thời sẽ không gây thêm phiền phức cho cô. Đó là lý do thứ nhất, thứ hai, hiện giờ Triệu thị đang gặp biến cố, cô thử nghĩ xem nếu như tin tức có người muốn hại Triệu Trường Bách lan ra ngoài sẽ khiến giá cổ phiếu của Triệu thị tuột dốc không phanh ngay lập tức, cổ đông của Triệu thị sẽ hoang mang rút vốn, đó là tâm lý chung và quy là tắc vận hành của kinh tế. Thứ ba, nói không chừng ngày mai báo đài sẽ đưa tin Triệu thị trong vòng một đêm mất đi người thừa kế, cổ phiếu bị Hoàng Thịnh mua sạch toàn bộ.”

“Anh uy hiếp tôi?”- Trần Trần lạnh lùng, giọng nói không khỏi không có sự phẫn nộ. Ngoại trừ lý do đầu thì lý do thứ ba rõ ràng là uy hiếp.

Hạ Dĩ Niên hừ lạnh, giọng điệu ngông cuồng nhưng lại vô cùng quyết đoán hỏi một câu: “Giờ thì cô đã biết tôi có phải cầu xin sự giúp đỡ của cô không rồi đấy.”

“Anh...”- Trần Trần tức đến mức đầm mạnh xuống giường, nhưng lại không muốn mất bình tĩnh mà to tiếng với hấn, cô đành nén cục tức này lại.

Hơn ai hết cô biết rõ, Hạ Dĩ Niên hoàn toàn có thể âm thầm lấy mạng một người, không phải chỉ riêng hấn, trên thương trường đây là một chiêu thức thường xuyên được áp dụng. Nếu bây giờ Triệu Trường Bách chết, vậy thì mọi chuyện đối với hấn sẽ khác đi ngay. Chết không đối chứng, tới lúc đó hấn nguy tạo một số bằng chứng chứng minh hấn vô can là được, với thế lực của Hoàng Thịnh thì đây là chuyện quá dễ dàng.

Trần Trần tận mắt nhìn thấy hấn giết người rồi, có chuyện gì mà hấn không dám làm nữa chứ.

“Được, Hạ Dĩ Niên tôi đồng ý với anh chuyện này, nhưng tôi cũng cảnh cáo anh một chuyện.”- Trần Trần thỏa hiệp, hai lý do đầu của Hạ Dĩ Niên vô cùng hợp lý, hiện giờ cô không biết kẻ đó là ai tốt nhất vẫn nên giả vờ vô hại chờ cơ hội tấn công để tránh thất bại.

“Cảnh cáo?”- Hạ Dĩ Niên dường như chú ý vào hai từ này, đặc biệt nhắc lại sau đó hừ lạnh một tiếng.

Trần Trần mím môi, nhấn mạnh từng chữ: “Tôi không cần biết phía sau anh đang âm mưu điều gì, mọi chuyện chỉ nên tới đây mà thôi. Anh thật sự cho rằng những chiêu trò của anh áp dụng với Triệu thị tôi không có cách nào giải quyết sao? Bây giờ tôi chính là bạn gái của Triệu Trường Bách, mọi chuyện liên quan tới anh ấy và Triệu thị tôi đều muốn dính vào, nhưng tôi không mong sẽ đắc tội với cậu hai.”

“Không mong sẽ đắc tội với tôi?”- Hạ Dĩ Niên vẫn không có vẻ tức giận, khó hiểu lặp lại câu nói.

Trần Trần Vãn vô cùng bình tĩnh: “Danh tiếng của cậu hai trên thương trường không ai là không biết, tôi cũng hiểu rõ nếu đối đầu với anh sẽ có hậu quả như thế nào, nhưng nếu hậu quả mà tôi nhận được có thể đảm bảo an toàn cho Triệu Trường Bách thì tôi sẽ không ngần ngại gì. Chúng tôi đành đồng cam cộng khổ cùng nhau vậy.

“Rốt cuộc thì lý do gì khiến cô có thể hy sinh vì Triệu Trường Bách như vậy?”

Sau một lúc im lặng Hạ Dĩ Niên lại đột nhiên hỏi một câu khiến Trần Trần khó hiểu. Hắn biết cô là kiểu người không dễ bản thân chịu thiệt thòi, hơn nữa lại còn khá ích kỷ, không phải loại thánh nữ bao dung người khác. Cô gái này chính là hoa hồng đỏ được ủ trong lớp nhựa thông, khiến người khác vừa say mê lại vừa hận không thể bóc đi lớp nhựa bên ngoài để mà chiêm đoạt.

Chính vì thế làm hắn khó hiểu, Triệu Trường Bách có ma lực gì có thể khiến cô gái như vậy nói ra một câu đồng cam cộng khổ kia?

Giọng nói trầm thấp của Hạ Dĩ Niên mang theo chút cười giễu, Trần Trần có thể nghe ra được ý tứ suy tư và mỉa mai của hắn. Cô không khỏi bất an, bàn tay cầm điện thoại cũng run lên, miễn cưỡng lắm mới nói một câu: “Anh ấy đã cứu tôi thoát chết.”

“Nếu nói cứu cô, lần trước lúc ở khu rừng đó tôi cũng cứu cô một mạng, có phải hay không cô cũng nên hy sinh vì tôi một chút?”- Giọng nói của hắn không lớn không nhỏ, chậm rãi mà du dương, lạnh lùng lại trầm thấp khiến người khác bất giác say đắm.

“Tôi có thể hiểu rằng cậu hai đang cầu xin tôi không?”- Thái độ của Trần Trần hoàn toàn là nghi kỵ.

Nào ngờ Hạ Dĩ Niên hừ lạnh, giọng nói say đắm lòng người vừa rồi cũng đột ngột chuyển lạnh, chứng tỏ hắn vô cùng không vui: “Đừng cố tỏ ra mình là người biết ẩn nói trước mặt tôi, tốt nhất thu mấy lời vừa rồi lại, còn nếu cô vẫn muốn đứng ở phe đối lập với tôi, tôi chờ cô.”

Ba chữ cuối cùng phát ra vô cùng mạnh mẽ, ngay sau đó hắn tắt điện thoại.

Khải Ca đứng yên lặng phía xa này giờ cũng lên tiếng: “Cậu hai, cô gái này thật sự là phúc tinh tiếp theo của ngài sao? Nếu là vậy thì tuyệt đối không thể để cô ta ở gần Triệu Trường Bách thêm nữa.”

Khải Ca đi theo Hạ Dĩ Niên đã nhiều năm, chứng kiến biết bao việc động trời trên đời này. Đối với chuyện ma cà rồng cậu cũng đã đi tìm hiểu qua, phúc tinh chính là người có sinh mệnh tạm thời khác chế ma tính trong máu của ma cà rồng, là một phúc tinh tuyệt đối không được thất thân với bất người đàn ông nào khác, nếu không máu của người đó sẽ mất đi tác dụng, không còn hiệu lực đối với ma cà rồng.

Hạ Dĩ Niên chậm rãi xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, gương mặt anh tuấn càng thêm lạnh lẽo, nghe Khải Ca nói thì thần nhiên lên tiếng: “Màn kịch này đã đâu vào đấy rồi, tôi chỉ việc ngồi ở nơi cao nhất của Hoàng Thịnh này để xem đám hề kia diễn thôi.” – Dừng một lúc hắn như nhớ ra điều gì nhìn về phía Khải Ca: “Cho người điều tra, là kẻ nào không biết sống chết đụng tới cô ấy.”

Khải Ca nghe thế liền nói: “Đã tra ra rồi thưa cậu hai, đám người đó cũng chỉ là một tổ chức sát thủ vô danh tiểu tốt, giờ trò trên phanh xe vốn là một việc làm không cần bản lĩnh gì cao siêu. Có điều người đứng phía sau sai khiến chính là Lôi Ngân Chi, cô ta là người thừa kế thứ sáu của Lôi gia, đứa con rơi của Lôi Húc.”

Đôi lông mày của Hạ Dĩ Niên nhíu lại, không ngờ tới ngay đến cả người của Lôi gia mà cô nhóc đó cũng dám chọc vào. Cô gái đó có quan hệ gì với Lôi gia, vì sao Lôi Ngân Chi lại muốn hãm hại cô ấy?

Chuyện này, ngày càng thú vị.

...

Trần Trần đi đến phòng Triệu Trường Bách, nhưng bên trong lại không có ai. Cô hỏi thăm y tá thì biết được Era vừa tới dẫn anh đi ra hoa viên bệnh viện dạo. Trần Trần đi tới bên cửa sổ vén tấm rèm lên nhìn xuống bên dưới, từ đây có thể nhìn thấy rõ toàn cảnh của hoa viên. Dù rất đông người nhưng chỉ cần liếc mắt cô đã tìm thấy hai người họ.

Era quý phái dịu dàng, nổi bật với mái tóc màu hạt dẻ cùng bộ váy nữ tính. Triệu Trường Bách cao ráo, vẻ bề ngoài dương quang xán lạn của anh không thể nào bị lu mờ dù đang ở nơi đông người như thế nào đi nữa.

Era nhẹ nhàng đỡ lấy cánh tay Triệu Trường Bách, cả hai tìm một chiếc ghế đá ngồi xuống, dưới tán cây hai người cùng nhau chuyện trò, Era cười rất tươi, lại khéo léo dùng tay che miệng lại, mỗi một cử chỉ đều vô cùng cao quý.

Họ cứ như vậy ngồi cạnh nhau, một khung cảnh quá hoàn mỹ.

Trần Trần lại cảm thấy nỗi buồn từ đâu ập tới, vốn dĩ định cùng anh đi dạo nhưng bây giờ ý định đó đã bị cảnh đẹp trước mắt làm tiêu tán.

...

“Era, hôn sự giữa chúng ta tôi không thể đồng ý, mong cô tha lỗi.”

Era nhìn chàng trai trước mặt, nụ cười ngọt ngào trên môi nàng cũng tan biến. Nàng nhìn anh, tựa hồ như đã hiểu ra điều gì đó: “Là vì... cô gái đó sao?”

“Cô biết cô ấy?”- Triệu Trường Bách khó hiểu hỏi.

Era gật đầu, âm thanh nàng phát ra ngày càng nhẹ nhàng, phiêu bồng như làn mây màu xám: “Lần trước gặp cô ấy ở phòng bệnh, ánh mắt anh lúc nhìn cô ấy rất đặc biệt. Nhưng lúc anh nhìn Era, đều là sự xa cách, Era biết anh thích cô ấy rất nhiều. Chỉ là không ngờ rằng anh có thể dứt khoát nói lời từ chối Era như thế.”

Triệu Trường Bách nghe Era nói xong, lại cảm thấy bản thân đã làm tổn thương nàng, không khỏi có cảm giác áy náy: “Era, cô là người con gái thấu tình đạt lý, một cuộc hôn nhân không tình cảm sẽ không hạnh phúc. Tôi từ chối hôn sự này là vì tôi tôn trọng cô, tôn trọng bản thân mình, tôi không muốn cô đau khổ.”

“Anh Trường Bách lầm rồi, Era không phải là người thấu tình đạt lý. Nhưng Era biết bản thân không có lý do gì để miễn cưỡng anh, nếu hôm nay anh đã từ chối thẳng thừng như vậy, Era đành quay trở về Anh quốc nói lại với cha. Nhưng Era phải nói với anh, hiện giờ tình thế của Triệu thị đang ngàn cân treo sợi tóc, sau khi Era trở về thông báo hủy bỏ hôn sự chắc chắn bên phía Anh quốc sẽ có phản hồi không tốt đến Triệu thị. Anh Trường Bách, anh khẳng định đã suy nghĩ kỹ rồi sao?”- Era nhìn anh, thái độ như muốn thức tỉnh cũng như muốn xác định lại suy nghĩ của anh.

Nghe Era nói vậy, đầu mày Triệu Trường Bách rõ ràng hiện ra chút suy tư.

Sau đó vài ngày, tình hình của Triệu Trường Bách chuyển biến tích cực. Các bác sĩ cũng đồng ý cho xuất viện, lúc anh đến đóng viện phí, vốn dĩ định thanh toán luôn phần viện phí của Trần Trần nhưng nữ y tá lại thông báo rằng có người đã thanh toán phần viện phí của cô từ sớm rồi. Triệu Trường Bách thắc mắc đó là ai, nhưng y tá phụ trách lại không dám nói ra.

Dám chừng chuyện này ngay cả Trần Trần cũng không biết. Anh càng nghĩ càng cảm thấy kì lạ, định sang phòng bệnh của cô hỏi cho rõ. Lúc anh mở cửa bước vào Trần Trần đang gom đồ vào vali, nhìn thấy anh không đợi anh hỏi liền giằng nói trước.

“Bên phía cảnh sát khi nãy em đã nói vụ phanh xe chỉ là tai nạn, từ nay đừng nhắc tới chuyện này nữa.”

Triệu Trường Bách kì lạ nhìn cô: “Sao lại nói vậy, hiện giờ kẻ đó không biết là muốn hại anh hay là em, em nói vậy chẳng phải là bỏ qua cho kẻ đó sao?”

“Trường Bách, em nghĩ rằng chúng ta đã quá đa nghi rồi. Sẽ không có ai muốn hại hai chúng ta, chắc chắn đó chỉ là động cơ xe bị hỏng, không hề có ai an bài hết.”- Trần Trần hơi dừng động tác xếp đồ, nhẹ giọng trấn an.

Triệu Trường Bách nghe vậy thì liền tỏ thái độ nghi ngờ, không tán thành nói: “Lai lịch của em đến giờ chính em còn không biết rõ, biết đâu kẻ giờ trò trên phanh xe lại là người lần trước đẩy em xuống biển suýt mất mạng? Nếu là vậy thì thật sự rất nguy hiểm, địch trong tối ta ngoài sáng em không thể không đề phòng.”

Trần Trần hơi cup mí mắt, đại não cô như được đèn thấp sáng. Đúng rồi, nhờ câu nói này của Triệu Trường Bách mới nghĩ tới việc liên kết hai vấn đề này lại với nhau.

Kẻ thù của Trần Trần chỉ có Lý Gia Hân, nhưng qua phân tích của cô, thì cô ta không hẳn tâm làm tổn hại Triệu Trường Bách. Kẻ thù lớn nhất của Triệu Trường Bách là Hạ Dĩ Niên, nhưng tên đàn cũng nhìn ra việc này không liên quan tới Hạ Dĩ Niên. Vậy thì kẻ thù lớn nhất của cô thân thể này – Lôi Uyển Khanh, Lôi Ngân Chi thì thế nào?

Lôi Ngân Chi, xem ra khả năng lớn nhất chính là cô ta rồi.

“Trường Bách, nghe lời em, đừng tiếp tục truy xét nữa.”- Biết người đang âm thầm hãm hại mình là ai, giọng nói của Trần Trần cũng không khỏi trở nên lạnh lùng.

Triệu Trường Bách xem thái độ này của cô, biết rằng nếu anh có muốn truy cứu việc này cũng không được, đành thở dài gật đầu thỏa hiệp.

Lúc này điện thoại của Triệu Trường Bách reo lên, anh nhận điện thoại, người bên kia không biết nói gì, chỉ thấy sắc mặt Triệu Trường Bách ngay lập tức trở nên vô cùng căng thẳng nhìn qua cô rồi bước lớn bước nhỏ rời khỏi phòng bệnh.

Trần Trần khó hiểu không biết đã xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn thần sắc khi nãy của Triệu Trường Bách thì chắc không phải là chuyện tốt. Lúc này cửa phòng mở ra, trợ lý của Triệu Trường Bách bước vào lịch sự nói: “Cô Trần Trần, tôi thay cậu Triệu trở về thành Cát An.”

“Có chuyện gì xảy ra thế?”- Trần Trần càng thêm lo lắng.

“Tôi không biết, chúng ta đi thôi.”

Xem ra người trợ lý này rất kín miệng, dù có hỏi cỡ nào cũng sẽ không nói ra. Trần Trần đành chịu thua, xách hành lý ra ngoài cửa.

“Tôi muốn qua lại thành Bách Nhật đón A Nguyên.”

“Cậu Triệu khi nãy cũng có căn dặn việc này.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 28: Chương 27: Tôi muốn cả Triệu thị

Lúc cô trở lại, Âu Giản Tinh có chút ngạc nhiên hỏi thăm, sau khi biết cô vừa trải qua một vụ tai nạn kinh hoàng thì nàng lo lắng bảo cô ở lại nghỉ ngơi rồi vài ngày sau hãy quay về. Trần Trần khéo léo từ chối, cô đến để đón A Nguyên, lần này không cho phép thẳng bẻ trĩ trệ nữa.

Âu Giản Tinh giữ không được Trần Trần, lại lo trên đường cô sẽ gặp chuyện, Trần Trần trấn an nàng vài câu rồi cùng A Nguyên rời khỏi.

Trong lòng Trần Trần lúc này cũng chỉ lo cho Triệu Trường Bách, không biết là chuyện gì lại khiến sắc mặt anh căng thẳng như vậy.

...

“Đồ nghịch tử này.”- Ba Triệu hùng hổ xông tới định giáng xuống cho Triệu Trường Bách một cái tát nhưng bị mẹ Triệu ngăn cản, bà khuyên ông vài câu rồi quay qua Triệu Trường Bách, giọng nói đầy sự trách móc.

“Con từ chối Era là một sai lầm ngu ngốc, con có biết hiện giờ sai lầm này của con có thể khiến chúng ta mất đi tất cả hay không? Vì một đứa con gái không rõ lai lịch con ngay cả cha mẹ cũng không cần nữa hay sao?”

Ba Triệu hừ lạnh, con giận rõ là không hề nhỏ, chỉ vào mặt Triệu Trường Bách: “Đến nước này còn không chịu nhìn kỹ vấn đề, giữa sự nghiệp bạc tỷ và một người phụ nữ kẻ đần cũng biết là nên chọn cái gì. Era là công nương hoàng tộc, thân phận cao quý, cử chỉ nho nhã thái độ lễ phép có chỗ nào không tốt, hơn nữa hôn sự này thành công thì chúng ta sẽ có thể thuận lợi tiến vào thị trường Anh quốc.”

Mẹ Triệu tiếp lời: “Trường Bách, hiện giờ chúng ta gần như đã bị dồn vào đường cùng rồi, một bên là Hoàng Thịnh và Siva một bên là Era và hoàng tộc Anh. Con không nghĩ cho bản thân cũng phải nghĩ cho cha mẹ, cho Triệu thị. Con và con nhỏ đó tuyệt đối không thể có kết quả đâu, con nói gì đi, đừng có im lặng mãi như thế.”

Triệu Trường Bách vẫn luôn im lặng, nét mặt khiến người khác khó đoán định được suy nghĩ của anh. Anh nhìn mẹ Triệu, đột ngột hỏi: “Mẹ thật sự không thể tiếp nhận cô ấy sao?”

“Từ khi mẹ chết.”

Lời của mẹ Triệu vô cùng quả quyết, ba Triệu đứng phía xa cũng tức giận hừ một tiếng.

Triệu Trường Bách cảm thấy bản thân anh sắp đứng không vững nữa, được nếu đã vậy thì...

“Nếu đã vậy, ba mẹ cứ xem như đã mất đi đứa con trai này rồi đi.”

“Trường Bách.”- Mẹ Triệu kinh hãi kêu tên anh, còn ba Triệu cũng bị lời anh nói làm con tức đã nén xuống lại lần nữa bộc phát. Không nói một lời đi tới tát vào mặt anh một cái, Triệu Trường Bách như cây tùng không hề loạng choạng chỉ có vết đỏ trên mặt rất đậm, cái tát vừa rồi hẳn là ba Triệu đã dùng hết khí lực để giáng xuống.

“Con xin lỗi.”- Đây là ba chữ cuối cùng anh có thể nói sau đó quay người rời khỏi biệt thự Triệu gia.

Lần ra đi này có lẽ sẽ không bao giờ trở lại nơi này nữa.

Những ngày sau đó Triệu Trường Bách đều ở cạnh Trần Trần, từ lúc trở về thành Cát An cô lại sống ở nhà của lão Lý. A Nguyên có vẻ rất thích thú ngôi trường ở thành phố này, thậm chí còn thích hơn cả trường điểm ở thành Bách Nhật, cả ngày trời chỉ lo ôn bài vở hoàn toàn không có thời gian cùng cô đi kéo cá nữa.

Chính vì thế cuộc sống của Trần Trần sẽ rất nhàm chán nếu không có Triệu Trường Bách mọi ngày đều đến cùng cô trò chuyện. Nhưng Trần Trần cảm giác rất kì lạ, sau ngày hôm đó ở bệnh viện thì Triệu Trường Bách như trở thành người khác vậy, anh không hề đề cập tới chuyện đó mà cho dù cô có hỏi cũng khéo léo né tránh.

Đáng nghi hơn là hơn cả tuần nay Triệu Trường Bách không hề tới Triệu thị, anh chỉ đến bệnh viện Nhân Ái khi có ca bệnh mới, còn lại thời gian đều ở bên cô.

Trần Trần cười lớn nói: “Anh không cần cứ tò tò theo em như vậy, em khỏe rồi mà.”

“Anh không an tâm.”

Chỉ bốn chữ ngắn gọn nhưng lại chứa đầy thâm tình mật ý khiến Trần Trần cảm động.

Triệu Trường Bách rất hiểu ý cô, mỗi lần cùng nhau ra ngoài ăn uống, lúc cô đến anh đều đã gọi món ăn xong xuôi hết. Ban đầu Trần Trần còn nghĩ oan

cho anh rằng anh không tôn trọng cô, ngay cả gọi thức ăn cũng tự tiện quyết định. Nhưng sau đó cô mới hiểu ra, những món anh gọi đều là những món cô thích ăn, hơn nữa còn đặc biệt dinh dưỡng.

“Sao anh biết em thích ăn món này?”- Trần Trần hiếu kỳ hỏi.

Triệu Trường Bách chỉ dịu dàng mỉm cười: “Anh hiểu em mà.”

Lúc Trần Trần gọt tay ra gấp miếng thịt bò trên đĩa, Triệu Trường Bách lại vô tình phát hiện trên tay cô có vết đỏ, thế là anh truy hỏi. Trần Trần đành nhún vai tỏ vẻ không sao nói rằng: “Bị côn trùng đốt.”

“Con gì đốt?”- Triệu Trường Bách chau mày, vừa hỏi vừa lấy từ trong cái cặp đen một lọ thuốc, anh thấm ướt vết sưng trên tay cô rồi đắp lên đó một loại bột màu trắng.

“Ruồi.”

Trần Trần nhìn hành động của anh không khỏi cảm phục, đúng là bác sĩ có khác, lúc nào cũng có thuốc men bên mình.

Triệu Trường Bách nghe thế, liền không vui: “Loại ruồi trâu này có nọc độc đủ làm trâu bò phải rống lên khi bị chích phải. Em sao lại dửng dưng như vậy được, em đi đâu mà để bị đốt thành ra như vậy?”

Trần Trần cố gắng nhớ lại xem mình làm gì và đi đâu để bị ruồi đốt? Cuối cùng cũng không nhớ được, chỉ biết là lúc đó rất đau.

“Em ở thôn Hương Lâm ngày nào cũng gặp côn trùng, nếu mỗi lần bị đốt mỗi lần bị bệnh viện vậy chẳng phải là làm giàu cho bác sĩ sao?”

“Ai nói thế, cùng lắm anh không lấy tiền khám. Lần sau nếu em còn dửng dưng như vậy anh nhất định sẽ bỏ mặt em.”- Triệu Trường Bách cốc nhẹ vào đầu cô, miệng buông lời cảnh cáo nhưng thái độ lại vô cùng ôn hòa.

Kể từ sau vụ tai nạn kia Trần Trần phát hiện anh rất thích gõ vào đầu cô, nhưng mà cô cũng không quan tâm tới. Dù sao lúc trước cũng không ai dám làm hành động thân mật này với cô, nên cô cảm thấy mới lạ mà thôi.

“Biết rồi, bác sĩ Triệu anh lại mắc bệnh nghề nghiệp nữa rồi đấy.”- Trần Trần âm thầm làm một cái mặt quỷ, tinh ranh le lưỡi.

Triệu Trường Bách quả thật hết cách với cô, anh thật là càng ngày càng cảm thấy khó hiểu cô rồi: “Em khiến anh cảm thấy không tài nào hiểu được, cứ như bị đa nhân cách, lúc thì rất thành thực trải đời lúc lại chẳng khác gì một đứa con nít ranh ma.”

“Thường có câu nói, nếu một người phụ nữ gặp được người đàn ông tốt thì cả đời cô ấy chẳng cần phải trưởng thành nữa.”- Trần Trần đầy hàm ý chống cằm nhìn anh.

Triệu Trường Bách ồ lên một tiếng, đáy mắt không giấu được sự vui vẻ, anh cũng chống tay lên bàn nói: “Vậy nên em muốn nói, em đã gặp được người đàn ông tốt rồi?”

Trần Trần gật đầu, tươi cười không nói gì.

“Vậy thì em không cần trưởng thành nữa, anh cũng rất thích nuôi con nít.”

...

Trần Trần luôn không hiểu câu anh không an tâm của Triệu Trường Bách là có ý gì, cho đến hôm nay, Triệu Trường Bách bận phải hội chuẩn không thể đến được. Trần Trần lại lên mạng thấy được tin tức rằng sẽ có mưa sao băng, cô đi thông báo cho mọi người trong thôn biết, ai cũng hồ hởi đứng ngoài hai giờ ủa ra bãi biển.

Biển đêm rất đẹp, hơi nước tràn đầy hương vị yên bình. Nơi này cách xa thành phố lại không có vật cản nên rất dễ để quan sát sao băng. Chính vì như vậy mà bây giờ ngay cả người thành phố cũng ủa về đây, bãi biển thôn Hương Lâm lúc này chật ních người.

Con mưa sao băng bắt đầu lúc gần ba giờ sáng, từng vệt sáng liên tục vụt qua bầu trời đêm thật là một cảnh tượng vô cùng đẹp. Trần Trần tranh thủ ước, cô ước rằng có thể thuận lợi phục hưng Yunus, trả thù cho chị gái trả thù cho mẹ cô.

Cả bầu trời sao như thế thật đẹp, nhưng còn đẹp hơn nữa khi khoảnh khắc Trần Trần bắt đầu nhắm mắt lại. Cô đứng đó, giữa một rừng người cũng trở thành phong cảnh đẹp nhất. Một cảnh tuyệt mỹ như vậy khiến A Nguyên bên cạnh quên luôn cả điều ước của mình, chị Trần Trần quả thật xinh đẹp.

“Mọi người nhìn kia, là sao lớn nhất đấy.”- Một giọng nói người bản địa vang lên kéo theo sự tò mò thích thú của vô số người.

Bỗng chốc hàng người di chuyển trở nên chen chúc hơn, chen ép khiến Trần Trần không thể đứng yên được.

“A Nguyên lại đây, coi chừng lạc đấy...”

“A...chị Trần Trần, chị đâu rồi?”- Không biết A Nguyên bị dẫn tới nơi nào rồi nhưng cô vẫn có thể nghe được tiếng của cậu nhóc. Trần Trần ngó quanh định cố gắng chen vào để tìm nhưng sau đó đột nhiên khung cảnh trước mặt tối đen, một mùi hương khó chịu xông vào mũi khiến cô ngất đi.

A Nguyên đã bị đẩy ra khỏi dòng người, sau khi cơn mưa sao băng kia qua đi, người xung quanh cũng dần về hết. Còn cậu ở lại chạy khắp nơi tìm Trần Trần, vậy mà cho đến khi bãi biển vắng tanh cũng không thấy bóng cô đâu. A Nguyên nghĩ rằng do cô không tìm thấy cậu nên đã về nhà rồi, vậy nên A Nguyên liền ba chân bốn cẳng chạy về nhà.

Cậu lén lút mở cửa, rón rén đi vào, bởi vì ban đầu cả hai chị em lén ra ngoài mà không cho ba mẹ cậu hay trước, vậy nên bây giờ Trần Trần mất tích chắc chắn ba mẹ cậu sẽ tét nát mông cậu thôi.

Trong đêm tối thế này, chị Trần Trần sẽ không đi đâu mà không nói trước. A Nguyên càng nghĩ càng có linh cảm xấu, cậu lại không có điện thoại, không thể gọi cho Triệu Trường Bách được.

...

Trần Trần cảm thấy hai mí mắt không tài nào mở ra được, cả cơ thể ể oải hơn nữa còn bị trói chân tay lại, không thể cử động. Ý thức cô mơ hồ nghe thấy một số âm thanh nói chuyện không rõ ràng, sau đó một luồng nước lạnh hắt vào mặt cô khiến Trần Trần ho sặc sụa.

“Ngủ đủ rồi, mở mắt ra đi.”- Một giọng nói không mấy thiện cảm vang lên.

Trần Trần mở mắt ra, khung cảnh phía trước mờ ảo rồi rõ ràng trước mặt cô. Một căn phòng được xem như sạch sẽ, có lẽ là phòng sách của một nhà giàu có. Xung quanh có mấy người phụ nữ mặt mày hung tợn đang đứng quanh cô.

“Đây là đâu? Các người là ai?”

Một người trong số đám phụ nữ kia dùng giọng điệu chua ngoa nói: “Đây là Triệu gia, giờ thì cô đã biết người bắt cô là ai rồi chứ? A, con ranh này cũng thật có bản lĩnh, giới dụ dỗ đàn ông nhỉ?”

Cả người Trần Trần ướt mem, cửa sổ phòng lại có tình được mở toang, cơn gió ùa vào khiến cô lạnh run.

Lúc này trước mặt cô xuất hiện một chiếc hài được thêu hoa văn tinh xảo, Trần Trần nương theo tầm mắt nhìn lên, cô nhận ra người này. Là mẹ Triệu Trường Bách, bà lạnh lùng quan sát cô một lượt rồi bật ra lời nói như mệnh lệnh: “Tôi không muốn làm khó cô, rời xa Trường Bách, cô muốn bao nhiêu tiền?”

“Bác gái nói gì, con không hiểu.”

“Bác gái là để hạ gục rề rách như mày gọi sao?”- Một người phụ nữ bước lên, cái tát nẩy lửa giáng xuống mặt khiến khóe môi Trần Trần bật máu.

Mẹ Triệu đứng một bên không hề ngăn cản, lạnh lùng hừ một tiếng, đối với Trần Trần hoàn toàn là sự khinh thường: “Rốt cuộc cô dùng ma lực gì để mê hoặc Trường Bách? Nói mau, lai lịch của cô ra sao, tiếp cận con trai tôi có mục đích gì?”

Trần Trần khó khăn chống tay xuống đất ngồi dậy, cô lau đi vệt máu trên môi, không khỏi cười lạnh một tiếng: “Lai lịch của tôi, e là sẽ khiến các người sợ chết khiếp.”

Rầm— Mẹ Triệu đập mạnh tay xuống bàn khiến ly trà nóng đặt trên đó cũng văng tung tóe: “Quả nhiên là cô có tâm cơ, nói mau, có phải Hoàng Thịnh sai cô tới phá đám hay không?”

“Tôi và Hoàng Thịnh không liên quan gì. Bà Triệu, hiện giờ Triệu thị của các người đang sắp phá sản tới nơi rồi, lúc này đây lại mắc thêm tội danh bắt giữ và đánh đập người khác thì chắc sẽ náo nhiệt lắm.”- Trần Trần luôn cố gắng giữ đầu óc bình tĩnh, đặc biệt là trong hoàn cảnh này cô không được tỏ ra hoảng sợ.

“Cô...”- Mẹ Triệu bị lời nói của cô làm cho vừa sợ vừa tức giận, lần trước gặp ở bệnh viện dù có bị bà đẩy nghiêng thế nào Trần Trần vẫn luôn tỏ ra cam chịu, cuối đầu không trả lời. Bà luôn cho rằng đây là người phụ nữ không khó đối phó, cho đến hôm nay, ngay lúc này bà mới nhận ra từng câu từng chữ của Trần Trần đều vô cùng sắc bén.

Đặc biệt là thái độ hờ hững lạnh lùng hiện giờ của cô, nếu không phải là người đã từng trải đời sẽ không thể có được.

Nhưng cô bé trước mặt chẳng phải chỉ mới 18 tuổi sao? Nó lấy đâu ra bản lĩnh lớn như vậy, lại còn dám quyến rũ đàn ông?

Mẹ Triệu hạ giọng, nhưng gương mặt vẫn vô cùng tức giận: “Nói đi, cô muốn thế nào mới rời xa Trường Bách?”

Trần Trần quật cường đưa mắt lên nhìn thẳng vào mặt mẹ Triệu, nhấn mạnh từng chữ: “Muốn chặn dòng chảy thì phải tìm ngọn nguồn, bà Triệu tìm làm người rồi.”

“Đừng phí lời, chỉ cần cô rời khỏi nơi này, muốn bao nhiêu tiền thì nói đi.”- Mẹ Triệu có vẻ không hề kiên nhẫn.

Trần Trần cười khẩy một tiếng, ngắt đầu nói từng chữ một: “Thật sự là bao nhiêu cũng được?”

Nghe vậy mẹ Triệu càng thêm khinh bỉ: “Nói mau.”

“Tôi muốn cả Triệu thị, chỉ bằng ngày mai bà gửi cho tôi toàn bộ số cổ phiếu bà có đi.”- Trần Trần hơi vênh mặt, nói cho đúng là toát ra một loại khí thế không chịu yếu thế, dù rằng đang ở trong thế yếu nhưng vẫn khiến kẻ địch không thể đắc thắng.

“Mày... mày, cái con ranh này tâm cơ thật lớn, đồ tiện nhân không có gia giáo.”- Mẹ Triệu bị làm cho tức đến sắc mặt tái mét, tay run run chỉ về phía Trần Trần mắng mỏ. Vốn là xuất thân cao quý, không giỏi trong việc mắng người nên khi nói ra mấy từ này có chút không tự nhiên. Bà nhìn sang mấy người phụ nữ kia quát: “Mấy người còn đứng đó làm gì, dạy dỗ nó một trận cho tôi.”

“Dạ.”- Đám phụ nữ kia bước lên từng bước một, xắn tay áo lên vè mặt hung hăng đi về phía Trần Trần.

Trần Trần không kịp phòng, ăn một cái tát rõ đau của con mụ áo cam. Ngay sau đó tóc cô bị một mụ khác túm lấy giật ngược trở lên ép cô phải ngẩng đầu, rồi sau đó hai ba cái tát khác lại giáng xuống.

Trần Trần cố gắng vùng vẫy cuối cùng cũng thoát khỏi sự kìm hãm, cô nhanh chóng giơ tay nắm lấy cổ của con mụ áo cam kia bóp thật mạnh, cũng may là móng tay Trần Trần dài nên thoáng chốc đã làm cổ mụ ta chảy máu. Mụ ta đau đớn ôm cổ kêu la, mấy mụ khác thấy vậy thì nhào lên túm lấy cổ.

“Loạn rồi, loạn rồi.”- Một màn này làm cho mẹ Triệu kinh hãi, bà đứng lên hùng hục lửa giận nhìn cô.

Trần Trần cười lạnh, ánh mắt không chút cảm xúc bất giác lại khiến bà run sợ: “Tôi trước giờ chỉ ăn mềm không ăn cứng, tốt nhất bà thả tôi ra còn bằng không đợi hồi hận cũng không kịp đâu.”

“Được lắm, nhốt nó lại cho tôi. Nếu cô đã không muốn rời xa Trường Bách như vậy tôi đành khiến cô cả đời cũng không thể xuất hiện trước mặt nó, hôn sự của Trường Bách và Era làm sao có thể bị một kẻ thấp hèn như cô chen ngang. Đem vào mật thất nhốt lại, không cho ăn uống.”

“Dạ.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 29: Chương 28: Bà khiến tôi cảm thấy thật tội nghiệp

Lúc Triệu Trường Bách chạy tới thôn Hương Lâm đã là rạng sáng ngày hôm sau. Vừa bước vào nhà đã nhìn thấy lão Lý bà Lý đang căng thẳng đứng một bên, còn A Nguyên thì bị phạt quỳ gối trên nền nhà. Triệu Trường Bách chạy tới túm lấy tay cậu hỏi chuyện, A Nguyên đem hết mọi chuyện xảy ra kể lại cho anh nghe.

Triệu Trường Bách nghe xong sắc mặt xấu đi rất nhiều.

“Cô ấy vẫn còn chưa được khỏe, sau vụ tai nạn đó cơ thể vẫn còn rất yếu, sao lại có thể để lạc mất cô ấy chứ? A Nguyên, em không biết có người muốn hại Trần Trần à?”- Triệu Trường Bách không khỏi nóng ruột lên tiếng trách móc.

A Nguyên lí nhí nói xin lỗi, lão Lý cũng lên tiếng: “Có khi nào là người lần trước hãm hại Trần Trần đã bắt cô ấy đi không?”

Triệu Trường Bách lắc đầu, anh không biết, cho dù là phải anh cũng không biết kẻ muốn hãm hại Trần Trần là ai. Bụng dạ của Triệu Trường Bách bây giờ nóng như lửa đốt, chỉ một lòng lo cho an nguy của cô.

“Không được, cô ấy còn rất yếu, không thể chịu được nguy hiểm nữa, cháu phải báo cảnh sát.”- Nói rồi Triệu Trường Bách lao về phía cửa.

Lão Lý bước lên ngăn cản: “Trường Bách, cháu bình tĩnh trước đi. Tuy lão đây học thức không nhiều nhưng cũng biết luật, Trần Trần là người trưởng thành hơn nữa mắt xích còn chưa đầy 48 tiếng, giờ cháu có đi báo cảnh sát họ cũng không xử lý đâu.”

Triệu Trường Bách đứng lại, hai tay nắm chặt, đầu mày hiện rõ sự căng thẳng nhưng cũng đã bình tĩnh lại.

A Nguyên đang quỳ dưới đất lúc này khóc lớn: “Đều tại em, tự nhiên lại khẳng khái rù chị ấy đi ngắm sao làm gì, lại còn không nắm chặt tay chị ấy khiến chị ấy bị nguy hiểm, huhu, em đúng là đáng ghét mà.”

Tất cả mọi người im lặng, lúc này bà Lý bước lên, nhẹ giọng trấn an: “Mọi người khoan hãy nóng lòng vội, Trần Trần chỉ mới đến thôn chúng ta, chưa quen đường có thể là bị lạc đâu đó. Chúng ta chia nhau ra tìm đi, biết đâu có hy vọng.”

“Đúng đó Trường Bách, cháu yên tâm chúng ta cùng nhau đi tìm. A Nguyên, đừng quỳ nữa, mau phụ mọi người đi tìm Trần Trần.”- Lão Lý nói.

Triệu Trường Bách gạt đầu một cái rồi chạy nhanh ra khỏi cửa.

...

“Bà chủ, trời sáng rồi, chúng ta có nên vào dạy dỗ con nhỏ đó nữa không?”- Mụ áo cam đứng cạnh giường, dò hỏi ý kiến.

Mẹ Triệu vừa tỉnh ngủ, chậm rãi bước xuống giường, đột nhiên thể hiện thái độ chán chừ: “Ý Dung, chúng ta làm vậy có tốt không? Hôm qua cũng tại tôi tức giận quá, vốn dĩ chỉ định bắt nó về rồi dùng tiền đuổi nó đi, nào ngờ... Có một câu nó nói rất đúng, Triệu thị bây giờ đang ở thế yếu, nếu đánh thêm phiền phức thì lại không hay.”

“Bà chủ, bà không được mềm lòng đâu. Hôm qua con nhỏ đó lớp nào bị đánh, lớp nào bị bạt tai, lại còn bị hắt nước vào mặt, chắc chắn trong lòng đã ghi thù với chúng ta rồi. Bây giờ mà thả nó ra, nó sẽ không đi tới đồn cảnh sát tố cáo chúng ta sao?”- Ý Dung bước đến sau lưng bà, giọng nói vừa đủ hai người nghe thấy.

Mẹ Triệu rõ ràng bị lời nói của Ý Dung làm tác động tới, suy đi nghĩ lại vẫn không an tâm nói: “Nhưng nếu chúng ta tiếp tục hành hạ nó, lỡ nó chết, đó là tội mưu sát đó.”

Ý Dung hơi đảo tròng mắt, suy nghĩ một lúc rồi quyết định lên tiếng: “Vậy thì cứ cho nó chết đi, một cái chết không ai hay biết. Nếu như trên đời này không còn Trần Trân, thì cậu chủ sẽ ngoan ngoãn quay về kết hôn với công nương ngay thôi.”

Ý Dung đi tới bàn trang điểm cầm lấy cái lược, chậm rãi giúp mẹ Triệu chải tóc.

Mẹ Triệu nghe nói thế cũng bị dao động, một lúc sau gật đầu ra lệnh: “Chuyện chúng ta bắt Trần Trân về đây tuyệt đối không được để ông chủ biết, mấ công ông lại cuống quýt lên thì gay go. Về phía con nhỏ đó, chút nữa bà thử tới thuyết phục nó xem, còn không ngoan ngoãn thì đánh tới khi nào nó ngoan thì thôi.”

“Dạ, biết rồi bà chủ.”

...

Trần Trân không biết bây giờ đã sáng hay chưa, cô nằm dưới nền gạch lạnh lẽo, không gian xung quanh lại vô cùng tối tăm. Lạnh tới mức cả đêm không thể ngủ, khát tới mức khô cả cổ họng.

Kết – lúc này cánh cửa sắt lớn mở ra mang theo chút ánh sáng rọi vào khiến Trần Trân có chút chói mắt, sau một lúc khi mắt cô đã thích ứng thì chậm rãi mở mắt ra nhìn người vừa tới, sau đó không khỏi cười lạnh một tiếng.

Ý Dung cầm trên tay một cái roi mây, điệu bộ hung ác nhìn cô: “Tao khuyên mày nên nhận chi phiếu rồi biến khỏi cuộc đời cậu chủ đi, hạng rẻ rách như mày căn bản không đủ tư cách ở cạnh cậu ấy đâu. Chắc mày không biết, công nương Era và cậu chủ nhà tao là thanh mai trúc mã, từ nhỏ đã có hẹn ước gia tộc với nhau rồi. Mày cũng không nên mặt dày cản trở họ làm gì, bây giờ mày dùng ma thuật mê hoặc cậu chủ, đến lúc ma thuật kia hết tác dụng thì cậu ấy cũng bỏ roi mày thôi.”

Trần Trân quay mặt đi chỗ khác, nhưng khoe miệng không quên trung ra một nụ cười khinh bỉ.

Ý Dung ngay lập tức trừng mắt, con roi trong tay vung lên rồi quất mạnh xuống cánh tay của Trần Trân khiến cô đau rát cả da. Tiếp đó từng roi không ngừng roi xuống, không chút lưu tình để lại vết máu trên da thịt cô.

Trong đó có một roi trúng ngay mặt.

“Mày còn trung ra cái bộ mặt khó ưa đó nữa thì tao sẽ nghiền mày thành cám luôn. Tao nói cho mày biết, tao không muốn giết người đâu, nhưng mày mà còn lì lợm thì cần thận cái mạng của mày đấy.”- Ý Dung cay nghiệt nói.

Trần Trân hơi nghiêng răng, chậm rãi đưa tay chạm vào vết thương trên mặt.

“Bà khiến tôi cảm thấy thật tội nghiệp.”

“Mày nói cái gì?”- Ý Dung nghe không hiểu lời cô nói.

Trần Trân ngẩng đầu, không hề sợ hãi nhìn thẳng vào mắt Ý Dung: “Muốn giết tôi? Mang trong mình hoài bão lớn nhưng lại có cách nhìn thiên cận ngu dốt không bằng ai, thật là bi ai.”

“Mày... mày... được lắm, các người đứng đó làm gì? Cởi đồ trên người nó ra, chụp hình đăng lên mạng, cho cả thế giới nhìn thấy cơ thể dâm ô của nó, xem xem cậu chủ còn thích nó hay không.”- Ý Dung giận run cả người, ra lệnh cho mấy người đi theo sau.

Trần Trân nghe thế mà sợ hãi, lúc nhìn thấy đám người kia bước lên gần tới chỗ mình thì cũng không khỏi nhích người ra sau. Xem tình hình này bọn họ không dễ dàng gì tha cho cô, cho dù là cô có đồng ý rời xa Triệu Trường Bách đi chăng nữa, kẻ cục của cô chính là chết ở đây rồi.

Đám người kia mỗi người một bên giữ chặt lấy cả người Trần Trân, một người khác hung hăng tát cô một bạt tai khiến Trần Trân suýt chút nữa là ngã đi. Sau đó y phục trên người cũng bị vô số bàn tay cời ra, Trần Trân vùng vẫy, giãy giụa cỡ nào cũng không có tác dụng.

Bộ quần áo ngoài bị lột gần sạch, chỉ còn nội y trên người, bọn người đó lại còn không tha nhất quyết muốn lột nốt nội y của Trần Trân. Trên người cô thoáng chốc không còn mảnh vải, lúc này Ý Dung cầm máy quay, dường như rất sáng khoái mà ghi lại cảnh trước mắt.

Cả quá trình vô cùng nhọc nhằn, Trần Trần chưa bao giờ bị người khác làm nhọc như vậy.

Bọn họ ném lại cho cô một bộ quần áo rồi rời khỏi. Mọi thứ xung quanh lại trở nên tối tăm.

...

Lúc Triệu Trường Bách một lần nữa quay trở lại nhà của lão Lý, anh nhìn mọi người có mặt ở đó hỏi xem có ai tìm thấy Trần Trần không nhưng đáng tiếc là ai cũng lắc đầu.

Triệu Trường Bách lúc này không thể bình tĩnh được nữa, anh đứng lên chạy ra phía cửa.

“Này Trường Bách, cháu đi đâu thế? Cho dù có tìm chúng ta cũng không biết Trần Trần đang ở đâu.”- Bà Lý vội vàng gọi lại.

Triệu Trường Bách quay đầu: “Cho dù có lục tung thành phố lên cũng phải tìm cho được cô ấy, cháu rất không bình tĩnh, không thể bình tĩnh được nữa rồi.”

“Anh Trường Bách, em đi với anh.”- A Nguyên đứng phía xa chạy tới.

Lão Lý đập tay vào trán: “Hai người các người, một lớn một nhỏ lại không có ai bình tĩnh cả. Nếu Trần Trần bị kẻ xấu bắt, vậy thì sẽ lỏng lỏng ngoài đường cho các người tìm thấy sao? Các người yên tâm, Trần Trần vốn là cô gái thông minh, sẽ không để bản thân chịu thiệt thòi đâu.”

Triệu Trường Bách lắc đầu, giọng nói thể hiện rõ sự nóng lòng lo lắng: “Cháu hiểu tính tình cô ấy, dù ở bất kì tình huống nào nếu có thể cô ấy sẽ tìm cách liên lạc với chúng ta, cô ấy biết chúng ta sẽ lo lắng chạy khắp nơi tìm cô ấy, nhưng cả ngày hôm nay lại chẳng có tin tức gì. Như vậy chứng tỏ, Trần Trần đang bị giam cầm, bị nhốt hoặc là, hoặc là...”

“Không có đâu, không có đâu.”- A Nguyên hét lên, dường như cũng biết ý của Triệu Trường Bách.

Cả đêm nay, Triệu Trường Bách sẽ không thể nào ngủ được, anh sẽ chạy khắp hang cùng ngõ hẻm ở thành Cát An này để tìm cô.

...

Mẹ Triệu vui mừng hôn hờ dặt tay Era vào nhà, trên mặt đều sự vui vẻ, thương yêu nói với nàng: “Era, những lời mà Trường Bách nói cháu đừng để trong lòng, chẳng qua là tại nó nghĩ chưa thông suốt thôi. Về phía cha cháu bác cũng đã giải thích rồi, hai đứa là thanh mai trúc mã, có hôn ước từ lúc mới sinh kia kìa, sao có thể một cậu hũy bỏ là hũy bỏ được, cháu nói có đúng không? Lại nói tới thằng Trường Bách nhà bác, kể từ hôm từ chối cháu, cháu quay về Anh quốc, nó đã hối hận vô cùng đấy.”

Era nghe thế thì hai mắt sáng lên, cũng vui mừng thấy rõ: “Thật sao? Anh ấy thật sự hối hận sao?”

Mẹ Triệu thấy thái độ của nàng như thế cũng thầm trút được gánh nặng trong lòng, khẳng định nói lại: “Thật, bác nói dối cháu làm gì cơ chứ. Era, cháu có muốn cùng bác thảo luận một chút về hôn lễ của hai đứa không?”

Era gật đầu rồi lại như nghĩ ra điều gì đó mà nói: “Nhưng cháu thấy Trường Bách đối với chuyện hôn lễ vẫn chưa sẵn sàng.”

Mẹ Triệu gõ nhẹ lên tai cô, thân thiết nói: “Cháu quan tâm nó sẵn sàng hay không làm gì. Nó gần ba mươi rồi, nó không sẵn sàng nhưng bà mẹ này đã nóng cả ruột nóng gan lên rồi. Nào Era, bác đã chuẩn bị một số phong cách tiệc cưới rồi này, cháu xem album này đi. Ngoài ra thì tháng chín sắp tới là tháng cực tốt, rất hợp với tuổi hai đứa, bác biết người phương Tây không tin mấy chuyện này nhưng nó thật sự linh nghiệm lắm đó. Còn nữa, nếu cháu không ăn quen đồ ở đây, chúng ta có thể sang Anh tổ chức tiệc cưới cũng không sao.”

“Bác gái, bác thật tốt với cháu.”- Era cảm động cơ hồ muốn khóc.

Mẹ Triệu xoa đầu cô: “Còn gọi là bác gái, gọi một tiếng mẹ là vừa rồi. Era, bác chỉ có một thằng con trai, đương nhiên là muốn tìm một cô vợ xứng lứa vừa đôi với nó. Cháu đừng hiểu lầm rằng bác chỉ vì gia thế của cháu nên mới cho phép hai đứa qua lại, vừa gặp cháu thì bác đã có cảm giác thân thiết rồi. Còn nhớ lúc cháu mới sinh, bế cháu trên tay mà bác còn vui mừng hơn cả mẹ cháu nữa đấy.”

Era lắc đầu, chủ động nắm lấy tay mẹ Triệu, xúc động nói: “Bác nói gì vậy ạ, cháu làm sao lại hiểu lầm bác như thế được. Trong lòng cháu thì bác luôn là người mẹ thứ hai của mình từ lâu rồi.”

“Xem đi đứa nhỏ này, vẫn còn gọi là bác gái.”- Mẹ Triệu hiền từ mỉm cười.

Era hơi cúi đầu cup mắt rồi lại ngẩng đầu lên, hạnh phúc gọi một tiếng: “Mẹ.”

Đúng lúc không khí ấm áp này, từ trong mật thất vọng tới tiếng hét thất thanh của Ý Dung:

“Trời ơi đau quá, con tiện nhân này, mày chết với tao.”

Era quay qua, tuy không hiểu được ngôn ngữ mà Ý Dung nói có ý gì nhưng cũng khiến nàng chú ý vì giọng nói vừa rồi quá mức phẫn nộ.

Mẹ Triệu mở to mắt, căng thẳng nắm lấy tay Era cố tình đánh lạc hướng bảo rằng sẽ dẫn nàng ra vườn hoa ngắm cảnh, Era tuy cảm thấy kì lạ nhưng vẫn

đồng ý.

...

Buổi tối hôm đó, ba Triệu quay trở lại Triệu gia với thần sắc vô cùng kém. Mẹ Triệu thấy thế, sau khi cho người hầu lui xuống mới lên tiếng hỏi rằng có việc gì.

Hóa ra là Hoàng Thịnh đột nhiên dùng danh nghĩa cá nhân bán ra số cổ phiếu của mình, trong vòng một đêm đã áp đảo được cổ phiếu của Triệu thị. Bây giờ ngân hàng của Triệu thị đang bị Siva kiểm hãm, Hoàng Thịnh lại đang có vẻ âm mưu một mẻ tóm hết cá, muốn thu mua luôn cả Triệu thị chứ không riêng gì ngân hàng của bọn họ.

“Chẳng lẽ chúng ta đã làm gì đắc tội Hạ Dĩ Tường? Sao hắn lại muốn đuổi cùng giết tận chúng ta như vậy chứ?”- Mẹ Triệu nghe tình hình ở công ty xấu đi thì lòng lại nặng trĩu.

Ba Triệu thở dài: “Ồ Hoàng Thịnh Hạ Dĩ Tường tuy là chủ tịch nhưng lại ít khi để tâm đến chuyện của tập đoàn, nếu nói chúng ta đã đắc tội với Hạ Dĩ Tường thì chi bằng tự hỏi chúng ta đã làm gì đắc tội với Hạ Dĩ Niên thì đúng hơn.”

Mẹ Triệu nghe xong, suyt chút nữa thì không đứng vững nữa.

Lúc này Ý Dung từ ngoài đi vào, mặt mày vẫn còn vô cùng hậm hực lâu bầu trong miệng cái gì đó, không ngờ rằng ba Triệu đã về sớm, vừa nhìn thấy liền nhanh chóng hốt hoảng cuối đầu: “Chào ông chủ.”

Mẹ Triệu nhìn cánh tay bà ta, ra ý cảnh cáo. Ý Dung hiểu ý giấu đi cánh tay đang bị thương, nhưng cuối cùng vẫn không qua được mặt ba Triệu, ông nhủ thầm hỏi: “Tay của bà sao vậy?”

“Là... là không cẩn thận bị chó cắn trúng thôi ạ.”- Ý Dung bị dọa tới mức nói lắp. Thực tế là lúc nãy bị Trần Trần cắn một phát rõ đau khiến mụ la thất thanh.

Sau đó đương nhiên là đập con nhỏ không biết sống chết là cô một trận.

Ba Triệu lại nhìn qua mẹ Triệu sắc mặt cũng không được tự nhiên, nghi ngờ nói một câu: “Mấy hôm nay tôi cảm thấy không khí trong nhà đặc biệt kì lạ, chủ tớ các người hình như rất nóng nảy thì phải?”

Mẹ Triệu hít sâu một hơi, nở nụ cười: “Là bọn họ theo chỉ thị của tôi đi chuẩn bị hôn lễ cho Trường Bách và Era đó mà, có gì đâu chứ, Ý Dung ra ngoài đi.”

“A...ạ...ạ.”- Ý Dung như là được đặc xá, ba chân bốn cẳng chạy ra ngoài.

Mẹ Triệu đi tới, giúp chồng thay đồ, bà cởi áo khoác ngoài của ông ra, tìm chủ đề khác để nói: “Mình à, ông cũng không cần phải lo lắng, mọi vấn đề đợi sau khi hôn lễ diễn ra chẳng phải chúng ta sẽ an toàn sao. Đến lúc đó chúng ta có thể lực hoàng tộc chống lưng, còn sợ gì Hoàng Thịnh nữa chứ?”

“Bà không có hiểu, ban đầu là Hoàng Thịnh mượn danh nghĩa của Siva để công kích chúng ta, thực tế không hề ra mặt. Nhưng còn bây giờ là Hoàng Thịnh dùng danh nghĩa cá nhân để công kích chúng ta, như vậy mới là điều đáng lo, điều này chứng tỏ họ không chỉ muốn thu mua ngân hàng của chúng ta mà còn muốn thu mua cả tập đoàn. Lúc này cho dù hôn sự của Trường Bách và Era có thành đi chăng nữa thì cũng giảm được một phần thiệt hại cho chúng ta, chứ không thể cứu chúng ta khỏi cảnh phá sản. Hơn nữa Trường Bách nó sống chết không chịu đồng ý hôn sự này...”- Ba Triệu mang đầy tâm sự, biết bao nhiêu lo lắng đều thể hiện rõ trên gương mặt già nua. Nếu như con trai ông có thể san sẻ, ông cũng không cần phiền não như vậy.

Lúc này Ý Dung lại chạy vào, nhưng lần này gần như là tông cửa chạy vào.

“Nguy rồi, nguy rồi...”

Mẹ Triệu không vui cau mày: “Có chuyện gì?”

“Hạ Dĩ Niên dẫn theo một đám người xông vào đây rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 30: Chương 29: Từ trong ra ngoài.

Trên dưới Triệu gia rất nhanh đã tụ họp đầy đủ ở phòng khách, người làm đều đứng xung quanh bất động, họ thậm chí còn không dám hít thở mạnh.

Bởi vì Hạ Dĩ Niên dẫn theo một đám người hùng hổ xông vào, khiến bọn họ cực kì kinh hãi.

“Cậu hai, cậu làm vậy là có ý gì?”-Ba Triệu chạy từ bên trong phòng ra, nhìn thấy trong nhà mình toàn là thuộc hạ của Hạ Dĩ Niên thì nhất thời cũng kinh hãi. Nhìn Hạ Dĩ Niên lên tiếng chất vấn, dù gì thì đây cũng là nhà của ông, Hạ Dĩ Niên đột nhiên xông vào rõ ràng là càn quấy.

“Người ở đâu?”- Hạ Dĩ Niên căn bản không hề quan tâm tới sự bất mãn của ba Triệu, khoe môi khê động, ba chữ trong câu hỏi lạnh lùng thốt ra khiến ba Triệu khó hiểu.

Nhưng lúc này mẹ Triệu và Ý Dung đứng phía xa lại run lên bần bật.

Tuy vẫn chưa hiểu rõ ‘người’ trong câu hỏi kia là ai nhưng lại mơ hồ cảm nhận được sự bất an.

“Người gì? Cậu cho rằng đây là đâu, cậu muốn tìm ai?”- Ba Triệu ngược lại quang minh chính đại nói.

Hạ Dĩ Niên đưa mắt ra lệnh cho Khải Ca, kế tiếp Khải Ca quay sang đám thuộc hạ: “Lục soát từng phòng một, tìm không được người thì tự tử hết cho tôi.”

“Dạ.”

Tức thời cả đại sảnh biệt thự Triệu gia náo loạn, bốn bề đều là tiếng bước chân, đồ đạc cũng bị lục tung hết cả lên. Từng gian phòng một đều được mở ra xem xét, mà đám người làm bên phía Triệu gia đã bị dọa đến mức không dám động dấy từ lâu.

“Hạ Dĩ Niên, cậu làm vậy là có ý gì? Dù gì thì tôi cũng là trưởng bối, cậu ngang nhiên như vậy có phải là quá ngông cuồng rồi không?”- Ba Triệu là người lẫn lộn trên thương trường, tuy cũng từng nếm trải sự tinh anh của con người trước mặt, trên thương trường có thể là ông không bằng hắn, nhưng ông lại lớn tuổi hơn hắn, theo vai vế hắn phải gọi ông một tiếng chú bác. Hôm nay thái độ của Hạ Dĩ Niên không xem ai ra gì, đem theo người xông vào nhà ông lại còn lục soát, khiến ông tức giận đến run người.

Lúc mọi người chưa kịp hay biết gì thì đã nghe một tiếng ‘đoàng’ thật lớn vang lên, giấy tiếp theo ba Triệu la lên một tiếng rồi nằm rạp xuống mặt đất.

Khải Ca chậm rãi mà thần nhiên hạ khẩu súng trong tay xuống.

Mẹ Triệu kinh hoàng chạy tới bên cạnh chồng, chân ông chảy rất nhiều máu.

Người làm xung quanh cũng bị dọa hồn vía lên mây.

Không gian xung quanh phút chốc im lặng nồng nặc mùi chết chóc, chỉ có tiếng khóc và tiếng gọi của mẹ Triệu nữa vang lên.

Toàn bộ quá trình, Hạ Dĩ Niên đều thần nhiên như đang xem kịch, gương mặt anh tuấn thậm chí còn không để lộ một tia xúc cảm nào.

Cho đến khi từ trong mật thất, hai người thuộc hạ cùng nhau diu Trần Trần đi ra, đi tới trước mặt Hạ Dĩ Niên.

“Cậu hai, tìm thấy rồi.”

Hạ Dĩ Niên chau mày quan sát cô gái trước mặt, y phục không chỉnh tề, mặt mày bầm tím, toàn thân đều trầy xước. Vốn dĩ vết thương do vụ lật xe hôm đó vẫn chưa khỏi, nay lại thương cũ chồng thêm thương mới khiến cô vô cùng tàn tạ.

“Buông cô ấy ra.”- Đây là câu đầu tiên mà Hạ Dĩ Niên nói sau khi nhìn thấy Trần Trần.

Hai tên vệ sĩ nhìn nhau, không hèn mà cùng buông Trần Trần ra.

Cô nhất thời mất đi điểm tựa, cả người tưởng chừng sẽ ngã xuống đất nào ngờ một vòng tay mạnh mẽ kéo vào, phút chốc trong khoang mũi tràn ngập mùi hoắc hương nam tính.

“Bọn họ đánh cô?”- Bốn chữ phát ra hệt như băng đá.

Trần Trần không rõ là chuyện gì đang xảy ra, thần trí cô không còn tỉnh táo nữa. Cũng không có thời gian thắc mắc tại sao hắn lại đến đây, cô bây giờ thật sự kiệt sức rồi.

Trần Trần lắc đầu: “Tôi mệt quá...”

Lúc này trên mặt mẹ Triệu và Ý Dung đều là một loại biểu cảm kinh hoàng, giống như chuyện đang xảy ra trước mặt họ là chuyện hoang đường nhất thế gian này.

Mà đích thật đây là chuyện rất hoang đường không phải sao? Từ xưa đến giờ đây là lần đầu tiên mọi người được chứng kiến cảnh Hạ Dĩ Niên đích thân ra mặt vì một cô gái.

“Được, chúng ta đi.”- Hắn một tay ôm lấy Trần Trần quay người định rời khỏi.

Trần Trần lại nhớ ra điều gì đó, yếu ớt túm lấy cánh tay hắn thều thào nói: “Hình... bọn họ có chụp hình...”

Hạ Dĩ Niên khựng lại, sau một giây liền hồ hững giờ bàn tay lớn về phía Khải Ca. Cậu liền hiểu ý tiến tới đưa cho hắn một khẩu súng. Hạ Dĩ Niên nhận lấy. Con người màu đen lạnh lẽo nhìn chằm chằm về phía đám người Triệu gia kia: “Đưa hình ra đây.”

“Hình... hình nào... làm gì có hình?”- Mẹ Triệu rõ ràng không biết chuyện Ý Dung còn chụp cả hình khóa thân của Trần Trần, bà nhìn thấy khẩu súng trong tay Hạ Dĩ Niên thì hoảng sợ hỏi lại.

Ý Dung đứng phía sau đã bắt đầu run lẩy bẩy, nhất thời đứng không vững mà ngã nhào xuống đất.

Ánh mắt lạnh như băng, đầy sự đe dọa của hắn ghim chặt gương mặt già nua của Ý Dung khiến mọi hoảng sợ quỵ mọp xuống, sau đó lấy trong túi ra một cái thẻ nhớ. Khải Ca bước lên nhận lấy cái thẻ nhớ kia, bật quẹt ga đốt cháy trong nháy mắt.

Cứ tưởng mọi việc đã êm xuôi, nào ngờ lại một tiếng ‘đoàng’ kinh thiên động địa nữa phát ra khiến cả căn biệt thự lớn như rung chuyển.

Phút chốc mùi máu tươi hôi tàn nồng nặc trong không trung.

Ý Dung ngã xuống đất, hai mắt trợn trắng, ở giữa trán lại từ lúc nào có một lỗ thủng. Máu bắn ra như vòi rồng, mọi vật gần đó như bị hút vào rồi bất động.

Nhìn thấy một cảnh này, mẹ Triệu như là gặp phải quỷ hét toáng cả lên.

Hạ Dĩ Niên hồ hững trả lại khẩu súng trong tay cho Khải Ca, kế tiếp không nói một lời bé lấy cơ thể đã ngất đi từ lúc nào của Trần Trần, xuyên qua hàng ngũ vệ sĩ rời khỏi Triệu gia.

Đề lại phía sau một ngôi nhà u ám, mẹ Triệu khóc lóc hoảng sợ, ba Triệu vẫn còn tỉnh táo, vừa tức giận vừa tuyệt vọng nhìn vợ mình: “Bà đúng là ngu xuẩn.”

...

Tọa lạc tại một mảnh đất hoang vu là tòa lâu đài nguy nga tráng lệ, không sai, đó chính là một tòa lâu đài thực sự với lối kiến trúc dường như là hội tụ đầy đủ nét đặc trưng của phong cách châu Âu. Những chiếc cột lớn được tô một màu trắng, trên đó khắc họa những hoa văn tinh tế. Kiến trúc hình trụ độc đáo, tất cả đều là một tông màu trắng nhẹ nhàng nhưng trang nhã.

Ở nơi này, có tiếng sóng biển, có tiếng lá cây xào xạc, lại đang là màn đêm. Dưới ánh trăng cả tòa lâu đài lại tràn đầy một loại uy thái lạnh lẽo đầy bí ẩn.

Lúc Hạ Lão phu nhân hay tin Hạ Dĩ Niên về tới, bà vội vàng chạy ra đón mừng thằng cháu trai của mình. Thế nhưng Hạ Dĩ Niên lại bé theo một cô gái toàn thân đều là thương tích, chính vì trong quá khứ thâm nên bà suýt chút đã không nhìn ra đó là cô gái lần trước đã vô lễ với cháu trai bà.

Hạ Dĩ Niên căn bản không có thời gian giải thích, trực tiếp bế Trần Trần lên lầu.

Sau đó một lúc lâu, không biết ở đâu chạy ra rất nhiều bác sĩ, toàn bộ bọn họ đều là bác sĩ nổi tiếng, phục vụ riêng cho vấn đề sức khỏe của Hạ lão phu nhân, bọn họ đều được cấp tốc đưa từ thành Bách Nhật tới.

Một bầu không khí náo nhiệt như thế này xem như là bà có điềm phúc mới được thấy đi, Hạ lão phu nhân quay qua Hạ Dĩ Tường này giờ vẫn đang ngồi trên ghế phía xa quan sát mọi chuyện: “Con xem con xem, ngay cả bác sĩ đặc biệt phục vụ cho ngoại mà nó cũng đem cho người khác dùng. Bộ cái thành Cát An này hết bác sĩ rồi hay sao mà phải đưa bọn họ từ thành Bách Nhật tới tận đây?”

Giọng nói cổ tình làm ra vẻ giận dữ không hài lòng, nhưng kì thực mà nói bà cảm thấy khá thú vị.

Hạ Dĩ Tường trước giờ đối với bà ngoại cực kì hợp ý nhau, chỉ cần bà có chủ ý thì không cần hẹn anh sẽ cùng bà phối hợp rất ăn ý. Mà vốn dĩ này giờ anh cũng trong trạng thái bị đình công nhìn một màn hiểm thấy trước mắt, không khỏi ngạc nhiên một phen: “Rốt cuộc có chuyện gì vậy? Cô gái đó là ai? Con mới đi vắng có vài ngày thôi mà, xem ra đã để lỡ mất nhiều chuyện hay rồi hả?”

Hạ Dĩ Tường đưa mắt nhìn sang Khải Ca: “Cậu nói tôi nghe có chuyện gì vậy?”

“Chuyện này dài lắm, tôi sẽ kể lại với cậu cả sau.”- Khải Ca cười cười nói.

Hạ lão phu nhân lại dứt khoát đập tay một cái: “Mặc kệ là chuyện gì, ngoại phải vào trong đó xem cháu dâu tương lai ra sao rồi.”

Nói rồi rất nhanh bà đã đi vào căn phòng kia, để lại Hạ Dĩ Tường và Khải Ca ngơ ngác ngác.

“Cháu dâu tương lai?”- Hạ Dĩ Tường tự hỏi không lẽ vừa rồi mình nghe lầm?

Khải Ca: “...”- Cậu sẽ coi như không hề nghe thấy gì.

Hạ Dĩ Niên ngồi ở phía xa, nhàn nhã thưởng thức ly rượu đỏ trong tay. Thi thoảng lại đưa mắt quan sát tình hình bên kia giường. Trần Trần nằm yên, hai mắt nhắm mắt lại, xung quanh rất nhiều bác sĩ đều đang tận lực chữa trị.

Đôi mắt chim ưng khóa chặt gương mặt tái nhợt của cô, nhìn rất lâu cũng không hề để lộ chút cảm xúc gì.

Lúc này một vị bác sĩ đại diện cho những người còn lại bước về phía Hạ Dĩ Niên: “Cậu hai, tình trạng vết thương có vẻ chuyển biến không tốt. Vốn dĩ cơ thể đã suy kiệt lại còn bị tra tấn dã man như vậy, đường chỉ may sau vụ tai nạn xe kia cũng bị bung ra, vết thương có dấu hiệu hoại tử.”

Hạ Dĩ Niên bắt chéo chân, thần nhiên ra lệnh: “Chữa trị cho cô ấy, chữa không được...”- Hấn hất cằm về phía khẩu súng được đặt trên bàn, mệnh lệnh hệt như băng đá phát ra: “Thì các người tự kết liễu đi.”

“Đạ...tôi biết rồi.”- Vị bác sĩ kia bị dọa một phen, mồ hôi lạnh ròng ròng chảy ra, ba chân bốn cẳng chạy lại tham gia chữa trị.

Hạ lão phu nhân đây tư vị nhìn một cảnh trước mắt, bà bước tới cạnh Hạ Dĩ Niên định hỏi xem đang xảy ra chuyện gì, nào ngờ thằng cháu trai kia đã đoán được ý định này, vội lên tiếng trước bà một bước.

“Ngoại về phòng nghỉ ngơi đi, đừng để những chuyện này làm ảnh hưởng tới chuyến nghỉ dưỡng của ngoại.”

“Nhưng mà...”

“Nhớ bật lò sưởi trong phòng.”

“Không phải...”

“Đắp chăn kỹ lưỡng một chút.”

“Con...ây da, làm ta tức chết. Bỏ đi bỏ đi, không nói thì thôi, lão bà đây hồ đồ rồi, không đủ tỉnh táo nghe câu chuyện của con nữa, ta đi ngủ, mà này nhớ cố gắng hết sức cứu con bé nhé.”- Vốn dĩ bà định nói ‘nhớ cố gắng hết sức cứu cháu dâu tương lai của bà nhé’ nhưng lời chưa vọt khỏi cổ họng thì lý trí bất an kéo bà lại kịp thời.

Thằng cháu này rất thương bà, nhưng tuyệt đối đùa với nó phải có chừng mực. Nếu không làm nó giận, có thể hai tháng sau nó sẽ không quay về nhà gặp bà.

Sau khi Hạ lão phu nhân rời khỏi phòng, bên trong các bác sĩ vẫn căng thẳng cố gắng xử lý vết thương cho Trân Trân. Qua hai tiếng, Hạ Dĩ Niên vẫn không rời đi.

“Cậu hai, vết thương đã được xử lý cẩn thận, mấy ngày này tuyệt đối không thể thấm nước, còn phải nghỉ ngơi theo chế độ đặc biệt, nếu không thật khó mà nói được.”- Vị bác sĩ vừa rời hướng phía Hạ Dĩ Niên cẩn thận nói.

Hạ Dĩ Niên lúc này để ly rượu trong tay lên bàn, hồ hững ra lệnh: “Các người đều ra ngoài hết, cô kia ở lại.”

Hấn chỉ tay về phía một nữ bác sĩ duy nhất ở đây khiến cô ấy trong lòng vừa vui mừng lại vừa lo lắng. Những người khác lũ lượt rời khỏi, cô bác sĩ kia bước lên cẩn thận hỏi: “Cậu hai, có chuyện gì sao?”

“Kiểm tra kỹ lưỡng lại cho cô ấy.”

“Gi cơ ạ?”- Kiểm tra kỹ lưỡng gì? Khi này chẳng phải sáu bác sĩ đều đã kiểm tra rất kỹ lưỡng rồi sao?

Hạ Dĩ Niên nhướn mày, thần nhiên nói: “Từ trong ra ngoài.”

Vị bác sĩ lúc này mới chợt hiểu ra ý của Hạ Dĩ Niên, sắc mặt có chút mất tự nhiên nhưng cũng không dám nói gì thêm, quay người đi tới cạnh giường. Cái gọi là kiểm tra kỹ lưỡng kia chính là xem xét thân thể bên trong có bị thương tổn hay không, nhưng cô không phải là bác sĩ phụ khoa...-

Mà Hạ Dĩ Niên vốn dĩ cũng không có ý định rời đi, kiểm tra mấy cái này nhất định phải coi bỏ y phục, giờ phút này hấn vẫn ngồi một bên nghịch chiếc nhẫn đỏ trên tay mình.

Càng làm cho bác sĩ thêm áp lực, nhưng có cho cô mười lá gan cô cũng không dám có ý kiến.

Vị bác sĩ náy móc làm việc của mình, sau khi kiểm tra xong thì cẩn thận mặc lại y phục cho Trân Trân sau đó lại lần nữa tới trước mặt hấn.

“Tất cả đều bình thường, màng trinh đều không bị tổn thương.”

Hạ Dĩ Niên nâng tầm mắt, khoe miệng khê cong lên một đường: “Tốt, ra ngoài đi.”

“Đạ.”- Nữ bác sĩ y như được ân xá, đi thật nhanh ra ngoài, còn cẩn thận đóng cửa lại.

Hạ Dĩ Niên đi tới bên giường, ánh mắt sắc bén lạnh lùng hệt như một con chim ưng đang nhìn chăm chăm con mồi của mình khóa chặt gương mặt của Trân Trân. Sau một khắc, hấn giờ bàn tay to lớn ra chạm nhẹ vào vết thương trên gương mặt cô.

Cảm giác nhẹ nhàng nhồn nhột trên mặt khiến Trân Trân có chút không thoải mái, theo bản năng cô cựa quậy một tiếng rồi quay đầu né tránh.

Bàn tay hần vì thế cũng trượt xuống cái cổ trắng nõn, là da mềm mại hết như một lớp da non, vừa chạm vào đã cảm nhận được khoái cảm.

Ánh mắt có chút biến đổi, lúc trở nên thâm thúy lúc lại trầm đục nguy hiểm.

Bàn tay chạm lên xương quai xanh tinh tế rồi theo đó trượt xuống bầu ngực mềm mại nhẹ nhàng xoa nắn, toàn bộ quá trình không khác gì đang thưởng thức một tác phẩm nghệ thuật.

“Ừm...”- Trần Trần như một con thú nhỏ bị vây hãm, vô thức nỉ non một tiếng.

Khóe môi hần nhẹ nhàng nâng lên tạo nên một đường cong hoàn mỹ. Ngay sau đó hần cúi người, chóp mũi anh tuấn ngày càng gần với gương mặt của cô, cuối cùng là đáp xuống cánh môi anh đào mềm mại.

Nhẹ nhàng vui đùa bên ngoài, liếm láp cánh môi non mềm. Vốn dĩ chỉ định tham quan sơ qua, nào ngờ trong một giây lại biến thành tùy tiện xâm chiếm, đầu lưỡi càng quấy trong khoang miệng nhỏ.

Trần Trần quay đầu né tránh sự quấy rối của hần. Hạ Dĩ Niên lại giờ tay giữ chặt cằm cô sau đó lần nữa chiếm đoạt cái miệng nhỏ.

Cho đến khi Trần Trần gần như là không thở nổi nữa hần mới thỏa mãn buông cô ra. Nhưng giây sau đó, hần lại vùi đầu vào cổ cô cắn thật mạnh.

“A...đau quá...”- Trần Trần mơ màng nói, chỉ cảm thấy ở cổ truyền đến cơn đau rất khó chịu.

Lúc Hạ Dĩ Niên rời khỏi phòng, trên khóe môi vẫn còn vương một tia máu tươi.

...

“Mẹ, đã xảy ra chuyện gì? Sao Hạ Dĩ Niên lại xông vào nhà mình, cha sao rồi?”- Triệu Trường Bách nhanh chóng chạy tới bệnh viện, vừa tới đã nhìn thấy mẹ Triệu thần thờ ngồi trước cửa phòng bệnh, mặt không còn một vết máu. Còn Era đang ngồi kể bên an ủi bà.

Vừa nhìn thấy anh, mẹ Triệu khóc lớn, vừa khóc lại vừa nói:

“Mẹ hại cha con rồi, là...là mẹ hại ông ấy. Mẹ không ngờ Trần Trần kia lại là người của Hạ Dĩ Niên, hần dẫn theo người xông vào bắn chết Ý Dung lại làm cha con bị thương. Bác sĩ nói cả đời này ông ấy sẽ phải ngồi xe lăn, là mẹ hại ông ấy.”

Triệu Trường Bách nghe thấy vậy, trợn lớn đôi mắt lên nhìn bà, kinh hãi hỏi lại: “Là mẹ bắt Trần Trần? Sao mẹ lại làm vậy?”

“Mẹ chỉ định đuổi nó đi, Trường Bách, con nhỏ đó có tâm cơ, nó là người của Hạ Dĩ Niên, nó tiếp cận con là có mục đích.”

Era lên tiếng: “Chúng ta có nên báo cảnh sát không?”

“Báo cảnh sát? Bây giờ các người bắt giữ người ta trước, bây giờ đòi báo cảnh sát. Các người nghĩ chúng ta thắng nổi một đại đội luật sư của Hoàng Thịnh sao?”- Triệu Trường Bách phiền não nhíu mi tâm.

Era nghe thấy thế thì vội vàng lên tiếng: “Trường Bách, em không biết chuyện này...”

“Đủ rồi, tôi đủ phiền rồi. Con vào thăm cha trước.”- Nói rồi Triệu Trường Bách đứng lên đi vào trong phòng bệnh.

Era cắn môi, nằng thật sự không biết gì về chuyện Trần Trần bị bắt, vừa rồi Triệu Trường Bách dùng chữ ‘các người’ là muốn nói nàng ta xúi giục mẹ anh thủ tiêu người anh yêu. Anh nghĩ nàng ta là người nhỏ mọn như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Chương 30: Cảnh giác như vậy, là sợ tôi làm gì cô sao?

Trần Trần uể oải ngồi dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ đã là buổi tối, có điều đã ngủ mất bao lâu thì cô không biết. Căn phòng này rất sang trọng, xung quanh giường ngủ là tấm rèm màu trắng nhẹ nhàng, cách bày trí theo phong cách hoàng gia vừa trang nhã vừa nghiêm trang này cũng đủ để thấy nơi này là nơi của một nhân vật không tầm thường.

Khắp cả người cô đau nhức, nhưng nơi đau nhiều nhất là vùng cổ, Trần Trần vội chạy lại tấm gương phía xa nhìn vào cổ mình.

Đây là vết cắn, tuy không sâu nhưng lại vô cùng đau. Chuyện này là thế nào, cô bị cắn khi nào?

Cô nhớ rằng Hạ Dĩ Niên đã đến cứu cô từ Triệu gia, vậy thì nơi này chắc chắn là nơi ở của Hạ Dĩ Niên.

Cô mở cửa đưa đầu ra bên ngoài quan sát, không gian bên ngoài rất lớn, nhưng lại chẳng hề có một bóng người. Đèn vẫn sáng mặc dù giờ đã là mười hai giờ khuya, Trần Trần từng bước một đi ra ngoài, ngắm nhìn cảnh vật xung quanh.

Đi xuống từng bậc thang dài, cô lại khó hiểu. Nơi này sang trọng như thế, đồ vật trưng bày cũng đáng giá cả gia tài, trong nhà lại đang chứa người lạ là cô, bọn họ không sợ cô là cướp hay sao mà không có một ai canh giữ thế này?

Chợt bên tai văng vẳng tiếng dương cầm, Trần Trần sợ tới mức nổi cả gai ốc lên.

Lạy trời, cô trời không sợ đất không sợ chỉ sợ ma.

Đó là một khúc dương cầm du dương, nói là bi thương thì không tới nhưng quả thật đánh động vào lòng người. Trần Trần dần dần bình tĩnh lại, chắc là không phải ma, mà làm sao có thể đàn được khúc nhạc hay đến vậy.

Cô đi men theo lối hành lang dài, tiếng đàn ngày càng rõ hơn cho đến khi dừng lại trước một căn phòng khép hờ cánh cửa. Trần Trần nhìn vào bên trong, Hạ Dĩ Niên ngồi trước đàn dương cầm, dù hắn đang quay lưng lại với cô nhưng cô biết đó là Hạ Dĩ Niên.

Trần Trần mờ ảo nhìn thấy bàn tay to lớn lướt trên phím dương cầm đen trắng, bên tai lại vang lên giai điệu buồn kia, làm cô nhìn tới mức thất thần.

Đó là hán sao? Con người cao ngạo như Hạ Dĩ Niên sao lúc này lại khiến cô cảm thấy thật kì lạ. Bóng lưng đó của lại khiến cô cảm nhận được sự cô độc, Trần Trần lắc đầu tự bảo bản thân phải tỉnh táo, cô đang nghĩ cái gì? Người như Hạ Dĩ Niên thì làm sao cô độc, hoặc giả là hẳn thật sự cô độc là do hắn đã lựa chọn, không có gì đáng thương ở đây cả.

Không đúng sao? Hẳn lựa chọn quyền lực, lựa chọn làm con chim ưng nhàn nhã đứng từ nơi cao nhất quyết định số phận của bất kì ai. Càng lên cao thì không khí càng lạnh, đó là chuyện tất nhiên.

“Nhìn đủ chưa?”

Ba chữ khiến cho đầu óc Trần Trần quay lại tình hình trước mắt, hắn vẫn không hề quay đầu, chỉ là hình như bản dương cầm kia vừa kết thúc.

Trần Trần háng giọng, có chút không tự nhiên đẩy cửa đi vào, trong đầu lại nghĩ tới một bài thơ, cô thân nhiên nói: “Cảnh vật trước mắt này thật khiến tôi nhớ tới một bài thơ, không biết cậu hai có muốn nghe không?”

Hắn không quay đầu, nhưng có lẽ biểu cảm cũng không mấy thay đổi, vẫn lạnh lùng như mọi khi. Hạ Dĩ Niên ‘Ồ’ lên một tiếng rồi nói: “Đọc nghe thử.”

Trần Trần háng giọng, ra dáng một thi sĩ ngâm thơ. Hạ Dĩ Niên ngồi phía xa, ngón tay khẽ lướt trên phím đàn, thi thoảng đệm vào vài âm cho bài thơ của cô thêm sinh động.

“Thiên lý trường không nơi đâu tận

Dạ lạc đêm trăng sầu vương sầu

không tri kỉ không người hiểu thấu

Chỉ có đêm thâu khúc độc cầm”

“Thế nào? Tôi luôn cảm thấy thật tội nghiệp người được miêu tả trong bài thơ này, không tri kỉ không người hiểu thấu, đó chẳng phải bị cô lập sao. Cậu hai, anh rất giống đó.”- Trần Trần nói, trong đầu cũng nghĩ tới quả thật bài thơ này hợp với Hạ Dĩ Niên nhất.

Hạ Dĩ Niên không nói gì, cô chỉ nghe thấy một âm thanh trầm ấm như là tiếng cười phát ra từ cổ họng hắn. Trần Trần khó hiểu, hắn cười sao? Nếu là cười sao không quay lại để cô xem, người như hắn ngoại trừ là cười mỉa mai, cười lạnh ra thì có gì khác chứ.

“Cảm ơn anh đã cứu tôi, sao anh biết tôi bị người của Triệu gia bắt?”- Đây chính là điểm nghi vấn của Trần Trần lúc này, hắn cũng không phải phật nghìn mắt nghìn tai, lấy đầu ra lại kịp thời tới cứu cô như vậy.

Có trời mới biết lúc ở Triệu gia bị tra tấn suýt chút là mất mạng mà gặp được Hạ Dĩ Niên cô đã mừng tới cỡ nào.

Trong lòng Trần Trần nghĩ liệu có phải lúc trước là do thành kiến đã ảnh hưởng tới cách nhìn của cô về hắn hay không, Hạ Dĩ Niên thực chất là người đáng để kết giao?

Nhưng suy nghĩ đó của Trần Trần lập tức bị câu nói tiếp theo của Hạ Dĩ Niên đánh bay ra khỏi đầu.

Hắn nói: “Trên đời có một số người rất ngu ngốc, rõ ràng là không có bản lĩnh lại cứ muốn thể hiện.”

Lại nữa, sao lần nào cũng nghe hắn khinh thường cô như vậy. Trần Trần trước là Dương Anh Thi chủ tịch của Yunus, chưa bao giờ phải bị người khác xem thường một cách quá đáng như vậy. Cô tức tối chạy lên trước mặt Hạ Dĩ Niên, đứng cạnh chiếc dương cầm nhìn hắn: “Tôi đang rất lịch sự cảm ơn

anh đấy, anh không móc họng tôi vài câu thì ăn không ngon à?”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày, nhìn cô: “Tôi là đang tốt bụng phân tích cho cô nghe nặng nhẹ. Tốt nhất cô rút lui đi, rồi xa Triệu Trường Bách càng xa càng tốt, tránh bị vạ lây. Đây là một cuộc chơi tập thể, muốn biết chơi và chơi thành thạo thì phải có bản lĩnh lớn một chút. Cô nghĩ rằng mình có đủ khả năng đối đầu với tôi, đối đầu với Hoàng Thịnh hay sao?”

Lại thêm một người mong cô rời xa Triệu Trường Bách, cái quái gì mà cả thế giới này cứ như đang chống đối tình cảm của cô và Triệu Trường Bách vậy?

Trần Trần trong lòng thầm đưa ra một quyết định mà chính cô cũng không ngờ tới, cô kiên định nhìn thẳng vào mắt Hạ Dĩ Niên nói: “Được, nếu anh đã xem thường tôi như vậy thì có dám cược một ván hay không?”

“Cược?”- Hạ Dĩ Niên hơi mỉm cười, có chút hứng thú nhìn cô gái trước mặt. Loại giọng điệu này cũng chỉ có cô gái trước mặt mới dám dùng để nói chuyện với hắn, vốn dĩ ban đầu hắn vô cùng bất mãn với loại thái độ này của cô nhưng hiện giờ lại cảm thấy hứng thú nhiều hơn.

Trần Trần gật đầu, bày ra dáng vẻ không sợ ai mà nói: “Vụ của Siva và ngân hàng Triệu thì tôi nhất định sẽ tham gia, nhưng tôi đứng về phía Triệu thị. Anh có dám cùng tôi đấu trí một lần mà không được dùng quyền lực của Hoàng Thịnh để can thiệp vào hay không?”

Hạ Dĩ Niên nói: “Tôi sẽ không làm việc không có lời.”

“Người thắng sẽ được yêu cầu đối phương một nguyện vọng.”

Hạ Dĩ Niên phì cười, sau đó đột nhiên đứng lên rất nhanh đã đi tới trước mặt cô.

Thân hình cao lớn của hắn che đi ánh trăng bên ngoài, Hạ Dĩ Niên chống hai tay lên chiếc dương cầm phía sau, hoàn toàn không cho cô đường chạy trốn.

Trong lòng Trần Trần lại cực kì căng thẳng, khí thế vừa rồi phút chốc bay đi đâu mất, cô bây giờ thậm chí còn không dám ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt lại không biết để ở đâu nên chỉ có thể nhìn thẳng vào lồng ngực rắn chắc phía sau lớp áo sơ mi trắng kia của hắn.

“Nếu như... tôi muốn mạng của cô thì sao?”

Trần Trần bị câu nói của hắn dọa sợ ngẩng phắt đầu lên: “Mạng của tôi cũng không có nạm vàng hay kim cương, sao ai cũng muốn lấy hết vậy?”

Hạ Dĩ Niên nghe xong nhếch môi một cái: “Yên tâm, cái mạng này của cô vẫn còn xài rất tốt.”

Trần Trần cảm thấy Hạ Dĩ Niên đích thật là bị bản chất sát nhân ăn sâu vào xương tủy rồi, tính mạng con người đối với hắn kì thực không đáng một xu nào.

Mà Hạ Dĩ Niên lại đưa mắt nhìn lên vết thương trên cổ cô, đôi lông mày nhíu lại, thật lâu cũng không nói lời gì.

Trần Trần lại cảm thấy tư thế và khoảng cách này của bọn họ thực sự có chút quá gần gũi, đồng thời cả hai lại im lặng càng làm không khí thêm quý dị khó tả. Cô hắng giọng vài cái rồi nở nụ cười tươi nhìn hắn: “Lần này cậu hai cứu tôi, dù sao thì tôi cũng nợ cậu hai một ân tình, sau này chỉ cần cậu hai có điều cần giúp đỡ thì cứ nói.”

Hạ Dĩ Niên như nghe được câu chuyện buồn cười nhất thế gian, hắn châm chọc: “cô cảm thấy tôi sẽ tìm đến một người vừa ngốc lại vừa tự cho mình là đúng như cô để cầu sự giúp đỡ sao?”

F*ck!

Trần Trần chỉ hận không thể nắm lấy một phát, cô thề từ lúc cha sinh mẹ đẻ tới giờ đây là lần đầu cô có suy nghĩ muốn động thủ đánh người. Không được, phải kiên nhẫn, không thể tỏ ra mình yếu thế: “Là con người thì đều có lúc cần tới sự giúp đỡ, cũng như cũng sẽ có lúc thiếu thốn cái này cái kia, trừ khi cậu hai không phải là người...”

Từ ánh mắt tới khóe môi của Hạ Dĩ Niên đều đột nhiên tràn ngập lãnh khí khiến Trần Trần hoảng sợ không dám nói tiếp.

Trần Trần cười hì hì, cô biết bây giờ mình đang nằm trong lòng địch, tốt nhất là chỉ thuận chứ không nghịch. Hơn nữa Hạ Dĩ Niên ngay cả người sống cũng dám giết, cô cũng là người sống nên cô cũng sợ.

“Cậu hai, khúc nhạc vừa rồi cậu đàn tôi cũng thuộc lời. Hay là cậu đàn lại lần nữa, tôi sẽ hát phụ họa, thế nào?”

Máy mẩn lăm lăm được trùng sinh, vẫn còn chưa phục hưng Yunus, cô không thể để bản thân mình chết một cách lãng xẹt thế này.

Hạ Dĩ Niên không nói gì, đi tới bên cạnh đàn dương cầm ngồi xuống.

Vẫn là những âm thanh trong trẻo, theo nhịp độ từ vang lên dưới bàn tay thuần thục của Hạ Dĩ Niên.

“Em là con chim bị anh giam hãm

Nhất thời đã quên mất trời cao như thế nào

Nếu như rời khỏi thành trì nhỏ nhỏ mà anh dành cho em

Em thật sự không biết còn ai có thể nương tựa nữa.

Em là con chim đã bị anh giam cầm.

Tình yêu nhận được ngày càng ít ỏi.

Nhìn nụ cười của anh cháy bỏng trong mắt người khác.

Còn bản thân em lại chẳng có được một cái ôm ấp.

Em như một chiếc bóng anh có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Luôn lặng lẽ nhìn bộ dạng anh nói dối.

Cái thành phố nhiễu loạn này...

Không chứa nổi sự nghi ngờ của em

Là cái gì đã khiến anh mê muội như vậy, ngạo mạn như vậy.

Em như một chiếc bóng anh có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Cùng cô đơn giải bày những tâm sự bị thương.

Đối với tình yêu này không có cách nào khác.

Với những ngày tháng vô vị này.

Hóa ra nước mắt chính là thứ xa xỉ duy nhất.”

...

Chiếc du thuyền sang trọng được chuẩn bị sẵn sàng để ra khơi, nghe nói hôm nay Hạ Dĩ Niên muốn tổ chức buổi tiệc trên du thuyền này, Vì vậy chỉ mới sáng sớm mà số lượng người tới lui trang trí ngày càng nhiều.

Trần Trần biết được đây là một hòn đảo nhân tạo nổi tiếng thuộc mục bất động sản của Hoàng Thịnh. Năm ngoái Hoàng Thịnh thu mua nơi này với dự án đầu tư mức khủng, lúc đó nơi này chỉ toàn là cát, số lượng nhà ở chỉ đếm trên đầu ngón tay, hoang vắng vô cùng. Nhưng chỉ sau một năm, khắp hòn đảo đều là những ngôi nhà sang trọng, không thể nói là quá lớn nhưng lại là một nơi thích hợp cho các gia đình khá giả ở.

Điều này có thể thấy tốc độ của Hoàng Thịnh kinh khủng tới mức nào. Có thể biến một hòn đảo hoang vắng trở thành thiên đường mà biết bao nhiêu người muốn đến trú ngụ.

Tòa lâu đài này dường như là tòa nhà lớn nhất ở đây, từ chỗ của Trần Trần có thể nhìn thấy được toàn bộ hòn đảo. Thậm chí có thể nhìn thấy thành Cát An mờ mờ ảo ảo phía xa tít sau làn mây, cảm giác này tuyệt đến mức khiến con người ta muốn bay lên.

Phía xa chỗ bờ biển hình như có một chiếc du thuyền đang đi tới, sau khi cố định vị trí thì người trên du thuyền đó đi xuống. Trần Trần chỉ vô tình nhìn qua người đó nhưng cô lại ngay lập tức nhận ra anh.

Triệu Trường Bách đi về phía tòa lâu đài, từ chỗ cô có thể nhìn thấy anh đang nói gì với vệ sĩ của Hạ Dĩ Niên.

Chắc chắn là Triệu Trường Bách đến tìm cô.

“Muốn đi sao?”- Một giọng nói lạnh lùng từ phía sau vang lên khiến cho Trần Trần hết hồn, cô quay lại thì phát hiện từ lúc nào mà Hạ Dĩ Niên đã đứng phía sau mình.

“Anh đứng là ma hay sao, đi không chút tiếng động, muốn hù tôi chết hả?”- Sống chung với Hạ Dĩ Niên có lẽ sẽ phải có tâm hồn mạnh mẽ một chút, chứ nếu không không bị sự lạnh lùng của hắn dọa chết thì cũng bị cái chiêu đi không tiếng động này của hắn hù chết.

“Đối với một người không có chút cảnh giác nào như cô, cho dù tôi có lấy mạng cô cô cũng sẽ không biết vì sao mình chết.”- Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt nói.

“Ai nói tôi không có cảnh giác, nhất là tình hình hiện giờ, ở cạnh anh tôi lại càng cảnh giác hơn bao giờ hết đấy.”- Trần Trần nhìn hắn, hùng hổ biện minh.

“Ồ...”- Hạ Dĩ Niên kêu lên một tiếng nhẹ nhàng, nhưng rồi sau đó lại nở nụ cười nguy hiểm khiến Trần Trần khó hiểu, hắn nói: “Cảnh giác như vậy, là sợ

tôi làm gì cô sao?”

“Anh có thể làm gì tôi sao?”- Trần Trần tuyệt đối không được yếu thế, không được mất bình tĩnh, cô biết Hạ Dĩ Niên là đang muốn nhìn thấy bộ dáng mất bình tĩnh của cô.

Còn lâu cô mới để hấn toại nguyện.

Hấn không trả lời cô, hay nói đúng hơn là không kiên nhẫn cùng cô đấu khẩu nữa. Hấn nhìn ra cửa sổ phía sau cô rồi hờ hững nói: “Xem ra Triệu Trường Bách hôm nay không gặp cô thì sẽ không đi.”

Trần Trần quay đầu lại, nhìn xuống bên dưới. Bóng dáng Triệu Trường Bách vẫn kiên định đứng trước cổng lâu đài, không hề có ý định muốn rời đi.

Trần Trần suy nghĩ một lúc rồi sau đó không nhịn được hỏi một câu: “Lý do gì mà anh lại bảo tôi rời xa anh ấy?”

Hạ Dĩ Niên rõ ràng cảm nhận được sự do dự của cô, hấn thân nhiên nói: “Một loại tình cảm có gánh nặng cơm áo gạo tiền vốn dĩ vô cùng áp lực, mà tình cảm của cô đối với Triệu Trường Bách căn bản không đủ lớn để vượt qua áp lực đó, cậu ta cũng vậy.”

Lúc Trần Trần còn đang mơ hồ thì Hạ Dĩ Niên quay người, trước khi rời đi để lại một câu nói: “Cô có thể xuống bên dưới gặp cậu ta, nhưng sau khi gặp được rồi cô chắc chắn sẽ hối hận vì chuyện đánh cược hôm qua với tôi.”

Hạ Dĩ Niên đi khỏi để lại cho Trần Trần một khoảng không mơ hồ. Cô cảm nhận được, sự bất an. . .

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32: Chương 31: Em muốn thay anh ta thuyết phục tôi sao?

Nhìn thấy Trần Trần từ trong lâu đài đi ra, Triệu Trường Bách lại dâng lên một hồi khẩn trương, anh chạy tới quan sát những vết thương bên ngoài của cô một lượt. Sau đó không khỏi áy náy hỏi: “Em không sao chứ?”

“Không sao.”

Triệu Trường Bách chau mày, giúp cô vén mái tóc ra sau tai. Trong ánh mắt đều là sự thương xót, sau đó một lúc lâu cũng không biết nên nói gì.

Lúc này Trần Trần nhạy cảm phát hiện có một bóng người con gái phía xa, Là Era, nàng ta đứng nhìn về phía bọn họ. Đáy lòng Trần Trần không khỏi trầm xuống, lạnh nhạt nói: “Trường Bách, anh không phải đến tìm em.”

“Anh đến tìm Hạ Dĩ Niên, nhưng cũng là tìm em, bởi vì anh biết em ở chỗ của cậu ấy.”- Triệu Trường Bách nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, giọng nói có chút gắt gao: “Trần Trần, cho dù em tiếp cận anh vì bất kỳ lý do gì, ngày hôm nay là do anh hại em. . .”

“Tiếp cận anh vì bất kỳ lý do gì?”- Trần Trần nheo mắt, khó tin nhìn Triệu Trường Bách. Cô biết anh không tin cô, anh bắt đầu nghi ngờ cô rồi. Việc Hạ Dĩ Niên đột nhiên xông vào Triệu gia đưa cô đi chứng minh cô và hấn có liên quan với nhau, cô biết mọi người bây giờ ai cũng nghĩ cô chính là gián điệp do Hạ Dĩ Niên phái tới hãm hại Triệu thị.

Nhưng Trần Trần không ngờ, ngay cả Triệu Trường Bách cũng nghĩ cô như vậy.

“Trần Trần, hiện giờ ba anh đã bị mất đi một chân, việc ở Triệu thị đều dồn lên vai anh. Anh không thể ích kỷ như lúc trước nữa. . .”

Trần Trần đưa mắt nhìn về phía Era, cười lạnh một tiếng: “Anh muốn kết hôn với cô ta? Anh cho rằng như vậy có thể cứu Triệu thị sao, Hạ Dĩ Niên lần này kiên quyết muốn đối đầu với anh, anh không phải đối thủ của anh ta.”

Triệu Trường Bách nghe cô nói thế, trong lòng không khỏi khó chịu một trận, nhưng vẫn hạ giọng chân thành nói: “Em là cô gái cả đời này anh yêu nhất.”

Trần Trần né tránh bàn tay đang vuốt ve gương mặt mình của Triệu Trường Bách, trên vầng trán xinh đẹp đều lộ ra sự hờ hững lạnh lùng: “Anh gặp ai cũng có thể nói câu này, em không tin anh nữa.”

Triệu Trường Bách đau lòng, đã mấy đêm anh không hề ngủ chỉ vì lo lắng cho thương tích của Trần Trần. Hạ Dĩ Niên không đưa cô đến bệnh viện lại càng khiến anh khó tìm được cô, cho người dò la mới biết Hạ Dĩ Niên đang nghỉ ngơi ở hòn đảo này, trong lòng nghi ngờ không chừng Trần Trần cũng ở đây, anh gấp rút chuẩn bị du thuyền chạy tới, đối lại là thái độ bài xích này của cô.

Triệu Trường Bách biết, anh đã phụ cô rồi.

“Anh biết sau khi đưa ra quyết định kết hôn với Era, anh đã không còn xứng với em nữa. Nhưng Trần Trần, em phải tin anh, anh thực chất là thân bất do kỷ, hôm nay anh đến ngoại trừ tìm em ra thì còn một mục đích khác. Cùng Hạ Dĩ Niên đàm phán, nếu như đàm phán thành công, Triệu thị sẽ không nguy cấp nữa, như vậy chúng ta sẽ có thể ở bên nhau rồi.”- Anh nắm lấy bàn tay của Trần Trần, giọng nói khẩn cầu: “Trần Trần, vì vậy em phải giúp anh, phải đứng về phía anh thuyết phục Hạ Dĩ Niên.”

“Anh dựa vào cái gì cho rằng Hạ Dĩ Niên sẽ nghe lời em?”- Trần Trần trong lòng buồn bã.

Triệu Trường Bách ngược lại nhìn cô vô cùng khẳng định nói: “Dựa vào trước giờ Hạ Dĩ Niên chưa từng ra mặt vì bất kì ai, dựa vào lần trước vụ của thôn Hương Lâm em đã thành công thuyết phục được hắn.”

“Không phải anh nghi ngờ em là nội gián do Hạ Dĩ Niên phái tới chứ?”- Trần Trần đột nhiên hỏi một câu không liên quan.

Triệu Trường Bách im lặng.

Đáy lòng Trần Trần không khỏi lạnh lẽo một phen: “Nếu đã vậy thì anh cho rằng vì cái gì em lại phải giúp anh thuyết phục Hạ Dĩ Niên?”

“Anh...”- Đối với câu hỏi này, dường như Triệu Trường Bách cũng do dự: “Không lẽ em trung thành với Hạ Dĩ Niên tới mức không cần cả anh.”

Trần Trần nghe vậy, không khỏi cười lạnh, nhấn mạnh từng chữ: “Thứ nhất, em không phải thuộc hạ của Hạ Dĩ Niên. Thứ hai, không phải em không cần anh mà là anh vứt bỏ em trước.”

Triệu Trường Bách càng nắm chặt tay cô hơn: “Vậy thì em giúp anh, giúp Triệu thị, sau khi tất cả đều ổn thỏa thì sẽ không có gì ngăn cách chúng ta nữa.”

“Anh buông em ra.”- Trần Trần nhú mày, tay bị anh nắm chặt như vậy cũng bầm tím cả lên.

Triệu Trường Bách lại cho rằng cô đang từ chối nên càng lo lắng nắm chặt tay của cô hơn.

Era phía xa định bước lên nhưng cuối cùng lại lo lắng Triệu Trường Bách sẽ không vui nên thôi.

“Triệu Trường Bách, vợ tương lai của anh vẫn còn đứng đó nhìn chúng ta...”

“Anh không cần cô ta, anh cần em.”- Triệu Trường Bách dứt khoát ôm cô vào lòng, dùng giọng nói gần như là gào lên để nói.

Trần Trần có chút hoảng sợ bởi Triệu Trường Bách trước mặt quá xa lạ, anh chưa từng lớn tiếng như vậy, anh luôn dịu dàng không phải sao?

Trong lúc vùng vẫy, Triệu Trường Bách đột nhiên dừng mọi động tác lại. Vòng tay của anh cũng vô thức nói lỏng ra, Trần Trần khó hiểu ngẩng đầu thì lại thấy Triệu Trường Bách nhìn chăm chăm ra phía sau cô. Cô cũng nương theo tầm mắt của anh, nhìn ra phía sau.

Trong nhất thời tâm tư Trần Trần như là bị treo ngược cành cây.

Là Hạ Dĩ Niên.

Hắn từ lúc nào đã tựa lưng vào cửa, dường như là chuẩn bị đi ra ngoài, trên mặt còn đeo một cái kính đen. Hắn vô cùng nhàn nhã giống như là đang xem một màn kịch vui. Không sai, chính xác là đang xem kịch.

“Sao không tiếp tục?”- Đôi môi mỏng khẽ nhếch mang theo vài phần tuyệt tình.

Triệu Trường Bách im lặng, Trần Trần cũng không biết nói gì hơn. Hạ Dĩ Niên lúc này bước tới, đứng đối diện với Triệu Trường Bách, mà Triệu Trường Bách vẫn còn ôm cô trong lòng.

“Qua đây.”- Hai chữ ngắn gọn phát ra, mang theo loại mệnh lệnh không cho phép người khác từ chối.

Trần Trần lúc này lại như bị ma nhập, nghe hắn nói thế thì đẩy Triệu Trường Bách ra sau đó chạy lại chỗ hắn.

Hạ Dĩ Niên nâng khoe môi thể hiện sự hài lòng, một tay giơ ra kéo cái eo nhỏ của cô vào lòng. Trong phút chốc, mùi hương nam tính tràn ngập trong khoang mũi Trần Trần, hương thơm đó không phải là nước hoa nhưng lại mê hoặc hơn nhiều so với nước hoa, khiến cô có cảm giác vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, rất dễ chịu nhưng lại vô cùng nguy hiểm.

Triệu Trường Bách nhìn một màn này, sắc mặt không khỏi trầm xuống vài phần.

“Chúng ta đi.”- Hạ Dĩ Niên dường như cũng xem sự xuất hiện của Triệu Trường Bách là không khí, quay qua nói một câu với Trần Trần rồi lướt qua người Triệu Trường Bách định rời đi.

Triệu Trường Bách lúc này nhìn theo nói lớn: “Chúng ta có thể đàm phán không?”

Hạ Dĩ Niên dừng bước, Trần Trần cũng theo hắn mà ngừng lại. Hạ Dĩ Niên quay đầu nhìn Triệu Trường Bách, khoe môi khẽ nâng lên một đường nguy hiểm: “Đàm phán?”

Triệu Trường Bách lại gắt gao nhìn Trần Trần, giống như là thỉnh cầu lại vô cùng mong chờ cô sẽ đứng về phía anh.

Hạ Dĩ Niên đương nhiên cũng nhìn ra điểm này, hẳn hơi hạ tầm mắt nhìn gương mặt xinh đẹp của cô gái trong lòng hỏi: “Em muốn thay anh ta thuyết phục tôi sao?”

Triệu Trường Bách gắt gao nắm chặt tay, Trần Trần em nhất định phải đứng về phía anh.

Trần Trần cuối gằm mặt, đang lúc không biết nên làm gì đây thì cảm giác sức lực của bàn tay đặt trên eo cô siết chặt lại, cô nhìn Hạ Dĩ Niên, cách một lớp kính râm vẫn có thể cảm nhận được ánh mắt sắc lạnh hơn cả lưỡi dao của hắn. Chỉ có Trần Trần biết ánh mắt đó đều là sự cảnh cáo, nếu cô gạt đầu chắc chắn hắn sẽ khiến cô phải hối hận.

Mà cho dù là cô đồng ý đứng ra thuyết phục thì cô cũng biết Hạ Dĩ Niên chắc chắn sẽ không đồng ý tha cho Triệu thị. Bởi vì vụ cá cược của cô và hắn, nếu hắn tha cho Triệu thị thì chứng minh hắn thua cuộc.

Hiểu rõ điều này nên cô chỉ có thể im lặng.

Thái độ này của Trần Trần nói lên quá rõ, Triệu Trường Bách từ mong chờ chuyển sang thất vọng.

Lúc này thân hình cao lớn của Hạ Dĩ Niên đột nhiên không hề có kị gì mà áp xuống, lúc Trần Trần còn chưa kịp phòng bị gì đã nghe thấy tiếng nói dễ nghe của hắn: “Rất tốt.”

Chỉ có hai chữ nhưng hơi nóng trong lời nói của hắn phả vào tai cô khiến Trần Trần có chút rùng mình, Hạ Dĩ Niên nhếch môi hít sâu một hơi như muốn đem mùi hương trên cơ thể cô nén sâu vào lồng ngực.

Tư thế này của bọn họ quá mức mờ ám, hành động của Hạ Dĩ Niên quá mức tự nhiên. Một màn này lọt vào trong mắt Triệu Trường Bách đều vô cùng khó coi.

Duy trì tư thế đó vài giây ngắn ngủi, Hạ Dĩ Niên lại đứng thẳng người, lạnh lùng nhìn Triệu Trường Bách: “Tôi vẫn thích đấu trí trên thương trường hơn là thỏa hiệp trên bàn đàm phán. Cậu Triệu tốt nhất đi về lo chuẩn bị phương án đối phó đi bởi vì lần này Hoàng Thịnh sẽ công kích thật dữ dội đó.”

Hạ Dĩ Niên quay người dẫn theo Trần Trần đi ra phía xa, cô chỉ kịp nghe được một câu nói của Triệu Trường Bách, anh nói: “Em khiến anh rất thất vọng.”

...

Trần Trần đứng ven bờ biển, nước biển liên tục tràn vào làm ướt chân cô, Trần Trần tháo bỏ dép, đi bộ bằng chân trần trên mặt đất. Bầu trời màu xanh đám mây kia lại màu trắng, tất cả đều được mặt biển trong veo phản chiếu.

Phải chăng Triệu Trường Bách đối với cô cũng giống như thế, nhìn thấy được ngay trước mắt nhưng lại không thể nắm bắt được. Cũng chỉ là bóng trắng dưới nước, là ảo ảnh quá chân thật mà thôi.

Trong lòng Trần Trần quả thật có chút đau buồn.

“Cô có biết mình đang đứng ở đâu không?”- Đột nhiên từ phía sau lưng vọng tới một âm thanh trầm ấm, Trần Trần quay lại khó hiểu nhìn Hạ Dĩ Niên.

Hắn từ xa bước tới, thân hình cao lớn phảng phất tỏa ra loại khí chất bức người, hắn đứng trước mặt cô khiến ánh mặt trời cũng bị bóng lưng cao lớn che khuất.

Trần Trần phải công nhận Hạ Dĩ Niên trời sinh đã định sẵn là người ăn trên ngồi trước, khiến không ai dám cãi lại lời hắn.

“Đây là một trong những nơi sôi động nhất thế giới, sau lưng cô có tới 40% số cần trụ của thế giới đang vận hành suốt ngày đêm. Con đường cát dẫn thẳng ra giữa biển kia trước mặt cô chính là nhân tạo mà ra, lúc đầu không có. Sau khi Hoàng Thịnh thu mua hòn đảo này, công việc xây dựng diễn ra bất kể ngày đêm, cô có biết điều làm tôi tiếc nuối nhất là gì không?”- Hạ Dĩ Niên không nhanh không chậm nói.

Trần Trần lắc đầu, người như hắn cũng có điều tiếc nuối sao?

“Chính là chúng tôi không thể nhanh hơn được nữa.”

Trần Trần tò mò quan sát con đường cát phía xa, thật ra hòn đảo này chỉ là một trong ba hòn đảo trên biển này thôi. Hai hòn đảo kia nằm cách đây không xa, và nghe nói Hoàng Thịnh cũng đang lên kế hoạch thu mua cả hai hòn đảo còn lại. Có ba con đường cát dài khoảng 2,70km dẫn thẳng ra hướng giữa biển, mà theo như Hạ Dĩ Niên nói thì tất cả đều do nhân tạo mà có.

Cô kinh ngạc hỏi: “Cát ở đâu đủ để lấp đầy độ sâu của biển? Hơn nữa làm sao có thể vận chuyển chúng từ trong đất liền ra đây?”

Hạ Dĩ Niên không vội trả lời câu hỏi của cô, hắn xoay người đi tới con đường cát kia, Trần Trần cũng đi theo.

“Công việc này cần tới cả một hạm đội máy hút cát, như cô thấy đó, từ đáy biển lên bờ cách đây hơn hai mươi hải lý. Còn phải kết hợp với kỹ thuật cầu

vòng phun nước, khi nước trên biển trời đi, lớp đất sẽ được giữ lại tạo thành đất liền.”

Trần Trần nghe thấy vậy không khỏi reo lên một tiếng: “Thật tuyệt, quy mô thật khổng lồ, người nghĩ ra ý tưởng này cũng thật táo bạo quá.”

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên thoáng qua chút ý cười, nhàn nhạt nói: “Cảm ơn đã khen.”

Trần Trần dừng chân, không thể tin được nhìn hắn: “Là anh sao?”

Hạ Dĩ Niên không trả lời.

Trần Trần quả thật phải tán dương một câu, tuy rằng con người này vừa lạnh lùng vừa thâm sâu khiến người khác không hiểu nổi. Nhưng mà từ cách hắn phân tích một vấn đề, từ những chiến lược kinh doanh cực kì hiệu quả cũng đủ nhìn ra kinh nghiệm của hắn nhiều đến mức nào. Trần Trần tuy rằng đối với con người của Hạ Dĩ Niên không mấy thiện cảm nhưng trước đến giờ cô vẫn luôn rất khâm phục trí thông minh của hắn.

Đó cũng là lý do lúc trước cô đồng ý hôn sự với hắn, người khác thì còn lâu.

Bản tính ham học của cô lại dâng lên, trong phút chốc quên luôn cả phiền não trong lòng. Trần Trần chỉ về phía công trình vẫn còn đang xây dựng phía xa hỏi: “Vậy những tảng đá kia từ đâu mà có, không thể đem từ dưới biển lên chứ?”

Hạ Dĩ Niên dường như đang rất cao hứng, chậm rãi giải thích: “Chỗ đá đó được lấy từ một dãy núi cách đây 62 km, hàng ngày chúng tôi lấy khoảng 40 ngàn tấn đá vận chuyển bởi 800 xe tải suốt ngày đêm.”

“Vậy tại sao không dùng bê tông?”- Trần Trần nhanh chóng nắm được cốt lõi vấn đề, nếu như dùng bê tông vậy thì dễ dàng hơn nhiều rồi.

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên vụt lên tia khác lạ mà vô cùng sắc bén, dường như đang đánh giá cô một lượt sau đó thản nhiên như không có chuyện gì nói: “Đây là đề bài cha tôi ra cho tôi và anh hai, ông đặt ra quy định rất nghiêm ngặt trong việc xây dựng hòn đảo này, trong đó có một điều tiên quyết là phải dùng vật liệu xây dựng hữu cơ được lấy từ biển lên, vì vậy tôi sử dụng đá thay vì bê tông.”

Còn nhớ lúc đó Hạ Dĩ Tường đã mất bình tĩnh chạy tới trước mặt cha mà kêu gào, ‘cha bảo con phải làm sao?’ Mà cha hắn lại thản nhiên nói ‘đây là khảo nghiệm’

“Anh nói cho tôi những điều này là muốn nói tốc độ làm việc ghê gớm của anh sao? Anh muốn tôi tự lượng sức mình, rút khỏi cuộc chiến của anh và Triệu Trường Bách?”

“Rất thông minh.”- Hạ Dĩ Niên nhìn cô, giọng nói lộ ra một tia tán thưởng.

“Như vậy tôi cứ nhất quyết phải xen vào thì sao?”- Trần Trần quật cường đứng thẳng người ngược lên nhìn hắn, không chút sợ sệt.

Bộ dáng này của cô chiếu vào mắt Hạ Dĩ Niên lại trông vô cùng khôi hài, hắn không khỏi bật cười một tiếng khiến Trần Trần ngây người.

Hắn đang cười... người như hắn cũng biết cười sao?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chương 32: Trần Trần, đừng đi...anh rất nhớ em.

Sau vài ngày, tình trạng sức khỏe của Trần Trần dần hồi phục, cô nói muốn trở về thôn Hương Lâm, Hạ Dĩ Niên cũng không có ý kiến cho Khải Ca đưa cô về.

Lúc quay lại, gia đình lão Lý đều vô cùng lo lắng hỏi han, Trần Trần cũng rành mạch kể lại những chuyện vừa xảy ra cho họ nghe. Lúc này A Nguyên mới bức xúc lên tiếng: “Nghe nói anh Trường Bách đã đồng ý kết hôn với cô công nương kia rồi, anh ấy là người xấu, anh ấy làm chị buồn.”

Trần Trần chỉ cười không nói gì.

Hiện giờ tình thế Triệu thị vô cùng nguy cấp, cho nên Triệu Trường Bách lựa chọn sự nghiệp của mình là một chuyện không khó hiểu.

Nhưng Trần Trần biết, với tình thế bây giờ của Triệu thị thì cho dù Triệu Trường Bách có lấy công nương Era đi chẳng nữa thì cũng chỉ giảm bớt được phần nào thiệt hại, chuyện phá sản là không thể tránh khỏi. Vậy nên bây giờ tiến thoái lưỡng nan, cô chỉ cần ngồi ở thôn Hương Lâm đợi mà thôi.

Quả nhiên suy đoán của Trần Trần không sai, buổi sáng ngày hôm sau, lúc cô còn đang vờn vai khỏi động gân cốt thì từ trong thôn nghe được tiếng ồn ào bàn tán. Hóa ra là có một chiếc xe hơi sang trọng đang tiến vào thôn Hương Lâm, kéo theo ánh mắt hiếu kì của bà con.

Người trên xe bước xuống, một bộ váy trắng thuần khiết mong manh, mái tóc màu hạt dẻ nổi bật.

Tiếng ồn xung quanh lại càng lớn hơn.

“Đó không phải là công nương Era gì đó hôm qua mới cùng Triệu Trường Bách xuất hiện trên ti vi sao?”

“Nghe nói bọn họ đính hôn rồi.

“Nhanh thật đấy, sợ người ta cướp chồng mình hay sao.”

“Chính cô ta cũng là người giết mất người yêu của Trần Trần nhà chúng ta, tôi mấy con bé mấy ngày nay xanh xao lắm, chắc chắn là đang rất đau lòng.”

“Nghe nói Triệu thị sắp phá sản, thật đáng đời.”

Mỗi người một câu khiến không khí thật rôm rả. Era nghe thấy nhưng lại không hiểu họ nói gì, nàng ta quay qua nữ phiên dịch viên đi bên cạnh hỏi: “Bọn họ nói gì thế?”

Nữ phiên dịch viên chần chờ một lúc, nhưng cũng lên tiếng thuật lại những lời họ nói. Era nghe xong, nhất thời sắc mặt trở nên xấu đi.

Trần Trần đứng một bên im lặng quan sát mọi chuyện, quả nhiên cô thấy Era đi về hướng mình, nữ phiên dịch viên kia nhanh chóng nhìn cô nói: “Công nương muốn nói chuyện với cô.”

Trần Trần gật đầu, một lời cũng không nói dẫn đường đi ra biển.

Hiện giờ xung quanh không có người, tiếng sóng biển dạt dào, gió nhẹ thổi bay làn váy trắng của Era khiến nàng ta trông càng dịu dàng, càng thanh thuần hơn bao giờ hết.

Mà Trần Trần lại khoanh hai tay trước ngực, một thân ăn mặc giản dị, mái tóc được búi cao lên không hề cầu kì.

Era nhìn cô, có chút gượng gạo lên tiếng trước: “Tôi mong cô hãy giúp Trường Bách.”

Nữ phiên dịch thuật lại.

Trần Trần nâng khóe môi, lạnh nhạt dùng ngôn ngữ của Era nói với nàng ta: “Trước tiên, cuộc nói chuyện này của chúng ta không cần phiên dịch, bảo cô ta lui ra.”

Era có chút kinh ngạc đánh giá cô gái trước mắt một phen, nhưng sau đó cũng hạ lệnh cho phiên dịch viên lui xuống.

“Tôi đồng ý giúp các người.”- Trần Trần lại tiếp tục nói.

Era ngạc nhiên nhú hàng mày xinh đẹp lại nhìn cô, nàng ta cho rằng cô gái này nhất định sẽ nhân cơ hội yêu cầu gì đó. Giả sử như là yêu cầu nàng ta trả Triệu Trường Bách lại cho cô ấy, nếu là vậy nàng ta cũng sẽ cam lòng. Bởi vì chỉ cần giúp được Triệu thị, thì Triệu Trường Bách sẽ không như mấy ngày nay, sầm nầm như vậy.

“Cô thật sự đồng ý sao? Không có yêu cầu gì khác sao?”

Trần Trần nhếch môi, cô đương nhiên hiểu được suy nghĩ của Era: “Tôi đương nhiên có yêu cầu, nhưng yêu cầu của tôi không hề tiện như suy nghĩ của cô. Tôi không hy vọng Triệu gia bao gồm cả Triệu Trường Bách và mẹ anh ta biết chuyện tôi giúp đỡ họ, tôi muốn cô làm trung gian truyền đạt những phương án của tôi tới Triệu Trường Bách.”

Era nghe xong, lại càng thêm sững sờ: “Sao cô lại làm như vậy, cô không cần họ cảm kích sao?”

“Tôi không cần.”- Trần Trần dứt khoát nói, thái độ không hề chần chờ khiến Era kinh ngạc.

Chỉ có mình Trần Trần biết rõ, Triệu Trường Bách đối với cô đã có thất vọng, đã có đau lòng, đã có mất đi lòng tin rồi, cô còn hy vọng ở anh điều gì nữa?

“Cô có yêu Trường Bách không?”- Era đột nhiên lên tiếng hỏi.

Đối với câu hỏi này, Trần Trần im lặng.

“Cô khiến tôi cảm thấy thật kì lạ.”- Era đầy hàm ý nói.

Trần Trần quay lưng, nhìn ra cảnh biển phía xa, chậm rãi mà lạnh lùng nói từng chữ: “Đẹp bỏ những hiểu kì của cô về tôi qua một bên đi. Cô nghe cho kĩ, tôi chỉ nói một lần. Hành động đầu tiên mà các người phải làm chính là chủ tịch đương nhiệm của Triệu thị là Triệu Tích phải ngay lập tức xin từ chức khỏi vị trí chủ tịch của ngân hàng. Đây có thể coi là một hành động đồng tình bên ngoài đối với Hoàng Thịnh, đánh lạc hướng của Hạ Dĩ Niên. Tuy nhiên việc chủ tịch xin từ chức sẽ khiến các cổ đông hoang mang, Triệu Tích phải giao toàn bộ quyền điều hành của Triệu thị lại cho Triệu Trường Bách.”

Era gật đầu, cố gắng ghi nhớ lại những ý chính rồi nhìn Trần Trần: “Vậy còn sau đó?”

“Sau đó, với tư cách cá nhân và không còn liên quan gì đến ngân hàng Triệu thị, Triệu Tích phải tìm cách thuyết phục bộ tài chính để mở một công ty cổ phần cỡ lớn, quy mô phải gấp nhiều lần ngân hàng của Triệu thị. Mà cổ đông lớn nhất của công ty này chính là ngân hàng Triệu thị, lúc đó một lượng lớn cổ phiếu đều nằm trong tay các cổ đông nhỏ, nên Hoàng Thịnh sẽ không còn lý do gì để tiếp tục tố cáo việc Triệu thị lũng đoạn thị trường. Lúc này lấy danh nghĩa của công ty mới thành lập, mua lại cổ phiếu của ngân hàng Triệu thị với giá thấp, như vậy mới có thể giữ lại Triệu thị. Có điều cách này đòi hỏi Triệu Tích phải cùng Triệu Trường Bách phối hợp thật ăn ý từ trong ra ngoài sao cho người khác không nghi ngờ, một khi bị lộ tất cả sẽ tan tành.”- Trần Trần chậm rãi phân tích những suy nghĩ của mình một cách rành mạch và chi tiết, sau đó sợ Era nghe không hiểu nên cẩn thận hỏi lại: “Cô hiểu không?”

Era gật đầu vài cái, rồi lại chần chừ một lúc sau đó thắc mắc: “nhưng làm sao trong thời gian ngắn như vậy có thể thể thành lập một công ty lớn hơn cả Triệu thị? Tốc độ thực hiện phương án này liệu có so được với tốc độ thu mua của Hoàng Thịnh không?”

Trần Trần không nhìn nàng ta, lạnh nhạt trả lời: “Tôi đã đặt trước mặt các người một chiếc bánh ngon, dạy các người làm sao có thể ăn hết chúng. Còn về việc các người mất bao lâu để ăn thì liên quan gì đến tôi?”

Era nghe vậy thì lập tức hiểu ra, hai mắt nàng ta sáng lên. Đúng rồi, chỉ cần nhờ vào thế lực của Hoàng gia Anh của nàng ta, thì việc thành lập một công ty lớn gấp nhiều lần Triệu thị là chuyện nhỏ.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn cô.”- Era chân thành nói.

“Không cần cảm ơn, đây là một mạng Triệu Trường Bách đã cứu tôi.”- Trần Trần quay người đi, đây chính là cái ơn cô phải trả cho Triệu Trường Bách, chấm dứt mối quan hệ giữa hai người cách dứt khoát. Cũng là ván cược quyết định tương lai của cô với Hạ Dĩ Niên.

Buổi tối hôm đó sau khi cùng bà Lý rửa xong đồng chén, Trần Trần ngồi rảnh rỗi một bên không có việc gì làm, bị lũ muỗi bay vào châm chích khiến cô chịu không nổi. Trần Trần quyết định ra ngoài tản bộ để tránh đám muỗi lì lợm kia, nào ngờ vừa đi được vài bước thì có người gọi tên cô, Trần Trần quay lại, trong lòng không khỏi kêu một tiếng.

Buổi sáng vợ tới, buổi tối chồng tới, hai vợ chồng son nhà này cứ phải gặp cô mới ngủ ngon sao?

Triệu Trường Bách bước tới, chỉ mới vài ngày mà thần sắc anh đã tiêu tụy đi rất nhiều, Trần Trần chưa kịp nói lời nào đã bị anh ôm vào lòng.

“Anh nghe nói Era tới tìm em, cô ấy không làm gì em chứ?”

Trần Trần khéo léo đẩy anh ra, lạnh nhạt nói: “Cô ấy không làm gì được tôi, anh cũng không nên nghi ngờ người đầu ấp tay gối với mình như thế.”

“Đầu ấp tay gối?”- Triệu Trường Bách cẩn thận nhắc lại hai chữ này, sau đó cười một tràng khó hiểu, anh bước lên vài bước nắm lấy hai vai của Trần Trần khiến cô phát đau: “Trần Trần, tại sao em không giúp anh, tại sao em lại đứng về phía Hạ Dĩ Niên... chỉ cần em giúp anh chúng ta có thể ở bên nhau, anh không cần kết hôn với Era...”

Lúc này gương mặt anh rất gần cô, Trần Trần có thể ngửi thấy mùi rượu nồng nặc trong hơi thở của anh, cô nhàu mày khó chịu tránh né: “Anh say rồi.”

Nào ngờ Triệu Trường Bách gào lên: “Anh không say, anh luôn tỉnh táo, anh đủ tỉnh táo để biết mình phải buông bỏ cái gì. Trần Trần, em nghĩ rằng anh vì sự nghiệp nên mới bỏ rơi em sao? Đó chỉ là một phần thôi, nguyên nhân chính chính là em không yêu anh, trước giờ em chưa từng yêu anh...”

“Anh nói cái gì vậy?”- Trần Trần như bị đẩy vào một thế giới không ai quen biết, Triệu Trường Bách trước mặt vô cùng xa lạ, rốt cuộc tình yêu là gì?

Sau đó Triệu Trường Bách ợ lên một tiếng, anh nói rất nhiều, hơi rượu cứ thế phả vào mặt cô khiến Trần Trần suýt chút cũng say theo.

“Chúng ta quen biết không lâu, nhưng mọi sở thích của em anh đều nhớ rất rõ. Còn em, Trần Trần em có biết anh thích nghe nhạc gì, thích ăn món gì, thích đi những đâu không? Em không biết, trong khi đó tất cả những gì thuộc về em anh đều biết. Trần Trần, em yêu anh sao? Em không yêu anh. Cái em yêu là cách mà anh đối xử tốt với em”

Anh còn nói: “Anh sẽ không vì một người không yêu mình mà từ bỏ sự nghiệp, chỉ cần em yêu anh một chút anh nhất định sẽ vì em từ bỏ tất cả nhưng em không yêu anh. Em có biết cảm giác của anh lúc ở cạnh em là gì không, chỉ cần em chau mày nhìn anh anh nhất định sẽ nghĩ rằng em rất ghét anh, em không vui...”

Triệu Trường Bách đâm mạnh vào lồng ngực mình: “Em luôn có bí mật, Trần Trần em luôn khiến anh khó hiểu, khó nắm bắt. Anh luôn để em ở đây, ở đây đây này, nhưng còn em ngay cả trong mắt cũng không có anh... Người tổn thương là anh không phải em, người day dứt nhất là anh người khó từ bỏ nhất cũng là anh...”

Nói rồi cả thân hình cao lớn ngã xuống, Triệu Trường Bách ôm lấy cô thể nhỏ bé của cô sau đó bất tỉnh. Trần Trần có chút lao đảo, cố gắng trụ lại giữ cho hai người không ngã nhào xuống.

Trần Trần vẫn còn chưa tiêu hóa hết mấy lời nói kia, cô đứng yên bất động để Triệu Trường Bách ôm mình ngủ say sưa.

Anh nói chỉ cần cô yêu anh anh nhất định sẽ chọn cô. Anh đang tố cáo cô sao, anh đổ lỗi cho cô. Chính vì cô không yêu anh nên anh mới từ bỏ cô, chính vì cô không yêu anh nên cô không có tư cách oán hận lựa chọn này của anh, chính vì cô không yêu anh nên cô không có lý do đau lòng.

Tất cả đều là vì cô mà ra sao?

“Triệu Trường Bách, em xin lỗi.”

...

Trần Trần khó khăn lê từng bước đi Triệu Trường Bách về nhà của Lão lý, để anh nằm lên giường sau đó mệt mỏi rời khỏi, lúc bước ra lại gặp A Nguyên, cậu chạy khó hiểu nhìn cô: “Rõ ràng là anh ấy làm chị buồn, sao chị lại đưa anh ấy về đây?”

Trần Trần hít sâu một hơi: “A Nguyên, có thể...chị phải rời khỏi đây một thời gian.”

A Nguyên nghe thế nhất thời lộ rõ vẻ sợ hãi nắm lấy tay cô: “Chị sao thế, có phải vì anh Trường Bách ở đây nên chị mới đi đúng không, nếu vậy em kéo anh ta ra ngoài sân...”

“Không phải, A Nguyên...”- Cô ngồi xuống trước mặt cậu, nắm lấy bàn tay cô nhẹ nhàng giải thích: “Chị muốn tìm một nơi bình tâm lại, gần đây có quá nhiều chuyện, chị còn ở đây thì sẽ bị đám người của Triệu gia làm phiền, chưa kể đám người của Hoàng Thịnh ngày mai chắc chắn cũng sẽ tới.”

“Nếu vậy chỉ có thể từ chối không gặp, Trần Trần chị không nhớ bản thân mình là ai, không có người thân cũng không bạn bè, chị ra ngoài biết ở đâu?”- A Nguyên lại vô cùng chu đáo suy nghĩ, lo lắng không muốn để Trần Trần đi.

Trần Trần cười nhẹ: “A Nguyên em đừng can chị, đây là cách tốt nhất để chị bình tâm lại. Trong người chị có tiền, chị có thể tìm một chỗ ở vài ngày, đợi khi chị đã hoàn toàn quên được chuyện này chị sẽ quay về cùng em ôn bài có được không?”

A Nguyên nghe thế thì nghi ngờ, chu chu cái miệng nhỏ lên: “Có thật là chỉ vài ngày không?”

“Đương nhiên là thật.”- Trần Trần vô cùng khẳng định nói.

A Nguyên giờ bàn tay nhỏ ra, Trần Trần mỉm cười móc nghéo với thằng bé.

Sau khi Trần Trần rời đi, lúc A Nguyên cũng định rời đi thì nghe trên giường có tiếng nói thều thào.

“Trần Trần, đừng đi...anh rất nhớ em”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: Chương 33: Cô chủ nhỏ, xin hãy theo chúng tôi trở về.

Trời lại bắt đầu mưa, cả thành Cát An bỗng chốc trở nên mát mẻ. Loại hình thái thời tiết này cực kì gây khó dễ cho Trần Trần, bởi vì một người không có nhà để trú ngụ như cô mà còn gặp trời mưa, bây giờ cô chỉ có thể đứng ở trạm xe buýt để tránh mưa.

Nước mưa hắt vào khiến Trần Trần lạnh cóng.

Lúc này cô lại hối hận vô cùng, cái gì mà đi một thời gian để bình tâm chứ, tại sao cô phải trốn đi rồi không có nhà về. Lần đầu tiên Trần Trần cảm thấy cảm giác bị đời này thật không sung sướng chút nào.

Nhưng mà...

Ánh mắt Trần Trần khẽ động, cô cứ có cảm giác có ai đó đang theo dõi mình. Trần Trần có chút đề phòng, cô đi sang khu thương xá bên kia lộ định mua chút gì bỏ bụng.

Bước chân càng lúc càng nhanh, rõ ràng là có người đang bám theo cô.

Trần Trần chạy vào khu thương xá, đám người phía sau cũng chạy theo cô. Bây giờ thì Trần Trần có thể xác định bọn họ là đang nhắm vào cô, không cần biết là ai, nhất định không có ý tốt.

Trong khu thương xá rộng lớn bỗng chốc xuất hiện một đám người áo đen chính tề đuổi bắt một cô gái nhỏ bé yếu ớt.

Trần Trần leo lên thang máy chạy lên tầng hai, lúc này lại vô tình va phải một người cô vội nói xin lỗi rồi tiếp tục chạy đi.

Mà người đó là chính là Lâm Tư Phàm, anh đột nhiên bị một cô gái khá quen mặt va trúng khiến loạn choạng suýt ngã, chưa kịp nhìn xem có chuyện gì xảy ra thì một đám người áo đen xông lên khiến anh thật sự ngã nhào xuống đất.

Trần Trần vừa chạy vừa túm lấy mọi vật trên đường xô ra hòng ngăn cản đám người phía sau, nhưng vô dụng, bọn họ quả là cao thủ có thể dễ dàng né tránh, sau đó thì chạy lên chắn trước mặt cô.

Chỉ trong phút chốc, một đám đàn ông kết thành vòng tròn bao vây cô.

Trần Trần hoảng sợ, giữa chỗ đông người như vậy bọn họ không phải định giết người chứ?

“Cô gái kia sao thế, không lẽ là đắc tội gì với đám người đó.”

“Trông bọn họ thật dữ tợn, phen này cô gái kia tiêu rồi.”

Tiêu rồi, tiêu rồi...

Trần Trần thở dài, chuyện này là cô tự tìm thân chết, lần này thì không ai có thể cứu cô nữa. Trần Trần cười nhẹ một tiếng, nhìn bọn họ: “Các vị đại ca, có thể cùng tôi thương lượng chút không?”

Lúc này đột nhiên tất cả bọn họ làm một hành động khiến cho cô sợ tới mức nhảy cẫng lên.

Tất cả đồng loạt cúi đầu: “Cô chủ nhỏ, xin hãy theo chúng tôi trở về.”

Hả? Cái gì cơ, cô không nghe lầm chứ, họ gọi cô là cô chủ nhỏ?

“Được, tôi theo các người, nhưng các người không được làm hại tôi, Ok chứ?” - Trần Trần chỉ tay về phía bọn họ, làm ra giọng nói điều kiện.

Tất cả lại đồng thanh, dường như đã tập sẵn: “Thuộc hạ không dám.”

“Tốt, không dám thì tốt.” - Thế là Trần Trần thở dài một tiếng, xem ra cô thoát cũng không được, chạy không nhanh bằng họ đánh cũng không thắng được họ. Đành chỉ có thể tương kế tựu kế, xem ra đám người này nhất định là người của Lôi gia, nếu là vậy họ sẽ không làm hại Lôi Uyển Khanh.

Bọn họ áp giải cô như là áp giải tội phạm, một đám đi trước một đám đi sau khiến cho Trần Trần muốn chạy cũng không chạy được. Quả nhiên bên ngoài thương xá đã có một đội ngũ xe đợi sẵn, một trong số đám áo đen kia mở cửa xe rồi nói với cô: “Cô chủ nhỏ, mời.”

Trần Trần hơi đảo tròng mắt, nhân lúc không ai chú ý liền nhanh chóng nhòm người chạy về phía bên phải, nhưng bị một tên áo đen chặn lấy: “Cô chủ nhỏ, mời lên xe.”

Trần Trần cắn môi, lại chạy về bên phải, cũng bị cản lại: “Cô chủ nhỏ đừng giờ trò đùa nữa, mời lên xe.”

Trần Trần đành chịu thua, cô không thoát được.

Đoàn xe khởi hành, trước sau đều là vệ sĩ, bọn họ nhất quyết ngăn mọi cơ hội chạy thoát của cô.

...

Đoàn xe chạy đến một ngôi nhà lớn, nhìn có vẻ khá bề thế nằm ở vùng ngoại ô. Cô vừa nhìn biển địa chỉ thì biết ngay suy nghĩ của mình là đúng, thật sự bọn họ đưa cô về Lôi gia.

Xem ra thân phận của Lôi Uyển Khanh đã bị bại lộ rồi.

Trần Trần hồi hộp, cô vẫn chưa chuẩn bị tinh thần ứng phó.

Một người giúp việc bước lên cẩn thận mở cửa, Trần Trần bước xuống nhìn xung quanh một lượt, lại nghe nữ giúp việc kia nói: “Cô chủ nhỏ, lão gia đang đợi bên trong.”

Lão gia? Lão gia của Lôi gia hình như là Lôi Hiệp Vũ, một ông già đào hoa có tiếng của báo lá cải. Trần Trần đi theo nữ giúp việc kia, trong đầu không ngừng lùng sục thông tin về người của Lôi gia. Cũng may là lúc trước cô từng tìm hiểu qua, với lại tin tức về Lôi Hiệp Vũ đầy trên các trang báo lá cải, ngày nào chả đập vào mắt cô.

Nào là Lôi Hiệp Vũ hẹn hò với minh tinh X, minh tinh Y. Nào là Lôi Hiệp Vũ nhận một đứa con rơi bên ngoài v.v. Ông ta có tất thấy bảy bà vợ, sinh ra bảy đứa con và hình như Lôi Uyển Khanh là con út, vừa sinh ra thì mẹ nàng ta qua đời. Ba đứa lớn nhất đều là nữ nhân, tất cả đều đã gả đi sang xứ người, hiện giờ ở Lôi gia chỉ còn Lôi Ngân Chi là con rơi do một lần say rượu của Lôi Hiệp Vũ mà ra, Lôi Uyển Khanh là con của cô tình nhân thứ bảy, và một người nữa lớn hơn cô và Lôi Ngân Chi là Lôi Gia Thiện.

Tuy rằng những điều cô hiểu biết về Lôi Hiệp Vũ đều vô cùng xấu nhưng sao chút kí ức còn sót lại của Lôi Uyển Khanh trong đầu cô thì hình ảnh Lôi Hiệp Vũ rất tốt nhỉ? Không lẽ nàng ta vẫn luôn cho rằng cha mình là người vĩ đại lắm hay sao?

Họ dẫn Trần Trần vào một căn phòng lớn ở đại sảnh, bên trong có tất thấy ba người. Một ông lão tuy tuổi đã cao nhưng lại không hề trông yếu ớt ngược lại khá là khỏe mạnh và sung mãn ngồi ở vị trí chính giữa của đại sảnh. Một người thanh niên khoảng chừng 20 tuổi đang ngồi chéo chân nằm ườn ra sofa chơi game rất hăng say, còn một người nữa chính là một cô gái vừa nhìn thấy Trần Trần vào thì hai mắt mở to, biểu cảm như là gặp phải quỷ.

Mà Lôi Hiệp Vũ rõ ràng cũng có chút kích động đứng lên nhìn cô chăm chăm, một lúc lâu mới nói: “Uyển Khanh, thật sự là con sao?”

Trần Trần im lặng đưa mắt nhìn xung quanh.

Lôi Gia Thiện nâng mắt nhìn lên, sau đó hình như không cảm thấy điều gì thú vị, hắn ta lại tiếp tục chơi game.

Còn Lôi Ngân Chi hoàn toàn như bị điểm huyết.

Trần Trần hít sâu một hơi, bắt buộc bản thân phải thích ứng tốt một chút, cô tươi cười nhìn Lôi Hiệp Vũ: “Cha, là con, con trở về rồi.”

Lôi Hiệp Vũ có chút vui mừng, nhưng cũng không phải là quá vui khi thấy con gái mình bình an trở về, ông ta chỉ gật đầu vài cái cho có lệ rồi hỏi: “Uyển Khanh, con đi đâu, sao đột nhiên lại mất tích?”

“Con...”

“Uyển Khanh, chị thật sự nhớ em quá.”- Lúc này đột nhiên Lôi Ngân Chi bước lên ôm lấy cô, chỉ có cô biết được cái ôm này thật chặt mang theo hàm ý cảnh cáo rõ ràng. À ta còn nghiêng rằng, dùng âm thanh đủ để hai người nghe được nói với cô: “Mày tốt nhất là im miệng cho tao.”

Trần Trần hơi đẩy Lôi Ngân Chi ra, kì lạ nhìn Lôi Ngân Chi một cái: “Xin lỗi, chị này là ai vậy ạ?”

Lúc này Lôi Hiệp Vũ sừng sốt, mà Lôi Gia Thiện cũng ngẩng đầu lên quan sát. Còn Lôi Ngân Chi chau mày khó hiểu nhìn cô...

“Uyển Khanh, em sao vậy? Sao lại không nhớ chị?”

“Uyển Khanh, con không nhớ Ngân Chi sao? Nó là chị gái của con.”- Lôi Hiệp Vũ nhủ mảy.

Trần Trần hơi nghiêng đầu làm ra bộ dáng suy tư rồi lắc đầu nói: “Con còn có chị gái sao, cha, sao con không nhớ gì...”

“Vậy con có nhớ chuyện gì đã xảy ra với con không?”- Lôi Hiệp Vũ lại hỏi thăm dò.

Trần Trần hơi đảo tròn mắt, giống như là đang suy tư, giọng nói cũng chậm rãi vang lên: “Con không nhớ rõ lắm, chỉ nhớ là mình bị ngã xuống biển, chắc là do bất cẩn. Sau đó được một nhà dân nghèo ở thôn Hương Lâm cứu lấy, tiếp đó thì con sống ở thôn Hương Lâm...”

Lúc này Lôi Gia Thiện cũng nhếch môi nói lên một câu ba chữ: “Ly kì thật.”

Lôi Ngân Chi nhủ mảy càng chặt hơn, dường như ả ta đối với câu chuyện của cô vẫn nghi ngờ: “Em nói em không nhớ chị, vậy tại sao em còn nhớ cha?”

Bất chợt nhau à? Trần Trần trong lòng cười khẩy, nhưng vẫn ra dáng thực nữ nói: “Em không biết, nhưng em thật sự không nhớ nổi chị và cái người đang ngồi đằng kia là ai, em chỉ nhớ được em là con của cha thôi. À, có lẽ trong lòng em cha là người quan trọng, là người vĩ đại nhất nên em không thể nào quên được bóng dáng của cha...”

Câu nói của Trần Trần thành công khiến Lôi Hiệp Vũ cười lớn.

Mà Lôi Ngân Chi lại càng cảm thấy trong lòng không yên, như có mảy mòi hỏi tiếp: “Vậy nếu em vẫn còn nhớ cha, vẫn còn nhớ bản thân là cô chủ nhỏ của Lôi gia thì tại sao không chủ động quay về nhà?”

Ách, con bé này xem ra cũng không phải hạng xoàng. Trần Trần nhanh chóng động não sau đó tìm được một lý do: “Thời gian qua em luôn cảm thấy gò bó, muốn đi đâu đó chơi, nhưng em lại là cô chủ của Lôi gia, muốn đi ra ngoài chơi một lần cũng không dễ dàng. Khó khăn lắm mới có cơ hội, em chỉ là ham chơi nên muốn tranh thủ lúc mọi người chưa tìm được mà chơi cho đã thôi.”

“Tranh thủ đi chơi?”- Lôi Ngân Chi nhếch môi, do nàng ta đứng đối diện với Trần Trần và quay lưng lại với Lôi Hiệp Vũ nên biểu cảm này của nàng ta chỉ mình Trần Trần nhìn thấy: “Em có biết mọi người lo cho em thế nào không, em lại vì ham chơi mà không về nhà.”

Lúc này trên mặt Lôi Hiệp Vũ hiện lên sự bất mãn.

Trần Trần thức thời quay về phía ông ta, hạ giọng: “Cha, con xin lỗi. Anh trai, em xin lỗi, chị gái, em xin lỗi...”

F*ck, đây là lần đầu tiên bà cô đây xin lỗi nhiều người như vậy, các người hãy biết trân trọng đi.

Lôi Ngân Chi nhếch môi đắc thắng sau đó quay qua phía Lôi Hiệp Vũ, sắc mặt liền trở nên hiền dịu vô cùng: “Cha, con cho rằng việc này cần phải xác minh lại, tốt nhất là kiểm tra AND cho chắc ăn. Trên đời này người giống người rất nhiều, Uyển Khanh rơi xuống biển mà vùng biển đó lại có rất nhiều cá mập, còn sống hay không là một điều khó nói. Cha xem, chuyện này còn rất nhiều điểm khả nghi.”

Lôi Hiệp Vũ gật đầu.

Trần Trần nhẹ nhàng lên tiếng: “Chị gái, chị nói như thế tức là không tin câu chuyện của em sao? Nếu đã như vậy thì mọi người thả con đi, con không cần làm cô chủ nhỏ gì đó nữa.”

Lôi Hiệp Vũ chau mày, giọng răn đe: “Sao có thể nói như vậy, một thân con gái đi lông nhông bên ngoài gần hai tháng đã không ra thể thống gì rồi, đã vậy bây giờ còn nói được câu đấy. Từ lúc nào mà con học được thói bướng bỉnh như thế rồi? Ngân Chi nói không sai, xét nghiệm AND chỉ là hình thức để mọi người tin tưởng rằng con vẫn còn sống mà thôi. Thời gian qua ta đã công bố ra bên ngoài là con đã qua đời, bài dị cũng lập rồi, bây giờ con đột nhiên xuất hiện chẳng lẽ ta phải nói với truyền thông là linh hồn con trở về? Cần phải có một bằng chứng xác thực, con có biết chuyện này ảnh hưởng đến cô phiếu của Lôi gia như thế nào không?”

“Nhưng mà... nhưng mà...”- Nguy rồi, nguy rồi. Trần Trần không biết liệu sau khi linh hồn được trùng sinh thì có giữ y nguyên huyết mạch của cổ thân thể mà mình nhập vào hay không. Nếu lỡ bây giờ trong cơ thể Lôi Uyển Khanh đã là máu của Dương Anh Thi thì cô chắc chắn sẽ nguy hiểm.

“Em gái sợ hãi như vậy, không lẽ là có vấn đề gì khó nói sao?”- Lôi Ngân Chi xảo quyết nhìn cô.

“Ngân Chi, em mới vào Lôi gia nên không biết được, Uyển Khanh bẩm sinh đã sợ máu, thấy máu sẽ ngất đi ngay, chính vì vậy con bé không muốn xét nghiệm AND là điều dễ hiểu.”- Lúc này Lôi Gia Thiện ngồi một bên cũng lên tiếng, lời nói của hắn ta giải vây cho Trần Trần.

Trần Trần âm thầm cảm tạ người này, chỉ một câu nói của hắn ta đã làm sắc mặt Lôi Ngân Chi khó coi tới cực điểm. Bởi vì trong câu nói của Lôi Gia Thiện có đặc biệt nhấn mạnh một câu ‘Em mới vào Lôi gia’ giống như là đang nhắc khéo ả ta chỉ là con rơi vừa được nhặt từ bên ngoài về cách đây vài năm ngắn ngủi, hành động của ả ta bây giờ là đang đảo khách làm chủ đấy.

“Nếu như sợ máu vậy thì che mắt lại là được không phải sao, em thấy Uyển Khanh này nhất định là giả mạo, chính vì vậy mới không dám cho người khác xét nghiệm AND.”

Lôi Uyển Khanh tinh tế nhận ra rõ ràng biểu tình của Lôi Hiệp Vũ đã bắt đầu có sự nghi ngờ, ông ta đã bị vài ba câu nói của Lôi Ngân Chi làm dao động rồi, đã đến nước này chỉ có thể mạo hiểm một phen.

“Được thôi, xét nghiệm thì xét nghiệm.”- Hiện giờ cô đang dùng thân thể của Lôi Uyển Khanh, hy vọng là máu của nàng ta cũng không vì chuyện trùng sinh này mà thay đổi, khả năng trùng khớp rất cao.

Lôi Hiệp Vũ nghe thế thì gật đầu: “Được rồi, ngày mai Charlie sẽ đến lấy mẫu máu của con đi xét nghiệm. Uyển Khanh, trước giờ con chưa từng lộ diện trước mặt báo chí, về chuyện con mất tích cũng khiến người khác cảm thấy kì lạ, bây giờ con trở về an toàn, xem như là vì Lôi thị của chúng ta, con nhất định phải lộ diện trước truyền thông một lần.”

Trần Trần gật đầu vâng vâng dạ dạ rồi đi theo nữ giúp việc trở về phòng ngủ. Thật sự là nhà này khá lớn, nếu không có người dẫn đường thì còn lâu cô mới tìm được phòng của Lôi Uyển Khanh.

Căn phòng của Lôi Uyển Khanh theo phong cách khá là bánh bèo, rèm màu hồng, gối hoạt hình, tất cả đều như phòng của một cô công chúa. Phía xa có một tấm gương lớn, rất lớn, hầu như chiếm hết diện tích của cả bức tường, thông thường thì những loại gương lớn như thế này chỉ dùng trong phòng tập thể dục hoặc luyện vũ đạo thôi.

Trần Trần mệt mỏi nằm xuống giường lớn lăn qua lăn lại, bây giờ thì cô phải dành ra vài phút để phân tích tình hình trước mắt trước.

Ở Lôi gia này cô có ba vấn đề đó là ba con người ngoài kia, Lôi Ngân Chi đối với Lôi Uyển Khanh rõ ràng là thù địch chống đối ra mặt, ả ta nhẫn tâm ra tay đẩy Lôi Uyển Khanh xuống biển mà bây giờ người bị ả ta hãm hại lại sống sờ sờ đứng trước mặt ả ta sẽ khiến ả ta làm liều, nhờ đâu muốn giết người bịt đầu mối thì sao? Chính vì vậy vừa rồi Trần Trần mới giả như mình vừa mất trí nhớ, còn về phần cô chỉ nhớ được một mình Lôi Hiệp Vũ thì xem như là phi lý một chút đi, bởi vì chuyện cô trùng sinh này vốn dĩ đâu hề hợp lý.

Một khi Lôi Uyển Khanh không còn nhớ gì đến việc tại sao mình vừa rơi xuống biển nữa thì Lôi Ngân Chi sẽ tạm thời không làm liều mà gây khó dễ cho cô. Ngoài ra, ở Lôi gia này còn có một Lôi Hiệp Vũ và một Lôi Gia Thiện không rõ là bạn hay thù. Thái độ vừa rồi của Lôi Hiệp Vũ rõ ràng là không phải thái độ vui mừng của một người cha khi thấy con mình sau khi trải qua đại nạn mà vẫn bình an trở về, ông ta dễ dàng bị lời nói của Lôi Ngân Chi chi phối, đó là điểm rất đáng ngờ. Thái độ của Lôi Gia Thiện thì vẫn chưa rõ, nhưng hắn ta hình như không có địch ý, chỉ là không thêm quan tâm tới chuyện này mà thôi.

Trần Trần nghĩ tới nghĩ lui, phân tích nặng nề tận tới nửa đêm mà vẫn không ngủ được. Có lẽ mùi thơm của ga giường quá nồng, cô không quen. Trần Trần lăn qua lăn lại trên giường cho đến khi cái gối kê đầu chệch sang một bên, cuốn sổ nhỏ màu hồng bên dưới lộ ra.

Trần Trần cầm lấy, xem ra thì đây giống một quyển nhật kí, cô mở ra xem.

...

Ngày...tháng...năm...

Ngày hôm nay mình trốn tiết học dương cầm, giáo viên lại đi mách với cha và mình bị ăn mắng. Cha nói sinh ra là con gái đã là điều tệ hại với Lôi gia rồi mà lại còn không chịu cố gắng...

Ngày...tháng...năm...

Cảm giác thật vui, Chí Cường hứa ngày mai sẽ dạy mình bơi lội, mình nhất định phải thật cố gắng để tạo ấn tượng cho anh ấy.

Ngày...tháng...năm...

Tại sao lại như vậy? Rõ ràng anh ấy hẹn với mình đi bơi lội trước, sao lại vì chị Ngân Chi bị trật chân mà thất hứa với mình?

Ngày...tháng...năm...

Lúc này Chí Cường ít nói chuyện với mình quá, nhưng anh ấy lại hay cười với chị Ngân Chi.

Mình đã làm sai điều gì rồi sao? Mình buồn quá.

Ngày...tháng...năm...

Không thể nào, mình không thể tin vào tai mình nữa. Cha nói sẽ gả chị Ngân Chi cho Chí Cường, làm sao có thể, rõ ràng người được gả cho anh ấy phải là mình mới đúng.

Ngày...tháng...năm...

Lôi Ngân Chi tới gặp mình, mong mình đừng chia rẽ họ, Chí Cường lại đột nhiên xuất hiện, anh ấy nói rằng mình không được phép làm hại Lôi Ngân Chi.

Mình khóc rất nhiều nhưng anh ấy không quan tâm mình nữa.

Lôi Ngân Chi, em ghét chị.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay lễ đính hôn của họ diễn ra thật long trọng, mọi người ai cũng nói họ thật đẹp đôi, không ai quan tâm mình đang buồn như thế nào.

Ngày...tháng...năm...

Mình đã làm rồi, mình thử rồi. Cổ tay đau quá, máu chảy rất nhiều, nhưng mình không chết, mọi người đưa mình đi cấp cứu, sao họ không để mình chết đi...

Sau đó mình bị cha la một trận, cha nói mình là con nhà không gia giáo, chỉ có loại con gái không ra gì mới có thể cắt cổ tay tự vẫn.

Ngay cả cha cũng ghét mình.

Ngày...tháng...năm...

Tình trạng của mình dần hồi phục rồi, hôm nay mình gặp được một người, mình rất ấn tượng với anh ấy. Anh ấy đẹp trai hơn nhiều so với Chí Cường, mình chỉ có thể đứng nhìn anh ấy từ xa, nhưng rõ ràng là khí chất phi phàm đó đã khiến mình chú ý tới.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay mình lại gặp anh ấy trên bảng tin kinh tế, vẫn là áo sơ mi trắng và quần tây, vẫn là bộ dáng lạnh lùng cao cao tại thượng. Anh ấy chắc chắn là chân mệnh thiên tử ông trời phái xuống để ở bên mình lúc đau khổ này.

Mọi người đều nói anh ấy, Hạ Dĩ Niên trước giờ đều khiến phụ nữ phải điên cuồng.

Mình nghĩ mình cũng vậy.

Ngày...tháng...năm...

Ngày mai mình sẽ cùng cha đi dự tiệc trên du thuyền, nghe nói anh ấy cũng có tới.

...

Cuốn nhật ký về sau chỉ còn là những trang giấy trắng, có lẽ Lôi Uyển Khanh sẽ không thể ngờ buổi tiệc khiến nàng ta mong chờ lại chính là buổi tiệc kết thúc sinh mạng của nàng ta.

Khép lại cuốn nhật ký, Trần Trần thở dài đầy chán nản. Thật không ngờ ngay cả chủ nhân của thân thể mà cô đang sử dụng cũng bị cái vẻ đẹp trai của Hạ Dĩ Niên hút hồn, thật là quá bi ai. Lôi Uyển Khanh ơi Lôi Uyển Khanh, tại sao cô không nghĩ là hẳn là một người lạnh lùng tới có thể đóng băng người khác? Hẳn thật rất đáng sợ, cô nhóc như cô cũng vọng tưởng tới hẳn sao?

Nhưng khoan đã, đây không phải là mấu chốt của vấn đề.

Trong nhật ký của Lôi Uyển Khanh đề cập tới rất nhiều việc, xâu chuỗi tất cả lại Trần Trần cũng đại khái hiểu được tình hình hiện tại cô cần phải đối mặt.

Phùng Chí Cường là thanh mai trúc mã của Lôi Uyển Khanh, sau đó Lôi Ngân Chi nhảy vào chen ngang bọn họ. Trước mặt Phùng Chí Cường Lôi Ngân

Chi luôn giữ hình tượng dịu dàng thực nữ mỏng manh như giọt sương sớm, hình tượng này thành công làm dao động chàng trai trẻ họ Phùng kia. Họ bỏ mặt cô gái nhỏ si tình là Lôi Uyển Khanh để đính hôn, mà nói cho cùng thì Lôi Uyển Khanh mà si tình cái gì, ngay sau đó liền bị nam nhân khác hút hồn đi mất.

Như vậy kẻ thù lớn nhất mà cô phải đối mặt ở đây là Lôi Ngân Chi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 35: Chương 34: Con là... Lôi Uyển Khanh.

“Chủ tịch, cậu hai xông vào...a”- Thư ký hồi hả chạy vào, còn chưa kịp thông báo đã nhìn thấy thân hình cao lớn của Hạ Dĩ Niên xông tới cửa làm cho giật mình.

Hạ Dĩ Tường đưa mắt nhìn sang thư ký: “Cô ra ngoài trước đi.”

Thư ký gật đầu, có chút tiếc nuối rồi rời khỏi.

“Có chuyện...”

“Anh có thấy bà ngoại đâu không?”

Hạ Dĩ Tường vừa mở miệng thì Hạ Dĩ Niên đã nhanh chóng vào đề. Hạ Dĩ Tường khó hiểu: “Chẳng phải ngoại luôn nghỉ dưỡng trên đảo sao?”

“Sáng nay không thấy bà, hôm qua em có nói với bà rằng ngày hôm nay bà phải kiểm tra tổng quát, sáng ra lại không thấy bà đâu.”- Hạ Dĩ Niên mang theo tia khó hiểu đi tới sofa ngồi xuống.

Hạ Dĩ Tường nghe tới đây, khỏe môi giật giật đập bàn một cái: “Cái thằng này, trách là trách bình thường chú chỉ lo cho công việc. Chú không biết bà ngoại ghét nhất là phải khám tổng quát sao, sao lại nói cho bà biết trước việc này, giờ nói không chừng bà đã trốn ở một xó nào đó rồi.”

Hạ Dĩ Niên trầm mặc một lúc, giọng có chút mệt mỏi: “Em cho người đi tìm rồi, bà chưa đi xa đâu, rất nhanh sẽ tìm được thôi. À, tình hình bên Triệu thị gần đây thế nào?”

“Nhắc tới Triệu thị lại khiến trán của anh hiện lên một dấu chấm hỏi to đùng đây này, đột nhiên Triệu Tích lại xin rút lui khỏi vị trí chủ tịch, nhường quyền điều hành lại cho Triệu Trường Bách. Chẳng lẽ ông ta không biết với kinh nghiệm của Triệu Trường Bách thì đây là đang giao trứng cho ác sao?”- Hạ Dĩ Tường ném đũa trước mặt Hạ Dĩ Niên một xấp hồ sơ: “Chú xem, bây giờ giá cổ phiếu bên đó dần ổn định rồi, thật khiến anh lo lắng. Không biết bọn họ đang giờ trò gì phía sau.”

Hạ Dĩ Niên cái gì cũng không nói nhìn chăm chú vào những con số thống kê trên hồ sơ rất lâu, sau đó là chau mày suy ngẫm. Lúc này cửa phòng chủ tịch lại mở rộng ra, không cần nhìn người đi vào là ai chỉ cần nghe cái giọng cười vui tươi của anh ta cũng biết.

“Chào hai vị anh họ đáng kính.”

Hạ Dĩ Tường lờm anh ta một cái, sau đó bật cười ha hả: “Tur Phàm hôm nay giá lâm trụ sở của Hoàng Thịnh, có phải hay không muốn cùng anh đấu võ một phen?”

Lâm Tur Phàm rùng mình một cái, đưa tay chắn trước ngực phòng thủ: “Đừng nha anh cả, chỗ bị anh đánh lần trước vẫn chưa hết đau. Em cũng không cướp vợ hay giật bồ của anh, sao lần nào gặp anh cũng đem em làm bao gạo thế?”- Sau đó Lâm Tur Phàm lại nhìn sang Hạ Dĩ Niên đang ngồi phía xa tươi cười: “Vẫn là anh họ thứ hai của tôi tốt hơn, không đem em họ của mình làm bao gạo.”

Hạ Dĩ Tường đi đến bên quầy pha chế pha hai ly rượu đỏ đem đến đặt trước mặt hai người kia: “Hôm nay là ngày gì mà chỗ tôi có diễm phúc chào đón hai vị tới đây?”

Lâm Tur Phàm lại càng cười tươi, cả lo phát phờ nói: “Anh cả đừng nói vậy chứ. À, anh họ, anh có biết hôm nay lúc em đến thương xá X mua chút đồ, nào ngờ gặp một người, anh có biết là ai không?”

Hạ Dĩ Niên vẫn im lặng, lúc này hắn lấy một cây bút trong túi áo ra ghi gì đó lên giấy.

Lâm Tur Phàm cũng quen với thái độ này của Hạ Dĩ Niên, tuy rằng hắn không hề trả lời nhưng thực tế vẫn nghe thấy anh nói, Lâm Tur Phàm gác chân lên bàn, ngả ngón nói: “Là cô gái nhỏ lần trước theo anh về dự đại thọ của bà ngoại, tên là...là gì ấy nhỉ? À, Trần Trần, đúng không, cô ấy tên Trần Trần.”

Đầu bút của Hạ Dĩ Niên dừng lại.

Lâm Tư Phàm nhìn thấy thì nhếch miệng cười đầy hàm ý.

Hạ Dĩ Tường lại đứng một bên không hiểu gì: “Trần Trần, là cô gái hôm bữa bị thương đây người được Dĩ Niên đưa về lâu đài phải không? Xem ra cô gái này rất có duyên với chúng ta nhì.”

Lâm Tư Phàm rung chân: “Không phải cô ấy có duyên với chúng ta, là cô ấy có duyên với cậu hai của chúng ta. Khoan đã, anh nói gì cơ, anh họ đưa cô ấy về lâu đài? Thật không vậy, chỗ đó người ngoài cũng có thể tùy tiện xuất hiện sao?”

Tòa lâu đài trên đảo kia là nơi bất khả xâm phạm, ngay cả Lâm Tư Phàm muốn tới cũng phải nhờ Hạ Dĩ Tường chống lưng nói với Hạ Dĩ Niên một tiếng. Nơi đó ngoại trừ người của Hạ gia ra thì không ai có thể bước vào bên trong, đó dường như là luật lệ do Hạ Dĩ Niên đặt ra. Anh họ anh là người có tính lãnh địa rất cao, nơi ở của anh ấy tuyệt đối không thể có hơi thở xa lạ, hôm nay lại đưa một cô gái mới quen về nhà thật khiến cho đất trời chấn động một phen.

“Cô ấy làm gì ở đó?”- Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt lên tiếng.

“Rốt cuộc cũng chịu lên tiếng rồi à?”

Hạ Dĩ Niên nâng tầm mắt lạnh lẽo nhìn Lâm Tư Phàm.

Lâm Tư Phàm nuốt một ngụm nước bọt, cười hì hì nói: “Cô ấy bị người của Lôi gia đưa đi, nhưng anh yên tâm, hình như bọn họ đã quen biết từ trước, em còn nghe đám thuộc hạ của Lôi gia gọi cô ấy là cô chủ nhỏ, thái độ cực kì cung kính.”

“Cô chủ nhỏ?”- Hạ Dĩ Tường nghe tới đây thì reo lên một tiếng: “Cô ấy là con gái của Lôi Hiệp Vũ sao? Hiện giờ ở Lôi gia chỉ còn hai cô con gái chưa gả đi đó là Lôi Ngân Chi và Lôi Uyển Khanh. Anh đã từng gặp qua Lôi Ngân Chi, nhưng còn Lôi Uyển Khanh thì trước giờ chưa từng lộ diện trước báo chí, không lẽ... Trần Trần kia chính là Lôi Uyển Khanh?”

Lâm Tư Phàm tiếp lời: “Ly kỳ thật đấy, chẳng phải anh nói cô ấy mất trí sao, nếu vậy có thể lắm. Thật không ngờ cô gái đó lại là đứa con gái thứ bảy của Lôi gia, thân phận thật không tầm thường.”

Lúc này Khải Ca từ bên ngoài bước vào: “Cậu cả, cậu hai, Lâm thiếu.”

Hạ Dĩ Niên nhìn cậu ta hỏi: “Tìm thấy chưa?”

Khải Ca gật đầu: “Tìm thấy Hạ lão phu nhân rồi.”

....

Hôm nay vừa mới sáng sớm, bác sĩ Charlie đã tới lấy mẫu máu của Trần Trần đi xét nghiệm. Trần Trần và Lôi Gia Thiện ngồi một bên, Lôi Ngân Chi ngồi một bên còn Lôi Hiệp Vũ ngồi ở ghế lớn nhất trong phòng, tất cả đều im lặng chờ đợi kết quả từ Charlie. Trong lúc này thỉnh thoảng Lôi Ngân Chi cũng có hỏi xéo cô vài câu về cuộc sống ở bên ngoài, thái độ rõ ràng là không hề có thiện ý của ả ta chỉ có Trần Trần nhìn ra được. Cô cũng chỉ trả lời qua loa vài tiếng, không phải cô không muốn dạy cho ả ta một bài học chỉ là bây giờ có mặt Lôi Hiệp Vũ ở đây thêm vào đó cô lại chưa rõ tình hình hiện tại của mình, không thể lơ là cảnh giác.

Tránh cho sai một ly đi một dặm.

Sau đó trải qua hai tiếng đồng hồ, cuối cùng Charlie cũng từ cổng lớn quay lại lần nữa.

“Thế nào Charlie?”- Lôi Hiệp Vũ nhìn anh ta hỏi.

Charlie mỉm cười đưa về phía Lôi Hiệp Vũ một bản xét nghiệm đồng thời nói: “Kết quả trùng khớp, cô gái này đích thực là Lôi tiểu thư. Lôi lão gia chúc mừng ngài, cô con gái đại nạn không chết, về sau tất có hậu phúc.”

Sắc mặt của Lôi Ngân Chi đã vô cùng khó coi.

“Vậy thì tốt.”- Lôi Hiệp Vũ nhàn nhạt nói một tiếng sau đó nhìn sang Trần Trần: “Hy vọng là về sau thật sự có hậu phúc.”

Trần Trần hơi mỉm cười, đưa mắt nhìn về phía Lôi Ngân Chi một cái sau đó nói với Lôi Hiệp Vũ: “Cha, con cho rằng có người muốn hãm hại con. Tuy con không nhớ rõ chuyện lúc đó, nhưng con cũng không thể vô duyên vô cớ rơi xuống biển được, nói không chừng là có một số người trong lòng sanh đố kị muốn giết chết con.”

Xoảng- Ly nước trong tay Lôi Ngân Chi rơi xuống đất vỡ tan tành.

Mọi ánh mắt đều dồn về phía ả ta. Lôi Hiệp Vũ chau mày: “Ngân Chi con sao thế?”

“Con...con...”

“Sao lại bất cẩn thế chị gái, lỡ chị mà bị thương em sẽ rất đau lòng.”- Lôi Uyển Khanh chạy qua, làm ra bộ đáng đau lòng cầm tay của Lôi Ngân Chi xem qua xem lại một lúc. Lôi Ngân Chi dường như bị hành động này của cô làm kinh ngạc, ả ta khéo léo rút tay lại, mỉm cười nhìn cô.

“Chị không sao, Uyên Khanh chuyện hôm qua không phải là chị không tin em. Muốn em xét nghiệm AND chính là bằng chứng để thuyết phục mọi người, em đừng hiểu lầm chị nhé.”

“Sao em lại hiểu lầm chị được ạ. Các chị gái đều được gả xa nhà, hiện giờ ở đây chỉ có mình chị là chị gái em, em đương nhiên phải thật tốt với chị rồi.”- Trần Trần mở to đôi mắt ngây thơ vô tội nói. Cũng may cho cô là gương mặt của Lôi Uyên Khanh có một nét gì đó rất loli, chỉ cần giả bộ một chút thì trông thật giống như một đứa con nít đang làm nũng.

Lôi Hiệp Vũ nhìn thấy một màn chị em tình thâm này thì hài lòng gật đầu: “Trở về là tốt rồi, còn việc là ai muốn hãm hại con cũng không nên truy cứu, tránh cho mọi chuyện thêm phiền.”

Trần Trần gật đầu: “Cha nói rất đúng ạ.”

Ngoài mặt nhu thuận theo ý Lôi Hiệp Vũ, nhưng thực tế cô đã thầm khinh bỉ ông ta vạn lần trong lòng. Con gái bị hãm hại, không tìm hung thủ thì thôi còn mở miệng nói một câu sợ phiền phức, làm gì có người cha nào vô lương tâm như thế.

Lúc này, người giúp việc chạy vào nói nhỏ gì đó vào tai Lôi Hiệp Vũ. Chỉ thấy ông ta vui vẻ cười lớn thật sảng khoái đứng lên đi nhanh về phía cửa lớn, Trần Trần thấy Lôi Ngân Chi và Lôi Gia Thiện cũng đi theo nên cô cũng đi theo sau xem là ai tới mà Lôi Hiệp Vũ vui mừng như vậy.

Trước cổng lớn của Lôi gia, Hạ lão phu nhân đang chăm chú thưởng thức vườn hoa mười giờ dưới đất. Nhìn thấy Lôi Hiệp Vũ thì thân thiết kêu một tiếng: “Hiệp Vũ, con qua đây.”

Lôi Hiệp Vũ bước tới thân mật ôm lấy Hạ lão phu nhân: “Phu nhân tới sao không báo trước, con vẫn chưa chuẩn bị gì cả...”

“Ta mà báo trước thì con sẽ giăng lồng kết hoa làm như đón thần thánh, làm vậy chỉ thêm mất công thôi.”- Bà kéo tay Lôi Hiệp Vũ, nói nhỏ: “Ta đến tránh nạn đây.”

“Con hiểu, con hiểu mà.”- Lôi Hiệp Vũ gật đầu cười ha ha.

Hạ lão phu nhân hài lòng: “Thằng nhỏ thật thông minh, à mà từ khi nào con lại có thói quen trồng hoa tao nhã như vậy?”

“Phu nhân làm ơn cho con xin, người như con làm gì có mấy cái thú vui này. Là con gái thứ sáu của con, nào Ngân Chi qua đây.”- Ông ta quay lại ra dấu với Lôi Ngân Chi, Lôi Ngân Chi bước lên lễ phép chào Hạ lão phu nhân một tiếng.

Lôi Hiệp Vũ lại nhiệt tình giới thiệu: “Hoa trong vườn tất cả đều do Ngân Chi chăm sóc đấy.”

“Cũng có chút phong thái đấy, ở Lôi gia nhà các người con đàn cháu đống đứa nào cũng ngọ hỏ tàng long nhĩ? Đặc biệt là Gia Thiện, xem đi lớn thế này rồi, chắc nhỏ hơn Dĩ Tường và Dĩ Niên mấy tuổi nhĩ?”- Hạ lão phu nhân cũng không quá chú ý tới Lôi Ngân Chi, bà nhanh chóng chuyển đề tài.

Lôi Gia Thiện đối với Hạ lão phu nhân chắc cũng có sự ngưỡng mộ, nghe bà hỏi thì lễ phép trả lời: “Con năm nay hai mươi, nhỏ hơn cậu cả bảy tuổi, nhỏ hơn cậu hai năm tuổi.”

Lôi Hiệp Vũ cười ngày càng vui vẻ: “Hạ lão phu nhân đừng so sánh như vậy, Gia Thiện nhà con sao có thể đem so với Dĩ Tường và Dĩ Niên nhà người chứ.”

Hạ lão phu nhân phiền phức phui tay: “Bỏ đi đừng nhắc tới hai thằng đó, chỉ biết bắt nạt lão bà như ta để hôm nay ta phải bỏ nhà ra đi thế này cũng là do hai thằng đó mà ra.”

Lôi Ngân Chi lên tiếng: “Hạ lão phu nhân, bên ngoài trời nắng gắt, hãy vào trong nhà ngồi nghỉ đi ạ.”

“Đừng vậy, Hạ lão phu nhân, mời.”- Lôi Hiệp Vũ tránh đường sang một bên, Hạ lão phu nhân đi trước dẫn đầu vào Lôi gia.

Trong phòng khách, Hạ lão phu nhân và Lôi Hiệp Vũ ngồi còn Lôi Ngân Chi và Lôi Gia Thiện đứng một bên. Bà nhận lấy ly trà từ Lôi Ngân Chi uống một ngụm, sau đó đưa mắt nhìn xung quanh: “Hôm qua ta nghe nói đứa con gái út của con đã bình an vô sự trở về rồi phải không?”

“Dạ phải...”- Lôi Hiệp Vũ lúc này mới chú ý, con gái út của ông ta đâu rồi? Ông ta nhìn xung quanh, gọi một tiếng hai tiếng cũng không thấy ai trả lời, sau đó thấy một cái tay nhỏ xíu sơ ý ló ra phía sau cánh cửa thì khó hiểu bước tới kéo cô ra ngoài: “Uyên Khanh, con làm gì thế?”

Trần Trần cúi gầm mặt, trong lòng không khỏi thầm than một tiếng.

“Con...con...”

Lôi Ngân Chi lúc này quay qua Hạ lão phu nhân, nhẹ nhàng nói: “Hạ lão phu nhân, mong người thứ tội. Em gái con trước giờ đều như vậy, người đừng để tâm tới.”

Hạ lão phu nhân đưa mắt quan sát ả ta một lúc như muốn đánh giá cái gì đó, sau đó lại đứng lên đi tới bên cạnh Lôi Hiệp Vũ. Vừa nhìn thấy Trần Trần thì trên mặt hiện rõ sự kinh ngạc: “Trần Trần? Con là con gái của Hiệp Vũ sao?”

Lúc này mọi người đều không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Trần Trần mỉm cười nhìn bà: “Chào Hạ Lão phu nhân, con là... Lôi Uyển Khanh.”

Hạ Lão phu nhân phu nhân còn chưa hết ngạc nhiên: “Cái này... cái này là sao, Trần Trần lại là Uyển Khanh, mà Uyển Khanh lại là con gái Hiệp Vũ. Trời ạ, hèn gì lúc mới gặp ta lại thấy trên gương mặt con có vài phần giống với Hiệp Vũ, rốt cuộc có chuyện gì thế?”

Lôi Hiệp Vũ lúc này cũng trong bụng đầy một đồng thắc mắc, hướng Hạ Lão phu nhân phu nhân cung kính nói: “Chuyện này dài lắm, con sẽ kể lại cho Hạ Lão phu nhân nghe sau. Nhưng mà... sao hai người lại quen nhau?”

Hạ Lão phu nhân phu nhân cười: “Chuyện này dài lắm, ta sẽ kể cho con nghe sau nhé.”- Sau đó bà nắm lấy tay của Trần Trần, thân thiết nói: “Trần Trần à không Uyển Khanh, vết thương trên người con thế nào, có đỡ hơn chưa? Sao chưa gì đã vội vã rời đi, ta nói muốn tìm con uống trà thì con đã rời khỏi lâu dài rồi.”

Lâu dài? Tất cả mọi người một phen hú vía.

Cô ấy tới lâu dài rồi sao? Sao có thể như thế?

Trần Trần mỉm cười, thân thiết nắm tay bà: “Hạ Lão phu nhân phu nhân, cháu xin lỗi, khiến bà lo lắng rồi, bà vào trong ngồi đi, đứng lâu sẽ mệt.”

“Đưa trẻ ngoan.”- Hạ Lão phu nhân phu nhân nắm lấy tay Trần Trần đi vào trong.

Một màn này khiến ai cũng khó hiểu.

Sau một tiếng nói chuyện, tất cả đều được rõ ràng. Hạ Lão phu nhân gật đầu sau đó thương tiếc quay qua Trần Trần: “Thật tội nghiệp, ta mà biết kẻ muốn hại con là ai ta sẽ băm vằm tên đó ra.”

Lôi Ngân Chi có chút rung mình.

Trần Trần cũng tỉnh tề thu được cảnh này vào mắt, trong lòng khẽ cười khẩy. Cô cố ý nắm chặt tay của Hạ Lão phu nhân, nhưng gương mặt vẫn vô hại nhìn về phía Lôi Ngân Chi: “Đúng vậy, chị gái, kẻ đó thật đáng chết có phải không?”

Mà lúc này Hạ Lão phu nhân phu nhân nhướng mày cũng nhìn sang Lôi Ngân Chi.

Lôi Ngân Chi nghiêng rằng, cô nặn ra nụ cười còn khó coi hơn cả khóc gật đầu một cách miễn cưỡng.

Sau khi hiểu rõ mọi việc, Lôi Hiệp Vũ vui mừng quay qua Lôi Ngân Chi bảo à ta gọi cả Phùng Chí Cường tranh thủ tới nay đến ăn tối cùng mọi người. Khó khăn lắm Hạ Lão phu nhân mới ghé chơi, đương nhiên phải ra mắt chàng con rể này với bà rồi.

Lôi Ngân Chi rất tự hào, lấy điện thoại ra cố tình trước mặt Trần Trần anh anh em em với Phùng Chí Cường.

Trần Trần chỉ cảm thấy thật buồn nôn.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Chương 35: Tôi thật không nghĩ tới em còn dám tính kế cả tôi.[16+]

Trên văn phòng chủ tịch của Triệu thị, cánh cửa kính mở ra, Era vui vẻ mỉm cười bước vào. Ánh mắt dừng lại trên gương mặt an tĩnh của Triệu Trường Bách phía xa, anh nằm trên sofa nhắm mắt nghỉ ngơi, có lẽ là vì nhiều ngày chưa ngủ mà thần thái vô cùng tiêu tụy.

Cũng may, hiện giờ tình thế đột nhiên chuyển đổi theo chiều hướng tích cực. Triệu thị đã dần lấy lại được vị trí trên thị trường, mà bên phía Hoàng Thịnh cũng không tiếp tục công kích nữa. Điều này có lẽ sẽ giảm bớt được gánh nặng cho Triệu Trường Bách.

Era bước tới nhìn anh chăm chú, sau đó lại thấy dù ngủ nhưng đầu mày Triệu Trường Bách vẫn chau lại, cô xót xa đưa tay lên chạm nhẹ vào mi tâm anh.

Lúc này dường như cảm nhận được sự mềm mại trên mặt, Triệu Trường Bách mơ hồ lên tiếng.

“Trần Trần... Trần Trần...”

Bàn tay của Era khựng lại, trong lòng không khỏi tủi thân.

Ngay cả trong mơ anh cũng gọi tên của cô gái đó.

“Trường Bách, Trường Bách.”- Era khẽ gọi.

Triệu Trường Bách mở mắt, nhìn thấy Era thì ngồi dậy: “Mấy giờ rồi?”

“Đã tối rồi.”- Era rót cho anh ly nước ấm, Triệu Trường Bách nhận lấy rồi đơn giản nói:

“Cảm ơn.”

Era ngồi xuống cạnh anh, chần chờ một lúc rồi lên tiếng: “Hôm nay cha em từ Anh quốc tới đây, anh có muốn đi gặp ông không?”

Triệu Trường Bách im lặng.

Era lại nói: “Hiện giờ tình hình của Triệu thị đã ổn định rồi, hôn sự của chúng ta...”

“Era.”- Triệu Trường Bách đột nhiên ngắt lời khiến Era cho rằng anh lại sẽ từ chối nàng, nhưng Triệu Trường Bách chỉ lẳng lặng đưa mắt nhìn Era: “Em thật sự muốn kết hôn với một người không hề có tình cảm với mình sao?”

Era bị câu hỏi của anh làm ngạc nhiên, sau đó không trả lời mà hỏi lại: “Anh cũng vậy sao? Cũng muốn ở bên cạnh một người không có tình cảm với mình sao?”

Triệu Trường Bách im lặng, sự phiền não in đậm trong đáy mắt. Đúng vậy, câu hỏi này chẳng phải là lý do anh buông tay Trần Trần sao?

Era nắm tay Triệu Trường Bách: “Em biết, anh luôn tin tưởng sẽ có một ngày có thể khiến cô ấy yêu anh. Em cũng vậy, em cũng có niềm tin đó, chúng ta giống nhau ở niềm tin nhưng khác là ở chỗ anh và em có hy vọng còn cô ấy và anh thì không, hai người ở hai thế giới khác nhau, tuyệt đối không thể dung hòa được.”

Triệu Trường Bách thở dài, dường như đã sớm chấp nhận sự thật này rồi, anh đứng lên cầm lấy áo khoác: “Đi thôi, chúng ta đến gặp cha em.”

Buổi tối hôm nay, con rể ra mắt cha vợ, cả gia đình Triệu Trường Bách và bên phía nhà của Era đều rất vui vẻ cời mở bàn bạc về hôn sự của hai đứa trẻ. Chỉ có người trong cuộc là anh mới nhận ra bản thân không thể hồ hởi như họ, suốt cả buổi cơm Triệu Trường Bách đều im lặng.

Mà ở Lôi gia cũng đã gần tới giờ cơm tối, vì trong nhà có thêm khách quý là Hạ Lão phu nhân nên Lôi Hiệp Vũ ra lệnh cho mấy đứa con của ông ta trở về phòng tân trang lại. Làm sao cho không đơn điệu để thể hiện thành ý cùng sự tôn trọng đối với Hạ Lão phu nhân.

Trần Trần đứng trước gương, nhìn bộ váy của Lôi Uyển Khanh được cô mặc lên người. Bộ váy trắng có đường kẻ sọc màu vàng dài tới gối, cô mặc lên hệt như một nàng công chúa khả ái yêu kiều diễm lệ.

Đã hai tháng rồi, cô đã sớm thích nghi được với diện mạo mới của mình. Và bây giờ cũng phải thích nghi luôn với thân phận của mình mới được.

Kể từ bây giờ, cô không phải Dương Anh Thi không phải Trần Trần mà chính là con gái thứ bảy của Lôi gia – Lôi Uyển Khanh.

Buổi cơm thân mật không quá rườm rà hay long trọng. Đầu bếp đưa lên một bàn thức ăn có tới mười món ngon, sau đó tất cả đứng sang hai bên phía sau bàn ăn, tác phong vô cùng chuẩn mực.

Sau khi để Lôi Hiệp Vũ và Hạ Lão phu nhân yên vị thì đám hậu bối mới dám ngồi vào vị trí của mình. Lúc này Hạ Lão phu nhân vẫy tay với Lôi Uyển Khanh: “Nào, Uyển Khanh con ngồi cạnh ta đi.”

Thế là Lôi Uyển Khanh và Hạ Lão phu nhân ngồi một bên, Ngân Chi và Phùng Chí Cường cùng với Lôi Gia Thiện ngồi đối diện cô. Ở giữa bàn ăn chính là Lôi Hiệp Vũ ngồi ở vị trí trung tâm.

Lôi Hiệp Vũ dường như rất cao hứng, chỉ tay về phía Phùng Chí Cường giới thiệu: “Hạ Lão phu nhân, đây là con rể của con, Phùng Chí Cường, hiện giờ là giám đốc điều hành của nhà họ Phùng.”

Phùng Chí Cường lúc này lễ phép chào bà một tiếng.

Hạ Lão phu nhân phu nhân gật đầu: “Ồ.”- Sau đó không nói gì nữa.

Phùng Chí Cường lại đưa mắt nhìn về phía Lôi Uyển Khanh, ôn hòa nói: “Uyển Khanh, em mới trải qua một kiếp nạn, ăn nhiều vào để bồi bổ.”

“Cảm ơn anh rể.”- Lôi Uyển Khanh mỉm cười lịch sự, âm thầm đánh giá Phùng Chí Cường. Công bằng mà nói về diện mạo anh ta quả thật không khác gì một thư sinh, nho nhã sáng sủa. Chỉ tiếc người như thế mà lại thích hình tượng giả tạo bạch liên hoa của Lôi Ngân Chi, thật là uổng phí.

Hạ Lão phu nhân thấy vậy liền như là vô tình lên tiếng: “Nghe nói cậu Phùng và Uyển Khanh là thanh mai trúc mã, thế nào lại trở thành chồng của Ngân Chi rồi?”

Câu hỏi của bà khiến trên mặt mọi người đều hiện rõ vẻ gương gao. Chỉ có Lôi Uyển Khanh là bình tĩnh mỉm cười lên tiếng: “Thế mới nói cái gì cũng phụ thuộc vào duyên phận, lúc trước... tuy là em không nhớ giữa chúng ta đã xảy ra chuyện gì, nhưng mà bây giờ nhìn thấy anh rể và chị gái ân ái như vậy, em vô cùng vui mừng. Mọi chuyện lúc trước chúng ta bỏ qua, hiện giờ anh chính là anh rể tốt của em, là chồng của chị gái tốt của em.”

Lôi Uyển Khanh đặc biệt nhấn mạnh câu ‘anh rể tốt’ và ‘chị gái tốt’ kia. Cô đây không quân tử như các người thấy đâu, tuy đôi gian phu dâm phụ các người chưa từng đụng tới bà cô đây nhưng mà các người lại hùa nhau bắt nạt Lôi Uyển Khanh yếu đuối nhu nhược, để con bé phải cắt cổ tay tự vẫn. Hừ, mỗi thù này nếu không thay con bé trả thì xem như phí phạm thân thể mà cô đang dùng rồi.

Mà Lôi Hiệp Vũ nghe thấy mấy lời hợp tình hợp lý này của Trần Trần cũng vô cùng cao hứng, ông ta cười lớn: “Đúng vậy, sau lần đại nạn này có vẻ con hiểu chuyện hơn rồi. Nào, mọi người dùng bữa, chuyện cũ không nhắc tới nữa, hôm nay có Hạ Lão phu nhân phu nhân ở đây, đừng làm không khí thêm gương gao.”

Lúc tất cả mọi người vui vẻ cầm đũa lên chuẩn bị ăn thì người giúp việc hối hả chạy vào, không biết là vui mừng hay khẩn trương thông báo: “Lão gia, cậu hai tới rồi.”

-Cạch- Tiếng đũa rơi xuống sàn nhà vang lên thật thanh thúy, mà chiếc đũa kia lại từ tay Trần Trần rơi xuống.

Hạ Lão phu nhân phu nhân ngồi bên cạnh hàm ý cười cười.

Lôi Hiệp Vũ nghe thấy vậy thì càng thêm cao hứng, đứng lên đỡ Hạ Lão phu nhân đi ra phía cửa lớn, tất cả mọi người nhìn nhau rồi cũng đi theo sau.

Trần Trần không muốn đi cũng không được.

Ở trước sảnh lớn của Lôi gia giờ đã xuất hiện một hàng xe hơi sang trọng, tất cả chậm rãi tiến vào bên trong. Trên dưới Lôi gia đều nhanh chóng chạy ra xem có chuyện gì mà không khí lại náo nhiệt đến vậy.

Bóng đêm được rọi sáng bởi ánh trăng yếu ớt.

Gió nhẹ nhẹ lay động những cành cây phía xa tạo nên âm thanh xào xạc dễ nghe.

Một luồng không khí giá lạnh từ đầu tràn tới, dần dần như muốn đóng băng tâm tư của từng người một.

Trên dưới Lôi gia nhất thời im phăng phắt, tất cả đều căng thẳng nhìn nhân vật lớn sắp xuất hiện kia.

Những chiếc xe khác mở cửa, tất cả vệ sĩ đồng loạt bước xuống đứng thành một hàng dài, trong số đó có một người tiến tới một chiếc xe đậu ở vị trí trung tâm. Trần Trần từng gặp qua người đó, là thuộc hạ của Hạ Dĩ Niên - Khải Ca. Cậu ta cẩn thận mở cửa, giây sau đó chiếc giày da bóng loáng màu đen xuất hiện, thân hình cao lớn tuấn mỹ không nhanh không chậm từ trong xe lộ diện.

Một vài người giúp việc nữ đứng xung quanh không khỏi than lên một tiếng: “Đẹp trai quá...”

Ngay cả Lôi Ngân Chi cũng không giấu nổi sự say mê trong đáy mắt, Phùng Chí Cường đứng bên cạnh nhìn thấy vậy liền không vui kéo ả ta vào lòng.

Hạ Dĩ Niên xuyên qua hàng ngũ vệ sĩ đi tới trước mặt Lôi Hiệp Vũ, mà ông ta cũng bị kinh động một lúc sau đó mới cười mở cười lớn: “Quả nhiên là khí chất bất phàm, lâu lắm không gặp mà cháu đã lớn như thế này rồi.”

“Chào bác Lôi.”- Hạ Dĩ Niên nâng khóe môi, nhàn nhạt nói.

Lôi Hiệp Vũ gật đầu, sau đó ra lệnh: “Ngân Chi, Chí Cường, Gia Thiện, mau qua đây chào hỏi một tiếng đi.”

Lôi Uyển Khanh thầm thở phào, cũng thật may là ông ta không kê khai tên của cô ra. Cô quan sát xung quanh rồi len lén nấp vào hàng ngũ người giúp việc, mong sao cho không bị ai nhìn thấy.

Thật ra cô cũng không biết vì sao mình phải sợ nữa.

Cả ba con người kia bước lên đồng loạt lên tiếng: “Chào cậu hai.”

Tuy rằng bọn họ chênh lệch tuổi tác không nhiều, nhưng ai cũng từng nghe qua đại danh của cậu hai Hạ gia. Tuy còn trẻ tuổi nhưng làm mưa làm gió ở thương giới, tạo nên bão lớn lũ nhỏ không biết bao nhiêu mà kể. Chính vì vậy đối với Hạ Dĩ Niên bọn họ ít nhiều cũng có vài phần sợ hãi cùng sùng bái.

Hạ Dĩ Niên hồ hững mà xa cách gật đầu, cũng không nhìn bọn họ lấy một cái, lịch sự nói với Lôi Hiệp Vũ: “Bác Lôi, thật là làm phiền bác, bà ngoại cháu cứ hay mượn tạm chỗ này trú ngụ.”

“Không thể nói như vậy, tính ra thì Hạ Lão phu nhân đã lâu không tới, hai bên gia đình chúng ta cũng không liên lạc, bác còn định trong bụng sẽ lựa ngày tốt mới bà đến chơi đây.”- Lôi Hiệp Vũ sáng khoái nói, nhưng thật ra trong lòng không khỏi có một thắc mắc. Mấy lần trước Hạ Lão phu nhân phu nhân tới đây lánh nạn Hạ Dĩ Niên cũng không đích thân tới đón bà về, lần này sao tự nhiên lại tự mình xuất hiện khiến ai cũng ngạc nhiên.

Hạ Dĩ Niên lúc này nhìn quanh một vòng, lại dừng ánh mắt trên dáng người nhỏ bé đang cố rút vào sau lưng người giúp việc phía xa. Làn môi mỏng khẽ nhếch, giọng nói vẫn lạnh nhạt: “Nghe nói cô chủ nhỏ của Lôi gia đã bình an trở về, sao lại không thấy bóng dáng?”

“À, ta quên mất Uyên Khanh...”- Đâu rồi? Lôi Hiệp Vũ lại nhíu mày nhìn xung quanh tìm kiếm, sau đó lại phát hiện cô đang nấp phía sau lưng người giúp việc thì khó hiểu bước lên kéo cô ra dẫn tới trước mặt Hạ Dĩ Niên, giới thiệu: “Đây là con gái út của bác, thường ngày không thích lộ diện nên chẳng ai biết nó là con gái của Lôi gia đâu. Nào Uyên Khanh mau chào hỏi một tiếng đi.”

Trái tim cô như bị đẩy vọt lên tới cổ họng, cuối gầm mặt, lí nhí nói: “Chào cậu hai...”

“Hóa ra Khanh nhi của chúng ta đã lớn thế này rồi.”

Giọng nói của Hạ Dĩ Niên chứa sự hồ hững từ đầu tới cuối, nhưng vẫn khiến Lôi Uyên Khanh rùng mình.

Khanh nhi?

Tất cả mọi người đều bị làm kinh ngạc hết lần này tới lần khác.

Hạ Lão phu nhân phu nhân trong bụng đầy hàm ý nhưng vẫn cố tình phá đám không khí gượng gạo này của mọi người, bà cười cười nói: “Nếu cháu ngoan của bà tới đây rồi, có muốn vào cùng mọi người ăn bữa cơm không?”

Nếu là bình thường chắc chắn Hạ Dĩ Niên không rảnh mà ngồi lại cùng thưởng thức bữa cơm gia đình kia.

Nhưng bây giờ thì khác, ánh mắt hằn từ đầu tới cuối vẫn khóa chặt bộ dáng chật vật của Lôi Uyên Khanh.

Hạ Dĩ Niên không nhanh không chậm nói:

“Cũng được ạ.”

Cái gì? Sao hấn lại đồng ý? Không phải hấn trăm công ngàn việc sao?

Lôi Uyên Khanh nghiêng răng, xem ra bữa ăn này không dễ nuốt rồi.

Lúc trở lại bàn ăn, cô đương nhiên biết rõ vị trí mà khi nãy cô ngồi chính là bên cạnh Hạ Lão phu nhân mà lúc này Hạ Dĩ Niên xuất hiện thì vị trí đó phải dành cho Hạ Dĩ Niên. Chính vì thế cô rất hiểu chuyện qua ngồi cạnh Lôi Gia Thiệu. Nào ngờ Hạ Lão phu nhân phu nhân không vui vẫy tay với cô: “Nào Uyên Khanh, con qua đây đi. Sao ngồi bên đó vậy?”

Hạ Dĩ Niên vẫn chưa ngồi vào vị trí, đứng đó nhìn cô, lạnh nhạt nói: “Qua đây ngồi.”

Lôi Uyên Khanh cắn môi, mụ nội nó.

Cô miễn cưỡng qua chỗ Hạ Lão phu nhân phu nhân ngồi xuống, mà Hạ Dĩ Niên lại rất tự nhiên ngồi bên cạnh cô.

Lôi Uyên Khanh hít sâu một hơi, tự nhủ bản thân phải bình tĩnh lại.

“Còn nhớ lúc Dĩ Niên và Dĩ Tường còn nhỏ, bà nhà con có qua bên đó chơi, bây giờ mới chớp mắt đã lớn thành một người đàn ông thành đạt thế này rồi, thời gian đúng là diệu kì thật.”- Lôi Hiệp Vũ nhìn về phía Hạ Lão phu nhân phu nhân cảm thán.

“Đúng vậy, càng lớn càng không nghe lời.”- Hạ Lão phu nhân phu nhân mỉm cười.

Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt nói: “Còn nhớ lúc đó Khanh nhi chỉ mới bảy tuổi, bây giờ đã lớn thế này, trở thành một cô gái xinh đẹp như vậy rồi, thật khiến người khác...”- Hấn chậm rãi đưa mắt nhìn gương mặt đầy căng thẳng của cô, chậm rãi nói ra bốn chữ: “Không kiềm lòng được.”

Lôi Hiệp Vũ có chút sững sốt sau đó cười lớn: “Nào, mọi người dùng bữa đi.”

Nhận được mệnh lệnh của ông ta, tất cả người trên bàn cũng chậm rãi dùng bữa tối. Có điều không khí buổi tối hôm nay quá mức quỷ dị...

“Khanh nhi, ăn nhiều rau vào.”- Hạ Dĩ Niên gấp vào chén của cô một đĩa rau lớn.

Lôi Uyên Khanh vừa nhìn thấy thì khó chịu, cô ghét rau, trần đời này ghét nhất là ăn rau.

“Tôi không ăn rau.”

Phải, cô chỉ nói có bốn chữ thôi mà. Sao mọi người đều ngừng động tác ăn uống lại mà tro mắt nhìn cô thế? Bốn chữ này của cô như có phép thuật khiến mọi thứ ngưng hoạt động lại, thật kì lạ...

Sắc mặt hấn vẫn không đổi, vô cùng bình tĩnh có điều lạnh lẽo đi vài phần. Giọng nói trầm thấp mà đầy uy nghiêm phát ra hai chữ: “Ăn vào.”

Cậu hai, anh thật thích làm khó người khác. Trần Trần mắng thầm trong bụng, tuy nhiên vẫn không dám cãi lại lời hấn, cô cố gắng nuốt một lá cải vào bụng, sau đó cầm ly nước uống ực một cái, sắc mặt vô cùng khó coi.

Hạ Dĩ Niên hài lòng nâng khốe môi.

Có thù thì phải báo, Lôi Uyển Khanh lia mắt nhìn lên các món ăn trên bàn, sau đó khốe miệng ranh mãnh cong lên, gấp một ít tỏi trong phần thịt kho bỏ vào chén của Hạ Dĩ Niên, còn đặc biệt mỉm cười thánh thiện: “Cậu hai, ăn chút tỏi đi ha.”

Hạ Dĩ Niên chau mày nhìn cô gái nhỏ vẫn đang nhiệt tình gấp tỏi bỏ vào bát của hắn. Hắn không hề ngăn cản, chỉ là không giấu nổi một nụ cười nơi khốe môi.

Lại còn dám trả đũa hắn, cô gái này cũng có chút gan dạ đấy.

Lúc này Lôi Hiệp Vũ chau mày, nghiêm giọng: “Uyển Khanh sao lại vô lễ như thế, chẳng lẽ con không biết Dĩ Niên không thể ăn được tỏi sao? Mau đi lấy bộ chén khác cho Dĩ Niên đi.”

“Nhưng mà...”- Ông cha già này thật đáng ghét, lúc nào cũng đứng về phía người khác chống đối cô. Lôi Uyển Khanh lại không thể phản bác được, xem như là tự tạo nghiệt đi, cô đứng lên đi vào gian bếp.

Gian bếp khá là lớn nhất thời Lôi Uyển Khanh không tìm ra được chén bát để ở đâu, cho đến khi nhìn thấy cái tủ ở tít trên cao kia thì không khỏi mếu máo. Nào có gia đình nào để chén bát một cách xúc phạm người lùn như thế chứ?

Lôi Uyển Khanh vừa nhảy vừa phóng vừa nhón chân, tất cả đều vô dụng, cô chỉ có thể chạm tới cái cửa của tủ chén.

Lúc vẫn còn đang chật vật thì Lôi Uyển Khanh cảm thấy phía sau mình có một loại áp lực đang tiến gần tới cô. Lôi Uyển Khanh chưa kịp quay đầu thì tầm lưng nhỏ của cô đã bị một lồng ngực rắn chắc áp sát, một bàn tay lớn đưa ra trước mặt có thể thuận lợi lấy bộ chén từ trên cái tủ cao kia xuống.

Lôi Uyển Khanh muốn quay lại nhưng lại cảm nhận được người phía sau chậm rãi ôm lấy eo cô, kéo cô dính sát vào lồng ngực của hắn. Hơi thở nóng rực của Hạ Dĩ Niên phả vào bên tai cô mang theo một chút đùa cợt: “Khanh nhỉ, tôi thật không nghĩ tới em còn dám tính kế cả tôi.”

Hạ Dĩ Niên cắn nhẹ vào vành tai cô khiến cô có chút rùng mình. Đầu lưỡi của hắn nhẹ nhàng phớt qua một mảnh da trên cổ khiến nơi đó như bị điện giật.

Sự kích thích khiến cô sợ hãi, liều mạng quay lại đối mặt với hắn: “Hạ Dĩ Niên, anh vào đây làm gì?”

Hạ Dĩ Niên lạnh lùng hệt như ma quỷ, ánh mắt nhìn cô tăng thêm vài phần thâm thúy, một tay nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, giọng nói trầm ấm dễ nghe phảng phất bên tai Lôi Uyển Khanh: “Đương nhiên là... tính sổ với em thật tốt rồi.”

“Tính sổ?”- Lôi Uyển Khanh cắn chặt môi, khế nhích người, nhưng bàn tay hắn vẫn dính chặt như keo, gắt gao ghi chặt trên thân thể cô. Biết là thoát không được, cô chỉ có thể dùng đôi mắt phản kháng nhìn hắn: “Tôi lại làm gì đắc tội với anh?”

Hạ Dĩ Niên tựa như dã thú rình mồi, không chút cổ kị đem thân thể yêu kiều trước mặt dán chặt vào ngực mình, bao vây cô trong phạm vi hơi thở của hắn: “Triệu thị an toàn rồi, ván cược này. Em thắng, tôi thua.”

Lôi Uyển Khanh nghe thế thì trong lòng đắc ý, nhất thời quên cả sợ hãi mà bình tĩnh hơn một chút: “Ha, chắc cậu hai cũng không nhỏ nhen tới mức thua cược rồi liền muốn trả thù chứ?”

“Tôi đương nhiên không như vậy, nguyện vọng của em tôi vẫn sẽ đề đó, bất kì lúc nào em cũng có thể đưa ra yêu cầu của mình. Chỉ là... tôi thắc mắc tại sao một cô gái nhỏ như em có thể nghĩ ra kế sách hoàn mỹ như vậy?”- Giọng nói Hạ Dĩ Niên cũng dịu đi, giọng điệu chậm rãi như là đang tâm sự.

“Anh nhìn ra được kế sách của tôi? Nếu đã là vậy sao anh lại có thể không nhìn ra được trong kế sách đó có lỗ hổng, chỉ cần anh thay đổi hướng phản công sang gia đình của Era thì có thể đập tan kế hoạch của tôi rồi.”- Lôi Uyển Khanh nhìn hắn, thắc mắc ngược lại.

“Em rất thông minh.”- Hạ Dĩ Niên cười khế, sau đó không hề báo trước đột nhiên cúi đầu chiếm lấy đôi môi hồng nhuận của cô.

Đôi mắt xinh đẹp trừng lớn tràn đầy sự kinh ngạc...

Lôi Uyển Khanh vùng vẫy chống cự, sợ hãi né tránh sau cùng là bất lực chịu đựng. Hai tay cô dễ dàng bị Hạ Dĩ Niên khống chế, hắn bá đạo mà ngông cuồng cạy mở hàm răng của cô, mắc kẹ cho cô cố tình cắn chặt răng phản kháng, một tay hắn tìm tới nơi đầy đà của cô bóp mạnh một cái khiến Lôi Uyển Khanh cả kinh nhất thời hét lên một tiếng.

Lưỡi của hắn linh hoạt thừa lúc Lôi Uyển Khanh sợ ý mà tiến vào bên trong, như giặc ngoại xâm không ngừng khuấy đảo làm cản trong miệng cô. Cô càng trốn tránh hắn lại càng bá đạo vây bắt.

Nụ hôn này so với nụ hôn trong rừng lần trước tuy không có bạo lực bằng nhưng lại triền miên không dứt, thành công rút cạn hơi thở của cô.

Đây là lần đầu tiên, à không... lần thứ hai cô cùng một người đàn ông dây dưa thân thiết như vậy.

Mà điều khiến Lôi Uyển Khanh sợ hãi đó là cơ thể cô theo nụ hôn bá đạo kia mà dường như đang nhen nhóm một ngọn lửa quỷ dị.

Hạ Dĩ Niên sau khi thành công chiếm đoạt cái miệng nhỏ của cô dây dưa không dứt, cuối cùng cũng thỏa mãn rời khỏi đôi môi nhỏ. Ánh mắt hắn tối sầm lại, giọng nói cũng khàn đi, ẩn chứa sự nguy hiểm không thể xem thường: “Mùi vị vẫn rất đặc biệt.”

Lôi Uyển Khanh thờ hồn hèn, cố gắng bình tĩnh nói: “Hạ Dĩ Niên, đây là Lôi gia, anh không thể muốn làm gì thì làm. Nơi này là phòng bếp, anh và tôi càng ở lâu trong này thì người bên ngoài sẽ càng suy nghĩ phong phú.”

“Bọn họ muốn nghĩ gì tôi cản không được, còn về đây là nơi nào tôi cũng không quan tâm. Chỉ cần tôi muốn, bất kể nơi nào cũng có thể muốn chết em.”

Lôi Uyển Khanh bị lời nói của hắn làm cho kinh sợ, muốn lui ra sau nhưng phía sau lại là bức tường lạnh lẽo. Hạ Dĩ Niên hẳn chính là một con ác quỷ không có khóa xích, bất kỳ lúc nào cũng có thể điên cuồng không tuân theo luật lệ, nếu bị về ngoài nhân nhả của hắn đánh lừa thì đó là một sai lầm.

Bởi vì những lúc như vậy, hắn đang thu lại về nguy hiểm của mình, làm một con ác quỷ đang ngủ say. Nhưng bất kỳ lúc nào cũng có thể tỉnh lại, hút cạn máu của kẻ muốn tấn công hắn.

“Tôi thật sự không biết bản thân đã làm gì đắc tội với cậu hai, sao cậu hai cứ hết lần này tới lần khác nhắm vào tôi?”

Hắn vẫn bình thản, nhìn cô không hề chớp mắt, một lúc sau làn môi mỏng ngạo nghễ nâng lên, lạnh nhạt nói: “Em không cần làm gì cả, chỉ việc em xuất hiện trước mặt tôi đã là một sai lầm rồi.”

Lúc còn chưa hiểu ý của hắn thì Hạ Dĩ Niên vùi đầu vào cổ cô, liếm nhẹ làn da vùng cổ như muốn dùng cách thức riêng của hắn để trấn an nơi này.

Hành động này khiến Lôi Uyển Khanh rùng mình. Theo bản năng muốn né tránh nhưng lại bị hắn giữ chặt lại, hơi thở tà mị phả vào tai cô: “Khanh nhi, em có muốn trốn, cũng không thoát.”

Bờ vai Lôi Uyển Khanh cứng đờ ra.

Lúc này bên ngoài cửa phòng bếp đột nhiên được mở ra, kế sau đó là tiếng xoảng của ly nước, mà người bước vào lại là Phùng Chí Cường.

Hạ Dĩ Niên và Lôi Uyển Khanh đồng loạt nhìn về phía cửa, nhưng rất nhanh sau đó cô lại bị dáng người cao lớn của hắn chắn trước mặt.

Mà lúc này Lôi Uyển Khanh mới phát hiện y phục của mình bởi vì hành động khi nãy của hắn mà không chỉnh tề nữa, hai dây áo tuột xuống để lộ hân vùng ngực tuyết trắng mê người. Lôi Uyển Khanh kinh hãi, đỏ mặt vội vàng chỉnh trang lại y phục.

“Tôi...tôi xin lỗi, tôi chỉ định vào rót nước...”- Phùng Chí Cường hiển nhiên cũng nhìn thấy y phục không chỉnh tề của Lôi Uyển Khanh, với lại cái tư thế khi nãy giữa hai người quá mức ái muội, nhất thời khiến cậu ta không phản ứng kịp.

“Cút ra ngoài.”- Hạ Dĩ Niên căn bản không nghe lời nào từ Phùng Chí Cường, ba chữ lạnh băng phát ra hết như tiếng nói của ma quỷ từ địa ngục vọng về.

Phùng Chí Cường bị dọa tới mức đứng không vững, quay lưng định rời khỏi.

“Đứng lại.”

Phùng Chí Cường đứng lại.

“Vừa rồi, cậu nhìn thấy những gì?”- Hạ Dĩ Niên nhướn mày nguy hiểm nhìn Phùng Chí Cường.

Phùng Chí Cường liếm liếm môi lắc đầu: “Không, không nhìn thấy gì cả.”

Khuôn mặt anh tuấn của hắn trở nên thâm trầm, không kiên nhẫn phát ra một chữ: “Cút.”

Phùng Chí Cường như được ân xá, ba chân bốn cẳng chạy khỏi nhà bếp. Người đàn ông này quá mức đáng sợ, cái loại khí chất vương giả của hắn cũng với sự tuyệt tình không hề che dấu nơi ánh mắt cũng đủ áp đảo mọi người xung quanh. Mà hơn hết cậu ta cũng biết Hạ Dĩ Niên là người không dễ đối phó, càng không thể tùy tiện đắc tội.

Sau khi Phùng Chí Cường rời đi, Hạ Dĩ Niên quay lại nhìn cô gái đang chật vật chỉnh sửa y phục lại. Hắn định giơ tay giúp cô nào ngờ Lôi Uyển Khanh lại tưởng hắn có ý xấu nên đề phòng hất tay hắn ra, Hạ Dĩ Niên cũng không nói gì.

Bầu không khí lập tức trở nên quỷ dị.

“Nghe nói Phùng Chí Cường là thanh mai trúc mã với em?”- Giọng nói Hạ Dĩ Niên trở lại sự lạnh nhạt, trầm thấp mà điềm tĩnh thường ngày.

Lôi Uyển Khanh gật đầu, đối với vị thanh mai trúc mã này cũng xem như không liên quan tới.

Hạ Dĩ Niên nhíu mày: “Có muốn tôi móc mắt hắn ra không?”

“Sao phải móc mắt người ta?”- Lôi Uyển Khanh kinh hãi nhất thời ngẩng đầu nhìn hắn, lại bị nét mặt quá mức lạnh lẽo của Hạ Dĩ Niên làm cho hoảng sợ cúi đầu xuống ngay lập tức.

Nhưng Hạ Dĩ Niên không cho phép cô né tránh, hắn nâng cằm cô lên, buộc cô phải đối mặt với hắn. Ánh mắt như đang chiêm nghiệm một món đồ, cũng

lộ ra đôi chút say mê: “Em xinh đẹp như vậy, bị hấn ta nhìn thấy tôi có chút không thoải mái.”

“Hà? Ừm...”- Lôi Uyển Khanh còn chưa kịp hết ngạc nhiên, Hạ Dĩ Niên lại lần nữa cúi xuống, mạnh mẽ nuốt lấy đôi môi mềm mại.

Cả quá trình cũng mất năm phút hấn mới buông tha cho cô, lúc hai người cùng nhau trở lại bàn ăn, Lôi Uyển Khanh hoàn toàn rơi vào tình trạng tay chân run lẩy bẩy.

Kết quả của việc gắp tôi bỏ vào bát của Hạ Dĩ Niên quả thật là quá nặng rồi.

Bị hấn hôn tới thừa sống thiếu chết, rốt cuộc Lôi Uyển Khanh cũng mở mang tầm mắt.

Lôi Uyển Khanh cúi đầu, yên phận ăn thức ăn trong bát của mình. Hạ Lão phu nhân phu nhân ngồi kế bên mờ ám cười cười.

Hạ Dĩ Niên khôi phục lại dáng vẻ trầm ổn, nhìn về phía Lôi Hiệp Vũ: “Bác Lôi, lần này ngoại con không muốn khám tổng quát nên mới chạy tới đây, hy vọng bác đừng trách Hạ gia đột nhiên làm phiền.”

Lôi Hiệp Vũ nghe thế thì hơi nhướn mày nhìn sang Hạ Lão phu nhân thân thiết nói: “như vậy không được, lão phu nhân không thể trốn khám tổng quát được.”

Hạ Lão phu nhân phu nhân làm ra vẻ phiền phức xua tay: “Ta biết rồi, cùng lắm là trở về khám tổng quát là được. Cùng lắm chuyến đi này của ta cũng không hoang phí, Dĩ Niên nhỉ?”

Hạ Dĩ Niên giữ bên môi ý cười nhân nhặt, tầm mắt lại rơi vào gương mặt đang cúi thấp của cô gái ngồi cạnh: “Đúng thật là không phí.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Chương 36: Sextoy

Sau khi nhận thân phận làm cô chủ nhỏ của Lôi gia, cuộc sống của Trần Trần bỗng chốc trở nên thật bận rộn. Ban ngày sẽ phải dự họp báo truyền thông gì gì đó, sau đó lại phải cùng Lôi Hiệp Vũ tới các buổi tiệc nhỏ để tạo dựng quan hệ.

Hiếm khi hôm nay Lôi Hiệp Vũ đi ra ngoài một buổi sáng, Trần Trần mới được thanh thoi đi dạo hoa viên ăn bánh rán, kì thật ở Lôi gia này người vừa mất cô nhất vẫn là chị giúp việc tên Hiền, cái tên cũng thật giống với tính tình chị ấy. Chị Hiền có sở trường là làm bánh rán rất ngon, vô cùng ngon là đằng khác.

Lúc này Lôi Uyển Khanh đang thanh thoi tắm nắng ở hoa viên, mà Lôi Ngân Chi đứng trên phòng ngủ cũng có thể nhìn thấy được nhất động nhất cử của cô.

“Cô chủ, chẳng lẽ thật sự không có cách gì đối phó với cô ta sao?”- Thuộc hạ thân cận của ả ta – Phúc Hằng, là người đứng đầu trong nhóm người làm ở Lôi gia.

Bàn tay nhỏ của Lôi Ngân Chi để trên cửa sổ đã nắm chặt lại, ánh mắt hiện lên toàn là địch ý: “Làm sao có thể để yên, con nhỏ này mạng lớn thật, một vụ tai nạn xe kinh thiên động địa cũng không thể lấy mạng nó.”

“Có điều bây giờ cô ta trở về đây rồi, rất khó đối phó. Thái độ hôm qua của Hạ Dĩ Niên và Hạ Lão phu nhân đối với cô ta không phải là bình thường.”

Phúc Hằng vừa nhắc tới chuyện này, vẻ mặt Lôi Ngân Chi lại càng thêm phần đố kỵ.

Lôi Ngân Chi im lặng, dường như câu nói này của Phúc Hằng đã đánh trúng sự lo lắng của ả ta.

“Hạ Dĩ Niên trước giờ không qua lại với nhà chúng ta, đột nhiên bây giờ cả Hạ gia đều quen biết Lôi Uyển Khanh. Phúc Hằng, cô nói xem có phải bọn họ đang âm mưu cái gì đó không?”

Lôi Ngân Chi suy ngẫm một chút, sau đó gương mặt hiện rõ sự không tin nổi: “Hay là... bọn họ thông đồng muốn nuốt trọn gia tài của chúng ta?”

Phúc Hằng gật đầu: “Có thể lắm, con nhỏ Lôi Uyển Khanh đó trước giờ vốn dĩ là trở ngại lớn của cô chủ trong việc thừa kế này mà.”

“Không được, tôi phải đi nói với cha...”- Lôi Ngân Chi kích động đứng lên định chạy khỏi thì bị Phúc Hằng nhanh tay giữ lại.

“Cô chủ của tôi, cô bình tĩnh đi. Không bằng không chừng cô chạy đến tố cáo Lôi Uyển Khanh thì lão gia sẽ tin sao? Cẩn thận không khéo lại bị nghi ngờ ngược lại đấy. Nếu thật sự bọn chúng có ý đồ gì không đúng đắn, chắc chắn tang chứng vẫn còn ở trong phòng của Lôi Uyển Khanh, tối nay chúng ta cứ trà trộn vào đó lục soát.”

Lôi Ngân Chi gạt đầu, sau đó đi đến ngăn kéo lấy ra một túi ni lông màu đen đưa cho Phúc Hằng: “Nếu như tiện tay hơn nữa, bỏ cái này vào phòng của nó.”

“Dạ.”

...

Lôi Uyển Khanh tắm nắng đủ rồi, cô muốn trở về phòng hưởng chút máy lạnh. Lúc lên cầu thang vô tình nhìn thấy Phúc Hằng đi ra từ phòng của Lôi Ngân Chi, nhìn thấy cô, nàng ta cũng chỉ cúi đầu một cái rồi phớt lờ cô luôn. Lôi Uyển Khanh nhướn mày, chủ tớ nhà này hình như đều không có thiện cảm gì với Lôi Uyển Khanh cô nhỉ.

Lúc đi tới lối rẽ của cầu thang, cô va phải một người. Sau khi nhìn kỹ thì nhận ra đó là Phùng Chí Cường, mà anh ta cũng hình như vô cùng căng thẳng giấu hai tay ra sau lưng, nhìn cô: “Uyển Khanh, em... em đi đâu mới về thế?”

Lôi Uyển Khanh cười nhẹ: “Em vừa tắm nắng ở vườn hoa.”

“À... anh có việc bận, đi trước đây.”- Nói rồi Phùng Chí Cường đi lướt qua người cô, bước chân có chút hỗn loạn.

“Đội đã.”- Lôi Uyển Khanh hơi cao giọng.

Phùng Chí Cường dừng chân, quay lại nhìn cô. Lôi Uyển Khanh bước lên, nụ cười trên môi vô cùng tươi rói, nhưng ánh mắt lại sắc bén đánh giá anh ta một phen: “Anh giấu cái gì thế?”

“Anh... anh đâu có giấu cái gì.”- Phùng Chí Cường bị ánh mắt của cô dọa cho sợ tới nói lắp.

Ánh mắt đó quá sắc bén, Uyển Khanh trước giờ không có được loại sắc bén đến có thể khiến người ta giả lạnh như vậy.

Nụ cười của Lôi Uyển Khanh càng ngày càng lạnh lùng: “Đưa ra đây.”

“Anh... anh... anh.”

“Uyển Khanh, em làm vậy là có ý gì chứ?”- Lúc này Lôi Ngân Chi đột nhiên xuất hiện, trong giọng nói có chút chanh chua, ả ta đi đến chắn trước mặt Phùng Chí Cường y như mẹ bảo vệ con mà xù lông với Lôi Uyển Khanh: “Em đang chất vấn anh về em đây à?”

Lôi Uyển Khanh đột nhiên thay đổi thái độ, mở to mắt vô tội: “Em nào dám, em chỉ tò mò không biết anh về giấu cái gì thôi.”

“Tò mò thì cũng phải có chừng mực, em là đang quá đáng lắm rồi đấy.”- Giọng của Lôi Ngân Chi hơi cao, có lẽ là ả ta đang cho rằng cô lại cố tình giờ thói cũ muốn tiếp xúc với Phùng Chí Cường nên mới viện cớ tò mò này nọ.

Âm thanh ồn ào của bọn họ thành công thu hút không ít ánh mắt của người giúp việc xung quanh. Mà Lôi Gia Thiện lúc này cũng trùng hợp đi tới, thấy một màn này cũng chỉ như người qua đường đứng xem.

Lôi Uyển Khanh không nhịn được cười khẩy một tiếng, sau đó lại nhu thuận cúi đầu: “Em xin lỗi, em sai rồi.”

Lôi Ngân Chi thấy cô đột nhiên nhượng bộ thì khó hiểu, nhưng có lẽ cũng không muốn làm lớn chuyện trước mặt Lôi Gia Thiện, ả ta nắm tay kéo Phùng Chí Cường rời khỏi.

Lôi Uyển Khanh bĩu môi, sau đó lại nhìn sang Lôi Gia Thiện đang đứng một bên: “Anh trai xem kịch có vui không?”

Lôi Gia Thiện nhếch môi bước tới trước mặt cô: “Trong hồ lô của em bán thuốc gì thế?”

Lôi Uyển Khanh không hề để lộ sơ hở, dùng nụ cười đối diện tất cả, thản nhiên đáp: “Thuốc trợ tim ạ.”

Phải, cô cần phải chuẩn bị thuốc trợ tim để tìm đủ mạnh dùa với với bọn họ.

...

Từ ngày trở về Lôi gia, đêm nào Lôi Uyển Khanh cũng không thể ngủ được. Ban đầu cô cho rằng là vì điều hòa quá lạnh nên ngồi dậy giảm nhiệt xuống sau đó lại bị nóng đến người đầy mồ hôi, chạy vào nhà tắm xối nước rồi quay lại tiếp tục vật lộn với cái giường ngủ. Hầu như một đêm của Lôi Uyển Khanh chỉ làm có mấy chuyện này.

Bây giờ cô tin rồi, là do phong thủy của cái phòng này không hợp với cô chăng?

Đột nhiên cửa phòng phát ra một tiếng ‘cách’ Trần Trần hơi chau mày sau đó nhanh chóng nhắm mắt lại.

Cửa phòng mở ra, người bên ngoài bước vào. Sau đó tiến tới mấy cái tủ phía xa lục lọi tìm kiếm gì đó, Lôi Uyển Khanh hơi hé mắt, khóe môi không khỏi nhếch lên.

Mà người đó lại không hề hay biết, vô cùng kiên trì tìm kiếm.

Trần Trần nhàn nhã nằm nghiêng qua một bên, một tay chống đầu vô cùng thong thả quan sát nhất cử nhất động của người kia.

Sau đó cảm thấy hình như người đó không tìm được thứ muốn tìm, Lôi Uyển Khanh giờ tay cầm lấy điều khiển bật đèn trong phòng sáng lên.

Người đó cả kinh quay phắt lại, dùng ánh mắt như nhìn thấy quỷ mà nhìn cô.

Lôi Uyển Khanh cười nhẹ: “Sao không tiếp tục?”

“Cô...cô, chủ nhỏ...”- Phúc Hằng mở to hai mắt, vô cùng hoảng sợ run giọng.

Lôi Uyển Khanh gật đầu, chậm rãi ngồi dậy, vắt chéo chân, khủy tay đặt lên đầu gối, chống cằm nhìn Phúc Hằng: “Tôi thấy cô chật vật quá nên tốt bụng bật đèn lên cho cô dễ tìm, Phúc Hằng, cô đang tìm gì thế?”

Phúc Hằng đảo tròn mắt: “Tôi...tôi tìm, tìm đôi hoa tai...hôm qua tôi sơ ý, trong lúc dọn dẹp đã đánh rơi trong phòng cô chủ nhỏ...”

“Ồ...”- Lôi Uyển Khanh gật đầu, sau đó lại hỏi: “Vậy đã tìm được chưa?”

Phúc Hằng liếm liếm môi: “Tôi nghĩ chắc là đánh rơi chỗ khác, tôi đi nơi khác tìm”- Nói rồi cô ta định chạy ra khỏi cửa nhân cơ hội chuẩn đi.

“Đứng lại”- Lôi Uyển Khanh đứng lên, khoanh hai tay trước ngực, nhìn bộ dáng của Phúc Hằng mà nói là đi tìm hoa tai có đánh chết cô cũng không tin. Với lại cô ta là người thân cận của Lôi Ngân Chi, chắc chắn đến không có ý tốt, Lôi Uyển Khanh này mà không ra mặt bọn họ sẽ nghĩ cô vẫn còn là cô bé nhu nhược để bọn họ ức hiếp hay sao?

“Cô thân là đội trưởng của đám thuộc hạ, nửa đêm nửa hôm rời khỏi phòng tự tiện đi lại đã là vi phạm nội quy rồi, lại còn lên lúc vào phòng của chủ nhân lục lọi, hành vi thật không đứng đắn, cô nói có nên phạt hay không?”

Phúc Hằng sắc mặt khó coi, nhưng cô ta biết mình căn bản không thể phản bác lại, chỉ có thể cúi đầu không cam tâm nói: “Thuộc hạ biết sai.”

“Biết sai thì tốt, hôm nay phạt cô không được ngủ, ngày mai không được ăn cơm, ra ngoài nông trại phụ giúp hái rau quả, cô đừng có làm biếng, tôi sẽ giao cho chị Hiền giám sát cô.”- Lôi Uyển Khanh biết được Lôi gia còn có một nông trại cách đây vài km, bởi vì tình hình rau củ không được sạch nên Lôi Gia Thiện đặc biệt cẩn thận cho xây dựng một nông trại phục vụ riêng cho người của Lôi gia.

“Dạ...”- Phúc Hằng nói một tiếng sau đó quay lưng rời khỏi, lúc đó sắc mặt cô ta hiện ra đầy vẻ độc ác hệt như một con rắn độc.

Lôi Uyển Khanh, cô hành hạ tôi như vậy để rồi xem sau này trời trả báo cô thế nào.

Xử lý xong việc của Phúc Hằng, Lôi Uyển Khanh đột nhiên cảm thấy buồn ngủ. Lạ trời, cuối cùng cô cũng có thể ngủ rồi.

Chính vì gần hai giờ sáng mới ngủ nên sáng ra Lôi Uyển Khanh không thể nào rời khỏi giường nổi nữa. Cô quyết định bỏ bữa sáng, ngủ nướng bù lại mấy ngày mệt mỏi vừa qua. Nhưng mà tầm khoảng sáu giờ, chị Hiền lại bên ngoài gõ cửa gọi tới gọi lui, Lôi Uyển Khanh bực bội trùm chăn kín mặt.

Cô muốn ngủ, cực kì muốn ngủ.

Tốt quá, hình như chị Hiền đã bỏ cuộc rồi, tiếng bước chân của chị ngày càng xa.

Nhưng sau đó không bao lâu, giọng Lôi Hiệp Vũ bên ngoài vang lên: “Uyển Khanh, con định ngủ nướng đến bao giờ?”

“Uyển Khanh, mau mở cửa.”

“Mau, lấy chìa khóa mở cửa ra. Thật không ra thể thống gì.”

Cửa phòng mở ra, lại nghe giọng Lôi Hiệp Vũ ra lệnh: “Ngân Chi, con lại gọi nó đi.”

“Dạ.”- Lôi Ngân Chi bước tới, nhẹ nhàng gỡ bỏ cái chăn trùm đầu của cô ra, nhưng vô dụng, dù có gỡ được tấm chăn ra thì cô vẫn còn ngủ say sưa. Mặc kệ cho Lôi Ngân Chi gọi tên cô mãi. Cho đến khi cô mơ hồ nghe thấy giọng nói ngạc nhiên của Lôi Ngân Chi: “Ồ, cái này, cái này là gì thế?”

Lôi Ngân Chi đi vòng qua bên kia giường, từ dưới đất cầm lên một món đồ, cô tình làm ra vẻ kinh ngạc hỏi.

Lôi Gia Thiện đứng một bên, cười một tiếng, tốt bụng giải thích: “Sextoy.”

“Hà?”- Lôi Ngân Chi hoảng sợ ném vật dài dài hệt như dương vật của đàn ông kia xuống đất, sắc mặt vô cùng bàng hoàng.

Mà Lôi Hiệp Vũ lại cực kì mất mặt, ra lệnh cho vài nữ giúp việc không cần khách sáo kéo cô từ trong chăn ngồi dậy.

“F*ck!”- Là kẻ nào chán sống như vậy? Lôi Uyển Khanh mở mắt nhìn người trong phòng, sao lại đông đủ như vậy. Có Lôi Hiệp Vũ, Lôi Gia Thiện, Lôi

Ngân Chi, lại còn có... Hạ Dĩ Niên?

Chuyện gì đây, mở party ở phòng bà à?

Lôi Hiệp Vũ ngày càng nóng giận, nghe thấy tiếng chửi của cô thì như lửa bốc lên đỉnh đầu quát lớn: “Con vừa chửi cái gì đó, con gái con lửa lại đem mấy cái trò bại hoại này về nhà, con còn đem nội quy của Lôi gia đặc vào mắt không?”

Lôi Hiệp Vũ nhặt cái món sextoy kia lên ném lại trước mặt cô.

Lôi Uyển Khanh tỉnh ngủ hẳn ra, trợn to mắt nhìn cái vật to to trước mặt. Sau đó lại quan sát mọi người, mà mặt của bọn họ cũng thật phong phú, mỗi người một biểu cảm.

Lôi Hiệp Vũ vô cùng tức giận.

Lôi Gia Thiện lại có chút hứng thú.

Lôi Ngân Chi giấu sự khoái chí phía sau vẻ vô hại.

Còn Hạ Dĩ Niên... đứng một bên cong khóe môi xem kịch.

Cuối cùng thì Lôi Uyển Khanh cũng hiểu hôm qua Phúc Hằng vào phòng cô để làm cái gì, cũng do cô sơ ý không quan sát kỹ lưỡng để cô ta hạ thủ dễ dàng như thế.

Lôi Ngân Chi chớp chớp mắt: “Uyển Khanh, em muốn chồng đến vậy sao, nếu thế thì nói với cha một tiếng là được, cha sẽ tìm một gia đình tốt gả em đi, em cũng không cần dùng tới mấy vật không đứng đắn này.”

Lôi Uyển Khanh dụi dụi mắt, cũng không vội đứng dậy mà ngồi tựa vào cái giường phía sau, lại còn tiện tay cầm cái dương vật giả kia lên nhìn Lôi Ngân Chi nhếch môi.

“Có gì là không đứng đắn, đến cả động vật còn có nhu cầu của riêng chúng huống hồ chỉ là con người? Nói không chừng dưới giường của chị gái cũng có mấy thứ này thì sao?”

“Em nói bậy cái gì, chị làm sao có mấy thứ này?”- Lôi Ngân Chi rõ là bị chột dạ, mặt mày khó coi phản bác.

“Chị có dám thề không?”

“Em...”

“Im miệng!”- Lôi Hiệp Vũ bị hai chị em nhà này làm tức đến mức bốc hỏa, lúc này lại nhớ tới Hạ Dĩ Niên đang ở đây thì không khỏi xấu hổ quay qua hắt: “Dĩ Niên, thật ngại quá, cháu đến chơi mà lại để cháu nhìn thấy những chuyện xấu hổ này.”

Hạ Dĩ Niên lúc này bước lên, cười nhạt nhìn cô: “Không có gì, hôm nay chuyện này đã khiến cháu mở mang tầm mắt.”

Lôi Hiệp Vũ nghe không hiểu ý hắt, đành chuyển sang đề tài khác: “Nào, không phải hôm nay chúng ta phải bàn qua về bộ sưu tập Nhật Nguyệt sắp tới sao? Chúng ta xuống dưới nhà bàn bạc.”- Ông ta quay qua Lôi Uyển Khanh vẫn còn ngồi dưới đất dọc dọc dương vật nhỏ, nhất thời bị bộ dáng của cô chọc tức điên lên, khóe môi giật giật nạt lớn: “Con mau ném cái thứ đó đi, phạt con hôm nay không được ra khỏi phòng, không được ăn cơm”

Bọn họ lũ lượt kéo nhau rời khỏi, chỉ còn một mình cô trong phòng. Lôi Uyển Khanh nhếch môi ném thứ trong tay vào sọt rác, thật đúng là trò trẻ con. Nhưng không sao, cô còn thời gian chơi với bọn họ.

Nhưng mà...

Lời mà Lôi Hiệp Vũ vừa nói là có ý gì? Bộ sưu tập Nhật Nguyệt, hạng mục mới của Hoàng Thịnh thì có liên quan gì tới Lôi gia?

Lôi gia trước giờ hoạt động ở lĩnh vực xe hơi, xe cùng với thời trang thì liên quan gì đến nhau? Sao Hạ Dĩ Niên lại đến đây bàn bạc với Lôi Hiệp Vũ?

Chuyện này thật khiến Lôi Uyển Khanh tò mò, cô mở cửa ra ngoài đi xuống phòng khách. Nhân tiện lúc đi ngang qua nhà bếp lấy một mớ bánh rán ăn lót bụng sau đó đứng ở góc cầu thang nhìn bọn họ đang nói chuyện ở phía xa.

Lôi Hiệp Vũ và Hạ Dĩ Niên ngồi còn Lôi Ngân Chi và Lôi Gia Thiện đứng phía sau bọn họ lắng nghe cuộc trò chuyện. Hạ Dĩ Niên nói gì đó với Lôi Hiệp Vũ, cô nghe không rõ bởi vì giọng điệu của Hạ Dĩ Niên luôn điềm tĩnh, nhỏ nhưng âm vang lại hữu lực khiến người ta không dám xem thường. Còn Lôi Hiệp Vũ lại có giọng nói lớn nên Lôi Uyển Khanh mới có thể nghe được lời ông ta.

“Lần kết hợp này ý tưởng thật độc đáo, giữa xe và thời trang cũng có thể hòa làm một, Dĩ Niên bác phục cháu rồi. Gia Thiện, con mau học hỏi đi, suốt ngày chú tâm vào ba cái game vô bổ kia, ngày mai hãy theo cha đến công ty xem xét quá trình lắp ráp con Y5 của Lôi thị chúng ta.”

Lôi Gia Thiện nghe thế, rõ ràng cũng không cam tâm tình nguyện nhưng vẫn gật đầu.

Sau đó Lôi Hiệp Vũ quay sang Hạ Dĩ Niên, như đùa như thật nói một câu: “Nhân tài như cháu, nếu mà mấy đứa con gái của bác chưa gả đi bác nhất định phải gả cho cháu.”

Hạ Dĩ Niên hơi cười, khẽ nói: “Chẳng phải bác Lôi vẫn còn một cô con gái nhỏ sao?”

Lôi Hiệp Vũ nghe thế, hơi ngạc nhiên nhưng cũng trả lời: “Đừng nhắc tới nó, năm nay tính tuổi ngoài thì nó 18, nhưng thật ra cuối năm nay nó mới đủ tuổi, giờ nói chuyện kết hôn vẫn còn quá sớm.”

“Ồ, chưa đủ tuổi sao?”- Hạ Dĩ Niên dường như đã nghe được chuyện rất thú vị, hân hoan nâng cao khóe miệng, đầy hàm ý cười một cái: “Nhưng cháu lại cảm thấy Khanh nhi phát triển rất tốt.”

Vẫn chưa đủ tuổi, vậy mà cơ thể lại mê người như vậy.

Đúng là một tiểu yêu tinh.

Lôi Hiệp Vũ nghe thế lại không hiểu ý của Hạ Dĩ Niên, ông ta hỏi lại: “Gì cơ?”

“Không có gì, bác Lôi, bác hiểu ý cháu mà, phải không?”- Hạ Dĩ Niên khôi phục bộ dáng tao nhã hỏi một câu.

Lôi Hiệp Vũ ngẫm nghĩ một lúc rồi cười lớn: “Đương nhiên, nếu như cháu thích con bé, thì bác cũng thật vinh hạnh. Nếu như vậy, chỉ bằng chúng ta thân càng thêm thân, bác giao Uyển Khanh cho cháu.”

Lôi Uyển Khanh lúc này tức đến mức ném cái bánh rán trên tay đi, hùng hổ xông ra trước mặt bọn họ.

Hôn sự của cô, đám người này nói định đoạt là đâu vào đấy ngay sao? Đối với Lôi Hiệp Vũ thì đứa con gái này chỉ như một món đồ vật gắn kết Lôi gia với Hoàng Thịnh thôi, Lôi Uyển Khanh thực chất không đáng giá một xu nào trong mắt ông ta cả. Nếu là vậy thì tại sao cô luôn phải làm vật hy sinh?

Cô vốn định dứt khoát nói “Con không đồng ý.” Thế nhưng lúc ánh mắt sắc lạnh của Hạ Dĩ Niên khóa chặt lên người cô thì bốn chữ đó rất không có tiền đồ mà vọt vào trong cổ họng.

Mà Lôi Hiệp Vũ dường như rất cao hứng, quên luôn hình phạt khi này, đối với sự xuất hiện của cô cũng vui vẻ cười: “Uyển Khanh, con tới rất đúng lúc, ngày mai con tới Lôi thị một chuyến, ta muốn con học hỏi để sau này mới có tư cách đứng cạnh một nhân tài như Dĩ Niên.”

“Dạ.”- Được rồi, Lôi Uyển Khanh này thật không có tiền đồ đi. Cứ hễ đứng trước mặt Hạ Dĩ Niên là tay chân run rẩy, chỉ sợ hân hoan diễn đề cô ra hôn nữa thì thật thê thảm.

Hạ Dĩ Niên hài lòng mỉm cười.

Lôi Ngân Chi nghe thấy vậy sự đố kỵ càng tăng vọt lên: “Cha...con cũng muốn đi.”

Lôi Hiệp Vũ nhíu mày: “kéo cả nhà tới làm gì, con đợi lần khác đi.”

Lôi Ngân Chi cũng không nói gì thêm được.

Lôi gia có quy định rất nghiêm ngặt, nhất là đối với con gái, không có sự cho phép tuyệt đối sẽ không thể tham gia công việc của công ty. Thế nào hôm nay vì Hạ Dĩ Niên vừa mới hỏi cưới Lôi Uyển Khanh mà cha đã cho cô ta cái thể diện lớn như thế?

Lôi Ngân Chi tức giận, âm thầm dậm chân bịch bịch.

...

Sau đó Lôi Uyển Khanh mới biết hóa ra là bộ sưu tập Nhật Nguyệt sắp tới của Hoàng Thịnh mang thiên hướng khá sang trọng, nhưng nếu theo lối concept thông thường thì hiệu quả đạt được không cao. Nên Hạ Dĩ Niên đề xuất ý tưởng cho người mẫu chụp cùng loại xe hơi mới nhất của Lôi thị, như vậy sẽ hiệu quả tốt hơn.

Vừa quảng bá cho Hoàng Thịnh vừa PR cho Lôi thị.

Lôi Uyển Khanh cùng Lôi Hiệp Vũ, Lôi Gia Thiện và Hạ Dĩ Niên tới Lôi thị, cả quá trình Lôi Hiệp Vũ và Lôi Gia Thiện không ngừng bàn bạc với nhau về mấy cái chi tiết kỹ thuật lắp ráp, Lôi Uyển Khanh lại nuốt không trôi nên chỉ biết đứng cạnh xem xét. Cho tới khi kỹ thuật viên mở mặt khẩu, chiếc xe màu đỏ chói mắt được lộ diện, hai mắt Lôi Uyển Khanh không khỏi sáng lên.

“Thật đẹp...”- Cô không kiềm được lên tiếng.

Quả là siêu xe, Lôi thị chưa bao giờ khiến cô thất vọng trong khoản tạo ra những con ngựa sắc với ngoại hình và vận tốc kinh người.

“Em thích sao?”- Hạ Dĩ Niên đứng cạnh cô, khẽ hỏi.

Lôi Uyển Khanh gật đầu.

Hắn không nói gì thêm, chỉ nhàn nhạt cười.

Lôi Hiệp Vũ cũng rất hài lòng khi nhìn thấy con Y5 này, nhưng người phụ trách thì lại có chút đắn đo nói: “Tuy rằng đã hoàn thành việc lắp ráp, về cơ bản thì con Y5 này đã an toàn, nhưng vẫn chưa có ai đủ sức chạy thử.”

Lôi Gia Thiện bước lên, xắn tay áo: “Để tôi thử.”

Kỹ thuật viên vẫn không an tâm, cặn kẽ giải thích: “Con Y5 này có mã lực rất kinh người, dùng để đua thì được, chứ còn chạy thông thường thì... sẽ rất nguy hiểm, không làm chủ được sẽ khiến nó thành con ngựa hoang, rất đáng sợ.”

“Tôi thử, tôi thử.”- Lôi Uyển Khanh không kiềm lòng được nữa, hoàn toàn bị mẩu mã và lời nói của kỹ thuật viên kích thích. Cô bẩm sinh rất thích tốc độ, lúc trước lại mang thân phận chủ tịch Yunus nên mẹ cô cũng đã ngăn cấm hết lời không có cô chơi trò chơi nguy hiểm này, nhưng chỉ cần nhìn thấy xe đẹp đặc biệt là siêu xe thì cô lại y như một đứa con nít đòi cho bằng được.

Có lẽ... nó chính là nhược điểm duy nhất của Dương Anh Thi.

Mà bây giờ là của Lôi Uyển Khanh.

Lôi Hiệp Vũ nhủ mảy, không cần nghĩ cũng biết ông ta đang cho rằng mình nghe chuyện cười. Nếu là bình thường chắc chắn ông ta sẽ giờ giọng nói thể thống này nọ với cô nhưng bây giờ có Hạ Dĩ Niên ở đây, mà ông ta biết Hạ Dĩ Niên đang để ý tới con gái nên nhất thời dụ giọng: “Con ngay cả lái xe cũng chưa từng lái, làm sao đủ sức lái con Y5 này?”

Lái xe cũng chưa từng lái? Hạ Dĩ Niên nhìn sang Lôi Uyển Khanh.

Mà cô cũng không có thời gian xem xét biểu cảm của hắn, cố chấp thuyết phục: “Con lái được, lái được mà...”

Lôi Gia Thiện cười cười: “Em gái, em tốt nhất từ bỏ ý định đó đi, em mà có chuyện gì cậu hai sẽ đau lòng chết mất.”

“Tôi không đau lòng, để cô ấy chạy thử đi.”- Hạ Dĩ Niên bỏ hai tay vào túi quần, lạnh nhạt nhìn Lôi Uyển Khanh.

Một câu của hắn làm cho Lôi Hiệp Vũ và Lôi Gia Thiện cũng không cách nào bác bỏ được.

Mà Lôi Uyển Khanh căn bản không để ý được nhiều đến vậy. Cô đi theo kỹ thuật viên vào bên trong nhận đồ bảo hộ phòng trong lúc nguy cấp, cùng bọn họ tới một trường đua lớn cách đó không xa. Nơi này thuộc quyền sở hữu của Lôi thị, đường đua cực dài dùng để thử nghiệm sức bền của xe.

Lôi Uyển Khanh phía bên dưới vạch xuất phát đã ngồi vào ghế lái chính.

Hạ Dĩ Niên ngồi cùng Lôi Hiệp Vũ và Lôi Gia Thiện trên khán đài chăm chú quan sát.

Lúc này một âm thanh vui mừng truyền tới: “Gia Thiện, là cậu phải không?”

Lôi Gia Thiện đứng lên, đối với người vừa gọi tên liền tỏ ra vui vẻ, cậu ta bước lên ôm lấy người đàn ông kia: “Jack, cậu tới đây làm gì?”

“Tớ đi chiêu sinh cho công ty, gần đây Venus của tớ đang mở audition trên toàn thế giới, cậu xem có ai có năng khiếu thì đưa qua cho tớ.”- Người đàn ông tên Jack độ khoảng ba mươi tuổi, ngoại hình nhìn như con lai nhưng ngôn ngữ địa phương anh ta lại nói rất tốt.

Lôi Gia Thiện gật đầu hàn huyên vài câu sau đó quay qua Lôi Hiệp Vũ và Hạ Dĩ Niên giới thiệu: “Đây là Jack, là giám đốc điều hành tập đoàn giải trí Venus có tiếng bên Hàn Quốc. Đây là cha tớ, còn đây là Hạ Dĩ Niên, cậu hai của Hạ gia.”

“Chào hai vị.”- Jack lịch sự bắt tay hai người kia, Lôi Hiệp Vũ cũng cười mở chào hỏi, nhưng Hạ Dĩ Niên căn bản không chú ý tới cái bắt tay đang đưa ra của Jack khiến anh ta hơi ngượng ngập. Trong lòng không khỏi đánh giá người trước mặt, nghe nói cậu hai Hạ gia có tiếng ngông cuồng ngạo mạn, mưu mô xảo quyệt, tính kẻ bất kể cả ai, thật không ngờ hôm nay được gặp lại càng phải thêm kinh hãi.

Lúc này, Lôi Uyển Khanh bắt đầu nổ máy xe. Cô có hơi đưa mắt về phía khán đài, không biết Hạ Dĩ Niên có thấy cô hay không nhưng ánh mắt hắn vẫn luôn chăm chú quan sát tình hình bên này. Lôi Uyển Khanh không hề chần chừ khởi động, chiếc Y5 màu đỏ dưới ánh mặt trời lập tức phóng đi như một con mãnh thú. Lúc này Lôi Uyển Khanh mới biết mấy lời kỹ thuật viên nói đều là sự thật, nếu đổi ngược lại cho một người không có kinh nghiệm điều khiển chiếc xe này thì không khác gì cưỡi một con ngựa hoang, có khi là mất mạng không chừng.

Với kỹ năng của một vua tốc độ, không khó để cô mất chừng vài phút là làm chủ được con ngựa hoang ngông cuồng này. Lôi Uyển Khanh tăng ga, tiếng động cơ rầm rừ vang lên và xe bắt đầu trượt. Tới những đoạn cua quẹo, có thể nghe thấy tiếng thắng chói tai và âm thanh kết do ma sát mạnh từ đàn bánh với mặt đường mà ra, bụi trắng bay mù mịt làm cảnh tượng càng thêm sinh động.

Lúc này Jack hoàn toàn bị cảnh tượng trước mắt làm cho mở mang tầm mắt, anh ta quay qua nói với Lôi Gia Thiện: “Tôi thật không ngờ, người đang điều khiển chiếc xe đó là ai thế?”

Mà Lôi Gia Thiện cũng bị kỹ thuật quá mức kinh người kia làm cho sửng sốt, đáp cho có lệ: “Em gái tớ đấy.”

“Vậy sao, tớ thật không ngờ tới đấy, ngoại trừ vua tốc độ Dương Anh Thi ra thì còn có một cao thủ tốc độ khác, hơn nữa còn là nữ.”- Jack phấn khích, ánh mắt cứ liên tục đảo về phía chiếc xe màu đỏ đang phi nhanh phía xa.

Mà Hạ Dĩ Niên dường như cũng không quá ngạc nhiên trước kỹ thuật của cô, lần trước lúc Lâm Tư Phàm giờ trò hấn đã có dịp chứng kiến phương thức lái xe ngoạn mục này của cô gái nhỏ kia rồi. Không ngạc nhiên nhưng hấn lại vô cùng tò mò, vì sao một cô gái còn chưa đủ 18 tuổi, luôn ru rú trong Lôi gia lại có thể biết được loại kỹ thuật mà ngay cả huấn luyện viên chuyên nghiệp còn không làm nổi?

Lúc này nghe được lời nói của Jack, con người Hạ Dĩ Niên không khỏi biến động.

Sau khi chạy một vòng trường đua, quay lại điểm xuất phát, tiếng thắng xe chói tai lại vang lên. Ngay sau đó Lôi Uyển Khanh bước xuống, các huấn luyện viên nhanh chóng chạy đến. Bọn họ ban đầu vốn dĩ là còn coi thường cho rằng cô không biết lượng sức mình, mà bây giờ sau khi được mở rộng tầm mắt thì không khỏi khâm phục cô gái nhỏ.

Một huấn luyện viên hỏi cô: “Cô chủ nhỏ có ý kiến gì về các bộ phận trên xe không ạ?”

Lúc này Hạ Dĩ Niên, Lôi Hiệp Vũ, Lôi Gia Thiện và Jack cũng đi tới.

Lôi Uyển Khanh tháo đôi găng tay ra ném xuống đất, suy nghĩ một lúc rất nhanh lên tiếng: “Dàn thắng của xe không ổn.”

Lôi Gia Thiện nhướn mày nhìn cô, bộ em gái không biết là những kỹ thuật và bộ phận trên xe đều do cha thiết kế sao? Dám cư nhiên trước mặt ông lão nói xe không ổn, định không chờ ông lão chút mặt mũi nào sao?

“Cái gì?”- Lôi Hiệp Vũ nhíu mày, nhưng vẫn hỏi: “Không ổn chỗ nào?”

Lôi Uyển Khanh đương nhiên biết đây chính là công sức của Lôi Hiệp Vũ tạo ra, nhưng như vậy thì sao, đối với siêu xe cô luôn giữ một thái độ nghiêm túc, cho dù là có khiến ông ta phật lòng đi nữa, cô thấy không ổn thì nói là không ổn.

“Lúc thắng dàn bánh xe bị xiết cứng xuống mặt đường. Tuy nhiên, do nguyên lý quán tính, chiếc xe đang chạy nhanh không dễ gì đứng lại ngay được, dàn bánh xe bị xiết cứng vẫn có lẽ thêm một đoạn nữa tạo nên những tiếng rít chói tai của cao su nghiền trên mặt đường, rồi khói và mùi khét do bánh xe bốc cháy tỏa ra. Lúc đó, tài xế không còn điều khiển được tay lái, chiếc xe phóng đi loạng choạng, và nguy cơ xảy ra tai nạn rất cao.”- Giọng nói Lôi Uyển Khanh giống như nguồn nước suối, chậm rãi mà lạnh lùng, nhẹ nhàng nhưng lý lẽ chắc chắn khiến mọi người trầm trồ.

Nghe nói cô chủ nhỏ của Lôi gia đặc biệt ngu dốt không phải sao?

Chỉ có Hạ Dĩ Niên biết rõ, cô gái này thực sự vô cùng thông minh.

“Vậy em thấy nên cải tiến thế nào?”- Hạ Dĩ Niên hỏi ý kiến của cô, không sai, hấn là đang hỏi ý chứ không phải muốn đánh đổ cô.

Thái độ này của Hạ Dĩ Niên khiến Lôi Hiệp Vũ phải dùng ánh mắt nghiêm túc đánh giá lại đứa con gái của mình một phen. Từ sau khi gặp tai nạn sống sót trở về, con bé lại như trở thành một người hoàn toàn khác.

Mọi người lúc này đều đồng loạt im lặng đưa ánh mắt chờ đợi nhìn về phía Lôi Uyển Khanh, mà cô cũng vô cùng bình tĩnh, lạnh nhạt nói: “Để thích ứng với tình huống nguy hiểm cần phanh gấp, chúng ta cần tạo ra một hệ thống giúp bánh xe không bị khóa cứng khi phanh gấp, nhất là trên những mặt đường trơn ướt hoặc bị đóng băng. Chỉ có như vậy tài xế mới có thể tiếp tục điều khiển được tay lái, đưa xe vào vị trí an toàn trong tình trạng khẩn cấp nhất. Tôi chỉ nói như thế, còn về chi tiết kỹ thuật của hệ thống này như thế nào thì đành phải nhờ các vị kỹ thuật viên rồi.”

“Hay, hay, Uyển Khanh đây chính là một ý kiến táo bạo rất đáng thực hiện.”- Lôi Hiệp Vũ nghe xong nhất thời quên mất cả kinh ngạc mà cười lớn, lên tiếng tán thưởng. Xem ra là do trước đây ông đã đánh giá quá thấp đứa con gái này của mình rồi.

Mà Hạ Dĩ Niên chỉ đứng bên cạnh im lặng, hấn không có ý kiến gì với phương án vừa rồi của Lôi Uyển Khanh. Nhưng sự nghi ngờ trong lòng lại khiến ánh mắt hấn nhìn cô so với lúc bình thường càng trở nên thâm thúy.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38: Chương 37: Em chỉ có thể chấp nhận.

“Cái gì? Chẳng những không trách phạt mà còn khen nó có ý tưởng hay?”- Lôi Ngân Chi từ ghế sofa đứng phắt lên, vẻ mặt không thể tin nổi.

Phúc Hằng gật đầu: “Hình như lão gia đã bắt đầu ưu ái Lôi Uyển Khanh hơn rồi.”

“Làm sao có thể. Lão già đó hồ đồ rồi hay sao?”

“Cô chủ, nói nhỏ một chút, coi chừng vách tường có tai.”- Phúc Hằng vội vàng bước lên ngăn cản.

Lôi Ngân Chi hít sâu một hơi: “Xong rồi, nếu như nó đã được ông già đó ưu ái thì ở Lôi gia này địa vị của tôi biết cũng có thể nào.”

Phúc Hằng suy nghĩ một lúc, sau đó nét mặt lộ rõ vẻ xấu xa nói nhỏ vào tai Lôi Ngân Chi cái gì đó. Sau đó cả hai nhìn nhau cười âm hiểm, phải, nếu như có ấn tượng tốt vậy thì chỉ cần làm cho loại ấn tượng đó xấu đi là được.

Lôi Hiệp Vũ trước giờ ghét nhất là con gái mình tới những nơi như quán bar hay vũ trường. Nhưng không hiểu sao hôm nay Lôi Ngân Chi lại chạy tới rủ cô đi ra ngoài, hơn nữa lại còn tới một vũ trường lớn. Mấy nơi này nếu tới mà để cho người ngoài nhìn thấy thì chắc chắn Lôi Hiệp Vũ lại lòi mấy cái thể thống ra giáo huấn cô.

Lôi Uyển Khanh biết Lôi Ngân Chi đang âm mưu chuyện này. Cô cũng tương kế tựu kế, cùng ả ta gặp mấy người đàn ông xa lạ, sau đó ca hát nhảy múa thật sôi động.

Mà cả quá trình Lôi Uyển Khanh luôn nhập vai một cô gái làng chơi phóng túng, một cách cực kì tốt.

Nhân lúc anh chàng phục vụ cuối người để ly rượu xuống bàn, Lôi Uyển Khanh kéo lấy cổ áo anh ta, mờ ám áp sát gương mặt đang đỏ lên của anh ta.

Anh ta nghĩ rằng không lẽ cô gái này nhìn trùng mình?

Nhưng mà...

“Chụp giúp tôi một bức hình.”

Cô gái ấy chỉ bảo anh ta dùng điện thoại của cô gái đó chụp hình, hơn nữa lại không phải chụp cô ấy mà là chụp một cô gái khác.

Lôi Uyển Khanh nhận lại điện thoại, mỉm cười ngọt ngào nói cảm ơn anh chàng phục vụ kia sau đó hài lòng gửi bức hình vào số của Lôi Hiệp Vũ. Nhìn sang Ngân Chi vẫn không hay biết gì mà ngồi nói chuyện với mấy anh chàng con nhà giàu phía xa, trong lòng lại nảy lên một ý định khác. Cô lần nữa lấy điện thoại ra, tiện tay gửi luôn vào số của Phùng Chí Cường.

Thật vui, trò này thật vui.

Lôi Uyển Khanh đứng lên muốn rời khỏi lại bị người thanh niên ngồi bên cạnh kéo lại, cô có chút không lường trước ngã vào lòng của hắn ta.

“Em gái, em định đi đâu?”- Người thanh niên kia ôm lấy cô, giọng nói say mềm khiến Lôi Uyển Khanh chau mày khó chịu.

Lôi Uyển Khanh trần đòi ghét nhất là nói chuyện với người say rượu, cô không kiên nhẫn nói: “Buông ra.”

“Em gái thật có cá tính, anh thích.”- Người thanh niên kia càng thêm say mê gương mặt xinh đẹp của mỹ nhân trong lòng, nào dễ dàng thỏa hiệp buông cô ra như thế: “Nghe nói Lôi thị ngoài Ngân Chi là đại mỹ nữ ra thì còn có một Uyển Khanh hoa nhường nguyệt thẹn, thật không ngờ là sự thật.”

Lôi Uyển Khanh càng cảm thấy bất an, tuy người thanh niên này chừng khoảng 17 18 tuổi nhưng sức lực lại vô cùng mạnh mẽ, cô hoàn toàn không thể đẩy hắn ta ra được. Bấy giờ nhìn qua chỗ Lôi Ngân Chi ngồi, đã không thấy người đâu.

Lôi Uyển Khanh cười khẩy, thật không ngờ một con nhóc như Lôi Ngân Chi lại bị ỏi đến mức cô không ngờ tới thế này.

Ả ta không phải muốn khiến cô mất mặt trước Lôi Hiệp Vũ mà là muốn hại đời cô, muốn cô mất mặt trước bàn dân thiên hạ.

Hay, hay lắm, Lôi Ngân Chi, thù này không báo thì ba chữ Lôi Uyển Khanh này sẽ viết ngược lại.

Bàn tay của người thanh niên kia lại không biết sống chết mà mò mẫm khắp người cô, Lôi Uyển Khanh nghiêng rằng dùng hết sức đứng bật dậy đẩy hắn ta ra, giây sau đó cô quơ lấy chai rượu trên bàn, không hề thương lượng trước mà giáng vào đầu hắn ta.

Chai rượu vỡ tan tành, mảnh vỡ văng tứ tung, người xung quanh ai cũng hoảng sợ chạy tán loạn.

Tiếng nhạc quá lớn, trừ một số người ngồi gần thì cũng không ai chú ý tới vụ ẩu đả này.

Người thanh niên kia nhìn thấy máu từ đầu mình chảy ra thì hung hăng nhìn cô: “Con nhỏ chết tiệt, mau lên bắt nó lại.”

Ngay sau đó đám thuộc hạ của hắn ta vây quanh, dù đã cố gắng chống cự nhưng căn bản cô không phải đối thủ của họ. Lôi Uyển Khanh nhanh chóng bị bọn họ giữ chặt, người thanh niên kia bước lên trước mặt cô, máu trên mặt hắn ta chảy dọc theo sống mũi càng làm cho hắn ta phần nộ, giãy tiếp theo liền giơ tay giáng xuống cho cô một bạt tai.

Gương mặt Lôi Uyển Khanh bị đánh lệch về một bên, sau đó hắn ta giơ tay thô bạo xoay mặt cô lại: “Mày tưởng là người của Lôi gia thì tao nể à? Nói cho mày biết, nhà tao có Hoàng Thịnh chống lưng, hôm nay mày đụng tới tao thì mày chán sống rồi, đưa nó lên phòng.”

Đám người kia lôi kéo cô đi theo họ, Lôi Uyển Khanh phát hoảng cố gắng vùng vẫy. Giãy tiếp theo người thanh niên kia giơ tay định cho cô thêm một cái tát nữa...

Lúc này từ phía sau một bóng dáng cao lớn lao tới, Lôi Uyển Khanh chưa kịp nhìn xem xảy ra chuyện gì đã nghe thấy tiếng xoảng chói tai vang lên. Người thanh niên kia bị đánh văng vào bể cá phía xa, vô cùng thê thảm.

Mà người đàn ông xông vào khi này đang đứng trước mặt, hấn không quay lại nhìn cô, chậm rãi đưa tay ra.

Người đó không hề nhìn cô, cũng không hề quay lại, chỉ đơn giản là đưa bàn tay về phía cô. Giống như một loại mệnh lệnh bảo cô phải nắm lấy tay hấn, cũng giống như tin tưởng cô nhất định sẽ nắm lấy tay hấn.

Lúc đó Lôi Uyển Khanh như bị hút hồn, mà xui quỷ khiến thế nào lại đặt bàn tay nhỏ bé của mình vào bàn tay to lớn kia. Giây kế tiếp cô bị một lực kéo mạnh, chớp mắt đã nằm gọn trong lồng ngực to lớn.

“Cậu... cậu hai.”- Mà người thanh niên kia bây giờ cũng bàng hoàng nhận ra người đến là ai, lại thấy Hạ Dĩ Niên hiện rõ ý bảo vệ cô gái kia thì trên mặt tràn đầy dự sợ hãi.

“Là tay nào của cậu vừa đánh cô ấy?”- Con người Hạ Dĩ Niên khẽ co lại, nhìn chăm chăm về phía người thanh niên kia.

Người thanh niên kia hiện giờ cả người đều là thương tích, lại bị dọa sợ run rẩy không khác gì con chuột cống thảm hại: “Tôi sai rồi, cậu hai tôi sai rồi...”

“Nói.”

“Là... là tay trái.”- Người thanh niên sợ hãi.

Hạ Dĩ Niên buông Lôi Uyển Khanh ra, trực tiếp đi đến trước mặt không chút nương tay cầm lấy con dao gọt trái cây trên bàn đâm mạnh xuống cánh tay trái của người thanh niên kia khiến hấn ta hét lên chói tai như heo bị chọc tiết.

Lôi Uyển Khanh trợn lớn hai mắt.

Hạ Dĩ Niên ném con dao trong tay xuống đất, lần nữa tiến lại gần ôm lấy cơ thể của cô.

“Giết hết bọn chúng.”- Giọng nói vô cùng lạnh lẽo, chỉ bốn chữ phát ra mà khiến ai cũng phải toát mồ hôi lạnh. Ánh mắt của hấn không nhìn tới cô gái trong lòng, con người đen láy như bầu trời đêm không có ánh trăng càng khiến người khác sợ hãi.

Bọn chúng tức là tất cả những người nhìn thấy cảnh này.

Người thanh niên kia vội vàng bỏ tới trước mặt hấn cầu xin: “Cậu hai tha mạng, cậu hai tha mạng, là tôi có mắt không thấy thái son...”

Lôi Uyển Khanh lúc này cũng đã bình tĩnh lại đôi chút, ổn định nhịp thở nhìn Hạ Dĩ Niên: “Anh đừng giết người...”

Hạ Dĩ Niên nhìn cô gái trong lòng, vẻ mặt của hấn rất khó đoán định được tâm tư, dường như hấn đang nghĩ tới việc gì đó, Lôi Uyển Khanh chỉ cảm thấy vòng tay đang ôm cô siết chặt lại khiến cô vô cùng khó thở.

“Giết.”- Hạ Dĩ Niên căn bản không nghe lọt tai mấy lời Lôi Uyển Khanh nói, một chữ lạnh như băng phát ra, giây tiếp theo thuộc hạ của hấn bước lên không hề do dự lấy súng ra bắn một phát.

Từng người từng người một trong phòng ngã xuống, giây dựa một lúc rồi nằm bất động.

Lôi Uyển Khanh chấn động, hoảng sợ quay mặt nép vào ngực Hạ Dĩ Niên. Dù vậy cô vẫn cảm thấy được sự chết chóc...

Sao có thể như vậy, đó là mạng người, chỉ một chữ của hấn phát ra mà tất cả đều bị giết?

Hạ Dĩ Niên dường như rất an ủi vỗ nhẹ lưng cô. Động tác tuy dịu dàng nhưng giọng nói vẫn lạnh nhạt: “Tôi muốn ngày mai trên các mặt báo đưa tin Hoàng Thịnh rút vốn đầu tư vào KL, thiếu gia của KL vô cớ tự sát.”

“Dạ.”- Khải Ca bước lên, cẩn thận chấp hành mệnh lệnh.

Hạ Dĩ Niên hơi cúi đầu: “Đi thôi.”

Lôi Uyển Khanh có chút sợ hãi nhanh chóng rời khỏi vòng tay hấn. Giờ cô thật sự nhìn thấy được bản chất sát nhân của Hạ Dĩ Niên rồi, cô sợ hãi con người này, thực sự sợ hãi.

Lôi Uyển Khanh vẻ mặt đầy sự cảnh giác: “Anh đưa tôi đi đâu? Tôi không đi cùng anh.”

Hạ Dĩ Niên nhếch môi, chỉ một biểu cảm này của hấn đủ để khiến đám người xung quanh rung lên bản bật.

Hạ Dĩ Niên bước từng bước lên nắm chặt lấy cổ tay cô khiến con đau dữ dội truyền tới, hấn lên cổ tay một vết bầm màu tím. Đôi mắt hấn vô cùng lạnh lẽo, bá đạo mà ẩn chứa một ngọn lửa tức giận không thể xem thường: “Sao thế, có thể đến đây tìm đàn ông, sao lại còn bày ra bộ dáng sợ hãi như vậy?”

Không đợi Lôi Uyển Khanh phản ứng, cô đã bị hất lùi xềnh xệch ra khỏi vũ trường. Hạ Dĩ Niên dùng phương thức bạo lực nhất ném cô vào xe, sau đó nhanh chóng phóng xe rời khỏi.

Lôi Uyển Khanh biết hất rõ ràng là đang tức giận, cô chỉ không hiểu nổi hất là tức giận ai, tức giận cái gì?

Cô cũng ngoan ngoãn ngồi yên, không dám manh động chỉ sợ đánh thức ác quỷ đang ngủ say.

Nào ngờ tới một đoạn đường vắng, Hạ Dĩ Niên đột nhiên phanh gấp khiến cả người Lôi Uyển Khanh nhào về phía kính chắn gió, cũng may là cô có thắt dây an toàn. Ngay sau đó Hạ Dĩ Niên xuống xe, đi vòng qua ghế phụ mở cửa kéo cô ra ngoài, Lôi Uyển Khanh yếu ớt đánh không lại hất đành bị hất hung hăng nhét vào ghế sau.

Giây sau đó Lôi Uyển Khanh có cảm giác như mình bị núi đè, cả cơ thể to lớn của hất đè lên người cô.

“Hạ Dĩ Niên anh... ưm?”

Hất lại hôn cô.

Không phải, đây không phải hôn mà là cắn. Hất như người điên đàn áp hai cánh môi mềm mại, không chút lưu tình mút lấy rồi cắn mạnh, hai tay Lôi Uyển Khanh đánh vào lưng hất muốn thoát khỏi nhưng lại càng làm hất gia tăng thêm sức mạnh.

Bàn tay to lớn nắm lấy vạt váy của cô xé mạnh, chiếc váy mỏng ngay lập tức trút xuống, để lộ cả thân thể mê người.

Lúc này Lôi Uyển Khanh kinh hãi, hoàn toàn kinh hãi.

Lại nghe giọng nói như ma quỷ của Hạ Dĩ Niên vang lên bên tai: “Thế nào, em sợ rồi?”

“Buông tôi ra, mau buông tôi ra...”- Lôi Uyển Khanh không thể giữ được bình tĩnh nữa, cô vừa nghĩ tới chuyện hất muốn làm với mình thì nhất thời tâm tư vô cùng hoảng loạn.

Hạ Dĩ Niên nắm lấy hai cánh tay đang quơ loạn xạ trước mặt hất, dễ dàng khắc chế mọi hành động chống trả của cô gái dưới thân.

Một tay khác trượt dọc từ cổ đi xuống, động tác ngược lại nhẹ nhàng như đang chạm vào bảo vật.

“Tôi lại cứu em thêm một lần, lần này... cũng đến lúc em hồi đáp rồi.”

Động tác của Hạ Dĩ Niên khiến cô khó chịu, vô thức ưỡn người né tránh.

Dự cảm bất an trong lòng cô càng tăng lên: “Anh cứu tôi từ tay đám người bại hoại kia, sau đó lại dùng hành động này cưỡng ép tôi. Như vậy anh với bọn họ có gì khác nhau, chẳng thẳng nào tốt hơn thẳng nào.”

“Em nói tôi bại hoại, tôi rất nhanh sẽ cho em thấy bại hoại thật sự là thế nào?”

Bàn tay Hạ Dĩ Niên lúc này cũng vừa trượt xuống bộ ngực mềm mại, đột nhiên dùng sức in lên làn da nơi ngực của cô một vết đỏ.

“A... đau...”- Lôi Uyển Khanh không nhận được ý như muốn khóc kêu lên.

Lại nghe thấy tiếng cười lạnh của hất: “Em nói tôi và đám người kia giống nhau, qua đêm nay tôi sẽ chứng minh cho em thấy bọn chúng và tôi khác nhau ở điểm nào.”- Hất cúi người, nói nhỏ bên tai cô: “Tôi có thể thỏa mãn em, còn chúng thì không.”

Hất cúi đầu cắn nhẹ vào chiếc cổ trắng nõn, in lên đó một vết tích mờ ám. Sau đó đầu lưỡi trượt từ cổ xuống vai, cuối cùng không kiên nhẫn gạt phăng chiếc áo lót trên người cô, đem một bên ngực ngậm vào mạnh mẽ trên đầu.

“Không... buông tôi ra, buông ra...”- Lôi Uyển Khanh chống trả, nhưng lần này có công dụng, cô đã đẩy được hất ra. Lôi Uyển Khanh mở cửa xe chạy xuống, cô hoàn toàn quên mất trên người mình không còn y phục nữa, cô chỉ biết nếu bây giờ mình không chạy thì sẽ bị tên không khác gì cầm thú phía sau hành hạ.

Bước chân Lôi Uyển Khanh vô lực loạng choạng, sau đó từ phía sau cô bị một lực mạnh mẽ kéo lấy lùi ngược trở về. Hạ Dĩ Niên áp cả tấm lưng của cô lên kính xe, con gió lạnh nhẹ thổi qua khiến Lôi Uyển Khanh hơi run lên.

“Xem ra Khanh nhi không hề e dè chút nào, được, vậy hôm nay chúng ta làm ở trên đường, thế nào?”- Âm thanh của hất trở nên trầm đục, ánh mắt cũng thâm thúy lạnh lùng khóa chặt từng đường cong trên cơ thể cô.

“Đừng là tiểu yêu tinh, ngay cả nhìn thấy em cũng khiến tôi muốn đến phát điên.”- Hất lần nữa cúi đầu chiếm lấy đôi môi ngọt ngào đang run rẩy của cô, đầu lưỡi tham lam càn quấy trong miệng cô, Lôi Uyển Khanh trốn tránh hất lại bá đạo vây hãm.

“Không, tôi... sẽ có người nhìn thấy...”- Thân hình Lôi Uyển Khanh vô lực, chỉ có thể bám trụ vào hất mới không bị ngã xuống đất.

“Con đường này rất ít người đi lại, kẻ nào nhìn thấy tôi móc mắt hất ra là được.”- Hạ Dĩ Niên lạnh lùng nói, một vài sợi tóc đen rũ xuống vàng trán anh

tuần, khóe môi cương nghị chỉ cần khẽ động là có thể khiến phụ nữ phải điên cuồng.

Lôi Uyển Khanh kinh hãi mở to mắt, hàng mi nhẹ nhàng run lên. Thứ cô nhìn thấy trong ánh mắt của Hạ Dĩ Niên chỉ là dục vọng, một loại dục vọng trần trụi đến đáng sợ.

Hạ Dĩ Niên hôn cô, hôn đến khi hơi thở hắt trở nên gấp rút, thô suyễn một cách kì lạ, bàn tay to lớn đặt trên ngực cô không chút thương tiếc dầy vò hai nụ hoa xinh đẹp.

Sau đó cô hoàn toàn bị hấn đưa đẩy mà trong khi bản thân lại vô lực chống trả, đầu óc của Lôi Uyển Khanh đã trôi dạt về tận phương nào. Cho đến lúc hấn đặt cô tựa vào kính chắn gió, Lôi Uyển Khanh còn chưa kịp nhìn tới nhưng đã cảm nhận được một vật to lớn đang đi vào hai chân mình, ngay sau đó là cơn đau khiến cô hét lên chói tai, thiếu chút nữa là ngất đi.

Hạ Dĩ Niên không hề để cô thích nghi, thân hình cao lớn động mạnh, không chút chần chừ đem tấm màn bên trong cơ thể cô xé rách.

Lôi Uyển Khanh cắn bản không đủ sức để hét lên nữa, vì vậy tiếng hét hóa thành tiếng khóc bất lực.

Cô và hấn đồng loạt kêu lên. Một người là vì đau đớn người còn lại hoàn toàn là vì sung sướng...

“Đau... đau quá...”

Cảm giác bên trong chật chội tới mức khiến hấn suýt chút nữa là phát điên. Nhưng cơ thể người con gái run rẩy dưới thân khiến hấn nhận ra được cô thật sự đang rất đau đớn, tâm tư Hạ Dĩ Niên không khỏi phát sinh một loại thương tiếc.

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên nhìn xuống những tơ máu chảy ra từ cơ thể cô, khóe môi không khỏi thỏa mãn cong lên.

Nếu một người đàn ông cùng một người phụ nữ quan hệ nhiều lần làm tình thì chỉ có dục vọng, giống như là chạy nước rút, hoàn toàn không chút cảm giác gì. Nhưng đối với một người phụ nữ chưa từng quan hệ với ai thì khác, nhất là bây giờ, hấn cảm nhận được sự thỏa mãn kì diệu từ trong nội tâm phát ra.

Cảm giác thành tựu và ham muốn chiếm đoạt khiến hấn cảm thấy vô cùng mới lạ.

Hạ Dĩ Niên loạn động, ban đầu là nhẹ nhàng, cho tới khi tiếng khóc của Lôi Uyển Khanh dần hóa thành những âm thanh rên rỉ, hấn lại gia tăng tốc độ điên cuồng tàn sát bên trong cơ thể cô.

Lôi Uyển Khanh như con thuyền gặp lũ ngoài khơi, không đủ sức chống cự chỉ biết liên tục khóc lớn kêu đau.

“Khanh nhi, nhớ kỹ cho tôi, em là của tôi. Nhớ thật kỹ cảm giác tôi ở bên trong em, kể cả đau...”

Hàng mi của Lôi Uyển Khanh run rẩy, trong phút chốc cảm thấy cơ thể như bị chèn ra làm đôi.

Trong lòng cô bây giờ đều là tuyệt vọng, nhục nhã...

Sao hấn có thể như vậy, làm chuyện này trên đường phố?

Hấn đang dẫm đạp lên lòng tự trọng của cô sao? Cô đã làm gì sai để phải bị hấn đối xử như vậy?

Cô tuyệt vọng xoay đầu cắn chặt môi.

Hạ Dĩ Niên lạnh lùng bóp chặt gương mặt của cô xoay lại, ép cô nhìn thẳng vào mắt hấn: “Khanh nhi, em đừng làm ra bộ mặt này với tôi.”

Lôi Uyển Khanh nghiêng răng, giọt nước mắt đọng nơi khóe mắt rơi xuống, phẫn hận nhìn hấn: “Cầm thú!”

Một cơn đau từ móng truyền đến cùng với đó là một tiếng ‘chát’ chói tai. Hạ Dĩ Niên không chút tình cảm đánh mạnh vào cặp móng cô: “Tôi sẽ cho em biết thế nào là cầm thú, thế nào là bại hoại.”

Hấn rút vật nam tính từ trong người cô ra, sau đó mạnh mẽ lật úp người cô lại, để cô chống tay lên xe sau đó từ phía sau lần nữa đâm vào.

“A...”- Lôi Uyển Khanh hét lên chói tai, cô làm sao có thể chịu được độ sâu kinh người này?

Nhưng Lôi Uyển Khanh sẽ không mở miệng cầu xin hấn, bởi vì cô biết rõ dục vọng của hấn lớn như vậy làm sao có thể vì một lời cầu xin mà tha cho cô.

Cả quá trình diễn ra rất lâu, cho tới khi tới đỉnh điểm, cả hai cùng nhau hét lên sau đó cô ngất đi...

_____”

Lúc Lôi Uyển Khanh tỉnh lại, cô đã nằm trong một căn phòng lớn sang trọng, nhưng chắc chắn đây không phải Lôi gia.

Lôi Uyển Khanh muốn cử động nhưng không thể, cả người cô vô cùng đau nhức, như vừa bị xe tải cán qua.

Cảm giác thật tồi tệ và đau đớn khiến cô nhớ lại mình vừa trải qua loại chuyện kinh khủng kia.

Phía dưới vùng kín đã được bôi thuốc giảm sưng, là ai đã bôi nó cho cô?

Lôi Uyển Khanh không dám nghĩ tới nữa, cô chỉ cảm thấy bản thân thật dơ dáy, bẩn thỉu, nhục nhã...

Lúc này cửa phòng mở ra, Lôi Uyển Khanh vừa nhìn thấy hắc liên như là gặp ma, cô lui người rút vào mép giường, đôi mắt kính hải ngập nước nhìn hắc.

Hạ Dĩ Niên đem bộ dáng như con thú nhỏ sợ hãi bác thợ săn của cô thu vào tầm mắt, đôi môi mỏng khẽ nâng lên, từng bước đi tới bên cạnh cô, từ trên cao nhìn xuống, một tay nâng cằm cô lên.

“Sợ sao?”

Lôi Uyển Khanh hất tay hắc ra, cô cắn môi nén cơn đau từ nửa thân dưới, muốn bước xuống giường. Từng động tác vô cùng khó khăn, bộ dáng của cô cũng vô cùng chật vật, cho tới khi chân chạm được xuống đất cô mới biết hóa ra mình không hề có chút sức lực nào, lúc chuẩn bị ngã quỵ lại được vòng cánh tay đầy sức mạnh kéo lại. Giọng nói hắc vẫn lạnh nhạt, không nhìn ra chút suy nghĩ nào từ giọng nói ấy: “Muốn đi đâu?”

“Buông tôi ra, tôi muốn đi tắm...”- Lôi Uyển Khanh yếu ớt muốn thoát khỏi vòng tay của hắc.

Hạ Dĩ Niên đẩy cô ngồi xuống giường: “Đừng làm những chuyện không cần thiết, nằm nghỉ đi.”

Lôi Uyển Khanh nhếch môi, giống như là tự giễu nói: “Ai nói đây là những chuyện không cần thiết? Tôi cảm thấy cơ thể mình thật bẩn, tôi muốn đi tắm.”

“Bẩn?”- Hơi thở quý dị của Hạ Dĩ Niên trở nên quý dị đáng sợ, một lúc sau hắc mạnh mẽ nắm lấy cổ tay cô lôi vào phòng tắm. Lôi Uyển Khanh sợ hãi chưa kịp phòng bị đã bị hắc bế xốc lên rồi ném vào bồn tắm.

Hạ Dĩ Niên xả nước, rất nhanh trong bồn đã ngập nước. Lôi Uyển Khanh ho sặc sụa, muốn đứng lên nhưng lại bị một lực lớn nhấn xuống trở lại bồn tắm.

“Khanh nhi, đôi lúc sự quật cường của em khiến người khác tức điên lên.”- Hơi thở tà mị của Hạ Dĩ Niên phả vào tai cô, hắc ghim chặt người cô vào bồn tắm, một tay khác vân vê từng tất da trên người cô.

“Không...đừng...”- Lôi Uyển Khanh theo bản năng muốn đứng lên bỏ chạy, lại bị hắc lần nữa ghim lại.

Hạ Dĩ Niên cười lạnh một tiếng, bàn tay xấu xa cô tình trêu đùa hai nụ hoa trước ngực cô, lại phát hiện cô đối với nụ hoa bên trái miễn cảm hơn nên cô tình trêu đùa càng lâu hơn: “Đừng cái gì?”

Lôi Uyển Khanh lại không tự chủ phát ra những âm thanh rên rỉ mà chính cô cũng bị bản thân làm kinh hãi. Cô vội vàng đưa tay che lấy miệng của mình.

Sao cô lại có thể phát ra loại âm thanh dâm dăng như vậy?

Nhưng sau đó bàn tay nhỏ của cô bị kéo ra, Hạ Dĩ Niên nắm lấy cái cằm nhỏ của cô, ngón tay cái nhẹ nhàng vân vê cánh môi mềm mại của cô: “Muốn có thể kêu, không cần nhìn, nơi này cách âm rất tốt.”

Lôi Uyển Khanh vẫn cắn chặt răng, cô không muốn để mình phải tự xem thường bản thân mình.

Hạ Dĩ Niên cười khê: “Thật là đứa trẻ lì lợm.”

Giây sau đó hắc cúi người xuống găm nhắm cánh môi đỏ mọng, thừa lúc cô chưa kịp phản ứng liền tiến quân thần tốc, một lần nữa đưa hơi thở nam tính tràn ngập trong khoang miệng nhỏ, mà loại hơi thở bá đạo đó lại như muốn ăn mòn lý trí cuối cùng của cô.

Mà một tay khác của hắc lại xấu xa thăm dò, tựa như là du ngoạn khắp cơ thể cô, sau đó lại không chút kiêng kỵ phủ lên hoa huyệt trong u cổ, nhấn mạnh một cái.

“A...không, không muốn...”- Lôi Uyển Khanh cuối cùng cũng hiểu được cái gì gọi là khiêu khích mãnh liệt, cô cực kì không muốn nhưng từ sâu trong cơ thể lại nhen nhóm một loại cảm xúc mà chính cô cũng không rõ là gì.

Hạ Dĩ Niên cười, bàn tay tà ác càng tiến sâu vào trong cơ thể cô, cảm giác chặt kích như muốn kẹp gãy ngón tay hắc khiến hắc không khỏi than lên một tiếng: “Vừa mới làm khi nãy xong, vậy mà bây giờ vẫn còn chặt như vậy, Khanh nhi, cơ thể này của em đúng là đặc ân của tạo hóa.”

“Đi ra...đi ra...”- Lôi Uyển Khanh gần như là bật khóc hét lớn, cô cảm thấy trong cơ thể mình như có vật gì đó gãi gãi khiến cô vô cùng chật vật.

“Mới có một ngón đã chịu không nổi, vậy hai ngón thì sao?”- Hạ Dĩ Niên rút tay ra, sau đó lại lần nữa dùng hai ngón tay tiến vào.

Cả cơ thể nhỏ bé của Lôi Uyển Khanh không ngừng co rút giống như bị điện giật, cô khó chịu, khoái lạc và lý trí đấu với nhau, cuối cùng khoái lạc thắng.

Gương mặt ửng đỏ của cô rõ ràng càng thêm kích thích Hạ Dĩ Niên, bàn tay xấu xa không ngừng loạn động ngày càng mạnh: “Khanh nhi, em nhớ cho

kỹ, cho dù cơ thể em có bị tôi làm bẩn thì em cũng phải chấp nhận vết bẩn này cả đời. Em không thể xóa đi, không được tẩy rửa, em chỉ có thể chấp nhận.”

Hắn cúi đầu xuống, lần nữa dùng đầu lưỡi bá đạo phác họa vành môi của cô.

Lôi Uyển Khanh bị hắn hôn tới mức hôn bay phách lạc.

Cảnh tượng trong phòng tắm mờ ảo bởi hơi nước, cánh cửa kính phản chiếu hai thân thể đang không ngừng vây lấy nhau.

Hạ Dĩ Niên rút tay từ trong cơ thể cô ra, tay hắn bị một lớp nước màu trắng sền sệt làm ướt. Lôi Uyển Khanh hai mắt trở nên mơ hồ, cô chỉ thấy hắn đưa hai ngón tay kia lên miệng rồi liếm một cách vô cùng tự nhiên. _____

Nếu còn sức lực chắc chắn cô sẽ hét lên thật lớn.

Ngay sau đó Hạ Dĩ Niên kéo lấy cánh tay cô nhấc cô ra khỏi bồn tắm, cả cơ thể cô vô lực không đủ sức phản kháng, chỉ nghe thấy tiếng còi y phục của người phía sau, ngay sau đó một vật to lớn chen vào hai chân cô, từ phía sau lần nữa lấp đầy cô.

“A...đau...”- Lôi Uyển Khanh cắn răng, cuối cùng cũng không kiềm được hét lên.

Đôi mắt lạnh như băng của Hạ Dĩ Niên nổi lên một âm trầm mà thâm thúy, hạ thân không ngừng luận động va chạm vào cặp mông mềm mại của cô.

“Thả lỏng một chút bé con, em căng thẳng như vậy càng làm đàn ông điên cuồng.”

Lôi Uyển Khanh vô lực chống tay vào tường, cảm giác đau đớn dần biến mất, theo sự luận động của hắn, một cảm giác khác còn đáng sợ hơn cả đau đớn dần dần thống lĩnh lý trí của cô. Tiếng khóc dần dần hóa thành âm thanh rên rỉ không thể tự chủ được mà phát ra bởi chính cô.

Thân thể hai người chặt chẽ kết hợp, Hạ Dĩ Niên gần như là không còn lý trí, điên cuồng bá đạo, mỗi lần đều là chạm vào nơi sâu nhất, nơi khiến hắn đạt khoái cảm nhiều nhất.

“Khanh nhi, em không nên mê người như vậy, nếu không đến lúc cuối chỉ sợ tôi không nỡ giết chết em.”- Giọng nói của hắn bị nhuộm bởi dục vọng trở nên khàn khàn nhưng vô cùng có sức hút.

Lôi Uyển Khanh cắn bản không thể nghe những lời hắn nói, cho dù có nghe cô cũng không hiểu nổi.

Đột nhiên Hạ Dĩ Niên rút ra khỏi cơ thể Lôi Uyển Khanh, bỗng chốc cô như cánh diều đứt dây bị hắn xoay một cái đặt lên bồn rửa tay, sau đó lần nữa chiếm đoạt, sức mạnh điên cuồng như dã thú chiếm lấy nơi sâu nhất trong cơ thể cô.

Suốt cả quá trình đều vô cùng kích thích. Một bên bắt lực một bên cuồng dã kết hợp lại không hiểu sao tạo nên một khung cảnh hết sức hài hòa...

Lôi Uyển Khanh khóc, hắn cúi xuống hôn lên mắt cô.

Cô cắn môi nín nhịn những tiếng rên dâm dăng kia, hắn cúi xuống hôn môi cô.

Đôi mắt của hắn ngập sâu trong dục vọng, đôi mắt của cô lại mê ly như bị dục vọng của hắn kéo theo xuống vực thẳm.

Cho đến khi Lôi Uyển Khanh lần nữa cảm nhận được hắn ngày càng điên cuồng, theo tiếng gào nhẹ của hắn sau đó cũng ngắt đi.

Hạ Dĩ Niên bế lấy cơ thể bé nhỏ đã xụi lơ của cô trở lại phòng ngủ, lần nữa đặt cô xuống giường.

“Đừng nghĩ ngắt đi là có thể thoát, chúng ta còn chưa xong.”

Trong lúc mơ màng cô cảm nhận được hắn nắm lấy cái eo nhỏ của cô, lần nữa mạnh mẽ xuyên qua cơ thể cô. Trên giường ngủ lại thêm một màn kịch tình mãnh liệt...

Hạ Dĩ Niên cúi đầu xuống nhắm vào chiếc cổ trắng nõn của cô.

Lôi Uyển Khanh cảm thấy cổ mình bị hắn cắn thật mạnh, mùi máu tươi hòa lẫn vào không khí hoan ái trong phòng.

Qua đêm nay cô thật sự đã mất đi nửa cái mạng...

_____ - _____,

“Khải Ca, tôi phải lên xem cháu dâu...à không, Uyển Khanh như thế nào rồi.”- Hạ Lão phu nhân phu nhân hướng Khải Ca ra giọng thương lượng, vừa từ bệnh viện khám tổng quát về bà đã nghe mấy người giúp việc nói cháu trai bảo bối của bà lại một lần nữa bế cháu dâu bảo bối của bà đang trong tình trạng hôn mê bất tỉnh trở lại lâu đài. Điều này làm bà cực kỳ lo lắng, không biết là đã xảy ra chuyện gì.

Mà bây giờ Khải Ca cùng với thuộc hạ của cháu trai bà kiên quyết đứng giữ cầu thang, không cho bà lên đó xem tình hình.

Khải Ca đối với yêu cầu của Hạ Lão phu nhân cũng không còn biện pháp nào, chỉ biết giải thích: “Xin Hạ Lão phu nhân thông cảm, đây là mệnh lệnh của cậu hai, tuyệt đối không để bất cứ ai lên khu vực tầng một.”

Hạ Lão phu nhân phu nhân tức giận chống nạnh: “Tôi là người lớn nhất trong cái nhà này đây, ngay cả tôi cũng không thể sao?”

Hạ Di Tường thấy thế thì bước lên: “Không thể nói như vậy, lời của thằng nhóc đó nói là mệnh lệnh vậy lời của bà ngoại của thằng nhóc đó không có tí xú cân nặng nào hay sao?”

Khải Ca vẫn không đổi sắc, bao nhiêu năm đi theo Hạ Di Niên làm việc cho hắn đương nhiên anh ta cũng biết rõ đã là mệnh lệnh của Hạ Di Niên thì nhất định phải tuân theo, cho dù là với bất kì đối tượng nào đi nữa: “Thật xin lỗi, nhưng không ai được phép bước lên tầng một.”

“Cậu...cậu...”- Hạ Lão phu nhân bị chọc tức đến mức nói lắp. Không qua khỏi ải của Khải Ca, bà đành ngẩng đầu nhìn lên tầng một nói lớn: “Hạ Di Niên, còn xem ta là bà ngoại thì mau đem Uyển Khanh ra đây, con mà làm hại con bé thì ta sẽ... sẽ... không đi khám tổng quát nữa.”

Hạ Di Tường bước lên, cố nén cười đỡ lấy bà: “Ngoại, được rồi đừng có tức giận, nếu không sẽ mau già đấy.”

“Bà đây già sẵn rồi, không cần phải sợ.”- Hạ Lão phu nhân phu nhân vung chân múa tay.

“Được rồi, bà đừng làm lớn chuyện kéo làm thằng nhóc lạnh lùng kia không vui, ngày mai nó không thèm đến Hoàng Thịnh giúp cháu xử lý mở văn kiện phiên phúc kia thì cháu trai lớn của bà sẽ bị văn kiện hành chết đấy.”- Lạy trời, ngay cả năm mơ Hạ Di Tường cũng mơ thấy mình bị văn kiện đè chết.

Hạ Lão phu nhân hình như cũng bị lời này của Hạ Di Tường làm sự tỉnh, sau đó hậm hực chỉ tay vào trán Hạ Di Tường: “Thằng quỷ chết tiệt này thật không có tiền đồ, lần nào cũng để Di Niên nể thóp, nếu không phải tại cháu bà đã sớm trở mặt với thằng kia rồi, bà đâu phải ả nhân nó cho tới bây giờ?”

“Phải phải... nói nhỏ nhỏ thôi ngoại ơi, nào chúng ta về phòng cháu và ngoại chơi cờ nhây, thế nào?”- Hạ Di Tường chấp tay cầu xin, chỉ sợ Hạ Di Niên đột nhiên xuất hiện thì toi đời.

Hạ Lão phu nhân hết cách đành cùng Hạ Di Tường rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 39: Chương 38: Làm người phụ nữ của tôi em vốn không cần tới lòng tự trọng. [H]

-Bóp-

Gương mặt xinh đẹp của Lôi Ngân Chi bị giáng xuống một cái tát. Ầ ả ta ôm lấy mặt mình, nước mắt nhanh chóng rơi xuống: “Cha...con...con bị oan mà...”

“Oan ức, con còn nói là oan ức, thể diện của Lôi gia bị con làm hỏng hết rồi. Thân là con gái lại dám đến vũ trường cười đùa với đàn ông, con có vị hôn phu rồi còn không biết sao?”- Lôi Hiệp Vũ ném đèn trước mặt cô cái điện thoại của ông ta, trên màn hình là cảnh Lôi Ngân Chi cùng với đàn ông cười đùa nói chuyện.

Lôi Ngân Chi cắn răng, thật không ngờ con nhỏ Lôi Uyển Khanh lại dám chụp hình mình.

Lôi Ngân Chi không cam tâm: “Cha... nhưng mà Uyển Khanh cũng tới đó, hơn nữa cả đêm không về nhà, sao cha không trách phạt nó?”

“Di Niên vừa mới thông báo cho ta, Hạ Lão phu nhân rất thích nói chuyện với Uyển Khanh nên tạm thời nó sẽ đến lâu đài của Hạ gia ở một thời gian. Con xem đi, một đứa như Uyển Khanh lại được lọt vào mắt của Hạ Lão phu nhân và Hạ Di Niên, còn con...con chẳng làm được tích sự gì lại còn làm mất mặt gia đình thêm.”- Lôi Hiệp Vũ tức giận to tiếng.

Lúc này Phùng Chí Cường từ bên ngoài bước vào, trên tay anh ta cũng cầm theo điện thoại, rõ ràng là vừa nhận được bức hình kia. Lôi Ngân Chi vội vàng lên tiếng giải thích: “Chí Cường, anh nghe em nói, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu.”

Phùng Chí Cường nhẹ nhàng nắm tay ả ta: “Anh tin em, em sẽ không làm chuyện có lỗi với anh.”

Lôi Ngân Chi gạt đầu, hai mắt đầy ủy khuất.

“Bác Lôi, trong chuyện lần này tuy rằng Ngân Chi sai, nhưng cô ấy là lần đầu phạm tội, hy vọng bác bỏ qua.”- Phùng Chí Cường ngược lại hướng Lôi

Hiệp Vũ thừa nhận lỗi lầm của Lôi Ngân Chi.

Tuy rằng anh ta tin Lôi Ngân Chi nhưng thực tế chứng minh Lôi Ngân Chi đã đến vũ trường làm mấy chuyện không đúng đắn, anh ta không thể giải thích được.

Lôi Hiệp Vũ hừ một tiếng, nhờ có Phùng Chí Cường mà ông ta cũng không muốn làm lớn chuyện: “Cảm tức con một tháng, không được bước chân ra khỏi cửa, nếu còn tái phạm xem ta có gia hình hay không.”

Lôi Ngân Chi cắn môi: “Cha...”

Phùng Chí Cường bên cạnh nắm lấy tay của ả ta, khẽ lắc đầu.

Lôi Ngân Chi hét cách: “Đạ...con biết rồi.”

...

Lúc Lôi Uyển Khanh tỉnh lại đã là hoàng hôn ngày hôm sau, cô cố gắng ngồi dậy, cả cơ thể đau nhức, từng khung xương như gãy vụn. Cảm giác đau đớn lẫn mệt mỏi ập tới, cô xúc chấn cố gắng đi từng bước xuống giường. Muốn mở cửa thế nhưng cửa lại bị khóa trái, Hạ Dĩ Niên thật sự không cho cô đường lui.

Chẳng lẽ cô phải ở đây để bị hành hạ hay sao?

Đêm hôm qua hết lần này tới lần khác bị dục vọng của hắn nhấn chìm, vừa nghĩ tới loại tra tấn đó Lôi Uyển Khanh liền kinh sợ.

Lôi Uyển Khanh lại đưa mắt nhìn tới chỗ cửa sổ...

Từ độ cao của tầng một mà nhảy xuống bãi cỏ trong hoa viên chắc cũng không đến nỗi mất mạng. Còn hơn là ở đây bị tên ác ma kia tra tấn tới sống dở chết dở.

Lôi Uyển Khanh đi tới bên giường dùng cái chần lớn buộc vào chân bàn sau đó bỏ xuống bên dưới. Cô hít sâu một hơi, lấy hết can đảm leo qua cửa sổ, bám vào cái chần leo xuống.

Từng bước từng bước một, dù rất chật vật nhưng lại vô cùng kiên trì.

Lúc gần chạm đất đột nhiên đầu kia của cái chần vượt mất khỏi chân bàn khiến cô hét lên một tiếng thất thanh rồi sau đó cả người rơi tự do xuống bãi cỏ xanh mướt. Lôi Uyển Khanh đau lớn cắn răng, vốn dĩ thân thể cô đã như bị xe tải cán qua mấy lần bây giờ lại ngã thêm một cú đau đớn thế này, không lẽ ông trời thật sự không cho cô thoát?

“Ai đó?”- Một giọng nói cương nghị truyền tới, ngay sau đó Khải Ca vội vàng chạy qua phía cô xem xét tình hình. Vừa nhìn thấy Lôi Uyển Khanh nằm sòng xoài trên mặt đất thì chính cậu cũng ngạc nhiên, sau đó lại quan sát phía bên trên cửa sổ phòng cô một lúc.

Lôi Uyển Khanh cắn răng, cô tiêu rồi.

“Cô Lôi, mau theo tôi về phòng.”- Khải Ca bước đến, lạnh nhạt nhìn bộ dáng thân tàn ma dại của cô gái trước mặt.

Cậu không khỏi thâm kinh hãi, sao lần này cậu hai lại ra tay nặng như thế? Biến một cô gái thành ra bộ dạng tàn tạ này.

Lôi Uyển Khanh quật cường, lui ra sau vài bước như muốn bỏ trốn thế nhưng nơi này cô không quen thuộc địa hình, có chạy cũng không biết chạy đường nào: “Tôi không về, trở về đó để cho tên cầm thú đó trừng phạt à? Tôi thà hôm nay liều mạng một lần, anh tránh ra.”

“Lôi tiểu thư, cô đừng làm cậu hai tức giận, chỉ cần như vậy tính mạng của cô tạm thời có thể đảm bảo.”

Lôi Uyển Khanh cười khẩy, cái gì gọi là ‘tạm thời đảm bảo’? Tên cầm thú kia rõ ràng chính là cầm thú, chỉ cần thú tính nổi lên liền có thể tùy tiện làm càn.

Nhưng cô cũng từng quan sát Khải Ca, con người này vô cùng trung thành với Hạ Dĩ Niên, tuy vậy nhưng việc bây giờ hắn không hề hồ to để mọi người tới bắt cô cũng đủ thấy hắn đối với bộ dáng tàn tạ này của cô cũng có chút thương xót đi.

“Tôi không muốn trở lại... tôi rất sợ...”

Lôi Uyển Khanh đột nhiên thay đổi thái độ, trở nên nhỏ bé yếu đuối lạ thường, ánh mắt Khải Ca khẽ biến đổi: “Cô...”

“Tôi cầu xin anh thả tôi đi, tôi thật sự chịu không nổi...”- Hiện giờ ván cược cuối cùng của cô là con người trước mặt, là đàn ông, đối với những cô gái vừa xinh đẹp lại vừa yếu ớt đều không thể tránh khỏi một loại cảm xúc muốn che chở, đây chính là nước cờ mạo hiểm của Lôi Uyển Khanh.

Quả nhiên Khải Ca nhìn cô, như là đang suy xét.

“Là ai ở bên đó.”- Ở phía xa có rất nhiều tiếng bước chân ngày càng tới gần.

Trái tim Lôi Uyển Khanh đập nhanh tận mấy nhịp, không lẽ cô thực sự không thể thoát khỏi nơi này sao? Lần này trở về thế nào Hạ Dĩ Niên cũng sẽ biết cô lên bờ trốn, như vậy... vừa nghĩ tới những chuyện phải đối mặt Lôi Uyển Khanh đã kinh hãi không thôi.

Khải Ca quan sát về phía có tiếng động rồi sau đó quay sang Lôi Uyển Khanh: “Đi thẳng rẽ phải sẽ có cửa sau, hiện giờ không có người canh gác, cô có thể rời đi.”

Tiếng bước chân càng lúc càng gần, Lôi Uyển Khanh nói cảm ơn với Khải Ca rồi nhanh chóng chạy khỏi. Lúc bóng dáng cô khuất sau cánh cửa, một đám thuộc hạ phía sau cũng chạy tới: “Khải Ca, vừa rồi có ai vậy?”

“Làm gì có ai, đi gác chỗ khác đi.”- Khải Ca lạnh nhạt trả lời, gương mặt cương nghị không chút đổi sắc.

“Dạ.”- Đám thuộc hạ nghe vậy không không hỏi gì thêm, rất nhanh rời đi.

Khải Ca thở dài, ma xui quỷ khiến thế nào mà cậu lại giúp cô gái kia? Chỉ là vì những vết tích quá rõ chứng minh đêm qua cậu hai đã làm gì cô gái nhỏ kia sao? Cậu đối với cô ấy sinh lòng thương cảm, nhưng cô ấy là phúc tinh của cậu hai, cậu thả đi như vậy có ổn không?

...

“Anh Đàm, lịch trình ngày mai đã được sắp xếp đâu vào đấy, buổi sáng sẽ cùng người mẫu Lily thảo luận bản thảo. Bây giờ anh muốn đi đâu?”- Tài xế quay lại, cẩn thận lên tiếng.

Đàm Thiên nhìn ra phía cảnh vật đang lướt qua bên ngoài xe, tiếng sóng biển dạt dào khiến anh có chút hường thụ: “Về nhà.”

Đột nhiên tầm mắt Đàm Thiên lại gắt gao dừng lại ở một góc cột đèn bên kia đường, nhanh chóng nói: “Dừng xe.”

Tài xế không hiểu gì nhưng vẫn đáp thẳng.

Nơi này là hòn đảo tư nhân, bốn bề đều là biển cả, cô không có cách trở lại đất liền. Ở đây là địa bàn của Hạ Dĩ Niên, cô không quen biết ai, Lôi Uyển Khanh không biết mình có thể đi đâu trú ngụ.

Cả người cô đói lả, bộ váy trắng sớm đã lem lố, Lôi Uyển Khanh lê đôi chân trần đi suốt mấy con phố, cuối cùng kiệt sức ngồi xuống một trụ đèn.

Từng cơn gió lạnh quét qua như muốn lột đi lớp da của cô. Lôi Uyển Khanh run cầm cập, ngồi co ro bên lề đường, hình ảnh này khiến Đàm Thiên chấn động.

Là cô ấy.

Đàm Thiên xuống xe đi về phía cô, đến lúc dừng trước mặt cô, anh ngồi xuống gọi: “Trần Trần?”

Lôi Uyển Khanh ngẩng đầu, là ai lại còn gọi cô bằng cái tên này? Vừa nhìn thấy Đàm Thiên, ánh mắt cô đờ đẫn.

Đàm Thiên bị vẻ nhột nhạt cùng những vết tích mờ ám trên người cô dọa một phen: “Trần Trần, là cô sao? Sao cô lại thành ra thế này?”

Lôi Uyển Khanh không suy nghĩ được gì nữa, cũng không nghe thấy anh hỏi gì, cô đột nhiên nhào đến ôm lấy Đàm Thiên khóc lớn. Mà Đàm Thiên cũng rất nhẹ nhàng vỗ lưng cô an ủi...

Lôi Uyển Khanh khóc tới mức ngất đi lúc nào không hay.

Lần nữa tỉnh lại, Lôi Uyển Khanh đã cảm nhận được mình đang nằm trên một chiếc giường ấm áp, mùi hương của thức ăn phảng phất bên mũi cô. Cô chậm rãi mở mắt, cảm giác uể oải cũng biến mất, tuy nhiên cô vẫn còn vô cùng đau. Lôi Uyển Khanh nhìn cánh tay đang truyền nước biển thì hiểu ra nguyên do vì sao cô lại khỏe hơn.

Lúc này Đàm Thiên từ bên ngoài bước vào, thấy cô tỉnh lại thì mỉm cười: “Tỉnh rồi sao, đợi truyền xong chai nước biển này là có thể ăn cơm rồi.”

“Cảm ơn anh.”- Lôi Uyển Khanh thều thào nói, thật không ngờ lúc cô nguy cấp nhất lại là do anh ra tay cứu giúp: “Sao anh lại ở đây?”

Đàm Thiên đứng ở đầu giường, giúp cô chỉnh lại chai nước biển, chậm rãi nói: “Tôi đến đây phụ trách bản thảo sắp tới của Hoàng Thịnh, bộ sưu tập Nhật Nguyệt, cô có nghe qua chưa?”

Vừa nghe tới hai chữ Hoàng Thịnh, thân hình Lôi Uyển Khanh bất giác run lên.

Đàm Thiên tỉnh mắt nhìn ra điểm này: “Cô sao thế? Sao lại run lên như vậy?”

Lôi Uyển Khanh lắc đầu, cũng không biết nên giải thích thế nào.

Đàm Thiên nhíu mày: “Sao cô lại ở đảo này? Là cậu hai đưa cô lên sao?”

Nơi này thuộc quyền sở hữu của Hoàng Thịnh, tám phần là Hạ Dĩ Niên đưa cô lên rồi.

“Đừng nhắc tới anh ta.”- Lôi Uyển Khanh khẩn trương, vừa nghe tới hai chữ ‘cậu hai’ thì liền hoảng sợ.

Đàm Thiên lại nhìn vào những dấu vết màu đỏ in đầy trên cổ, trên tay cô: “Những dấu vết này...”

“Đàm Thiên.”- Lôi Uyển Khanh chịu không nổi ngắt ngang lời anh: “Tôi rất cảm ơn anh đã giúp tôi, nhưng...xin anh đừng hỏi nữa.”

Nghe thế đáy mắt Đàm Thiên lướt qua một tia ảo não, cuối cùng cũng không muốn ép cô, anh gạt đầu: “Lát nữa truyền dịch xong thì ra ngoài ăn cơm.”

Đàm Thiên đi ra khỏi phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Lôi Uyển Khanh co người nằm trên giường, hiện giờ cô đã an toàn chưa? Nhưng tại sao.... Trong lòng cô lại bất an như vậy?

Lúc truyền dịch xong, Lôi Uyển Khanh tự mình rút kim tiêm ra rồi một mồi lê thân khỏi phòng. Căn hộ này không lớn, nhưng nhờ thế mà có không khí gia đình hẳn lên, vừa ấm cúng vừa thoải mái.

“Thiên à, con định để cô ta ở đây sao?”

Lôi Uyển Khanh khựng lại, khéo léo nấp vào một góc.

Một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi đứng đối diện với Đàm Thiên, nhìn anh nói: “Cô gái đó lai lịch không rõ, trên người lại có mấy loại dấu vết mờ ám đó, vừa nhìn vào là biết không sạch sẽ gì, cháu, sao cháu lại có thể dây dưa với loại con gái như vậy?”

Lôi Uyển Khanh lúc này vô thức chạm vào mấy dấu vết trên cổ mình. Giây phút này cô mới cảm thấy, lòng người thật lạnh.

Mi tâm Đàm Thiên hơi nhíu lại: “Cậu yên tâm, cháu tin cô ấy.”

“Cháu...”- Người cậu kia không ngăn được cháu mình, chỉ đành thở dài đi xuống cầu thang.

Lôi Uyển Khanh cụp mi mắt, từ góc khuất kia đi ra, vẻ mặt đã trở lại bình thường.

Đàm Thiên nhìn thấy cô, anh cũng khôi phục lại thần thái lạnh nhạt bước tới: “Có muốn ăn chút gì không?”

Lôi Uyển Khanh gạt đầu, cùng Đàm Thiên đi đến nhà bếp. Trên bàn ăn đã được dọn lên vài món đơn giản, chắc là do làm gấp nên nguyên liệu không cầu kì. Từ hôm qua đến giờ cô không có gì trong bụng, hiện giờ chỉ nhìn những món đơn giản này thôi cũng đủ để con đói réo lên. Lôi Uyển Khanh vô cùng tự nhiên chén sạch hết mớ thức ăn kia ngon lành, còn Đàm Thiên ngồi một bên nhìn cô ăn.

“Anh không ăn sao?”

Đàm Thiên lắc đầu.

Lôi Uyển Khanh chần chờ một lúc, đặt chén đĩa trong tay xuống, trầm tư, lại một lúc sau đó lên tiếng: “Đàm Thiên, khi này tôi xin lỗi, là tôi không bình tĩnh.”

Đàm Thiên hơi cười: “Không sao, đó là chuyện riêng, nếu cô không muốn nói tôi sẽ không ép.”

Lôi Uyển Khanh mím môi: “Anh đã cứu tôi, tôi không có lý do để giấu anh việc này. Không sai, là Hạ Dĩ Niên bắt tôi lên đây, anh ta...anh ta...”

Hai tay Lôi Uyển Khanh bấu chặt váy áo, đầu mày lộ rõ sự căng thẳng.

Đàm Thiên xót xa nắm lấy tay cô nhẹ giọng trấn an: “không cần nói nữa, tôi hiểu rồi.”

Lôi Uyển Khanh cúi đầu không nói gì thêm, những dấu vết trên người cô vừa nhìn vào là đã biết chuyện gì vừa xảy ra. Cậu của Đàm Thiên nói đúng, cô không còn sạch sẽ nữa, cả người vô cùng dơ bẩn. Nhưng Đàm Thiên lại không ép cô nói ra, không chê bai cô, không truy hỏi cô, anh chỉ đơn giản là để cô tự nguyện tin tưởng mà thổ lộ, trong lòng Lôi Uyển Khanh dâng lên một sự cảm kích cùng ảm áp trước giờ chưa hề có.

Đàm Thiên đột nhiên ngồi thẳng dậy: “Có điều theo những gì tôi được biết, cậu hai trước giờ tuy có không ít phụ nữ bên cạnh làm tình nhân, nhưng chưa từng có ai bị đối xử như cô vậy.”

“Tôi không phải tình nhân của anh ta, tôi và anh ta không liên quan gì, tôi cũng không biết vì sao anh ta cứ nhắm vào tôi.”- Lôi Uyển Khanh căng thẳng.

Đàm Thiên thấy giọng nói cô gấp gáp thì vội vàng trấn an: “Được rồi, cô không cần kích động, hiện giờ cứ ở lại đây nghỉ ngơi, nơi này là nhà riêng của tôi, chắc sẽ không có vấn đề gì.”

Lôi Uyển Khanh gạt đầu sau đó tiếp tục ăn cơm. Lúc này bên ngoài có rất nhiều tiếng thắng xe cùng với vô số bước chân truyền tới, Lôi Uyển Khanh kinh hãi đưa mắt nhìn về phía cổng lớn.

Người cậu của Đàm Thiên chạy vào, trên mặt đều là vẻ sợ hãi: “Không xong rồi, bên ngoài có rất nhiều người xông vào.”

Ở bên ngoài, chưa đầy vài phút đã có rất nhiều vệ sĩ bao vây.

Mà đáng người đi giữa hàng vệ sĩ đó khiến cho Lôi Uyển Khanh sợ hãi vô cùng...

Ánh trắng ngưng đọng trên nét mặt lạnh lẽo, dáng người cao lớn như một vị thần ngang tàng đầy uy nghiêm.

Bầu không khí xung quanh nguy hiểm đến quỷ dị, chính vì sự xuất hiện của người đàn ông mà trở nên căng thẳng đến độ có thể khiến người ta nghẹt thở.

Từ trong ra ngoài căn nhà chỉ trong phút chốc xuất hiện vô số vệ sĩ áo đen nghiêm nghị mà lạnh lùng.

Người cậu kia của Đàm Thiên đứng một bên co rúm lại, những người giống xã hội đen này là ai? Vì sao lại ngang nhiên xông vào nhà ông?

Mà lúc này Lôi Uyển Khanh cũng vì tình hình trước mắt mà kinh sợ không thôi, đôi mắt xinh đẹp trừng lớn, vô thức nấp vào sau lưng Đàm Thiên.

Đàm Thiên trong lòng dâng lên một nỗi bất an, nhưng vẫn cố gắng bình tĩnh nhìn Hạ Dĩ Niên hòa hoãn: “Cậu hai sao lại đột nhiên xông vào đây?”

Đàm Thiên càng nghĩ càng cảm thấy không ổn, nếu như muốn bắt người chỉ cần đơn giản phái thuộc hạ đi là được, nhưng điều đáng sợ ở đây chính là lần này Hạ Dĩ Niên đích thân ra mặt.

Hạ Dĩ Niên đưa mắt nhìn chăm chăm về phía bóng dáng nhỏ đang cố nép sau lưng Đàm Thiên, nhất thời gương mặt tăng thêm vài phần âm lãnh. Nếu như ánh mắt có thể đóng băng người khác thì có lẽ Lôi Uyển Khanh đã hóa thành đá từ lâu rồi.

Hắn không trả lời Đàm Thiên, lạnh nhạt nói ra hai chữ: “Qua đây.”

Lôi Uyển Khanh cả người run rẩy, trái tim trong lồng ngực đập vô cùng nhanh, cô vô thức bấu chặt lấy áo Đàm Thiên.

Giờ phút này từ sợ hãi không đủ để diễn tả hết lo lắng của cô, có cho vàng cô cũng không dám bước qua đó.

Đàm Thiên nhận ra tâm tư của cô, liền nhíu mày nhìn về phía Hạ Dĩ Niên: “Cậu hai, tôi không biết giữa hai người xảy ra chuyện gì. Nhưng mà hiện giờ Trân Trân đang rất yếu, cô ấy cần được nghỉ ngơi.”

Trân Trân trong ấn tượng của anh luôn là người vô cùng bình tĩnh, sắc mặt cô hầu như rất ít khi thay đổi khi gặp tình huống xấu. Nhưng không ngờ ngày hôm nay lại vì sự xuất hiện của Hạ Dĩ Niên mà tâm thần bất an đến mức độ này.

Tâm tư Đàm Thiên không khỏi thương xót, rốt cuộc cô đã trải qua những gì?

Hắn mỉm cười, ánh mắt vẫn chưa về nhân tàn nhưng lại vô cùng lạnh lẽo.

“Em không qua?”- Hạ Dĩ Niên đưa tay ra hờ hững nhận lấy khẩu súng lục từ thuộc hạ phía sau, không hề nương tay hướng về phía người cậu kia bắn một phát đạn.

Tiếng súng khiến cả căn nhà chấn động. Ngoại trừ vệ sĩ phía sau Hạ Dĩ Niên và hắn thì ai cũng bị làm cho kinh hãi, Lôi Uyển Khanh không nhìn thấy chuyện gì xảy ra nhưng khi nghe thấy tiếng súng thì đại khái đoán ra chắc chắn đã có chuyện lớn rồi.

Quả nhiên cô nghe Đàm Thiên hét to: “Cậu!”

Ngay sau đó anh bỏ mặt cô chạy nhào đến bên người cậu đang nằm trên vũng máu phía xa, không ngừng kêu gọi.

Người cậu kia nằm bất động, Lôi Uyển Khanh giơ tay bịt miệng ngăn cho bản thân không hét lên thất thanh. Hắn lại giết người rồi...

Hạ Dĩ Niên nhếch môi, tay cầm súng không hề hạ xuống mà còn rất chậm rãi chuyển hướng, nhắm đến sau gáy Đàm Thiên.

Lôi Uyển Khanh hét lớn, giọng nói cũng lạc đi: “Dừng lại!”

Hạ Dĩ Niên đưa mắt nhìn cô, vô cùng bình tĩnh nhưng đồng thời cũng vô cùng nguy hiểm.

Lôi Uyển Khanh nuốt một ngụm nước bọt, lấy hết can đảm ra nhìn hắn: “Tôi...qua, đừng làm hại anh ấy.”

“Tốt!”- Hạ Dĩ Niên hơi mỉm cười, nhưng đáy mắt lại vì câu nói của cô mà trở nên lạnh lẽo, hắn nhàn nhã giơ tay về phía cô.

Đây là lần đầu tiên Lôi Uyển Khanh cảm nhận được, khi một người đưa tay về phía mình chưa chắc đã cho mình cảm giác ấm áp. Nhất là lúc này, khi bàn tay lớn kia đưa ra, cô có cảm giác như đó là gọng kềm, là xiềng xích cả đời này không thể thoát ra được.

Nhưng cô không thể để sự ích kỷ của bản thân làm hại đến Đàm Thiên, cô biết rõ nếu cô không tự động qua bên đó chắc chắn Đàm Thiên sẽ chết ngay tại đây.

Lôi Uyển Khanh chậm chạp bước qua, từng bước đều cảm nhận được trái tim mình đã rơi xuống thêm một tầng địa ngục, cho tới khi đi gần tới, Hạ Dĩ Niên không còn kiên nhẫn dứt khoát dùng sức mạnh kéo cô vào lòng.

“Ừm...”

Ngay tại giây sau đó hần mạnh mẽ cúi đầu hôn lên môi cô, nụ hôn không ướt át không triển miên, chỉ có sự trừng phạt đau đớn. Môi cô, lưỡi cô tất cả đều bị hần xem như món ăn mà cần mạnh.

Nụ hôn này lấy đi toàn bộ hơi thở của Lôi Uyển Khanh, hồi lâu sau cô hoàn toàn vô lực, chỉ có thể nương nhờ vòng tay của hần để không ngã xuống đất bất tỉnh.

-Đoàng- Lôi Uyển Khanh lần nữa bị tiếng súng làm cho kinh hãi, cô trừng lớn mắt, mà Hạ Dĩ Niên cũng buông cô ra, khẩu súng trong tay chậm rãi hạ xuống.

Đàm Thiên phía xa, bên vai trái đã đầy máu.

Miệng của cô cũng bị Hạ Dĩ Niên cắn cho tới mức bật máu, cô cắn bản không hét lên được.

Hạ Dĩ Niên nắm lấy cổ cô, dùng một sức lực đủ để giết người xoay mặt cô lại: “Khanh nhi, leo cửa sổ chạy trốn, ngã không đau chứ?”

Một câu nói giống như là quan tâm nhưng lại dọa cho Lôi Uyển Khanh đứng không vững nữa. Hần biết rồi, hần biết cô leo cửa sổ chạy trốn vậy... vậy hần có biết Khải Ca thả cô đi không?

Quả nhiên sau đó Hạ Dĩ Niên cười lạnh.

Hần dường như đã nhìn thấu suy nghĩ của Lôi Uyển Khanh.

Lúc này một vài thuộc hạ áp giải một người đi lên, người đó bị đánh quỵ xuống trước mặt hần.

Lôi Uyển Khanh không thể tin nổi nhìn Khải Ca, quả nhiên là vì cô anh ta đã bị phát hiện rồi.

Nụ cười treo nơi khóe môi Hạ Dĩ Niên càng ngày càng nồng đậm sát ý: “Quả nhiên em có bản lĩnh, ngay cả người của tôi cũng phải thương xót cho em.”

Hơi thở của Lôi Uyển Khanh hỗn loạn, túm lấy cánh tay hần van xin khẩn thiết: “Tôi sai rồi...tôi không dám nữa, Hạ Dĩ Niên, tôi cầu xin anh tha cho Khải Ca và Đàm Thiên, từ nay về sau tôi sẽ ngoan ngoãn nghe lời...”

Hạ Dĩ Niên giữ chặt cằm cô, con ngươi đen lấy hiện rõ sự tức giận: “Em là đang ra điều kiện hay là cầu xin?”

“Tôi...cầu xin anh.”- Lôi Uyển Khanh khó khăn mở miệng.

Bàn tay Hạ Dĩ Niên dần buông lỏng, vỗ nhẹ lên mặt cô như là đang yêu chiều: “Tốt, nếu em đã biết lỗi vậy có muốn nhìn thử hậu quả của lỗi lầm này hay không?”

Hần không hề chần chừ, hống súng lạnh lùng hướng về phía Khải Ca đang quỳ dưới đất

Lôi Uyển Khanh không thể tin nổi, trong lúc cấp bách cô liền quỵ xuống dưới chân Hạ Dĩ Niên cầu xin hần: “Hạ Dĩ Niên, Khải Ca đã đi theo anh nhiều năm, tuyệt đối trung thành, anh không thể niệm tình không có công lao cũng có khổ lao mà tha cho cậu ấy sao?”

Hạ Dĩ Niên lạnh lùng nhìn thân hình đang quỳ dưới chân, giọng nói lạnh nhạt: “Trừ tôi ra, bất kì ai bị sắc đẹp của em mê hoặc đều đáng chết.”

Lôi Uyển Khanh không hiểu lời của hần, cô chỉ biết hiện giờ trong mắt hần toàn là sát ý, hần thực sự muốn giết Khải Ca.

Cô phải bình tĩnh, phải bình tĩnh, nếu cô hoảng loạn là cô thua.

“Hạ Dĩ Niên, ván cược của chúng ta anh còn nhớ chứ? Anh thua, vì vậy phải đáp ứng một nguyện vọng của tôi, ngày hôm nay tha chết cho Đàm Thiên và Khải Ca.”- Lôi Uyển Khanh đánh cược lần cuối cùng với chính bản thân mình, nếu vì cô mà nhiều người phải bị thương tích thậm chí là mất mạng thì có lẽ cả đời này cô cũng không tha thứ cho mình được.

Lôi Uyển Khanh vừa mở miệng, hết thấy trở lại yên tĩnh. Một loại không khí tĩnh lặng đến đáng sợ...

Hồi lâu sau, cô nghe thấy tiếng cười nhẹ cùng với giọng nói trầm thấp không để lộ chút tình cảm nào của Hạ Dĩ Niên: “Em luôn quật cường như vậy, bây giờ vì bọn chúng hạ mình quỵ xuống van xin tôi, em nói... tôi có nên cho em chút mặt mũi hay không? Một nguyện vọng đó của em cho đi vô ích như vậy, em không thấy phí sao?”

Phí? Đó là mạng người, mạng người không phải cỏ rác. Hạ Dĩ Niên như một vị vua cao cao tại thượng, nắm trong tay quyền sinh sát với những người xung quanh. Hần là kẻ sát nhân máu lạnh, hần là ác quỷ đáng sợ, hần không có tình cảm của con người, không thể dùng những luân thường đạo lý của con người để nói chuyện với hần.

Tuy nghĩ như vậy nhưng Lôi Uyển Khanh biết lúc này không nên chọc giận hắn, cô chỉ có thể cúi đầu im lặng.

Lại nghe giọng nói của Hạ Dĩ Niên: “Được, tôi thành toàn cho em.”

Lôi Uyển Khanh còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm đã bị một tiếng súng nữa làm cho đầu óc rối bời, ngẩng đầu nhìn qua đã thấy Khải Ca ôm lấy bụng mình đau đớn lăn ra sàn nhà.

Hạ Dĩ Niên chậm rãi hạ súng xuống.

Cô kinh hoàng ngược nhìn Hạ Dĩ Niên, hắn cũng nhìn cô, khóe môi vẫn giữ nụ cười: “Tôi chết có thể miễn, tôi sống khó tha.”- Dừng một lúc hắn lại nói: “Khanh nhi, em cũng vậy.”

Lôi Uyển Khanh còn chưa kịp hiểu lời của hắn thì từ trên đỉnh đầu truyền đến một con dao tề tể, Hạ Dĩ Niên túm lấy tóc cô kéo cô đứng lên sau đó lôi cô đến bên chiếc bàn ăn khi này.

“Bữa ăn thật ấm cúng nhỉ?”- Vài chữ theo giọng nói lạnh lẽo phát ra, hắn vung tay một cái, bàn ăn bị hất tung, chén đĩa trên bàn rơi loạn xạ dưới đất.

Đám thuộc hạ phía xa lúc này cũng bị dọa cho đứng tim, tất cả đồng loạt quỳ mọp xuống đất thỉnh cầu: “Cậu hai bớt giận.”

Hạ Dĩ Niên quay lại, tay vẫn túm lấy tóc Lôi Uyển Khanh không buông, sức lực lại vô cùng mạnh khiến cho cô suýt nữa ngất đi. Ngực khí hắn ngược lại vô cùng bình thản: “Câm miệng, tôi muốn các người nhìn xem Khanh nhi của tôi bản lĩnh lớn cỡ nào.”

Hạ Dĩ Niên hung hăng ép cô ngẩng cao đầu, giấy tiếp theo lại lần nữa hắn chiếm đoạt cái miệng nhỏ của cô, bá đạo cạy mở hàm răng tinh tế. Lôi Uyển Khanh cảm nhận được hắn đang điên rồi, cô liều mạng vùng vẫy tay chân quơ loạn xạ trong không trung.

Cô dùng tay đánh hắn, đấm hắn, tất cả đều không có tác dụng. Mà Hạ Dĩ Niên lại càng dùng sức khiến cả người cô dán sát vào người hắn. Hạ Dĩ Niên buông tha cho mái tóc của cô, bàn tay nóng như lửa không chút kiêng kỵ luồn vào trong váy, trực tiếp phủ lên bộ ngực đầy đặn.

“A...”- Lôi Uyển Khanh không rõ là bị kích thích hay là vì quá sợ hãi mà kêu lên.

Hắn sao có thể làm loại chuyện này với cô trong khi xung quanh còn có biết bao nhiêu người đang đứng nhìn?

Hạ Dĩ Niên điên rồi, hắn điên rồi...

“Hạ Dĩ Niên...buông tôi ra...buông ra...”

Lôi Uyển Khanh liều mạng giãy dụa, lắc đầu liên tục trốn tránh nụ hôn như bão táp kia của hắn.

Hạ Dĩ Niên lại lần nữa bá đạo dùng sức giữ lấy mặt cô: “Em đã biết tôi muốn làm gì với em rồi đúng không?”

Cô biết, vì thế nên cô mới hoảng sợ.

Bàn tay Hạ Dĩ Niên hung hăng dầy vò bộ ngực của cô không chút thương tiếc. Cảm giác mềm mại từ đầu ngón tay truyền đến khiến hắn gần như bị kích thích đến phát điên.

“Hạ Dĩ Niên, cậu không được khinh rẻ cô ấy như vậy.”- Đàm Thiên bị thương nằm phía xa, nhìn thấy một màn này liền tức tối lên tiếng.

Hạ Dĩ Niên tà ác nâng khóe môi, bàn tay mò xuống hoa nguyệt của cô, đem quần lót trực tiếp cởi ra sau đó là vô cùng không kiên nhẫn chen hai ngón tay vào hoa nguyệt chật chội.

“A...không...không muốn...”- Lôi Uyển Khanh khóc lóc bất lực, một loại nhục cảm không ngừng ập vào lý trí của cô.

Nhưng cô lại kinh hãi phát ra âm thanh của mình lại không khác gì loại rên rỉ đáng xấu hổ kia.

“Đàm Thiên, hôm nay tôi sẽ khai sáng tầm mắt cho cậu. Khanh nhi của tôi thật sự có bản lĩnh khiến đàn ông phát điên, nói dễ nghe một chút là khiêu gợi, khó nghe một chút là dâm dăng.”- Giọng nói Hạ Dĩ Niên khàn khàn cho thấy dục vọng đã bị đánh thức, bàn tay ra vào hoa nguyệt ngày càng gia tăng sức lực.

Ánh mắt hắn ngày càng tối tăm đến đáng sợ. Ngay sau đó Hạ Dĩ Niên mất đi lý trí xé phăng chiếc váy của cô, để lộ cả cơ thể hoàn mỹ. Hắn cúi đầu ngậm lấy đỉnh hồng đầy đặn trước ngực cô mạnh mẽ cắn mút, dùng cơ thể to lớn của hắn che đi cơ thể lồ lộ của Lôi Uyển Khanh.

Từ góc độ của đám người kia chỉ có thể thấy mờ mờ cặp đùi trắng mịn của cô, còn lại đều là bóng lưng uy nghiêm của Hạ Dĩ Niên.

Mà đám thuộc hạ kia quỳ dưới đất tuyệt không dám nhìn lung tung, tất cả đều cúi đầu run sợ.

Đàm Thiên không thể bình tĩnh được nữa, anh muốn chạy đến ngăn cản nhưng bản thân đang bị thương nặng, căn bản không thể cử động: “Hạ Dĩ Niên, rốt cuộc tại sao cậu lại đối xử tàn nhẫn với cô ấy như vậy? Đối với một cô gái mà nói đây là vấn đề liên quan tới lòng tự trọng, cậu là đang chà đạp lòng

tự trọng của cô ấy sao?”

Lôi Uyển Khanh khóc thành tiếng, hơn nữa tiếng khóc đó ngày càng nức nở.

Đã rất lâu rồi cô không khóc nhiều như vậy. Dù là kiếp trước bị Lý Gia Hân hãm hại, bị mất đi chị gái nhưng cô chưa bao giờ khóc một cách không tự chủ được như vậy.

Cảm giác nhục nhã này khiến cô chỉ hận không thể cắn lưỡi tự tử.

Hạ Dĩ Niên dừng mọi động tác lại, chau mày nhìn cô, thu hết những tiếng khóc của cô vào tai.

“Khanh nhi, làm người phụ nữ của tôi em vốn không cần tới lòng tự trọng.”- Hạ Dĩ Niên rõ ràng là trả lời câu hỏi của Đàm Thiên nhưng lại dùng giọng nói như là đang tâm sự nói với cô.

Ngay sau đó Hạ Dĩ Niên rút hai ngón tay trong cơ thể cô ra, đem cô đặt quỳ xuống trước mặt. Hắn cỡi bỏ quần ngoài lẫn quần lót, vật nam tính ngẩng cao đầu không hề che đậy đập vào mắt Lôi Uyển Khanh.

“Không... không...”- Lôi Uyển Khanh trừng lớn mắt, liên tục lắc đầu. Tư thế này... hắn không lẽ định bắt cô...

“Một là dùng miệng của em hầu hạ nó, như vậy tôi có thể bỏ qua cho em lần này. Hai là như mọi lần, chúng ta cứ dùng cách thuần túy nhất biểu diễn cho thuộc hạ của tôi xem.”- Giọng nói Hạ Dĩ Niên giọng điệu vừa phải, vừa nghe vào thì có vẻ đang thỏa hiệp nhưng thực chất đó lại là một loại uy hiếp.

Lôi Uyển Khanh lắc đầu, nước mắt rơi xuống như mưa: “Hạ Dĩ Niên... anh không thể bắt tôi làm chuyện này, tôi sẽ nghe lời anh, tôi không dám bỏ trốn nữa, cầu xin anh đừng bắt tôi làm chuyện này.”

Cô sợ rồi, thật sự sợ hắn rồi. Giờ cô mới biết hắn chính là một kẻ biến thái, hắn điên loạn hơn cả bò húc, không có chuyện gì hắn không dám làm.

“Ngay cả cầu xin cũng kích thích như vậy, Khanh nhi, em bảo tôi làm sao bỏ qua cho em?”- Hạ Dĩ Niên nắm lấy mái tóc của cô ấn chặt gương mặt của cô, cổ chấp ép Lôi Uyển Khanh há cái miệng nhỏ ra tiếp nhận vật nam tính to lớn của hắn.

“Ừm...”

Miệng cô đột nhiên bị nhét vào một vật nóng bỏng, cứng rắn như có thể thiêu đốt người khác. Mà thứ đó lại quá to lớn, căn bản không thể ngậm hết được, Lôi Uyển Khanh khó chịu vô cùng, cô muốn nhổ ra lại bị bàn tay trên đỉnh đầu nhấn mạnh vào.

Hạ Dĩ Niên rít lên tiếng thờ trầm đục, hơi thở cũng dần hỗn hển.

Cô gái nhỏ hoàn toàn không có chút kỹ thuật điều luyện nào nhưng lại khiến hắn như muốn phát điên lên.

Vật to lớn trong miệng ngày càng sưng to, mà động tác từ tay hắn tác động ngày càng mạnh mẽ.

Lôi Uyển Khanh có cảm giác như cổ họng mình sắp bị đâm thủng.

Tiếng gào thét của Đàm Thiên phía xa, cô không còn nghe thấy được nữa.

Cô chỉ biết nếu còn tiếp tục chắc chắn cái mạng này sẽ không thể giữ nổi.

Không biết qua bao lâu bị dày vò, cái miệng nhỏ như bị xé rách. Động tác của Hạ Dĩ Niên ngày càng cuồng dã, càng bạo lực cuối cùng hắn kêu lên một tiếng khe khẽ, cùng lúc đó trong miệng Lôi Uyển Khanh xuất hiện một loại chất lỏng nóng hổi khiến cô ho sặc sụa ngã xuống dưới đất.

“Nuốt vào và cảm nhận đi cô bé.”- Hạ Dĩ Niên từ trên cao nhìn xuống bộ dáng chật vật của cô gái dưới đất, chậm rãi chỉnh sửa lại y phục trên người, tiện tay cởi áo khoác của mình ra bao lấy người cô sau đó bế cô rời khỏi biệt thự.

Lôi Uyển Khanh mệt mỏi thiếp đi, mặc kệ ai muốn làm gì thì làm.

Khải Ca cố nén đau, ôm lấy vết thương đi theo sau Hạ Dĩ Niên.

“Ngoại trừ Đàm Thiên ra, tất cả giết hết.”- Mệnh lệnh hờ hững mà lạnh như băng nói ra một cách vô cùng bình tĩnh.

Khải Ca nghi hoặc xác định lại: “Bên trong còn có thuộc hạ của mình...”

“Giết.”- Hạ Dĩ Niên lạnh lùng ra lệnh.

Khải Ca mở cửa ghế sau, Hạ Dĩ Niên để Lôi Uyển Khanh ngồi vào bên trong sau đó thân hình cao lớn cũng ngồi cạnh cô. Khải Ca ngồi ở ghế lái phụ, không dám nói gì thêm.

Hạ Dĩ Niên lại lạnh lùng nhếch môi: “Cả cậu nữa, Khải Ca, tôi không cho phép chuyện này xảy ra lần thứ hai, nghe rõ chứ?”

“Thuộc hạ biết lỗi, tuyệt đối không tái phạm.”- Khải Ca cung kính đáp.

Hạ Dĩ Niên đảo mắt về phía cô gái đang thiếp đi trong lòng, không nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 40: Chương 39: Máu của em chính là nguồn sống duy nhất của tôi

“Về bộ sưu tập Nhật Nguyệt lần này tôi định chúng ta sẽ đi theo chủ đề lọ lem, kể từ sau khi bộ phim ‘lọ lem không phải công chúa’ ra mắt thì hiệu ứng truyền thông những ngày qua đối với bộ phim này cũng vô cùng tích cực. Hơn nữa người mẫu đại diện lần này của chúng ta là cô Lily cũng trùng hợp là diễn viên chính của bộ phim này, nếu bây giờ chúng ta lấy chủ đề lọ lem vừa hay cũng hợp với thị hiếu của công chúng.”- Hà Duy Tâm cầm bản báo cáo, đứng trước mặt Hạ Dĩ Tường rành rọt trình bày kế hoạch của mình.

Hạ Dĩ Tường chau mày suy ngẫm một lúc rồi thắc mắc: “Nghe cũng hay đấy, có điều... chủ đề lọ lem thì liên quan cái quái gì tới con Y5 kia của Lôi gia? Chẳng lẽ cho lọ lem ngồi siêu xe đến tham dự dạ tiệc cùng hoàng tử à?”

Hà Duy Tâm cố nén cười.

Lúc này Hạ Dĩ Niên ngồi bên ghế sa lông phía xa cũng chậm rãi lên tiếng: “Con Y5 kia chỉ là dùng trong bản chụp hình, còn về phần video tuyên truyền thì vẫn làm theo đường lối cũ. Tuy rằng chủ đề lọ lem này khá là... thiếu nhi, nhưng tùy theo thị hiếu của công chúng, cứ làm như vậy đi.”

Hạ Dĩ Niên lại băn khoăn: “Có điều tự nhiên chú sa thái Đàm Thiên, vậy ai sẽ là nhiếp ảnh kiêm nhà thiết kế chính cho bộ sưu tập lần này?”

Hạ Dĩ Niên như đã tính trước mọi chuyện, bình tĩnh nói: “Về vấn đề này anh không cần lo lắng, em đã cho người hóa tốc tới Luân Đôn mời Karen đến rồi.”

“Karen, mặt mũi chú cũng lớn thật đấy, Karen chính là quán quân của cuộc thi thiết kế năm ngoái sao?”- Hạ Dĩ Tường vui mừng lên tiếng.

Hạ Dĩ Niên gật đầu.

Hạ Dĩ Tường nhìn sang phía Hà Duy Tâm: “Được rồi, cậu ra ngoài chuẩn bị theo kế hoạch đi.”

“Dạ.”- Hà Duy Tâm nhanh chóng rời khỏi.

Lúc này Hạ Dĩ Niên đột nhiên có điện thoại, vừa nhìn số người gọi tới đầu mày hắn liền nhíu lại. Hạ Dĩ Niên nhấc máy, Âu Giãn Tinh bên kia đã lo lắng hỏi thăm đủ chuyện. Hắn có chút không kiên nhẫn trả lời.

Âu Giãn Tinh như đang chần chờ cái gì đó rồi cất tiếng hỏi: “Dĩ Niên, có phải... cô gái Trần Trân đó chính là... vị phúc tinh tiếp theo của anh không?”

Hạ Dĩ Niên chau mày, nhanh chóng hiểu ra: “Khải Ca nói với em?”

Hạ Dĩ Tường lúc này cũng bị chú ý, đưa mắt nhìn về phía Hạ Dĩ Niên.

Hạ Dĩ Niên đứng lên không nói lời nào rời khỏi phòng chủ tịch. Về chuyện bản thân hắn là ma cà rồng vẫn còn giấu Hạ Dĩ Tường, ít người biết thì ít thêm một phiền phức.

Âu Giãn Tinh vội vàng nói: “Anh đừng trách Khải Ca, là em xin anh ấy tiết lộ.”

Hạ Dĩ Niên đi đến ban công nhìn xuống thành phố nhỏ xíu bên dưới, thản nhiên nói: “Đúng vậy, cô ấy là phúc tinh của anh.”

“Vậy... Dĩ Niên, đợt tình kiếp này, anh có thể qua được không?”- Giọng nói của nàng lộ ra sự sợ hãi, cách một lớp màn hình điện thoại vẫn có thể nghe ra được điều đó.

“Em có ý gì?”

Tâm tư Âu Giãn Tinh có chút rối loạn: “Em chỉ là... chỉ là thấy anh đối xử với Trần Trân không giống như những vị phúc tinh trước đây...”

“Âu Giãn Tinh, em mới đi theo anh bảy năm, em hiểu anh được bao nhiêu? Một trận tình kiếp thôi mà, có gì làm khó được anh, những lần trước anh có thể nhẫn tâm giết chết phúc tinh của mình thì lần này cũng sẽ như thế.”- Hạ Dĩ Niên không để lộ chút suy nghĩ nào, cực kì lạnh nhạt nói một câu.

Âu Giãnh Tinh biết, khi mà hắn gọi cả họ tên cô thì chắc chắn là đã bị lời nói vừa rồi của cô làm cho tức giận. Âu Giãnh Tinh vội vàng nói: “Không có gì, em xin lỗi, em không nhắc tới chuyện này nữa là được.”

Phải, nàng chỉ đi theo Hạ Dĩ Niên mới có bảy năm ngắn ngủi, thời gian đó vẫn chưa một lần nàng thật sự hiểu người đàn ông này.

Hạ Dĩ Niên cảm thấy phiền phức, có chút không kiên nhẫn tắt máy, trở về phòng làm việc, lúc đi ngang qua Khải Ca đặc biệt dừng lại: “Những chuyện của tôi sau này đừng tùy tiện đem đi tiết lộ cho người khác biết.”

Khải Ca hơi nhìn hắn, cũng cúi đầu: “Dạ.”

...

“Dĩ Niên, Uyển Khanh thế nào rồi, con đã làm gì mà cả ba lần con bé đều bị con bé về trong tình trạng hôn mê thế?”- Hạ Lão phu nhân đặt tách trà trong tay xuống nhìn hắn chất vấn.

“Cô ấy không sao, chưa chết được, ngoại trừng bậ tâm.”

Hạ Lão phu nhân ngược lại không yên: “Sao lại có thể không bận tâm, con nói xem, con bé Uyển Khanh này vừa gặp đã vừa ý ta rồi. Con bé đáng thương biết bao, sống ở Lôi gia thì bị người nhà kì thị ra ngoài thì bị hăm hại, bây giờ lại liên tục thân tàn ma dại xuất hiện ở nhà của chúng ta, con bảo ta làm sao không đau lòng...”

“Bà ngoại.”- Hạ Dĩ Niên bất thành linh lên tiếng cắt ngang lời bà: “Chuyện của cháu cháu sẽ tự biết cân nhắc, ngoại đến đây để nghỉ ngơi, đừng để mấy chuyện này phiền tới.”

“Con nói vậy là có ý gì...”- Hạ Lão phu nhân bắt mắt, bà có quan tâm tới chuyện của cháu trai đâu, bà đang lo lắng cho Uyển Khanh mà.

Hạ Dĩ Tường lúc này vừa đi tới, thấy tình thế không ổn liền chen ngang cười ha ha giải vây: “Bà ngoại của con, tới giờ bà đi hóng gió rồi, không phải bà nói hôm nay cùng bà Trương đi dạo sao?”

Hạ Lão phu nhân lúc này nhớ ra điều gì đó, đập tay một cái: “Phải rồi, bà quên mất, hôm nay tạm bỏ qua cho cháu đó.”

Hạ Lão phu nhân nhanh chóng rời đi.

.....

Căn phòng tối tăm không hề có chút ánh đèn nào, Lôi Uyển Khanh co người ngồi sát vào bức tường lạnh lẽo. Mái tóc dài như hai thác nước xõa xuống phủ lên gương mặt nhợt nhạt của cô.

Cô ngồi ở đó như là người vô hồn, không chút sinh khí.

Đã gần hai tiếng kể từ lúc tỉnh lại, Lôi Uyển Khanh liền từ giường chạy xuống góc tường ngồi yên ở đó.

Lúc này cánh cửa mở ra, chút ánh sáng le lói rọi vào phủ lên gương mặt xinh đẹp đầy kinh hãi của cô.

Người kia đứng ở cửa nhẹ giọng nói: “Cô Lôi, cậu hai cho gọi cô xuống nhà ăn tối.”

Vừa nghe tới con người ma quỷ kia, Lôi Uyển Khanh lại càng rụt người nép vào tường hơn.

Người làm chần chờ một lúc rồi nói: “Cậu hai nói nếu cô không xuống, cậu ấy sẽ lên đây.”

Lôi Uyển Khanh ngẩng đầu.

Cô không muốn ở gần con người đáng sợ đó, cô rất sợ mỗi khi hắn nhìn cô, mỗi khi hắn chạm vào cô, tất cả Lôi Uyển Khanh đều bài xích. Nhất là nhớ tới cảnh ở nhà Đàm Thiên, biết bao nhiêu cảm giác từ nhục nhã đau đớn cho đến ức khuất đều ập vào đầu cô.

Nhưng Lôi Uyển Khanh không ngốc, cô biết cô không nên chọc giận hắn, không nên phản nghịch hắn. Vì như vậy thì người bị thiệt thòi chỉ có cô thôi...

Lôi Uyển Khanh cắn môi dưới, tuyệt vọng đứng lên đi theo người giúp việc ra ngoài.

Vì ngồi trong phòng tối quá lâu, nên lúc bước ra ánh sáng bên ngoài khiến mắt cô có chút không thích nghi kịp, vừa đi vừa đưa tay che mắt lại, sau đó lại va phải một thân hình cao lớn đang đi về phía ngược lại.

Cô được người đó kéo lại, tránh cho một cú tiếp đất ngoạn mục.

“Cô Lôi, không sao chứ?”

Lôi Uyển Khanh chậm rãi mở mắt, nhìn thấy Khải Ca sắc mặt không được tốt đưa tay ôm bụng mình.

Lôi Uyển Khanh có chút căng thẳng: “Tôi... chạm vào vết thương của anh sao?”

Khải Ca lắc đầu, hơi cười nhìn cô: “Cô ổn chưa?”

Lôi Uyển Khanh không trả lời, ngược lại áy náy nói: “Khải Ca tôi xin lỗi, vì tôi mà anh...”

“Không sao, là tôi sai, đây là hình phạt đáng nhận.”- Khải Ca ngắt lời cô. Anh ta không muốn cô phải áy náy vì chuyện này, hôm đó thả Lôi Uyển Khanh đi anh ta cũng biết rõ về tình là mình đúng nhưng về lý thì rõ ràng cãi lại mệnh lệnh của Hạ Dĩ Niên thì đã sai.

Thật ra một phát súng này của Hạ Dĩ Niên đã quá nương tay rồi.

“Anh trung thành với anh ta như vậy, bị một phát súng lại không chút oán trách nào sao?”- Lôi Uyển Khanh khó hiểu.

Khải Ca nhìn sang người giúp việc kia, người đó cũng hiểu ý, hơi cúi người rồi đi ra phía xa đứng đợi.

“Lôi tiểu thư...”

“Gọi tôi là Uyển Khanh được rồi, anh là người tôi mang ơn, không cần khách sáo.”- Lôi Uyển Khanh dần bình tĩnh trở lại, đối với Khải Ca vẫn còn áy náy và cảm kích.

Khải Ca gật đầu: “Uyển Khanh, chỉ cần cô đối với mệnh lệnh của cậu hai phục tùng tuyệt đối, cậu ấy sẽ không làm khó cô. Cậu hai... không phải người bình thường, đối với người bên cạnh tính kỷ luật và chiếm hữu rất cao, cô không cần lấy làm lạ về chuyện này.”

Khải Ca không biết nên giải thích cho cô nghe thế nào, anh ta không thể tiết lộ chuyện Hạ Dĩ Niên là ma cả rồi còn Lôi Uyển Khanh chính là vật hiến tế cho ma cả rồi. Thật ra những hành động mà Hạ Dĩ Niên làm với Lôi Uyển Khanh đều là nguyên lý tự nhiên của ma cả rồi khi gặp phúc tinh của mình, có lẽ bản thân hắn cũng sẽ không biết mình đang làm cái gì.

Những chuyện này quá phức tạp, Khải Ca chỉ sợ với bản tính quật cường của mình, Lôi Uyển Khanh sẽ cương khắc cương càng chống đối càng tổn hại bản thân mình.

Lôi Uyển Khanh không hiểu được ý tứ sâu xa của Khải Ca, cô hơi gật đầu: “Tôi biết rồi...”

Lúc này người giúp việc kia bước tới: “Cô Lôi, chúng ta đi thôi.”

Lôi Uyển Khanh gật đầu, trong lòng không yên rồi đi.

Lúc bước vào phòng ăn tâm tư căng thẳng của Lôi Uyển Khanh cũng nhẹ nhõm đi không ít. Vì cô nhìn thấy trong phòng có Hạ Lão phu nhân đang mỉm cười vẫy tay với cô: “Uyển Khanh, mau qua đây.”

Bà chỉ cô ngồi xuống cạnh bà. Lôi Uyển Khanh mỉm cười bước tới...

“Qua đây ngồi.”- Hạ Dĩ Niên ngồi đối diện với Hạ Lão phu nhân, từ lúc nhìn thấy cô bước vào thì vẫn luôn quan sát nhất cử nhất động của cô.

Hạ Lão phu nhân phu nhân rõ ràng là không hài lòng nhưng cũng không nói gì thêm.

Lôi Uyển Khanh cắn môi, sang chỗ cạnh hán ngồi xuống. Trong lòng vô cùng căng thẳng, tựa hồ như sợi dây đàn chỉ động một chút là sẽ đứt làm đôi.

Hạ Lão phu nhân gấp vào bát cô thật nhiều thức ăn, luôn miệng giục cô ăn nhiều vào.

“Thật là, sao lại ốm ra thế này, mau ăn nhiều vào đi.”

Lôi Uyển Khanh cúi đầu, nhìn thức ăn trong bát, cô nuốt không trôi.

“Ăn vào, trong thức ăn không có rau, không có lý do để bỏ ăn.”- Hạ Dĩ Niên ngồi bên cạnh hình như đã ăn xong phần của mình, chỉ muốn ngồi lại nhìn cô ăn mà thôi.

“Dĩ Niên, con đừng có dùng cái bộ dáng đó hù con bé.”- Hạ Lão phu nhân lườm hán sau đó nhìn về phía Lôi Uyển Khanh: “Uyển Khanh, con thấy không khỏe sao? Sao mặt tái nhợt thế?”

“Con không sao...”- Lôi Uyển Khanh cố gắng gượng cười lắc đầu.

“Ngoại về phòng nghỉ ngơi đi, đã muộn rồi, việc đồ cô ấy ăn để cho con.”- Hạ Dĩ Niên nhìn Hạ Lão phu nhân nhẹ giọng nói.

Hạ Lão phu nhân chặt lưỡi, thằng cháu trai này của bà thì dở ai, nó không làm con bé sợ bỏ chạy thì bà đã mô phạt rồi. Nhưng mà biết đâu nó muốn bà đi để chữa lại không gian hai người cho nó, vậy thì lão bà đây cũng không ngăn chân chúng nó nữa.

“Phải, bà buồn ngủ rồi, phải đi ngủ... Uyển Khanh con từ từ ăn ha, các người cũng đừng đứng trong này làm gì, ra ngoài hết đi.”- Hạ Lão phu nhân nhìn người hầu phía sau ra lệnh.

Tất cả cúi đầu sau đó cùng bà rời khỏi.

Cả nhà bếp rộng lớn chỉ còn lại cô và hắn. Không khí này khiến cho Lôi Uyển Khanh vô cùng bất an.

Cô cúi đầu cả buổi, chỉ sợ ngẩng đầu lên sẽ đụng phải ánh mắt lạnh lẽo của hắn.

Không khí yên tĩnh này cùng lắm chỉ diễn ra mấy phút, sau đó đột nhiên cánh tay của cô bị một sức mạnh nắm lấy kéo đi, Lôi Uyển Khanh hoảng sợ hét lên, cả cơ thể nhỏ bé như không có chút trọng lực bị nhấc bổng lên không trung.

Cô cứ nghĩ mình sẽ ngã nhào xuống đất, nhưng khi nhìn lại cô đã ngồi trên đùi của Hạ Dĩ Niên, mà hai cánh tay của hắn cũng vô cùng mạnh mẽ tựa như gọng kềm giữ chặt lấy cô.

Ánh mắt của hắn sắc nhọn như lưỡi kiếm nhìn cô, từng chữ lạnh nhạt thốt ra: “Khi này nói gì với Khai Ca?”

Lôi Uyển Khanh biết mình không thể trốn, đành thành thật trả lời: “Tôi ấy này muốn xin lỗi anh ấy, vì chuyện của tôi khiến anh ấy chịu một phát súng.”

Sức lực từ cánh tay của Hạ Dĩ Niên cũng nói lòng, hắn thấy cô không giống nói dối vì thế cơn giận cũng tan đi phần nào. Hạ Dĩ Niên giờ tay vuốt nhẹ sống lưng của cô như an ủi: “Phát súng đó không hề bắn oan.”

Lôi Uyển Khanh không nói gì, cũng không muốn tranh luận với hắn. Cô biết những đạo lý thông thường vốn chẳng hề có tác dụng gì với hắn, hắn là ác quỷ, trong thế giới của hắn chỉ có mệnh lệnh và phục tùng hoàn toàn đầu có tình người.

Đột nhiên Hạ Dĩ Niên bóp mạnh cằm cô, ép cô quay lại, động tác tuyệt tình cho thấy hắn không hài lòng: “Em lại làm ra bộ mặt này với tôi rồi.”

Sự quật cường này của cô trước sau không thể bỏ đi, lại chọc giận hắn.

Lôi Uyển Khanh cắn chặt môi, cô không làm gì cũng chọc giận hắn được.

“Em đừng tưởng im lặng là hình thức chống cự tốt nhất, nhưng mà Khanh nhi, tôi chưa từng gặp qua cô gái nào khó trị như em vậy.”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi vuốt ve gương mặt nhỏ của cô, cảm giác mềm mại khiến cho hắn có chút hường thụ.

Đáy mắt Lôi Uyển Khanh hiện lên một tia kích động, giây trước giây sau liền nắm lấy bàn tay to lớn kia đưa lên miệng cắn mạnh.

Bao nhiêu phần hận nhiều ngày qua đều như chỉ trong phút chốc phát tiết qua hành động cắn người này.

Cô chỉ nghe thấy tiếng hừ lạnh của Hạ Dĩ Niên, hắn không động đậy, ngay cả cái nhúm mày cũng không có trong khi hàm răng của cô đã tê rần, vị tanh của máu khiến miệng cô chất chứa khó chịu buông tay hắn ra.

Lôi Uyển Khanh giờ tay lau sạch máu trên miệng mình, đột nhiên cả thân hình của cô bị đẩy xuống, Hạ Dĩ Niên gạt tay một cái, tiếng xoảng chói tai của bát đĩa vang lên, đồng thời cô bị đè lên bàn ăn.

Người hầu bên ngoài nghe thấy tiếng vang lớn như vậy cũng định chạy vào.

“Cậu hai...”

“Không ai được vào.”

Bị tiếng hét giận dữ của hắn chặn lại ngoài cửa, không ai dám bước tới.

Lôi Uyển Khanh dù trong lòng kinh hoàng, nhưng cô biết bản thân phải cố tỏ ra bình tĩnh. Vì thế cô không hề gãy dựa, không phản kháng, bị hắn ép lên bàn ăn cũng không loạn. Cô đưa mắt bình tĩnh nhìn cặp mắt lạnh lùng, sắc nhọn tựa chim ưng cũng đang nhìn cô chăm chăm.

Một lúc sau đáy mắt hắn hiện lên một tia tán thưởng, chậm rãi nâng khóe môi: “Rất tốt, cuối cùng em cũng học được cách bình tĩnh hơn rồi.”

“Tôi biết thứ anh muốn nhìn thấy chính là bộ dạng sợ hãi không có đường lui của tôi, tôi càng như vậy thì anh càng thích thú. Nếu như tôi đâu không lại anh, về mặt khí thế không lẽ cũng phải thua?”- Lôi Uyển Khanh lạnh lùng đối mặt hắn.

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ gật đầu thừa nhận: “Thông minh, cô gái em rất thông minh. Một cô gái còn chưa 18 tuổi nhưng lại vô cùng thông minh như em khiến tôi cảm thấy kì lạ, Khanh nhi, em đúng là thâm bất khả trắc*”

*Thâm sâu khó dò.

“Anh quá đề cao tôi rồi.”- Lôi Uyển Khanh dâng lên một cảm giác bất an: “Hạ Dĩ Niên, anh buông tha cho tôi đi...”

Hạ Dĩ Niên đối với lời thỉnh cầu này của cô cũng xem như không nghe thấy, bàn tay giờ ra vỗ nhẹ lên mặt cô: “Còn đau không?”

Lôi Uyển Khanh không chớp mắt, gần nửa phút mới hiểu hắn đang hỏi gì. Thân thể này của cô còn chưa 18 tuổi, chỉ trong hai ngày một đêm bị cưỡng

bạo bốn lần, thử hỏi xem có đau đến chết đi sống lại hay không. Nếu là thân thể trưởng thành kiếp trước của cô e rằng cũng chịu không nổi.

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ: “Thành thật trả lời cho tôi biết, còn đau không?”

Lôi Uyển Khanh cắn môi: “Đau, đương nhiên là đau.”

“Nếu chúng ta làm thêm một lần nữa, em có chắc vẫn còn đủ sức sống tiếp không?”- Hạ Dĩ Niên cúi đầu nói bên tai cô.

Lôi Uyển Khanh run rẩy, cô nhận thức được sự nguy hiểm.

Lại nghe tiếng cười của Hạ Dĩ Niên: “Vậy nên Khanh nhi, lúc này đừng làm tôi tức giận. Bây giờ tôi không thể đánh chết em, không thể giết chết em, tôi chỉ có thể... muốn chết em mà thôi. Mấy lời như cầu xin tôi buông tha cho em tốt nhất đừng nên nói thêm lần nữa, bởi vì... sẽ không bao giờ có chuyện đó.”

Âm thanh của hắn thật dễ nghe, như lời mời gọi của ma quỷ dụ hoặc người khác sa ngã.

Lôi Uyển Khanh không tự chủ được liến rùng mình sợ hãi, ngay sau đó mông cô truyền đến một trận đau chát. Hạ Dĩ Niên đánh mạnh lên mông cô một cái, khoe môi vẫn nở nụ cười nhìn cô: “Rõ chưa?”

Chỉ có hai chữ ngắn gọn như lại để lộ uy quyền kinh người.

Lôi Uyển Khanh cắn môi, không cam tâm nói: “Rõ...”

Hạ Dĩ Niên hài lòng đứng thẳng người, bế cô trở về phòng ngủ, giờ tay xoa đầu cô, giọng nói vẫn vô cùng bình tĩnh: “Ngủ đi, hôm nay tha cho em.”

Hạ Dĩ Niên không ở lại lâu, chỉ đơn giản bảo cô ngủ đi rồi sau đó rời khỏi.

Lôi Uyển Khanh thờ phào nhẹ nhõm, kiếp nạn đêm này cô qua rồi.

Lôi Uyển Khanh trằm chằm nằm im, cô không ngủ, cô đợi cho tới khi 12 giờ đêm, khi vệ sĩ bên ngoài cửa cũng rời khỏi. Cẩn thận xác nhận lần nữa, khi đã chắc chắn không còn ai bên ngoài thì mới quơ lấy điện thoại, tìm trong danh bạ số của Đàm Thiên rồi gọi đi.

Hỏi chuông dài đặng đặng kéo lên rồi cuộc cũng có tín hiệu trả lời.

“Trần Trần cô sao rồi?”- Đàm Thiên không đề cô nói trước, lên tiếng hỏi thăm.

“Tôi vẫn ổn, còn anh?”- Lôi Uyển Khanh cũng lo lắng, kể từ lúc tỉnh lại đây là chuyện cô lo nhất. Đàm Thiên vì cô mà chịu một phát đạn, cô không biết cánh tay trái của anh có vì thế mà bị phế đi không.

“Không sao, chỉ là vết thương ngoài da, không đáng nhắc tới.”- Đàm Thiên hơi cười, nhưng có lẽ giọng cười cũng không vui vẻ gì: “Hạ Dĩ Niên không làm khó cô chứ? Hôm đó sau khi cô rời đi, thủ hạ của hắn như bị điên tất cả đồng loạt tự tử, cảnh tượng hết sức kinh hoàng.”

Bàn tay cầm điện thoại của Lôi Uyển Khanh run lên, đồng loạt tự tử? Chuyện này quả thật là chuyện hoang đường, quá hoang đường.

“Đàm Thiên, cậu của anh...”- Người cậu kia của Đàm Thiên cũng là người ngoài cuộc, hôm đó sau khi bị một phát súng kia bắn vào thì luôn bất động, không lẽ đã...

Quả nhiên, giọng nói Đàm Thiên u sầu hẳn đi: “Cậu ấy không qua khỏi. Nhưng không sao, cô không cần áy náy vì chuyện này, cậu tôi mắc bệnh ung thư giai đoạn cuối, vốn dĩ cũng không còn bao nhiêu thời gian, ra đi dứt khoát như vậy có lẽ là một phương thức tốt giảm bớt đau đớn cho ông ấy.”

Từng câu từng chữ Đàm Thiên đều nói rõ anh không trách cô, anh cứu cô nhưng không mong cô vì chuyện này mà áy náy. Sự chân thành này của anh khiến cho Lôi Uyển Khanh càng thêm áy náy không yên. Bên kia Đàm Thiên vẫn còn nói gì đó, có điều tín hiệu ở đây không tốt, vốn dĩ căn phòng này từ sau vụ cô leo cửa sổ kia đã bị Hạ Dĩ Niên phong tỏa kín đáo, sóng truyền vào vô cùng yếu.

Lôi Uyển Khanh chạy tới bên cửa sổ, cố gắng bắt một ít tín hiệu đường truyền từ bên ngoài.

“Đàm Thiên, tôi rất xin lỗi...”

Đàm Thiên lại cười: “À, phải rồi...tôi nghe Hạ Dĩ Niên gọi cô là...Khanh nhi?”

“Chuyện này dài lắm, tôi sẽ kể cho anh nghe sau. Tóm lại bây giờ...tôi là Lôi Uyển Khanh, con gái của Lôi Hiệp Vũ.”- Lôi Uyển Khanh cứ cảm thấy trong lòng bất an không yên, tuy vẫn cố gắng giữ bình tĩnh trong giọng nói để không làm Đàm Thiên lo lắng nhưng cảm giác bất an này lại cứ tăng dần theo thời gian nói chuyện với anh.

Đàm Thiên cất tiếng kinh ngạc: “Cô là người của Lôi gia? Thân phận thật lớn.”

“Đừng nói chuyện này nữa, bây giờ... anh vì tôi đắc tội Hạ Dĩ Niên, anh ta có để yên cho anh ở Hoàng Thịnh không?”- Lôi Uyển Khanh lại lo lắng hỏi.

“Cô nghĩ xem, với tính cách của Hạ Dĩ Niên anh ta có dễ yên cho tôi tiếp tục ở Hoàng Thịnh chừng mắt anh ta không? Mỗi khi này tôi vừa nhận được thông báo sa thải từ Hoàng Thịnh, tốc độ cũng rất nhanh. Trần Trần... à không Uyển Khanh, cô và Hạ Dĩ Niên có quan hệ gì vậy?”- Đàm Thiên có thắc mắc này từ lúc nhìn thấy cô tàn tạ ngồi bên lề đường, nhưng cho đến bây giờ anh không thể cứ giữ thắc mắc này mãi trong lòng nữa. Ban đầu một Triệu Trường Bách nhảy ra nói là bạn trai của cô, bây giờ lại có thêm một Hạ Dĩ Niên chen ngang vào. Ban đầu cô là Trần Trần, bây giờ lại là cô chủ nhỏ của Lôi gia Lôi Uyển Khanh.

Tất cả những chuyện này như một kịch bản cho một bộ phim dài tập hết sức ly kì, khiến Đàm Thiên vô cùng tò mò.

Lôi Uyển Khanh chần chờ một chút: “Tôi... tôi cũng không biết...”

Cô cảm thấy không khí xung quanh ngày càng quỷ dị, mà chính cô cũng không biết tại sao.

“Uyển Khanh?”- Đàm Thiên bên kia thấy cô đột nhiên im lặng cũng cảm nhận được sự bất thường: “Uyển Khanh, cô sao vậy?”

Sau đó anh nghe thấy tiếng roi xoảng của điện thoại, mọi tín hiệu tắt đi, Đàm Thiên căng thẳng gọi lại nhưng lại không có tín hiệu nào.

Mà bên phía bên Lôi Uyển Khanh cũng là một loại không khí có thể giết người.

Cô cảm nhận được sự nguy hiểm, cô vội vàng quay lại, có điều cô không ngờ tới lại chính là phía sau cô có người đang đứng, hơn nữa là đứng rất gần cô.

Là Hạ Dĩ Niên.

Hắn vào đây từ lúc nào, hắn đã đứng đây bao lâu rồi, tại sao cô hoàn toàn không hề hay biết?

Lôi Uyển Khanh trừng lớn đôi mắt xinh đẹp, không tự chủ lùi ra sau vài bước.

Gương mặt anh tuấn, từng đường nét như được điêu khắc tỉ mỉ, cương nghị mà lạnh lùng. Ánh mắt âm trầm mà thâm thúy tựa như mặt hồ không thấy đáy khóa chặt bộ dáng sợ hãi như con thú nhỏ không có đường trốn của Lôi Uyển Khanh.

Bên môi Hạ Dĩ Niên gọi lên ý cười lạnh lùng: “Tôi thật không ngờ em lại còn có gan trong phạm vi của tôi tự tưởng tôi đàn ông khác đây, Khanh nhi, em quả là khiến tôi mờ mịt tầm mắt.”

Lời của hắn, giọng điệu của hắn giống như là đang tán thưởng, nhưng vì nó quá lạnh lùng lại khiến cho Lôi Uyển Khanh sợ hãi, giọng nói cô run rẩy: “Sao... sao anh lại ở đây?”

Chẳng phải hắn đã về phòng ngủ rồi hay sao? Cô cũng đợi cho tới giữa khuya mới dám gọi điện thoại, sao hắn lại vào đây?

“Tôi ngủ không được, vì thế mới chứng kiến được một màn đặc sắc này.”- Hạ Dĩ Niên cười lạnh.

Lôi Uyển Khanh sợ hãi muốn bỏ chạy, nhưng mà giờ đây phía sau cô là mặt kính cửa lạnh lẽo, trước mặt là một con người đáng sợ còn hơn cả ma quỷ. Bốn phía trong căn phòng đều là tường đá, làm sao cô đủ sức thoát khỏi nơi này.

Lôi Uyển Khanh biết Hạ Dĩ Niên đã bắt đầu tức giận, bởi vì ánh mắt hắn ngày càng trở nên lạnh lùng. Cô cũng biết mình sắp phải đối mặt với một trận phong ba bão vũ không nhỏ.

Quả nhiên ngay sau đó cánh tay cô bị tóm lấy sau đó Hạ Dĩ Niên không hề có chút thương tiếc mà ném cô lên giường. Ngã mạnh xuống giường khiến Lôi Uyển Khanh cảm giác như ruột gan cũng đảo lộn, kế tiếp giây sau đó hắn cũng đè lên người cô, dùng một lực không nhỏ để giữ chặt đầu cô lại.

Lôi Uyển Khanh chưa kịp phòng bị, hắn đã cúi đầu xuống mạnh mẽ hôn lên cánh môi kiều diễm.

Trên môi truyền đến từng trận tê ngứa, Lôi Uyển Khanh cắn chặt răng theo bản năng muốn trốn tránh. Dây thần kinh trên toàn cơ thể bị dọa cho căng lên đầy sợ hãi, mà nụ hôn kia lại vô cùng nóng bỏng, Hạ Dĩ Niên tùy ý xâm chiếm, bá đạo mà cuồng cuồng không cho phép cô trốn tránh.

Lôi Uyển Khanh quay đầu né tránh, nhanh chóng hét lên: “Hạ Dĩ Niên, anh làm những chuyện này là vì cái gì?”

Câu nói của cô khiến mọi hành động của hắn đột nhiên ngừng lại, Hạ Dĩ Niên nhíu mày nhìn chằm chằm gương mặt khó chịu của cô gái dưới thân.

Lôi Uyển Khanh thừa lúc hắn buông lỏng đột nhiên ngồi bật dậy đẩy hắn ra, cô liều mạng chạy về phía cửa, tay vừa chạm vào cửa đã bị một lực lớn như cuồng phong giật ngược trở lại. Có điều lần này cô không ngã lên giường mà là bị ném vào bức tường phía xa sau đó ngã đau đốn trên mặt đất.

Xương cốt như gãy vụn, cả người đau đến muốn tắt thở.

Hạ Dĩ Niên bước tới kệ tủ lấy thứ gì đó sau đó rất nhanh đi tới trước mặt cô, hắn cười lạnh, bộ dáng giống như ma quỷ: “Muốn chạy, em muốn chạy khỏi tôi sao? Nói cho em biết, có mơ cũng đừng mơ tới. Em hỏi tôi làm những chuyện này là vì cái gì, tôi trả lời cho em biết, tôi làm những chuyện này là vì em chính là món ăn kế tiếp của tôi, em phải tuyệt đối sạch sẽ, trên người không được có hương vị của tên đàn ông khác.”

“Cái... cái gì... Hạ Dĩ Niên, anh, anh định làm gì?”- Lôi Uyển Khanh hoảng sợ muốn nhích người ra sau nhưng lại bị mặt tường cản lại, cô kinh sợ bởi vì

cô nhìn thấy thứ mà Hạ Dĩ Niên cầm trên tay là một kim tiêm lớn, trong đó có một loại chất lỏng màu đỏ quý dị đang đung đưa sóng sánh.

Hạ Dĩ Niên cười, nhưng lại khiến người khác nổi da gà: “Khanh nhi, để tôi dạy em cách trả lời, sau này khi có người hỏi chúng ta có quan hệ gì, em hãy cứ nói em chính là người phụ nữ của Hạ Dĩ Niên tôi, bảo tên đó đừng vọng tưởng tới em, cắt xa em ra một chút.”

Hạ Dĩ Niên nói rồi nắm lấy cánh tay của Lôi Uyển Khanh kéo lại, nhìn kim tiêm kia tới ngày càng gần, sắc mặt Lôi Uyển Khanh xanh mét hoảng sợ liều mạng chống trả: “Không, ..không muốn, không muốn. . .”

“Không muốn? Em không muốn làm người phụ nữ của tôi?” - Đáy mắt hắn nổi lên những tia máu đáng sợ, trong lúc tức giận hiểu lầm câu nói của Lôi Uyển Khanh.

Cô là không muốn bị tiêm cái thứ không rõ nguồn gốc kia vào người.

Nhưng cũng không muốn làm người phụ nữ của hắn.

Lôi Uyển Khanh liều mạng chống cự, giãy dụa cả hai tay không để yên cho Hạ Dĩ Niên tiêm thứ kia vào người cô. Hạ Dĩ Niên lại bị hành động phản kháng này của cô làm cho tức giận, không nói một lời vung kim tiêm trong tay lên trực tiếp hướng bả vai của Lôi Uyển Khanh đâm xuống.

“A...” - Lôi Uyển Khanh hét lên đau đớn, nước mắt giàn giụa chảy ra.

Thứ chất lỏng kia vừa tiêm vào người cô, khiến cô đau nhức tựa hồ sống không bằng chết.

Hạ Dĩ Niên rút kim tiêm ra ném xuống đất, không có hành động gì tiếp theo, chỉ ngồi bên cạnh quan sát biểu cảm của cô.

Mà biểu cảm của Lôi Uyển Khanh lại vô cùng đa dạng, ban đầu từ đau đớn lại không hiểu sao trong người nảy sinh một loại cảm giác rất kì lạ. Từ từ cả cơ thể cô như có một ngọn lửa quý dị nhen nhóm, sau đó từng tế bào như bị thiêu cháy đi.

Lôi Uyển Khanh không ngóc, cô đã biết hắn vừa tiêm thứ gì vào người cô rồi.

“Uhm...khó...chịu...” - Cô ngã xuống mặt đất, toàn thân mất đi kiểm soát ườn ẹo khó chịu, miệng nhỏ lại không tự chủ được phát ra những tiếng ni non.

“Hạ Dĩ Niên...tôi cầu xin anh, tôi không dám nữa, anh...anh...” - Lôi Uyển Khanh vừa khóc vừa nói.

Hạ Dĩ Niên nhếch môi, giọng nói lạnh lùng hết như con người của hắn: “Cầu xin tôi làm gì em?”

Cả người Lôi Uyển Khanh bây giờ như có hàng ngàn hàng vạn con con trùng bay vào găm cắn, loại cảm giác thống khổ này thật sự so với chết còn không bằng.

Cô lại nghe thấy tiếng của hắn: “Cho dù bây giờ em có cầu xin, tôi cũng sẽ không chạm vào em. Em yên tâm, thứ thuốc này tuy rằng xuân dược nặng nhưng cũng không thể lấy mạng em được, em muốn tìm đàn ông tới giúp sao? Được, vậy trước tiên tôi cho em nếm thử cảm giác muốn bị đàn ông hung hăng chà đạp nhưng không được.”

Lôi Uyển Khanh nằm sấp ra mặt đất, hơi thở hỗn hển, giọng nói oán hận: “Hạ Dĩ Niên, anh mà ma quỷ, anh không phải người.”

“Không sai, tôi không phải người.” - Hạ Dĩ Niên không giận, ngược lại còn cười, nhưng mà ngay sau đó ánh mắt hắn hiện lên một tia sát ý khiến người khác nổi da gà. Hắn giơ bàn tay to lớn kéo lấy mái tóc của Lôi Uyển Khanh, khiến da đầu cô tê rần lên, sức lực này của hắn là muốn đem toàn bộ tóc trên đầu cô bứt ra.

Lôi Uyển Khanh kéo cô ngồi dậy, gương mặt hắn kề sát vào cô. Lôi Uyển Khanh kinh hãi, vì đau quá mà không còn sức để nói chuyện, chỉ có thể đưa ánh mắt đáng thương nhìn hắn.

Người đàn ông trước mặt có ánh mắt quá lạnh lẽo, đó là loại ánh mắt của người từng trải, bén nhọn đến nỗi cơ hồ có thể xuyên qua xương cốt nhìn vào nội tâm của người khác.

“Chính vì vậy, máu của em chính là nguồn sống duy nhất của tôi.” - Lôi Uyển Khanh chỉ nghe thấy hắn lạnh lùng nói ra câu đó, sau đó hắn đột nhiên chuyển hướng, nhắm đến cổ cô mà cắn thật mạnh.

“Đau...” - Lôi Uyển Khanh hét lên thất thanh, không nhận được hết lên một tiếng.

Hạ Dĩ Niên càng gia tăng sức lực, không định tha cho cô. Hắn giữ nguyên tư thế vùi đầu vào cổ cô, hơn nữa sức cắn mỗi lúc một mạnh hơn.

Lôi Uyển Khanh có cảm giác máu huyết cả cơ thể mình đã gần bị hút cạn.

Cho đến khi thời gian một chén trà trôi qua, tay chân của Lôi Uyển Khanh bắt đầu tê rần sau đó trở nên lạnh cóng.

Lúc này Hạ Dĩ Niên đột ngột buông cô ra, cả cơ thể nhỏ bé của Lôi Uyển Khanh mất đi trọng lực ngã xuống lại được hắn kéo lại, chỉ trong chớp lát đã nằm gọn trong lòng ngực hắn hôn mê.

Hạ Dĩ Niên bế cô đề lên giường, sau đó lạnh nhạt gọi: “Khải Ca.”

Lúc này bên ngoài, cánh cửa mở ra, Khải Ca có chút chần chừ bước vào: “Cậu hai có gì cần dặn.”

“Đem hộp cứu thương qua đây.”

“Dạ.”- Khải Ca vội rời đi, anh ta biết Hạ Dĩ Niên đột nhiên tới phòng của Lôi Uyển Khanh, linh cảm có chuyện chẳng lành liền âm thầm đi theo, cả quá trình đều đứng bên ngoài thấp thòm không yên. Nhưng có vẻ sự xuất hiện của Khải Ca không qua mắt được Hạ Dĩ Niên, hẳn đã biết từ sớm rồi.

Khải Ca quay lại, đem hộp cứu thương đặt lên bàn. Hạ Dĩ Niên chậm rãi dùng bông băng và thuốc khử trùng chấm lên vùng da vừa bị hấn cắn kia, nhẹ nhàng thoa thuốc, mỗi một động tác đều vô cùng thông thả. Hoàn toàn không thể nhận ra con ác ma điên cuồng hút máu người vừa rồi và hẳn là một.

“Khải Ca, cậu đối với cô ấy có hứng thú sao?”- Hạ Dĩ Niên vẫn tự nhiên xử lý vết thương giúp Lôi Uyển Khanh, bất thành linh lên tiếng.

Một câu hỏi mà giống như là đe dọa hơn, Khải Ca rùng mình nhanh chóng đáp: “Thuộc hạ không dám.”

Hạ Dĩ Niên nhếch môi: “Không dám thì tốt, Khải Ca, tôi không muốn mất đi một thủ hạ tốt. Nhưng nếu cậu quá giới hạn dù chỉ một ly với cô ấy tôi sẽ không chần chừ xuống tay, cậu hiểu chứ?”

“Thuộc hạ đã hiểu.”- Khải Ca căng thẳng cúi người.

Hạ Dĩ Niên dán miếng băng keo cá nhân lên cổ Lôi Uyển Khanh, giúp cô cầm máu sau đó nhẹ nhàng vỗ về gương mặt nhỏ xanh xao nhợt nhạt của cô: “Nếu như vừa rồi tôi giết chết cô ấy, cậu có xông vào không?”

“Cậu hai sẽ không giết cô ấy.”- Khải Ca khẳng định, Hạ Dĩ Niên có thể dày vò có thể làm cho cô sống trong khổ sở nhưng tuyệt đối sẽ không giết chết cô.

Không phải vì cái gì khác, chỉ đơn giản là chưa đến lúc phải giết cô mà thôi.

“Tôi nói là nếu như.”- Hạ Dĩ Niên nhắc lại.

Khải Ca không dám dài dòng, trả lời: “Thuộc hạ sẽ không.”

Hạ Dĩ Niên im lặng vài giây đột ngột đứng lên rời khỏi phòng, bóng lưng uy nghiêm chỉ để lại một mệnh lệnh ngắn gọn.

“Tìm bác sĩ đến truyền dịch cho cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41: Chương 40: Tôi sợ mất em

Tấm rèm cửa màu trắng nhẹ nhàng bị gió thổi bay, thời tiết ngày càng trở nên ẩm áp, những cơn nắng nhẹ xuyên qua khung cửa kính phản chiếu vào gương mặt xinh đẹp dù là đang ngủ cũng thể hiện rõ sự bất an.

Lôi Uyển Khanh chậm rãi mở mắt, cơ thể hầu như rã rời.

Cô ngồi dậy, mỗi một cử động đều cảm nhận được sự đau nhức. Những vết thương trên cơ thể không ngừng âm ỉ khiến Lôi Uyển Khanh biết hôm qua vừa xảy ra chuyện gì.

Cô lại chọc cho Hạ Dĩ Niên tức giận, hấn tiêm vào người cô một loại xuân dược sau đó còn... hút máu cô.

Lôi Uyển Khanh giờ tay lên chạm vào miếng bông băng trên cổ, bị cơn đau làm cho giật mình.

Đêm hôm qua... rõ ràng là hấn hút máu cô. Không phải, đã nhiều lần Hạ Dĩ Niên dùng cách thức này để hút máu cô rồi, rốt cuộc thì hấn thật sự mà quý hay sao, sao lại có hứng thú với máu người như thế?

Lôi Uyển Khanh hoảng sợ, cô rất muốn bỏ trốn, nhưng bây giờ nơi này không khác gì ngục tù tầng tầng lớp lớp đều đó vệ sĩ canh gác, trên người cô lại vết thương chất chồng, cô có thể chạy đi đâu?

Điện thoại, phải rồi... điện thoại cô đâu?

Lôi Uyển Khanh loạng choạng bước xuống giường, xốc chăn gối lên tìm kiếm, điện thoại cô mất rồi.

Cô thật sự bị đẩy xuống đáy của tuyệt vọng.

Cô trước giờ luôn là con chim tự do tự tại, cô không thích, một chút cũng không thích cảm giác bị tù túng. Cô không muốn khuất phục trước bất kì ai, cô luôn bất bản thân phải kiên cường chống lại tất cả.

Cho đến hôm nay, lần đầu tiên bị quản chế, cô giống như một con phượng hoàng rực lửa bị con giá lạnh của người đàn ông kia dập tắt ngọn lửa đó. Hấn ngang tâng bá đạo bề gãy đôi cánh của cô, đem cô nhốt vào cái lồng nhỏ do chính hắn tạo ra.

Cảm giác này khiến cho một người quật cường như cô phải tuyệt vọng, là tận cùng tuyệt vọng.

Lôi Uyển Khanh lại lần nữa chán nản ngồi xuống nền nhà, ôm lấy hai đầu gối của mình, nước mắt lần nữa rơi xuống.

Từng giọt từng giọt như là những viên trân châu bị đứt đoạn, rơi xuống ướt đầm bộ váy của cô.

Lúc này cửa phòng được mở ra, trái tim của Lôi Uyển Khanh đột nhiên đập nhanh hơn. Cô bấu lấy váy áo, như một con thú nhỏ bị dọa kinh hãi nhìn người bước vào.

“Uyển Khanh...”- Hạ Lão phu nhân lấp ló bên ngoài cửa, vừa nhìn thấy cô ngồi dưới đất thì bước tới lo lắng: “Con bé này, sao lại ngồi dưới đất, mau lên giường ngồi đi.”

“Hạ Lão phu nhân...”- Uyển Khanh đưa mắt nhìn bà, sao bà lại lên được đây?

Hạ Lão phu nhân cười, như biết được thắc mắc của cô: “Ta lên đám thuộc hạ của Dĩ Niên lên đây đây, cháu yên tâm, Dĩ Niên đã tới Hoàng Thịnh rồi, không có ở lâu dài.”

Bà đỡ cô từ dưới đất đứng lên, xót thương nhìn những vết thương từ bầm tím đến trầy xước trên người cô: “Thằng quý sứ này, sao lại đối xử với một cô gái như thế? Có đau không, thật là...nếu không nhờ mấy lời tám nhảm của đám người làm ta còn tưởng rằng Dĩ Niên nó vì thích cháu nên mới đưa cháu về đây, thật không ngờ cái thằng này nó...”

Lôi Uyển Khanh cắn môi dưới, đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, cô quỳ xuống dưới chân bà.

Hạ Lão phu nhân khó hiểu, giờ tay muốn đỡ cô đứng lên: “Sao lại quỳ thế, mau đứng lên đi...”

“Hạ Lão phu nhân...xin bà giúp cháu...rời khỏi nơi này.”- Cô bạo gan cầu xin, nói ra lời này chỉ có thể chấp nhận hai kết cục. Một là Hạ Lão phu nhân đồng ý giúp cô, dựa vào địa vị của bà, chuyện cô thuận lợi rời khỏi hòn đảo này là chuyện dễ dàng. Hai là, bà không giúp cô, vậy thì sau đó cô sẽ phải đối mặt với sự tức giận của Hạ Dĩ Niên.

Nhưng cô tin, lần này cô nhất định sẽ thắng.

Hạ Lão phu nhân nhìn lại quan sát cô rất lâu, như là đang suy ngẫm vấn đề nào đó. Sau một lúc lâu, giọng nói hiền từ có chút chần chừ hỏi: “Cháu thật sự muốn rời khỏi?”

Lôi Uyển Khanh gật đầu: “Chỉ một thời gian ngắn ngủi nhưng mà...cuộc sống đối với cháu không khác gì địa ngục, Hạ Lão phu nhân, cháu không thể tiếp tục sống như vậy nữa, nếu còn tiếp tục ở lại chắc chắn cháu sẽ bị Hạ Dĩ Niên dày vò cho đến chết.”

“Làm sao có thể, cũng đâu đến mức nặng như thế.”- Hạ Lão phu nhân hoài nghi. Trước giờ cháu trai của bà chưa từng dùng phương thức này đối xử với một cô gái yếu đuối, lần này...cũng làm cho bà cảm thấy khó hiểu.

Lôi Uyển Khanh ngược lại giọng rất kiên định: “Thật sự, Hạ Lão phu nhân, người xem đi.”

Nói rồi cô ngẩng đầu chỉ vào vết kim đâm trên bả vai rồi vết cắn trên cổ, sau đó là những vết bầm tím đáng sợ trên tay.

Hạ Lão phu nhân không khỏi rùng mình: “Con nói...những vết thương này đều do Dĩ Niên gây ra.”

Lôi Uyển Khanh gật đầu.

Hạ Lão phu nhân không thể tin nổi, cháu trai của bà...từ bao giờ nó trở nên căm thù như thế? Hay là nó điên rồi?

“Được rồi...con đứng dậy trước...”

“Bà không đồng ý giúp con sẽ không đứng lên.”

Hạ Lão phu nhân xót xa định đỡ cô đứng dậy, nhưng Lôi Uyển Khanh kiên quyết nếu bà không giúp cô rời khỏi cô thà quỳ ở dưới đất.

Hạ Lão phu nhân thuyết phục không được cô, đành ngồi xuống ngang hàng với Lôi Uyển Khanh để dễ nói chuyện: “Được rồi, ta có thể giúp cháu rời đi, nhưng mà phải đợi khuya nay mới có thể. Bây giờ bên dưới nhà đều là thuộc hạ của Dĩ Niên, dù ta có là bà ngoại của nó thì bọn chúng cũng không nghe lời ta.”

Lôi Uyển Khanh gật đầu, có chút hồ nghi xác định lại: “Hạ Lão phu nhân, bà...thật sự giúp cháu sao?”

Hạ Lão phu nhân thở dài, vỗ vỗ mặt cô: “Con bé này số thật khổ, con đã làm gì đắc tội với nó mà để nó hành hạ con nặng tay như vậy? Dĩ Niên từ nhỏ là như vậy, nếu cháu không đụng tới nó nó cũng không đụng tới cháu.”

“Con cũng thắc mắc, con đã từng hỏi anh ta...nhưng mà...”- Lôi Uyển Khanh lắc đầu khó hiểu.

Hạ Lão phu nhân tò mò hỏi: “Nó nói thế nào?”

“Em không cần làm gì cả, chỉ việc em xuất hiện trước mặt tôi đã là một sai lầm rồi.”

Lôi Uyển Khanh chợt nhớ tới câu trả lời của Hạ Dĩ Niên, không lẽ sai lầm lớn nhất của cô thật sự là do cô đã xuất hiện trước mặt hắn?

Làn da trên cổ truyền đến một trận đau rất khiến Lôi Uyển Khanh nhũn mảy, sau đó lại như nhớ ra điều gì đó, cô quay qua Hạ Lão phu nhân: “Hạ Lão phu nhân, Hạ Dĩ Niên bình thường có sở thích đặc biệt nào hay không, ví dụ như là...thích máu chẳng hạn?”

“Máu? Ai lại thích máu làm gì, cháu làm như cháu trai bà là ma cà rồng chắc?”- Hạ Lão phu nhân phui tay, dường như nghe được chuyện cười.

Đáy mắt Lôi Uyển Khanh hiện lên một tia kích động, bàn tay nhỏ bé cũng không hiểu sao run lên liên tục.

Hạ Lão phu nhân nhìn lên đồng hồ, sau đó gấp gấp nói: “Không được, ta không thể ở đây quá lâu, ngoan, cháu cứ yên tâm, khuya nay ta đưa cháu rời khỏi.”

“Cảm ơn bà...”- Hạ Lão phu nhân cảm kích nói.

Hạ Lão phu nhân mỉm cười hiền hậu rồi sau đó rời đi.

Trong căn phòng lạnh lẽo thoáng chốc chỉ còn hơi thở của cô.

Lôi Uyển Khanh thần thờ ngồi dưới đất rất lâu, trong đầu cứ nghĩ đến việc chạy trốn tối nay.

Tuy có chút hy vọng nhưng cô lại có linh cảm kế hoạch này sẽ không dễ dàng trót lọt.

Mưa ngớt mây tan, ánh trăng xuyên qua những tầng mây đen dày đặc phản chiếu chút ánh sáng lạnh lẽo xuống tòa lâu đài nguy nga. Cổng lớn của lâu đài mở ra, chiếc xe thương vụ màu đen chậm rãi tiến vào.

Lúc này nằm ở trên phòng, Lôi Uyển Khanh cũng có cảm giác bất an lạ thường. Trái tim lại bất giác đập nhanh hơn bình thường, cô chạy tới cửa sổ nhìn xuống, trong lòng bắt đầu sợ hãi.

Hắn về rồi.

Lôi Uyển Khanh chạy đến bên giường nằm xuống giả vờ ngủ say. Cô cứ nghĩ Hạ Dĩ Niên chắc chắn sẽ nhanh chóng đến đây để tra tấn cô, nhưng mà qua cả nửa tiếng cửa phòng vẫn khép chặt.

Lôi Uyển Khanh cảm thấy có chút kì lạ thế nhưng vẫn không dám ngẩng đầu lên xem, nói không chừng hắn đang ở phòng hắn và quan sát nhất cử nhất động của cô qua màn hình camera.

Hôm nay cô phải chạy trốn, tốt nhất đừng gây ra những chuyện khiến hắn nghi ngờ thì hơn.

Nhưng con mọt mòi ngoài dự kiến ập tới, Lôi Uyển Khanh ban đầu từ giả vờ ngủ sau đó thiếp đi lúc nào không hay.

Cô ngủ một giấc thật sâu, còn mơ thấy một giấc mơ, trong giấc mơ đó có giọng nói của Khải Ca: “Cậu hai, ngày hôm nay cô Lôi rất ngoan ngoãn, hoàn toàn không gây náo loạn.”

Cô lại nghe thấy giọng nói như đang cười của Hạ Dĩ Niên, giọng nói hắn rất dễ nghe: “Ng ngoan ngoãn? Cô gái này càng ngoan ngoãn thì các người càng phải đề phòng.”

Sau đó thì thần kinh của Lôi Uyển Khanh cũng không còn đủ sức nghe tiếp nữa, cô mê mang ngủ thẳng giấc đến tận sáng hôm sau.

Thế là kế hoạch đào tẩu ngày thứ nhất của Lôi Uyển Khanh đã bị cái thói mê ngủ của cô làm thất bại. Nhưng những lời nói trong giấc mơ có thật là mơ không? Nhìn sang cái ghế để cạnh giường, sao cô cứ có cảm giác tối hôm qua Hạ Dĩ Niên đã tới đây, hắn có thể là ngồi ở vị trí đó quan sát cô.

Lôi Uyển Khanh lắc đầu, nếu như Hạ Dĩ Niên thật sự tới đây tại sao hắn lại không nắm đầu cô dậy mà tiếp tục hành hạ cô? Lại có thể để yên cho cô ngủ như thế?

Buổi trưa hôm nay Hạ Lão phu nhân lại lên lên chỗ cô, bà có chút khó hiểu tại sao không thấy cô xuất hiện, Lôi Uyển Khanh áy náy thành thật thú nhận do tối hôm qua mệt quá nên ngủ quên. Hạ Lão phu nhân trầm mặc một lúc sau đó nói: “Vậy thì đêm nay chúng ta lại tiếp tục kế hoạch, lần này cháu

không được ngủ quên nữa. Nhớ kĩ, đúng một giờ sáng hãy rời khỏi phòng, lúc đó là thời gian giao ca của đám vệ sĩ nên chính là khoảng thời gian canh gác lỏng lẻo nhất. Còn nữa, lúc đi bước chân tuyệt đối phải thật nhẹ nhàng, không được nhanh quá cũng không được chậm quá.”

Lôi Uyển Khanh nghiêng đầu khó hiểu: “Sao vậy ạ?”

Hạ Lão phu nhân cười cười giải thích: “Hệ thống an ninh ở nơi này vô cùng nghiêm ngặt, loại gạch trong cả tòa lâu đài này đều là thiết bị giám sát cảm ứng, chỉ cần bước chân của người nào có dấu hiệu bất thường thì ngay lập tức phòng giám sát sẽ phát hiện và phái người đến kiểm tra ngay.”

Lôi Uyển Khanh hiểu ra, chẳng trách cô cứ có cảm giác nhát cừ nhát động đều bị theo dõi, hóa ra là trên nền nhà cũng có mắt nhìn.

Hạ Lão phu nhân không thể ở lại lâu, cẩn thận dặn dò rồi rời khỏi.

Đêm nay cô phải giữ một tinh thần cực kì minh mẫn.

Màn đêm lại lần nữa bao phủ, Lôi Uyển Khanh giống như hôm qua, lên giường ngủ từ rất sớm. Lần này cô cố gắng giữ đầu óc tỉnh táo, tuy rằng nhắm mắt nhưng kì thực lại rất để ý tình huống xung quanh. Cho tới lúc khoảng 12 giờ, cánh cửa phòng mở ra, bàn tay để bên dưới tấm chăn của Lôi Uyển Khanh bắt gặp căng thẳng nắm chặt.

Là ai lại đến phòng cô vào giờ này?

Người đó đi tới, hương hoắc hương trên người nhanh chóng bao phủ hơi thở cô.

Là hân.

Hạ Dĩ Niên đến đây vào giờ này làm gì?

Lôi Uyển Khanh căng thẳng cơ hồ sắp toát cả mồ hôi, cô đợi xem hân định làm gì cô, nhưng mà qua nửa tiếng xung quanh cô vẫn chẳng có động tĩnh gì.

Hân đi rồi sao? Sao lại yên ắng như thế?

Lôi Uyển Khanh chần chờ một lúc, quyết định mở mắt ra quan sát, căn phòng từ bao giờ đã được tắt đèn trở nên tối tăm, nhưng Lôi Uyển Khanh vẫn cảm nhận được có một bóng đen đang ngồi ở chiếc ghế cạnh giường. Cô sợ hãi bị dọa đến mức hét lên một tiếng, bật ngồi dậy cảnh giác nhìn bóng đen kia.

Cô nghe thấy một tiếng cười trầm thấp.

Người đó vẫn ngồi yên, không hề động đậy. Thân hình cao lớn nhàn nhã tựa vào ghế, cô không thể nhìn rõ biểu cảm của hân nhưng vẫn cảm nhận được một khí thế lạnh như băng tỏa ra từ hân.

Hân cười, nhưng tiếng cười đó không hề có một chút gì gọi là vui vẻ.

“Hạ Dĩ Niên?”- Lôi Uyển Khanh mở to mắt, nhưng ánh sáng trong phòng quá yếu, cho dù có mở to mắt cũng không thể nhìn thấy người ngồi đằng kia là ai.

Lạy trời, không phải là ma chứ?

Cô nghe thấy giọng nói lạnh nhạt của người đàn ông kia: “Là tôi.”

Lôi Uyển Khanh thở dài, thật may mắn, không phải ma. Nhưng cũng thật xui xẻo, lại là hân.

Đèn trong phòng đột nhiên được bật lên, bóng tối bỗng chốc biến mất, loại ánh sáng chói mắt khiến cô có chút khó chịu đưa tay che mắt lại. Sau một lúc mới từ từ mở mắt ra quan sát hân...

Hạ Dĩ Niên ngồi vắt chéo chân, đôi mắt thâm sâu như chim ưng muốn săn mọi nhìn cô như là đang nghiên phán điều gì đó.

Lôi Uyển Khanh có chút mất tự nhiên, lại không dám có hành động trốn tránh. Thật ra cô rất muốn lui về sau một chút, càng cách xa hân thì càng tốt, nhưng mà thật sự là cô không dám. Mấy ngày nay cô nhận ra, chỉ cần cô có hành động trốn tránh, ánh mắt của Hạ Dĩ Niên sẽ hiện rõ sự bất mãn, ngay sau đó thì kết quả mà cô nhận được đều là đau đớn.

Mà đêm nay, chỉ còn chút xíu nữa là thời gian hẹn với Hạ Lão phu nhân cũng tới, cô càng không nên trong lúc này chọc giận hân.

“Giờ này... đã khuya như vậy rồi, anh còn đến đây làm gì?”- Lại còn ngồi im lặng ở đó trong bóng đêm nhìn cô chằm chằm, vừa nghĩ tới Lôi Uyển Khanh đã nổi da gà.

Sao hân có thể biến thái như vậy?

Hạ Dĩ Niên không trả lời, dùng đôi mắt bén nhọn hơn cả lưỡi dao kia nhìn chằm chằm cô.

Lôi Uyển Khanh bắt gặp sợ hãi nuốt nước bọt. Cô sợ phải đối diện với loại ánh mắt đó của hắn, nó giống như việc tâm tư của cô toàn bộ đều đơn giản hóa trong mắt của hắn vậy.

Cô không thích bị người khác nhìn thấu tâm tư của mình. Mà hắn lại có một loại sắc bén có thể nhìn thấu tâm tư của tất cả mọi người, bao gồm cả cô.

Qua một lúc lâu, đúng lúc Lôi Uyển Khanh cảm thấy mình sắp bị hắn nhìn đến không thể thờ thì Hạ Dĩ Niên đột nhiên lên tiếng, thấp giọng nói một câu: “Hôm nay dự báo thời tiết sẽ có bão lớn, bây giờ mà ra ngoài sẽ rất nguy hiểm”

Đôi mắt xinh đẹp của cô trừng lớn, không thể tin nổi nhìn Hạ Dĩ Niên.

Hắn cười lạnh một tiếng, dường như rất hứng thú mà quan sát biểu tình trên mặt cô.

Quả nhiên cô đã bị hắn nhìn trúng tâm tư rồi.

Lôi Uyển Khanh cắn môi, có chút bối rối: “Tôi làm gì muốn ra ngoài, tôi có thể ra sao?”

Hạ Dĩ Niên đột nhiên đứng lên, Lôi Uyển Khanh sợ hãi rùng mình cảnh giác nhìn hắn. Hắn giơ tay trực tiếp nhấc bổng cả cơ thể nhỏ bé của cô lên, Lôi Uyển Khanh hét lên một tiếng, ngay lúc cô cho rằng hắn sẽ ném cô xuống đất như lần trước thì Hạ Dĩ Niên chỉ xoay người cô lại, lưng của cô thoáng chốc đã dán chặt vào vòm ngực rắn chắc của hắn.

“Hạ Dĩ Niên anh...” - Hành động bất ngờ này của Hạ Dĩ Niên khiến Lôi Uyển Khanh khó hiểu, cô muốn quay lại nhìn hắn thì bị hắn nhấn mạnh xuống giường.

Hạ Dĩ Niên lạnh nhạt lên tiếng: “Ngồi yên.”

Kế tiếp hắn giơ tay lấy thuốc khử trùng trong hộp cứu thương ra, không nói lời nào giúp cô bôi lên vết cắn trên cổ. Lôi Uyển Khanh đau rất tới mức nghiến răng muốn quay đầu né tránh lại bị hắn bá đạo giữ lại.

Cô không dám phản kháng gì thêm, đành ngoan ngoãn để hắn bôi thuốc.

Từng giây qua đi, loại không khí hòa hợp này khiến cho Lôi Uyển Khanh cảm thấy xa lạ. Mà người đàn ông lạnh lùng phía sau lại không hề làm khó dễ cô mà còn giúp cô bôi thuốc, cảm giác dịu dàng này có phải là mơ hay không?

Bàn tay to lớn đầy sức mạnh lại như thể nhẹ nhàng dè dặt chạm vào vết thương của cô, sự nhu hòa bất chợt của hắn lại khiến tâm tư Lôi Uyển Khanh sinh ra một loại rung động.

Cái gì? Không thể nào!

Lôi Uyển Khanh cắn môi cố gắng dùng cơn đau để bản thân bình tĩnh lại, hắn là ác quỷ, hắn là kẻ đáng sợ nhất thế gian, cô làm sao có thể có loại ảo giác rung động vừa rồi được?

Yên tĩnh, yên tĩnh tới nỗi có thể nghe tiếng kim gió quay vòng.

“Có đau không?” - Hạ Dĩ Niên lạnh nhạt hỏi một câu, giọng điệu trầm ổn không chút cảm tình.

Lôi Uyển Khanh hít sâu, giờ thói quen cường dứt khoát nói: “Không.”

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ: “Nói xạo, tôi biết là rất đau.”

Lôi Uyển Khanh nghi hoặc, cô muốn quay lại nhìn gương mặt hắn lúc nở nụ cười sẽ như thế nào thì bị Hạ Dĩ Niên giữ chặt lại. Hắn ôm lấy cô từ phía sau, chiếc cằm cương nghị có chút uể oải tì lên vai cô, thờ dài một tiếng: “Khanh nhi, em đừng chống cự nữa, em đâu không lại tôi, càng chống cự sẽ càng thiệt thòi.”

Đáy mắt Lôi Uyển Khanh lướt qua chút bối rối: “Nếu như con người ta có cảm giác an toàn thì tự nhiên sẽ không phản kháng nữa.”

“Cảm giác an toàn?” - Hạ Dĩ Niên lặp lại lời cô, vòng tay bắt giữ gia tăng thêm chút sức lực.

Lôi Uyển Khanh gật đầu: “Chính là biến nơi này thành nhà của tôi, tôi không còn bị giám sát nữa, có thể tự do đi lại, đó mới là cảm giác an toàn.”

Hơi thở của hắn dần lạnh đi, khóe môi cũng theo đó mà cong lên một đường nguy hiểm: “Em lấy gì đảm bảo là em sẽ không nhân cơ hội bỏ trốn lần nữa?”

Lôi Uyển Khanh hơi nghiêng đầu, hắn là đang cho cô cơ hội thuyết phục hắn thỏa hiệp sao? Cô không nằm mơ đó chứ?

“Tôi sẽ không bỏ trốn nữa, lần trước... tôi đã sợ lắm rồi, làm sao dám thêm lần nữa. Với lại ở hòn đảo này tôi không có người quen, cũng không thể nhảy xuống biển để bơi vào đất liền, khắp nơi trên đảo đều toàn là tai mắt của anh, anh còn sợ cái gì?” – Lôi Uyển Khanh rất hợp tình hợp lý nói. Thật ra chính bản thân cô cũng bị khí thế của mình làm cho kinh ngạc, cô lại lần nữa tự đặt mình vào một ván cược khác. Mà nguy cơ thua cược lần này... rất cao.

Nhưng để có thể thuận lợi thoát khỏi nơi quỷ quái này, thoát khỏi sự tra tấn của Hạ Dĩ Niên, lần mạo hiểm này của Lôi Uyển Khanh vô cùng xứng đáng. Cùng lắm thì... hấn nổi giận rồi sẽ hành hạ cô thêm một trận nữa thôi.

Nhưng Hạ Dĩ Niên lại không hề tức giận, cất giọng trầm thấp: “Tôi sợ mất em.”

Lôi Uyển Khanh mở to đôi mắt xinh đẹp, đáy lòng chấn động không yên. Sau đó như bị lời của hấn dọa sợ, phản ngược tác dụng mà cười một tiếng: “Sợ không có ai để anh hành hạ chứ gì?”

Hạ Dĩ Niên phía sau im lặng vài giây, sau đó nhẹ nhàng ôm lấy mỹ nữ trong lồng ngực. Giọng nói vô cùng bình tĩnh nhưng lại lộ ra một tia đùa cợt: “Người khác thì tôi không biết, nhưng cô gái thông minh như em tôi nghĩ... em dám nhảy xuống biển dùng sức bơi vào đất liền lắm.”

Lôi Uyển Khanh nghe vậy, trong lòng có chút bất mãn quay lại trừng mắt nhìn hấn: “Tôi thông minh chứ không có liều mạng.”

Hạ Dĩ Niên bị bộ dáng của cô chọc cười, ánh mắt nhìn cô tăng thêm vài phần hứng thú. Hấn cúi đầu, hơi thờ bả đao phả vào tai cô, chậm rãi nói từng chữ: “Tôi buồn ngủ rồi, em ngủ sớm đi.”

Sau đó Hạ Dĩ Niên hít sâu một hơi, tham lam hít lấy hương thơm dịu nhẹ trên người cô, sau vài giây hấn đứng lên quay người rời khỏi.

Lôi Uyển Khanh nhìn đồng hồ treo tường, lại quá giờ hẹn với Hạ Lão phu nhân, lần này cô lại thất hứa, kế hoạch đào tẩu lại thất bại.

Lôi Uyển Khanh có chút thất vọng nằm lăn ra giường.

Thái độ vừa rồi của Hạ Dĩ Niên không rõ là đồng ý hay bác bỏ, nhưng sao hôm nay hấn lại dễ nói chuyện thế, chẳng những không bắt bẻ mà còn cho cô cơ hội thuyết phục hấn thỏa hiệp? Hay là tại vì hôm nay cô không chọc giận hấn nên hấn mới dễ chịu như thế?

Bắt quả sáng ngày hôm sau, khi mà Hạ Dĩ Niên vừa rời khỏi lâu đài thì Hạ Lão phu nhân cũng chạy lên phòng cô. Vừa vào phòng, bà không hề tra hỏi chuyện tại sao hôm qua cô lại dễ lời kế hoạch mà là vui mừng thông báo cho cô biết một tin.

Hạ Dĩ Niên không giám sát cô nữa.

Những vệ sĩ canh gác trước phòng đều bị đuổi đi hết, hấn nói cô có thể tự do đi lại trong lâu đài.

Lôi Uyển Khanh nghe xong mà hồn vía lên mây, cô không thể tin cuối cùng Hạ Dĩ Niên đã thỏa hiệp rồi.

Hấn thỏa hiệp rồi...

Lôi Uyển Khanh sung sướng chạy mở cửa chạy ra ngoài ban công, quả nhiên là không còn vệ sĩ nữa, cô có thể cảm nhận được ánh nắng đang làm nóng da của mình, có thể cảm nhận được con gió mát lạnh lướt qua mái tóc mình. Còn có thể nghe thấy tiếng chim hót, tiếng sóng biển, tiếng cười đùa của du khách phía xa.

“Con tự do rồi, cuối cùng con cũng tự do rồi.”- Cô quay qua nắm lấy tay Hạ Lão phu nhân vui sướng reo lên: “Hạ Lão phu nhân con thành công rồi, con có thể khiến Hạ Dĩ Niên thỏa hiệp rồi.”

Hạ Lão phu nhân cũng bật cười: “Con là đang vui mừng vì tự do hay vui mừng vì thuyết phục được thằng nhóc kia?”

“Cả hai, cả hai luôn.”- Lôi Uyển Khanh vô cùng thỏa mãn, cô cũng có chút bản lĩnh đấy chứ.

Hạ Lão phu nhân nheo mày: “Cô nhóc này, con cũng có chút bản lĩnh thật, trước giờ Dĩ Niên không dễ dàng gì thỏa hiệp với ai đâu. Nhưng mà...”- Hạ Lão phu nhân nhìn qua nhìn lại rồi cảnh giác kéo cô vào lại trong phòng đóng kín cửa lại.

Lôi Uyển Khanh nhanh chóng lên tiếng: “Hạ Lão phu nhân, đêm nay sẽ không thất bại nữa.”

“Con vẫn muốn rời đi? Dĩ Niên nó coi bộ đã hòa hoãn hơn rồi, con vẫn muốn rời đi sao?”- Hạ Lão phu nhân có chút không ổn.

“Hạ Lão phu nhân, con...con còn có một số việc cần giải quyết, không thể không đi.”- Lôi Uyển Khanh giải thích, cô còn phải trở lại thành Bách Nhật nghe ngóng tình hình của Yunus.

“Là chuyện gì?”- Hạ Lão phu nhân hỏi thăm, sau lại thấy Lôi Uyển Khanh không biết giải thích thế nào, cũng không muốn làm cô khó xử, bà phui tay một cái nói: “Thôi bỏ đi, nếu con không muốn nói ta sẽ không ép làm gì, có điều hôm nay mà thất bại nữa thì chắc sẽ khó có lần sau lắm đấy.”

Lôi Uyển Khanh gật đầu, mỉm cười cảm kích: “Cảm ơn Hạ Lão phu nhân...”

Hạ Lão phu nhân gật đầu: “Còn về việc Dĩ Niên hay qua phòng cháu, tối nay ta tìm cách là được, yên tâm, cứ giao cho ta.”

...

Buổi tối, từng đàn hải âu kéo nhau về tổ, để lại những tiếng vỗ cánh vọng lại từ phía biển khơi. Mặt biển phẳng lặng, sóng biển dạt dào nhẹ nhàng đung

đưa theo gió. Lôi Uyển Khanh ra ban công ngắm cảnh vật giống như thiên đường chốn nhân gian trước mặt, loại cảm giác này khiến cô cảm nhận được một sự yên bình.

Lôi Uyển Khanh mở mắt, đã tới giờ rồi. Hôm nay quả nhiên Hạ Dĩ Niên không đến phòng cô, như vậy kế hoạch có thể bắt đầu.

Lôi Uyển Khanh mở cửa phòng, cái đầu nhỏ lộ ra, khi thấy hành lang không có một bóng người nào thì mới cẩn thận bước từng bước một. Tuy rằng bị giam lỏng nhưng do bản sinh tính quan sát của cô luôn cực kì cao, mấy con đường dù chỉ cần đi qua một lần liền được Lôi Uyển Khanh khắc ghi lại. Mọi sự việc dù xa lạ đến đâu đều được thu vào tầm mắt và trí nhớ của cô, thế nên lần này đối với địa lý trong tòa lâu đài này cô cũng dễ dàng tìm được đường ra.

Quả nhiên vào giờ giao ca là lúc canh gác lỏng lẻo nhất, Lôi Uyển Khanh có thể thuận lợi chạy tới hoa viên, mà Hạ Lão phu nhân cũng đã đứng đợi sẵn ở đó. Vừa thấy cô thì liền chạy tới: “Sao rồi, an toàn chứ?”

“An toàn rồi ạ.”

“Chúng ta đi.”- Hạ Lão phu nhân nắm lấy tay cô đi về hướng cửa sau, dọc cả đường đi tâm trí Lôi Uyển Khanh đều vô cùng căng thẳng. Cho tới khi thật sự đã rời khỏi tòa lâu đài kia, Hạ Lão phu nhân dẫn cô đi một mạch đến bến cảng gần biển, bà nói gì đó với một người đàn ông trung niên rồi quay lại nhìn cô: “Con thuyền này đầu tiên chạy vào thành Cát An, sau đó sẽ tiếp tục duy chuyển đến thành Bách Nhật, cháu có thể trở về thành Cát An bằng đường này.”

Lôi Uyển Khanh đưa mắt nhìn con thuyền lớn chở đầy những bao hàng trước mặt: “Cảm ơn người, Hạ Lão phu nhân... người thả con đi như vậy sẽ không bị Hạ Dĩ Niên làm khó chứ?”

Hạ Lão phu nhân bật cười: “Thằng nhóc đó thương bà lão này còn hơn thương cha mẹ nó, nó thì làm khó gì được bà chứ. Mất đi một cô gái thôi mà, cũng lắm chiến tranh lạnh vài hôm thôi.”

“Vậy... bà đã dùng cách nào mà có thể giữ anh ta hôm nay không đến phòng con vậy?”

Hạ Lão phu nhân nhún vai nói ra một câu khiến Lôi Uyển Khanh sợ chết khiếp, bà nói: “Ta bỏ thuốc nó.”

Lôi Uyển Khanh bật chặt miệng mình lại, trời ạ, Hạ Lão phu nhân lại bỏ thuốc cháu trai mình?

Hạ Lão phu nhân chớp chớp mắt: “Là thuốc mê.”

Lôi Uyển Khanh thở phào, như quả bóng bị bom căng rồi sau đó xì hơi. Hạ Dĩ Niên là người thế nào, sao hắn có thể dễ dàng sập bẫy như thế, chính vì Hạ Lão phu nhân là bà ngoại của hắn, mà Lôi Uyển Khanh có thể nhìn ra hắn đối với bà luôn có sự tôn kính lẫn tình bà cháu, chính vì thế hắn mới không hề phòng bị để bà tính kế hắn.

Tàu sắp chuẩn bị rời khỏi bến, Lôi Uyển Khanh quay qua tạm biệt Hạ Lão phu nhân rồi theo thuyền trưởng lên tàu.

Bên trong tàu còn có hẳn một gian phòng đặc biệt dành cho cô, xem ra nhờ có Hạ Lão phu nhân mà thuyền trưởng mới chu đáo với cô như vậy. Thức cả đêm, bây giờ khiến Lôi Uyển Khanh cực kì buồn ngủ, cô vươn vai một cái nằm xuống giường ngủ một giấc ngon lành.

Trong mơ cũng không khỏi mỉm cười, kế hoạch đào tẩu lần thứ ba của cô thành công rồi.

Sáng hôm nay trên hòn đảo này xuất hiện rất nhiều người hầu của của Hạ gia lẫn vệ sĩ riêng của Hạ Dĩ Niên, sắc mặt ai cũng trắng bệch, những bước chân hoảng loạn chạy khắp nơi tìm kiếm. Một loại không khí vô cùng căng thẳng lẫn lo lắng bao phủ xung quanh.

Cuối cùng bọn họ đành tay không trở về...

Trong tòa lâu đài lớn bây giờ là một loại không khí lạnh lẽo cô đặc lại khiến người ta khó thở.

Hạ Lão phu nhân hồi hộp nâng tách trà lên uống một ngụm, cẩn thận liếc mắt về phía người đang ngồi phía xa.

Khải Ca chạy tới, hướng Hạ Dĩ Niên thông báo: “Cậu hai, đã tra camera trên toàn hòn đảo rồi. Cô Lôi lên một chiếc thuyền rời khỏi.”

“Đã tra ra chiếc thuyền đó đi đâu chưa?”- Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt liếc mắt, giọng điệu hờ hững không nhìn ra vui buồn.

“Một là thành Cát An, sau đó là thành Bách Nhật.”

“Cho dù lục tung cả hai thành phố này lên cũng phải tìm ra cô ấy.”- Hạ Dĩ Niên trầm thấp hạ mệnh lệnh, sau đó bổ sung thêm: “Trừ Khải Ca ra, các người tự tử hết cho tôi.”

Đám vệ sĩ phía xa nhất thoi run lên liên tục, đồng loạt quỳ xuống sợ hãi cầu xin: “Cậu hai tha mạng...”

Hạ Dĩ Niên cười lạnh: “Một con đàn bà cũng giữ không được, các người lấy tư cách gì sống tiếp?”

Hạ Lão phu nhân lúc này thấy tình thế không ổn liền hắng giọng: “Chuyện này... Dĩ Niên, cũng không cần tự giết người của mình, tội nghiệt thật lớn, hôm

nay bà ăn chay, cháu đừng sát sinh được không?”

Hạ Dĩ Niên nghe thấy những lời này, cười như không cười, nói: “Bà ngoại phóng sinh đồ tốt của cháu, công đức đã đủ nhiều rồi, không cần tích thêm đức nữa.”

Hạ Lão phu nhân nghiêng răng nghiêng lợi, cả buổi trời cũng không nói được lời nào.

Hạ Dĩ Tường cố nén cười ngồi một bên thì liền bị bà trừng mắt tức giận.

Hạ Dĩ Niên đột nhiên đứng lên, hướng đám vệ sĩ ra lệnh: “Tạm thời giữ mạng các người lại, chia làm ba đội đi tìm khắp mọi ngõ ngách ở Bách Nhật và Cát An cho tôi, tìm không được thì tự giác đem đầu tới đây.”

“Dạ, cậu hai.”- Tất cả như được ân xá, vội vàng chia nhau chạy đi tìm.

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên bây giờ toàn là giá lạnh, hay lắm Lôi Uyển Khanh, em lại tính kế tôi thêm một lần nữa. Cái gì mà tự do, cái gì mà an toàn, tất cả đều là chiêu trò của em. Em biết tôi đối với bà ngoại mình sẽ không cảnh giác vì vậy em tìm đến sự giúp đỡ của bà, được lắm, chiêu này của em khiến tôi trở tay không kịp.

Hạ Dĩ Niên mạnh mẽ vung tay, chiếc bình hoa đặt trên kệ tủ bị ném vỡ tan tành dưới đất, kèm theo đó là âm thanh gần như là hét lên tiếc nuối của Hạ Lão phu nhân: “Cái bình cổ của ngoại!”

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ, không sao, rất nhanh thôi tôi sẽ tóm được em.

Hắn sai bước rồi đi, để lại Hạ Lão phu nhân ôm trái tim đau nhói: “Dĩ Tường cái bình mới mua... đồ của ngoại...”

Hạ Dĩ Tường vỗ vỗ lưng bà: “Bà phải cảm thấy may mắn vì thứ vỡ đi là cái bình đi, bà mà không phải bà ngoại của chú ấy thì thứ vỡ đi chính là bà đấy.”

“Không phải chứ, không nghiêm trọng vậy chứ...”- Hạ Lão phu nhân bĩu môi, bà chỉ đơn giản là thả đi một cô gái thôi mà, có cần phải tạo nên hậu quả nghiêm trọng vậy không?

Hạ Dĩ Tường nghiêm túc gật đầu: “Cháu chưa từng nhìn thấy chú ấy tức giận như vậy đâu.”

Hạ Lão phu nhân nhướn mày, đúng vậy, bà chưa bao giờ nhìn thấy Hạ Dĩ Niên tức giận như hôm nay. Cháu trai này của bà từ nhỏ đã điềm tĩnh, cho dù là bất mãn thì sao, chỉ cần một cái chau mày liền khiến người khác kinh hãi, nó vốn không cần phải thể hiện sự tức giận ra mặt.

Mà Hạ Dĩ Niên lại càng không phải là mẫu người thích để lộ ra suy nghĩ tình cảm của mình, có đôi khi chính bà cũng khó hiểu được thẳng cháu này. Lúc nó cười chưa chắc là đã vui vẻ, nụ cười đó lại có khi ẩn chứa một sự nguy hiểm đáng sợ.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Chương 41: Căng Thẳng Trên Tòa (1)

Bầu trời Bách Nhật trong xanh lạ thường, nắng gắt phủ xuống làm không khí càng thêm nóng bức. Ấy thế mà trên đường vẫn nghẹt đầy xe cộ, cho dù thời tiết có như thế nào thì cũng không thể làm chậm nhịp độ đô thị ở đây.

Nhưng thời tiết nóng lại làm cho lòng của Lôi Uyển Khanh nóng còn hơn cả như thế. Vừa cập bến cô đã nghe người dân truyền tai nhau tin tức Yunus phá sản. Lý Gia Hân chắc chắn là không có tiền xài nên làm liều, trong vòng một đêm cô ta đem cổ phiếu của Yunus rao bán, chuyển nhượng cả tập đoàn lại cho người trả giá cao nhất.

Chuyến này Yunus thật sự đã rơi vào thế hạ phong, hoàn toàn không có đường chống trả.

Cô mặc kệ quy tắc của mẹ mình như thế nào, lần này phải thuyết phục bà làm theo kế hoạch của cô cho bằng được. Lôi Uyển Khanh bắt taxi chạy thẳng tới Yunus, bên ngoài không có bảo vệ, đại sảnh vắng hoe đến mức nếu hét lớn vẫn có thể nghe thấy tiếng vọng rất rõ. Bàn ghế làm việc của các bộ phận đều phủ một lớp bụi mỏng, logo biển hiệu khắc tên của tập đoàn cũng bị tháo xuống.

Từng là một tập đoàn dẫn đầu trong ngành đá quý, lại vì cô mà thành ra tan hoang thế này.

“Tôi không biết nên gọi cô là Lôi Uyển Khanh hay là Trân Trân đây?”- Ở phía xa từ lúc nào mà Đạt và Tuấn cũng xuất hiện, hai người đi về phía cô, lạnh nhạt hỏi.

Lôi Uyển Khanh cười nhẹ, xem ra chuyện thân phận không giấu được nữa rồi: “Hiện giờ tôi là Lôi Uyển Khanh.”

Tuấn nhíu mày, cảnh giác lên tiếng: “Tôi không cần biết cô là Lôi Uyển Khanh hay Trần Trân, nếu cô dám có ý định xấu với bà chủ tôi nhất định sẽ không bỏ qua cho cô.”

Lôi Uyển Khanh dờ khóc dờ cười, anh hai à, tôi đến để giúp các người, trên mặt tôi viết rõ ba chữ ‘có ý tốt’ đấy. Nhưng mà không sao, tôi biết được anh trung thành như vậy, tôi cũng rất vui, không chấp nhặt làm gì.

“Hãy dẫn tôi đến gặp bà Dương.”

“Bà chủ biết cô thế nào cũng sẽ đến, đang đợi cô trên phòng.”

Lôi Uyển Khanh gật đầu đi theo sau Đạt và Tuấn. Một lần nữa bước chân vào đây, cảm giác lúc trước lại ùa về. Hành lang bây giờ vắng vẻ, không giống lúc trước, cứ hễ cô đi tới đâu các nhân viên liền cúi chào tới đó. Không khí của Yunus lúc trước sôi động bao nhiêu, náo nhiệt bao nhiêu, bận rộn bao nhiêu, còn bây giờ...

Lôi Uyển Khanh không khỏi thờ dài một tiếng, đồng thời bước vào thang máy.

Cửa thang máy đóng lại, Đạt hơi quay đầu nhìn cô: “Nếu cô thật sự có ý tốt tôi rất cảm kích.”

“Tôi đương nhiên là có ý tốt, lần này đến đây là để thuyết phục bà Dương về kế hoạch lần trước của tôi.”- Lôi Uyển Khanh lạnh nhạt trả lời.

Tuấn lên tiếng: “Nếu vậy thì cô không cần thuyết phục nữa, hôm qua bà chủ đã cho mời Vu An Di đến để thảo luận về vấn đề này rồi. Thật ra tình thế trước mắt đối với chúng ta vô cùng bất lợi, cũng chỉ có kế sách này của cô, xem như là phép thử.”

Lôi Uyển Khanh bật cười, phép thử? Không, kế sách của cô trước giờ luôn thành công tuyệt đối, chưa bao giờ là phép thử cả.

Lần này đến đây, bước chân vào Yunus lần nữa, cô đã chuẩn bị một tinh thần chiến đấu vô cùng tốt.

Đạt và Tuấn dẫn cô đến phòng chủ tịch, lúc Đạt định gõ tay mở cửa thì bên trong có tiếng nói truyền ra, Lôi Uyển Khanh ra dấu cho cậu ngưng lại.

“Cháu mặc kệ là ai nghĩ ra loại kế sách này, dù cho bây giờ tình thế của chúng ta có nguy hiểm thì cháu cũng sẽ không làm trái nguyên tắc của mình.”- Một giọng nói nữ tính dễ nghe truyền ra, giọng điệu có phần kiên quyết.

Sắc mặt Lôi Uyển Khanh hơi trầm xuống vài phần.

Đó là Vu An Di, là luật sư đại diện của tập đoàn Yunus, một người nổi tiếng là bách chiến bách thắng trên tòa án. Cũng là thuộc hạ và là bạn thân duy nhất của Dương Anh Thi cô. Đương nhiên cô biết Vu An Di trước giờ luôn giữ đúng nguyên tắc chính nghĩa của mình, năng sẽ không dễ dàng lừa dối quan tòa, xóa bỏ nguyên tắc của mình.

Dương Cẩm Vân lại ra sức thuyết phục: “Ban đầu bác cũng như cháu, nhưng mà... hiện giờ chỉ còn lại Yunus, không thể để mất luôn cả quân cờ cuối cùng này, đây chỉ là thân bất do kỷ mà thôi. Cháu xem như là giúp bác một lần, có được không?”

“Bác gái, đây không chỉ đơn giản là vấn đề nguyên tắc của cháu. Ok, cháu có thể bỏ đi nguyên tắc của mình sang một bên, nhưng mà chúng ta đều biết rõ cái chết của Anh Thi là do Lý Gia Hân gây ra, là mưu sát, bây giờ chúng ta đứng lên nói cô ấy tự sát vậy thì được lợi cho Lý Gia Hân kia quá rồi. Về sau nếu như cháu có tìm được bằng chứng thì cũng không thể tố cáo Lý Gia Hân giết người được.”- Thời gian qua Vu An Di liên tục tìm bằng chứng để chứng minh cái chết của Dương Anh Thi là mưu sát, nhưng mà... Lý Gia Hân hành động quá kín đáo, năng căn bản không tìm được gì.

“Chứng minh đó là một vụ mưu sát rồi thì được cái gì, Lý Gia Hân sẽ phải vào tù còn Yunus vẫn sẽ mất đi. Tôi nghĩ nếu như Dương Anh Thi còn sống, thứ cô ấy muốn nhìn thấy chính là Yunus trở nên hưng thịnh chứ không phải dùng Yunus chứng minh cái chết của cô ấy.”

Giọng nói kiên định, trong trẻo mà lạnh lùng đồng loạt của Lôi Uyển Khanh vang lên, cô mở cửa bước vào, thành công thu hút sự chú ý của hai người kia.

Vu An Di khó hiểu nhìn cô. Dương Cẩm Vân vừa nhìn thấy Lôi Uyển Khanh thì trên mặt lộ rõ sự vui mừng, bà quay qua Vu An Di: “Đây chính là người đã nghĩ ra kế hoạch lần này đấy.”

Vu An Di nghe thế, ánh mắt hiện lên sự đánh giá cô gái trước mặt. Cô nhóc chỉ khoảng 18 tuổi thì sao lại có đầu óc sắc sảo như vậy được?

Hơn nữa lại còn có cái gan lừa gạt cả quan tòa?

Vu An Di đưa tay ra: “Xin chào, cô là ... Trần Trân sao?”

Lôi Uyển Khanh lịch sự bắt tay nàng, nhả nhận nói: “Thật ra tôi là con gái thứ bảy của Lôi Hiệp Vũ, Lôi Uyển Khanh.”

Dương Cẩm Vân đứng phía sau lên tiếng: “Thì ra là cô chủ nhỏ của Lôi gia, chẳng trách lại khiến ta cảm thấy quen mắt.”

Lôi Uyển Khanh mỉm cười nhẹ nhàng nói: “Vu An Di, cô đi theo Dương Anh Thi hai năm, khoảng thời gian đó cô ấy đối xử với cô thế nào?”

Vu An Di quay mặt đi chỗ khác, không chút chần chừ nói: “Hết lòng nâng đỡ.”

Lôi Uyển Khanh gật đầu: “Tôi tin cho đến lúc chết đi, nỗi lo lắng duy nhất của cô ấy chính là Yunus. Chẳng lẽ cô thật sự muốn tro mắt nhìn Lý Gia Hân đem Yunus dâng cho kẻ khác hay sao? Cô kiên quyết giữ vững nguyên tắc của mình, thà đứng nhìn tâm huyết của người hết lòng nâng đỡ cô sụp đổ trước mắt cũng không giúp đỡ?”

Vu An Di phì cười: “Được rồi, cho là như vậy, tôi có đồng ý giúp các người đi chẳng nữa thì... chúng ta không có bất kì bằng chứng có lợi nào. Tờ hợp đồng đó ghi rõ là chuyển nhượng của Yunus lại cho Lý Gia Hân, trên đó còn có chữ kí của Anh Thi, chúng ta còn có thể làm gì được? Lúc lên tòa tôi phải nói chuyện bằng chứng cứ, như vậy làm sao tôi cãi thắng được?”

“Cho tôi một ngày.”- Lôi Uyển Khanh đột nhiên lên tiếng.

Câu nói của cô không thể hiện rõ ý khiến tất cả người có mặt đều khó hiểu nhìn cô. Vu An Di nhíu mày: “Gi cơ?”

Lôi Uyển Khanh cười nhẹ, ánh mắt vô cùng bình tĩnh và tự tin nhìn nàng: “Các người cho tôi một ngày, tôi đảm bảo đem đầy đủ chứng cứ lên trình tòa.”

Dương Cẩm Vân cũng bị câu nói này của cô làm cho sững sờ, bà nghe nói cô chủ nhỏ của Lôi gia vừa nhu nhược vừa y lại vào gia thế, trí thông minh lại thấp đến cực điểm, nhưng qua vài lần tiếp xúc bà lại cảm thấy cô gái này chẳng có nét tương đồng gì với Lôi Uyển Khanh, ngược lại... là tương đồng với con gái bà, Dương Anh Thi nhiều hơn.

Đặc biệt là loại bình tĩnh trước tình thế nguy cấp này, một cô gái 18 tuổi như Lôi Uyển Khanh làm sao lại có được?

“Cô... khẳng định?”- Vu An Di rõ ràng cũng có cùng suy nghĩ với Dương Cẩm Vân.

Lôi Uyển Khanh gật đầu: “Trước tiên, tôi muốn cô chắc chắn lại lần nữa, cô có đồng ý giúp Yunus không?”

Vu An Di hơi cụp mắt, giữa nguyên tắc và người đã từng hết sức nâng đỡ mình lên hàng luật sư nổi tiếng như hôm nay thì nàng biết là nàng nên chọn cái nào. Thế nhưng... đối với cô gái trước mặt, dù cô ấy tạo cho nàng cảm giác là một người không đơn giản nhưng nàng đối với cô ấy chưa hiểu biết nhiều, ít nhiều cũng có sự nghi ngại.

Phải qua vài phút suy nghĩ, cuối cùng Vu An Di cũng quyết định: “Được, tôi giúp mọi người.”

Lôi Uyển Khanh mỉm cười, không hổ danh là đại luật sư của Yunus, cách nhìn người của cô quả thật không sai.

“Được, vậy trước tiên cô mau đi khởi tố với phía tòa án. Cứ nói Lý Gia Hân âm mưu chiếm đoạt tài sản, đợi khi tòa lãnh án thì tôi đã tìm đủ bằng chứng rồi.”- Lôi Uyển Khanh cẩn thận phân phó: “Cô yên tâm, việc làm lần này tuy có mạo hiểm, nhưng tôi dám lấy tính mạng của mình ra đảm bảo chúng ta sẽ thắng.”

Vu An Di gật đầu: “Được, tôi biết rồi.”

Lôi Uyển Khanh nhìn sang Dương Cẩm Vân, cẩn thận hỏi: “Bác gái, bác có dư cái điện thoại nào không?”

...

Lúc rời khỏi Yunus đã là giữa trưa, Lôi Uyển Khanh phải mất ba phút mới có thể gọi được taxi, thời tiết nóng bức thế này khiến cô vô cùng khó chịu. Lúc ngồi vào xe chỉ đơn giản nói: “Tôi tiểu khu X.”

Tài xế gật đầu, chậm rãi chuyển hướng xe.

Lôi Uyển Khanh cầm chiếc điện thoại Dương Cẩm Vân vừa mới đưa cho cô, đây là điện thoại lúc trước mà Dương Anh Thi xài, sau khi vụ tai nạn kia xảy ra thì luôn được bà giữ bên mình.

Cảm giác cầm lại đồ vật lúc trước của mình cũng khá là hoài niệm, Lôi Uyển Khanh khẽ thở dài mở điện thoại lên. Trên màn hình chính là hình cô và chị gái cùng chụp với nhau.

“Anh Thi em phải biết, em không được sợ hãi áp lực, đó là chất xúc tác quan trọng nhất để em thành công. Áp lực càng lớn thì sự phản kháng sẽ càng mạnh, em có thể mắc sai lầm, có thể thất bại nhưng nhất định không được trốn tránh hai thứ đó là áp lực và trách nhiệm.”

“Tại sao ạ?”

“Bởi vì em phải làm một người mạnh mẽ, một người mạnh mẽ thực sự, không phải nhìn ở việc em có thể làm được cái gì, mà là ở việc em có thể gánh được cái gì.”

Ánh mắt Lôi Uyển Khanh lướt qua một chút suy tư.

Chị hai, em hiểu rồi, em nhất định sẽ chịu trách nhiệm. Nhất định sẽ làm cho Yunus một lần nữa hưng thịnh trở lại.

Người đầu tiên cô tìm đến chính là Âu Giản Tinh. Lúc cô bấm chuông cửa nhà nàng, phải mất một lúc lâu mới có người mở cửa.

Âu Giản Tinh vừa nhìn thấy cô tới, đáy mắt liền ngạc nhiên sau đó vui mừng: “Trần Trần? Em tới rồi à, mau vào đi.”

“Đợi đã, chị Giãnh Tình...”- Cô hơi ngại ngùng chỉ tay sang bác tài xế taxi bên cạnh: “Trả tiền taxi giúp em với...”

Bác tài xế về mặt cau có, không chút vui vẻ.

Lúc Lôi Uyển Khanh vào được phòng khách, cô liền rất tự nhiên mà bật máy lạnh lên, nóng bức xua đi, mát mẻ tràn tới cảm giác thật dễ chịu. Âu Giãnh Tình đem đến trước mặt cô một ly nước ép, cẩn thận quan sát gương mặt cô rồi nói: “Sao thế, mệt mỏi lắm à?”

Lôi Uyển Khanh gật đầu, mệt chết được, cô hòa tốc từ hòn đảo kia chạy tới đây, còn chưa ăn uống gì, cảm giác như mình sắp quỵ sinh tới nơi vậy.

“Em... tôi có chuyện gì?”- Âu Giãnh Tình ngồi xuống cạnh cô, thật ra nàng muốn hỏi tại sao cô có thể tới đây. Bởi vì Âu Giãnh Tình biết Hạ Di Niên đang giam giữ cô, không lẽ... không lẽ cô nhóc này to gan tới nổi dám bỏ trốn?

Lôi Uyển Khanh không nghĩ nhiều được như thế, cô ngồi thẳng dậy nghiêm túc nhìn Âu Giãnh Tình: “Chị Giãnh Tình, lần này chị phải giúp em”

“Chuyện gì thế?”

“Em muốn chị giúp em, làm nhân chứng trước tòa?”

Âu Giãnh Tình bị làm cho kinh ngạc, mở to hai mắt: “Nhân chứng trước tòa? Em... em không lẽ...em...”- Không lẽ cô nhóc này phạm tội hình sự rồi?

Lôi Uyển Khanh thờ dãi, trình tự kể lại sự việc cho nàng nghe: “Không phải như chị nghĩ, Giãnh Tình, em nói thật với chị. Thật ra...trước tiên... em muốn nói rõ với chị, em là con gái thứ bảy của Lôi gia, Lôi Uyển Khanh. Em có một người bạn tên là Dương Anh Thi, chị biết cô ấy chứ?”

“Là cô chủ tịch của Yunus vừa qua đời hai tháng trước?”

Lôi Uyển Khanh gật đầu: “Cô ấy là bạn thân của em, thật ra em đã điều tra ra được cái chết của cô ấy không phải là tai nạn mà là một vụ mưu sát, mà kẻ đứng sau việc này lại là Lý Gia Hân, Hiện giờ cô ta đang âm mưu chiếm hết toàn bộ Yunus.”

Âu Giãnh Tình nhíu mày, đối với việc này cũng xem như là nghe qua chút ít: “Nghe nói Lý Gia Hân kia có giấy tờ hẫng hoi, còn có cả chữ kí của Dương Anh Thi.”

“Không phải, Dương Anh Thi là bị lừa ký tên vào, em hiểu rõ cô ấy, cô ấy làm sao có thể đem Yunus giao cho Lý Gia Hân kia được.”- Lôi Uyển Khanh ra sức bịa chuyện, cố gắng diễn vai một người bạn tốt của chính ‘cô’.

Quả nhiên Âu Giãnh Tình chần chừ như đang đắn đo nghĩ gì đó rồi hỏi: “Vậy...em tìm chị giúp cái gì?”

“Em muốn chị làm nhân chứng đi đường, chứng minh cái chết của Dương Anh Thi là tự tử.”- Lôi Uyển Khanh nghiêm túc nói ra một câu.

Âu Giãnh Tình trợn mắt không thể tin nổi nhìn cô, dường như là nghe được chuyện khó tin nhất trên đời.

“Trần Trần...à không, Uyển Khanh, em...em...”

Lôi Uyển Khanh chật lưỡi, xem kia, đã bị cô dọa đến mức này rồi: “Chị đừng có hoảng lên như thế, Giãnh Tình, chị có tin em hay không?”

“Chị...”

“Nếu chị tin em thì phải giúp em, chị biết em sẽ không làm chuyện sai trái, lần này tuy là nguy tạo bằng chứng nhưng thật chất là đang làm việc đúng đắn.”- Lôi Uyển Khanh ra sức thuyết phục.

Âu Giãnh Tình bị mấy lời cô nói làm dao động, nhất thời không biết làm thế nào: “Nhưng mà... Trần Trần...Uyển Khanh, chị đâu biết chút gì về việc này, lúc lên tòa phải nói thế nào?”

Lôi Uyển Khanh cười cười: “Cái này thì chị không cần lo, em sẽ dạy chị nên nói gì trên tòa, chị chỉ cần làm theo, mọi chuyện còn lại để em thu xếp.”

“Được...chị giúp em.”- Mất vài phút đắn đo, cuối cùng Âu Giãnh Tình cũng đưa ra quyết định.

Lôi Uyển Khanh nhẹ lòng được thêm một việc, tìm đến Âu Giãnh Tình là ngoại trừ nàng cô không còn quen biết ai khác, lần này kéo Âu Giãnh Tình vào cuộc cũng là một sự mạo hiểm.

Nhưng cô không còn cách nào khác.

Lôi Uyển Khanh cầm lấy ly nước ép mát rượi uống một hơi.

“Chuyện này...Uyển Khanh, em trốn khỏi lâu đài đến đây sao?”

Suýt chút nữa ly nước trong tay cô đã rơi xuống vì câu hỏi này của Âu Giãnh Tình. Lôi Uyển Khanh đột nhiên có chút bất an, khẽ nuốt một ngụm nước bọt: “Chị...chị biết rồi sao?”

Âu Giãn Tinh gật đầu, sắc mặt có chút buồn bã

Âu Giãn Tinh đã biết chuyện của cô và Hạ Dĩ Niên? Nếu như vậy trong mắt nàng cô chẳng phải đã là tình địch rồi sao? Không thể được, ít nhất vào thời khắc này cô vẫn cần sự đồng thuận của Âu Giãn Tinh, thêm một kẻ thù chi bằng bớt đi một kẻ thù, với lại... giữa cô và Hạ Dĩ Niên hoàn toàn không có quan hệ gì, nếu cứ như vậy bị thù ghét thì chẳng phải Lôi Uyển Khanh cô thiệt thòi quá rồi sao?

Lôi Uyển Khanh ho vài cái, sau đó chân thành nắm lấy tay nàng: “Em... em và anh ta không phải cái loại quan hệ đó, chị đừng có hiểu lầm”

Âu Giãn Tinh hơi nâng mắt: “Thật sao?”

Lôi Uyển Khanh quả quyết gật đầu, đương nhiên là thật, lời này còn thật hơn cả vàng nữa.

Cũng may cho cô là Âu Giãn Tinh là người sáng suốt, không mù quáng như mấy diễn viên nữ trong phim thần tượng.

...

Tốc độ làm việc của Vu An Di quả thật rất cao, vụ án Lý Gia Hân chiếm đoạt tài sản nhanh chóng được tòa án lãnh án. Vào ngày diễn ra phiên tòa, các phóng viên từ các tạp chí kinh tế đều tụ họp đông đủ. Dù chưa tới giờ xét xử nhưng bên ngoài đại sảnh đã vô cùng náo nhiệt, có thể nói là muốn chen chân vào cũng khó khăn vô cùng.

Lúc gần tới giờ xét xử, các bồi thẩm đoàn đều đã an vị gần hết, vậy mà Vu An Di nhìn qua nhìn lại vẫn chưa thấy bóng dáng của Lôi Uyển Khanh đâu. Trong lòng có chút không yên, cô gái kia không phải là hết cách nên bỏ trốn rồi chứ? Vu An Di càng nghĩ càng lo lắng, liền lấy điện thoại gọi đi, tín hiệu vừa kết nối nàng đã lên tiếng hỏi: “Cô đi đâu rồi?”

Đầu dây bên kia nghe thấy giọng nói uể oải của Lôi Uyển Khanh: “Tôi có thể đi đâu được, tôi đang ở một góc nhỏ trong phiên tòa ngồi xem đây. Vu An Di, cô nhìn sang hàng ghế đầu đi, có thấy một cô gái rất xinh đẹp, rất ôn nhu, rất thanh thoát đang ngồi ở đó không? Cô ấy là Âu Giãn Tinh, diễn vai nhân chứng đi đường nhìn thấy Dương Anh Thi tự tử.”

Vu An Di theo bản năng liếc mắt về phía Âu Giãn Tinh, không khỏi khản trương: “Cô điên rồi sao, ngụy tạo chứng cứ còn được, còn đằng này cô lại ngụy tạo cả nhân chứng?”

Lôi Uyển Khanh chật lưỡi: “Yên tâm, Âu Giãn Tinh tuyệt đối có thể tin tưởng, không đáng lo. Lát nữa nếu có hỏi thì cứ làm theo trình tự bình thường, còn về vấn đề trả lời tôi đã dàn xếp đâu vào đấy rồi.”

“Cô...”

“Suýt!”- Lôi Uyển Khanh uể oải kêu một tiếng: “Đừng có dài dòng, cứ tin tưởng tôi. Bây giờ cô qua trao đổi một chút với nhân chứng thứ nhất đi.”

“Nhân chứng thứ nhất? Đây... Lôi Uyển Khanh...?”- Tiếng tút tút truyền đến trong điện thoại khiến Vu An Di có chút khó chịu, nàng ghét nhất là người khác nói chuyện điện thoại với nàng mà lại ngắt máy ngang như thế. Vu An Di đưa mắt nhìn xung quanh đại sảnh một vòng, quá đông các phóng viên và cả người dân hiếu kỳ đến xem cho nên căn bản không nhìn thấy Lôi Uyển Khanh đang ngồi ở đâu. Vừa rồi cô nói là nhân chứng thứ nhất? Vậy còn nhân chứng thứ hai nữa sao?

Vu An Di khẽ thờ dài, Vu đại luật sư như nàng mà cũng có ngày hồi hộp lên tòa như thế này. Hơn nữa còn bị một cô nhóc 18 tuổi làm cho quay mòng mòng, thật đúng là nực cười

.

“Xin chào, cô có phải là Âu Giãn Tinh không?”- Vu An Di đi đến hàng ghế đầu kia, lạnh nhạt hỏi.

Âu Giãn Tinh ngẩng đầu mỉm cười: “Là tôi.”

Vu An Di lại lo lắng, người này thoạt nhìn đơn giản yếu đuối, lát nữa có làm tốt hay không? Không khéo lại bị quan tòa dọa ngắt xiu.

“Lát nữa cô cứ bình tĩnh trả lời các câu hỏi, tuyệt đối không được để lộ vẻ hoang mang, như vậy sẽ khiến niềm tin của quan tòa mất đi với chúng ta một nửa.”- Vu An Di cẩn thận dặn dò.

Âu Giãn Tinh gật đầu, trong lòng có chút lo lắng, lần đầu tiên nàng ta ra tòa hơn nữa còn là nhân chứng giả. Nếu như bị lộ thì chắc chắn cũng bị phạt lấy.

“Vu An Di, cô cố gắng vì Dương Anh Thi như vậy, chẳng phải cũng chỉ là con chó để tùy ý cô ta sai bảo hay sao?”- Ở phía xa, Lý Gia Hân đi tới, theo sau cô ta là luật sư Gum.

Vu An Di quay đầu, đối mặt vô cùng bình thản: “Cô Lý, tôi có trách nhiệm bảo vệ quyền lợi cho Yunus và thân chủ của tôi.”

“Quyền lợi?”- Lý Gia Hân bật cười, điệu bộ vô cùng tự tin: “Bây giờ trong tay tôi có bằng chứng rõ ràng, cô còn muốn khởi kiện lên tòa, cô mong muốn cái gì? Nói cho các người biết, phiên tòa này tôi thắng chắc rồi.”

Lý Gia Hân nhìn sang Âu Giãn Tinh: “Cái gì đây, Âu Giãn Tinh, cô cũng ở đây à? Làm gì thế?”

Vu An Di đưa tay ra chắn bước chân của Lý Gia Hân lại, lạnh nhạt nói: “Cô Lý, chỗ của cô ở bên kia, thân phận của nhân chứng tôi có quyền không tiết lộ.”

“Cô... được lắm, tôi xem Vu An Di cô hôm nay thua thảm bại như thế nào.”- Lý Gia Hân tức tối, trước khi rời đi còn liếc mắt với Âu Giãn Tinh một cái.

Chánh án từ bên trong bước ra, mọi người đều im lặng.

“Tất cả, đứng.”- Tiếng hô kéo theo biết bao nhiêu người nghiêm túc đứng lên, chánh án ngồi vào chỗ phán xử sau đó ra dấu mọi người ngồi xuống.

Bầu không khí vốn sôi nổi bây giờ cũng trầm lắng xuống, yên tĩnh nghiêm túc vô cùng. Lúc này mọi người đều an vị trật tự, có thể nhìn thấy ở hàng ghế đầu có một số cổ đông cốt cán của Yunus đến dự, còn có Dương Cẩm Vân và Âu Giãn Tinh ngồi cách nhau vài dãy, trên mặt mọi người đều là sự căng thẳng không yên.

Công tố viên đồng đặc đọc thông tin của cả nguyên đơn Dương Cẩm Vân và bị cáo Lý Gia Hân. Sau đó đọc tình tiết vụ việc một cách rành mạch, sau khi thông báo tất cả liền ngồi vào vị trí chuẩn bị ghi chép.

Người bị thẩm vấn đầu tiên là Lý Gia Hân, cô ta tự tin bước lên chiếc bàn gỗ ngồi xuống. Vu An Di cũng không chịu thua về mặt khí thế, nằng nằng vào vị trí bình tĩnh nhìn Lý Gia Hân: “Cô Lý, thời gian vừa qua cô đã với tư cách là người thừa hưởng hợp pháp của Yunus, bán đi một lượng lớn cổ phiếu của tập đoàn, xin hỏi có phải là thật không?”

Lý Gia Hân ngẫm nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Phải.”

“Quan hệ giữa cô và Dương Anh Thi là gì?”- Vu An Di đột nhiên chuyển đề tài.

Lý Gia Hân bình tĩnh trả lời: “Bạn bè.”

“Tôi được biết cô là con gái của người làm trong Yunus, từ nhỏ đã mang ơn Dương Anh Thi, cô Lý và Dương Anh Thi là đôi bạn thân, chuyện này có phải là thật không?”- Vu An Di tự nhiên hỏi.

Lý Gia Hân âm thầm cười khẩy trong lòng, hẳn là bạn rất thân. Nhưng ngoài mặt vẫn khẳng định gật đầu: “Đúng vậy.”

Vu An Di gật đầu, lại hỏi: “Đối với cái chết của Dương Anh Thi cô có cảm nghĩ thế nào?”

Lược sư Gum bên phía Lý Gia Hân lúc này đứng lên:

“Phản đối, thưa ngài chánh án, câu hỏi của lược sư bên nguyên không liên quan tới sự việc.”

“Ngài chánh án, tôi có lý do mới hỏi như thế.”- Vu An Di là lược sư lâu năm, kinh nghiệm vô cùng nhiều, gặp tình thế nguy cấp trên tòa cũng không bao giờ hoảng loạn. Điều này là điều mà ai cũng biết, trên thực tế lần này khi nghe tin Vu An Di biện hộ cho Yunus thì mọi người đã nói Yunus thắng một nửa rồi.

Chánh án gật đầu: “Lược sư bên nguyên tiếp tục hỏi.”

Gum vẻ mặt có chút căng thẳng ngồi xuống ghế, âm thầm dùng mắt ra hiệu với Lý Gia Hân phía xa.

“Cô Lý, xin trả lời câu hỏi của tôi.”

Lý Gia Hân bây giờ lại có chút bồn chồn không yên, cô ta không hiểu mấy câu hỏi này thì liên quan gì đến vấn đề chính?

“Đối với cái chết của Anh Thi, tôi đương nhiên rất đau lòng, cũng vô cùng tiếc nuối.”

Lúc này ở một góc không ai chú ý tới trong đại sảnh, một tiếng cười khẩy đầy khinh bỉ vang lên, tiếng cười rất nhỏ, không một ai có thể nghe thấy nhưng nếu nghe thấy sẽ nhận ra hàm ý lạnh băng trong tiếng cười đó.

Một lão bà ngồi bên cạnh thấy vậy liền tò mò: “Cô gái nhỏ, cô cười cái gì thế?”

Lôi Uyển Khanh nhếch môi: “Cháu đang cười, con lừa già tạo.”

Lão bà không hiểu ý cô, quay đi tiếp tục xem phán xử.

Mà bầu không khí chỗ phán xử lúc này lại vô cùng căng thẳng.

Vu An Di gật đầu, đối với câu trả lời của Lý Gia Hân cũng xem như ghi nhận, sau đó bất thành linh hỏi: “Bạn thân của cô vừa mới qua đời hai tháng, cô đã bán gần hết số cổ phiếu của Yunus ra ngoài thị trường, hành động này trông không có vẻ là đang đau buồn.”

“Cô...”- Lý Gia Hân gắt gao nắm chặt tay.

Gum lại lần nữa đứng lên: “Phản đối, Vu luật sư đang đặt chuyện tình cảm vào vấn đề.”

Ngài chánh án gật đầu, hướng Vu An Di cảnh cáo: “Vu luật sư hãy chú tâm vào vấn đề chính.”

Vu An Di cúi đầu một cái, nhả nhận nói: “Thưa ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, tôi không còn gì để hỏi.”

Vu An Di trở về vị trí của mình ngồi xuống. Nhân chứng bên nguyên lúc này cũng được đưa lên, Âu Giãn Tinh hồi hợp đọc lời tuyên thệ sau đó ngồi vào chỗ thẩm vấn.

Gum dùng ánh mắt sắc bén nhìn nàng: “Cô Âu Giãn Tinh, cô là nhân chứng trong vụ tai nạn của Dương Anh Thi?”

Âu Giãn Tinh gật đầu: “Đúng vậy.”

“Tình hình lúc đó như thế nào?”- Gum lại hỏi.

Âu Giãn Tinh hơi mím môi: “Tôi nhìn thấy Dương Anh Thi như một người không còn thần trí, lao ra đường và bị xe tải cán qua...”

“Cô chắc chắn đó là Dương Anh Thi?”

Âu Giãn Tinh gật đầu.

“Khoảng thời gian xảy ra vụ việc là giữa khuya, giờ đó một cô gái như cô ở ngoài đường làm gì?”

Âu Giãn Tinh hơi nâng mắt, có chút chần chừ rồi trả lời: “Tôi...từ chỗ làm về.”

“Ồ, cô làm ở đâu?”- Gum gật đầu, tiếp tục hỏi.

“Ồ...một quán bar.”

Lúc này tiếng xì xào bên dưới lại xôn xao bàn tán, ngài chánh án đập bàn: “Trật tự.”

Lý Gia Hân nhếch môi, một cô gái quán bar thì lời nói trong mắt bồi thẩm đoàn và chánh án đã không đáng tin tưởng rồi. Không biết bên phía Vu An Di nghĩ gì mà lại mời cô ta làm nhân chứng?

Vu An Di khẽ nhủ mảy, tình thế đang bất lợi rồi.

Gum là một luật sư tài giỏi, mức độ sát thương trong từng câu hỏi tuyệt đối không thua kém Vu An Di nàng. Mà Âu Giãn Tinh căn bản không đủ sức để hiểu rõ cạm bẫy trong câu hỏi của anh ta, nếu cứ tiếp tục e là sẽ bại lộ mọi chuyện mất.

Lý Gia Hân nhếch môi: “Lời của một kỹ nữ quán bar nói, có thể không đáng tin lắm đâu.”

Vu An Di nhìn sang Lý Gia Hân, vẻ đắc thắng của cô ta khiến nàng tức tối.

“Xin lỗi, gái quán bar thì thế nào? Gái quán bar cũng có mắt, có thể chứng kiến được sự việc gì đã diễn ra, trên pháp luật tất cả mọi người đều công bằng không phải sao, cô Lý nếu không hiểu luật có thể về học lại sau đó hãy đến tham dự phiên tòa này.”- Âu Giãn Tinh như bị điểm trúng chỗ đau, hùng hổ lên tiếng.

Loại khí thái bất ngờ này của nàng khiến Lý Gia Hân nghiêng rằng: “Cô...”

Ngài chánh án lại gõ búa: “Lý Gia Hân, cô hãy im lặng.”

Lý Gia Hân không còn cách nào, bực dọc ngồi xuống ghế.

Lôi Uyển Khanh quả thật được mở mang tầm mắt, hay lắm Âu Giãn Tinh, em không nhìn lầm chị.

Lão bà bên cạnh lại khó hiểu quay sang nhìn cô: “Cô gái, cô hưng phấn vậy làm gì?”

Lôi Uyển Khanh cười cười: “cháu thấy...con lừa bị đá một cú rất đau, chặt chặt, thật đáng thương.”

...

Lúc này Gum lại hướng Âu Giãn Tinh đặt câu hỏi: “Nếu là vậy, tại sao thời gian vừa qua cô không đứng ra làm chứng?”

“Do tính chất công việc có phần đặc thù, tôi không có thời gian để xem tin tức nên không biết người đó chính là Dương Anh Thi, mãi cho tới gần đây mới đọc báo thì phát hiện cô gái đêm đó xông ra đường chính là chủ tịch của Yunus. Nhưng lúc đó bên phía cảnh sát đã xác định là tai nạn, tôi cũng không còn cách nào khác.”- Âu Giãn Tinh rành mạch kể lại, trong lòng không khỏi kinh ngạc một phen, cũng may là có Lôi Uyển Khanh giúp cô chuẩn bị câu trả lời này.

“Cô có thể một lần nữa, chi tiết kể lại tình hình đêm hôm đó hay không?”- Gum lại hỏi.

Âu Giãn Tinh gật đầu, chậm rãi nói: “Đêm hôm đó khoảng 12 giờ tôi từ chỗ làm trở về, lúc đó trên đường rất vắng người chính vì thế các xe lớn cũng chạy với tốc độ nhanh hơn, tôi sợ bản thân bị tông phải nên đã đi sát vào lề đường. Lúc đứng ở trạm xe buýt thì bị một cô gái va phải, cô ấy say rượu, hầu như là không còn tỉnh táo nữa, tôi cũng không chú ý lắm, nào ngờ đột nhiên cô ấy khóc lớn, thần trí không ổn định lao qua người tôi. Lúc tôi hoàn hồn đã nghe thấy một tiếng rầm rất lớn, sau đó là một cảnh tượng hết sức kinh hoàng.”

Lời khai của Âu Giãn Tinh vô cùng rành mạch, vô cùng chi tiết. Mà trong đó, chi tiết chính xác nhất được lưu lại trong bản kiểm tra thi thể của Dương Anh Thi là cô thật sự có uống rượu vào đêm đó, nồng độ cồn trong cơ thể rất cao. Chi tiết này cảnh sát không công bố ra bên ngoài vậy mà một người dân thường như Âu Giãn Tinh cũng biết được cũng đủ chứng minh đêm đó nàng thật sự có gặp Dương Anh Thi.

Chỉ có Vu An Di và Dương Cẩm Vân là hiểu rõ, những lời mà Âu Giãn Tinh nói đều là giả, đều là do Lôi Uyển Khanh dạy nàng nói như thế. Có điều khiến bọn họ không hiểu nổi là tại sao Lôi Uyển Khanh lại biết rõ tình hình hôm đó như vậy? Cứ như thế... cô chính là người đã chứng kiến sự việc vậy.

“Ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, tôi không còn gì để hỏi.”- Gum cúi đầu một cái rồi trở lại vị trí của mình, trên mặt không khỏi hiện vẻ lo lắng.

Vu An Di lần nữa bước lên, hướng phía Âu Giãn Tinh đặt câu hỏi: “Cô Âu, tôi muốn cô một lần nữa khẳng định trạng thái tâm lý lúc đó của Dương Anh Thi.”

“Cô ấy say rượu, vốn dĩ trạng thái đã không tốt, hơn nữa lại còn khá kích động, lúc khóc lúc cười...”- Âu Giãn Tinh nói, sau đó lại nhanh chóng bổ sung: “À, cô ấy có nói một câu. ‘Con muốn dùng cái chết để kết thúc những ngày tháng u buồn này, mẹ, hãy tha lỗi cho con’. Cô ấy đã nói như thế.”

Dương Cẩm Vân ngồi bên dưới cũng muốn bật khóc, tuy biết những lời nói này đều là giả nhưng mà bà vẫn không nén được nỗi đau mất con.

Vu An Di gật đầu, một lần nữa quay về phía chánh án, tự tin nói: “Thưa ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, nếu theo lời nhân chứng Âu Giãn Tinh nói thì nguyên nhân cái chết của Dương Anh Thi không phải tai nạn mà là một vụ tự sát. Hôm qua, người nhà của Dương Anh Thi trong lúc dọn dẹp di vật của cô ấy đã vô tình phát hiện được một bức di thư được kẹp cẩn thận trong quyển nhật ký, xin phép ngài chánh án cho vật chứng trình tòa.”

“Bản tòa cho phép, vật chứng trình tòa.”- Chánh án gật đầu chấp thuận.

Bức di thư được bọc lại bằng túi ni lông cẩn thận được công tố viên đem lên trong sự ngỡ ngàng bàn tán của biết bao nhiêu người. Mà sắc mặt của Lý Gia Hân vốn dĩ đã trở nên tái mét, không thể tin nổi việc đang diễn ra.

Sao có thể, rõ ràng là cô ta cho người giết Dương Anh Thi sao bây giờ lại thành ra là tự tử, đã vậy còn có cả di thư. Ngụy tạo, tất cả những thứ này chắc chắn đều là đám người Yunus ngụy tạo ra, bọn họ thật to gan còn dám lừa gạt cả quan tòa.

Nhưng mà... Lý Gia Hân không có cơ hội vạch trần, cô ta không thể đứng ra nói là do chính mình mưu sát Dương Anh Thi được.

Công tố viên nhận được lệnh của chánh án, đứng lên đọc lớn nội dung của bức di thư trong tay.

“Có lẽ giờ phút này tôi đã hoàn toàn biến mất khỏi thế giới, đến một nơi không có toan tính, không có tội lỗi bắt đầu lại một cuộc sống mới. Những ngày qua, cuộc sống đối với tôi như là địa ngục, cả thế giới đều quay lưng lại với tôi, tôi tuyệt vọng, tôi biết mình đã phạm một sai lầm không thể cứu vãn. Tôi quyết định kết thúc tất cả, đem toàn bộ mọi nghiệt ngã chôn cùng với sinh mạng của tôi. Tôi biết lựa chọn này của tôi vô cùng ích kỷ, nhưng mà sau quá nhiều chuyện tôi lại nhận ra hạnh phúc không phải vì vớt lên được cái gì đó từ dòng nước, mà chính là quăng xuống bớt để dòng nước cuốn trôi. Bây giờ, tôi quăng sinh mạng mình xuống dòng nước, nặc kệ nó trôi đi đâu, chỉ cần rời khỏi nơi này là được. Nhưng tôi vẫn còn một mối băn khoăn, đó là mẹ tôi, là Yunus, tôi muốn giao toàn bộ cổ phần của Yunus lại cho mẹ tôi, bà sẽ thay tôi một lần nữa phục hưng Yunus. Đây chính là tâm nguyện của Dương Anh Thi tôi, tập đoàn Yunus tuyệt đối không được sụp đổ, càng không được lọt vào tay người ngoài.”

Giọng công tố viên không chút tình cảm nhưng nội dung quá đối chọi thật trong bức di thư vẫn khiến trái tim người nghe dao động. Mà lúc này ngồi ở hàng ghế đầu, Dương Cẩm Vân đã không kiềm được bật khóc.

“Là giả, ngài chánh án, bức di thư này chắc chắn là giả.”- Lý Gia Hân kích động đứng lên nói lớn.

Chánh án bất mãn nhíu mày: “Bị cáo bình tĩnh ngồi xuống.”

Gum ngồi bên cạnh nhanh chóng kéo tay ra hiệu cho cô ta, Lý Gia Hân cắn môi không cam tâm ngồi xuống. Lúc này Gum đứng lên, bình tĩnh nói: “Ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, quả thật chân tướng của vụ việc này ngày càng mờ mịt. Về việc bức di thư tôi nghĩ chúng ta cũng nên xác nhận lại một chút.”

Chánh án gật đầu sau đó lại về phía bồi thẩm đoàn xin ý kiến, sau khi thảo luận xong xuôi mới quyết định:

“Phiên tòa hôm nay kết thúc, ngày mai tiếp tục phán xử.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Chương 42: Căng Thẳng Trên Tòa (2)

Trong quán ăn, khói từ nồi lẩu bốc lên nghi ngút, dù thức ăn vẫn còn rất nóng nhưng Lôi Uyển Khanh đã chén gần hết phần nửa phần ăn. Cả ngày hôm nay chưa bỏ bụng cái gì, lại còn phải một phen căng thẳng trên tòa án, đối với cô mà nói thật sự là một cảm giác sắp quy tiên.

Lôi Uyển Khanh cẩn thận gấp rau xanh bỏ qua một bát khác, cô chỉ ăn phần không có rau.

Vu An Di ngồi đối diện vẫn luôn quan sát cô, lên tiếng hỏi: “Cô không ăn rau sao?”

Bàn tay Lôi Uyển Khanh đang cầm đũa cũng chợt khựng lại một chút, sau đó cười nhẹ gật đầu.

Dương Cẩm Vân chau mày: “Anh Thi cũng không biết ăn rau.”

“Vậy sao? Cháu cũng không biết đấy.”- Cô cười lớn rồi tiếp tục tự nhiên ăn uống.

Vu An Di cũng không chú ý nhiều tới vấn đề này cho lắm, nàng cũng không hề động đũa nhìn sang Âu Giãn Tinh: “Cô Âu, hôm nay cô làm rất tốt, rất cảm ơn cô đã đồng ý giúp chúng tôi.”

Dương Cẩm Vân cũng cảm kích vô cùng, bà đứng lên trình trọng cúi người trước Âu Giãn Tinh: “Cô Âu, cảm ơn cô...”

Âu Giãn Tinh bị dọa cho tới mức buông lỏng chiếc đũa trong tay, vội vàng đỡ bà ngồi xuống, không được tự nhiên nói: “Dương phu nhân không cần như vậy, Uyển Khanh là em gái cháu, cháu không thể không giúp mà...”

Lôi Uyển Khanh húp một thìa súp nóng rồi nói: “Nói gì thì nói, Giãn Tinh, khi nãy trên tòa chị thật sự rất oai, nói cho con ả Lý Gia Hân kia á khẩu, em thật sự được mở mang tầm mắt.”

Âu Giãn Tinh cười cười: “Cũng tại thái độ của cô ta quá mức xác láo, nếu không phải lần trước có mặt Dĩ Niên, chị nhất định sẽ không để yên bị cô ta ức hiếp.”

Lôi Uyển Khanh vừa nghe tới cái tên kia liền nuốt chút sắc nước canh nhưng vẫn gượng cười ha ha vài tiếng. Sau đó lại thay đổi sắc mặt, huyết vào vai Âu Giãn Tinh một cái: “Có điều chị bịa cũng hơi quá rồi, em đâu có dặn chị nói mấy câu, cái gì mà ‘Con muốn dùng cái chết để kết thúc những ngày tháng u buồn này.’ Nghe mà rợn cả da gà.”

Âu Giãn Tinh cười: “Còn không phải là để tạo lòng tin cho quan tòa sao, thế nào, câu nói đó có vấn đề gì à?”

Vu An Di cũng cười nhẹ: “Đương nhiên, chỉ cần là người hiểu Dương Anh Thi sẽ biết cô ấy không bao giờ mở miệng thừa nhận sai lầm, cho dù là có thật sự biết mình phạm sai lầm cũng sẽ để ở trong lòng. Làm gì có chuyện nói ra mấy câu như thế được.”

Âu Giãn Tinh gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Lôi Uyển Khanh lại có chút bất mãn: “Cô nói cứ như Dương Anh Thi là người ngang ngược lắm vậy.”

Đáy mắt Vu An Di lướt qua chút hoài niệm: “Cô ấy ngang hơn của ấy chứ.”

Lúc này Vu An Di lại nhìn về phía cô: “Uyển Khanh, bức di thư đó là cô viết sao?”

Lôi Uyển Khanh gật đầu: “Đúng vậy.”

Tất cả mọi người im lặng, cô lại thấy có chút khó hiểu, nhìn sang đã thấy vẻ mặt đau lòng của Dương Cẩm Vân. Lôi Uyển Khanh hốt hoảng nhìn bà: “Bà Dương, sao vậy ạ?”

Dương Cẩm Vân lắc đầu: “Không có gì, chỉ là... nội dung bức di thư đó quá chân thật, làm bác cứ tưởng thật sự là Anh Thi viết ra.”

Lôi Uyển Khanh không nói gì, chính là con gái của mẹ viết ra những dòng đó đây. Cô có thể hay không bây giờ kích động đứng lên vỗ ngực nói rằng mình chính là Dương Anh Thi? Không, mọi người chắc chắn sẽ nghĩ rằng cô bị thần kinh.

Vu An Di còn chưa hết thắc mắc, tiếp tục chất vấn: “Vậy tại sao cô lại biết rõ quá trình xảy ra vụ tai nạn đó, cô có thể kể đúng chi tiết Anh Thi say rượu, có thể kể đúng giờ giấc và hoàn cảnh lúc đó như thế? Lôi kể quá mức ăn khớp này đã khiến chánh án tin tưởng chúng ta rồi.”

Lôi Uyển Khanh tự nhiên ăn uống, gấp một con tôm hùm lớn lại tùy ý xâu xé nó rồi bỏ vào miệng nhai nhóp nhép. Kỳ thật nếu là lúc trước có đánh chết cô cũng sẽ không nghĩ tới sẽ có một ngày mình lại bày ra tướng ăn...trần tục như vậy.

“Cô có biết trong tâm lý học có một loại gọi là đặt mình vào vị trí lúc đó để nhìn ra sự việc lúc đó không? Tôi chính là như vậy, cô thử nghĩ xem lúc đó Anh Thi bị khủng hoảng, lại bị bà Dương trục xuất khỏi gia tộc, tâm trạng lúc đó sẽ cực kì kém, đương nhiên việc làm hợp lý nhất của cô ấy chính là...đi

uống rượu.”- Lôi Uyển Khanh cẩn thận bịa ra một lời giải thích khá là miễn cưỡng, nhưng cũng có căn cứ. Hôm đó thực sự là cô đã uống rượu, hơn nữa còn uống rất nhiều, cho tới khi chủ quán thấy tình hình của cô không ổn liền sợ tới mức không dám bán cho cô nữa.

Đối với lời giải thích này của cô Vu An Di cũng không nghi ngờ gì, chỉ đơn giản là thắc mắc nên hỏi mà thôi.

Dương Cẩm Vân thở dài, trầm mặc một lúc rồi đau buồn lên tiếng: “Thật ra hôm đó cũng là do tình thế bất buộc, trước mặt các nguyên lão cổ đông và đại gia tộc, ta dù có muốn cũng không thể làm ngơ trước hành vi sai lầm này của Anh Thi. Chỉ là không ngờ... lần đó sau khi rời đi, lại là lần cuối cùng được nhìn thấy nó.”

Lôi Uyển Khanh trong lòng thoáng chốc đau đớn, nghe được những lời này từ mẹ mình nói ra rốt cuộc cô có thể buông được một gánh nặng trong lòng. Thi ra bà đối với đứa con gái là cô vẫn không hề oán giận, chỉ là tình thế bất buộc, bà không thể vừa dằn xếp đám cổ đông vừa bảo vệ cô được.

“Bác gái, nếu như Anh Thi nghe được những lời này của bác, cô ấy sẽ cảm thấy rất an ủi.”- Lôi Uyển Khanh chân thành nói.

Dương Cẩm Vân cười nhẹ lắc đầu: “Nó làm sao có thể nghe được...”

“Không, cô ấy nhất định nghe được.”- Lôi Uyển Khanh kiên quyết, cô nghe thấy rồi đây.

Dương Cẩm Vân đáy mắt có chút dao động nhìn cô khó hiểu nhưng cũng không nói gì thêm.

Lúc này Vu An Di lại lên tiếng: “Vậy bước tiếp theo chúng ta nên làm gì?”

Lôi Uyển Khanh đặt đôi đũa trong tay xuống bàn, dùng khăn giấy lau khóe miệng, giọng nói trở lại về lạnh nhạt: “Tạm thời các người không cần phải làm gì cả, phiên tòa ngày mai cô cứ đứng ra khẳng định cái chết của Dương Anh Thi là tự sát. Còn Giãn Tinh ngày mai cũng phải cùng lên tòa thêm một lần, thái độ phải kiên quyết một chút để chánh án tin vào chuyện này.”

Âu Giãn Tinh gật đầu: “Vậy còn em?”

Lôi Uyển Khanh im lặng một lúc lâu, sau đó từ từ nâng khóe miệng: “Em phải đi trao đổi với nhân chứng thứ hai.”

...

Cô lại lần nữa chạy ra đường lớn chờ taxi, lúc này đang là giờ tan ca nên trên đường vô cùng đông xe, phải mất tận mười phút mới có taxi xuất hiện. Việc chờ taxi này đối với cô quả thật là một cực hình, vừa ngồi vào xe, Lôi Uyển Khanh liền hướng bác tài xế nói: “Số 11 Khu Đông An.”

Bác tài xế cho xe chạy vào đường lớn.

Thời điểm tan tầm này quả thật là lúc thành Bách Nhật đông đúc hơn bao giờ hết, từ xe con đến xe lớn tất cả đều không ai nhường ai, cứ thấy chỗ trống liền chen vào giành đường khiến cho cả đại lộ bỗng chốc trở nên ùn tắc. Tiếng còi inh ỏi của vô số phương tiện như thay cho tiếng chửi rủa của chủ xe không ngừng vang lên.

Nếu cứ tình hình này cô dám chắc đến tối cũng chưa đến được nơi cần đến.

“Bác tài, đi đường vòng đi.”- Lôi Uyển Khanh nói với tài xế, cô đành chịu tốn thêm chút tiền để không phải đợi chờ tốn thời gian.

Con đường vòng này cũng đồng thời có thể dẫn đến khu Đông An, thế nhưng lại xa hơn đường trong 4km, hơn nữa còn phải chạy qua biệt thự lớn của Hạ gia. Lôi Uyển Khanh có chút hồi hộp, còn nhớ lần trước cô một thân lẻ phụng lộng lấy lại bị Hạ Dĩ Niên bắt làm tài xế chở hân tới đây, ngày hôm đó hết lần này đến lần khác bị khí thế của hân dọa cho hồn phách lên mây. Lại nhớ tới cảnh tượng dưới ánh đèn sân khấu mờ ảo, một khúc dương cầm đánh động lòng người do chính hân đàn...

Ngừng... ngừng lại ngay!

Lôi Uyển Khanh đánh vào mặt mình một cái, sao tự nhiên cô lại nhớ tới hân? Nếu có nhớ thì cũng phải nhớ bộ dáng ma quỷ của hân lúc cầm kim tiêm chích cô, lúc hân mạnh tay ném cô xuống đất, lúc hân cường bạo cô không chút thương tiếc. Sao cô lại không nhớ những bộ mặt xấu của hân mà lại nhớ tới mặt tốt của hân thôi? Không đúng, người như Hạ Dĩ Niên làm gì có mặt tốt, ngay cả lúc hân ngồi trước dương cầm đàn cũng là ma quỷ.

“Cô gái, tới nơi rồi.”- Bác tài xế quay lại thông báo.

Lôi Uyển Khanh giật mình nhìn hàng loạt dãy nhà đồ sộ quen thuộc phía trước, cô lấy tiền trả cho tài xế rồi xuống xe.

Khu Đông An là một nơi chỉ dành cho người giàu có ở, tập hợp những ngôi biệt thự sang trọng, những người đủ sức mua nhà ở nơi này thường là CEO của những tập đoàn lớn. Sở dĩ bọn họ thích nơi này là vì nơi này hết sức an tĩnh, mà người giàu đa số họ không thích bị người khác làm phiền. Phong cảnh hữu tình, phía đông có mặt hồ thơ mộng, phía tây có rừng thông rậm rạp, phía bắc có vòi rồng nhân tạo, phía nam lại ẩm áp bốn mùa. Về an ninh thì khỏi phải bàn, nơi này cực kì an toàn.

Lôi Uyển Khanh rất quen thuộc đường lối, đi một mạch đến trước ngôi nhà quen thuộc. Một cảnh an vừa nhìn thấy cô trông xa lạ thì nghi ngờ đưa mắt nhìn theo, lại thấy cô đi tới trước cửa ngôi nhà kia thì không nhận được bước tới.

“Cô kia, cô làm gì thế?”

Lúc Lôi Uyển Khanh chuẩn bị nhập mật khẩu thì bị tiếng nói của cảnh an làm giật mình. Cô quay lại có chút khó hiểu nói: “Tôi mở cửa nhà...”

“Mở cửa nhà?”- Cảnh an nhìn cô từ trên xuống dưới, đánh giá một lúc: “Tôi chưa từng gặp qua cô, với lại chủ nhân ngôi nhà này là Dương Anh Thi đã qua đời hai tháng trước, cô có quan hệ gì với cô ấy?”

“Tôi là bạn của cô ấy, hôm nay đến là theo lệnh của Dương phu nhân, thu gom di vật của cô ấy.”- Lôi Uyển Khanh quang minh chính đại trả lời.

Cảnh an nghe vậy sắc mặt có phần hòa hoãn nhưng vẫn cảnh giác đứng nhìn cô nhập mật khẩu. Chỉ cần cô nhập sai mật khẩu liền sẽ được anh ta đưa đến cục cảnh sát ngay. Lôi Uyển Khanh không biết nên cười hay nên khóc, bước tới ấn vào dãy số bên phải cửa.

Đây chính là nhà riêng lúc trước của cô, mật khẩu của ngôi nhà này ngoại trừ Lôi Uyển Khanh ra thì không bất kì ai biết được. Lý do rất đơn giản, cô không cho phép người lạ bước vào nhà mình. Có thể là hơi lập dị, nhưng cô không thích nhìn thấy người lạ xuất hiện trong nhà, người làm đến dọn dẹp cũng phải đợi lúc cô đi ra ngoài mới dám vào nhà làm việc.

Nhập một loạt ký tự, đợi hệ thống kiểm tra, sau đó là tín hiệu an toàn. Lúc này cảnh an mới yên tâm rời khỏi, Lôi Uyển Khanh thở phào, cảm giác vào nhà của mình mà lại bị nhìn như ăn trộm có chút mới lạ với cô.

Không gian bên trong rất rộng, nếu so sánh thì không bằng lâu đài trên đảo và biệt thự lớn của Hạ gia nhưng tuyệt đối có thể nói là một nơi khá lớn. Phong cách bày trí đều do một mình Lôi Uyển Khanh chỉ định, cô ưu tiên lối kiến trúc mở, nhẹ nhàng mà tạo cảm giác dễ chịu, Lôi Uyển Khanh đặc biệt thích màu trắng nên màu chủ đạo của ngôi nhà này là một màu trắng tinh khôi.

Cô giờ tay bắt toàn bộ đèn trong nhà lên, chạy tới hồ cá bỏ chút thức ăn vào đó, đã qua hai tháng rồi không có ai chăm sóc vậy mà lũ cá này vẫn còn sống được. Xem ra sinh mạng của bọn chúng cũng thật kiên cường, cũng giống như cô, bị xe tải tông trúng vốn dĩ đã kết thúc một kiếp người, nào ngờ dùng một cái lại trở thành một Lôi Uyển Khanh.

Lôi Uyển Khanh ngẫm lũ cá một chút rồi chạy thẳng lên phòng ngủ lúc trước của mình, chần ga giường đều giữ nguyên trạng thái lộn xộn. Đơn giản là vì suốt hai tháng qua không có ai biết được mật khẩu để mở cửa vào dọn dẹp nên toàn bộ mọi thứ trong nhà đều giữ nguyên y như lúc cô rời khỏi nhà vào buổi sáng của hai tháng trước.

Lôi Uyển Khanh chạy tới kết sắt, lại tiếp tục nhập một loạt mật khẩu để mở tủ, cô cảm thấy may mắn vì lúc trước mình đã chọn gài mật khẩu bằng chữ số chứ không phải bằng dấu vân tay, nếu không thì bây giờ cô có kêu trời cũng không thâu.

Lấy bên trong tủ sắc ra một túi tiền lớn, tất cả đều là tài sản dành dụm cực khổ của cô.

Có nó rồi thì nhân chứng thứ hai kia cũng dễ đối phó hơn.

Trời bên ngoài cũng sắp tối rồi, cô không còn nhiều thời gian nữa. Lôi Uyển Khanh nhanh chóng tắm gội sơ qua sau đó chọn bừa một chiếc quần short ngắn và một cái áo sơ mi trắng đơn giản mặc vào sau đó nhanh chân rời khỏi nhà.

Lần này cô sẽ không ngu mà đi đón taxi cực khổ nữa, Lôi Uyển Khanh đi vòng qua đường hầm sau nhà, nơi này chứa toàn bộ siêu xe mà cô sưu tập, thậm chí có một số chiếc chỉ mới vừa kịp mua về để ở đó, cô còn chưa chạy qua lần nào. Lôi Uyển Khanh chọn bừa một con xe nhanh chóng phóng ga rời khỏi.

Lôi Uyển Khanh dừng xe trước một ngôi nhà nhỏ nằm ở vùng ngoại ô, nơi này cũng thật vắng vẻ, trời lại tối làm cho cô có chút sợ...ma. Lôi Uyển Khanh gõ cửa hai ba lần mới có người ra mở, đó là một người đàn ông khoảng chừng ba mươi, tóc tai lộm thuộm, ăn mặc giản dị, nhìn thấy cô thì đáy mắt có chút cảnh giác: “Cô là...”

Lôi Uyển Khanh mỉm cười: “Xin chào, tôi là Lôi Uyển Khanh.”

...

“Cô Lôi, mời dùng trà.”- Người đàn ông đặt tách trà xuống bàn rồi ngồi đối diện cô.

Lôi Uyển Khanh nhìn xung quanh một vòng quan sát ngôi nhà, nơi này vừa nhìn đã biết là cho người nghèo ở, bày trí đơn giản, đồ đạc cũ kỹ, vừa bước vào thậm chí mùi bụi còn khiến cô muốn hắt xì.

“Hoàn cảnh cũng không được tốt lắm nhì, nghe nói nơi này sắp bị giải tỏa để mở rộng đường.”- Lôi Uyển Khanh nhân nhạ nói.

Người đàn ông nhìn cô, nghi hoặc: “Cô Lôi, cô tới đây là có chuyện gì?”

Lôi Uyển Khanh cười cười: “Không cần căng thẳng như vậy, tôi biết hoàn cảnh anh không được tốt, nhận tiền giết người cũng là chuyện bất đắc dĩ.”

- Xoảng- Ly trà trên tay người đàn ông kia rơi xuống đất vỡ vụn, anh ta kinh hãi trừng to mắt nhìn cô: “Cô...cô nói cái gì?”

Lôi Uyển Khanh đối với vấn đề này lại vô cùng bình tĩnh: “Anh Lâm, cái chết của chủ tịch Yunus Dương Anh Thi, chắc hẳn anh cũng có công lao rất lớn.”

Người đàn ông đứng phắt dậy, ngay sau đó ngã nhào xuống nền nhà, hoảng loạn lắc đầu: “Tôi... tôi không muốn, tôi không muốn giết người...”

Lôi Uyển Khanh ngồi yên tại chỗ: “Nhưng mà anh đã đâm xe tải vào Dương Anh Thi.”

Lâm Dũng thực sự bị kinh hoàng: “Cảnh sát đã biết rồi sao? Cô là người của cảnh sát?”

Lôi Uyển Khanh lại cười nhẹ: “Anh yên tâm, chuyện này chỉ có tôi, anh và Lý Gia Hân biết mà thôi.”- Cô đứng lên, đi tới chiếc kệ gỗ cũ kỹ trưng bày những tấm hình cùng bằng khen phía xa, quay lưng về phía Lâm Dũng: “Tôi biết, Lý Gia Hân đã dùng tiền sai khiến anh giết người. Lần này tôi đây cũng không muốn bắt anh, tôi chỉ muốn thương lượng với anh một việc.”

Nhìn những tấm bằng khen treo trên kệ sách, tất cả đều là giải thưởng khen tặng an toàn giao thông có hân dấu mộc của cảnh sát hân hoi. Lâm Dũng tuy nhà nghèo nhưng lại dùng khung kính rất đẹp và đắt tiền để lồng kính những tấm bằng khen này, treo ngay vị trí trung tâm của ngôi nhà có thể cho thấy anh ta đối với những giải thưởng này vô cùng quý trọng.

Cũng đúng, theo như những gì Lôi Uyển Khanh điều tra được thì Lâm Dũng là tài xế xe tải có kinh nghiệm, từ nhỏ nhà nghèo, chữ nghĩa không được bao nhiêu, thành tích luôn xếp bết chỉ có duy nhất tài năng lái xe của anh ta là nổi trội, vì vậy đối với những giải thưởng kia anh ta luôn xem như sinh mạng.

Lâm Dũng tròn to mắt vì kinh ngạc, ngồi ở dưới đất nhìn bóng lưng của Lôi Uyển Khanh: “Cô muốn gì?”

Lôi Uyển Khanh vẫn không quay lại, giọng cực kì bình tĩnh: “Tôi muốn anh ra tòa làm chứng cái chết của Dương Anh Thi là tự sát.”

“Cái gì?”- Lâm Dũng rõ ràng là bị câu nói của cô làm cho sững sờ cùng khó hiểu: “Cô biết tôi mưu sát Dương Anh Thi vậy mà lại muốn tôi ra tòa chứng minh Dương Anh Thi tự sát, cô muốn chạy tội cho tôi sao? Cô có quan hệ gì với Lý Gia Hân và Dương Anh Thi?”

“Tôi và bọn họ có quan hệ gì anh không cần biết, anh chỉ cần biết một điều chuyện này đối với anh chỉ có lợi mà không hại.”

Lâm Dũng cúi đầu suy nghĩ một lúc. Chuyện này cũng đã qua gần hai tháng, về phía cảnh sát cũng đã kết luận là tai nạn, anh ta cũng xem như chỉ là vô có gây tai nạn, tạm thời cũng không có phiền phức gì. Chuyện này cũng dần lắng xuống, anh ta bây giờ vốn dĩ có thể yên tâm, không lý nào lại cùng một người phụ nữ xa lạ trước mặt ra tòa rước thêm phiền phức vào người.

Hơn nữa Lâm Dũng không biết người phụ nữ kia là địch hay là bạn.

“Tôi sẽ không can dự vào việc này nữa, cô đi tìm người khác đi.”

Lôi Uyển Khanh hơi nhíu mày, ánh mắt nhìn vào bức ảnh của Lâm Dũng và vợ anh ta: “Theo như tôi được biết thì vợ anh đang bị ung thư và đang hóa trị trong bệnh viện.”

“Cô đừng có làm phiền tới vợ tôi.”- Quả nhiên sau khi nghe thấy Lôi Uyển Khanh nhắc tới vợ mình thì Lâm Dũng như phát điên mà đứng lên hét lớn cảnh cáo: “Muốn gì thì nhắm vào tôi đây này.”

Lôi Uyển Khanh chậm rãi quay người, bình tĩnh đối mặt với anh ta: “Tôi chỉ đơn giản đến đó thăm hỏi, anh yên tâm, tôi biết nếu như vợ anh mà biết chuyện anh giết người thì thế nào cũng kích động mà nguy kịch.”

“Cô...”

“Lâm Dũng, tôi biết anh vì hoàn cảnh nên mới phải sa vào bước đường này. Lần này ra tòa làm chứng là cơ hội duy nhất để anh xóa bỏ mặc cảm tội lỗi, anh cũng không bị kết tội mưu sát đây không phải là chuyện tốt sao?”- Lôi Uyển Khanh lấy trong túi xách ra một cọc tiền lớn đặt lên bàn: “Tôi biết vợ anh đang cần tiền để tiếp tục dùng thuốc, nếu như anh đồng ý giúp tôi, số tiền này là của anh.”

Ánh mắt Lâm Dũng nhìn về phía cọc tiền trên bàn, rõ ràng có chút dao động. Anh ta im lặng hồi lâu mới lên tiếng: “Cô rõ ràng biết âm mưu của Lý Gia Hân, biết tôi là người giết chết Dương Anh Thi vậy sao không tố cáo tôi, vạch trần tôi mà còn dùng lý do tự sát để vu lấp việc này?”

Lôi Uyển Khanh đi tới trước mặt Lâm Dũng, cười cười: “Lâm Dũng, anh chỉ cần biết tôi không hại anh, cũng không truy cứu chuyện anh đã giết Dương Anh Thi. Anh cũng vậy, cái gì nên biết thì biết, không nên biết thì đừng cố chấp tìm hiểu làm gì. Anh hiểu ý tôi chứ?”

Lâm Dũng có chút run sợ dè dặt nhìn cô gái trước mặt. Tuy nhìn chỉ như một con nhóc chưa tốt nghiệp đại học, rõ ràng chỉ khoảng mười bảy mười tám tuổi vậy mà lại có cái loại khí thế uy hiếp người khác như thế khẳng định là một người không hề đơn giản.

“Nhưng mà... Lý Gia Hân kia chắc chắn sẽ không để yên cho tôi...”

Lôi Uyển Khanh mỉm cười, giọng nói cực kì kiên quyết mang tính đảm bảo: “Anh yên tâm, về vấn đề an toàn của anh tôi sẽ đảm bảo.”

Khóe mắt Lâm Dũng hơi giật giật, một lúc sau nhìn cô: “Được, tôi phải nói gì trên tòa?”

Lôi Uyển Khanh đặt được mục đích liền mỉm cười: “Cứ nói theo tôi là được.”

Một lần nữa trở lại khu Đông An, cả người Lôi Uyển Khanh đã vô cùng uể oải, mắt nhắm mắt mở nhập mạt khẩu.

Lúc cửa mở ra cô chợt cảm nhận được một loại ánh mắt đang nhìn mình, Lôi Uyển Khanh cảnh giác quay người lại. Xung quanh tối om, chỉ có vườn hoa được gió khẽ lay động. Lôi Uyển Khanh cảm giác có chút bất an, cô cứ có cảm giác xung quanh tồn tại một loại hơi thở vừa quen thuộc mà vừa xa lạ, hơn nữa còn rất gần cô.

Trong lòng có chút sợ hãi, Lôi Uyển Khanh nhanh chóng vào nhà đóng cửa lại.

...

Lôi Uyển Khanh rót cho mình một ly rượu đỏ sau đó bước tới bên bậc đá trên cửa sổ nằm xuống, vừa thưởng rượu vừa ngắm nhìn thành phố Bách Nhật rực đèn bên dưới.

Uống hết ly rượu, Lôi Uyển Khanh ngáp một cái, tìm đến chiếc giường kiếp trước của mình ngủ một giấc ngon lành.

...

Phiên tòa thứ hai bắt đầu, vẫn vô cùng náo nhiệt, người đến xem càng lúc càng đông. Điều này đủ để thấy sự quan tâm của công chúng và truyền thông đối với Yunus, điều này càng tạo áp lực lên hai vị luật sư cho hai bên và cả chánh án.

Bồi thẩm đoàn và chánh án đều yên vị, lúc này công tố viên lại lần nữa đọc sơ qua tình tiết vụ việc.

“Nhân chứng Lâm Dũng, anh chính là tài xế điều khiển chiếc xe tải đã đâm trúng Dương Anh Thi?”- Gum tiến vào vị trí, nhìn sang phía Lâm Dũng đặt câu hỏi.

“Phải.”- Lâm Dũng gật đầu, ánh mắt không tự chủ được nhìn về phía Lý Gia Hân.

Mà Lý Gia Hân kể từ khi nhìn thấy sự xuất hiện của Lâm Dũng đã bị dọa cho hoảng sợ.

“Anh khẳng định cái chết của Dương Anh Thi là tự sát chứ không phải tai nạn?”- Gum nghi hoặc nhíu mày.

Lâm Dũng lại gật đầu: “Phải.”

“Vậy tại sao thời gian qua anh không hề lên tiếng?”- Gum nhanh chóng tìm ra được vấn đề chính, đặt câu hỏi một cách thẳng thắn.

Sắc mặt Lâm Dũng có chút biến đổi: “Nếu như cảnh sát đã nói là tai nạn, vậy thì tôi tại sao lại phải đính chính là cô ấy tự sát, chuyện này liên quan gì tới tôi?”

Gum nhíu mày, lại chậm rãi mở miệng: “Vậy tại sao hôm nay anh lại lên tòa làm chứng?”

“Đó là vì lương tâm trời dậy, tôi đã suy nghĩ thông suốt, và bình tĩnh nhớ lại sự việc lúc đó cũng nhận ra được đó là một vụ tự sát.”- Lâm Dũng cố gắng bình tĩnh trả lời, cho dù là tự sát hay tai nạn, chỉ cần không gán cho anh ta tội danh mưu sát thì muốn anh ta nói cái gì cũng được.

Lý Gia Hân lúc này nắm chặt hai tay lại, tên khốn Lâm Dũng rõ ràng đã bị mua chuộc, hiện giờ tình thế của cô ta lại rơi vào thế hạ phong.

Gum gật đầu, lại nói tiếp: “Anh khẳng định hoàn toàn là do lương tâm trời dậy chứ không phải bị một thế lực nào đó mua chuộc khai gian sao? Ban đầu anh nói anh không muốn gánh thêm phiền phức, nếu vậy dù là tự sát hay tai nạn thì anh đều có thể không bị truy tố trước pháp luật, nhưng bây giờ anh lại đứng ra làm chứng, vấn đề này thật sự rất mâu thuẫn.”

“Tôi không có... tôi thật sự không có...”- Lâm Dũng lắc đầu, có chút mất bình tĩnh.

“Tôi được biết tình hình tài chính của anh không được tốt, vào lúc vợ anh đang phải xạ trị ở bệnh viện, tôi cũng tra được anh đã thanh toán toàn bộ viện phí cho vợ, số tiền lớn như vậy ở đâu ra?”

“Tôi... luật sư đừng có vu khống tôi, chuyện này không dính líu gì đến vợ tôi...”- Lâm Dũng không kiềm chế được đập bàn đứng lên chỉ thẳng vào mặt Gum hét lớn.

Chánh án nhíu mày không hài lòng gõ búa nhắc nhở: “Nhân chứng hãy bình tĩnh, không được làm ồn trên tòa.”

Lâm Dũng lúc này mới bình tĩnh lại, ngồi xuống ghế.

“Phản đối.”- Vu An Di ngồi ở hàng ghế luật sư, lạnh lùng lên tiếng: “Luật sư bên bị đặt câu hỏi mang tính giả thiết, không xác thực.”

Chánh án cân nhắc một lúc rồi nói: “Phản đối vô hiệu, luật sư bên bị tiếp tục hỏi.”

Vu An Di thờ dãi, căng thẳng ngồi xuống ghế.

Chọn Lâm Dũng làm nhân chứng là một nước cờ mạo hiểm, con người này ít học, không được bình tĩnh lại lỗ mãng. Hành động lớn tiếng khi này của anh ta đã khiến niềm tin của chánh án và bồi thẩm đoàn tụt xuống nghiêm trọng rồi.

Lôi Uyển Khanh ơi Lôi Uyển Khanh, rốt cuộc trong hồ lô của cô bán thứ thuốc gì?

Lý Gia Hân hà hê trong lòng, đám người bên Yunus toàn là một lũ ngốc, nghĩ rằng tìm ra được Lâm Dũng mua chuộc anh ta thì có thể thuận lợi qua ải sao? Thật ngu ngốc, với trí thông minh của Lâm Dũng sẽ rất nhanh thôi sẽ bị luật sư của cô ta vạch trần, tới khi đó để xem các người huênh hoang được bao lâu.

Gum lại lần nữa đặt câu hỏi: “Nhân chứng hãy kể lại tình hình đêm hôm đó.”

Lâm Dũng ổn định hơi thở, cố gắng nhớ lại những gì Lôi Uyển Khanh dạy: “Đêm hôm đó tôi phụ trách chờ hàng từ bến cảng vào thành phố, khoảng 12 giờ đêm, vì trời cũng đã khuya, đường lại vắng người nên có chút chủ quan mà chạy hơi nhanh. Tới đoạn ngã tư đột nhiên một cô gái chạy như điên nhào ra đường chắn trước đầu xe tôi, tôi có đạp thắng nhưng lại không thể dừng lại kịp, nhất thời mất không chế mà cán qua người cô ấy, kéo theo cô ấy trên mặt đường khoảng 2m mới có thể dừng lại.”

Gum suy nghĩ một chút rồi hỏi tiếp: “Mọi chuyện cũng đã qua hai tháng, tại sao anh lại nhớ rõ từng chi tiết như thế? Ví dụ như lúc đó khoảng 12 giờ, hơn nữa còn kéo Dương Anh Thi dưới gầm xe tận 2m. Anh Lâm, anh có biết thông thường khi một người nói dối sẽ cố gắng chứng minh bản thân mình đang nói thật bằng cách thêm những chi tiết nhỏ nhất vào lời nói hay không?”

“Phản đối.”- Vu An Di lại lần nữa đứng lên: “Ngài chánh án, luật sư Gum đang cố tình đưa suy nghĩ chủ quan áp đặt vào lời khai của nhân chứng. Tình huống lúc đó chắc chắn để lại trong trí nhớ của nhân chứng một kỷ ức vô cùng hãi hùng và không thể xóa nhòa, nên việc anh ta nhớ rõ là chuyện đương nhiên.”

Chánh án gật đầu: “Phản đối hữu hiệu, luật sư bên bị hãy cẩn thận trong cách đặt câu hỏi.”

“Dạ.”- Gum cúi đầu một cái rồi khẽ đưa mắt nhìn Vu An Di sau đó nói: “Thưa ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, tôi không còn gì để hỏi.”

“Luật sư bên nguyên có muốn đặt câu hỏi hay không?”- Chánh án nhìn về phía Vu An Di, nàng gật đầu bình tĩnh bước lên, lúc lướt qua người Gum còn thấy anh ta kì quặc nhìn nàng.

Vu An Di vào vị trí, nhìn về phía Lâm Dũng: “Anh Lâm, tôi là luật sư đại diện cho Yunus. Dù biết rằng đây là chuyện riêng tư của mỗi người nhưng anh có thể tiết lộ số tiền mà anh dùng để đóng viện phí cho vợ mình từ đâu mà ra hay không?”

Lúc này Lý Gia Hân và Gum cùng mọi người đến xem phiên tòa đều đưa mắt khó hiểu nhìn Vu An Di. Đây là vấn đề mấu chốt chứng minh mức độ đáng tin cậy của lời khai vừa rồi, vừa rồi Gum cố tình chỉ hỏi một nửa cũng không có ý định theo đến cùng để nghe câu trả lời của Lâm Dũng là vì muốn tạo một sự mập mờ trong mắt mọi người, để mọi người giữ thái độ hoài nghi với lời khai của anh ta. Nhưng điều khiến Gum khó hiểu bây giờ là tại sao Vu An Di lại tự động nhắc lại vấn đề này, nàng muốn tự vạch trần mình sao?

Hay là muốn chứng minh cho chánh án và bồi thẩm đoàn thấy khẩu cung của Lâm Dũng đáng tin cậy?

Trên thực tế chính Vu An Di cũng đang trong tình thế tiến thoái lưỡng nan. Bởi vì trước khi lên tòa Lôi Uyển Khanh có đặc biệt dặn nàng phải theo trình tự bình thường đặt câu hỏi, tuyệt đối không được cố tình né tránh, chánh án và các thành viên bồi thẩm đoàn không phải bù nhìn, họ đều sẽ nhận ra được sơ hở. Lôi Uyển Khanh bảo nàng cứ đặt câu hỏi, còn về vấn đề trả lời cô đều đã sắp xếp đầu vào đầy rồi.

Vu An Di không còn cách nào, đành nghe theo cô.

Mà ở một góc khuất trong phiên tòa, Lôi Uyển Khanh ra dấu cho trợ lý của Vu An Di bảo nàng ta qua đây sau đó cô đưa một tờ giấy cho nàng ta gọi khẽ dặn dò: “Đưa bằng chứng cho Vu An Di.”

Người trợ lý gật đầu, nhận lấy tờ giấy rồi đi về phía Vu An Di.

Lâm Dũng khó khăn nuốt một ngụm nước bọt, thấp giọng nói: “Kể từ sau vụ việc đó, bến cảng cũng không tìm tôi đến để chờ hàng nữa, nguồn kinh tế của tôi đột nhiên không còn, tình hình của vợ tôi lại vô cùng cần tiền. Một số nhà hảo tâm thương tình đã chủ động liên hệ giúp đỡ tôi, nhờ vậy mà tôi mới có tiền lo viện phí cho vợ.”

Vu An Di hơi cụp mắt, Lôi Uyển Khanh quả nhiên là dự liệu như thần, còn đoán được nàng sẽ hỏi câu này mà chuẩn bị một câu trả lời hoàn mỹ như vậy.

Nhất thời đại sảnh im lặng.

Trợ lý của Vu An Di bước lên, nói nhỏ vào tai nàng một câu, chỉ thấy sắc mặt Vu An Di biến đổi, không rõ là vui mừng hay kích động nhìn về phía Lôi Uyển Khanh đang đứng một góc phía xa.

Ánh mắt nàng rõ ràng là đang hỏi: Lôi Uyển Khanh, cô rốt cuộc có bao nhiêu lợi hại?

Lôi Uyển Khanh chậm rãi vẩy tay, không nhìn ra cô có một chút lo lắng nào, cứ như thể mọi chuyện đều diễn ra theo dự liệu của cô vậy.

Mọi người nhìn thấy trợ lý nói nhỏ vào tai Vu An Di thì cũng bị làm chú ý, nhất thời tất cả mọi người có mặt đều đưa mắt chờ đợi hành động tiếp theo của nàng.

Quả nhiên ngay sau đó Vu An Di quay lại, nở nụ cười vô cùng tự tin nhìn về phía chánh án: “Ngài chánh án, các vị bồi thẩm đoàn, để chứng minh lời khai vừa rồi của Lâm Dũng là thật tôi hiện đã tra ra một bảng danh sách các tài khoản những người đã quyên góp ủng hộ cho Lâm Dũng.”

Chánh án gật đầu: “Mau trình vật chứng lên tòa.”

Trợ lý của Vu An Di đem một tờ giấy giao cho công tố viên, công tố viên lại nhận lấy kiểm tra sơ qua rồi trình lên chánh án. Chánh án xem xong lại truyền qua hàng ngũ bồi thẩm đoàn.

“Đây là tờ giấy đã qua xác nhận của ngân hàng, thông tin trên đó tuyệt đối chính xác. Tổng cộng có hai mươi bốn người đã gửi tiền vào số tài khoản của Lâm Dũng, thời gian không xê xích, trùng hợp đều rơi vào sau khi vụ việc của Dương Anh Thi diễn ra. Theo lời Lâm Dũng vừa nói, tất cả đều là nhà hảo tâm nhìn thấy anh mất đi công việc lại có vợ bệnh nặng nên quyên tiền ủng hộ, đáng nói ở đây là...”- Giọng nói Vu An Di bình tĩnh lạnh lùng mà vô cùng kiên quyết, nói được nửa câu thì ngừng lại đưa mắt nhìn về phía Lý Gia Hân: “Có một chủ tài khoản đã mạnh tay chi ba trăm triệu gửi thẳng vào số tài khoản của Lâm Dũng, hơn nữa chỉ chưa đầy 48 tiếng sau khi Dương Anh Thi qua đời. Cô Lý Gia Hân, cô cũng thật có lòng hảo tâm.”

Câu nói của Vu An Di không phải tố cáo, chỉ giống như là đang cảm kích thông thường nhưng lọt vào tai Lý Gia Hân lại khiến cô ta bất giác run lên.

Lúc này mọi người bên dưới xôn xao bàn tán, chánh án lại nhìn sang bồi thẩm đoàn hỏi ý sau đó quay qua tuyên bố: “Hiện giờ các chứng cứ bên nguyên đưa ra đã đầy đủ nhưng mức độ xác thực quá thấp, bản tòa cần bằng chứng cụ thể hơn để phán xử.”

Vu An Di đưa mắt nhìn về phía Lôi Uyển Khanh.

Lôi Uyển Khanh đứng ở một góc phía xa cũng chau mày.

Lý Gia Hân bật cười: “Ngài chánh án anh minh, chỉ dựa vào một tờ giấy lộn viết lên đó mấy dòng chữ bị thương thì liền cho rằng đó là di chúc của Dương Anh Thi, thì đúng là chuyện nực cười.”

Người dân bên dưới lại xôn xao bàn tán, bầu không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

“Tôi có thể chứng minh tờ di chúc của Dương Anh Thi và bản hợp đồng của Lý Gia Hân là thật hay giả.”- Một giọng nói ở cửa tòa án vọng lên, âm thanh nam tính dễ nghe, cương nghị lại vô cùng tự tin khiến mọi ánh mắt đều quay lại nhìn lên người đó.

Lôi Uyển Khanh cũng bị thu hút, đưa mắt quan sát người đàn ông vừa tới kia.

Cô chau mày, cố gắng nhớ lại xem người này là ai.

Cô chưa từng gặp qua, nhưng hình như anh ta rất nổi tiếng trên mạng. Anh ta là Lạc Nhân, chuyên gia giám định nét chữ rất nổi tiếng thường xuất hiện trên kênh hình sự của FBI không phải sao?

Lạc Nhân mỉm cười, xuyên qua hàng phóng viên bước lên phía trước mặt chánh án: “Ngài chánh án, tôi xin phép lấy tư cách là chuyên gia giám định nét chữ để kiểm chứng sự việc này.”

Chánh án vừa nhìn thấy Lạc Nhân thì đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó là gật đầu chấp nhận yêu cầu của anh: “Bản tòa phê chuẩn, chuyên gia giám định nét chữ vào cuộc điều tra.”

Lạc Nhân nổi tiếng như thế, cho dù có chủ động xin tham gia điều tra thì chánh án cũng không có lý do từ chối.

Lạc Nhân nhận lấy hai tờ giấy từ công tố viên, một là bức di chúc của ‘Dương Anh Thi’ do chính tay Lôi Uyển Khanh viết, một là tờ hợp đồng có chữ ký của Dương Anh Thi.

“Ngài chánh án, tôi cần thời gian để đưa ra kết quả chính xác.”

Chánh án gật đầu, gõ búa xuống bàn: “Phiên tòa tạm nghỉ, 30 phút sau tiếp tục xét xử.”

Mọi người bắt đầu quay sang nhìn nhau thảo luận sôi nổi, Lạc Nhân mỉm cười nhìn sang Vu An Di một cái rồi cũng đem theo bằng chứng đi vào trong. Vu An Di có chút khó hiểu nhìn theo, vừa rồi anh sao lại nhìn nàng cười, nàng và anh đâu có quen biết?

Lý Gia Hân từ lúc nào đã đi đến bên cạnh Vu An Di, ánh mắt tràn đầy địch ý, đắc thắng nhìn nàng: “Vu An Di, cô đừng cố gắng vô ích nữa, cái gì cũng có thể là giả nhưng chữ ký trên bản hợp đồng kia là do chính tay Dương Anh Thi ký vào. Tôi biết lần này các người cao tay, thuận nước đẩy thuyền khiến cho tôi không phản kháng được, nhưng mà... chỉ cần có bản hợp đồng đó, cái gì tôi cũng không sợ.”

Lý Gia Hân nói rồi bật cười lớn bỏ đi.

Câu nói của cô ta khiến cho Lý Gia Hân bồn chồn lo lắng, tờ di chúc kia trên thực tế là giả, nếu bị phát hiện chuyện này vậy thì...

Vu An Di theo bản năng nhìn sang phía Lôi Uyển Khanh, chỉ thấy sắc mặt Lôi Uyển Khanh có chút phức tạp, không còn vẻ nhàn nhã khi nãy nữa mà là một sự căng thẳng.

Trong lòng Vu An Di reo lên một hồi bất an, ngay cả Lôi Uyển Khanh cũng căng thẳng rồi, vậy chuyện này không phải phía Yunus lại rơi vào thế hạ

phong hay sao?

Vu An Di không biết, sờ dĩ Lôi Uyển Khanh cau mày căng thẳng ra mặt không phải là việc Lạc Nhân đột nhiên xuất hiện cản trở kế hoạch của cô. Chỉ là lúc này cô cảm thấy xung quanh có chút bất thường, một loại cảm giác cứ như có người đang nhìn chằm chằm vào cô.

Lôi Uyển Khanh theo bản năng đưa mắt quan sát xung quanh, từ phòng viên cho tới người đến xem xét xử cũng không nhận ra có điểm nào kì lạ.

Nhưng Lôi Uyển Khanh có thể khẳng định, cảm giác bất an này ngày càng rõ rệt trong lòng cô. Có người, nhất định là có người đang nhìn cô. Đó là ánh mắt lạnh lẽo như băng giá, sâu thẳm tựa mặt hồ phẳng lặng không thấy đáy còn có cả một chút nguy hiểm...

Lôi Uyển Khanh nói đa già... không hiểu sao trong đầu lại nảy sinh ý định muốn chạy trốn.

Đúng 30 phút sau, phiên tòa lại bắt đầu.

Tất cả mọi người ngồi vào vị trí, lúc này Lạc Nhân cũng từ bên trong cầm theo hai tờ giấy kia đi ra. Tất cả mọi người đều vô cùng hồi hộp chờ đợi đáp án từ anh, ngay cả Vu An Di cũng không kềm nổi tung kinh thẳm trong lòng.

Lạc Nhân đưa mắt nhìn lướt qua từng gương mặt xung quanh, sau đó dừng lại trên gương mặt xinh đẹp đang cố tỏ ra bình tĩnh của Vu An Di, ánh mắt hiện lên một chút nét cười.

Vu An Di khó hiểu, sao nàng cứ có cảm giác Lạc Nhân đang nhắm vào nàng?

“Kết quả giám định nét chữ của tôi đã có, sự thật chứng minh...”- Lạc Nhân vừa nói được một nửa lại đem bản báo cáo cùng với hai tờ giấy kia giao cho công tố viên, công tố viên nhận lấy làm theo trình tự kiểm tra sơ lược rồi nộp cho chánh án phía trên.

Lạc Nhân mỉm cười, nói tiếp: “Sự thật chứng minh, tờ di chúc của Dương Anh Thi là thật và chữ ký trên bản hợp đồng là giả.”

“Cái gì?”- Lý Gia Hân vừa nghe thấy kết quả từ miệng Lạc Nhân, kích động đứng dậy nói lớn: “Sao có thể như vậy, rõ ràng... rõ ràng là do chính tay Dương Anh Thi ký vào mà...”

Lạc Nhân cũng không hoảng loạn: “Kết quả giám định tỉ mỉ tôi đã nộp cho ngài chánh án.”

“Không thể nào... không thể nào...”- Lý Gia Hân mất bình tĩnh, chỉ tay về phía Vu An Di và Lạc Nhân: “Các người là cùng một bọn, các người thông đồng với nhau, làm sao có thể...”

“Đề nghị bị cáo bình tĩnh.”- Chánh án nhíu mày gõ búa xuống bàn nhắc nhở.

Lý Gia Hân bị hoảng sợ, vội vàng ngồi xuống nhưng sắc mặt đã sớm trắng bệch khó coi.

“Đề nghị mọi người trật tự, hiện giờ bằng chứng đã đầy đủ, các thành viên bồi thẩm đoàn, xin mời các vị thảo luận.”- Chánh án xem xét bằng chứng, giọng nói uy nghiêm.

Vu An Di âm thầm thở phào nhẹ nhõm, lúc này Lạc Nhân lại đi lướt qua người nàng, nàng thấy anh có chút dừng lại, Vu An Di khó hiểu đưa mắt nhìn anh. Lạc Nhân mỉm cười nhún vai một cái không nói gì đi tới hàng ghế phía sau ngồi xuống.

Gì đây, cái này... rõ ràng là anh đang nhắm vào nàng mà. Vu An Di khó hiểu, không lẽ Lạc Nhân cũng là một phần trong kế hoạch của Lôi Uyển Khanh? Với trình độ chuyên môn của anh không thể nào nhận ra bức di thư kia là giả, vậy mà vẫn nói dối giúp Yunus. Không cần biết anh có mục đích gì, Vu An Di tin tưởng người này là bạn không phải địch.

Từng giây từng phút trôi qua, trên mặt người nào người nấy đều hiện rõ sự căng thẳng.

Cuối cùng cũng tới giây phút đưa ra quyết định. Một thành viên trong bồi thẩm đoàn đại diện cho ý kiến của cả chánh án và bồi thẩm đoàn đứng lên tuyên bố: “Từ những bằng chứng mà bên nguyên cung cấp, các thành viên bồi thẩm đoàn tin tưởng cái chết của Dương Anh Thi là tự sát. Toàn bộ tài sản của Yunus sẽ dựa theo ý nguyện của Dương Anh Thi để lại trong di thư, chuyển nhượng toàn bộ lại cho Dương Cẩm Vân. Ngoài ra, số cổ phiếu mà Lý Gia Hân bán đi trong thời gian qua sẽ phải bồi thường lại cho Yunus.”

Lý Gia Hân nghe xong phẫn xử, nhất thời mất đi trọng lực ngã quy xuống đất, trong miệng thều thào: “Không... không thể nào...”

Chánh án gật đầu: “Bản tòa tuyên bố, Lý Gia Hân phạm tội chiếm đoạt tài sản mức độ nghiêm trọng, lĩnh án chung thân, mức án có hiệu lực sau hai ngày tới, tạm thời áp giải phạm nhân đến nhà tù lĩnh án.”

Hai cảnh sát bước lên định áp giải Lý Gia Hân đi, nhưng cô ta đột nhiên như người điên vùng giãy, hai mắt hung tợn nhìn Vu An Di: “Vu An Di, là do cô giờ trò, tôi giết chết cô.”

Chưa đợi mọi người kịp phòng bị, từ trong túi áo Lý Gia Hân rút ra một con dao đâm về phía Vu An Di khiến nàng một phen sững sờ.

Vu An Di đứng đó bất động, cứ tưởng rằng sẽ bị một dao kia đâm trúng.

Nhưng có một người lao ra chắn trước mặt nàng, con dao kia lại chém vào cánh tay của người đó.

Cảnh sát vội vàng tiến lên giữ chặt lấy Lý Gia Hân, khống chế cô ta rồi kéo đi. Tiếng hét chửi rủa của Lý Gia Hân xa dần, Vu An Di lại không dám tin nhìn Lạc Nhân, nàng chạy tới cạnh anh: “Tay của anh...”

Lạc Nhân che lại vết thương trên tay, hơi mỉm cười: “Không có gì, vết thương ngoài da thôi.”

“Cảm ơn anh.”- Vu An Di hơi cúi đầu, không hiểu sao đối diện với nụ cười của Lạc Nhân khiến cho mặt cô đỏ lên một mảng, tim cũng đập rất nhanh.

Lạc Nhân nhìn thấy một màn này, cũng cười tươi hơn: “Không cần cảm ơn, nhưng nếu Vụ luật sư chịu giúp tôi bằng bố, tôi sẽ rất hạnh phúc.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 44: Chương 43: Vậy bây giờ để tôi chân chính hôn em. [20+]

“Uyển Khanh, lần này thật sự phải cảm ơn cháu rất nhiều. Đến giờ bác vẫn không thể tin là chúng ta chỉ trong hai ngày lại có thể đảo ngược cục diện, lấy lại Yunus.”- Dương Cẩm Vân vui vẻ nhìn cô, ánh mắt tràn đầy sự cảm kích nắm lấy tay cô: “Uyển Khanh, sự cảm kích này thật không biết nên nói sao cho hết, rất cảm ơn cháu.”

Lôi Uyển Khanh mỉm cười nắm lấy tay bà: “Bác gái đừng nói thế, cháu là...có thể bác không tin nhưng cháu là đang thay Anh Thi chuộc lại lỗi lầm”

Sắc mặt Dương Cẩm Vân lại có chút muộn phiền: “Nếu như ngày hôm đó bác không đuổi Anh Thi thì nó cũng sẽ không gặp chuyện này...”

“Bác đừng nói vậy, có khi...đây là chuyện tốt, là một khởi đầu mới. Bác gái, Anh Thi đi rồi, nhưng bác có cảm thấy duyên phận thật kì diệu hay không, có thể là cô ấy âm thầm phái con đến bên cạnh bác, thay cô ấy báo hiếu bác.”- Lôi Uyển Khanh nhẹ nhàng nói, nước mắt nhịn không được lại rơi xuống.

Dương Cẩm Vân thấy thế thì giờ tay lau đi nước mắt của cô: “Con bé này, sao lại khóc chứ?”

Giọng Lôi Uyển Khanh có chút nức nở, không biết vì sao mà nước mắt cứ tuôn ra không ngừng: “Không...chỉ là, Uyển Khanh từ nhỏ đã mất mẹ, ở trong Lôi gia bị cha ghê lạnh, từ khi gặp được bác gái liền cảm nhận được sự ấm áp, nhịn không được lại muốn gọi một tiếng mẹ...”

Dương Cẩm Vân nghe thế thì nở nụ cười hiền hậu: “Con bé này... muốn thì gọi đi, ta cũng trùng hợp muốn nhận con làm con gái nuôi.”

Lôi Uyển Khanh sững người, sau đó một niềm hạnh phúc trào dâng, cô vừa cười vừa gọi: “Mẹ.”

Cô ôm lấy Dương Cẩm Vân, bà cũng ôm cô, một loại cảm giác mẫu tử không bao giờ chia cắt này khiến đáy lòng cả hai đều cảm động không thôi. Cô có thể rồi, có thể một lần nữa gọi bà là mẹ, có thể lấy lại được Yunus, cô không phụ bà, không phụ Yunus càng không phụ chị gái của cô.

Dưới ánh nắng chan hòa, cả hai người vẫn còn ấm áp vì tình mẹ con.

...

Lúc Vu An Di từ phòng chờ của tòa án bước ra thì liền nhìn thấy Lôi Uyển Khanh hình như đã đứng đợi ở đó được một lúc lâu, nàng bước tới vừa thấy hai mắt Lôi Uyển Khanh hơi đỏ thì quan tâm hỏi: “Sao thế, sao lại khóc?”

Lôi Uyển Khanh bất giác hơi chớp mắt sau đó cười cười: “Tôi vừa mới nhận bà Dương làm mẹ nuôi, vui quá nên khóc.”

“Mẹ nuôi? Chúc mừng cô nha.”- Vu An Di cũng có chút ngạc nhiên nhưng cũng không lấy làm lạ.

Lôi Uyển Khanh mỉm cười quay người đi trước, Vu An Di đi theo cô, Lôi Uyển Khanh nhàn nhạt nói: “Cuối cùng cũng có thể lấy lại được Yunus, giải quyết được một vấn đề phiền toái trong lòng.”

Vu An Di nghe thế thì nghi hoặc nhìn cô: “Cô còn có vấn đề nào khác sao?”

Lôi Uyển Khanh khẽ thở dài: “Lấy lại Yunus là một chuyện, phục hưng Yunus lại là chuyện khác. Vị thế trên thương trường của Yunus những ngày qua đều bị Lý Gia Hân phá hoại cả rồi, bây giờ muốn đưa nó trở lại thương trường lần nữa e là phải mất một thời gian dài.”

Vu An Di nghe cô nói vậy thì hơi khoanh tay: “Lôi Uyển Khanh, sao tôi cứ có cảm giác cô thậm chí còn quan tâm đến Yunus hơn bất kì người nào khác vậy? Sao cô lại dốc hết tâm trí như vậy?”

Lôi Uyển Khanh hơi nâng mắt, nhìn bãi đậu xe phía xa, tùy ý hỏi: “Nếu như tôi nói tôi chính là Dương Anh Thi thì cô có tin không?”

“Chuyện gì vậy? Nực cười quá...”- Vu An Di bị làm cho kinh ngạc sau đó là bật cười.

Lôi Uyển Khanh cũng hơi cười: “Đùa cô một chút thôi. Sao mấy người cứ quan tâm tới lý do tôi hết lòng vì Yunus nhỉ? Dù cho lý do ban đầu là gì thì cũng sẽ không phải là điều gì xấu xa, cứ hãy nhìn vào quá trình thôi không được sao?”

Vu An Di gật đầu: “Cách nói chuyện của cô thật giống Dương Anh Thi, lúc này lúc khác khiến người ta đỡ không nổi. Được rồi, tôi không quan tâm tới lý do của cô là gì nữa, chỉ cần cô hết lòng vì Yunus, tôi sẽ hết lòng vì cô.”

Lôi Uyển Khanh nghe vậy thì hơi nhướn mày: “Cô muốn làm thủ hạ của tôi? Không có cửa đâu.”

Vu An Di đánh nhẹ vào cánh tay cô, có chút bất mãn: “Cô nói cái gì, biết bao nhiêu người muốn có sự trợ giúp của tôi còn không được đấy.”- Vu An Di lườm cô một cái sau đó nhớ tới một vấn đề, vội vàng lên tiếng: “Phải rồi, cô quen biết Lạc Nhân sao?”

Bước chân Lôi Uyển Khanh dừng lại, khó hiểu nhìn nàng: “Cái gì, tôi có quen biết anh ta đâu. Tôi thấy anh ta với cô cười cười nói nói, vừa rồi cô chẳng phải còn ở bên trong phòng chờ giúp anh ta trị thương sao? Tôi nghĩ là cô quen biết anh ta.”

Vu An Di hơi nhú hàng mày xinh đẹp lại: “Nói như vậy... sự xuất hiện của Lạc Nhân không nằm trong kế hoạch của cô sao?”

Lôi Uyển Khanh lắc đầu.

Đầu mày Vu An Di càng nhú chặt lại.

“Hai người đang bàn về tôi à?”- Lúc này cả hai bị một giọng nói dễ nghe phía xa gây chú ý, đồng loạt quay lại đã thấy Lạc Nhân đi đến bên cạnh hai người, anh nở nụ cười lịch sự: “Xin chào, tôi là chuyên gia giám định nét chữ, Lạc Nhân.”

Vu An Di vẫn còn giữ trong lòng một bụng thắc mắc, nhìn anh: “Anh là ai? Tại sao vừa rồi lại giúp chúng tôi?”

“Từ từ nào.”- Lạc Nhân có chút buồn cười: “Tôi vừa giới thiệu xong về bản thân rồi, ở đây tôi biết Vu luật sư là chiến thần bách chiến bách thắng trên tòa án, có điều lại không biết vị này... có phải là Lôi Uyển Khanh không?”

Ánh mắt Lạc Nhân nhìn về phía cô có chút suy xét.

Lôi Uyển Khanh cũng nở nụ cười thiện ý gật đầu: “Chính là tôi.”

“Tốt, vậy thì tôi sẽ nói lý do tại sao tôi giúp hai người.”- Lạc Nhân lại nói.

Vu An Di nhú mày, nhanh trí suy đoán: “Chẳng lẽ... có liên quan tới Uyển Khanh?”

Lạc Nhân đưa ngón tay tán thưởng về phía nàng, giọng nói cũng ngạc nhiên: “Vu An Di đại luật sư quả thật rất thông minh, à... mà không cần tôi phải giải thích, lý do tới rồi kia.”

Lý do tới rồi? Là ý gì thế?

Lôi Uyển Khanh và Vu An Di đưa mắt nhìn nhau, không hiểu gì.

Lúc này một chiếc xe thương vụ màu đen không biết từ đâu xông đến dừng lại trước mặt Lôi Uyển Khanh. Cô có chút run rẩy, bất giác lui về phía sau.

Lạc Nhân cười cười, không nhìn ra biểu cảm bất thường của Lôi Uyển Khanh: “Hai đại mỹ nữ có thể cho tôi và bạn tôi cùng dùng bữa trưa với các vị không?”

Cửa kính xe màu đen dần dần hạ xuống, gương mặt điển trai lạnh lùng không góc chết lộ ra.

Hắn đeo chiếc kính râm màu, che đi đôi mắt thâm trầm nhưng vẫn tạo cho người khác cảm giác nguy hiểm. Đôi môi mỏng tuyệt tình mím lại, chậm rãi quay đầu nhìn chằm chằm về phía Lôi Uyển Khanh.

“Lên xe.”

Hai chữ, rõ ràng là mệnh lệnh không cho phép có sự từ chối.

Hơi thở cô dồn dập, bất giác muốn quay đầu bỏ chạy.

Là hắn... Hạ Di Niên. Hắn tìm đến rồi.

“Nào, lên xe đi hai người đẹp, chúng ta đi ăn...”- Lạc Nhân ngược lại khá hồ hởi.

Lôi Uyển Khanh khó khăn nuốt một ngụm nước bọt: “Tôi... tôi cảm thấy không khỏe, tôi không đi...”- Nói rồi cô vội vàng liều mạng quay đầu đi thật

nhanh, Lôi Uyển Khanh không dám nhìn lại phía sau, bước chân nhanh như là vừa gặp phải quỷ.

Cô chỉ nghe tiếng đóng cửa xe vang lên, sau đó rất nhanh đã bị một cánh tay mạnh mẽ kéo lấy giắt ngược trở lại. Chẳng mấy chốc, cả cơ thể nhỏ bé của cô đã bị Hạ Dĩ Niên ghì chặt vào trong ngực.

“Lại trốn, Khanh nhi, tôi nói rồi. Em có muốn trốn, cũng không thoát được.”

Câu nói chậm rãi, giọng điệu lạnh nhạt như là một lời tuyên cáo bên tai khiến Lôi Uyển Khanh sợ hãi.

Lôi Uyển Khanh nghiêng rằng không chịu khuất phục nhìn thẳng vào đôi mắt đen lạnh lùng của Hạ Dĩ Niên. Cô cố gắng tiết chế giọng điệu chỉ đủ cho hai người nghe, nói với hắn: “Anh rốt cuộc là muốn cái gì? Tại sao cứ bám lấy tôi không buông, bên cạnh anh thiếu thốn phụ nữ lắm sao?”

Hạ Dĩ Niên khẽ nhếch môi: “Khanh nhi của tôi, em đặc biệt như thế làm sao có thể đem so với đám phụ nữ kia? Em nói tôi muốn cái gì, tôi trả lời cho em biết, tôi muốn em ở bên cạnh tôi, cả đời này bị tôi ràng buộc. Khanh nhi, em chạy trốn một lần tôi bắt em về một lần, nhưng em thử bỏ trốn thêm lần nữa xem”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi cúi đầu, áp đôi môi mỏng vào vành tai cô nói từng chữ: “Xem tôi có đánh gãy chân em không?”

Lôi Uyển Khanh từng lớn đôi mắt xinh đẹp, kinh hãi nhìn hắn.

Hạ Dĩ Niên bật cười, đứng thẳng người xoa nhẹ đầu cô như thể là đang an ủi con thú nhỏ bị hắn làm cho hoảng sợ, giọng nói trầm thấp vang lên: “Khanh nhi, đừng đối với tôi nữa. Theo tôi đi ăn một bữa trưa, thế nào?”

Lúc này ở phía xa, Vu An Di và Lạc Nhân nhìn nhau không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Bọn họ quen nhau sao?”- Vu An Di thấp giọng hỏi.

Lạc Nhân nhún vai: “Em không biết Lôi Uyển Khanh là cô cháu nhỏ của Hạ Dĩ Niên sao? Lôi Hiệp Vũ gã được đưa con gái này đi, lại gã vào đứng ở gao, quả thật là phải cứng bái thật tốt.”

Lúc này Hạ Dĩ Niên kéo tay của Lôi Uyển Khanh đi về phía bọn họ.

Vu An Di không nhận được cũng bị loại khí thế của người đàn ông này dọa cho hoảng sợ. Sao lại có người có thể bẩm sinh đã lộ rõ uy nghiêm như vậy, cho dù là chỉ đứng một chỗ, chỉ cần một cái nhíu mày cũng khiến người khác hồi hộp.

Lôi Uyển Khanh tính tình quật cường, không dễ dàng nhu thuận, sao lại có thể cùng người đàn ông cường đại như thế ở cùng một chỗ? Vu An Di thật khó có thể tin, họ có thể hòa hợp với nhau.

“Dĩ Niên...”- Lạc Nhân vừa bước lên, Hạ Dĩ Niên đã lạnh nhạt đem chìa khóa trong tay ném về phía anh ta.

“Lái xe đi.”- Ba chữ ngắn gọn, sau đó đem Lôi Uyển Khanh nhét vào ghế sau, bản thân hắn cũng ngồi vào cạnh cô.

Lạc Nhân không tự giác bĩu môi một cái, xem ra người bạn này của anh đang không được vui, tốt nhất anh vẫn nên làm tài xế thì hơn. Lạc Nhân mở cửa ghế lái phụ cho Vu An Di ngồi vào rồi sau đó cũng vào vị trí.

“Nào, hai người đẹp, muốn ăn gì nào?”- Lạc Nhân cười nói, cố gắng làm xua đi cái không gian yên tĩnh trong xe.

“Đề cậu hai quyết định đi.”- Vu An Di lên tiếng, đối với Hạ Dĩ Niên rõ ràng có sự kiêng dè, nàng từng nghe nói đến tên của Hạ Dĩ Niên trên thương trường không biết bao nhiêu lần, trong lòng vừa ngưỡng mộ lại vừa sợ hãi.

Hạ Dĩ Niên như cười như không quay sang Lôi Uyển Khanh: “Khanh nhi, em muốn ăn gì?”

Một câu hỏi này của Hạ Dĩ Niên dường như đã thành công thu hút sự chú ý của hai người ngồi phía trước.

Đặc biệt là Lạc Nhân, quen biết lâu như vậy anh chưa từng thấy qua Hạ Dĩ Niên lại đi hỏi ý kiến của người khác.

Trong thế giới của hắn, lời của hắn chính là mệnh lệnh không thể từ chối. Hắn chính là quy tắc, chính là luật lệ. Ấy vậy mà ngày hôm nay lại quay sang hỏi một cô gái nhỏ muốn ăn gì, vấn đề tuy đơn giản nhưng cái loại giọng điệu mềm mỏng đầy quả thật là hiếm thấy.

Lôi Uyển Khanh trong lòng bực bội, không thoải mái nói: “Ăn gì cũng được.”

Sau khi cô trả lời, không khí xung quanh như lạnh xuống vài độ.

Lôi Uyển Khanh không dám ngẩng đầu lại bị một tay hắn nâng gương mặt nhỏ của cô lên, ép cô phải nhìn hắn.

“Nói, em muốn ăn gì?”- giọng nói hắn vẫn vô cùng bình tĩnh, có điều nụ cười trên môi lại nguy hiểm không thể xem thường.

Lôi Uyển Khanh hoảng sợ, cô biết mình đã chọc giận hắn, liền nhanh chóng biết điều một chút trả lời: “Tôi... muốn ăn món Tây.”

Hạ Dĩ Niên mỉm cười, vỗ nhẹ mặt cô: “Được, theo ý em.”

Lạc Nhân cho xe chạy tới một khu nhà hàng nổi tiếng, mọi người bước vào, phục vụ liền tinh ý nhận ra thân phận không đơn giản của cả bốn người. Nhanh chóng chọn một bàn ở vị trí đẹp nhất, tiếp đón vô cùng nồng nhiệt.

Dọn lên một bàn thịnh soạn, sau đó tất cả đều biết điều mà lui xuống.

Hạ Dĩ Niên lạnh nhạt lên tiếng: “Mọi người cứ ăn uống thoải mái, không cần ngại, bữa ăn này xem như là chúc mừng Khanh nhi và Yunus thắng kiện.”

“Cảm ơn cậu hai.”- Vu An Dĩ khách sáo nói, lại đánh giá Lôi Uyển Khanh một phen, mặt mũi cô gái này cũng lớn thật đấy. Hạ Dĩ Niên cứ một tiếng Khanh nhi, hai tiếng Khanh nhi, cách gọi thân mật như thế lại phát ra từ miệng hắn vô cùng tự nhiên quả thật là nghe kiểu nào cũng thấy ái muội.

Lạc Nhân vỗ bàn một cái, tự nhiên nói: “Lần này công lao của tôi không ít đâu, tính ra thì danh tiếng của tôi cũng lớn đấy chứ, tôi vừa nói ra một câu ngài chánh án liền tin y như thật.”

“Lạc Nhân, anh thì khỏi nói rồi, anh là chuyên gia có uy tín của FBI, lời nói của anh trước tòa chính là chân lý, ai dám không tin?”- Vu An Dĩ mỉm cười.

“Quá khen, quá khen rồi...”

Lôi Uyển Khanh mặc kệ hai người kia anh một câu tôi một câu tăng bốc nhau lên tận mây xanh. Cô nhàm chán cúi mặt xuống bàn, không muốn nói lời nào. Đột nhiên trong đĩa cô xuất hiện một miếng bò bít tết, Lôi Uyển Khanh nâng mắt đụng phải gương mặt lộ ra ý cười nhàn nhạt của hắn.

“Ăn nhiều vào, người chỉ toàn xương.”

Lôi Uyển Khanh không biết mình có nằm mơ hay không mà sao lại có cảm giác câu nói này của Hạ Dĩ Niên không còn giống ra lệnh nữa, mà giống như là...quan tâm nhiều hơn.

Cô gạt đầu, ngoan ngoãn ăn thịt bò trong đĩa.

Lúc này Vu An Dĩ lại nhìn sang Lạc Nhân thỉnh giáo: “Lạc Nhân, thật không ngờ chuyên gia như anh mà cũng lừa dối quan tòa đấy.”

Lạc Nhân cười: “Tôi cũng không ngờ, luật sư như em cũng lừa dối quan tòa đấy.”

Sắc mặt Vu An Dĩ có chút gượng gạo, không muốn tiếp tục nói về vấn đề đó: “Tờ hợp đồng trong tay Lý Gia Hân thật rành rành thế mà chỉ vì một câu nói của anh khiến cô ta tức đến mặt mũi trắng bệch ra, thú vị thật.”

“Chữ ký trên tờ hợp đồng đó quả thật là tương đồng 100% đối với nét chữ của Dương Anh Thi, tôi nói dối thành không giống. Nhưng còn vấn đề bức di thư kia tôi không có nói dối... điều khiến tôi khó hiểu đó chính là sao nét chữ trên tờ di thư đó sao lại có thể trùng khớp 100% với nét chữ của Dương Anh Thi thế nhỉ?”

Leng keng!... Bộ dao nĩa trong tay Lôi Uyển Khanh rơi xuống đất.

Cả ba người đều quay lại nhìn cô.

Vu An Dĩ cũng bị kinh ngạc: “Cái gì...sao có thể, tờ di thư đó rõ ràng là do Uyển Khanh viết. Thật sự giống với nét chữ của Anh Thi sao?”

Lạc Nhân chắc nịch gạt đầu, anh dám lấy trình độ chuyên môn của mình ra đảm bảo, nét chữ trên di thư kia sau khi được mang ra đối chiếu thì hoàn toàn trùng khớp với chữ của Dương Anh Thi.

Vu An Dĩ đưa mắt kinh ngạc nhìn Lôi Uyển Khanh cả buổi trời cũng không biết nên hỏi gì.

Lôi Uyển Khanh cầm đầu dùng một bộ dao khác rồi chú tâm ăn phần thịt trong bát của mình. Cả buổi ăn này cứ như thế trở nên ngọt ngào, tới tận lúc ra về vẫn khiến cô không yên. Lôi Uyển Khanh cười cười nói nói vài câu rồi lấy vài lý do sau đó nhanh chóng bắt taxi đi về.

Vừa rồi thật nguy hiểm, không biết có để lại nghi ngờ gì không.

Chiếc taxi không thể tự ý vào khu Đông An được nên cô đành lợi bộ từ đầu ngõ vào, lối vào chỗ này phải xuyên qua một vườn hoa rất thơm nên Lôi Uyển Khanh vừa đi lại vừa có chút hương thụ. Lúc đi ngang qua một góc khuất thì nghe thấy mấy loại âm thanh ái muội của phụ nữ, lại có tiếng giống như người ta đang hôn nhau, Lôi Uyển Khanh chỉ liếc mắt nhìn hai bóng dáng đang hi hục phía xa một cái rồi cũng không bận tâm tới.

Nơi này là như thế, mấy loại chuyện này thường xảy ra. Mấy gã đàn ông làm chức vụ lớn lên đến hàng CEO là lại giờ thói bao dưỡng mình tính, đã vậy còn thường xuyên dẫn về đây làm mấy loại chuyện này. Còn nhớ ban đầu lúc cô mới dọn đến đây, nhìn thấy mấy cảnh này liền vô cùng khó chịu nộp đơn khiếu nại lên quản lý, quản lý ở đây cũng không dám đắc tội cô nên đã nghiêm túc ban hành luật lệ mới. Yêu cầu đám người kia phải giữ gìn mỹ quan trong phạm vi khu Đông An, đại khái là có tìm tình nhân về thì cũng phải chui vào nhà rồi muốn làm gì làm. Lúc đó cô cực kì hả dạ, nhưng hình như chính vì chuyện này mà đắc tội với đám hàng xóm kia.

Lôi Uyển Khanh mở cửa bước vào nhà, xoay người định đóng cửa lại, đột nhiên cánh cửa bị một lực chặn lấy, lúc cô còn chưa biết xảy ra chuyện gì thì cánh cửa dứt khoát bị đẩy ra, một bóng đen lớn bước vào. Kế sau đó cả cơ thể cô bị giật mạnh, cánh cửa phía sau được đóng lại, người kia trực tiếp đem cô áp lên cửa.

Bởi vì trong nhà lúc này không bật đèn nên không nhìn được người kia là ai, cô nghĩ là ăn trộm liền sợ hãi muốn hét lớn lại không ngờ người đó đột nhiên cuối đầu hung hăng cắn lên cánh môi cô một cái, trực tiếp mà bá đạo như giặc ngoại xâm tìm đến cái lưỡi nhỏ của cô trêu đùa.

“Ừm...”- Chỉ trong phút chốc không kịp phòng bị liền bị hơi thở của người đàn ông lấp đầy, mà hấn lại vô cùng mạnh mẽ không chút cổ kị dây dưa môi lưỡi với cô khiến Lôi Uyển Khanh khó chịu nhũn mày, giờ tay chống trước lồng ngực sẵn chắc kia dùng sức muốn đẩy hấn ra.

Sức khỏe của tên trộm này cũng thực là quá tốt, cô có dùng hết sức thì vẫn không thể đẩy được hấn ra.

Đường như cảm thấy hôn môi vẫn chưa đủ, hấn buông tha cho môi cô trượt một đường xuống cái cổ trắng nõn nhẹ nhàng cắn một cái khiến cả người Lôi Uyển Khanh run lên.

“Tên ăn trộm kia, đừng có làm càn, tôi sẽ gọi cảnh an đến đây.”- Lôi Uyển Khanh dồn hết sức lên tiếng hăm dọa.

Đôi môi của người đàn ông kia dùng trên cổ cô nhẹ nhàng bật ra một tiếng cười, hơi thở của hấn đồng thời cũng phả vào làn da trên cổ khiến nơi đó nóng ran.

Chỉ nghe thấy một giọng nói nam tính rất hay vang lên, mang theo một tia chế giễu: “Khanh nhi, em quên hương vị của tôi rồi sao?”

Lôi Uyển Khanh ngừng mọi động tác giữa giữa, sững sờ mở to mắt cố gắng nhìn xem người trước mặt là ai, tuy vẫn chỉ thấy một bóng dáng mờ mờ cao lớn nhưng lúc này cũng bất giác nhẹ lòng hơn. Cô khẽ thở phào đưa tay vỗ ngực, thật may là không phải cướp, may mắn, may mắn.

“Cảm thấy an tâm lắm sao?”- Tiếng thở phào của cô lọt vào tai Hạ Dĩ Niên, không hiểu sao khiến hấn có chút thoải mái.

Cô gái nhỏ này là đang an tâm khi nhìn thấy hấn sao?

Lôi Uyển Khanh cố gắng ổn định hơi thở: “Nếu như gặp phải trộm thì tôi thà gặp anh còn hơn, ít nhất anh cũng chỉ cướp sắc không cướp tiền.”

Lời vừa nói ra Lôi Uyển Khanh lại hận không thể tát cho bản thân một cái, sao cô lại có cái gan đem so hấn với một tên trộm?

Nhưng hấn hình như không tức giận, ngược lại còn cười một tiếng, âm thanh lúc cười rõ ràng rất hay: “Chỉ mới mấy ngày không gặp, cái miệng nhỏ này của em lại lợi hại hơn rồi. Nhưng mà Khanh nhi, tôi rất không hài lòng với việc em quên đi cảm giác lúc tôi hôn em, tôi đã nói muốn em nhớ rõ tất cả, vì vậy nếu như em quên thì hôm nay chúng ta ôn tập lại một lần.”

Ngay sau đó lại cúi xuống hướng đôi môi anh đào của cô cắn mạnh, điên cuồng mút lấy như thể muốn đem toàn bộ suy nghĩ của cô thông qua đường miệng mà hút ra.

Bàn tay to lớn lại trượt xuống sờ lên cái eo nhỏ, sau đó lại phủ lên cặp mông mềm mại của Lôi Uyển Khanh mạnh mẽ xoa bóp.

Nụ hôn của Hạ Dĩ Niên ngày càng mãnh liệt, kể sau đó hấn buông tha cho đôi môi nhỏ của Lôi Uyển Khanh nhưng rất nhanh chóng đã hướng tới vành tai lẫn cảm của cô mút lấy.

“A...khoan, khoan...ha ha, nhột quá...” – Lôi Uyển Khanh trong lòng sợ hãi cái loại cảm giác này, đang lúc muốn chống cự thì cảm giác ở cổ chút ngứa ngứa liền không nhịn được giờ tay đập đập vào vai Hạ Dĩ Niên.

“Khanh nhi, em to gan thật.”- Hạ Dĩ Niên nói ra một câu không rõ ý tứ, sau đó bàn tay to lớn dùng sức, hung hăng đem bộ váy trên người cô xé thành vụn bỏ xuống đất, trong lúc Lôi Uyển Khanh còn chưa ý thức được gì thì hấn đã thuận thực cởi bỏ quần lót của cô, đôi môi mỏng cũng hướng tới một lần nữa chiếm lấy môi cô.

Lôi Uyển Khanh bị sự điên cuồng của hấn dọa cho sợ hãi, cô nhớ lại những lần trước hấn đã dùng phương thức đau đớn để làm những chuyện này với mình, cảm giác đau đớn đó khiến cô bất an. Lúc cảm nhận được Hạ Dĩ Niên đang nâng chân mình lên thì hoảng sợ quơ chân loạn xạ.

“Bé con, không cần căng thẳng, tôi cũng không thể bỏ qua cho em.”- Hạ Dĩ Niên đoán được ý định này của cô, một tay mạnh mẽ khóa chặt hai cánh tay cô, môi hấn lại lần nữa hôn xuống.

Đôi môi của cô quá mềm mại, cái miệng nhỏ lại toát ra hơi thở thơm tho làm hấn cảm thấy dù có hôn bao nhiêu lần cũng không đủ.

Càng nghĩ, một cổ nóng bỏng liền khiến hấn như phát điên. Hạ Dĩ Niên nâng chân cô lên, chuẩn bị tiến vào cái động nhỏ.

Lôi Uyển Khanh lại hét lên: “Khoan đã...tôi...tôi sợ...”

“Cô gái nhỏ, kiếp trước sống qua 26 năm, chẳng lẽ chưa từng cảm nhận qua việc này?”- Hạ Dĩ Niên khẽ cười, mọi động tác cũng ngừng lại.

Lôi Uyển Khanh vốn đang bị cảm giác sợ hãi cùng một luồng điện kích thích bữa vậy, căn bản không đủ sáng suốt để phân tích lời vạch trần này của Hạ Dĩ Niên, nghe hấn hỏi cũng chỉ theo bản năng thành thật lắc đầu.

Nhìn thấy cô lắc đầu, ánh mắt Hạ Dĩ Niên lại lướt qua một tia mềm mỏng hơn.

Nhưng hắn không định vì sự yếu ớt này mà bỏ qua cho cô, đến mức này nếu mà hắn nhìn thì hắn thật sự nên làm hòa thượng cho rồi.

“Khanh nhi, ngoan ngoãn thả lỏng một chút.”- Hạ Dĩ Niên không cho cô thời gian, thất lưng khễ động trực tiếp đem vật nóng bỏng kia chôn vào người cô.

Cả hai người đồng loạt kêu lên.

Hạ Dĩ Niên chậm rãi luận động, Lôi Uyển Khanh lại theo chuyển động của hắn mà ngày càng mơ hồ.

Quả nhiên là không đau như trước...

“Khanh nhi, em kẹp chết anh... chỉ mới có hai ngày, sao lại càng chặt hơn như vậy?”- Giọng nói của Hạ Dĩ Niên lộ rõ áp lực, thất lưng lại ra vào nhanh hơn.

Cùng với tần suất luận động của hắn, Lôi Uyển Khanh giờ mới cảm nhận được cơn đau âm ỉ cùng với đó là một loại cảm giác kích thích kỳ lạ.

“Đừng... đừng có nói...”- Lôi Uyển Khanh quay mặt đi chỗ khác, chỉ hận bản thân mình không bị điếc tạm thời, sao hắn lại có thể nói ra mấy lời như vậy?

Chỉ là trong người cô theo sự tiếp xúc với hắn mà lại tràn ngập một loại khoái cảm xa lạ... giống như dung nham của núi lửa, cháy âm ỉ rồi không ngừng lan tràn.

Hạ Dĩ Niên không kiên nhẫn trực tiếp đem áo lót của cô giật ra, một tay tận lực phủ lên một bên ngực của Lôi Uyển Khanh xoa xoa, thất lưng động ngày càng mạnh, hắn cũng không để môi của cô yên ổn mà ra sức tàn phá.

Chỉ trong phút chốc, môi, ngực và cả chỗ đó đều bị công phá, cả cơ thể Lôi Uyển Khanh tê dại hoàn toàn.

Đột nhiên Hạ Dĩ Niên ngừng lại mọi chuyển động, vẫn chôn vật nam tính của hắn ở sâu trong cơ thể cô, cảm giác khít chặt này cơ hồ muốn bức điên hắn.

Lôi Uyển Khanh cũng vì hành động bất ngờ này của Hạ Dĩ Niên mà khiến toàn thân như bị hàng ngàn con côn trùng gặm nhấm, cô cảm nhận được hắn đang nằm yên trong nơi sâu nhất đó, nóng bỏng cơ hồ muốn thiêu rụi cô.

Nhìn biểu cảm này của Lôi Uyển Khanh dường như Hạ Dĩ Niên lại có chút hài lòng, hắn nâng khóe môi: “Nói, tôi là ai?”

“Hạ... Dĩ Niên...”- Lôi Uyển Khanh cảm giác như cả cơ thể sắp bị đâm thủng, bị xuyên thấu đến nơi, cô cũng thật là sắp bị bức điên rồi.

Hạ Dĩ Niên càng thân người mạnh thêm một cái, đem anh bạn nhỏ của hắn vào sâu thêm một tầng.

“A...”- Lôi Uyển Khanh tức chết, Hạ Dĩ Niên là đang muốn dày vò cô.

Con mẹ nó, cô thật muốn chửi thề.

“Vậy em nói xem, còn dám bỏ trốn, rồi khỏi tôi không? Hà.”

“Không dám, không dám...”- Lôi Uyển Khanh gần như là khổ sở đến mức khóc lên.

Hạ Dĩ Niên áp sát vào gương mặt của cô, hơi thở nóng hổi phả vào mũi Lôi Uyển Khanh như muốn cùng với hơi thở thơm tho của cô hòa quyện. Giọng nói khàn đục lộ rõ sự kìm nén: “Khanh nhi, cho dù em có dám tôi cũng sẽ không để em toại nguyện. Nhớ kỹ cho tôi, tôi là trời của em, là đất của em, là tín ngưỡng cả đời này em cũng không được phản bội. Còn em, là của tôi.”

Lời nói lộ vẻ tuyệt tình nhưng bàn tay lại nóng như lửa phủ lên bầu ngực của cô hung hăng xoa nắn, thất lưng lại động thật mạnh, mỗi lần ra vào đều như muốn đem cô nhập vào cơ thể của hắn.

Không biết bao lâu qua đi, cho tới khi cảm nhận được một dòng nước ẩm lan tràn trong cơ thể mình cùng với tiếng gầm nhẹ của người đàn ông trước mặt, cuối cùng Lôi Uyển Khanh cũng ngất đi.

Lúc Lôi Uyển Khanh tỉnh tại, bên ngoài vẫn chưa sáng, dám chừng cô chỉ mới ngất đi hai tiếng. Cô đã nằm trên chiếc giường trong phòng mình, nhớ tới chuyện gì vừa xảy ra khi nãy có chút giật mình khễ động người nào ngờ lại chạm vào một lồng ngực rắn chắc phía sau làm trái tim nhỏ bé của cô suýt ngừng đập.

Cô lại nghe thấy một tiếng cười từ hắn: “Khanh nhi, em càng ngày càng vô dụng, chỉ mới bấy nhiêu là ngất đi.”

Lôi Uyển Khanh nhắm chặt mắt, giả vờ như vẫn còn ngủ.

Nhưng có lẽ không qua nổi sự thông minh của Hạ Dĩ Niên. Hắn ôm chặt cô từ phía sau, bàn tay nhẹ nhàng vôn về cái bụng nhỏ của cô, động tác vô cùng tự nhiên, giọng nói cũng như dòng nước không lạnh không ấm vang lên bên tai Lôi Uyển Khanh: “Hai tháng trước Dương Anh Thi chết, cũng đồng thời hai tháng trước Lôi Uyển Khanh bị ngã xuống biển. Dương Anh Thi là vua tốc độ, Lôi Uyển Khanh em cũng đồng thời lái xe rất lợi hại. Lôi Uyển Khanh chưa từng rời khỏi thành Cát An lại đột nhiên rất thông thạo từng ngõ ngách ở thành Bách Nhật, ngay cả nét chữ cũng tương đồng 100%, mặt

khẩu nhà của Dương Anh Thi Lôi Uyển Khanh em cũng biết. Khanh nhi, em để lộ nhiều sơ hở như thế, còn muốn qua mặt ai?”

Lôi Uyển Khanh nghe xong mấy lời này, quên luôn cả việc phải giả vờ ngủ xoay người lại nhìn vào ánh mắt lạnh lùng của hắn, ngạc nhiên: “Tôi không muốn qua mặt ai, chỉ sợ mọi người nghe xong lại tổng tôi vào trại vì nghĩ tôi bị thần kinh.”

Hắn lại tỏ vẻ rất hồ hững, ngay cả một chút ngạc nhiên cũng không có, bàn tay to nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của Lôi Uyển Khanh, chậm rãi nói: “Khanh nhi, tôi đang đợi nghe câu chuyện của em.”

Lôi Uyển Khanh hơi ngẩng người, vì cái gì cô lại cảm giác hôm nay hắn có chút dịu dàng khó hiểu như thế?

Có điều trước ánh mắt sắc bén này của hắn, Lôi Uyển Khanh thật sự không dám có suy nghĩ sẽ làm trái lời hắn. Hơn nữa Hạ Dĩ Niên là người thông minh, những lời vừa rồi chứng minh hắn đã sớm đoán ra được chuyện thân phận của Lôi Uyển Khanh và Dương Anh Thi rồi.

“Không sai, tôi chính là Dương Anh Thi. Lúc đầu bị Lý Gia Hân hãm hại, một vụ tai nạn xe hoàn hảo, sau đó tôi tỉnh lại lần nữa, không thể hiểu nổi tại sao mình lại nằm trên bờ biển, còn mang một hình hài xa lạ. Sau đó từ từ tìm hiểu, tôi mới biết thân thể này của mình là Lôi Uyển Khanh, thật ra...chuyện trùng sinh này thật hoang đường, ban đầu tôi cũng không chấp nhận nổi.”- Lôi Uyển Khanh bé giọng kể lại.

Hạ Dĩ Niên trầm mặc nghe cô nói, lúc này âm thanh trầm thấp chậm rãi vang lên: “Thật ra trên thế giới này có rất nhiều chuyện hoang đường.”

Lôi Uyển Khanh nghe vậy không khỏi ngạc nhiên xoay người nằm sấp lên giường, nhờ như vậy mới có thể đối mặt trực tiếp với Hạ Dĩ Niên đang nằm bên cạnh, cô chỉ tay vào mũi mình rồi ngu ngơ hỏi một câu: “Anh tin tôi sao, anh không cho rằng tôi bị thần kinh à?”

Lôi Uyển Khanh không hề để ý tới việc hiện giờ trên người cô không một mảnh vải, tư thế nằm này của cô khiến chân bị bung ra để lộ bộ ngực đầy đặn cực kì mê người đập thẳng vào tầm mắt của Hạ Dĩ Niên. Hắn nở nụ cười, ánh mắt dần trở nên thâm thúy: “Làm gì có ai suốt ngày đi rêu rao mình bị thần kinh như em, kể tiếp đi.”

Lôi Uyển Khanh lại gật đầu, nụ cười của hắn như là có tác dụng thôi miên, hắn bảo cô kể thì cô liền kể: “Sau đó...sau đó tôi gặp ông bà Lý, gặp Triệu Trường Bách, gặp A Nguyên, gặp Hạ Lão phu nhân, gặp...”

“Đủ rồi, em gặp nhiều người như vậy làm gì?”- Hạ Dĩ Niên có chút không kiên nhẫn.

Lôi Uyển Khanh lại khó hiểu: “Anh bảo tôi kể.”

Hạ Dĩ Niên vốn dĩ không định tranh luận tiếp nhưng lại chợt nghĩ tới một vấn đề, hắn liền quay sang nhìn cô: “Khoan đã, em gặp nhiều người như vậy tại sao không thấy nhắc đến tôi?”

“Tôi vừa định nhắc tới anh thì anh ngắt ngang lời tôi còn gì?”- Lôi Uyển Khanh bày ra vẻ mặt cực kì vô tội, cái người này lạ thật, tự dung lại bắt bẻ những chuyện không đầu.

Đột nhiên cả người Lôi Uyển Khanh bị lật ngược lại, thoáng chốc Hạ Dĩ Niên đã đè lên cơ thể cô, Lôi Uyển Khanh cảnh giác nhìn hắn lại phát hiện ánh mắt trầm đục quen thuộc chứng tỏ trong đầu hắn đang nghĩ cái gì.

“Hạ, Hạ Dĩ Niên... anh... bình tĩnh một chút...”- Lôi Uyển Khanh quả thực bị làm cho kinh hãi, cô biết bây giờ mà chống cự thì người thiệt thòi chỉ có cô mà thôi, làm hắn tức giận chẳng có lợi gì cho bản thân cô cả vì vậy phương pháp duy nhất là càng mềm càng tốt. Hạ Dĩ Niên là người thích mềm không thích cứng, điều này Lôi Uyển Khanh hiểu rất rõ.

“Khanh nhi, em như vậy bảo tôi làm sao bình tĩnh?”- Cô gái chết tiệt lại cứ nhiên từ nãy tới giờ trưng ra bộ ngực mê người kia không chút phòng bị nói chuyện với hắn trong tình trạng khóa thân, nếu không phải vì muốn nghe câu chuyện của cô thì hắn đã đem cô hung hăng giày vò từ lâu rồi.

Có điều Hạ Dĩ Niên rất hài lòng, sau hai ngày gặp lại cô gái này lại càng thông minh hơn, ít nhất cũng không như lúc trước bài xích hắn ra mặt khiến hắn lần nào cũng bị chọc giận đến mức hận không thể đập chết cô.

Bàn tay to lớn mang theo chút hương thụ lướt từ cổ cô xuống xương quai xanh sau đó là trượt qua đỉnh màu hồng nhẹ nhàng véo một cái khiến Lôi Uyển Khanh kêu lên một tiếng khó chịu, kể tiếp lại chậm rãi lướt xuống phủ lên cặp mông trắng nõn của cô xoa nắn.

Làn da của Lôi Uyển Khanh bẩm sinh mềm mại không khác gì da em bé, thân hình lại quá mức hoàn mỹ tựa như một viên ngọc đẹp được thượng đế đích thân mài dũa ra, từ lúc nào mà chỉ cần nhìn thấy cô hắn liền không nhịn được muốn tiếp xúc gần hơn, gần hơn nữa. Thế nhưng cô gái nhỏ này lại bài xích hắn, đã vậy hắn sẽ bắt cô trồi ở bên cạnh, chỉ cần hắn cảm thấy thích, sự bài xích của cô hắn cũng xem nhẹ.

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên trở nên trầm đục, giọng nói nam tính khàn khàn mang theo sự quyến rũ có thể làm say lòng người, hắn hôn lên trán, lên mũi, vành tai, gò má, cuối cùng là cánh môi mềm mại khiến hắn hôn tới gần như là nghiện.

Nụ hôn của Hạ Dĩ Niên kéo dài thật dài, cho đến khi Lôi Uyển Khanh nghĩ rằng mình sẽ bị ngạt thở mà chết, cô không muốn trở thành cô gái đầu tiên trong lịch sử bị chết vì ngạt thở khi hôn. Lôi Uyển Khanh liều mạng quay đầu né tránh nụ hôn của hắn, nhanh chóng thở gấp.

“Ngạt, ngạt chết tôi mất...”- Lôi Uyển Khanh hít thở thật nhiều, như đã thiếu dưỡng khí rất lâu rồi.

Hạ Dĩ Niên khẽ sát vào vành tai của cô, khẽ nói: “Bé con, đây cũng không phải lần đầu tôi hôn em, em còn chưa biết cách phối hợp sao?”

Đôi mắt cô có chút mờ lung nhưng rồi lại không chịu thua mà trừng lớn: “Anh trước giờ toàn là cần thôi, có điểm nào giống hôn chứ?”

Thật là, nhắc tới lại khiến cô căm hận không thôi, đã bao nhiêu lần môi cô bật máu vì hành vi thô lỗ không bằng thú của hắn rồi.

Nhìn biểu cảm này của cô Hạ Dĩ Niên có chút buồn cười, cũng không hề nhận ra từ ánh mắt đến khóe môi hắn lúc này là một sự nhu hòa hiếm thấy. Hắn nâng khóe môi: “Được, vậy bây giờ để tôi chân chính hôn em”

“Hả...um...”- Lôi Uyển Khanh còn chưa kịp phản ứng Hạ Dĩ Niên đã úi đầu xuống, quần lấy làn môi mềm mại cùng cái lưỡi thơm tho. Một lần nữa đem lời nói cùng lý trí của cô toàn bộ đánh bay, nụ hôn này thực mãnh liệt, vừa bá đạo lại xen lẫn một chút ôn nhu trong đó, sự ôn nhu này cô chưa bao giờ cảm nhận được từ hắn.

Lôi Uyển Khanh dù rất không cam lòng, nhưng lại không có tiền đề bị người đàn ông này làm cho tinh thần mụ mị.

Giống như một con sóng lớn đánh úp vào người, hoàn toàn không chạy trốn được.

Hắn cùng cô dây dưa môi lưỡi rất lâu, tới mức cái miệng nhỏ của cô tê rần mới buông cô ra.

Lôi Uyển Khanh thờ hờn hờn lại cảm thấy trước ngực mình dâng lên một trận tê tê ngứa ngứa, quay đầu nhìn xuống, Hạ Dĩ Niên đã ngậm lấy một bên ngực, bàn tay to còn lại cũng rất hăng hái vuốt ve bên còn lại.

“Không...Hạ Dĩ Niên, ngừng lại...”- Lôi Uyển Khanh vô lực phản kháng, lần nào cô cũng nói đúng một câu này nhưng rõ ràng là nó quá dư thừa, căn bản không ngăn được dục vọng của hắn.

Bàn tay Hạ Dĩ Niên du ngoạn khắp cơ thể cô, đi tới đâu liền để lại nơi đó một con nóng như lửa. Hắn ở bầu ngực mê người của cô tham lam cắn một cái, in lên đó dấu vết ái muội nào đó. Hạ Dĩ Niên hơi buông cô ra, hài lòng nhìn gương mặt bị kích thích đến ửng đỏ của cô, giọng nói trầm thấp: “Khanh nhi, thành thật một chút đi, em muốn tôi có phải không?”

Lôi Uyển Khanh cắn môi: “Không có.”

Hạ Dĩ Niên khẽ cười: “Trẻ con không nên nói dối.”- Bàn tay hắn tà ác chạm vào lãnh địa bí ẩn giữa hai chân cô ấn mạnh khiến Lôi Uyển Khanh run rẩy cắn chặt môi, Hạ Dĩ Niên lại cười, hoàn toàn đem sự run rẩy của cô thu vào tầm mắt, lại như nghĩ tới gì đó, nét cười trong mắt càng đậm hơn, giọng nói càng tà tứ: “26 năm kiếp trước của em lại chưa từng trải qua mấy loại chuyện này, cô gái, em định làm thánh cô sao?”

“Ừ...không phải ai cũng tùy tiện như anh, gặp ai cũng có thể lên giường, loại chuyện này tôi đã thề trong lòng là chỉ làm cùng người mình yêu mà thôi, anh...đáng ghét lại dám xen vào phá hỏng lời thề của tôi. Tôi nói cho anh biết...a... Hạ Dĩ Niên, lúc đó tôi đã thề rất độc, nếu sau này mà tôi thật sự có bị loạn đạo chém chết thì cũng sẽ quay về tìm anh.”- Lôi Uyển Khanh không chịu khuất phục, bàn tay bên dưới lại tà ác ra vào mỗi lúc một nhanh, hơi thở cũng không thể ổn định.

Hạ Dĩ Niên nghe qua mấy lời này, bàn tay kia thoáng ngạc nhiên dừng lại giây lát, khóe miệng chậm rãi nâng lên: “Khanh nhi, loạn đạo sẽ không chém trúng em. Chỉ cần em yêu tôi thì lời thề kia xem như không bị phá, không phải sao?”

Lôi Uyển Khanh bị câu nói của hắn làm cho sừng sốt trợn to mắt lên nhìn hắn, lại thấy khóe môi Hạ Dĩ Niên giương lên một nụ cười tà mị.

“Khanh nhi, biểu cảm này của em thật sự khiến tôi rất hoang mang.”- Bàn tay hắn lại tiếp tục trêu ghẹo nơi mẫn cảm của cô, đối với cơ thể xinh đẹp dưới thân cũng vô cùng am hiểu, hắn biết chỗ nào trong cơ thể của cô nhạy cảm nhất liền tập trung trêu đùa nơi đó.

“A...”- Lôi Uyển Khanh dưới sự kích thích này càng chịu không nổi vô thức cong người, không thể ngăn được những âm thanh rên rỉ.

“Niệm tình kiếp trước của em làm thánh cô cực khổ, lần này cho em một màn đạo đầu dài một chút, thế nào?”

Lôi Uyển Khanh nghiêng rặng, trái tim đập loạn trong lồng ngực, toàn thân dâng lên khoái cảm tê dại vừa khiến cô như muốn hét lên lại vừa kìm nén không dám hét.

Cả cơ thể Lôi Uyển Khanh không kiềm chế được co giật, biết cô gái nhỏ đã sắp đến cao trào, Hạ Dĩ Niên nhanh chóng đứng lên cởi bỏ quần áo trên người mình, đem vật nam tính không chút chần chừ đâm vào cơ thể cô.

Vào khoảnh khắc tiến vào, từng đợt co rút mạnh mẽ bên trong khiến Hạ Dĩ Niên tràn đầy thống khổ. Ánh mắt cũng theo đó tối sầm lại, tựa như đã thú muốn ăn thịt người, mà thân thể trắng nõn tuyệt mỹ dưới thân lại là đồ hiến tế cho hắn, mặc kệ hắn ăn như thế nào thì ăn.

“Khanh nhi, em bức chết anh...”- Hạ Dĩ Niên loạn động mạnh, không thể tiết chế được dục vọng trong người.

Cái gì gọi là hòa quyện thống khổ, rốt cuộc thì Lôi Uyển Khanh cũng biết rồi.

Hạ Dĩ Niên càng dùng sức, cơ thể cô lắc lư theo chuyển động của hắn, cứ như vậy không biết qua bao lâu hắn ngừng lại, từ trong người cô rút ra, sau đó một giây liền lật úp người cô lại, từ phía sau lần nữa tiến vào.

“A...”- Lôi Uyển Khanh mơ mơ hồ hồ đột nhiên lại lần nữa bị công kích, như con mèo nhỏ mà kêu lên thất thanh.

Không khí thật nóng bỏng, khung cửa kính bằng thủy tinh vừa phản chiếu phong cảnh thành phố rực đèn bên ngoài lại vừa phản chiếu hai thân thể đang cùng nhau trườn miên không dứt, tạo nên một khung cảnh hòa hợp đến kỳ lạ.

Qua một lúc rất lâu sau đó, Lôi Uyển Khanh một mình thiếp đi trên giường. Hạ Dĩ Niên nhìn cô gái trong ngực một lúc rất lâu, ánh mắt thâm thúy ghim chặt vào cổ cô.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chương 44: Tôi không phải người

Cả một đêm không biết phải bao nhiêu lần bị hấn đem ra phát tiết, Hạ Dĩ Niên rõ ràng là đem cô ra trả thù cho việc cô rời khỏi hấn hai ngày. Dem hai ngày tính thành đủ loại tư thế cùng với hơn năm lần một đêm.

Đến bây giờ khung xương của Lôi Uyển Khanh vẫn còn cảm giác như bị bẻ gãy, phải cố gắng lắm mới có thể lết được xuống giường.

Cô biết tối hôm qua sau khi cô ngất đi, hấn liền rời khỏi. Lôi Uyển Khanh nhạy cảm phát hiện dù có cùng Hạ Dĩ Niên lên giường bao nhiêu lần thì sau khi xong việc hấn vẫn sẽ rời đi, không hề có ý định ngủ lại. Về vấn đề này lúc trước cô đã từng nghe Âu Giản Tình nói sơ qua, Hạ Dĩ Niên bẩm sinh tính cảnh giác vô cùng cao, lúc ngủ chính là lúc hấn phòng bị thấp nhất vì vậy cứ có người bên cạnh là hấn sẽ không thể ngủ.

Lôi Uyển Khanh cũng không quan tâm tới, dù gì cô cũng không mong hấn sẽ ngủ cùng cô.

Cô cứ nghĩ rằng tối qua Hạ Dĩ Niên đã rời khỏi nhà cô nên không mất công đi tìm hấn, cố gắng làm vệ sinh cá nhân xong rồi lê thân tới nhà bếp pha một ly cà phê.

Đây là sở thích của cô, trong nhà lúc nào cũng không thể thiếu hai thứ, một là rượu một là cà phê. Cô đem hai loại đồ uống này làm thú vui tao nhã, từng có lần Vu An Di phản nản cô vì những loại nước này có hại cho sức khỏe nhưng cô căn bản không để tâm tới.

Cầm ly cà phê nóng hổi trong tay đi ra phòng khách, vừa bước vào liền tròn to mắt kinh ngạc nhìn bóng lưng đang thư thái đứng ở ban công phía xa.

Là Hạ Dĩ Niên, hấn cả đêm không rời khỏi sao?

Tay cầm ly cà phê cô chút run lên, tự nhiên con đau giữa hai chân ập tới khiến cô có chút khổ sở, nhưng đây là nhà cô, cô cũng không có lý do để bỏ chạy.

Chỉ đành dốc hết sức lực, bình thần đi đến sofa ngồi xuống uống cà phê nóng.

“Phong cảnh ở đây thật tốt, cuộc sống của em cũng khá là hưởng thụ.”- Hạ Dĩ Niên đứng đó, không hề quay lại nhưng có vẻ mùi thơm của ly cà phê trong tay cô đã khiến hấn nhận ra sự xuất hiện của cô rồi.

Căn nhà này Lôi Uyển Khanh đặc biệt phải đầu thầu sức đầu mề trán mới có thể mua được, lần đó hình như Hoàng Thịnh cũng tham gia vụ này, hơn nữa còn là đối thủ nặng ký nhất của cô, thật không ngờ Hoàng Thịnh giữa đường lại bỏ cuộc không còn quyết tâm mua ngôi nhà này nữa nên Lôi Uyển Khanh mới có thể dễ dàng làm chủ nhân nơi này.

Từ nơi này có thể nhìn thấy khung cảnh rực rỡ buổi sáng của thành Bách Nhật, nhìn ra phía xa còn có thể lờ mờ thấy mặt biển hơn nữa nếu chịu khó quan sát sẽ thấy cả hòn đảo kia của Hạ Dĩ Niên. Đây là một vị trí vô cùng tốt để thư giãn.

Hạ Dĩ Niên quay lại, thanh âm rõ ràng rất dễ nghe: “Tôi bắt đầu hối hận về việc lúc trước không quyết tâm đầu thầu tới cùng.”

Lôi Uyển Khanh hơi cười: “Ý của anh là vì Hoàng Thịnh các người rút lui nên tôi mới có cơ hội chiến thắng sao?”

Hạ Dĩ Niên tựa người vào ban công phía sau, hấn đã cởi bỏ áo vest bên ngoài chỉ còn đơn giản một chiếc áo sơ mi trắng trên người, cũng không hề bỏ áo vào quần, bộ dạng trông có chút tùy hứng lại toát lên vẻ tự do tự tại.

Từ góc độ của Lôi Uyển Khanh có thể nhìn thấy đáy mắt chứa ý cười của hấn, cô phải công nhận Hạ Dĩ Niên là một người đàn ông dù lạnh như băng cũng có thể khiến phụ nữ mê mẩn.

Hạ Dĩ Niên nghe cô nói thế, cười nhẹ đáp lại: “Còn không phải sao?”

Lôi Uyển Khanh nghe thấy giọng điệu thần nhiên của hấn thì biết rõ là hấn đang xem thường cô, bây giờ hấn đã biết cô chính là Dương Anh Thi vậy mà lại còn dám xem thường cô như thế? Lôi Uyển Khanh bất mãn đặt ly cà phê xuống, lạnh lùng nhìn hấn: “Nè Hạ Dĩ Niên. Kiếp trước tôi sống được 26 năm, so với anh bây giờ chỉ mới có 25 tuổi, tính ra thì tôi đây lớn hơn anh một tuổi, theo vai vế thì anh cũng nên gọi tôi một tiếng chị đi chứ.”

Hạ Dĩ Niên nghe xong giận quá hóa cười đi tới ghế sofa ngồi xuống cạnh cô: “Đối với một người sống 26 năm trên đời cũng chưa từng hưởng qua tình thú, tôi nhất thiết phải gọi một tiếng chị sao?”

“Anh...”- Không nhắc tới thì thôi, cứ hễ nhắc tới chuyện này là Lôi Uyển Khanh lại càng nóng máu, cái gì mà sống 26 năm chưa từng hưởng tình thú? Con mẹ nó, rõ ràng là đang coi thường cô. Kiếp trước của cô đàn ông xếp hàng dài ra tận sân bay còn không được cô liếc mắt tới một cái, thật không ngờ hôm nay ở đây lại bị tên đàn ông này khi dễ một cách trắng trợn như thế.

Hạ Dĩ Niên mặc kệ Lôi Uyển Khanh tức giận, vòng tay ôm lấy vòng eo nhỏ mềm mại của cô, hơi cười nhẹ: “Có điều Khanh nhi, em cũng thật khiến tôi kinh ngạc, lại có cả cái gan ngụy tạo bằng chứng trước tòa hơn nữa còn khiến cho đám người kia biết rõ là em ngụy tạo nhưng lại không có cách nào phản bác.”

“Gan của tôi mà không lớn một chút thì đã bị anh dọa chết từ lâu rồi.”- Lôi Uyển Khanh nâng ly cà phê uống một ngụm.

Hạ Dĩ Niên hơi chau mày: “Tại sao lúc trước tôi lại không biết mình có một vị hôn thê thú vị như em chứ?”

“Lạy chúa, anh rốt cuộc nhớ tới Dương Anh Thi tôi là vị hôn thê của anh sao?”- Lôi Uyển Khanh không khỏi cười lạnh, vị hôn thê? Đủ mỉa mai đấy.

Gương mặt của cô bị hấn nâng lên, Hạ Dĩ Niên rất tự nhiên cúi đầu hôn lên môi cô một cái, rất tà mị áp sát gương mặt cô: “Khanh nhi là đang trách tôi đã lơ là với em sao? Vậy bây giờ bù đắp, thế nào?”

Lôi Uyển Khanh đỏ mặt quay đầu thoát khỏi bàn tay hấn, tim đập loạn trong lồng ngực: “Không đứng đắn.”

“Tôi có đứng hay không, em hẳn là người biết rõ nhất.”

“Hạ Dĩ Niên anh...”- Lôi Uyển Khanh không đầu khẩu lại hấn, lại sợ nói ra lời nào không đúng chọc giận hấn, đã vậy đành nén giận quay đi chỗ khác.

Cô giờ tay lấy điều khiển bật ti vi lên lại mở đúng ngay chương trình thời sự.

“Ngày hôm qua, tập đoàn Yunus chính thức kiện, hiện tại sự việc với Lý Gia Hân đã được làm rõ. Theo lời của chủ tịch Yunus Dương Cẩm Vân, bà sẽ tiếp tục đảm nhiệm vị trí chủ tịch, lấy tư cách người có cổ phần lớn nhất Yunus để huy động vòng vốn.”

Giọng nói của biên tập viên xinh đẹp trên ti vi vang lên lại khiến cho Lôi Uyển Khanh u sầu giờ điều khiển tắt ti vi, cô ngã người ra sofa, cảm ly cà phê xoa đi xoa lại trong tay. Yunus huy động vòng vốn, nhưng chắc chắn sẽ chẳng có một ai đủ lòng tin để tiếp tục góp vốn vào Yunus nữa. Không có cổ đông, một mình Dương Cẩm Vân làm sao có thể chống đỡ cả tập đoàn?

Thế nên mới nói, giành lại thì dễ, phục hưng mới khó. Tuy bản lĩnh của cô không nhỏ, chỉ mới 20 tuổi đã ngồi vào vị trí chủ tịch của Yunus, biểu hiện trong thời gian 6 năm đảm nhận điều hành Yunus cũng vô cùng tốt. Nhưng mà suy cho cùng năm đó cô nhận lại tập đoàn từ trong tay mẹ mình, lúc đó Yunus đang ở thời kì hùng mạnh nhất, cô chỉ có việc ngồi vào đó rồi tiếp tục đẩy mạnh nó lên thôi.

Còn bây giờ là phải bắt đầu từ con số không, Lôi Uyển Khanh không biết mình có năng lực làm được việc này hay không.

Huy động vòng vốn, vấn đề cơ bản là tiền, mà tiền dành dụm của cô đều đem đi đưa Lâm Dũng hết rồi.

Ở đây ai giàu có nhất?

Lôi Uyển Khanh lại đưa mắt nhìn sang Hạ Dĩ Niên ngồi bên cạnh.

Hạ Dĩ Niên lại hơi mỉm cười, như là nắm được suy nghĩ của cô, lên tiếng nói trước: “Đối với việc làm ăn tôi vẫn luôn giữ thái độ nghiêm túc, nếu em muốn Hoàng Thịnh xen vào vụ này vậy thì phải xem vào bản lĩnh của em”

“Bản lĩnh? Anh muốn nói tới cái gì?”- Mặt Lôi Uyển Khanh hơi đỏ lên, không lẽ là như trong phim phải bán thân để đổi lấy hợp đồng?

Hạ Dĩ Niên bị bộ dáng của cô chọc cho buồn cười, vòng tay đang ôm eo Lôi Uyển Khanh cũng siết chặt lại, kéo cô dán sát vào hấn: “Em đừng nghĩ tôi xấu xa như thế, Khanh nhi, làm ăn là làm ăn, vui đùa là vui đùa tôi sẽ không lẫn lộn hai thứ đó.”

“Vậy làm thế nào anh mới chịu dùng danh nghĩa của Hoàng Thịnh để giúp Yunus?”- Lôi Uyển Khanh nghe vậy không khỏi nghi ngờ đưa mắt nhìn hấn.

Đối với vấn đề của cô gái nhỏ, Hạ Dĩ Niên cũng không vội trả lời. Ngược lại đột nhiên càng áp sát vào người cô, Lôi Uyển Khanh có chút bất an ngã người ra sau tránh né, chỉ thấy gương mặt anh tuấn của hấn đang phóng đại trước mặt mình.

“Một ly cà phê, cảm ơn.”

Một ly cà phê, cảm ơn? Cảm ơn cái rắm ấy, Lôi Uyển Khanh có chút bức bối trừng mắt nhìn hấn. Anh rõ ràng là được voi đòi tiên, trực tiếp muốn đem tôi thành sai vặt à?

Lôi Uyển Khanh không chút cam tâm tình nguyện nào đứng lên vào nhà bếp, khoảng mười phút cô trở ra, đặt ly cà phê nóng hổi lên bàn nhìn hấn: “Giờ thì có thể nói rồi chứ?”

Hạ Dĩ Niên chậm rãi nâng ly cà phê lên uống một ngụm sau đó lại chau mày nhìn thứ chất lỏng màu đen trong ly rồi lại nhìn sang cô gái đang đứng hỏi: “Đây là loại cà phê gì thế?”

Giọng nói này rõ ràng là không hài lòng.

Lôi Uyển Khanh lại ngồi xuống bên cạnh hắn, ôm cái gối nhỏ trước ngực rất thản nhiên nói: “Một túi chín ngàn, mua ở quán hàng ven đường...”

Rõ ràng cô nhìn thấy sắc mặt Hạ Dĩ Niên sa sầm xuống.

Lôi Uyển Khanh nhún vai vô tội, cô biết hắn trước giờ có yêu cầu cao đối với ăn uống, nhưng tình hình kinh tế bây giờ của cô không tốt, hôm qua tiện thể đi ngang qua một quán cà phê mua lấy một gói uống cho đỡ thèm. Với lại cô cũng đâu có cố tình gài hắn uống, đây là hắn tự yêu cầu, là tự làm tự chịu.

Hạ Dĩ Niên đặt ly cà phê xuống bàn, rất nhanh khôi phục thần sắc, chậm rãi nói một câu: “Khanh nhi, em đối xử với ân nhân của mình bằng một gói cà phê chín ngàn mua từ quán hàng rong sao? Em cũng thật là hào phóng.”

Lôi Uyển Khanh cúi đầu, quân tử không chịu thiệt trước mắt...

“Được rồi, tôi xin lỗi, cậu hai, cậu Hạ, Hạ đại gia, Hạ boss, bây giờ có thể nói ra điều kiện của ngài chứ? Phải làm sao thì ngài mới chịu giúp Yunus chúng tôi?”

Hạ Dĩ Niên dường như rất cao hứng: “Khanh nhi, trong lòng em tôi là kiểu người lúc nào cũng nói đến điều kiện sao? Có điều việc lần này giữa chúng ta lại là vấn đề hợp tác.”

“Hợp tác?”- Lôi Uyển Khanh khó hiểu: “Xin rửa tai lắng nghe.”

Hạ Dĩ Niên hơi tựa lưng vào ghế, một tay có vẻ rất vô tình mà gác lên thành ghế tạo nên một loại góc độ nếu từ bên ngoài nhìn vào sẽ giống như Lôi Uyển Khanh đang lột thỏm trong ngực hắn, nhìn kiểu nào cũng vô cùng ái muội.

“Vấn đề lần này của Yunus căn bản là tiền, sau vụ của Lý Gia Hân, các nhà đầu tư vốn dĩ không còn mặn mà với Yunus như trước nữa, chưa kể đến địa vị trên thị trường của Yunus lại tụt dốc không phanh. Vấn đề trọng điểm cần phải giải quyết bây giờ là tiền và một cú trở mình thật ngoạn mục.”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi nói.

Lôi Uyển Khanh thờ dãi, đây cũng chính là phiền não lớn nhất trong lòng cô.

“Nếu vậy chỉ cần Hoàng Thịnh đồng ý gia nhập làm cổ đông thì vấn đề tiền sẽ được giải quyết không phải sao?”- Rất rõ ràng, con nít cũng nhìn ra được.

Hạ Dĩ Niên hơi cười cười: “Khanh nhi, để tôi phân tích cho em nghe. Hoàng Thịnh rót vốn vào Yunus đây thực chất là một chuyện vô cùng đơn giản nhưng mà em phải thử nghĩ tới những hậu đề phía sau. Thứ nhất, xét theo tình hình hiện tại của Yunus, công chúng và truyền thông đều đang vô cùng chú ý, mọi người đều cho rằng Yunus dù đã thất bại nhưng lại không còn cổ đông, không có thế lực sớm muộn gì cũng sẽ một lần nữa sụp đổ. Vào lúc này, Hoàng Thịnh đột nhiên đứng ra dùng danh nghĩa tập đoàn đầu tư vào Yunus, em nghĩ chuyện này sẽ gây hiệu ứng tốt từ công chúng sao? Nói không chừng sẽ là một chướng ngại cho cú trở mình của Yunus sắp tới. Thứ hai, Hoàng Thịnh trước giờ hoạt động đa ngành nhưng lại chưa từng thử sức ở lĩnh vực đá quý, lần này đột nhiên em bảo tôi chi tiền ra đầu tư cho một tập đoàn đá quý, xét theo góc độ một người làm ăn mà nói thì việc này quá mạo hiểm, tôi căn bản không thể đồng ý giúp em.”

Lôi Uyển Khanh quay mặt đi chỗ khác, có chút bất mãn: “Nói nửa ngày trời cuối cùng anh vẫn là không muốn giúp Yunus.”

Phản ứng này của Lôi Uyển Khanh như đã được hắn dự liệu từ trước, ánh mắt thoáng dừng lại trên những vết đò ái muội trên cô nàng, nụ cười bên môi ngày càng tà mị: “Tôi lại bắt đầu bàn về việc hợp tác với em.”

Lôi Uyển Khanh đưa mắt sang nhìn hắn, lại cảm nhận được khoảng cách của hai người có chút gần gũi liền khéo léo nhích người ra một chút.

Hạ Dĩ Niên làm lơ hành động né tránh này, bình tĩnh nhìn cô: “Muốn cứu Yunus rất đơn giản, em phải bán bản thân trước, hơn nữa là phải bán với giá... cao.”

Lôi Uyển Khanh không nghĩ tới lời hắn nói quá mức kỳ quái. Cái gì là bán thân? Nghe kiểu nào cũng thấy không ổn, cô lại cảnh giác nhìn hắn: “Vừa rồi có người nói là sẽ không lẫn lộn.”

Hạ Dĩ Niên bật cười: “Xem ra, người lẫn lộn chính là em. Tôi đây nói rất quang minh chính đại, Khanh nhi, trước khi người ta mua bất cứ dịch vụ sản phẩm nào của em, dù người đó là nam hay nữ, trong tiềm thức người đó muốn “mua” em trước. Vì thế em phải bán “thân” trước khi bán bất cứ cái gì khác. Em là cô gái thông minh, lại từng học qua kinh tế chắc chắn sẽ hiểu được ý tôi.”

Lôi Uyển Khanh trầm mặc.

Cô đương nhiên hiểu. Hạ Dĩ Niên không muốn dứt khoát dùng danh nghĩa của Hoàng Thịnh giúp Yunus, nhưng không có nghĩa là hắn không cho cô và Yunus một cơ hội. Hạ Dĩ Niên ở Hoàng Thịnh không phải chủ tịch, mọi quyết sách của hắn trước giờ đều phải thông qua Hạ Dĩ Tường, Hạ Dĩ Tường đương nhiên sẽ không nhiều lời mà trực tiếp phê duyệt thể nhưng về tình về lý Hạ Dĩ Niên vẫn phải thuyết trình một lượt cho Hạ Dĩ Tường nghe qua kế hoạch của mình. Như vậy quá rườm rà, đối với hắn cũng là một nước cờ mạo hiểm, nói không chừng chỉ kéo thêm phiền phức vào người.

Hạ Dĩ Niên là con người toan tính từng li từng tí, tuyệt đối sẽ không để bản thân dính vào phiền phức.

“Anh muốn tôi chuẩn bị tốt bản thảo cho bộ trang sức mới để Yunus tung ra thị trường sản phẩm đầu tiên sau khi thắng kiện. Sau đó nộp bản thảo lại cho anh, anh sẽ cho Yunus một cơ hội dùng bộ trang sức kia kết hợp với chủ đề ‘lọ lem’ sắp tới của Hoàng Thịnh xem như quảng bá. Có nền tảng là Hoàng Thịnh, cú trở lại này của Yunus đã được đảm bảo hơn phân nửa.”- Sau một lúc lâu, Lôi Uyển Khanh mới nhàn nhạt lên tiếng.

Nghe những lời này của cô, đáy mắt Hạ Dĩ Niên lại lướt qua một tia rung động khó thấy. Hắn nâng khóe môi, trầm giọng: “Cô gái, em và tôi giống như có thần giao cách cảm vậy.”

Cô gái trước mặt luôn đem cho hắn hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác. Kể từ lúc gặp cô Hạ Dĩ Niên luôn bị ngạc nhiên quay vòng vòng xung quanh. Cô có thể nhờ Triệu Trường Bách đi đến trước mặt hắn dùng ngôn từ đánh thép thuyết phục hắn dừng lại việc thu mua thôn Hương Lâm thậm chí còn có thể đoán đầu việc hắn sẽ phản bác như thế nào. Cô có thể trên con xe hưng mãnh như ngựa hoang mà dễ dàng thuần phục sau đó lại còn tuôn ra một mớ kỹ thuật chuyên môn khiến các huấn luyện viên ai cũng kinh hãi. Lại còn có thể bày mưu tính kế với cả quan tòa, dàn dựng một kế hoạch với đầy đủ các bằng chứng ngụy tạo không chút khe hở nào sau đó giao phó sân khấu biểu diễn lại cho đám người Vu An Di còn bản thân từ đầu tới cuối lẳng lặng đứng một góc xem kịch hay.

Biết bao nhiêu chuyện cô đều có thể làm.

Hắn từng nghe nói tới Dương Anh Thi có bản lĩnh, chỉ là luôn để ngoài mắt không rồi hơi tìm hiểu rồi cuộc là cô có bản lĩnh gì, chỉ là bây giờ lại bị cô làm cho cảm thấy rất muốn tìm hiểu.

Cô gái trước mặt, Khanh nhi của hắn tuy có lúc sẽ giả vờ nhu thuận hắn nhưng thực tế lại chính là con mèo nhỏ bất kì lúc nào cũng có thể xù lông cào người.

Lúc ở trên đảo, cô nói không muốn bị ràng buộc, trong đêm đó hắn suy đi nghĩ lại không hiểu sao lại động lòng trắc ẩn mà đuổi hết đám vệ sĩ đi để cô tự do, nào ngờ.... sáng hôm sau cô bỏ trốn.

Một cô gái như thế lại khiến Hạ Dĩ Niên cảm thấy vô cùng thú vị, vô cùng hứng thú.

Nhất là khi cô gái bên cạnh lại tình cờ hiểu ý hắn như thế. Hắn để ý rất nhiều lần, chỉ cần hắn nói phân nửa thì cô sẽ tự khắc hiểu được nửa còn lại.

Hạ Dĩ Niên giờ tay lấy một tập hồ sơ trên bàn đưa cho cô: “Đây là bản thảo chi tiết về bảy bộ y phục chủ đề của chủ đề ‘lọ lem’ lần này, em xem qua chúng rồi dựa theo y phục mà thiết kế. Nhớ kỹ, trang sức phải hợp với y phục, nếu không sẽ không qua khỏi ngòi bút của tôi đâu.”

Lôi Uyển Khanh nhận lấy, sau đó lật ra xem những bản vẽ bên trong. Cô rất nghiêm túc xem kỹ từng chút một, bởi vì Lôi Uyển Khanh biết Hạ Dĩ Niên bây giờ không phải nói đùa, hắn tuyệt đối nghiêm túc.

Xem qua một lượt đến trang cuối cùng mất đến hai mươi phút hơn. Thật ra khả năng đọc hiểu của cô luôn rất tốt nhưng chính vì vừa rồi quá tập trung mà thời gian cũng tiêu hao nhiều hơn mọi khi, lúc cô không nhìn được ngừng đầu định nói gì với Hạ Dĩ Niên thì lại thấy hắn đang ngồi đó nhìn chăm chăm vào cô.

Ánh mắt lúc đó của hắn không lạnh lùng... nhưng lại cong lên một đường giống như đang cười khiến cô cảm thấy vô cùng kỳ quái.

Hạ Dĩ Niên đưa tay vén mấy loạn tóc bên má cô ra sau tai, động tác cũng ngữ điệu vẫn vô cùng tự nhiên: “Muốn nói gì?”

Lôi Uyển Khanh hơi chớp mắt, trước mặt Hạ Dĩ Niên cô vẫn là tay mơ, có tâm tư đương nhiên không thể qua mắt được hắn. Giấu không được thì đành nói ra vậy: “Sao... lần này Hoàng Thịnh lại đi theo chủ đề ‘lọ lem’ như thế? Tôi cảm thấy nó không hợp lắm...”- Trước giờ Hoàng Thịnh chỉ theo đuổi lối trang phục sang trọng cùng truyền thống, mang đậm nét quý phái tao nhã, đường nét cắt xẻ luôn táo bạo nhưng lại không hề dung tục, lần này sao lại đột nhiên trở về với tuổi thơ như thế?

Đương nhiên không hợp lắm mà cô nói ở đây là đối với phong cách trước giờ của Hoàng Thịnh, còn về phía chủ đề này có hợp với thị trường bên ngoài có hợp hay không thì cô cũng không biết.

“À quên nữa, lần này em phải cùng Lily làm người mẫu chủ đạo.”- Hạ Dĩ Niên ngược lại không liên quan mà ban một câu.

Lôi Uyển Khanh sửng người, cuối cùng thì cô cũng hiểu cái gì là ‘hợp tác’ rồi. Hạ Dĩ Niên quả nhiên cao tay, hắn rộng lượng cho cô mượn sân nhà Hoàng Thịnh làm bước đệm vững chắc cho cú trở mình của Yunus đồng thời cũng muốn thông qua đó bóc lột sức lao động của cô, biến cô lần nữa làm người mẫu đại diện cho Hoàng Thịnh.

Hạ Dĩ Niên nở nụ cười đầy thâm ý nhìn cô: “Tôi muốn xem Khanh nhi của tôi mặc lên người bộ đồ công chúa thì có giống công chúa hay không?”

Lôi Uyển Khanh đóng tập hồ sơ trong tay lại rồi để qua một bên, tùy tiện nói: “Trừ khi anh ném cho tôi một cái chổi, còn bằng không tôi vẫn sẽ là công chúa.”

Hạ Dĩ Niên nhìn gương mặt không chút biểu cảm nào của cô lại cảm thấy hứng thú, gần đây lại có một loại cảm giác rất thích cùng nha đầu này đầu đuôi, không nhìn được liền hỏi: “Nếu tôi là hoàng tử thì thế nào?”

Lôi Uyển Khanh cười, nhưng lại không có chút gì gọi là vui vẻ với câu hỏi vô vị này: “Điều này thì cậu hai yên tâm, ai chứ nếu là cậu hai thì tôi dám khẳng định. Cho dù có cố gắng cấp mấy, cậu hai cũng không thể làm hoàng tử.”

Ngay sau khi câu này nói ra, Lôi Uyển Khanh cảm nhận rõ ràng không khí xung quanh lạnh xuống.

Nhưng lại không khiến cô cảm thấy đáng sợ như lúc trước...

Thay vào đó là ái muội, một loại hơi thở nóng rực từ phía sau áp sát cô, hai bàn tay của hắn lại không chút cố kỵ vòng ra phía trước nắm lấy bộ ngực cô xoa nắn.

“Hạ Dĩ Niên... anh không được động tay chân, tôi còn phải ra ngoài.”

Cả người Lôi Uyển Khanh dính sát vào ngực hắn, có thể nghe thấy tiếng tim đập trầm ổn của hắn.

Hạ Dĩ Niên hôn từ tóc xuống vành tay lại gặm nhấm nhẹ vùng da ở cổ cô một lúc, hôn cho đến khi Lôi Uyển Khanh toàn thân đều ngứa ngáy mới buông cô ra, môi dán sát bên tai cô nói nhỏ: “Cho tôi mật khẩu nhà.”

Sau đó...Lôi Uyển Khanh lại phát hiện mình không hề có chút tiền đồ nào, đem mật khẩu nhà trước giờ chưa từng để cho ai biết lưu loát đọc ra.

Hạ Dĩ Niên bật cười trực tiếp đem cô xoay lại sau đó cúi đầu hôn lên môi cô. Phải rất lâu mới thỏa mãn buông ra, nhìn cô gái nhỏ đang kịch liệt thở dốc: “Lại suýt ngạt thở sao?”

Lôi Uyển Khanh: “...”

“Lát nữa tôi phải tới Hoàng Thịnh, nếu không thật không thể hạn mà bây giờ...muốn chết em”

Lôi Uyển Khanh: “...”

Hạ Dĩ Niên buồn cười nhìn cô gái đang giờ cao biển hiệu im lặng là vàng ngồi bên cạnh: “Lát nữa đi đâu?”

“Đi tới bệnh viện thăm vợ của Lâm Dũng và anh ta.”- Lôi Uyển Khanh hơi nghiêng đầu, lúc này mới dám lên tiếng trả lời.

Hạ Dĩ Niên im lặng một lúc: “Tôi đi cùng em”

“Anh phải tới Hoàng Thịnh không phải sao?”

“Hủy hợp là được.”- Hạ Dĩ Niên không nói hai lời cũng không có biểu hiện sẽ suy nghĩ lại.

...

Thật ra chuyến đi này của Lôi Uyển Khanh cũng chỉ là nổi lên lòng tốt nhất thời. Lần trước vì muốn tìm hiểu Lâm Dũng mà cô đến tìm vợ của anh ta, bà Lâm ung thư giai đoạn cuối, sắc mặt nhợt nhạt nhưng lại đối với cô rất tốt, tuy chỉ mới ngồi nói chuyện vồn vện 15 phút nhưng Lôi Uyển Khanh lại có hảo cảm với người phụ nữ này.

Lần này biết bà Lâm vừa xạ trị xong liệu trình cuối cùng, tế bào ung thư đã bị diệt hết hẳn, ước chừng chỉ khoảng hai tháng sau là có thể xuất viện.

Lôi Uyển Khanh chỉ ngồi đó nói chuyện cùng với bà Lâm một lúc sau đó đứng lên rời khỏi phòng bệnh, lúc ra ngoài lại nhìn thấy Hạ Dĩ Niên đang đứng đợi cô. Vốn định cùng hắn rời đi nhưng lúc này Lâm Dũng từ bên trong chạy ra gọi cô, Lôi Uyển Khanh quay lại.

Lâm Dũng bước lên, đưa số tiền trong tay ra: “Cô Lôi, số tiền lần trước cô đưa tôi quả thật quá nhiều, đây là mớ còn dư sau khi điều trị cho vợ tôi, tôi trả lại cho cô.”

Lôi Uyển Khanh liếc mắt nhìn cọc tiền: “Không cần đâu, số tiền này anh giữ lấy lo cho vợ anh đi. Nhưng mà Lâm Dũng, tội lỗi mà anh gây ra không phải lúc nào cũng có thể đổ lỗi cho hoàn cảnh, anh hiểu ý tôi chứ?”

Sắc mặt Lâm Dũng thoáng cho tia u ám sau đó áy náy gật đầu, chân thành nói: “Cảm ơn cô.”

Lôi Uyển Khanh không nói gì thêm quay người rời đi. Lúc trở lại xe của Hạ Dĩ Niên, cô cảm thấy có chút mệt mỏi.

“Nếu tôi là em, tên đó chắc chắn không sống qua hôm nay. Đối với một kẻ đã từng giết mình mà cũng có thể hòa hoãn như vậy, tôi có nên khen em một tiếng rộng lượng không?”

Không biết qua bao lâu, Hạ Dĩ Niên hơi đưa mắt nhìn sang, giọng nói không rõ ý tứ.

Lôi Uyển Khanh hơi mỉm cười: “Chị gái tôi từng nói, ông trời lấy đi của mình thứ này thì sẽ để lại một thứ khác bù đắp vào. Lúc đó tôi không hiểu ý nghĩa của câu này, nhưng từ sau khi trùng sinh thì lại hiểu ra hoàn toàn. Có thể nhìn từ góc độ của anh thì Lâm Dũng đã giết Dương Anh Thi, nhưng chính nhờ Dương Anh Thi chết đi nên đám người của Lý Gia Hân mới không phòng bị mà làm càn, vì vậy để lộ nhược điểm bị tôi bắt được. Nói một cách gián tiếp, Lâm Dũng cũng xem như là công thần của Yunus. Lại nói anh ta và vợ tình cảm tốt như thế, lúc trên tòa anh không nhìn thấy chỉ cần luật sư biện hộ

vừa đụng tới vợ anh ta anh ta liền như gà mẹ xù lông, cảnh tượng đó thật khiến tôi cảm thấy có chút ảm áp.”

Hạ Dĩ Niên không nói gì, cũng không biết có nghe thấy lời cô nói không, về mặt vẫn hờ hững.

Không gian lại rơi vào tĩnh lặng, rốt cuộc tới phiên Lôi Uyển Khanh lên tiếng: “Hạ Dĩ Niên, tôi vẫn luôn có một thắc mắc. Hạ Dĩ Tường anh trai anh vốn dĩ cũng không mặn mà gì mấy với Hoàng Thịnh, anh ta đối với vị chủ tịch chi hận là không thể hai tay dâng lại cho anh, còn anh thì lại có vẻ... có vẻ lại rất hứng thú với vị trí của Hạ Dĩ Tường, vậy tại sao lại không dứt khoát làm chủ tịch của Hoàng Thịnh?”

Hạ Dĩ Niên không chút biểu tình, nhưng vẫn trả lời cô: “Nói ra lý do tôi sợ sẽ dọa chết em.”

Lôi Uyển Khanh lại im lặng, kỳ thực lúc này trong lòng lại vang lên một tiếng động nhỏ, rất nhỏ nhưng cô có thể nghe thấy được...

Như bị ma nhập, không hiểu sao cô lại có loại can đảm quay qua nhìn hắn: “Hạ Dĩ Niên, sao anh lại đối xử với tôi như vậy?”

“Tôi đối xử với em thế nào?”

Lôi Uyển Khanh cắn môi: “Chính là... tôi cảm thấy không giống với những người khác. Hạ Dĩ Niên, tôi là kiểu người giữ quan niệm truyền thống về trinh tiết, nhưng suy cho cùng thì cổ thân thể này cũng không phải của Dương Anh Thi tôi, người anh động vào thời gian qua căn bản chính là Lôi Uyển Khanh. Về vấn đề này tôi tự nhiên sẽ không giữ làm khuất nấp, nhưng mà tôi nghiêm túc nói cho anh biết. Hạ Dĩ Niên, tôi rất bài xích loại quan hệ mờ ám không rõ ràng, càng không có hứng thú làm tình nhân trong bóng đêm hoặc vị hôn thê giả dối của anh. Trò chơi này của anh tôi theo không nổi, anh tốt nhất là nên tìm đối tượng khác thì hơn.”

Cô nói rõ ra như vậy chính là vì đã suy nghĩ thấu đáo. Kể từ sau khi cô gặp lại ở thành Bách Nhật, thái độ của Hạ Dĩ Niên đối với cô lại khác xa bộ dáng lạnh lùng đáng sợ hơn cả ma quỷ kia của hắn lúc ở lâu đài. Chuyện này khiến Lôi Uyển Khanh đề ý, chính vì đề ý nên mới cảm thấy kì lạ... cùng với đó là bất an.

Cô vốn đang hận hắn, nhưng chỉ qua vài tiếng đồng hồ nói vài câu nói, hắn cười vài lần với cô rồi sau đó thì sao?...

TMD! Lôi Uyển Khanh cô quên luôn cả hận.

Thậm chí vừa rồi còn kinh hãi phát hiện từ hôm qua đến giờ, ngay cả lúc ở trên giường cô vẫn rất hòa thuận với Hạ Dĩ Niên. Thậm chí lúc hắn bên tai cô nói mấy lời hạ lưu trên giường cô cũng không hề phản kháng.

Điều đó làm cho Lôi Uyển Khanh hoảng sợ, cô cho rằng mình bị trúng tà rồi.

Nói xong mấy lời này cô lại vụng trộm đưa khước mắt nhìn sang Hạ Dĩ Niên. Mà hắn vẫn vân đạm khinh phong cho xe chạy vào khu Đông An, không biết là vừa rồi có nghe thấy lời cô nói không?

Lúc này rõ ràng Lôi Uyển Khanh nhìn thấy trong nháy mắt vẻ vân đạm khinh phong vừa rồi của hắn biến đâu mất, Hạ Dĩ Niên tháo dây an toàn sau đó không hề báo trước nhào qua ghế lái phụ, như một con mãnh thú hung hăng hôn cô.

Nụ hôn này vô cùng thô lỗ, vô cùng mãnh liệt. Đáng sợ hơn là... Lôi Uyển Khanh trừng to mắt, cô có thể nhận ra, nụ hôn này... không mang theo một chút dục vọng nào. Chỉ đơn giản là trừng phạt, lại giống như muốn giết người.

Giống như...hôm đó, lúc ở trong rừng.

Cô nhìn thấy hai đốm đỏ như ngọn lửa trong mắt Hạ Dĩ Niên, có thể nhìn thấy rất rõ ràng...

Lôi Uyển Khanh chắc chắn mình không bị hoa mắt, làm sao...mắt một người có thể chuyển thành màu đỏ.

Hắn nhả đôi môi cô ra, Lôi Uyển Khanh lại kinh hãi thở gấp.

“Hạ Dĩ Niên...anh...anh sao lại thành ra như vậy?”

“Chẳng phải em thắc mắc tại sao tôi không ngồi vào ghế chủ tịch sao? Được, bây giờ tôi trả lời em, chính là vì...”- Hạ Dĩ Niên tà mị nhếch môi: “Tôi không phải người.”

Nói xong chữ cuối cùng Hạ Dĩ Niên liền túm lấy cả cơ thể nhỏ bé của Lôi Uyển Khanh hướng về phía mình, lại lần nữa cắn vào cổ cô thật mạnh.

“A...”

Lôi Uyển Khanh cắn vào môi mình, đau đến mức khóc lên. Mảnh da ở cổ lại trở nên nhức nhối, máu ở đó toàn bộ như ngừng chảy...

Cảm giác đau đớn tê dại này cơ hồ so với chết còn khó chịu hơn.

“Hạ Dĩ Niên... hu hu... đau, tôi đau, đừng cắn nữa...”- Lôi Uyển Khanh bắt lực van xin, cô sợ đau sợ nhất là đau, hơn nữa cũng sợ hắn, nhất là bây giờ Hạ Dĩ Niên dường như là không phải là người nữa, hắn chính là thú, một con thú đang phát huy bản tính hoang dã của nó...

Gặm cắn con mồi, uống máu một cách từ tốn cho tới khi cả người cô sẽ trở thành khung da bọc xương, toàn bộ máu đều bị rút cạn.

Lôi Uyển Khanh kinh hãi, cô đã biết hấn là gì rồi.

Ma cà rồng!

Hạ Dĩ Niên lúc này ở cổ cô không cắn nữa, đầu lưỡi đưa ra vẽ thành một vòng tròn đem máu tươi trên đó toàn bộ liếm sạch.

Lôi Uyển Khanh khăn trương run lên...

Hạ Dĩ Niên buông cô ra, khoe môi vẫn còn ướt máu của cô, vị tanh này khiến hấn cảm thấy thật dễ chịu, cứ như là một phần của cơ thể, mỗi lần hút máu Khanh nhi là mỗi lần thực thoải mái.

“Từ nhỏ trong người tôi đã vô có xuất hiện ma tính, các anh chị em trong nhà đều không sao, chỉ có tôi và Lâm Tư Phàm là ma cà rồng. Đối với tôi, máu có sức hấp dẫn chí mạng, mà Khanh nhi, lại trùng hợp, em rất hợp khẩu vị của tôi.”- Bàn tay to hấn giơ lên khẽ chạm vào dấu răng vẫn còn in trên cổ Lôi Uyển Khanh.

Cô vô thức ngã người ra sau né tránh. Bàn tay của Hạ Dĩ Niên không tha cho cô, dứt khoát vuron ra đem cả cơ thể cô kéo lại ghì chặt vào ngực.

“Em đang sợ tôi?”

Đôi mắt đen của Lôi Uyển Khanh không chút biểu tình, thật ra đã bị kinh ngạc làm cho không thể phát ra bất kì loại biểu tình nào nữa. Phải cô sợ, hấn đem chuyện này nói ra cho cô, một chuyện quan trọng như thế lại để cô biết được. Lôi Uyển Khanh biết đây là dụng ý của Hạ Dĩ Niên, hấn muốn nói cho cô biết cô vĩnh viễn không thể rời khỏi hấn, bởi vì cô đã biết được chuyện không nên biết rồi.

Cảm nhận được sự trầm mặc của Lôi Uyển Khanh, đáy mắt Hạ Dĩ Niên có chút sa sầm.

Cô gái này... thông minh quá đôi khi cũng không tốt như cô tưởng.

Hạ Dĩ Niên lại cúi đầu hôn cô, nụ hôn này... thực sự dày vò.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 46: Chương 45: Được rồi, tôi ngủ cùng em.

Trở về nhà đã hai ngày, Lôi Uyển Khanh ngoại trừ nghiên cứu bản thảo ra thời gian còn lại đều dành để chiêm nghiệm cuộc đời. Đã hai ngày trôi qua, Hạ Dĩ Niên không đến tìm cô, sau lần hôm đó trong xe hút máu cô hấn cũng chưa từng xuất hiện.

Lôi Uyển Khanh thờ dãi, ôm một bụng không thoải mái ngồi xuống sofa cầm bản thảo lên định vẽ, thế nhưng lại chẳng có bất kì ý tưởng nào trong đầu.

Lúc này điện thoại reo lên, là Âu Giãn Tinh gọi tới. Lôi Uyển Khanh vừa nghe máy, Âu Giãn Tinh vui vẻ giới thiệu một nhà hàng BBQ khá ngon vừa khai trương đang giảm giá, nàng rủ cô đi mua sắm rồi tiện thể tới đó ăn luôn.

Lôi Uyển Khanh nghĩ cứ nhốt bản thân trong nhà mãi cũng chẳng có ích lợi gì, chỉ bằng ra ngoài hóng gió một chút.

Lúc cô tới, Âu Giãn Tinh rất đúng hẹn từ bên trong một quán cà phê chạy ra đón cô đi qua siêu thị bên kia đường. Hình như tâm trạng nàng rất tốt, hôm nay lại quá mức chịu chi, mua một lúc bốn năm đôi giày hiệu, số tiền mà Âu Giãn Tinh tiêu thật sự khiến Lôi Uyển Khanh đau lòng không thôi.

Có điều tâm trạng lúc này của Lôi Uyển Khanh không được tốt, đối với mấy chuyện mua sắm cũng không có hứng thú. Cô ngồi một chỗ nghịch trò chơi trên điện thoại nhìn Âu Giãn Tinh chạy ra chạy vô tất bật thử đồ. Sau cả một buổi Âu Giãn Tinh mới ưỡ oải đăm đăm vai ngồi xuống đối diện cô, lại thấy bộ dáng thành thoi của cô thì hơi mím môi: “Uyển Khanh, em không mua gì sao?”

“Không mua.”

Uyển Khanh vẫn còn chăm chú vào trò chơi hái hoa quả, thỉnh thoảng bàn tay cầm điện thoại còn chuyển động theo phản xạ, cứ hể nhân vật trong game chuyển động về bên trái thì cô nghiêng người về bên trái. Bộ dáng này thật sự có chút buồn cười.

Âu Giãn Tinh cũng không để ý gì tới nữa, nhưng ánh mắt lại vô tình thoáng nhìn qua vết thương trên cổ Lôi Uyển Khanh.

“Cổ của em...”

Lúc này Lôi Uyển Khanh hạ điện thoại xuống, nhìn thẳng vào ánh mắt đang ngập ngừng của Âu Giãn Tinh, không khó để cô có thể đọc ra chút suy nghĩ

ít ỏi trong đầu nàng lúc này.

“Chị Giãnh Tinh chắc cũng biết chuyện Hạ Dĩ Niên là ma cà rồng.”

Cả hai người đồng thời trầm mặc.

Âu Giãnh Tinh là đang sắp xếp suy nghĩ trong đầu lại.

Còn Lôi Uyển Khanh là đang chờ đợi được nghe câu chuyện của nàng. Cô không gấp, trước giờ cô luôn tinh ý nhận ra rằng Âu Giãnh Tinh có rất nhiều bí mật muốn nói cho cô biết, hơn nữa bí mật này không phải của nàng mà là của Hạ Dĩ Niên. Nhưng Âu Giãnh Tinh vẫn còn e ngại sợ bản thân nói ra những việc không nên nói, nhưng bây giờ Lôi Uyển Khanh đã biết được sự việc, nàng chắc chắn cũng sẽ có lời muốn nói với cô.

Sau một lúc, Âu Giãnh Tinh ngẩng đầu, khó khăn mở miệng: “Là Dĩ Niên nói với em, chính anh ấy... nói với em sao?”

Lôi Uyển Khanh bình tĩnh quan sát Âu Giãnh Tinh, sau một vài giây chậm rãi gật đầu.

Trong lòng Âu Giãnh Tinh dâng lên một hồi chua xót, khóe mắt thoáng chớp đã chứa hơi ẩm tuyệt vọng.

“Xem ra... vào thời điểm này, Dĩ Niên thật sự đã bị cuốn vào tình kiếp này rồi.”

Lôi Uyển Khanh chau mày không hiểu câu nói mập mờ này của Âu Giãnh Tinh, có điều nhìn bộ dáng u buồn của nàng cô cũng không khỏi áy náy, cô chỉ định hỏi chuyện của Hạ Dĩ Niên, sao lại thành làm Âu Giãnh Tinh buồn?

Lúc này trong quán cà phê không đông người, cái cửa quán thỉnh thoảng mở ra rồi khép lại, không gian lại yên tĩnh để chịu vô cùng.

Dường như đã suy nghĩ xong, Âu Giãnh Tinh ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Lôi Uyển Khanh: “Uyển Khanh, nếu em đã biết chuyện em là phúc tinh kế tiếp của Dĩ Niên vậy thì chị cầu xin em ba việc có được không?”

Đối mặt với ánh mắt van xin đầy thành ý của Âu Giãnh Tinh lại càng khiến đầu óc Lôi Uyển Khanh mù mờ thêm, phúc tinh của Hạ Dĩ Niên? Đó là cái gì?

Lôi Uyển Khanh mím môi, gật đầu nhẹ: “Chị nói đi.”

“Thứ nhất, không rời xa anh ấy. Thứ hai, không yêu anh ấy. Thứ ba, không khiến anh ấy... yêu em.”

Khoan đã! Lôi Uyển Khanh cảm thấy mình càng ngày càng bị làm cho hồ đồ rồi, mấy lời này của Âu Giãnh Tinh là có ý gì? Cô chỉ mới biết chuyện Hạ Dĩ Niên là ma cà rồng thôi, còn về việc bản thân là phúc tinh gì đó hẳn vốn dĩ chưa từng kể cho cô nghe. Nhưng việc này có vẻ liên quan tới Lôi Uyển Khanh cô, chính vì vậy thả lỏng một chút chuyện còn hơn không biết, Lôi Uyển Khanh nâng ly cà phê uống một hớp, cố gắng ổn định tâm trạng: “Chị Giãnh Tinh, tại sao em lại phải yêu anh ta? Tại sao em phải khiến anh ta yêu em? Tại sao... em không thể rời khỏi anh ta?”

Lôi Uyển Khanh cô rất giỏi trong việc dẫn dụ người khác nói thật.

Quả nhiên khi nghe thấy cô hỏi ngược lại ba câu này Âu Giãnh Tinh liền căng thẳng, nàng còn cho rằng Uyển Khanh không đồng ý với nàng, không hề cảnh giác liền đem mọi chuyện ra giải thích: “Uyển Khanh, không thể được, em là phúc tinh của Dĩ Niên, nếu không có máu của em chắc chắn ma tính trong người anh ấy sẽ ngày càng mạnh, thậm chí không còn cơ hội làm người một lần nữa. Vì vậy Uyển Khanh, em không được rời khỏi anh ấy.”

Hóa ra... phúc tinh chính là người mang trong mình dòng máu có thể khắc chế ma tính của ma cà rồng. Chả trách Hạ Dĩ Niên cứ thường xuyên hút máu của cô...

Lôi Uyển Khanh lại không hiểu sao cảm thấy đến lượt bản thân chua xót.

Âu Giãnh Tinh không nhìn ra biểu cảm chua xót này, đem những gì mình biết không hề phòng bị nói ra: “Phúc tinh đối với ma cà rồng mà nói là một ân huệ của định mệnh, bởi vì chỉ có phúc tinh mới có thể cứu rỗi ma cà rồng. Dĩ Niên từ nhỏ mang trong mình ma tính quái dị, anh ấy có khoái cảm với máu người, cuộc sống từ năm bảy tuổi cho đến năm mười bảy chưa bao giờ là dễ dàng với anh ấy cả. Cho tới khi anh ấy gặp được vị phúc tinh đầu tiên, tàn nhẫn giết chết cô ấy, anh ấy mới có thể đổi được vài năm làm người ngắn ngủi. Nhưng gần đây có vẻ như ma tính trong người không chịu khắc chế... Lần nữa muốn hoành hành, lúc này Uyển Khanh, chỉ có em mới có thể giúp anh ấy.”

“Uyển Khanh, em là phúc tinh của Dĩ Niên, mà theo quy luật thì ma cà rồng đối với mỗi vị phúc tinh của mình đều phải cùng phúc tinh của mình trải qua một năm tình kiếp, đây là duyên phận, cho dù là cố chống lại thì theo một cách huyền diệu nào đó ma cà rồng đối với phúc tinh đều phải yêu sâu đậm.”

Âu Giãnh Tinh nói rất nhiều, Lôi Uyển Khanh càng nghe càng hồ đồ: “Chị nói... bây giờ, hoặc có thể là sau này Hạ Dĩ Niên sẽ... yêu em sao? Nhưng... tại sao, thứ anh ta cần là máu em, sao lại phải yêu em?”

“Về vấn đề này chị đã từng thử tìm hiểu qua, đây cũng giống như một hình thức phá kén lần nữa để trở lại làm người, là một nghi lễ, lý trí của ma cà rồng sẽ bị kiểm soát bắt buộc phải yêu phúc tinh của mình, để rồi sau đó chính tay giết chết người mình yêu...”

Âu Giãnh Tinh đi theo Hạ Dĩ Niên bảy năm, nàng hiểu rõ quy luật của ma cà rồng. Mỗi một vị phúc tinh đều phải trải qua tình kiếp với ma cà rồng, sau đó đến cuối cùng bị chính ma cà rồng nhẫn tâm giết chết, uống máu để có thể tiếp tục sống.

Đây cũng xem như là ông trời muốn thử thách, một con ma cà rồng phải đủ tuyệt tình giết chết người mà hắn yêu để uống máu, đó là một nỗi thống khổ biết bao nhiêu.

Lôi Uyển Khanh trầm mặc...

Âu Giãn Tinh lại nhẹ nhàng kể chuyện: “Trước em, có một vị phúc tinh tên Lâm Tiểu Lộ, cô ấy là một diễn viên nhỏ ở đài truyền hình, không có thể lực, không có chồng lưng, chỉ có thể thấp cổ bé họng phục tùng người khác. Sau khi Dĩ Niên biết chuyện cô ấy chính là phúc tinh của mình liền đem cô ấy giữ bên người làm tình nhân bí mật, ngoại trừ Khái Ca và chị ra thì không ai biết đến sự tồn tại của Lâm Tiểu Lộ. Lại nói khoảng thời gian đó Dĩ Niên hoàn toàn rất yêu chiều Lâm Tiểu Lộ, chỉ cần là thứ Lâm Tiểu Lộ thích Dĩ Niên đều đem tới để xuống trước mặt cô ấy.”

Lôi Uyển Khanh bắt gặp siết chặt ly cà phê trong tay, không nghĩ tới sao bản thân lại khó chịu khi nghe về chuyện này như thế? Lại quá mức ngạc nhiên, cô biết Âu Giãn Tinh cũng yêu Hạ Dĩ Niên nhưng tại sao lúc kể lại chuyện của hắn và cô gái khác có vẻ như nàng vẫn vô cùng bình tĩnh, không có một chút ghen tức nào sao?

Có điều cô không có thời gian phân tích Âu Giãn Tinh, chỉ cảm thấy tò mò muốn biết chuyện sau đó: “Lâm Tiểu Lộ có yêu Hạ Dĩ Niên không?”

“Em thử nghĩ một cô gái không có chồng lưng, lại tự nhiên có một người đàn ông có thể che cả bầu trời bảo vệ mình ở trong lòng, hơn nữa... lại còn là Hạ Dĩ Niên, em nghĩ... Lâm Tiểu Lộ có thể không yêu anh ấy sao? Nhưng cuối cùng, chính vào đêm sinh nhật của Hạ Dĩ Niên cũng là thời khắc mỗi năm dùng máu phúc tinh làm vật tế, hôm đó chị còn nhớ Lâm Tiểu Lộ hạnh phúc chuẩn bị một bàn ăn lớn ấm cúng, đợi đến nửa đêm Dĩ Niên mới xuất hiện... rất nhanh giết chết cô ấy.”

Lôi Uyển Khanh run lên, cả người như có từng đợt da gà nổi lên. Đầu cô ong ong một tiếng khó chịu, cô có thể tưởng tượng ra cảnh một cô gái nhỏ nhẵn lúc nào cũng in hằn nụ cười hạnh phúc vì được chính tay tổ chức một buổi sinh nhật dành cho người mình yêu, sau một buổi chiều nấu ăn cực khổ còn chưa kịp nghỉ ngơi nhưng tâm trạng cô gái vẫn vô cùng chờ mong.

Nào ngờ người yêu cô nàng tới, và sau đó... Giết cô nàng.

Càng nghĩ Lôi Uyển Khanh càng thêm khiếp sợ.

Âu Giãn Tinh thấy thế thì thờ dãi:

“Nhưng bắt buộc anh ấy phải vượt qua, bởi vì sau khi giết đi vị phúc tinh đó, những ký ức lẫn tình cảm của anh ấy và vị phúc tinh đó từng trải qua đều sẽ theo sinh mạng của người kia mà tan biến. Hạ Dĩ Niên không thể nhớ được vị phúc tinh lần trước của hắn là Lâm Tiểu Lộ, lúc đó cô ấy chính là tình nhân duy nhất được hắn yêu thương, chỉ cần thời hạn một năm trôi qua, đến ngày sinh nhật của mình, anh ấy sẽ chính tay giết chết tất cả, vì chỉ có như thế anh ấy mới có thể sống. Sau đó Dĩ Niên hôn mê cả tuần lễ, lúc tỉnh lại đã không nhớ bản thân mình vừa cùng Lâm Tiểu Lộ trải qua một cuộc tình sâu nặng cỡ nào.”

Suy nghĩ duy nhất trong đầu Uyển Khanh lúc này là cô phải bỏ trốn. Tại sao lại là cô, tại sao cô phải đánh đổi sinh mạng mình cho hắn? Một con người tàn nhẫn như vậy, vừa nghĩ tới là khiến cô muốn tránh xa.

Tất cả những chuyện này đều rất khó tin, cũng giống như câu chuyện trùng sinh của cô vậy.

Cô đang lạc vào thế giới gì đây?

Âu Giãn Tinh lúc này lại nhạy cảm phát hiện ra suy nghĩ của cô, lên tiếng ngăn cản: “Em tốt nhất đừng có ý nghĩ bỏ trốn, trên người phúc tinh mang dòng máu mà ma cà rồng thích, cho dù em có chạy đằng trời thì vẫn sẽ bị tóm lại thôi.”

Lôi Uyển Khanh cảm thấy bản thân không được khỏe, vừa nghĩ tới cái cách mà Hạ Dĩ Niên hút máu của cô hai ngày trước cô liền cảm thấy buồn nôn, kinh hãi tột độ.

Kể từ sau cuộc nói chuyện với Âu Giãn Tinh về nhà trong lòng Uyển Khanh vô cùng lo lắng. Cả cơ thể cũng vì thế mà khó chịu, cho tới lúc đi vệ sinh cô mới đau đầu phát hiện ra bà đi cả của mình lại tới, chả trách bụng cô cứ đau liên tục.

Tâm trạng không tốt kéo theo đầu óc cũng không tốt, giờ này đừng nói là về bản vẽ cho dù là bảo cô làm phép tính một cộng một bằng mấy có lẽ cũng phải mất vài giây mới tính ra được. Uyển Khanh vén rèm cửa sổ ra, bầu trời bên ngoài đã xám xịt, chắc là tối nay sẽ mưa lớn.

Lúc Uyển Khanh còn đang mơ màng trên giường thì bị tiếng sấm lớn kinh khủng bên ngoài làm cho giật mình hoảng sợ, cô mở mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, quả nhiên là trời đang mưa lớn, cơn mưa này tựa chừng chỉ sau một đêm liền đem thành Bách Nhật biến thành sông.

Không hiểu sao từ nhỏ cô rất sợ sấm sét, sấm nhỏ thì không sao nhưng sấm lớn thế này thì đối với Uyển Khanh thật sự không ổn. Lúc nhỏ mỗi khi mưa lớn có sấm sét cô đều ôm gối chạy sang ngủ cùng với chị hai, cho đến bây giờ tuổi Uyển Khanh vẫn duy trì thói quen này, lúc có sấm sét lớn cô bắt buộc phải có người bên cạnh.

“Ai?”- Trong khí yên tĩnh này, ngoại trừ tiếng mưa và sấm, sao lại còn cả tiếng thờ trầm ồm ồm bên cạnh cô? Uyển Khanh bị dọa cho giật mình nhanh tay cầm lấy điều khiển bật đèn trong phòng lên.

Trước mặt cô là vóc dáng vô cùng tuấn mỹ của Hạ Dĩ Niên. Hắn vẫn như cái đêm ở lâu đài, vào lúc nửa đêm ngồi bên cạnh nhìn cô ngủ.

“Anh...sao anh vào được đây?”

Hạ Dĩ Niên hơi cười: “Tôi có mật khẩu nhà.”

Uyển Khanh lúc này mới nhớ ra là chính cô đem mật khẩu nhà đọc cho hắn biết. Lại cảm thấy trong nhà mình mà người khác muốn vào thì vào liền có chút không tự nhiên: “Giờ này sao anh không ở nhà ngủ, chạy tới đây làm gì?”

“Tôi ngủ không được, muốn tới nhìn em một chút.”

Giọng nói hắn rất hay, không hiểu sao đêm nay lại đặc biệt du dương đến kì lạ. Tựa như một loại rượu quý được ủ ngàn năm có thể làm say lòng người, tiếng mưa lớn bên ngoài bây giờ chỉ có tác dụng làm nền cho giọng nói của hắn.

Uyển Khanh nghe xong câu này, trái tim suýt chút vọt lên tận cổ.

Lúc này lại một tiếng sấm bên ngoài vang lên khiến Uyển Khanh hoảng sợ bật tai hét lớn một tiếng. Những tia sáng từ bầu trời kia vọt lên chiếu vào căn phòng nhỏ khiến cho cô cứ lo rằng mình sẽ bị sét đánh trúng...

Không sai, nguyên nhân cô sợ tiếng sấm chính là...sợ bị sét đánh trúng.

Đột nhiên cô được hắn ôm chặt, cả gương mặt nhỏ vui hắn vào ngực hắn. Không hiểu sao lại không còn thấy sợ nữa, mùi hương nam tính dễ chịu dường như có tác dụng trấn an tinh thần khiến Uyển Khanh có chút sững sờ.

“Khanh nhi không cần sợ.”

Uyển Khanh hơi chớp mắt, chỉ cần năm chữ này kết hợp với giọng điệu trầm ổn của Hạ Dĩ Niên khiến cô an tâm hẳn ra.

Sấm lớn lại lần nữa vang lên, Uyển Khanh hoảng sợ túm chặt lấy vạt áo của hắn.

“Từ nhỏ ngoài bị mẹ đánh ra thì tôi còn sợ bị...trời đánh nữa...”

Đột nhiên lồng ngực của Hạ Dĩ Niên run lên một cái, hắn bật cười.

Uyển Khanh hơi ngẩng đầu có chút không hài lòng nói: “Anh cười cái gì, tôi thật sự đã từng nhìn thấy người ta bị trời đánh, thật sự rất đáng sợ.”

“Em yên tâm, Khanh nhi, em không nhớ tôi từng nói tôi là trời của em hay sao, tôi sẽ không nổi đánh em.”- Hạ Dĩ Niên hơi cúi đầu nhìn cô gái nhỏ đang trong ngực hắn, cơ thể của cô rung rẩy nói cho hắn biết cô thật sự sợ sấm sét. Ánh mắt lại rơi xuống cái cổ trắng mịn, bàn tay lại không kiềm được chạm nhẹ lên dấu răng do chính hắn để lại.

Uyển Khanh có chút run lên vô thức định né tránh.

“Ngồi yên!”

Hai chữ ngắn gọn từ hắn lại khiến cô ngồi yên.

Làn da nơi cổ cô vốn dĩ rất mỏng lại vô cùng mịn màng, bây giờ lại in hẳn lên đó vài dấu răng đỏ thật sự đối lập. Nhìn cứ như là hoa mai trên nền tuyết vô cùng thu hút ánh nhìn. Hạ Dĩ Niên càng nhìn, ánh mắt đang trở nên đen láy nguy hiểm, sau một khắc hắn mạnh mẽ thuận theo thể dè Uyển Khanh xuống giường, nhẹ nhàng hôn lên vết thương nơi cổ của cô.

Lúc môi hắn chạm vào, Uyển Khanh run rẩy không thôi.

Nụ hôn của Hạ Dĩ Niên giống như cơn trùng nhẹ nhàng vẩy cánh lướt qua cổ rồi di chuyển lên trán, vành tai sau đó xuống dưới chóp mũi cuối cùng cùng đôi môi của cô kề sát.

Màn đêm toát lên một vẻ quý dị khó nói.

Mà nụ hôn của Hạ Dĩ Niên lại đặc biệt dịu dàng, chậm rãi phá tan phòng tuyến cuối cùng của cô. Chỉ trong chớp lát, từng góc ngách trong cơ thể của cô như bị thứ gì đó gãi ngứa, vô thức ngẩng đầu cùng hắn phối hợp.

Nụ hôn kia từ dịu dàng lại dần chuyển sang mãnh liệt như muốn không chế cả linh hồn của Uyển Khanh, Hạ Dĩ Niên không hề cho cô cơ hội trốn tránh, bàn tay thuần thục du ngoạn khắp cơ thể cô khơi gợi lên một ngọn lửa nóng bỏng.

Kỹ thuật hôn của hắn quá đỉnh, chẳng mấy chốc đem sức lực của Uyển Khanh đánh tan đi đâu mất. Cho tới khi hắn buông cô ra, việc đầu tiên cô làm là kịch liệt hít thở.

“Khanh nhi, anh muốn em.”- Bàn tay to lớn của hắn nhẹ nhàng mon trôn gương mặt xinh đẹp bên dưới, ánh mắt đã tối sầm lại tựa như dã thú rình mồi nói ra năm chữ.

Năm chữ ái muội đó nói ra một cách quang minh chính đại không chút kiêng dè khiến Uyển Khanh trừng lớn mắt. Ngay lúc hắn định hôn cô lần nữa, lần

này Uyên Khanh nhanh tay dùng hết sức đẩy hấn ra, tuy không thể đẩy ra nhưng ít nhất cũng khiến Hạ Dĩ Niên ngừng lại.

“Khoan, khoan đã... hôm nay, hôm nay không được.”

“Ồ...”- Khóe môi hấn khẽ cong lên: “Tại sao?”

Uyên Khanh cắn môi, bộ dáng muốn trốn lại không có đường trốn khiến cô vô cùng quần bách: “Tôi... hôm nay... bà đi cả đến.”

Hạ Dĩ Niên đầu tiên là nhú mày suy tư sau đó lại nhìn một mảng đỏ lên trên mặt cô gái dưới thân thì bất giác mỉm cười nhẹ. Giơ tay lên vuốt mái tóc của cô một lúc sau đó lại hỏi một câu chả liên quan gì đến chủ đề: “Khanh nhỉ, trả lời thành thật cho tôi biết, em có cảm giác gì khi tôi cắn vào cổ em?”

Uyên Khanh không chớp mắt sững sờ nhìn gương mặt anh tuấn đang kề sát mặt mình, lúc hấn cắn cô đương nhiên là Uyên Khanh cảm thấy đau. Sau đó là cảm giác như máu toàn thân bị rút cạn, từng tế bào đều kêu réo kịch liệt, nếu hấn hút càng nhiều thì tay chân của cô sẽ tê rần không có sức lực, cảm giác vô cùng tồi tệ.

Tất cả đều tồi tệ đó được Uyên Khanh thu gom lại bằng một chữ: “Đau...”

Sau một phút im lặng, Hạ Dĩ Niên đột nhiên đứng dậy, thoáng thả chỉnh trang lại cổ áo sơ mi. Uyên Khanh cuối cùng cũng được thả tự do nhanh chóng trùm kín chăn lên người.

Hạ Dĩ Niên hơi cười nhạt, giọng nói vô cùng êm tai: “Ngủ sớm đi.”

Uyên Khanh không trả lời, hấn quay lưng đi ra phía cửa.

Lúc này sấm bên ngoài lại ùng ùng vang lên lần nữa khiến Uyên Khanh kinh hãi bịt kín tai hét lên một tiếng, nhưng không phải là tiếng hét thông thường mà là: “Hạ Dĩ Niên!”

Hạ Dĩ Niên dừng lại, quay đầu nhìn cô gái co rúm trên giường. Lại nhìn ra bầu trời vẫn còn mưa tầm tã bên ngoài, khẽ thở dài lần nữa bước tới, có điều lần này hấn chưa kịp làm gì, chỉ vừa bước tới thì Uyên Khanh lại từ giường nhào tới ôm chặt lấy hấn.

Hạ Dĩ Niên có chút sững sờ, mọi hành động đều dừng lại.

Uyên Khanh nửa quỳ trên giường, vòng tay nhỏ bé ôm chặt thắt lưng hấn, cả gương mặt tái nhợt vui vui vào ngực hấn, giọng nói run rẩy bất lực: “Hạ Dĩ Niên... anh, anh đừng đi...”

Hạ Dĩ Niên chau mày, nhìn cô gái đang hoảng sợ ôm lấy mình thật lâu, trong lòng lại có chút hoảng loạn.

Hoảng loạn?

Hạ Dĩ Niên cười khỏ, từ này lâu rồi hình như không có trong từ điển của hấn, có điều cô gái trong lòng hình như thật sự bị sấm sét dọa cho còn nửa cái mạng, nếu hôm nay cứ như vậy thì chắc chắn cả đêm cô sẽ không thể ngủ.

“Được rồi, buông tôi ra trước đã.”

Tiếng sấm lại lần nữa vang lên rần rần... .

Uyên Khanh liều mạng lắc đầu, cô còn lâu mới buông ra, hôm nay cứ xem như là cô bị ma nhập cũng được chết nhất cũng được, bên cạnh cô bây giờ không còn ai có thể nương tựa, loại cảm giác này khiến cô trong chốc lát từ người lớn biến thành con nít bất chấp lý lẽ.

“Anh là trời của tôi vì vậy tôi núp trong lòng anh thì sẽ không bị sét đánh trúng.”

Hạ Dĩ Niên bất đắc dĩ bật cười: “Em cũng không làm chuyện gì sai trái, sao lại sợ trời sét đánh?”

Thật không nghĩ tới một người từng là chủ tịch của Yunus, một cô gái ở trước mặt hấn lúc nào cũng như con mèo xù lông không chịu thua thiệt lại sợ hai thứ vốn dĩ chỉ có con nít mới nên sợ đó là ma và sấm sét.

Uyên Khanh ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt thực ngây thơ vô số tội còn đọng đầy nước, vừa nhìn thiệt y như một đứa trẻ đang làm nũng: “Ai nói tôi không làm gì sai trái, tôi nguy tạo bằng chứng giả, lừa gạt mọi người... Anh nói, có khi nào tôi thật sự bị sét đánh không?”

Hạ Dĩ Niên có chút khó hiểu: “Chẳng phải em đã hùng hồn nói với Âu Giản Tình rằng lần này tuy là nguy tạo bằng chứng nhưng thật ra là đang làm việc đúng đắn sao?”

Tiếng sấm lại hai ba lần vang lên bên ngoài, lớn như có thể đâm thủng tai người khác.

Cứ mỗi lần rầm lên như thế là cái cổ thiên nga của Uyên Khanh lại rút lại một chút, trong phút chốc liền lọt thõm vào lồng ngực to lớn của Hạ Dĩ Niên.

Hạ Dĩ Niên vừa nhú mày lại bị bộ dáng của cô chọc cho bật cười.

Uyển Khanh còn cho là hấn đang cười nhạo mình, liền hùng hồn lên tiếng: “Tôi mặc kệ, hôm nay nếu anh không ở lại thì dẫn tôi đi theo, tôi thật sự... rất sợ.”

Cô thật sự rất sợ, sợ sấm, sợ bên cạnh không còn ai. Sợ cảm giác cô độc ngồi một mình trong phòng tối, sợ những ký ức ủa về, sợ cảm giác tội lỗi với cái chết của chị gái... Sợ rất nhiều, rất nhiều.

Mà bộ dáng sợ hãi này của cô gái nhỏ lại khiến trong lòng Hạ Dĩ Niên nảy sinh một loại run động. Hấn thở dài ôm lấy cơ thể còn đang run rẩy không thôi, xem ra cô gái này thật sự đã bị tiếng sấm làm cho hồn vía lên mây rồi.

Sau một lúc, Hạ Dĩ Niên thở dài: “Được rồi, tôi ngủ cùng em.”

Hạ Dĩ Niên và Uyển Khanh cùng nằm xuống giường, chiếc giường này rất lớn, cho dù là bốn năm người nằm cũng vẫn còn rộng. Có người nằm bên cạnh, Uyển Khanh nhanh chóng không còn sợ sấm sét nữa, cảm thấy an toàn nên rất nhanh đã ngủ đi. Cả ngày hôm nay vốn dĩ đã mệt mỏi, bây giờ vừa ngủ liền ngủ say như chết.

Nhưng trong tiềm thức vẫn sợ cây cọc cứu mạng bên cạnh nhân lúc cô ngủ chạy đi mất nên Uyển Khanh dùng một hành động không khác gì trẻ con là dùng tay ôm chặt hấn.

Hạ Dĩ Niên khẽ sở bật cười. Xem ra hôm nay hấn không thể ngủ được nữa, một phần là vì trước giờ không quen ngủ cùng người khác. Một phần khác là vì...

Hạ Dĩ Niên có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Nếu không phải biết cô nhóc này thật sự bị sấm sét làm hoảng sợ hấn còn nghĩ cô đang lợi dụng bà di cả để hành hạ trả đũa hấn.

Hạ Dĩ Niên quan sát gương mặt xinh đẹp không chút phòng bị nào đang say ngủ trong ngực hấn. Hàng mi dài cong vút khẽ run rẩy, hàng mày lá liễu như tranh vẽ, đôi môi nhỏ thom tho mê người, vẻ đẹp của cô như một con búp bê, yêu kiều thoát tục đẹp động lòng người.

Càng nhìn, càng ngắm càng khiến tâm tư Hạ Dĩ Niên mềm nhũn ra.

Hấn chưa từng đối với bất kì ai nảy sinh sự không nở, vậy mà khi nảy đối với sự dựa dẫm của cô gái nhỏ lại gạt đầu đồng ý ngủ lại cùng cô. Hơn nữa đối với sự dựa dẫm này lại cảm thấy vui vẻ.

Cô ở trong lòng hấn như một con mèo nhỏ yếu ớt không chút kháng cự cùng phòng bị, hấn liền cảm thấy thoải mái. Cô an tâm về hấn, thờ phào nhẹ nhõm khi nhìn thấy hấn hấn liền vì một hành động nhỏ đó của cô mà cảm thấy vui vẻ.

Hạ Dĩ Niên khẽ thở dài, đem cô gái nhỏ trong ngực ôm chặt lấy, nhẹ nhàng hôn lên vàng trán lạnh của cô.

“Khanh nhi, thật ra tôi cũng rất đau.”

...

Qua tám tiếng, bên tai hấn lại vang lên một âm thanh dễ nghe nào đó.

“Này, Hạ Dĩ Niên... Hạ Dĩ Niên... Hạ Dĩ Niên... Hạ Dĩ Niên.”- Cô gọi tên hấn, gọi càng lúc càng lớn.

Hạ Dĩ Niên phiền phức nhíu mày rồi từ từ mở mắt, lại nhìn thấy gương mặt xinh đẹp của Uyển Khanh ở ngay trước mặt mình, có chút vui vẻ: “Em định hôn tôi sao?”

Uyển Khanh trừng lớn mắt, vội vàng xê ra xa một chút: “Còn lâu đi, tôi gọi mãi mà anh không tỉnh lại nên mới tới gần gọi anh.”

“Tôi ngủ sao?”- Hạ Dĩ Niên chau mày, hơi xoa mi tâm của mình.

Uyển Khanh xì một tiếng: “Nếu như không phải anh ngủ tôi còn nghĩ rằng anh bị hôn mê rồi, gọi mãi mà không dậy. Anh... buông tôi ra, tôi muốn xuống giường.”

Hạ Dĩ Niên lại nhìn tới Uyển Khanh, thì ra này giờ do hấn ôm cô quá chặt mà cô gái nhỏ không thể cử động được nên mới ai oán gọi hấn thức dậy.

Hạ Dĩ Niên nói lỏng vòng tay, Uyển Khanh lại nhanh chóng đứng lên cử động thân thể, cả một đêm ngủ mà không thể trở mình khiến cho cô đau nhức cả người. Uyển Khanh lại cố tình làm ra vẻ không nhắc tới chuyện tối đêm qua đã liều mạng bảo hấn ngủ lại cùng cô, càng nghĩ tới lại càng mất mặt.

Uyển Khanh làm ra vẻ bận rộn chạy tới chạy lui chuẩn bị quần áo rồi chạy vào toilet vệ sinh cá nhân, cô hoàn toàn đem sự xuất hiện của Hạ Dĩ Niên làm không không khí. Nhưng dù có cố làm lơ thế nào thì thật sự Uyển Khanh vẫn cảm thấy không thoải mái, hấn không hề động dậy, chỉ ngồi yên trên giường, hễ cô chạy tới đâu thì liền di chuyển ánh mắt tới đó, khiến cho Uyển Khanh cảm tới cái gì là làm roi cái đấy, thật vụng về.

Uyển Khanh nhanh chân chạy vào toilet đóng cửa lại, cô phải cảm thấy an tâm mới đúng, bà di cả còn chưa đi, cô sợ cái gì chứ?

Lúc vệ sinh cá nhân xong trở ra, cô loáng thoáng nghe được Hạ Dĩ Niên đang nói chuyện điện thoại.

“Khu Đông An số nhà 11, đem quần áo tới đây.”

Lúc cô đi tới, Hạ Dĩ Niên cũng tắt điện thoại. Uyển Khanh hơi đưa mắt nhìn anh, suy nghĩ một lúc quyết định ra dáng bà chủ nhà nói: “Tôi không thích người khác đến nhà của tôi, lát nữa thuộc hạ của anh chỉ được đứng bên ngoài, không được vào.”

Khỏe môi Hạ Dĩ Niên cong lên một đường vui vẻ, đối với yêu cầu của cô cũng gật đầu chấp nhận, sau đó lại hỏi: “Vậy tại sao tôi được vào?”

Uyển Khanh hơi nhướn mày, suy nghĩ một lúc cũng không biết nói gì, cô mắt tự nhiên háng giọng quay lưng đi: “Tôi đi làm điểm tâm...”

Lúc tay cô vừa chạm vào nắm cửa thì...

“Qua đây.”- Âm thanh của Hạ Dĩ Niên có chút không vui vang lên, mang theo hàm ý ra lệnh rõ ràng.

Qua đây? Đồ chết tiệt, đã ở trong nhà người khác lại còn dùng giọng điệu đảo khách làm chủ như vậy? Quá đáng quá đáng, Uyển Khanh tự nhủ trong lòng ‘Uyển Khanh, mày mà qua thì mày chính là đứa không có tiền đồ.’

Uyển Khanh đứng yên tại chỗ, quặt cương nhìn hấn.

Hạ Dĩ Niên cong khỏe môi, nhưng nụ cười này lại khiến người khác cảm thấy nguy hiểm: “Em không qua?”

Uyển Khanh thờ dãi, lại nhủ trong lòng ‘tiền đồ không quan trọng, an toàn là trên hết.’

Cô từng bước rầu rĩ bước qua chỗ hấn, chỉ còn cách một bước liền bị Hạ Dĩ Niên trực tiếp kéo lấy ngay sau đó xoay người đè cô lên giường.

“Trả lời tôi biết, vì sao người khác không thể vào nhưng tôi thì có thể?”

Không hiểu sao hấn lại rất muốn nghe được câu trả lời, rất muốn biết trong đầu Khanh nhi đang nghĩ cái gì.

Uyển Khanh ngược lại trốn tránh câu hỏi này, giương mắt nhìn hấn: “Vậy anh trả lời tôi trước, vì sao anh không thể ngủ cùng với người khác nhưng bên cạnh tôi lại ngủ rất ngon?”

Uyển Khanh tuyệt đối không muốn bản thân tự mình đa tình nhưng từ lúc tỉnh lại cô liền thắc mắc trong lòng câu hỏi này. Cô cũng không mong câu trả lời, chỉ là không nhịn được lại muốn nhìn thấy biểu cảm của hấn lúc nghe được câu hỏi này.

Mà thật sự lần này người sưng sờ lại thành Hạ Dĩ Niên.

Nhân lúc hấn chưa kịp phản ứng Uyển Khanh nhanh chóng đẩy hấn ra rồi đứng lên rời khỏi phòng.

Trong phòng là một mảng không gian yên tĩnh.

Lúc Khải Ca đem đồ tới, quả nhiên Hạ Dĩ Niên không để cậu vào nhà mà đích thân ra lấy đồ, sau đó liền đi vào nhà vệ sinh cả buổi. Lúc trở ra, y phục đã chỉnh tề đi vào nhà bếp lại nhìn thấy một cảnh tượng khiến hấn có chút ngạc nhiên.

Cô gái nhỏ kia đeo tạp dề chăm chú làm bếp, vốn dĩ thân hình đã nhỏ nhắn lại đeo cái tạp dề của người lớn dài tới tận gối, tạp dề bị cô biến thành cái váy ngắn trông có chút khôi hài. Nhìn thấy cô gái nhỏ tất bật như thế, ánh mắt lạnh lẽo lại lướt qua một chút ấm áp.

“Nấu xong rồi, có thể ăn rồi.”- Uyển Khanh vỗ tay một cái, hài lòng ba món ăn đơn giản trên bàn, sau đó lại nhìn thấy Hạ Dĩ Niên đang tựa vào cửa: “Mau vào ăn đi, tôi biết mà cả rống sợ tôi nên không bỏ tôi vào đâu, đừng có sợ.”

Hạ Dĩ Niên hồ hững đi tới ngồi xuống bàn ăn: “Thật không nghĩ tới em còn có thể nấu ăn.”

Lúc trước cô là chủ tịch của Yunus, trăm công ngàn việc, cả ngày nếu không phải ký hợp đồng thì là họp hội nghị, có thể nói là thời gian để thở cũng không có. Kiểu người sống vì công việc như cô mà cũng có thời gian để nấu ăn, chỉ cần nghe qua thì bất kì ai cũng hiểu kỳ.

“Là chị gái tôi dạy tôi, chị ấy nói tôi tính tình khó gần, không có bạn bè, lại không thích người khác vào nhà nên bắt buộc tôi phải học nấu ăn để có gì ít nhất cũng không bị chết đói.”- Uyển Khanh để chén đĩa xuống trước mặt Hạ Dĩ Niên.

Hấn nâng mắt nhìn cô: “Chị gái em đâu?”

Đã từng nghe tới Khanh nhi nhắc tới người chị gái kia hai lần, có vẻ như người chị này đối với cô bé rất quan trọng.

Uyển Khanh hơi cup mắt: “Chị ấy mất rồi, mất trước tôi một tuần lễ...”

Hạ Dĩ Niên hơi chau mày: “Cái gì mà mất trước em, bây giờ em vẫn còn sống ở đây.”

Uyển Khanh cúi đầu không nói, lại nhớ tới những lời mà chị gái dạy bảo, cảm giác ân hận lại lan tràn.

Hạ Dĩ Niên nhìn thấy cô sắp khóc thì không vui: “Em đừng có khóc.”

Uyển Khanh nghe thấy thế thì vội đưa tay dụi mắt, đem giọng nước chuẩn bị rơi ra lau đi, cô mỉm cười: “Ăn đi, xem tay nghề của tôi thế nào.”

Phản trứng gà trước mặt được ộp la đơn giản nhưng nhìn cũng không tệ, Hạ Dĩ Niên thầm nghĩ tới nghĩ lui cân nhắc xem... Liệu ăn vào có chết người hay không. Sau đó cắt ra một phần trứng đưa lên miệng.

“Thế nào?”- Uyển Khanh đưa mắt nhìn hắn.

“Khá ngon.”- Hạ Dĩ Niên nói, thật ra phần ăn này cũng không ngon nhưng lại không tệ, nói chung là ăn được, so với đầu bếp nhà hắn thì không sánh bằng nhưng nhìn ánh mắt như đứa con nít đợi được khen tặng của Uyển Khanh thì hắn lại động lòng trắc ẩn gật đầu khen.

Sau hai chữ khen tặng quý báu đó, suốt của buổi ăn Hạ Dĩ Niên không nói thêm lời nào. Uyển Khanh cũng biết hắn có nguyên tắc lúc ăn không nói chuyện, cô cũng vậy, vì thế cả hai đều im lặng. Sau khi ăn xong, Uyển Khanh đứng lên dọn dẹp chén đem đi rửa, còn Hạ Dĩ Niên lại thông thả ngồi ở đó nhìn cô bận rộn.

Uyển Khanh sẽ không mong mỗi hắn sẽ hào hiệp giành rửa chén với cô.

“Bản thảo đã vẽ xong chưa?”- Hạ Dĩ Niên khoanh tay, nhìn bóng lưng của cô hỏi.

Uyển Khanh không quay lại: “Vẫn chưa, chưa có ý tưởng.”

“Hiệu suất làm việc này của em tôi không đánh giá cao.”- Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt nói.

Uyển Khanh liếc mắt một cái: “Anh không cần xem thường tôi, tôi trước giờ lấy chất lượng sản phẩm làm mục tiêu chứ không phải thời gian hoàn thành.”

Hạ Dĩ Niên cũng không biểu hiện cảm xúc gì, thản nhiên nói: “Em có thể tới triển lãm trang sức của Jonh để tham khảo.”

Uyển Khanh vừa nghe thấy câu này nhất thời quên luôn việc rửa chén, cô bỏ chén trong tay xuống rồi nhanh chóng lao đến bên cạnh Hạ Dĩ Niên ngồi xuống nhìn hắn: “Jonh? Là nhà thiết kế người Pháp đó sao?”

Jonh chính là bậc thầy trong lĩnh vực thiết kế trang sức, trước đây cô nhiều lần ngó ý mời ông ta làm nhà thiết kế độc quyền của Yunus thế nhưng ông ta lại toàn từ chối, Uyển Khanh cực kì ngưỡng mộ danh tiếng của lão già này, thật là tài năng.

Hạ Dĩ Niên gật đầu, cười cười nhìn cô gái nhỏ trước mặt.

Hệt như con mèo nhỏ nhìn thấy con cá lớn.

“Nhưng mà không có vé thì làm sao vào? Jonh nổi tiếng trước giờ rất cao ngạo, ngay cả người đến xem tác phẩm của ông ta cũng phải được ông ta chọn lựa.”- Uyển Khanh bĩu môi, trong lòng có chút lo lắng.

“Người phụ nữ của tôi, muốn đi đến bất kì nơi nào cần phải có vé sao?”

Uyển Khanh nhìn sang chỗ khác, người phụ nữ của hắn? Nghe kiểu nào cũng thấy không tự nhiên, cô hắng giọng: “Vây... lát nữa tôi đi với chị Giãn Tình.”

Hạ Dĩ Niên im lặng một chút rồi hỏi: “Em thân với Giãn Tình lắm sao?”

Uyển Khanh gật đầu, dù gì thì Âu Giãn Tình cũng là người của hắn, cô thân với người của hắn một chút thì sau này dễ dàng hơn, lỡ có gặp nạn thì cũng có người cầu xin giúp đỡ: “Chị ấy đối xử với tôi rất tốt.”

Hạ Dĩ Niên hình như cũng không muốn nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Lời Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47: Chương 46: Không sai, em chính là món ăn kế tiếp của tôi.

Tìm khắp trên thế giới này, chỉ có anh là ánh dương vĩnh hằng của em, là thiên đường vĩnh hằng của em.

Sự hiện diện của anh trong thế giới của em là một nỗi thống khổ, thế nhưng em lại cam nguyện sa vào.

Chỉ cần anh lo đăng mím cười, trái tim ngay tức khắc đập loạn.

Đó là cảm giác gì đây?

.....

Chỉ mới chín giờ mà bên ngoài tòa nhà khu vực diễn ra triển lãm đã có rất nhiều người xếp hàng chờ đợi. Uyên Khanh và Âu Giãn Tinh cũng đến khá sớm nên đành cùng với mọi người xếp hàng, trời bên ngoài cũng không có nắng vì hôm qua vừa mưa lớn, không khí mát mẻ này xem như là đúng hóng gió.

Thông thường thì mấy loại triển lãm này rất quý trọng khách mời đến xem, bởi vì cũng xem như là một công tác pr cho sản phẩm. Thế nên nếu là người khác chắc chắn sẽ lo lắng khách mời đứng đợi lâu mà bỏ về nên sẽ phá lệ cho vào sớm hơn, nhưng ở đây lại giữ đúng nguyên tắc, chưa đến giờ, đợi bao lâu kệ anh.

Một lúc sau, nhân viên tòa nhà mở cửa cho khách mời vào.

Đúng 10 giờ sáng, không sớm cũng không muộn, đây quả là phong cách làm việc của Jonh.

Ai cũng phải có vé mời, chỉ có hai người là Uyên Khanh và Âu Giãn Tinh là được cho vào tự do. Âu Giãn Tinh có chút thắc mắc vì sao họ không cần vé mời, Uyên Khanh chỉ ậm ừ nói cô có quen biết với Jonh.

“Uyên Khanh, em nhìn xem, bộ này thật đẹp mắt.”- Âu Giãn Tinh kéo Uyên Khanh lại một tủ trưng bày, bên trong là một sợi dây chuyền đá quý màu đỏ khá bắt mắt. Âu Giãn Tinh có vẻ rất thích thú với nó, không ngừng khen ngợi sau đó lại nhìn sang những nơi khác: “Một khi mà Jonh mở triển lãm thì người khác ùn ùn kéo đến, tên tuổi của ông ta cũng thật lớn. Chỉ một sợi dây chuyền này mà tới tận tám chữ số.”

“Những thứ trang sức này có giá trị cao không chỉ vì tên tuổi của Jonh, mà còn vì nghệ thuật chế tác thủ công tinh xảo được thể hiện trong từng chi tiết của ông ấy.”- Uyên Khanh nói, nếu không vì cái gì mà lúc trước cô hết lần này tới lần khác nài nỉ mong Jonh gia nhập Yunus.

Đáng tiếc là con người Jonh cũng quá mức cao ngạo, căn bản không xem lời mời kia của cô ra gì.

Âu Giãn Tinh nhún vai: “Chị cũng không biết, dù gì thì chỉ cần nhìn nó đẹp là được.”

Uyên Khanh đi một vòng khu vực trưng bày vòng cổ, cảm nhận sâu sắc từng tác phẩm một, không khỏi cảm phục lên tiếng: “Trang sức cao cấp không chỉ là biểu tượng của sự xa hoa, đôi khi chúng còn là báu vật lưu giữ vẻ đẹp của một giai đoạn thiết kế, là kết tinh của nghệ thuật chế tác thủ công đầy tinh tế từ đôi tay con người. Phong cách mà Jonh tìm đến rất hợp với em, đều mang lại một sự sáng tạo phá cách và vô cùng quý phái, chị cứ thử quan sát kỹ một chút thì sẽ nhìn ra ngay.”

Âu Giãn Tinh nghe vậy thì nhìn vào khung kính một lần nữa sau đó nói: “Phải ha, quả đúng là vậy, em nói chị mới nhận ra. À, bộ trang sức này nếu kết hợp với lễ phục dạ hội thì còn gì bằng nữa.”

“Lời tiểu thư quả nhiên là có cảm nhận sâu sắc.”- Một giọng nói từ phía sau truyền đến kéo theo Âu Giãn Tinh và Uyên Khanh quay lại. Một người đàn ông trung niên mặc bộ vest xám lịch lãm bước đến, ông ta có mái tóc xoăn màu vàng hơi dài, dùng tiếng Pháp nói chuyện.

Phiên dịch viên của Jonh định lên tiếng dịch lại lời ông ta thì Uyên Khanh đã nhanh hơn một bước ngắt ngang lời phiên dịch, cô hơi mỉm cười: “Chào ngài, Jonh tiên sinh.”

Jonh ra hiệu cho phiên dịch lui xuống phía sau, sau đó bước lên: “Ồ đây có 30 bộ trang sức do chính tôi thiết kế, không biết là bộ nào để lại ấn tượng nhất cho Lời tiểu thư?”

Uyên Khanh chỉ vào một tủ kính cạnh cô, trong đó là ma nơ canh được đeo lên một bộ vòng cổ lấp lánh, bộ trang sức này có tên là Ji Co, là tác phẩm gần đây nhất của Jonh đang làm mưa làm gió trên thị trường.

Nhìn thấy cô có hứng thú với Ji co thì Jonh liền thoải mái bật cười: “Quả nhiên là người của cậu hai, ngay cả mắt thẩm mỹ cũng vô cùng độc đáo. Lần trước tôi hỏi cậu hai câu này, cậu ấy cũng giống như cô, ấn tượng nhất với Ji Co.”

“Vậy sao, cũng thật trùng hợp.”- Uyên Khanh lịch sự trả lời.

Cô cũng không cùng Jonh nói chuyện nhiều, ông ta chỉ đơn giản định hỏi ý kiến của cô mà thôi. Jonh rất nhanh đã đi sang chỗ khác giao tiếp với những khách mời xung quanh, còn Âu Giãn Tinh và Uyên Khanh cũng không nán lại lâu liền rời đi.

“Uyên Khanh, em nói tiếng Pháp được à?”

“Lúc trước có học qua, sơ sơ thôi.”- Uyên Khanh cười, hiện giờ tâm trạng cô khá là vui vẻ, bởi vì nhờ đến xem buổi triển lãm này mà cô đã có ý tưởng cho bản thảo sắp tới rồi.

“Thời tiết mát mẻ thế này, có muốn đi dạo một lúc không?”- Uyên Khanh vui vẻ hỏi.

Âu Giãn Tĩnh lại hơi thở dài lắc đầu, vẻ mặt có chút mệt mỏi: “Hôm qua mưa lớn quá, ngủ không được, giờ chắc chị phải về nhà.”

Uyển Khanh nghe vậy lại bất giác nhớ tới chuyện đêm hôm, sắc mặt có chút mất tự nhiên. Lại nghe thấy tiếng ồn bên kia đường, rất đông người tụ lại xem cái gì đó.

Âu Giãn Tĩnh cũng bị gây chú ý: “Chắc là đánh nhau, qua xem chút đi.”

“Có gì xem đâu chứ, chẳng phải chị vừa nói mệt sao?”- Uyển Khanh không muốn đi nhưng cứ bị Âu Giãn Tĩnh kéo tới kéo lui cũng đành thuận theo ý nàng. Âu Giãn Tĩnh đi trước còn cô theo sau, khoảng cách chỉ có vài bước chân, lúc cả hai đi tới giữa lộ, từ phía xa xông tới một chiếc xe hơi, chiếc xe này chạy với tốc độ rất nhanh, rõ ràng là muốn tông chết người.

“Giãn Tĩnh, cẩn thận!”- Uyển Khanh vội vàng chạy lên kéo lấy Âu Giãn Tĩnh giật ngược trở lại, cả hai ngã ra làn đường lăn mấy vòng, trong lúc còn đang đau đớn thì cô nghe thấy Âu Giãn Tĩnh hét lớn một tiếng sau đó thì phía sau gáy của Uyển Khanh cũng đau nhói. Cô ngất đi...

...

Uyển Khanh ngửi thấy một mùi hôi khó chịu, bên tai nghe thấy vô số tiếng khóc của phụ nữ, tiếng rên rỉ đau đớn tiếng chát chát đánh vào da thịt. Cô từ từ mở mắt nhìn xung quanh, lại bị cảnh tượng trước mặt dọa cho kinh hãi.

Đây có vẻ là một nhà kho bỏ hoang, trên nền đất dơ bẩn là một người phụ nữ không mặc quần áo nằm lơ lửng như một món ăn bị hiến tế. Ba tên đàn ông vây xung quanh nàng ta đều không mặc quần áo, từ góc độ của Uyển Khanh có thể nhìn thấy bọn họ đang thay nhau chà đạp cô gái kia...

Bộ ngực nàng ta hung hăng bị một gã đàn ông thô bạo cắn mút không thương tiếc, cái mông lại bị tên khác dùng sức đánh mạnh vang lên tiếng chát nhói tai, phần thân dưới bị tên khác không ngừng va chạm kịch liệt. Nàng ta thê thảm khóc lớn, nhưng căn bản đám người kia không để tâm tới, mỗi một người dầy vò một nơi trên cơ thể nàng ta.

Uyển Khanh lại hoàn hồn nhìn xung quanh, còn rất nhiều cô gái khác đều bị dọa hoảng sợ co rúm vào một góc, bọn họ cũng như cô, đều bị trói. Ngồi cạnh cô là Âu Giãn Tĩnh, nàng vẫn chưa tỉnh. Uyển Khanh cố gắng khều nhẹ nàng, nhưng có vẻ Âu Giãn Tĩnh không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lúc này cô nghe thấy một tiếng chửi của tên đàn ông đang ngồi phía xa: “Mẹ nó, chơi chết nó cho tao, ngoan ngoãn không chịu lại muốn bỏ trốn, lần này chơi cho nó chết để xem còn dám trốn hay không?”

Tên đang luận động trên người cô gái xì một tiếng rồi rút ra, ngả ngón nói: “Đại ca, con nhỏ này rộng quá, chơi không đã chút nào.”

Gã được gọi là đại ca kia ngồi yên ra lệnh: “Hủy bộ ngực nó đi cho tao, nhìn thật chướng mắt.”

“Đại ca, hủy ngực nó rồi thì làm sao mà bán đi?”- Một tên nghe vậy chần chừ hỏi.

“Mày con mẹ nó, mày chơi nó thành ra như vậy rồi còn muốn bán đi, có chó nó mới mua. Lô hàng lần này cũng lời khá nhiều, mất đi một con tiện nhân thì có làm sao, tốt nhất là giết chết nó luôn cho đỡ phiền phức.”

Một tên đứng lên, lấy từ trên bàn một cái kèm bấm bước tới bên cạnh cô gái kia: “Nghe thấy không mỹ nhân, đại ca bảo hủy ngực của em đây, chịu đau một chút, sẽ rất nhanh thôi...”

Cô gái kia nghe thấy thế thì như rùng rợn phải quý, lắc đầu nức nở van xin: “Không, xin các người...tôi không bỏ trốn nữa...”

Một cái tát giáng xuống mặt nàng ta, tên kia hung hăng nói: “Cầm miệng cho tao, mày mà còn khóc tao lập tức giết chết mày.”

Mũi kèm từ từ kẹp nát đỉnh hồng của nàng ta, chẳng mấy chốc ngọn hồng màu đỏ đã chảy ra rất nhiều máu... Mà nàng ta đau đến hét lên một tiếng rồi nhắm mắt lại.

Uyển Khanh phía xa cũng không dám nhìn cảnh tượng này.

“Đại ca, còn thờ, giờ xử lý thế nào?”

“Đem ra phía sau cánh rừng chôn sống đi.”

Chôn sống?! Uyển Khanh mở to mắt kinh hãi, vừa nghe thấy hai từ này thì tay chân toát cả mồ hôi...

Mà gã đại ca kia cũng đồng thời chú ý tới cô, gã cười lạnh một tiếng: “Mày tỉnh rồi sao, sao thế, sợ à? Lúc mày bày mưu tính kế hại chị hai tao sao lại không thấy mày hoảng sợ? Có điều bây giờ chị hai tao vô tù, tao cũng phải thay chị trả thù chứ nhỉ?”

“Cậu là em trai của Lý Gia Hân?”- Uyển Khanh cảnh giác nhìn gã ta.

“Không sai. Nếu không phải đàn em của tao âm thầm thấy mày ở tòa ra lệnh cho trợ lý của Vu An Di tao còn không nghĩ tới một con nhóc như mày mà cũng nghĩ ra được kế sách hãm hại người khác. Có điều mày xinh đẹp như thế, giết thì uổng mà giữ thì không cam tâm...”- Giương mặt gã ta có một vết sẹo, lúc nói chuyện càng thêm dữ tợn.

Uyển Khanh nhìn sang Âu Giãn Tinh, sau đó hoảng sợ: “Các người làm gì chị ấy?”

“Yên tâm, nó chưa chết, vừa rồi mới tỉnh lại ầm ĩ một trận, tao cảm thấy phiền phức nên cho nó hai mũi ma túy, bây giờ chắc đang say thuốc rồi.”- Gã ta chéo chân, bộ dáng có chút lười biếng.

Hơi thở của cô ngày càng nặng nề, có thể là xung quanh có vô số xác chết động vật khiến cho mùi hôi nồng nặc xông vào mũi, cô nhìn gã ta nói: “Lý Gia Hân làm nhiều chuyện sai trái, đây là kết cục mà cô ta phải nhận.”

“Con mẹ nó, mày nói lại lần nữa xem”- Gã ta tức điên lên đập bàn cái rầm “Mày hại chị tao lãnh án chung thân, cả đời này mày cũng đừng mong yên ổn, tao bán mày vào động gái cho mày cảm nhận được mùi vị đau khổ là như thế nào.”

Một lúc sau, nhìn thấy đôi mắt ngập tràn sợ hãi của Uyển Khanh, gã ta lóe lên một tia tà ác quay sang đám người kia ra lệnh: “Trời lại rồi treo lên cho tao.”

“Đạ...”- Một vài tên bước tới trước mặt cô, Uyển Khanh rất muốn bỏ chạy nhưng lại không biết trốn ở đâu.

“Các người muốn làm gì á...”- Tay của cô bị túm lấy rồi dùng dây thừng trói lại, ngay sau đó cả cơ thể bị xách lên lôi xềnh xệch về phía cây cột nhà phía ra treo lên. Trong phút chốc, cả cơ thể nhỏ bé đã lơ lửng trên không trung.

Kế tiếp là tiếng roi gân bò vang lên, vút thẳng vào người cô, Uyển Khanh đau đớn la hét.

“Con mẹ nó, dám hại chị tao...”- Gã đàn ông kia cầm roi trong tay, không chút thương tiếc quất xuống, sau đó hấn hung hăng đập mạnh khiến Uyển Khanh bay về một phía, một tên khác dùng roi quất cô một cái rồi đập cô về phía khác, chẳng mấy chốc cả người bị treo trên không trung không chút lực phản kháng của Uyển Khanh hết như trái bóng để bọn chúng tùy ý đá đi đâu thì đá.

Đau đớn dữ dội truyền tới, máu bắt đầu chảy ra...

Lúc này Âu Giãn Tinh cũng tỉnh lại, vừa nhìn thấy một cảnh kinh hoàng trước mặt thì lo lắng hét lên, gã đàn ông kia đi về phía nàng giáng xuống một bạt tai mạnh: “Mày im mồm cho tao, không cần vội, trước sau gì cũng tới lượt mày.”

“Mọi chuyện đều do tôi sắp đặt, không liên quan tới con bé kia, muốn giết thì giết tôi đi.”

“Chị Giãn Tinh...”- Uyển Khanh không thể tin nổi, cô đang nghe cái gì thế này?

Gã kia nghe thấy liền cười, càng hung hăng hơn: “Em xinh đẹp lại phong tình thế này, anh làm sao nỡ giết.”- Sau đó gã đứng lên: “Choi nó cho tao, sống cũng được chết cũng không sao, hôm nay cho bọn bây mặc sức mà chơi.”

“Cảm ơn đại ca...”- Mấy tên kia nghe thấy, vẻ mặt liền như được lợi lớn, từng bước đi về phía Âu Giãn Tinh, giữ chặt cơ thể nàng sau đó đè xuống, bàn tay dơ bẩn luồn vào bên trong, chẳng mấy chốc đem quần áo nàng bị xé nhỏ ra thành từng mảnh.

Âu Giãn Tinh cắn môi, cố gắng thoát khỏi bàn tay kia nhưng không thể.

Mấy tên đàn ông kia căn bản thêm thường đến chết, hung hăng nhào nặn cơ thể nàng không chút thương tiếc, một tên khác mò xuống chỗ kín đáo tà ác xâm nhập hai ngón tay vào bên trong...

Âu Giãn Tinh hét lên, nhưng đều là sự tuyệt vọng...

“Các người cảm thú...”- Uyển Khanh chứng kiến một cảnh này, kinh hãi cùng ghê tởm sớm đã khiến cô phát điên, cô hét lớn mắng chửi bọn họ.

Nào ngờ lại nhận một roi lên người, sau đó là liên tục những con mưa roi ập xuống...

“Chết này, chết này...”- Gã đàn ông kia thô bạo đánh lên người cô.

Uyển Khanh cắn môi, bản thân đau đớn vô cùng, bên tai lại vang lên tiếng khóc tuyệt vọng của Âu Giãn Tinh...

Uyển Khanh nhắm chặt mắt...

Gã đàn ông kia điên cuồng trút giận được một lúc lại thấy cô không kêu la nữa thì lấy làm lạ quay qua ra lệnh: “Bỏ nó xuống.”

Cả cơ thể của Uyển Khanh ngay lập tức từ trên cao ngã xuống mặt đất. Gã ta đến bên cạnh quan sát, nhìn thấy từ miệng cô chảy ra một dòng máu thì tức giận bước lên giơ tay bóp chặt gương mặt của Uyển Khanh: “Mẹ nó, mày còn dám cắn lưỡi, muốn chết cũng không dễ dàng như vậy. Đem nước qua đây.”

Nước được đưa tới, Uyển Khanh chỉ cảm thấy miệng mình phút chốc có rất nhiều nước, cô uống không kịp liền bị ho sặc sụa, máu tanh trong miệng khiến Uyển Khanh muốn buồn nôn...

Âu Giãn Tinh đưa mắt nhìn cô, đầy tuyệt vọng cùng đau đớn: “Uyển Khanh, em không được chết, vì anh ấy, Uyển Khanh... em không được chết...”

Uyển Khanh nghe thấy, nhưng căn bản không thể trả lời...

Tại sao, cô phải vì hắn mà tiếp tục sống?

Mà bên phía Âu Giãn Tình, mấy gã đàn ông đều nhanh chóng cởi quần, chuẩn bị làm bước cuối cùng...

“Dừng tay lại hết cho tao.”- Từ bên ngoài vang lên một giọng nói tức giận, kế tiếp là sự xuất hiện của một đám người, mà đi đầu là một người đàn ông trung niên.

Đám đàn ông đang hứng thú với cơ thể của Âu Giãn Tình cũng bị dọa cho sợ hãi mà chạy sang một bên...

Gã em trai của Lý Gia Hân vừa nhìn thấy sự xuất hiện của người đó thì khép nép chạy tới: “Báo ca, em có hàng mới rất ngon a...”

Còn chưa đợi gã nói hết lời, Báo ca đã giáng xuống một đám khiến gã ngã nhào xuống đất...

“Báo ca?”- Gã nằm trên đất không hiểu vì sao mình lại bị đánh.

Báo ca tức giận lại đạp gã thêm một cái: “Mẹ mày, tao chỉ hận không thể giết chết mày luôn, não mày chứa cái gì thế? Gái ở ngoài thiếu gì, sao lại bắt hai đứa kia? Mày có biết mày hại tao suýt chút mất mạng rồi không?”

Nói rồi lại không nhìn được tiến lên đạp thêm vài cái. Gã kia bị đạp liên tục ho sặc sụa, sau đó vội vàng biện bạch: “Báo ca, anh nói gì thế? Hai đứa này em đã điều tra qua rồi, một là con gái của Lô gia, vốn chẳng đáng nhắc tới. Một là gái quán bar, lại càng không đáng để tâm...”

“Một lũ đàn, nuôi bọn bây chỉ tốn cơm tốn gạo.”- Báo ca cơ hồ như tức giận đến điên lên, lớn tiếng mắng chửi.

Sau đó nhìn sang phía Uyển Khanh, hắn ta bước tới vài bước định ngó ý hỏi thăm cô: “Tiểu thư cô...”

“Đừng qua đây...”- Uyển Khanh hoảng sợ lui về sau cảnh giác nhìn hắn ta, cứ mỗi chữ phát ra liền cảm nhận được sự đau đớn từ lưỡi truyền tới.

“Được được, tôi không qua... cô đừng có kích động. Tôi không hại cô, tôi thả cô về, thế nào?”- Báo ca vừa nhìn thấy Uyển Khanh kích động liền nhanh chóng an ủi.

Uyển Khanh không trả lời, hoảng sợ nhìn hắn ta...

Sau đó Báo ca cũng đi về phía Âu Giãn Tình, nàng cũng tương tự Uyển Khanh, đều hoảng sợ không cho hắn ta lại gần. Báo ca cũng nhẹ giọng nói vài câu sau đó thờ dài, hai cô gái bị dọa thành ra như vậy, hắn ta cũng không còn cách nào khác.

Lúc này bên ngoài truyền đến vô số bước chân, Uyển Khanh nhìn về phía cửa, một đám người áo đen khí thế ngút trời ủa vào bên trong. Kế tiếp là sự xuất hiện của một thân hình cao lớn, trong anh ta khá ốm nhưng lại không hề yếu đuối chút nào, đứng giữa đám vệ sĩ lại càng thêm nổi bật bởi vẻ ngoài anh tuấn...

Báo ca vừa thấy anh ta, liền âm thầm than một tiếng, bước tới: “Cậu chủ, là tôi quản giáo không tốt, để đám đàn em đi làm loạn...”

Báo ca còn chưa nói hết câu, Nhật Anh đã đám một đám xuống gương mặt của hắn ta khiến hắn ta ngã xuống đất.

Gã em trai của Lý Gia Hân cùng với thuộc hạ của gã đều bị dọa cho run lấy bầy, người này là ai? Ngay cả Báo ca cũng dám động thủ?

Nhật Anh đám xong một đám lại cảm thấy đau tay một chút, anh ta chậm rãi vừa xoa tay vừa nhìn người nằm dưới đất: “A Báo, có vài thuộc hạ mà cũng không quản nổi, vậy cái ghế lão đại này ông cũng không cần ngồi nữa, đem cho một phe vật ngồi nói không chừng còn xứng đáng hơn.”

Báo ca quỳ dưới đất, không dám hó hé lời nào.

Uyển Khanh nhìn tình hình trước mắt, người đàn ông kia là ai? Tại sao lại bảo vệ cô và Âu Giãn Tình? Hình như anh ta không có địch ý, nhưng rốt cuộc anh ta là ai?

Nhật Anh lúc này đưa mắt nhìn sang Âu Giãn Tình, sau đó là lướt qua Uyển Khanh. Ánh mắt anh ta có chút suy ngẫm, một trong hai người rốt cuộc là ai lại có thể khiến lão bạn kia của anh ta lo lắng như thế. Cần thận phân tích một lúc, Âu Giãn Tình thì chắc là không có khả năng, nếu nàng bị bắt thì Hạ Dĩ Niên cũng sẽ không phiền tới anh ta làm gì, cứ cho Khải Ca dẫn theo vài người đi cứu về là xong, đỡ phải lộn chuyện. Nhưng nếu là cô gái xinh đẹp còn lại...thì có khả năng, ít nhất Nhật Anh chưa bao giờ thấy cô xuất hiện bên cạnh Hạ Dĩ Niên lần nào, cũng không rõ quan hệ của hai người.

Vào lúc này, không khí đột nhiên trở nên căng thẳng.

Bên ngoài lại truyền đến âm thanh hỗn loạn, theo sau đó là vài thân hình của vệ sĩ bị đánh văng ra đất, Nhật Anh chau mày lắc đầu: “Sao lại không biết phân biệt địch hay bạn thế, đều là người của tôi, cậu đánh họ làm gì?”

“Không xong rồi Báo ca, cậu, cậu hai tới rồi...”- Một tên chạy vào thở hổn hển báo cáo.

Báo ca nghe thấy liền trong nháy mắt kinh hãi, đưa mắt nhìn sang Nhật Anh, hắn ta còn tưởng rằng hai cô gái này là người của Nhật Anh, sao ngay cả

cậu hai cũng tới rồi?

Nhật Anh thấy vẻ sợ hãi của Báo ca, liền tốt bụng lên tiếng giải thích: “Hai cô gái này cùng tôi không liên quan, a Báo ơi là a Báo, lần này thứ ông chạm phải là người của Hạ Dĩ Niên đó.”

Nào ngờ Báo ca nghe xong lại càng sợ hơn...

Rất nhanh Hạ Dĩ Niên đã mang theo người xông vào, người đi theo hắn không nhiều nhưng kết hợp cùng với đám lính của Nhật Anh và cả Báo ca thì cũng đủ khiến gian nhà kho nhỏ bé này trở nên chật chội.

“Cậu hai...”- Nhìn thấy sự xuất hiện của hắn, tất cả thuộc hạ của Báo ca biết điều cúi chào một tiếng.

Hạ Dĩ Niên không để ý xung quanh, chỉ một lòng tìm kiếm bóng dáng của cô gái nhỏ. Nào ngờ đập vào mắt hắn chính là bộ dạng tàn tạ của cô, Hạ Dĩ Niên bước tới trước mặt Uyển Khanh, ngói xuống chạm vào gương mặt bị trầy xước của cô.

“Đau không?”

Uyển Khanh ngơ ngẩn nhìn hắn...

Sau đó không thể khống chế nhào tới ôm lấy Hạ Dĩ Niên khóc lớn, y như một đứa trẻ vừa được giải cứu.

“Khanh nhi, đừng sợ.”- Hạ Dĩ Niên vỗ nhẹ lên lưng cô, lại nhạy cảm phát hiện ra mùi máu trong hơi thở của Uyển Khanh. Hắn hơi đẩy cô ra, nhẹ nhàng nâng cằm cô lên, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm vào cái miệng nhỏ vẫn còn chảy máu của cô...

Trong phút chốc sự dịu dàng ban đầu biến mất, đổi lại là sự lạnh lẽo kinh người, bàn tay đang nâng mặt cô cũng dùng sức; “Chết tiệt, Khanh nhi em lại dám cắn lưỡi tự tử?”

Gương mặt bị hắn giữ chặt sinh đau, Uyển Khanh nhú mày yếu ớt lên tiếng: “Tôi...đau...”

Hạ Dĩ Niên buông tay ra, lại như lúc ban đầu dịu dàng vuốt tóc cô, thái độ thay đổi nhanh đến chóng mặt: “Khanh nhi, nói tôi biết, là ai bắt em, đánh em?”

Uyển Khanh đưa mắt nhìn về phía gã em trai của Lý Gia Hân, cô còn chưa kịp chỉ điểm gã ta đã sợ đến run lẩy bẩy liên tục hướng Hạ Dĩ Niên dập đầu mạnh xuống đất.

“Cậu hai tha mạng, tôi...tôi không biết là người của cậu hai...”

Hạ Dĩ Niên đột nhiên đứng lên, Uyển Khanh tưởng rằng hắn muốn rời đi liền hoảng sợ theo bản năng túm lấy tay hắn, Hạ Dĩ Niên hơi mỉm cười vỗ nhẹ đầu cô: “Ngaoan, tôi giúp em trả thù.”

Hạ Dĩ Niên gỡ tay cô ra, đi về phía gã đàn ông kia. Hắn hơi nghiêng cổ qua lại vài cái như là đang khởi động sau đó giơ tay ra, một thuộc hạ phía sau liền nhanh chóng bước lên đưa cây gậy sắt trong tay cho hắn.

Hạ Dĩ Niên cầm lấy, cây gậy đó ít nhất cũng 3kg, hắn vung lên giáng thẳng vào mặt gã ta, gã ta lăn ra đất còn chưa kịp kêu đau thì Hạ Dĩ Niên đã đánh vô số gậy vào bụng của gã...

Uyển Khanh không dám nhìn, chỉ đơn giản nghe thấy tiếng kêu rất thảm thiết...

Thật không thể tin nổi, người vừa rồi còn nhẹ nhàng vỗ đầu cô kia lại là kẻ đang hung hăng đánh người trước mặt...

Tiếng hét chói tai của gã đàn ông lớn dần rồi nhỏ dần, nhỏ dần...

Sau đó một lúc, tiếng gậy sắt đánh người vẫn còn, nhưng tiếng kêu gào đã tắt từ lâu, Uyển Khanh nghe thấy Nhật Anh bước lên can: “Được rồi, Dĩ Niên, cậu...đánh chết người rồi, đánh mãi không mệt sao?”

Gã đàn ông kia nằm dưới đất, hai mắt trợn trắng bất động. Phần bụng đã bị bầm dập biến dạng đáng sợ, nhìn xuống một chút có thể thấy nội tạng đã lòi ra bên ngoài, máu sớm đã ướt đầm nền nhà.

Hạ Dĩ Niên dừng lại, ném cây gậy trong tay qua một bên, ánh mắt nhìn vũng máu trên đất lại có chút kích động. Hắn chậm rãi rút khăn giấy lau khô máu bị bắn lên mặt mình, lúc lau qua khóe môi còn bí mật liếm một cái, động tác vô cùng tao nhã...

Không sao, chút kích thích này, không làm khó được hắn.

“Giữ lại một chút đồ nên giữ, đem tất cả bọn chúng ra ngoài cho chó ăn. Khai Ca, cậu phụ trách lo cho Giãn Tĩnh.”- Hạ Dĩ Niên trầm giọng ra lệnh.

“Dạ.”

Đám người kia vẫn bị lôi đi mặc dù liên tục van xin thảm thiết...

Hạ Dĩ Niên lại bước tới trước mặt bế cô lên, khước môi khê nâng: “Khanh nhi, về nhà thôi.”

Uyển Khanh cũng không còn sức lực, trực tiếp ngã đi trong ngực hắn. . .

...

Lúc vừa tỉnh lại, cả đầu óc vẫn còn quay mòng mòng. . .

“Tỉnh rồi?”- Bên tai vang lên một giọng nói quen thuộc, Uyển Khanh nhìn sang, Hạ Dĩ Niên ngồi cạnh giường, hình như vừa xem xong tài liệu gì đó, thấy cô tỉnh lại liền đem tài liệu để lên bàn.

“Tôi đã ngủ bao lâu rồi?”- Uyển Khanh nhú mảy ngồi dậy tựa lưng vào giường, cảm giác như cả người vừa bị rơi xuống vực thẳm, đau không thể tả.

Nhất là ở cổ, lại xuất hiện vết cắn mới. . .

“Em đã ngủ hai ngày.”- Lúc này Hạ Dĩ Niên lại lấy chén cháo ở đầu bàn, mớm cho cô một thìa.

Uyển Khanh không còn sức cứng đầu, bây giờ sức đề cầm chén cháo trắng có lẽ cô cũng không có. Có điều lúc cháo trắng đưa tới miệng, cảm nhận được vị nóng cô liền ngạc nhiên. Không lẽ Hạ Dĩ Niên biết được cô sẽ tỉnh lúc nào mà chuẩn bị cháo cho cô?

“Sao không nói gì?”- Thấy cô ngoan ngoãn im lặng, Hạ Dĩ Niên lại hỏi.

Một thìa cháo lại đưa tới, Uyển Khanh nuốt lấy: “Miệng vẫn đau. . . anh, anh lại vừa hút máu tôi sao?”

Cô đưa tay chạm lên cổ mình, nơi đó đau rất.

“Đừng chạm vào.”- Hạ Dĩ Niên nắm lấy tay cô kéo xuống: “Tôi vừa bôi thuốc xong.”

Uyển Khanh nghe lời, không chạm vào, cô lại ăn thêm một thìa cháo: “Sao anh tìm được tôi?”

Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt nói: “Lạc Nhân gọi cho tôi, nói rằng lúc cậu ta ở cùng Vu An Di thì một đám người chạy tới muốn bắt cô ấy, cả hai xảy ra ẩu đả, sau đó Lạc Nhân và Vu An Di chạy thoát mới biết được đó đều là người của tổ chức buôn người khét tiếng. Vu An Di nhận xét thấy tình hình trước mắt có nhiều khả năng là do Lý Gia Hân trong tù sai tay chân đi trả thù, vì vậy người bị nguy hiểm có khả năng là em và Âu Giản Tinh. Lạc Nhân gọi điện cho tôi, tôi liền chạy tới.”

Dùng một lúc, Hạ Dĩ Niên lại hỏi: “Khanh nhi, có muốn. . .giết cô ta không?”

Một câu hỏi mang tính chết chóc lại được hắn đem ra hỏi như thể ‘chiều nay muốn ăn cái gì’? Uyển Khanh giật mình nhìn hắn sau đó liền lắc đầu: “Lý Gia Hân trong tù cũng xem như là trừng phạt rồi, với lại tay chân cô ta bên ngoài bây giờ cũng không còn, không đáng ngại.”

Hạ Dĩ Niên im lặng tiếp tục đưa thìa cháo tới bên miệng cô, đợi Uyển Khanh ăn xong mới thở dài: “Nha đầu lương thiện.”

Không hiểu sao Uyển Khanh có chút buồn cười. Ngay sau đó cô cảm nhận được thứ gì đó giòn giòn như thịt tan ra trong miệng mình, mùi vị thực sự mới lạ, không giống thịt heo cũng chẳng giống thịt bò. Giống như súp ong hoàn toàn nhạt nhẽo, chả ngon chút nào.

Uyển Khanh nhú mảy, nhìn vào chén cháo kia, bên trong có rất nhiều thịt: “Đây là món gì vậy?”

Hạ Dĩ Niên chậm rãi nâng khước môi, nhiệt độ trong giọng nói cũng giảm đi: “Dương vật của đám người kia, chế biến qua một chút.”

Bên tai Uyển Khanh vang lên tiếng sấm lớn giữa trời quang. . . cô kinh hãi trợn tròn mắt không tin nổi những gì mình vừa nghe thấy.

Giây kế tiếp cô nhào ra giường, cố gắng dùng sức nôn số cháo mới nuốt ra. . .

Dương vật của đám người đó?

Uyển Khanh cả kinh, rốt cuộc thì cô cũng hiểu ra ‘Giữ lại một chút đồ nên giữ’ kia là có ý gì.

“Sao vậy Khanh nhi, có chỗ nào không thoải mái?”- Nhìn bộ dáng như vừa gặp phải quỷ của cô, Hạ Dĩ Niên nâng khước môi cười nhẹ.

Tay hắn vừa chạm vào, Uyển Khanh đã mất bình tĩnh hét lên, đẩy hắn ra rồi chạy tới muốn mở cửa. . .

Quá đáng sợ, vừa rồi hắn cho cô ăn thịt người. . . Hạ Dĩ Niên sao có thể như vậy, phút trước còn rất ôn hòa phút sau lại trở thành một con quỷ khát máu.

Cô muốn chạy trốn, chạy khỏi con người tàn nhẫn là hắn.

Có điều cánh cửa phòng hôm nay lại bị khóa, cho dù là cố hết sức Uyển Khanh cũng không thể mở ra được. . .

Tiếng bước chân trầm ổn phía sau lại vang lên ngày càng gần, Uyển Khanh kinh hãi quay người lại, lưng cô tựa sát vào cửa tìm chút cảm giác an toàn...

Hạ Dĩ Niên càng bước tới gần, mùi hương nam tính trên người hắn cùng lúc tản ra sự nguy hiểm vây lấy Uyển Khanh.

Hạ Dĩ Niên đi đến trước mặt, một tay nâng gương mặt nhợt nhạt của cô lên, con ngươi đen láy khẽ nheo lại, lạnh lùng đến nỗi có thể đóng băng mọi thứ xung quanh: “Khanh nhi, đây chính là hình phạt cho việc em dám cắn lưỡi tự tử, thế nào, có sợ không? Thứ em vừa nuốt vào được cất từ trên người của lũ khốn kia... mùi vị như thế nào, hử?”

“Đừng nói, đừng nói nữa!”- Uyển Khanh vô lực ngồi thụp xuống, bị kín hai tai, không thể nghe nổi mấy lời buồn nôn này.

Từng đợt từng đợt, dạ dày như thắt lại...

Hạ Dĩ Niên nhìn cô gái như con thú nhỏ hoảng loạn trước mặt, cũng chậm rãi ngồi xuống trước mặt cô: “Khanh nhi, nếu còn để tôi thấy em muốn chết một lần nữa, tôi nhất định sẽ cho em ăn những thứ còn kinh khủng hơn như vậy.”

“Hạ Dĩ Niên... anh thật đáng kinh tởm!”- Sao lại có thể máu lạnh như thế?

“Thế giới của tôi trước giờ luôn kinh tởm như thế, em đã bước vào rồi thì phải đi tới cùng, đừng hòng bỏ trốn.”- Hạ Dĩ Niên lạnh lùng nâng khóe miệng, như cười như không tuyên cáo bên tai cô.

Uyển Khanh mở to đôi mắt xinh đẹp, gương mặt dần trở nên trắng bệch, sau một lúc cô không được bình tĩnh lúc đầu: “Không, tôi không muốn vào thế giới của anh, tôi... thế giới của tôi không như vậy, chúng ta không phải là một loại người, Hạ Dĩ Niên tôi cầu xin anh, anh buông tha cho tôi có được không?”

Tất thảy đều trở lại yên tĩnh sau lời nói của cô. Uyển Khanh túm lấy cánh tay hắn, ánh mắt đong đầy nước mắt cầu xin, mà Hạ Dĩ Niên đối diện với ánh mắt đó chằm chằm, sau một lúc về nhân tàn trong mắt hắn cũng biến mất.

“A...”- Mái tóc bị túm chặt lấy buộc cô phải ngẩng mặt lên, trước mắt là gương mặt anh tuấn của hắn, cùng với loại khí lạnh mang tính chết chóc đáng sợ.

Hạ Dĩ Niên chậm rãi nói từng chữ, mỗi một chữ đều như tảng đá nặng trĩu đè nặng vào lòng cô: “Cầu xin tôi buông tha cho em?”- Hạ Dĩ Niên cười lạnh: “Khanh nhi, thế giới của em có thứ gì mà tôi không có? Em cầu xin tôi, em cần tự do sao? Tôi nói cho em biết, không bao giờ có chuyện đó. Khanh nhi, em là của tôi, chỉ thuộc về tôi. Tôi có thể cho em mọi thứ, em cần gì, tiền, quyền, địa vị, phú quý, tôi có thể cho em tất cả mọi thứ, trừ - tự - do.”

Sau lời tuyên bố không chút tình cảm đó, Hạ Dĩ Niên cũng không để cô có cơ hội tiếp thu, hắn đứng lên dễ dàng đem thân thể nhỏ bé của cô túm lấy. Sau một khắc, Uyển Khanh bị mạnh bạo ném lên giường.

Vết thương trên người vẫn còn đau, chưa kịp chuẩn bị đã bị ném mạnh khiến cho ruột gan như bị lẫn lộn.

Ngay sau đó cô nhìn thấy Hạ Dĩ Niên đứng cạnh giường, lười biếng tháo cà vạt ném xuống sàn, kế tiếp là áo sơ mi, tất cả nhanh chóng được cởi ra. Cả quá trình động tác của hắn vẫn vô cùng tao nhã tới cực điểm. Ánh mắt như con sói đang rình mồi không ngừng nhìn chằm chằm vào gương mặt ngày một tái nhợt của Uyển Khanh.

Cô ngồi dậy bỏ trốn lại bị hắn đè xuống lần nữa, cả cơ thể đột nhiên bị chế trụ không thể cử động.

“Hạ Dĩ Niên, anh buông ra, khôn khiếp, anh không được động vào tôi, buông ra.”

Mọi phản kháng của Uyển Khanh tất cả đều dễ dàng bị Hạ Dĩ Niên kiềm hãm lại, một tay khác hắn lướt nhẹ trên gương mặt mang đầy nét hoảng sợ của cô, khóe môi khẽ nâng, nụ cười đẹp nhưng lại hết như ma quỷ: “Khanh nhi, em thật đẹp...”

Vừa dứt lời, Hạ Dĩ Niên mạnh mẽ cúi xuống lấp kín đôi môi nhỏ mê người. Giống như một con ong tham lam hút lấy nhụy hoa, từng giờ từng khắc nhấp nháp sự ngọt ngào của đóa hoa diễm lệ bên dưới.

“Ừm... không...”- Uyển Khanh phản kháng, né tránh nhưng cuối cùng sức lực cô vẫn không bằng hắn, cái lưỡi vốn đang bị thương bây giờ lại bị hắn kéo ra dày vò khiến cô đau đến phát khóc.

Tiếng khóc của cô nức nở là thế nhưng Hạ Dĩ Niên lại vốn dĩ chẳng để tâm.

Hạ Dĩ Niên tựa hồ như muốn đem cô nghiền nát, gặm nát, dày vò đến khi cả hai cùng xuống địa ngục mới thôi. Thân thể dưới thân quá mức xinh đẹp, quá mức động lòng người, thân thể này và cả trái tim của cô tất cả đều chỉ thuộc về một mình hắn, vĩnh viễn cũng chỉ là của hắn.

Hạ Dĩ Niên rời khỏi đôi môi cô, hôn sang vành tai, từng nụ hôn nhỏ vun cứ thế rơi xuống, một cách gián tiếp đem tiếng khóc của Lôi Uyển Khanh thu nhỏ lại...

Sự sợ hãi, bất lực và cả nước mắt của cô đều được hắn thu vào mắt, khám vào tim.

“Khanh nhi, tôi biết em không nguyện ý, nhưng... tôi sẽ không buông em ra.”- Giọng nói của người đàn ông dần trở nên gấp gáp, môi hắn không ngừng lướt khắp cơ thể, từ đầu đến chân đem cô hôn qua một lượt.

Hạ Dĩ Niên cắn vào ngực của cô, in lên đó một dấu vết mờ ám chỉ thuộc về riêng hắn.

“Hạ Dĩ Niên, anh đối với Lâm Tiểu Lộ cũng như vậy sao?”- Cô biết mình không thoát được, chỉ là cô cảm thấy quá chua xót. Liệu hắn đối với Lâm Tiểu Lộ có như cô, tàn nhẫn như vậy, quá đáng như vậy?

Hay chỉ có một mình vị phúc tinh là cô làm ngoại lệ, bị hắn dày vò thừa sống thiếu chết...

Hạ Dĩ Niên hơi dừng lại, sau đó bật cười: “Em nói ai?”

“Anh chính là lạnh lùng không có chút tình người, ngay cả người con gái mình từng yêu cũng có thể nhẫn tâm hút máu. Hạ Dĩ Niên, anh đừng nghĩ tôi không biết anh đang lo sợ nếu như tôi lúc đó vì cần lười mà chết thật thì anh sẽ không có cơ hội gia hạn thời gian làm người...”- Uyển Khanh quật cường, cho tới giờ phút này cô không còn gì phải sợ nữa, thân thể này không phải của cô, linh hồn này sớm đã chết rồi.

“Là Âu Giã Tinh nói cho em biết?”- Mọi động tác của hắn đột ngột dừng lại, rất nhanh con người đen láy hiện lên sát ý, sau đó cười lạnh: “Không sai, em chính là món ăn kế tiếp của tôi.”

Bàn tay Hạ Dĩ Niên xoa nắn bộ ngực của cô ngày càng trở nên mạnh bạo, hắn cúi xuống ngậm lấy sau đó cắn lên một cái.

“A...”- Uyển Khanh không chịu nổi sự kích thích, vô thức kêu lên một tiếng mê người.

Tiếng kêu này càng kích thích bản năng săn mồi của hắn, Hạ Dĩ Niên ngẩng đầu, ánh mắt sớm đã trở nên tà mị vì dục vọng: “Khanh nhi, em nói đúng, tôi không thể làm hoàng tử, tôi là ác ma, nhưng nếu em là công chúa, tôi sẽ giết tất cả hoàng tử muốn cướp em khỏi tòa thành của tôi. Khanh nhi, đời này kiếp này, em chỉ có thể cùng tôi chết, cùng tôi sống, cùng tôi thống khổ, một tất cũng không được rời đi.”

Âm thanh lạnh lùng không chút tình cảm tuyên cáo bên tai cô, hơi lạnh phả vào như có thể đem linh hồn của cô xuyên thấu.

Kế tiếp là từng trận kích tình mãnh liệt, cô gái nhỏ bé như một con búp bê vài phải hứng chịu dục vọng kinh người của người đàn ông.

Màn đêm vốn đã mê ly, tiếng ngâm nga của cô gái càng góp phần làm cảnh đêm thêm sinh động.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Chương 47: Chỉ đơn giản muốn ôm em ngủ.

Đứng nhìn mình trong gương, phút chốc gương mặt xinh đẹp của Uyển Khanh thần thò. Đã qua hai ngày, ấy vậy mà những dấu vết màu đỏ trên người cô vẫn không hề nhạt đi chút nào. Sau khoảng vài phút, cô mới thờ dãi tìm đại một bộ đồ mặc vào...

Đã hai ngày kể từ sau đêm kinh khủng hôm đó, buổi sáng hôm đó cô tỉnh lại đã không thấy Hạ Dĩ Niên đâu, bên giường vẫn còn hơi ấm của hắn điều đó khiến cô nhớ ra mình đã trải qua những việc gì.

Hạ Dĩ Niên cũng không xuất hiện...

Uyển Khanh đi ra phòng khách, rút laptop còn đang sạc pin ra rồi tới sofa ngồi xuống, cô bắt bản thân phải chú tâm vào công việc. Ít nhất lúc này việc đầu tiên cô phải đặt hết tâm sức vào là dự án mới của Yunus chứ không phải vấn đề phiền phức với Hạ Dĩ Niên.

Chỉ đáng tiếc suốt hai ngày nay, cứ hễ bắt đầu vẽ bản thảo là Uyển Khanh lại vô cùng bức bối, không tài nào tập trung được. Chẳng mấy chốc, trên nền nhà đã đầy những mảnh giấy bị vo tròn, cô cau mày nhìn bức vẽ trên giấy, sau đó lại ném ra nền nhà.

Bộ trang sức lần này đòi hỏi phải theo kịp với tiến độ chủ đề lo lem của Hoàng Thịnh, nhưng bây giờ cô dù đã có ý tưởng nhưng lại không thể nào diễn đạt ra giấy được, đây rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Rốt cuộc trong đầu cô đang chứa cái gì?

Lúc này điện thoại reo lên, là Vu An Di gọi tới, Uyển Khanh vừa nghe máy nàng ta đã lên tiếng: “Alo, Uyển Khanh, rảnh không?”

Uyển Khanh chau mày, đang không vui nên giọng cũng không hồ hởi: “Có chuyện gì?”

Vu An Di vừa nghe đã sắc bén nhận ra tâm trạng của cô: “Không vui à? Tốt quá, chỗ tôi đang có party, thế nào có muốn đến không?”

“Không hứng thú.”- Uyển Khanh định tắt máy.

“Khoan đã, khoan đã... cô cứ giam mình trong nhà mãi cũng không phải chuyện tốt lành gì, phải ra ngoài hít thở không khí chút đi chứ. Không bàn cãi nhiều, nhà cô ở đâu tôi chạy đến đón?”- Vu An Di bên kia dứt khoát nói.

Lôi Uyển Khanh vội vàng: “Không cần đâu, tôi tự lái xe đến là được.”

Nếu để Vu An Di biết hiện giờ cô đang sống ở nhà của Dương Anh Thi chắc có lẽ nàng ta sẽ ôm một đồng tắc mắc không thể lý giải nổi.

Thật ra Vu An Di nói cũng đúng, hai ngày nay Uyển Khanh không hề ra ngoài, một phần là vì vết thương vẫn còn đau, phần khác là không có tâm trạng, còn lại thời gian đều cắm đầu vào bản thảo. Vậy nên tâm trạng không tốt cũng là chuyện bình thường.

Uyển Khanh thờ dài, thay một bộ y phục đơn giản rồi rời khỏi nhà. Cô chọn một chiếc xe mới mua, lúc trước Dương Anh Thi cũng chưa bao giờ chạy qua nên chắc sẽ không khiến Vu An Di nghi ngờ cô chiếm đoạt tài sản của Dương Anh Thi .-

Chiếc xe màu đỏ có âm thanh gầm rú khá là nổi bật chạy trên đường quốc lộ, Uyển Khanh tuy là vua tốc độ nhưng đối với an toàn vẫn ưu tiên lên hàng đầu, tốc độ lúc chạy xe trên đường của cô có thể nói là sánh ngang với xe đạp. Đây cũng là thói quen trước giờ, Uyển Khanh không thích phóng nhanh, thay vào đó là chậm rãi và tà dạo phố.

Cảm thấy bên ngoài cũng đã là buổi chiều mát mẻ như vậy, Uyển Khanh bật công tắc mở mui xe lên, đón con gió mát rượi. Quả nhiên tâm trạng tốt hơn hẳn...

Mất khoảng hơn một tiếng, với tốc độ bò chậm chạp của cô, cuối cùng Uyển Khanh cũng đi tới được chỗ hẹn. Cô thừa sức nghĩ ra được khả năng mọi người đã tan tiệc và bỏ về hết rồi, sẽ không có ai đợi một người như cô trong một tiếng đồng hồ cả, thế như không sao, nếu họ bỏ về thì cô lại lấy xe chạy một vòng thành phố Bách Nhật giải khuây.

Bảo vệ nhà hàng vừa nhìn thấy chiếc xe đất tiền chạy vào thì nhanh chóng chạy đến chào hỏi, Uyển Khanh nói vài câu rồi đưa chìa khóa xe cho anh ta sau đó đi vào trong.

“Xin hỏi đã đặt bàn chưa ạ?”- Tiếp tân lịch sự hướng về phía cô.

“Buổi party ở phòng 103 đã giải tán chưa?”

Tiếp tân nhìn lên máy tính một lúc rồi mỉm cười: “Buổi tiệc vẫn chưa bắt đầu, cô có phải Lôi Uyển Khanh không?”

“Là tôi.”- Còn chưa bắt đầu? Lý nào lại vậy?

“Vậy mời theo tôi.”- Tiếp tân lịch sự hướng tay sau đó đi trước dẫn đường.

Lúc cô mở cửa phòng 103, bên trong vô cùng yên ắng, tất cả mọi người đều hướng mắt về phía cô mà nhìn...

Uyển Khanh đảo mắt một vòng sau đó lại nhìn không được chừi thề một tiếng... Có cần phải đông như thế không?

“Chị Trân Trân!”- Lúc Uyển Khanh còn chưa kịp nhìn xem có ai với ai thì một giọng nói của bé trai truyền tới, tiếp sau đó là một thân hình nhỏ nhỏ nhào lên ôm lấy cô.

Uyển Khanh sững sờ nhìn người kia một lúc, sau đó cũng vui mừng gọi: “A Nguyên, thằng nhóc này, sao lại ở đây?”

A Nguyên đưa đôi mắt to tròn vô tội nhìn cô: “Chị Trân Trân, chị nói dối, lừa gạt con nít, cái gì mà trở lại? Chị căn bản không muốn tìm A Nguyên...”

Uyển Khanh thấy cậu nhóc sắp khóc tới nơi liền đau lòng ngồi xuống dỗ: “Ngoan nào, chị có việc bận nên chưa tới tìm em được, chị ngày đêm luôn nhớ tới em đấy.”

“Có thật không?”

“Thật!”- Uyển Khanh cười: “Sao em lại ở đây?”- Sau đó lại kinh hoàng như nghĩ ra việc gì đó: “Em...em bị bắt cóc rồi bán tới đây sao?”

A Nguyên vẫn chưa trả lời, phía sau cậu nhóc bước lên. Người đàn ông đó bằng tuổi với Dương Anh Thi, là bạn xã giao lúc trước của Dương Anh Thi, từng được cô giúp đỡ vài lần trên thị trường chứng khoán, anh ta bộ dáng không anh tuấn nhưng lại rất nam tính, không cao to nhưng lại không yếu đuối, nói chung là trung bình, có khí chất.

Anh ta không ai khác là Jack, chủ tịch tập đoàn giải trí Venus.

“Hóa ra cô chính là Trân Trân, A Nguyên ngày nào cũng nói nó có một người chị gái rất tuyệt vời, hôm nay gặp được quả là trăm nghe không bằng mắt thấy.”- Jack nhìn cô, ánh mắt đánh giá từ trên xuống dưới. Nhìn kiểu nào cũng chỉ là một nha đầu bình thường, ngoại trừ ngoại hình tương đối xinh đẹp ra thì chẳng có gì nổi bật, tại sao A Nguyên lúc nào cũng tặng bức người chị gái lên tận mây xanh thế nhỉ?

Xi! Uyển Khanh bật cười một tiếng, đứng lên đối diện với Jack, tên tiểu tử thối này hôm nay lại còn dùng thành ngữ nói chuyện, khác hẳn với bộ dáng thô lỗ lúc trước. Mà ngoài miệng thì nói ‘trăm nghe không bằng’ cái quý gì đó, thật ra chút suy nghĩ khinh thường trong đầu anh ta làm sao qua được con mắt của Uyển Khanh.

Lúc này Vu An Di cũng chạy tới: “Uyển Khanh, cô làm gì tới muộn thế, hôm nay tôi muốn ăn mừng nên đặc biệt mời rất nhiều bạn bè tới, đã đợi cô hơn một tiếng rồi đây.”

Jack nhúm mày, giọng có chút thần thốt: “Uyển Khanh? Lôi Uyển Khanh?”

“Phải Jack, đây chính là Lôi Uyển Khanh, người giúp Yunus lần thắng kiện.”- Vu An Di đơn giản giải thích.

A Nguyên lúc này không hiểu gì, lay lay tay của Uyển Khanh: “Chị ơi... ai là Uyển Khanh?”

Uyển Khanh cảm thấy đối với cái thân phận rắc rối này nếu mình không chủ động giới thiệu thì mọi người sẽ nghĩ rằng cô đa nhân cách mất. cô lịch sự mỉm cười: “Xin chào mọi người, tôi là Lôi Uyển Khanh, con gái thứ bảy của Lôi gia, trước đây vì một số chuyện nên được mọi người gọi là Trần Trần.”

A Nguyên lại mù mịt: “Chị...”

“A Nguyên ngoan, chị giải thích sau, ha.”- Uyển Khanh cúi xuống nhẹ nhàng nói.

Trong phòng này có rất nhiều người, đều là bạn bè của Vu An Di và Lạc Nhân, lúc này phía xa Lạc Nhân nãy giờ im lặng cũng đứng lên nháo không khí: “Nào, mặc kệ cô là Uyển Khanh hay Trần Trần, cô tới trễ một tiếng, hôm nay phạt ba ly, không say thì không được về.”

Jack nghe thấy cũng liền hưởng ứng: “Đúng vậy, đúng vậy, không thể vì cô là công thần mà tha tội được, lần này không say thì không được về. Nào, qua đây.”

A Nguyên vui vẻ kéo tay Uyển Khanh tới dãy sofa ngồi xuống. Thức ăn nhanh chóng được đưa lên, dự chừng là đã hâm nóng lại mấy lần. Cô không ngờ rằng hôm nay mọi người mở party là vì cô nên mới tới trễ, nói thật lòng cũng có chút áy náy, thành thử ra rất sáng khoái cạn hết ba ly rượu mạnh. Sang ly thứ tư, Lạc Nhân có ý ép buộc, Uyển Khanh chỉ lắc đầu cười khò: “Cho tôi xin, tôi còn phải lái xe đây.”

Jack lên tiếng: “Cô chủ nhỏ của Lôi gia lần trước trên trường đua đã dũng mãnh không chế con Y5 không khác gì ngựa hoang kia mà cũng sợ vấn đề này sao, không được viện cớ, đã nói là không say không về.”

Uyển Khanh chợt nhớ ra, hình như lần trước lúc cô thử sức với con Y5 Jack cũng có mặt. Cô thở dài, thật xúi quẩy: “Tôi không sợ bản thân gây ra tai nạn, chỉ sợ bị cảnh sát giao thông phạt giấy đỏ, vậy thì rất mất mặt.”

Câu nói này của cô làm mọi người bật cười. A Nguyên lúc này đứng lên: “Đề em uống thay chị Trần Trần.”

Uyển Khanh đánh vào mông cậu nhóc: “Em còn nhỏ, không được uống rượu.”

A Nguyên ôm mông, ủy khuất nhìn Uyển Khanh: “Vậy sau này em lớn, em có thể uống rượu thay chị đúng không?”

Mọi người im lặng, nín cười.

Uyển Khanh cũng cười như không cười, đối với câu này cũng xem như chuyện đùa, qua loa trả lời: “Được.”

Ngay sau đó mọi người cười rần lên vui vẻ, Jack đập bàn một cái khoái chí nói: “Người ngoài nhìn vào không biết còn tưởng A Nguyên là chú rể nuôi từ bé của cô đây, Uyển Khanh theo con mắt chuyên môn của tôi, A Nguyên sau này rất có tương lai, cô xem như đầu tư không lỗ vốn rồi.”

“Tôi trước giờ chỉ nghe cô đầu nuôi từ bé, chú rể nuôi từ bé là cái gì?”- Uyển Khanh tâm trạng cũng thoải mái hơn một chút, nụ cười trên môi thân nhiên mà xinh đẹp vô cùng.

Sau đó cô lơ đãng quay lại, không biết có phải ánh sáng không đủ hay không mà cô thấy trên mặt A Nguyên hơi đỏ lên...

Jack lại nhây hơn cô tưởng, tiếp tục trêu: “Ày da, chú rể nhỏ thẹn thùng kìa.”

Uyển Khanh nhúm mày, thở dài kéo A Nguyên ngồi lại xuống ghế sau đó tận lực giải vây: “Được rồi, tôi phá lệ uống thêm vài ly, các người tha cho tôi được chưa?”

“Vậy thì được.”- Vu An Di, Lạc Nhân, và Jack đồng thanh lên tiếng.

Sau đó mọi người lại cùng nhau cười đùa, nói về vụ Lý Gia Hân gây chuyện hôm đó, Uyển Khanh cũng chỉ trả lời qua loa vài câu rồi nói sang chuyện khác kéo làm không khí trùng xuống.

“Uyển Khanh, cô có hứng thú làm cổ đông của Yunus không?”- Vu An Di đột nhiên quay sang: “Tôi sẽ góp vốn, Lạc Nhân cũng sẽ góp vốn, ngay cả Jack cũng đồng ý tham gia, chỉ còn có cô thôi đây.”

Uyển Khanh im lặng, mọi người đều đang đợi cô trả lời. Sau vài giây, cô mỉm cười, gắp một ít khô bò bỏ vào miệng: “Chuyện này để nói sau đi.”

Đây là thái độ từ chối, rất rõ ràng.

Vu An Di sao lại không nhìn ra loại từ chối này của cô, nhất thời sắc mặt sa sầm: “Cô không muốn cùng chúng tôi góp phần xây dựng Yunus, cô là cô chủ của Lôi gia, trích ra một ít tiền để mua cổ phần thì có vấn đề gì chứ?”

Lạc Nhân thấy Vu An Di nóng nảy, ngồi kế bên liền nhẹ giọng: “An Di, bình tĩnh đi. Cô thử nghĩ xem, Uyển Khanh chỉ là con út của Lôi Hiệp Vũ, số tài sản trong tay cũng không có bao nhiêu, lại nói với thân phận của cô ấy mua cổ phần là chuyện rất phiền phức, còn phải được sự đồng ý của Lôi Hiệp Vũ.”

Lạc Nhân vừa nói xong, sắc mặt Vu An Di có phần hòa hoãn hơn, nhưng vẫn không nhịn được lên tiếng: “Uyển Khanh, cô thật sự đã có công lớn trong việc giành lại Yunus. Nhưng mà cho tới bây giờ tôi vẫn chưa thể nhìn rõ được lập trường của cô, một bên cô là con gái út của Lôi gia, bên khác lại là vợ chưa cưới của Hạ Dĩ Niên, bây giờ lại cùng với Yunus không chút liên quan ra tay giúp đỡ. Thật không giấu gì cô, ngay cả cô là bạn hay thù tôi cũng không biết.”

“An Di, cô nói hơi quá rồi, buổi tiệc này chúng ta mở ra để chúc mừng, ở đây còn có trẻ nhỏ, đừng làm nó sợ.”- Jack thấy tình hình căng thẳng liền lên tiếng chữa cháy.

Vu An Di là luật sư, mà luật sư thì thường có tính muốn đem mọi chuyện phơi bày ra ánh sáng, thế nên đối với cô nàng, sự không rõ ràng của Uyển Khanh là một nỗi bất an: “Uyển Khanh, tôi tin tưởng vào lời nói của cô, cô nói đi, cô có đứng cùng chiến tuyến với chúng tôi hay không?”

Lúc này mọi người lại nhìn cô, chờ câu trả lời.

Uyển Khanh thờ dài, ánh mắt lướt qua chút suy tư tựa như một hồ nước đen lấy tĩnh lặng, không chút gợn sóng, một lúc sau, giọng điệu điềm nhiên cất lên: “Tôi không thể tham gia làm cổ đông của Yunus là vì, thứ nhất, như lời Lạc Nhân nói, thân phận không tiện. Thứ hai, hiện giờ tôi đang nghĩ ra bản thảo mới cho bộ trang sức lên sân đầu tiên sau khi khai trương trở lại của Yunus, mà việc này cần phải mượn nhờ sân nhà của Hoàng Thịnh để quảng bá, vì vậy nếu tôi với tư cách vừa là cổ đông vừa là nhà thiết kế chủ đạo lại mượn nhờ sân nhà của Hoàng Thịnh để Pr sản phẩm sẽ tạo nên nhiều luồng dư luận không hay.”

Mọi người im lặng lắng nghe, ai cũng ngạc nhiên.

Uyển Khanh đứng lên, cầm lấy ly rượu đỏ trên bàn giọng lên: “Một lần nữa tôi dám khẳng định một chuyện, trong số những người có mặt ở đây, tôi là người mong muốn Yunus được hưng thịnh trở lại nhất. Mọi người không cần cố gắng tìm hiểu lý do, chỉ cần biết một điều, tôi luôn ở cùng một chiến tuyến với mọi người là được.”

Uyển Khanh ngửa đầu uống cạn ly rượu sau đó vung tay một cái, ly thủy tinh rơi xuống sân nhà vỡ tan. Cô cũng không định đứng lại, trực tiếp kéo tay A Nguyên rời khỏi phòng bao.

“Uyển Khanh...”- Vu An Di thấy vậy liền gọi, nhưng căn bản Uyển Khanh đã đi xa. Nàng định đuổi theo thì bị Lạc Nhân kéo lại.

“Cô có đuổi theo cũng vô dụng, rõ ràng cô ấy bị mấy lời vừa rồi của cô chọc tức chết rồi. Người ta dốc bao nhiêu tâm sức ra vì Yunus đến vậy mà cô còn ở đó nghi ngờ này nọ, thánh thần hay sao mà không tức.”

“Nhưng mà...”- Vu An Di cũng biết lời nói khi này có hơi khó nghe: “Tôi biết tôi không nên nói như thế, nhưng mà các người vừa rồi có nghe Uyển Khanh nói gì không? Cô ấy nói cô ấy chính là nhà thiết kế chủ đạo lần này của Yunus, Uyển Khanh biết thiết kế trang sức sao? Cô ấy còn còn chưa học đại học, lấy đâu ra kiến thức về trang sức?”

Jack nhún vai, đối với chuyện trước mắt tuy cũng có chút hiếu kỳ nhưng vẫn tỉnh táo nói: “Vu An Di, cô không nghe thấy khi này cô ấy nói gì sao, đừng có cố gắng tìm hiểu về cô ấy, thứ cô ấy cần ở chúng ta là lòng tin.”

Lạc Nhân cũng tán thành gật đầu: “Vu An Di, cô đừng có lo. Ngay cả sân nhà của Hoàng Thịnh mà cô ấy cũng đã thu xếp xong rồi, về vấn đề quảng bá đã được Uyển Khanh lót gạch trải thảm đỏ sẵn, còn đi như thế nào là việc của cô ấy, chúng ta có muốn xen vào cũng không được.”

Lạc Nhân còn xa lạ gì tính cách của Hạ Dĩ Niên. Lão bạn này của anh tuyệt đối sẽ không đầu tư vào một người không có tài trí, nếu như đã đồng ý làm hậu thuẫn cho Uyển Khanh vậy thì chắc chắn cô gái này có bản lĩnh rất lớn. Sân nhà Hoàng Thịnh trước giờ chưa từng công khai đại diện cho bất kì thương hiệu nào, lần này Hạ Dĩ Niên lại phá lệ, cho thấy tầm ảnh hưởng không nhỏ của cô bé Uyển Khanh kia.

Mà cô bé này cũng thực khiến bọn họ khâm phục, mới tí tuổi đầu mà khả năng tính kế quả thật không tầm thường.

Vu An Di nhíu mày: “Hai người chỉ mới gặp Uyển Khanh, sao lại tin cô ấy như vậy?”

Jack dường như đang suy tư, sau đó cười cười: “Là do Vu An Di cô quá đa nghi thôi, tôi thì lại thấy cái loại cao ngạo vừa rồi, ngay cả cách liếc mắt của Uyển Khanh rất giống với một người...”

Jack chú ý tới Uyển Khanh từ lúc cô bước vào, trong đầu anh ta không khỏi có ý nghĩ xem thường, nhưng suốt buổi trò chuyện lại thấy sự xem thường vừa rồi của mình thật ngu muội. Anh ta để ý từ cử chỉ, ánh mắt, cách nói chuyện, giọng điệu, đều tập hợp lại thành một loại khí thế lạnh lùng xa cách, cương quyết mà thông tuệ.

Jack đã cố ý trêu chọc cô, nhưng căn bản là sắc mặt của cô gái này còn vững hơn cả núi Thái Sơn, đều tự giác luôn lách khỏi mấy lời gài bẫy của anh ta. Thậm chí vừa rồi lúc Vu An Di tranh cãi, Uyển Khanh cũng chỉ chớp mắt nhẹ vài cái, không có dấu hiệu bối rối hay tức giận.

Một cô gái nhỏ 18 tuổi, lấy đầu ra được cái loại bình tĩnh này?

Vu An Di nghe thấy thế liền đảo mắt: “Chúng ta đếm một hai ba, cả hai cùng nói ra cái tên người mình cảm thấy giống, thế nào.”

Jack gật đầu: “Được.”

1 – 2 – 3...

“Đương Anh Thi!”

Cả hai đồng thanh... kế sau đó là bốn mắt nhìn nhau đầy sự ngạc nhiên...

...

Luồng gió mát lạnh thổi vào mặt làm cho Uyển Khanh thoải mái hơn, Uyển Khanh hít sâu một hơi, đem không khí ép vào ngực mình.

“Chị Trần Trần, chị buồn sao? Vì mấy lời chị xinh đẹp kia nói phải không?”- A Nguyên ngồi ở ghế lái phụ, tròn mắt nhìn sang.

Uyển Khanh hơi ním cười lắc đầu, sau đó hỏi ngược: “A Nguyên, sao em lại tới đây? Sao lại quen biết với Jack? Em mà không kể rõ thì chị thật sự buồn rồi đấy.”

“Đợt vừa rồi Venus có tổ chức vòng audition tuyển thực tập sinh, chị biết không, em lọt vào top hai đấy, vì vậy hai ngày nữa là em phải sang Hàn Quốc rồi, có lẽ vài năm sau mới trở về được.”

“Vậy ba mẹ em thì sao? Họ an tâm để em đi?”- Uyển Khanh nhú mày, thật không ngờ thằng nhóc này cũng thực có bản lĩnh.

A Nguyên lắc đầu: “Em phải mất gần ba ngày mới có thể thuyết phục họ, nhưng họ sẽ cùng em sang đó, nếu được thì định cư luôn. Jack nói đối với nhân tài như em, Venus sẽ chi trả hoàn toàn tiền vé máy bay, tiền phí sinh hoạt. À, chị Trần Trần, sau khi chị đi anh Trường Bách ngày nào cũng lái xe đến trước thôn Hương Lâm tìm chị, anh ấy chỉ ngồi trong xe khoảng nửa tiếng rồi rời đi, anh ấy hỏi em em lại chẳng biết chị đi đâu.”

Nhắc tới Triệu Trường Bách lại khiến cho trong lòng Uyển Khanh dâng lên một loại cảm xúc mất tự nhiên. Cô lại không biết là nên trách bản thân đã đùa giỡn tình cảm của anh ấy hay là anh ấy đã không chọn cô thay vì sự nghiệp.

Uyển Khanh chưa từng nghĩ tới, thì ra vẫn còn một vấn đề rắc rối khó đối mặt như vậy.

Sau khi đưa A Nguyên trở lại khách sạn, Uyển Khanh một mình lái xe trên phố gần nửa tiếng. Tâm trạng không hiểu vì sao vừa tốt lên rồi lại trở nên phiền não, gần đây cô có cảm giác cảm xúc của mình lên xuống bất thường, thật khó ổn định. Lúc cô lái xe vào khu Đông An đã là mười giờ tối, vừa mở cửa thay dép vào nhà, vốn không định bật đèn ở phòng khách lên, nhưng lại nghe thấy không nhà có tiếng thờ...

Hoảng sợ một chút, Uyển Khanh đưa tay bật đèn sáng lên.

Hạ Dĩ Niên ngồi tựa vào sofa nhắm mắt, không biết là đang ngủ hay còn tỉnh táo.

Ánh đèn nhu hòa trong phòng hắt lên gương mặt anh tuấn có chút mệt mỏi của hắn, thân hình cao lớn giờ mang theo chút uể oải tựa vào thành ghế sofa. Áo vest và cà vạt được hắn tùy ý ném sang chỗ trống bên cạnh, chiếc áo sơ mi màu gạo được tháo bỏ hai cúc để lộ vòm ngực rắn rỏi đầy mạnh mẽ.

Sự xuất hiện của người đàn ông này khiến cho trái tim Uyển Khanh sinh ra một hồi rung động.

Cô cẩn thận bước tới, bước chân nhẹ nhàng như thể sợ sẽ khiến hắn chú ý. Quan sát thật kỹ mới rút ra kết luận, Hạ Dĩ Niên thật sự là đang ngủ say. Có điều sao lại chạy tới nhà cô ngủ? Uyển Khanh hơi lém lém môi, do dự một lúc cũng bước lên nhẹ giọng gọi: “Hạ Dĩ Niên, Hạ Dĩ Niên, anh tỉnh lại đi... này.”

Không có động tĩnh, Hạ Dĩ Niên vẫn không tỉnh lại, cô gõ nhẹ vào cánh tay anh: “Hạ Dĩ Niên, Hạ Dĩ Niên.”

Hạ Dĩ Niên vẫn không mở mắt nhưng đột nhiên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, Uyển Khanh hoảng hốt muốn rút tay lại...

“Khanh nhi...”

Cô lập tức ngồi yên, hai chữ ‘Khanh nhi’ này hôm nay sao lại khiến tim cô đập loạn như vậy? Cứ tưởng rằng hắn sẽ tỉnh lại, nhưng qua một lúc lâu thật lâu, Hạ Dĩ Niên vẫn nắm chặt tay cô, mắt vẫn nhắm...

Uyển Khanh thờ dãi, thì ra là vừa rồi hắn nói mớ.

Cô cúi đầu nhìn bàn tay đang bị hắn giữ lấy. Tay hắn rất lớn, tay cô lại không khác gì tay của đứa con nít, lúc này bị hắn dễ dàng nắm lấy, Uyển Khanh có thể cảm nhận được hơi ấm từ tay hắn. Lại nhìn tới gương mặt vẫn còn đang say ngủ bên cạnh, đã hai ngày hắn không xuất hiện, tại sao vừa xuất hiện lại là bộ dáng uể oải này? Nhìn Hạ Dĩ Niên ngay cả lúc ngủ cũng mệt mỏi chau mày, Uyển Khanh nhìn không được giờ tay còn lại lên, nhẹ nhàng vuốt vuốt mi tâm của hắn.

Có lẽ cảm giác êm ái nơi mi tâm khiến hấn cảm nhận được, đầu mày cũng giãn ra.

Uyển Khanh lắc đầu bắt đầu dĩ cười nhẹ sau đó nhẹ nhàng gỡ tay của Hạ Dĩ Niên ra, giúp hấn nằm xuống ghế sofa, tìm một tấm chăn dày đắp cho hấn sau đó xoay người bật lò sưởi trong phòng lên. Cô đi tới tủ lấy laptop sau đó đi đến bên cạnh sofa ngồi xuống đất bắt đầu vẽ bản thảo.

Lần này Uyển Khanh phải vô cùng ngạc nhiên, đầu óc cô cũng không còn dấu hiệu mất tập trung nữa, chỉ mới bắt đầu làm việc mà đã không để ý tới thời gian xung quanh.

Mãi cho đến khi nghe thấy động tĩnh phía sau đầu bút của Uyển Khanh mới dừng lại, cô nhìn sang Hạ Dĩ Niên, thấy hấn đã tỉnh lại liền bỏ bút trong tay xuống hỏi: “Tỉnh rồi à?”

Hạ Dĩ Niên nhú mày một lúc rồi ngồi dậy nhìn quanh một lượt sau đó ánh mắt dừng trên gương mặt của Uyển Khanh trở nên mềm mại, giọng nói lộ rõ sự mệt mỏi: “Tôi ngủ bao lâu rồi?”

Uyển Khanh nhìn đồng hồ: “Hai tiếng, tôi có gọi mà anh không tỉnh lại.”

Hạ Dĩ Niên điều chỉnh lại tư thế ngồi lên sofa, lại vô tình phát hiện tấm chăn trên người mình, đáy lòng như có một dòng nước ấm chảy qua.

“Về bản thảo à?”

“Ừ, đang vẽ.”- Uyển Khanh không nói nhiều, hoàn toàn quay lại tiếp tục chuyển tâm vào công việc. Nhưng bây giờ không hiểu sao lại không thể tập trung như lúc này, cô cứ có cảm giác Hạ Dĩ Niên phía sau cứ nhìn chăm chăm mình khiến cô vô cùng mất tự nhiên.

Uyển Khanh không phải thần thánh, tuy nói lúc cô tập trung làm việc thì sẽ quên trời quên đất nhưng mà tội kị của cô chính là bên cạnh có người nhìn mình làm việc, điều đó khiến cô bị phân tâm.

Uyển Khanh cắn cắn môi, nghĩ đi nghĩ lại một lúc rồi dứt khoát đứng lên ngồi xuống cạnh hấn: “Hạ Dĩ Niên, anh xem bản thảo của tôi như thế này đã ổn chưa?”

Hạ Dĩ Niên mỉm cười nhận lấy tờ giấy cô vừa vẽ, bộ dây chuyền trong hình được những nét chì của Uyển Khanh nhấn nhá đâu ra đây, từng chi tiết đều vô cùng tinh tế. Khả năng vẽ của cô cũng thật cao siêu, ngay cả chi tiết nhỏ nhất cũng phác họa lại vô cùng rõ ràng.

Hạ Dĩ Niên xem qua một lượt sau đó gật đầu: “Về cơ bản thì ổn, nhưng đối với lĩnh vực này tôi là người ngoại đạo, vẫn cần phải chờ kết quả trình bày chi tiết của em.”

“Vậy ngày mai tôi sẽ trình bày chi tiết cho anh.”- Uyển Khanh gật đầu.

Hạ Dĩ Niên nhú mày: “Ngày mai?”

Nhìn biểu cảm hiện giờ của hấn có phải muốn nói rằng: Sao lại là ngày mai?

Uyển Khanh xì một tiếng, bực bội: “Thưa cậu hai, tôi là người không phải thánh, cần phải có thời gian chuẩn bị mới được.”

Hạ Dĩ Niên không nói gì thêm, chỉ nhìn cô rồi giữ trên môi ý cười nhàn nhạt Uyển Khanh lại cắm cúi vào laptop hồi lâu, thấy không khí này quá mức yên lặng đến kì lạ thì ngẩng đầu lên nhìn sang chỗ hấn, nào ngờ Hạ Dĩ Niên từ lúc nào đã lần nữa ngã người ra thành sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Vừa rồi lúc cô nhìn vào mắt hấn đều thấy toàn tơ máu mệt mỏi, dám chừng đã hai ngày không ngủ rồi. Là chuyện gì có thể khiến Hạ Dĩ Niên thành ra như vậy chứ?

“Anh... mệt à?”- Uyển Khanh khẽ hỏi.

“Ừ.”- Hạ Dĩ Niên không mở mắt, âm thanh cũng phát ra từ yết hầu, nghe vừa trầm ấm vừa quyến rũ: “Bà ngoại đột nhiên phát bệnh tim.”

Uyển Khanh vừa nghe vậy, trong nhất thời cũng như nghe thấy tiếng sấm sét, cô khẩn trương quay lại: “Thế bây giờ bà sao rồi?”

“Hai ngày nay bà đều nguy kịch, tôi không dám rời khỏi Hạ gia nửa bước, chỉ sợ... bà sẽ rời khỏi tôi.”- Giọng nói của hấn trầm nhẹ, mắt vẫn nhắm lại không để lộ ra chút cảm xúc nào nhưng Uyển Khanh có thể nghe ra sự sợ hãi trong giọng nói của hấn. Hấn là trên đời này cũng chỉ có Hạ Lão phu nhân mới có thể khiến Hạ Dĩ Niên bận tâm như vậy.

Cô còn nhớ lần đầu tiên theo Hạ Dĩ Niên tới Hạ gia đã nhìn thấy hấn nhẹ giọng dỗ dành Hạ Lão phu nhân, mà thái độ thân mật đó trước giờ cô chưa từng nhìn thấy ở Hạ Dĩ Niên.

Uyển Khanh đối với Hạ Lão phu nhân cũng như thế, bà luôn đem lại cho cô cảm giác rất ấm áp, lại còn đối xử với cô rất tốt, giờ nghe tin bà bệnh nặng cô cũng không thể yên lòng: “Đi, đưa tôi đi thăm bà.”

Hạ Dĩ Niên chậm rãi mở mắt, hơi cười: “Bây giờ khuya rồi, bà đã nghỉ ngơi, tôi cũng rất mệt.”

Uyển Khanh gật đầu, quả thực cô nhìn ra được hấn đang rất mệt mỏi. Kể sau đó cô cảm thấy nệm sofa hơi chuyển động, chưa kịp quay lại đã bị hấn từ phía sau ôm lấy. Lồng ngực rắn rỏi áp sát vào lưng cô, gương mặt cũng vùi vào cổ cô tham lam hít thở: “Khanh nhi, đi ngủ thôi.”

Sóng lưng của Uyển Khanh cứng đờ, bất giác căng thẳng.

Hạ Dĩ Niên cảm nhận được sự cứng ngắc của cô gái trong lòng, nhin không được bật cười khế, muốn trêu cô một tí: “Dù rất thích suy nghĩ phong phú của em, nhưng mà đêm nay tôi rất mệt, chỉ đơn giản muốn ôm em ngủ.”

Khỏi phải nói, gương mặt nhỏ của cô đỏ lên như trái gấc chín. Suy nghĩ cô phong phú khi nào? Lại còn dùng giọng điệu lên án như thế để nói. Uyển Khanh hơi nhích người, thoát khỏi vòng tay ấm áp của hấn, cố gắng giữ khoảng cách một chút để tìm cảm giác an toàn: “Nếu như anh muốn ngủ lại vậy thì có thể ra phòng khách ngủ, tôi... không muốn ngủ cùng người khác.”

Hạ Dĩ Niên hơi chau mày, nha đầu vô ơn này bộ đáng bấy giờ sao lại khác hoàn toàn đêm mưa hôm đó thế?

“Lại đây.”- Hấn lười giờ tay ra túm lấy cô gái nhỏ đang cố dịch chuyển khoảng cách kia lại, chỉ đơn giản mở miệng ra lệnh.

Uyển Khanh lại quật cường không qua.

Hạ Dĩ Niên thở dài: “Khanh nhi, tôi thực sự rất mệt em đừng bướng bỉnh nữa. Qua đây, tôi không thích em đối với tôi xa cách như vậy.”

Hạ Dĩ Niên lúc mệt mỏi vẫn là không ngang ngạnh như thường ngày, nhưng mỗi câu mỗi chữ đều thể hiện bản chất bá đạo không cho phép mọi thứ xung quanh rời khỏi tầm kiểm soát của hấn. Giọng nói của hấn tuy rằng lộ ra vẻ mệt mỏi, nhưng giọng điệu lại ôn hòa khó thấy, trong màn đêm như là một âm thanh du dương có tác dụng mê hoặc.

Uyển Khanh cắn môi, cuối cùng chắc là do ma nhập, cô chậm rãi qua chỗ hấn ngồi xuống.

Hạ Dĩ Niên kéo cô vào lòng, lần nữa vùi đầu vào cổ cô. Uyển Khanh không dùng nước hoa, hương thơm trên người chủ yếu là do sữa tắm hoặc là tự nhiên mà ra, mà đối với loại hương thơm như hoa nhài này của cô Hạ Dĩ Niên lại vô cùng thích thú, nó có tác dụng vừa trấn an vừa kích thích. Nghĩ đi nghĩ lại một lúc, khoe môi hấn khẽ nâng lên, cọ cọ vào cổ cô.

Uyển Khanh lại cảm thấy không tự nhiên nghiêng đầu né tránh. Hạ Dĩ Niên hôm nay sao lại kì lạ như vậy, mới hai hôm trước không phải vẫn còn giữ bộ dáng như ma quỷ kia sao?

Nghĩ tới việc đó, dạ dày cô lại muốn buồn nôn.

Đột nhiên động tác của Hạ Dĩ Niên dừng lại, hấn mở mắt, ánh mắt đã không còn mệt mỏi mà thay vào đó là sự sắc bén nhìn thẳng vào cô: “Khanh nhi uống rượu?”

Uyển Khanh thật phải ngạc nhiên trước thính giác nhạy bén của Hạ Dĩ Niên, cô chỉ uống có vài ly cũng không đến mức để lại hương rượu trên người chứ? Nhưng cũng không phải là việc gì lớn, Uyển Khanh qua loa nói: “Vu An Di tổ chức tiệc ăn mừng Yunus thăng kiện, tôi chỉ uống có một chút.”

Hạ Dĩ Niên thấy cô thành thật khai báo cũng không nói gì thêm vò đầu cô một cái rồi nói: “Đi ngủ thôi.”

“Tôi, tôi vẫn là nên ngủ một mình thì hơn...”- Uyển Khanh nuốt nước bọt, càng nghĩ càng cảm thấy không ổn.

“Khanh nhi.”- Hạ Dĩ Niên gọi khẽ, cười một tiếng, ôm cô càng chặt hơn: “Muốn tự đi vào hay là tôi xách em vào?”

Uyển Khanh trừng lớn mắt, cô nghe thấy sự nguy hiểm

Uyển Khanh ngẩng đầu: “Tôi, tôi vẫn là tự đi vào thì hơn...”

Cô đâu không lại Hạ Dĩ Niên, trước mặt hấn làm gì có đường cho cô nói điều kiện, trách thì trách ai bảo hấn là đàn ông, cô có đánh cũng không đánh thắng. Hạ Dĩ Niên nắm tay cô đi vào phòng ngủ chính, hấn quen thuộc mọi ngõ ngách trong nhà cô như thể đây là nhà hấn vậy. Lúc vào tới phòng ngủ, tìm Uyển Khanh đã đập nghe rõ tiếng.

Cô vội vàng chạy tới một bên giường nằm xuống trùm kín chăn, cũng sợ hãi quay lưng về phía hấn. Hạ Dĩ Niên buồn cười nhìn bộ dáng như muốn chạy trốn dã thú của cô gái nhỏ, không khỏi khổ sở lắc đầu, đi tới bên cạnh cô nằm xuống.

Uyển Khanh cảm giác một bên giường lún xuống, hương hoặc hương nam tính ngày càng gần khiến tâm tình cô có chút bất an. Không phải Uyển Khanh nghĩ bấy bọ, tuy rằng lần trước Hạ Dĩ Niên đã ngủ cùng cô một lần rồi nhưng mà suy cho cùng lần đó cũng vì cô quá hoảng sợ nên mới ngủ cùng hấn. Còn lần này không có sấm sét nhưng cô vẫn ngủ cùng hấn... loại này có phải gọi là thân mật quá rồi không?

Nhưng mà Hạ Dĩ Niên phía sau cũng thực yên tĩnh, không chút động đậy làm cô cứ nghĩ là hấn ngủ rồi liền an tâm ngồi dậy định đi sang phòng khách ngủ. Nào ngờ vừa ngồi dậy lại bị một lực vừa đủ túm lại, phút chốc bị hấn ôm vào ngực, không thể động đậy.

“Hạ Dĩ Niên...”

“Đừng làm loạn, ngủ đi.”- Hạ Dĩ Niên nâng khoe môi: “Tôi chỉ ôm em ngủ, không làm gì khác.”

Uyển Khanh hơi cử động, bị ôm thế này cảm giác thật kì lạ.

Lại nghe thấy giọng nói nhàn nhạt của Hạ Dĩ Niên: “Nhưng nếu em cứ cử động thì tôi sẽ cho rằng em đang cầu tôi.”

Cả người Uyển Khanh lập tức cứng ngắc, ngay cả thở mạnh cũng không dám...

Qua một lúc lâu sau cũng không có động tĩnh gì, chỉ có hơi thở trầm ổn đều đặn của người đàn ông trên đầu.

Mà Uyển Khanh cũng rất nhanh thiếp đi...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Chương 48: Khanh nhi, tôi rất vui.

Buổi sáng, thời điểm không khí mát mẻ nhất trong ngày. Uyển Khanh đi tới hồ cá bỏ chút thức ăn vào rồi sau đó đi vào bếp bắt đầu làm điểm tâm. Lúc mở tủ lạnh ra thì không khỏi thờ dài, trong tủ chỉ đủ phần thức ăn dành cho ngày hôm nay, lại phải đến cử đi siêu thị rồi.

Nhưng cô... hết tiền.-.

Loay hoay cả buổi trong bếp, mùi hương của thức ăn dần dần tản ra khắp nhà.

Từ lúc biết cách nấu ăn Uyển Khanh lại sâu sắc cảm nhận hóa ra đây cũng là một loại sở thích rất có ích.

Bóng dáng của cô vô cùng chuyên chú, bình thường chắc chắn cô sẽ có lúc lơ đãng nhưng một khi bắt tay vào làm việc gì thì sẽ dành hết tâm sức cho việc đó. Từ việc đánh trứng tới nhào bột đều phải vô cùng hoàn hảo, vì quá tập trung nên không nhận ra bản thân đang bị tiếp cận...

Hạ Dĩ Niên ôm lấy cô từ phía sau, tỉ mỉ cảm lên vai cô. Uyển Khanh giật mình đánh rơi đồ đánh trứng trong tay, sau đó không vui tiếp tục cảm lên đánh trứng, mặc kệ hấn muốn làm gì thì làm, muốn ôm sao thì ôm.

Nói chung cô phát hiện thì ra bản thân mình cũng không bài xích cái ôm của Hạ Dĩ Niên như trước.

Hạ Dĩ Niên thấy cô không phản ứng, hài lòng nâng khóe môi, hấn hơi nghiêng đầu nhìn gương mặt chuyên chú của Uyển Khanh. Ánh mắt cô luôn tĩnh lặng như mặt hồ không chút gợn sóng, nhất là lúc làm việc tập trung thì lại càng toát lên vẻ lạnh lùng nghiêm túc động lòng người. Hạ Dĩ Niên không kiềm được giờ một tay cọ cọ vào mặt cô, da mặt cô mỏng tới nỗi cơ hồ có thể búng ra sữa, sờ vào thật thoải mái.

Uyển Khanh bị hấn quấy rầy, thật không thể tập trung được, cô nghiêng đầu né tránh: “Đi ra bàn ngồi đi.”

Nói ra câu này rồi, Uyển Khanh còn không thể tin nổi... cô vừa rồi là đang ra lệnh cho Hạ Dĩ Niên đó, cảm thấy bản thân thật oai phong. ❀ _ ❀

Hạ Dĩ Niên cười cười: “Khanh nhi...”

“Hả?”

“Khanh nhi...”

“Cái gì?”

“Khanh nhi...”

~_~

“Nói đi chứ.”- Cuối cùng chịu không nổi, Uyển Khanh đặt mạnh đôi đũa trong tay xuống quay lại trừng mắt với người phía sau: “Hạ Dĩ Niên, anh cũng có lúc rảnh rỗi như vậy sao?”

Hạ Dĩ Niên cười cười, không nói gì, đột nhiên giờ tay vò mạnh đầu cô sau đó đi tới ghế ăn ngồi xuống. Uyển Khanh có chút không lường trước, cô hậm hực chỉnh lại mái tóc rồi xù trên đầu rồi tiếp tục công việc chế biến thức ăn.

Cô vừa làm đồ ăn, vừa nói: “Ăn xong anh phải đưa tôi đi thăm Hạ Lão phu nhân, tôi rất lo cho bà.”

“Được.”

“Anh nói xem Hạ Lão phu nhân sao lại đột nhiên bộc phát bệnh tim? Mấy bệnh này cần phải bị đả kích mới phát tác sao? Hay là có ai chọc tức bà?”-
Uyển Khanh hơi nghiêng đầu, giọng nói nghi vấn.

Phía sau im lặng một lúc sau đó lên tiếng: “Đúng là có người chọc giận bà.”

Uyển Khanh nghe thế đập vào kệ bếp một cái, giọng đầy bức xúc: “Tôi nói mà, là kẻ nào dám chọc giận bà, anh nói đi, là tên khốn nào?”

“Là tôi.”

Uyển Khanh: “...” “Sao, sao anh lại chọc giận bà?”

Cô không quay lại nên không nhìn thấy biểu cảm của Hạ Dĩ Niên, chỉ là nghe hần nhàn nhạt trả lời: “Mấy ngày nay tôi không đến Hoàng Thịnh, mớ công việc đổ dồn lên người anh cả, anh ấy chịu không được áp lực chạy đến tìm bà ngoại tổ cáo. Bà ngay lập tức triệu tập tôi về, giảng giáo một trận bảo tôi thay anh cả tiếp nhận vị trí chủ tịch, tôi nói bản thân không có hứng thú điều hành tập đoàn nên tốt nhất vẫn là để cho anh cả đảm nhận. Bà lại nói thời gian qua tuy rằng anh cả là chủ tịch nhưng quyền điều hành chẳng phải đều rơi vào tay tôi hay sao? Tôi nói là tôi chỉ trợ giúp tạm thời mà thôi, không có ý định làm chủ tịch. Sau đó bà nói đó là cơ nghiệp của gia tộc, tôi không có quyền lựa chọn có hứng thú hay không, nói qua nói lại một hồi bà lại tức giận phát bệnh.”

Uyển Khanh quay sang đặt lên bàn hai bộ chén đĩa sau đó tiếp tục quay lại làm việc: “Tôi nói này, anh lo cái gì, anh là ma cà rồng thì sao, cũng đâu có gì gây trở ngại trong việc làm chủ tịch Hoàng Thịnh. Vì một chuyện nhỏ như vậy mà làm bà ngoại mình phát bệnh, liệu có đáng hay không?”

Cô nghe thấy tiếng cười của Hạ Dĩ Niên, có điều chắc chắn nụ cười cũng không vui vẻ gì.

“Khanh nhi, con mắt của em lúc nào cũng nhìn cuộc đời bằng một màu hồng vậy sao? Mọi chuyện nếu đơn giản như em nghĩ, sao tôi lại dấy dưa như tới tận bây giờ. Chính vì tôi không phải người thường nên không biết tương lai mình sẽ gặp phải chuyện gì, Hoàng Thịnh là tâm huyết duy nhất mà Hạ gia muốn giữ gìn, tôi không thể đem nó ra làm phép thử được.”

Uyển Khanh nghe xong, phải công nhận lo lắng này của Hạ Dĩ Niên cũng rất đúng. Không thể mạo hiểm, càng không dám mạo hiểm, đây vốn không phải tác phong của hần.

Cô im lặng đem phần sáng vừa làm xong để lên bàn sau đó cũng ngồi xuống đối diện: “Mời dùng bữa. Đây là món bánh cuốn trứng, đơn giản nhưng đậm cao.”

Hạ Dĩ Niên gấp lấy một ít bỏ vào miệng.

“Thế nào, thế nào?”- Uyển Khanh chống tay lên bàn, nhìn anh chớp chớp mắt.

Bộ dáng này hệt như con nít đợi lời khen tặng...

Hạ Dĩ Niên có chút buồn cười gật đầu: “Ngon.”

Uyển Khanh bĩu môi: “Anh không thể giữ chút mặt mũi cho tôi à?”

“Sao cơ?”

“Lần trước tôi hỏi anh nói là ‘khá ngon’ nhưng lần này chỉ có ‘ngon’, rõ ràng là muốn nói đẳng cấp của tôi hạ xuống mà.”- Chủ đề vừa rồi có chút nặng nề vì vậy Uyển Khanh muốn khéo léo chuyển đề tài giữ không khí một chút.

Hạ Dĩ Niên nghe xong nhíu mày, không biết nên khóc hay cười: “Khanh nhi, em có cần phải để ý từng chữ một thế không?”

Uyển Khanh hơi khịt khịt mũi: “Đã nấu cho ăn rồi còn không biết trân trọng.”

“Em nói gì cơ?”- Hạ Dĩ Niên nghe không rõ.

“Không có gì ạ.”- Uyển Khanh nặn ra một nụ cười dần mặt sau đó cúi đầu ăn sáng, bộ dáng thực là bằng mặt không bằng lòng.

Hạ Dĩ Niên lắc đầu: “Thật là trẻ con.”

“Gì cơ?”- Đến lượt Uyển Khanh nghe không rõ.

“Không có gì.”

Uyển Khanh: “...” (✖ ◻ ✖)

Cả hai bắt đầu chuyên tâm ăn uống, theo quy tắc ‘lúc ăn không nói chuyện’ nên cả buổi sáng đều rất im lặng. Sau khi ăn sáng xong, Uyển Khanh nhanh chóng về phòng thay đồ, cô rất cẩn thận khóa trái cửa mới an tâm chọn đồ chạy vào nhà tắm thay. Bất quá vì sợ hần đợi lâu mà cố gắng làm thật nhanh rồi chạy ra phòng khách, sau đó lại quên mất mình còn chưa cột tóc liền chạy vào phòng lần nữa lấy lược rồi chạy ra vừa chạy vừa chải đầu đem mái tóc đen cột cao lên.

Hạ Dĩ Niên ngồi ở sô pha buồn cười nhìn bộ dáng đờ đẫn chạy tới chạy lui của Uyển Khanh.

Nhìn cô như vậy hẳn là không nhịn được muốn trêu, Hạ Dĩ Niên bỏ cuốn tạp chí trong tay xuống, làm bộ dáng không kiên nhẫn: “Xong chưa, tôi không đợi nữa.”

Uyển Khanh đang xỏ vớ chân vào thì thấy bộ dáng chuẩn bị rời đi của hắn liền khẩn trương đứng lên: “Khoan đã, chờ đã...”

Cô một chân mang vớ một chân chạy, lại thành ra là nhảy lò cò tới...

Hạ Dĩ Niên nở nụ cười rất chỉ là vui vẻ đứng yên tại sô pha nhìn bộ dáng khẩn trương của cô, sau đó lại thấy cô chuẩn bị ngã sấp mặt liền nhanh chóng bước lên đỡ lấy.

Uyển Khanh được hắn ôm vào ngực sau đó đặt cô ngồi lên sô pha.

“Thật là ngốc, quá mất hình tượng.”- Hạ Dĩ Niên thấp giọng, lại không nhận ra loại giọng điệu này có bao nhiêu phần yêu chiều.

Uyển Khanh lườm hắn một cái, chẳng phải vừa rồi đều do hắn ác ý trêu cô hay sao? Cô hậm hực khom người mang vớ chân vào, lại bị bội phản bác: “Hình tượng là gì, có ăn được không? Tôi trước giờ ghét nhất là cảm giác có người đang đợi mình, mỗi lúc như vậy tôi sẽ lo người ta sẽ vì tôi chậm trễ mà nổi giận bỏ đi, vì vậy tôi thường hay luống cuống lên như thế. Anh xem, ngay cả cái vớ chân cũng không nghe lời tôi.”

Uyển Khanh chật vật, không kiên nhẫn dây vớ cái vớ chân...

Hạ Dĩ Niên lắc đầu, cười trừ, có chút hết cách với cô: “Đứa nhò này...”

Hắn ngồi xổm xuống đối diện cô, một tay nâng cổ chân cô lên, chậm rãi giúp cô đeo vớ vào.

Uyển Khanh mở to mắt, cô cảm giác cổ chân bị hắn cầm hiện giờ không có chút sức lực nào. Không hiểu sao tim lại đập nhanh như vậy...

Cô nhìn gương mặt hơi nghiêng của hắn không chớp mắt. Mái tóc đen không có keo vuốt, tùy tiện rũ xuống trán, nhìn xuống một chút là đôi mắt đen láy thâm thúy lúc nào cũng không chứa bất kì cảm xúc nào, gương mặt góc cạnh điển trai nhìn từ góc độ của Uyển Khanh càng thêm phần sắc nét.

Như là có thần giao cách cảm, Hạ Dĩ Niên đang cúi đầu cũng đột nhiên nhìn lên.

Bốn mắt chạm nhau, không ai nói lời nào...

Trong không khí dường như là có luồng điện chạy rong, không cần thận lại va vào đại não của cả hai người...

Đột nhiên Uyển Khanh thấy hắn giơ tay ra, một lúc sau trên trán cô truyền đến một trận tê tê.

Hạ Dĩ Niên bật cười kéo tay cô đứng lên: “Ngờ ngẩn cái gì, đi thôi.”

Uyển Khanh tự hỏi, vừa rồi cô có ngờ ngẩn sao? Cô cũng không biết mình rời khỏi nhà bằng cách nào, chỉ mặc cho Hạ Dĩ Niên kéo đi.

Cô theo Hạ Dĩ Niên tới gara lấy xe, lúc này Uyển Khanh mới nhận ra một chuyện, chẳng những Hạ Dĩ Niên có thể tùy ý ra vào nhà cô mà còn tự ý dùng luôn gara tư nhân của cô. Lúc vừa ngồi vào xe, Hạ Dĩ Niên có điện thoại, cô nghe thấy anh nói mấy câu.

“Đem bản báo cáo của các bộ phận trong mấy ngày qua để lên bàn tôi... Phải... giữ nguyên, đúng vậy... bản thảo tôi đã xem qua, có vấn đề rất lớn, trong vòng ba tiếng nữa nếu tôi vẫn chưa nhận được bản thảo hoàn chỉnh thì bộ phận thiết kế từ chức hết đi.”

Hạ Dĩ Niên tắt máy, chậm rãi khởi động xe.

Uyển Khanh lại không nhịn được nói: “Anh xem anh hết lòng vì Hoàng Thịnh như vậy, anh có biết mọi người sau lưng anh nói gì không?”

“Họ nói gì?”- Hạ Dĩ Niên nhàm chán trả lời câu hỏi của cô.

Uyển Khanh hơi háng giọng, dùng giọng điệu thiên hạ nói rõ từng chữ: “Cậu hai của Hạ gia lộng quyền ở Hoàng Thịnh, một tay thao túng, tùy ý quyết định, thủ đoạn ngoan tuyệt, khó mà đối phó.”

Hạ Dĩ Niên nghe xong không những không chút bị bội mà còn cười lớn: “Vậy em thì sao? Em có cảm thấy như bọn họ không?”

Uyển Khanh gật đầu: “Lúc đầu cũng có, thế nhưng bây giờ thì không còn nữa. Phải nói Hoàng Thịnh nhờ vào anh mới có thể đạt được vị trí như hiện tại, anh chính là cây đại thụ có đánh thế nào cũng không ngã được.”

Hạ Dĩ Niên dùng đèn đỏ, quay sang nhìn cô sau đó giơ tay vò đầu cô một cái, nụ cười rất vui vẻ: “Tôi có thể không ngã sao? Cái miệng nhỏ này của em hôm nay sao lại ngọt như vậy?”

Uyển Khanh nghe vậy hơi ngẩn ra một chút, sau đó thật sự rất thẳng thắn nói: “Hiện giờ Yunus đang phải nhờ vả anh, tôi biết điều một chút thì con

đường phía trước chẳng phải dễ đi hơn sao?”

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ: “Thì ra Khanh nhi của tôi ngoại trừ thông minh ra thì còn biết lúc nào nên nhún nhường lấy lòng người khác như vậy, thật không khác gì con cáo nhỏ.”

‘Anh mới là cáo’ - Uyển Khanh nuốt bốn chữ này vào miệng, sao lại đem cô so với cáo? Tưởng tượng một chút, nếu như cô và Mặt Trăng đặt gần nhau thì...

Tín hiệu đèn xanh, Hạ Dĩ Niên lại tiếp tục lái xe, hờ hững nói: “Có điều nếu muốn lấy lòng tôi thì tốt nhất thực tế một chút.”

“Thực tế?”

“Thực tế.”- Hạ Dĩ Niên nâng khóe môi, nụ cười ngày càng đậm

Đến nước này rồi, Uyển Khanh sẽ không ngu mà tròn mắt hỏi hần thế nào mới thực tế? Cô đỏ mặt quay sang cửa sổ nhìn đường phố bên ngoài...

Hạ Dĩ Niên ngày càng khiến cô khó hiểu.

Lúc xe tiến vào cửa lớn Hạ gia, vẫn y như ngày đầu khi cô tới đây, tất cả người làm đều ủa ra chào đón.

Hạ Dĩ Niên đi trước, Uyển Khanh đi sau. Cô thậm chí còn cảm nhận được ánh mắt đánh giá cùng tò mò của mấy người làm xung quanh...

Hạ Dĩ Tường ngồi trong phòng khách nghe thấy tin Hạ Dĩ Niên về thì sắc mặt có chút khó coi, theo bản năng muốn quay lưng đi lên tầng một.

“Anh cả đi đâu vậy?”

Hạ Dĩ Tường nhắm chặt mắt, sau một giây quay lại miễn cưỡng cười lớn: “Chú về rồi à? À, còn dẫn theo mỹ nhân về nữa, chào em người đẹp.”

Vừa nhìn thấy Uyển Khanh, Hạ Dĩ Tường liền đem cô ra làm bìa chữa cháy, anh muốn bước lên bắt tay với Uyển Khanh, cô cũng lịch sự giơ tay ra nào ngờ bị Hạ Dĩ Niên gạt một cái đem cô kéo qua một bên.

Cánh tay Hạ Dĩ Niên giơ ra trong không trung, có chút gượng gạo thu lại...

Hạ Dĩ Tường háng giọng: “Dĩ Niên chú...”

“Tránh ra.”

“Chú thật sự...”- Hạ Dĩ Tường định nói gì đó, nhưng thấy vẻ mặt mất hứng của thằng em trai thì cũng rùng mình bước ra chỗ khác, Hạ Dĩ Niên kéo tay Uyển Khanh đi lên tầng một.

Uyển Khanh liếc mắt nhìn hần, hỏi nhỏ: “Sao lại dùng giọng điệu đầy thuốc súng như thế?”

“Anh cả của tôi, cho dù tôi có chà đạp anh ấy thế nào, chỉ cần tôi chịu đến Hoàng Thịnh thì anh ấy chẳng biết giận là gì.”- Hạ Dĩ Niên nói

Uyển Khanh hơi nghiêng đầu nhìn sang hần: “Anh chị em trong nhà chẳng phải nên như tôi và chị gái, người lớn dạy dỗ người nhỏ sao? Sao ở nhà các người lại thành ra em trai dạy dỗ anh trai thế?”

“Vì tôi nắm được thóp của anh ấy.”

Uyển Khanh: “...”

Cô thật cảm thấy may mắn vì có một người chị gái hiền dịu như Dương Hoàng Nguyên. Kế tiếp cô thở dài, cảm thấy tội nghiệp cho Hạ Dĩ Tường...

Theo Hạ Dĩ Niên đi đến phòng Hạ Lão phu nhân, cánh cửa phòng còn chưa mở đã nghe thấy tiếng nói bên trong truyền ra...

“Hạ Lão phu nhân, làm ơn đi, bà ăn giùm cháu đi...”

“Hạ Lão phu nhân, bà mà không ăn lát nữa cậu cả và cậu hai trách phạt chúng cháu mất.”

Lại nghe thấy giọng nói già nua mang theo sự tức giận: “Ta không ăn không ăn gì hết, cút hết đi.”

Cô lại lên nhìn Hạ Dĩ Niên, chỉ thấy hần hơi nhàu mày sau đó mở cửa bước vào, Uyển Khanh cũng đi theo hần vào trong. Nào ngờ đột nhiên cô bị hần túm lấy kéo sang một bên, chẳng mấy chốc đã ngã vào ngực hần...

Xoảng... Kế sau đó là âm thanh bát vỡ...

Sau đó là giọng nói không vui của Hạ Dĩ Niên: “Ngoại, ngoại làm gì thế?”

Mà hai nữ giúp việc kia vừa nhìn thấy một cảnh này lại nghe thấy tiếng nói không vui của Hạ Dĩ Niên thì liền như nhìn thấy quỷ mà quý xuống đất: “Cậu hai, chúng tôi biết lỗi rồi, nhưng mà... Hạ Lão phu nhân nhất quyết không dùng cháo, cũng không uống thuốc, chúng tôi không có cách nào khác.”

“Có bị thương không?”- Hạ Dĩ Niên quay lại nhìn cô, giọng điệu cũng nhẹ nhàng hơn.

Uyển Khanh lắc đầu, sau đó mới nhìn lại, chỗ cô đứng khi nãy đã là một chén cháo vỡ tan tành... Cảm thấy thật may mắn, nếu không có Hạ Dĩ Niên nhanh tay thì cô đã bị chén cháo nóng này hủy dung rồi...

Hạ Lão phu nhân đứng hình vài giây, rồi lại kêu lên: “Trời ạ, Uyển Khanh, con có sao không? Nào, mau qua đây bà xem...”

Uyển Khanh gạt tay Hạ Dĩ Niên ra nhanh chóng chạy đến bên giường ngồi xuống: “Con không sao, Hạ Lão phu nhân khỏe chưa ạ?”

“Khỏe rồi khỏe rồi... ta cứ tưởng Dĩ Niên nó đi vào một mình, ai ngờ còn dẫn theo cháu, suýt chút nữa làm cháu bị thương rồi. Thật sự không sao chứ, không bị cháu làm bỏng chứ?”- Hạ Lão phu nhân đau lòng lật cô qua lại xem một lượt.

“Cháu không sao thật mà.”- Uyển Khanh cảm thấy ấm áp vô cùng, đối với bà vô cùng hiếu kính: “Tại sao bà lại không ăn cháo? Không ăn làm sao mà khỏe được ạ?”

Hạ Lão phu nhân nghe thấy thế liền gật đầu lia lịa: “Uyển Khanh nói đúng, ta ăn ta ăn là được rồi.”

Hạ Dĩ Niên thờ dãi hết cách, nhìn sang hai nữ giúp việc kia: “Ra ngoài chuẩn bị phần ăn mới đi.”

“Dạ...”- Cả hai như được ân xá, nhanh chân chạy khỏi gian phòng nguy hiểm này.

“Uyển Khanh, sao lại ốm thế này, mới có mấy ngày mà ốm quá...”- Hạ Lão phu nhân vỗ nhẹ mặt cô, nhìn thấy cô gái nhỏ này tự nhiên bà quên luôn cả giận.

Uyển Khanh mỉm cười: “Con nghe nói bà thích chơi cờ nhảy nên có lên mạng tìm hiểu cách chơi, đợi sau khi bà tỉnh lại chúng ta quyết đấu một phen, thế nào?”

“Cờ nhảy thì chỉ việc nhảy thôi, có gì khó đâu mà phải học. Được, ta phải khỏe lại để đấu với cháu.”

Hạ Dĩ Niên đứng một bên, ý cười đọng trong ánh mắt. Nhìn một cảnh này trong lòng hẳn lại có cảm giác mềm mại khó tả, cứ như có một thứ gì đó quét qua, đem tất cả lạnh giá xua đi.

“Uyển Khanh, ta không muốn gặp tên nhóc kia.”

Cảm giác mềm mại vừa rồi ngay lập tức biến đi đâu mất.

Uyển Khanh bật cười quay sang Hạ Dĩ Niên: “Anh ra ngoài đi, để tôi ở đây với bà.”

Hạ Dĩ Niên thờ dãi lắc đầu, biểu cảm vô cùng hết cách, ai bảo hẳn làm bà ngoại đại nhân giận để bây giờ phải chịu ghê lạnh như thế này.

“Bà phải ăn rồi uống thuốc, không được bỏ cử đâu đấy.”

Hạ Lão phu nhân nhìn sang chỗ khác.

Uyển Khanh cố gắng nhịn cười.

Hạ Dĩ Niên quay lưng đi khỏi.

Lúc trong phòng chỉ còn hai bà cháu, cô nắm lấy bàn tay của Hạ Lão phu nhân, thân thiết nhìn bà: “Hạ Lão phu nhân, bà đừng tức giận như thế, Hạ Dĩ Niên suy cho cùng cũng là quan tâm bà thôi.”

Hạ Lão phu nhân cao giọng: “Quan tâm? Quan tâm tới nỗi đem bà lên giường bệnh thế này đây, bà đã nói bao nhiêu lần rồi, nói như tụng kinh, nói như cái máy mp3 bên tai nó không dưới tám mươi lần. ‘Dĩ Niên à, Dĩ Tường nó không có nặn mà với Hoàng Thịnh, tốt nhất con nên đảm nhận vị trí chủ tịch đi, như vậy bên ngoài sẽ không nói ra nói vào cậu cả là chủ tịch bù nhìn còn cậu hai lộng quyền ý thế. Con có biết người bên ngoài nói khó nghe thế nào hay không? Họ nói hai anh em nhà Hạ gia bất hòa, em trai mưu đồ hãm hại anh trai để chiếm lấy vị trí chủ tịch của Hoàng Thịnh. Thanh danh nhà chúng ta còn để ở đâu nữa.’ Ta nói đến thế, nói kham cả cổ môi cả lưng, vậy mà trước sau nó vẫn cứng đầu một câu ‘con không có hứng thú’ Nếu không phải từ nhỏ cha mẹ bà lão này gia giáo kỷ lưỡng thì ta sớm đã chửi thề rồi.”

Uyển Khanh buồn cười lại cố nín lại, cô vỗ nhẹ lưng bà: “Nào, nào đừng giận đừng giận nữa...”- cô đem ly nước lại đưa cho bà, Hạ Lão phu nhân nhận lấy uống ừng ực một hơi. Uyển Khanh lại nhẹ nhàng nói: “Hạ Lão phu nhân, thật ra con thấy chuyện này cũng không thể trách Hạ Dĩ Niên. Là do bà không thường xuyên đến Hoàng Thịnh nên không biết, lúc làm việc bản tính của Hạ Dĩ Niên khá là lộng quyền, lại tàn nhẫn không nói lý lẽ, nhiều lần những phương án anh ấy đưa ra đều muốn dồn đối phương vào thế phá sản, bà nói như vậy có phải thất đức lắm không?”

Hạ Lão phu nhân nghe xong thì hơi nhướng mắt nghi hoặc: “Thật sao? Nam mô a di đà phật, bà lão đây theo quan âm sao thằng cháu lại thất đức như thế?”

Uyển Khanh gạt đầu, bày ra thái độ cực kì đáng tin: “Người bên ngoài dùng tám chữ để hình dung về Hạ Dĩ Niên, bà có biết đó là gì không?”- Hạ Lão phu nhân lắc đầu, Uyển Khanh lại nói: “Chính lại Hạ Dĩ Niên chỉ có con đường đường bị ‘vất kiệt tài chính, hủy hoại thân thể.’”

Hạ Lão phu nhân che miệng kinh ngạc.

Uyển Khanh lại nói: “Nhưng mà bà yên tâm, những kế sách tuyệt vời đó của anh ấy đến cuối cùng cũng bị chặn lại, giảm bớt cho anh ấy và Hạ gia một phần tội nghiệt. Là vì sao, là vì Hạ Dĩ Niên không có quyền quyết định bằng Hạ Dĩ Tường, Hạ Dĩ Tường là người sáng suốt nhất, ngồi ở nơi cao nên vừa nhìn thấy ý tàn nhẫn trong mỗi phương án của Hạ Dĩ Niên đều trực tiếp gạt bỏ. Có lần cháu còn nghe thấy Hạ Dĩ Tường dạy bảo Hạ Dĩ Niên ‘Dĩ Niên à, làm người phải từ bi một chút, không nên ép người ta vào đường cùng.’”

Hạ Lão phu nhân đập tay một cái: “Đúng, dạy rất đúng.”

Nụ cười bên mọi Uyển Khanh càng đậm hơn, cô nhẹ nhàng đảm vai giúp bà: “Bà thử nghĩ xem, Hạ Dĩ Niên trước giờ tuy rằng chỉ đứng ở sau âm thầm điều hành Hoàng Thịnh hiệu quả thu về lại rất tốt, nhưng nếu cho anh ấy lên làm chủ tịch vậy thì lúc đó anh ấy chính là người tối cao nhất, mọi quyết định của anh ấy còn ai có thể đứng ra ngăn cản nữa? Vì vậy lúc ấy chẳng khác gì một hôn quân, sẽ gây ra rất nhiều tội nghiệt. Vì vậy cháu thấy, vẫn là nên duy trì cục diện hiện giờ không phải ổn hơn sao?”

Hạ Lão phu nhân nghe xong, ngẫm nghĩ một lúc rồi gạt đầu: “Uyển Khanh nói thật có lý, sao ta lại không nghĩ tới việc này nhỉ? Đúng vậy, vẫn là nên như bây giờ, kéo lại để thăng cháu kia hủy hoại phúc đức của ta.”

...

Mà lúc này ở bên ngoài cửa phòng, Hạ Dĩ Tường tức đến mức dậm chân rầm rầm: “Hạ Dĩ Niên, chủ làm vậy là có ý gì? Đem người phụ nữ của chú tôi đây, ý vào bà ngoại thích cô ấy thì giờ trò à?”

Hạ Dĩ Niên khoanh tay đứng một bên dựa vào tường, từ đầu mày cuối mắt đều là ý cười.

Hạ Dĩ Tường lại không bình tĩnh được như thế: “Cô gái kia vừa rồi trước mặt bà ngoại tâng bốc tôi như thế rõ ràng là muốn dùng cộc gỗ đóng tôi dính với cái ghế chủ tịch mà. Hạ Dĩ Niên, bản thân chú không tầm thường rồi thì thôi đi sao lại lựa trúng người phụ nữ cũng không tầm thường như thế hả?”

Lạy chúa! Khoảng thời gian sắp tới anh phải sống thế nào đây? Trong nhà đều là nhân vật không tầm thường cũng không được... bình thường.

Lúc này hai nữ giúp việc kia cũng đem phần cháo mới tới, nhìn thấy Hạ Dĩ Niên và Hạ Dĩ Tường thì vội vàng cúi người, Hạ Dĩ Niên giơ tay ra hiệu bảo bọn họ vào trong.

“Không được, anh phải vào nói cho rõ.”- Hạ Dĩ Tường cũng định theo hai nữ giúp việc kia vào.

“Nếu anh muốn làm bà ngoại bộc phát bệnh nữa thì cứ vào đi.”- Hạ Dĩ Niên không nhanh không chậm, lời vừa nói ra đem bước chân của Hạ Dĩ Tường kèm lại.

Hạ Dĩ Tường chỉ tay: “Chú...chú... tôi cũng có bệnh tim đấy, chú đừng có chọc tôi giận.”

Hạ Dĩ Niên ngược lại rất bình tĩnh: “Tám chữ ‘vất kiệt tài chính, hủy hoại thân thể’ này chẳng phải cũng từ miệng anh mà ra sao? Anh còn ở đó oan ức cái gì?”

“Chú...chú...tôi, tôi tức chết, mau gọi cấp cứu, mau lên...”- Hạ Dĩ Tường cơ hồ không hít thở nổi nữa vội vàng loạng choạng rời đi, nếu có thể thật muốn đâm cho thẳng em trai lý sự này của mình một đâm.

Nhưng anh không có ngu, đâm nó để bị hồ sơ đề chết à?

Hạ Dĩ Niên bật cười, lại nghĩ tới những gì vừa nghe thấy.

Thú vị, hẳn cảm thấy cô gái nhỏ của hắn ngày càng thú vị. Cô những biết tính kẻ người khác mà còn biết bịa chuyện, có thể bịa ra một câu chuyện dài như thế, hơn nữa lý lẽ lại còn rất hùng hồn. Hạ Dĩ Niên không nhìn thấy biểu cảm lúc nói của Uyển Khanh nhưng chỉ cần đứng bên ngoài nghe ngữ điệu của cô hẳn cũng đoán ra cô diễn đạt tới mức nào.

Nói dối mà trôi chảy như thế, thật không khác gì con cáo nhỏ.

Vô cùng thông minh, những lời nói kia tuy rằng ngoài mặt là đim hắn xuống nâng Hạ Dĩ Tường lên nhưng mà Hạ Dĩ Niên hiểu rõ, cô là đang giúp hắn.

Một cảm giác khó diễn tả dâng lên trong lòng, Khanh nhi cứ như vậy hẳn thừa nhận là đối với cô càng thêm yêu thích.

Lúc cùng Hạ Dĩ Niên trở lại xe, Uyển Khanh có chút thắc mắc tại sao thái độ của Hạ Dĩ Tường đối với cô lại khác xa lúc cô mới vào nhà thế? Lại nhìn thấy vẻ vui vẻ trên mặt Hạ Dĩ Niên thì đoán ra ngay là hai anh em nhà họ đứng nghe lén ngoài cửa. Nghĩ vậy cũng không giấu diếm làm gì, Uyển Khanh quay sang hỏi: “Anh xem, tôi như vậy có tính là lừa gạt người lớn không?”

Hạ Dĩ Niên cười: “Chánh án em còn dám gạt, nhiều đây ăn nhầm gì.”

“Anh còn nói...ây da...”- Uyên Khanh nhất thời kích động quá mà đập mạnh tay lên thành ghế lái phụ, sau đó ôm tay nhấn mặt.

Hạ Dĩ Niên lắc đầu, đột nhiên giờ tay nắm lấy tay cô: “Đứa ngốc này...”

Hắn nhẹ nhàng xoa xoa lòng bàn tay của cô, động tác tự nhiên hết sức tự nhiên... cứ như thể đó là tay của hắn vậy.

Cảm giác nhột nhột trong tay khiến cô rung động.

Uyên Khanh cảm thấy đại não mình như bị ai đánh mạnh làm mờ mờ rồi nên mới nhất thời sững sờ nhìn hắn, cả buổi như bị điểm huyết mà không nói được lời nào. Sau đó mới hít sâu, phải bình tĩnh, mày rồi cái gì?

Cô đem tay của hắn đặt lại cần gạt, dùng giọng điệu nghiêm túc: “Lúc lái xe, tay nhất định phải để đúng chỗ, nếu không sẽ rất nguy hiểm đấy ạ.”

Hạ Dĩ Niên nghe vậy cũng chỉ cười nhạt: “Tôi sẽ sâu sắc ghi nhớ điều này, cảm ơn vua tốc độ đã chỉ bảo.”

Uyên Khanh phì cười: “Thật không thể tin nổi, anh mà cũng biết nói đùa nữa à?”

Hạ Dĩ Niên im lặng, đánh tay lái vào con đường lớn. Thời điểm này là buổi sáng nên đường khá vắng vẻ. Đây là điều đặc trưng ở thành Bách Nhật, ở đây đều là người làm cho nhà nước và tập đoàn lớn nên đa số đều hoạt động theo giờ hành chính, khoảng thời gian từ 7 giờ đến 11 giờ trưa và 1 giờ đến 4 giờ chiều ở ngoài đường sẽ đặc biệt vắng vẻ, thỉnh thoảng cũng chỉ có một vài chiếc xe con chạy qua.

“Khanh nhi, tôi rất vui.”

Uyên Khanh đang nhìn ra ngoài cửa sổ thì nghe bên tai vang lên giọng nói trầm thấp của Hạ Dĩ Niên, cô quay lại, hắn vẫn không nhìn cô, nhưng môi lại mỉm cười.

Uyên Khanh không hiểu sao cũng vui lây.

Cô nhìn sang siêu thị ở ngã tư đường, nhanh chóng chỉ tay về phía đó: “Hạ Dĩ Niên, ghé siêu thị, ghé qua siêu thị đi.”

Hạ Dĩ Niên hơi nhíu mày nhưng vẫn cho xe chạy về phía siêu thị.

“Ở nhà hết thức ăn rồi, tôi phải vào siêu thị mua đồ.”

Hạ Dĩ Niên nhìn sang đồng hồ đeo tay: “Tôi có việc gấp phải trở về Hoàng Thịnh, không đưa em về được.”

Uyên Khanh phát tay một cái: “Tôi có chân có tay, cần gì anh đưa về. Có điều...”- Cô hơi liếm môi, không tự nhiên nhưng vẫn đưa mắt nhìn sang Hạ Dĩ Niên cười hi hi.

“Muốn cái gì?”- Hạ Dĩ Niên nhìn cười nhìn bộ dáng của cô.

Uyên Khanh chớp chớp mắt: “Tôi có chân có tay nhưng không có tiền...”

Hạ Dĩ Niên nhìn cô không chớp mắt.

Uyên Khanh dờ khóc dờ cười đánh vào vai hắn một cái: “Anh đừng nhìn tôi như thế, cậu hai, anh ăn ở nhà tôi thì phải trả tiền có đúng không? Chưa kể tiền ăn, tiền giường cũng phải tính đấy, tôi đây lấy giá khách sạn năm sao, không nhẹ tiền đâu đó.”

Hơn nữa vừa rồi tôi vừa mới ở trước mặt ngoại anh dàn xếp ổn thỏa, chiếu theo lý mà nói thì anh phải bồi tiền cho tôi thật tốt nha.

Hạ Dĩ Niên có chút không thờ nổi, Khanh nhi có phải là xem quá nhiều phim hành động Mỹ rồi không? Sao giọng nói cứ như lưu manh đang tổng tiền như thế?

Hạ Dĩ Niên hơi cử động, lấy trong túi áo ra một cái ví da màu đen, Uyên Khanh để ý nhìn thấy cái ví rất dày, quả thật là đại gia nha...

“Nhìn chằm chằm ví của người khác là hành động mất lịch sự đấy.”- Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt nói.

Uyên Khanh bĩu môi, sau đó lại cười hi hi: “Cậu hai, anh có nhiều thẻ quá hả?”

Hạ Dĩ Niên không nói, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng đưa cho cô. Uyên Khanh nhanh chóng nhận lấy, cười nói: “Anh có nhiều thẻ như vậy có phải một thẻ đưa cho một cô không?”

Hạ Dĩ Niên hơi nhướng mày: “Những thẻ còn lại là tiền dùng để phát lương cho nhân viên, em có hứng thú muốn trở thành tội nhân của ba ngàn nhân viên trên dưới Hoàng Thịnh không?”

Uyên Khanh lè lưỡi, cần gì phải nghiêm trọng như thế, cô cũng đâu có tham lam tới vậy.

Chiếc lưới phướn hồng vô ý đưa ra, đầu lưới trơn ướt nhẹ nhàng lướt qua cánh môi nhìn vô cùng mê người. Ánh mắt Hạ Dĩ Niên có chút âm u, hẳn là đàn ông không phải hòa thượng, dĩ nhiên đối với kích thích trước mắt sẽ nảy sinh ham muốn nguyên thủy nhất.

Nghĩ là làm, Hạ Dĩ Niên giờ tay bắt lấy gáy cô kéo về phía mình.

Uyển Khanh chưa kịp phòng bị đã cùng hắn kề môi.

Hạ Dĩ Niên nhanh chóng cạy mở hàm răng, tiến vào vây lấy cái lưỡi nhỏ mê người. Nụ hôn từ mãnh liệt trở nên bá đạo vây lấy, không cho cô chút đường thối lui nào.

Hơi thở của Uyển Khanh hỗn loạn, tự nhiên lại bất ngờ bị hôn khiến cô mở to mắt không biết làm gì.

“Nhắm mắt lại.”- Hạ Dĩ Niên khẽ buông môi cô ra, ánh mắt đen lấy dọa người, giọng nói khàn khàn vô cùng bắt tai.

Nhưng giọng nói đó, ánh mắt đó khiến cô khẩn trương nhanh chóng nhắm chặt hai mắt.

Hạ Dĩ Niên lần nữa hôn xuống, dùng lưỡi của hắn phác họa hình dáng đôi môi cô, sau đó tiến vào bên trong, lần nữa vây lấy, mạnh mẽ mút vào. Hương vị ngọt ngào nơi đầu lưỡi khiến hắn càng thêm tham lam, không muốn rời khỏi.

Đầu óc Uyển Khanh hoàn toàn trống rỗng, bị hắn hôn tới không còn sức lực. Hơi thở của hai người hòa làm một, nhất thời không thể phân biệt là của ai.

Bàn tay của Hạ Dĩ Niên lại không thành thực mà men theo cái eo nhỏ luồn vào trong áo, hắn khẽ mở mắt lướt qua chút chân chừ rồi trực tiếp phủ lên nơi mềm mại trước ngực Uyển Khanh.

Cả người Uyển Khanh căng cứng, mở to mắt, lạy chúa, đây là siêu thị đông người qua lại, hắn ... Không lẽ hắn muốn ngay tại đây?

“Đừng... không được, Hạ Dĩ Niên...”- Uyển Khanh cắn răng, khó khăn nói từng chữ một, loạn rồi loạn rồi... “Chẳng phải anh nói có việc ở Hoàng Thịnh hay sao?”

Hạ Dĩ Niên buông cô ra, hơi thở có chút nặng nề.

Uyển Khanh nhanh chóng nép vào cửa xe, vỗ ngực mình, cô suýt chút bị nữa là bị nuốt sống rồi.

Hạ Dĩ Niên ngồi thẳng lại ghé lái, nhắm mắt thở dài một tiếng như đang đè nén thứ gì đó trong người. Sau đó quay sang nhìn cô, Uyển Khanh thấy hắn quay sang nhìn mình thì rút người một cái.

Hạ Dĩ Niên không khỏi cười khở.

“Mật khẩu thẻ là ngày sinh của tôi, 2312.”

Uyển Khanh gật đầu, lại hỏi: “Hai mươi ba tháng mười hai, anh sinh ngày Noen à?”

Hạ Dĩ Niên gật đầu, giờ tay vỗ đầu cô: “Đi đi.”

Uyển Khanh gật đầu, mở cửa xe bước xuống, lúc chân chạm đất cô còn suýt không có lực để đứng...

...

Siêu thị đông người, Uyển Khanh vừa đẩy xe vừa đưa mắt tìm đồ ăn. Uyển Khanh có một thói quen đó là mua cái gì thì phải đọc kỹ phần thành phần chính, chỉ cần có ít Cacbohydrat là được. Chính vì thói quen này mà thời gian chọn lựa của cô gấp hai lần người thường, lúc trước chị gái cô không biết còn nghĩ rằng cô mắc chứng khó khăn lựa chọn.

Nhưng không sao, bây giờ chỉ mới chín giờ sáng, thời gian còn nhiều tha hồ cho cô mua sắm. Uyển Khanh đi qua từng gian hàng một cách chậm rãi, ngoài mua thức ăn thì cô còn tranh thủ mua luôn sản phẩm dưỡng da và mỹ phẩm khác. Nói chung thì tiền cũng vô cùng nhiều, cô cũng không cần tiết kiệm.

Lúc này điện thoại của Uyển Khanh reo lên, là Vu An Di.

“Uyển Khanh, cô đang ở đâu đấy?”- Vu An Di hình như là đang chạy xe ngoài đường.

Uyển Khanh vừa cầm bộ mặt nạ lên xem vừa trả lời: “Đang ở siêu thị, có chuyện gì không?”

“Không có gì, tôi chỉ là muốn đến nhà cô ngồi một lúc, nhà cô ở đâu? Cho địa chỉ đi.”

“Khu Đông An số nhà 11” – Còn lâu cô mới nói ra, Uyển Khanh hơi cau mày: “Có gì thì nói đi, tôi không thích người khác tới nhà tôi.”

Thái độ này của Uyển Khanh dứt khoát mà lạnh lùng, hờ hững và vô cùng xa cách.

Vu An Di im lặng một lúc, chắc là bị cô làm cho sợ rồi, sau đó mới nhẹ giọng: “Uyển Khanh, thực ra mấy lời tôi nói hôm đó không có ý xấu gì, cũng không phải nghĩ ngờ cô, cô có thể đừng giận tôi được không?”

“Tôi không giận cô.”

“Thật?”

“Thật.”- Uyển Khanh nhàm chán trả lời.

Vu An Di hơi im lặng một chút rồi lên tiếng: “Vậy vấn đề bộ trang sức kia... cô có thể nói cho tôi biết kế hoạch lần này hay không?”

Uyển Khanh suy nghĩ một chút, quả thật chuyện này về tình về lý đều nên kể lại cho Vu An Di nghe: “Được, nhưng bây giờ không tiện lắm, tôi đang ở ngoài đường. Cô gửi email của cô qua đi, tí nữa tôi sẽ gửi qua cho, sau khi xem xong cô có thể đem cho mẹ nuôi tôi xem.”

“Được, bà Dương vừa mới nhắc cô xong, nói sao lúc này không thấy cô.”- Vu An Di nhẹ nhõm hơn, nói chuyện cũng vui vẻ.

Uyển Khanh cười khê: “Tôi sẽ thu xếp về thăm bà.”

Lúc này mãi lo nói chuyện điện thoại, Uyển Khanh không chú ý tới phía trước có người, cô đi tới và chạm phải người đó khiến bộ mặt nạ trong tay rơi xuống đất. Uyển Khanh hơi nhúu mày định nhặt lên thì một đôi tay đã nhanh hơn cô, giúp cô nhặt đồ lên.

“Xin lỗi...”- Người đó cũng lịch sự nhìn cô nói xin lỗi nhưng ngay sau đó liền sùng sốt: “Trần Trần?”

Nhìn người trước mặt, ánh mắt Uyển Khanh chợt sáng rồi lại tối đi, tâm tình cũng dần thấp thòm, cô mỉm cười nói vào điện thoại: “Xin lỗi tôi có việc.”

Sau đó ngừng cuộc nói chuyện với Vu An Di, bỏ điện thoại vào túi xách, cười khê nhìn người kia: “Anh Trường Bách.”

“Trần Trần...”- Triệu Trường Bách đứng trước mặt, không thể tin nổi cũng không dám chớp mắt cứ như sợ cô gái này sẽ biến mất, anh giờ tay khê chạm vào mặt cô.

Uyển Khanh nhúu mày, khéo léo xoay người né tránh bàn tay anh: “Anh làm gì?”

Triệu Trường Bách túm lấy tay cô, giọng nói có chút gấp rút: “Trần Trần, là em sao? Thật sự là em sao?”

Lúc này ở phía xa, một giọng nói nữ tính truyền đến: “Trường Bách.”

Uyển Khanh hơi nghiêng đầu nhìn sang, sau đó cũng không có biểu cảm gì, chỉ cảm giác thấy Triệu Trường Bách vì tiếng gọi kia mà vô thức buông lỏng tay cô ra. Uyển Khanh cũng rút tay lại, lui ra sau vài bước.

Era đi tới, kinh ngạc nhìn cô rồi lại mỉm cười: “Trần Trần, thật trùng hợp.”

Uyển Khanh nhìn xuống túi đồ trong tay nàng ta, trên đó khắc tên thương hiệu của một nhãn hàng áo cưới: “Đi mua đồ cưới à?”

“Phải, Trần Trần, chúng tôi sắp kết hôn.”- Era cười, nhưng Uyển Khanh nhìn ra rất rõ nàng ta đang cười gượng.

Cũng phải, nhìn thấy chồng của mình cùng tình cũ túm túm kéo kéo, có cô gái nào không khó chịu?

Uyển Khanh quay sang tiếp tục lựa chọn mặt nạ, tỏ ra hồ hững nói: “Có định mời tôi không?”

Triệu Trường Bách nhìn cô, trong ánh mắt đều là chân tình...

Era hơi ngạc nhiên, nhưng sau đó nhanh chóng nói: “Được, cô đến thì tốt quá.”

Uyển Khanh thở dài: “Chúc hai người hạnh phúc, có thiệp mời thì cứ gửi đến Lôi gia, tôi nhất định tới tham dự.”

Cô quay đi, chuẩn bị ra quầy tính tiền.

“Trần Trần...”- Triệu Trường Bách bất ngờ gọi cô, Uyển Khanh dừng lại, anh nhúu mày khó tin: “Em nói... Lôi gia?”

Uyển Khanh quay đầu, mỉm cười rất thân nhiên: “Phải, tôi là Lôi Uyển Khanh.”

Nói xong câu đó, cô quay người nhanh chóng đã rời khỏi.

Thật ra mà nói đối với Triệu Trường Bách cô cảm thấy vô cùng áy náy, cũng không biết rõ vì cái gì mình lại áy náy. Chỉ là lúc gặp lại bất giác muốn tỏ ra thân nhiên cùng xa cách một chút, không phải cô trách hay hận anh, anh nói đúng, Uyển Khanh không có tư cách hận anh bởi vì từ đầu cô căn bản chỉ yêu cái cách mà anh dùng để đối xử với cô thôi. Cô căn bản không yêu anh, thì lấy đâu ra tư cách hận?

Lúc tính tiền ở quầy, nhân viên nhìn cô hỏi: “Chị tính bằng tiền mặt hay thẻ ạ?”

Uyển Khanh mỉm cười nhẹ: “Thẻ, mặt khẩu 2312.”

Nhân viên nhận lấy sau đó bắt đầu tính tiền.

Bất quá số tiền này thật lớn cho việc đi siêu thị .-. gần bảy chữ số?

Uyển Khanh cảm thấy lần này có lẽ mình xuống tay hơi nặng...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 50: Chương 49: Khanh nhi, ma quỷ yêu em [H]

Uyển Khanh hai tay xách hai túi đồ lớn kèn càng từ siêu thị tới tiểu khu nơi Âu Giãn Tinh sống. Đã nhấn chuông qua năm phút, vậy mà không có dấu hiệu ra mở cửa. Uyển Khanh lấy điện thoại ra gọi vào số Âu Giãn Tinh, tiếng chuông dài đẳng đẳng vang lên cả buổi trời cũng không ai nghe máy, cô nhủ mấy định tắt điện thoại thì nghe được tiếng chuông điện thoại của Âu Giãn Tinh vọng ra từ bên trong nhà.

“Chị Giãn Tinh, Chị Giãn Tinh.”- Uyển Khanh đập cửa, cô linh cảm có chuyện không may liền lấy chìa khóa trong túi xách ra. Cũng may là Uyển Khanh trước giờ có thói quen sâu chuỗi tất cả chìa khóa lại thành một chùm nhỏ rồi bỏ vào một chỗ, lúc trước lúc rời khỏi nhà Âu Giãn Tinh cô cũng quên không giao lại chìa khóa nhà cho nàng.

Cửa rất nhanh mở ra, Uyển Khanh ném hai túi đồ lên sofa rồi chạy vào nhà tìm kiếm, lúc mở cửa phòng ngủ ra thì thấy Âu Giãn Tinh đang nằm trên giường, cô vội vàng chạy tới gọi to: “Âu Giãn Tinh, chị mở mắt ra đi, Âu Giãn Tinh...”

Đầu mày Âu Giãn Tinh hơi nhíu lại, có lẽ vì bị làm phiền nên không thể tiếp tục ngủ nữa, một lúc sau chậm rãi mở mắt ra: “Uyển Khanh?”

Uyển Khanh thở dài một tiếng, hết sức lực ngồi lên giường: “Chị ngủ gì mà say thế, em còn tưởng xảy ra chuyện gì rồi.”

Âu Giãn Tinh ngồi dậy: “Đã mấy giờ rồi?”

Uyển Khanh nhìn đồng hồ treo tường: “Mười một giờ trưa. Chị đã ăn gì chưa?”

“Chị ngủ từ lúc chín giờ tối ngày hôm qua, chắc do tác dụng của thuốc ngủ, vẫn chưa ăn gì.”- Âu Giãn Tinh hơi cười.

“Chị uống thuốc ngủ sao? Khó ngủ à?”

“Ừ, gần đây khó ngủ.”

Uyển Khanh thấy Âu Giãn Tinh đứng lên đi ra phòng khách thì cô cũng đi theo, sau đó xách hai túi đồ ăn vào nhà bếp: “Em có mua một số đồ ăn tối này, chị nhớ ăn uống gi đi, vết thương vừa khỏi không thể cứ uống thuốc ngủ mãi được.”

“Em chẳng phải cũng bị thương sao, sao lại ra ngoài?”

Uyển Khanh từ bếp đi ra sofa ngồi xuống: “Cũng không có gì.”- Uyển Khanh chuyển đề tài: “Chị Giãn Tinh, thực xin lỗi, tự nhiên lại khiến chị bị lôi vào vụ này.”

Nhớ tới cảnh lúc đó Âu Giãn Tinh suýt bị đám người man rợ kia hành hạ, Uyển Khanh lập tức cảm thấy vô cùng tội lỗi. Âu Giãn Tinh tốt như vậy, từ lúc gặp cô này giờ đều hỏi thăm ân cần, không có dấu hiệu xa cách nào càng khiến Uyển Khanh áy náy không thôi.

“Không sao đâu, em không cần áy náy như vậy, chúng ta là chị em tốt.”- Âu Giãn Tinh cười cười.

“Phải, chị em tốt thì chị em tốt nhưng mà tính tình em trước giờ đâu ra đó rõ ràng, lần này chị bị em liên lụy, xem như em nợ chị một ân tình, sau này chị cần nhất định sẽ trả đủ.”

Âu Giãn Tinh nghe thấy vậy, đưa mắt im lặng nhìn cô một lúc lâu. Gương mặt xinh đẹp của nàng khắc lên vài phần do dự, nhưng cuối cùng lại bị thay thế bởi ánh mắt kiên định: “Thật sự là sẽ trả đủ?”

Uyển Khanh cảm thấy kì lạ, nhưng vẫn gật đầu.

“Nếu chị muốn mạng của em thì sao?”

Lần này đến Uyển Khanh im lặng bất động nhìn nàng.

Âu Giân Tinh thấy vậy, giọng càng thêm khẩn trương: “Uyển Khanh, ở thời điểm thích hợp, hãy giao tính mạng của em ra, có được không?”

Uyển Khanh trầm mặc một lúc, sau đó gật đầu: “Được.”

...

Buổi tối, không khí trở nên lạnh đi...

Uyển Khanh pha chút cà phê nóng rồi trở lại phòng khách, kể từ lúc bên ngoài trở về cô đều tập trung vào công việc, thoát một cái trời đã tối từ lúc nào không hay...

Chín giờ, đã muộn như vậy. Uyển Khanh siết chặt ly cà phê trong tay, cô không muốn ngủ chút nào.

“Uyển Khanh, ở thời điểm thích hợp, hãy giao tính mạng của em ra, có được không?”

Trong đầu lại vang lên câu nói ban sáng của Âu Giân Tinh. Uyển Khanh có chút rối loạn, mạng của cô thật sự ngăn ngại như vậy sao? Nhưng nếu đây là số phận, cô cũng không muốn cãi lại, vốn dĩ sinh mạng của cô đã kết thúc hai tháng trước rồi, bây giờ ông trời cho cô sống lại là để cô phục hưng Yunus, chính vì vậy Uyển Khanh cô phải cố gắng hết sức trước khi cái gọi là ‘thời điểm thích hợp’ kia đến, đem Yunus lần nữa huy hoàng trở lại.

Uyển Khanh thờ dài, để ly cà phê xuống bàn đi vào phòng sách. Đã lâu rồi cô không vào nơi này, cũng chẳng có thời gian để vào đây. Phòng sách là nơi lúc trước cô ở nhiều nhất, đơn giản là chỉ có ở đây cô mới có thể vẽ nên những bức tranh mà mình muốn. Uyển Khanh đi tới giá vẽ, bức tranh trên đó vẫn còn đang nguệch ngoạc nét phác thảo mà hai tháng trước ‘Dương Anh Thi’ vẫn chưa kịp hoàn thành.

Bây giờ nhìn lại, chính cô cũng quên mất lúc đó mình muốn vẽ cái gì.

Uyển Khanh giờ tay xé đi bức họa còn đang dang dở kia sau đó cầm lấy cọ lớn lên, hướng về phía thành phố sáng đèn bên dưới, chậm rãi vẽ lên từng nét một.

Thời gian hoàn thành một bức tranh đối với cô cũng là một trải nghiệm thú vị, cô thích sự kiên nhẫn của bản thân, thích chính tay mình vẽ lên những điều mình muốn. Chỉ đáng tiếc lúc trước mẹ cô không tán thành sở thích này của cô, bà cho rằng cô nên dành tâm trí của mình cho Yunus, vì vậy mọi hành động vẽ tranh của Uyển Khanh chỉ diễn ra sau lưng mẹ mình.

Lúc quá chú tâm, Uyển Khanh đặc biệt sẽ không thể để ý đến xung quanh.

Lúc này Hạ Di Niên vừa về tới, nhìn xung quanh một vòng lại không thấy bóng dáng cô đâu, trùng hợp nhìn sang cánh cửa khép hờ ở phòng sách thì bước tới. Đập vào mắt hắn chính là hình ảnh cô gái nhỏ có gương mặt yên tĩnh đang chuyên chú vẽ tranh, đứng trước giá tranh, thần sắc của Uyển Khanh cực kì nghiêm túc như thể biến thành một người hoàn toàn khác.

Từ góc độ này của hắn có thể thấy được gương mặt ngọc ngà trắng ngần vô cùng mê hoặc của cô.

Hạ Di Niên nhú mồm bước tới, khẽ khàng như sợ làm kinh động đến cô. Hắn đứng phía sau nhìn vào bức tranh cô đang vẽ, sau đó bước đến gần hơn, từ phía sau ôm lấy cô.

Ngồi cọ trong tay cô hơi dừng lại, cũng hơi run lên.

“Em vẽ gì thế?”

“Thành Bách Nhật.”

Hạ Di Niên im lặng nhìn vào trang giấy một lúc, sau đó nhú mồm: “Sao lại không ra gì thế?”

Uyển Khanh hơi bất mãn quay lại nhìn hắn: “Cậu hai, vẽ tranh cũng giống như mang thai, cần phải có quá trình.”

Như nhớ ra cái gì đó, Uyển Khanh đặt cọ vẽ trong tay xuống rồi lấy ra tấm thẻ đưa cho Hạ Di Niên: “Trả anh này.”

Hạ Di Niên không nhận lấy, chỉ hơi cười: “Tôi vừa nhận được thông báo bên ngân hàng, suýt nữa thì không tin vào mắt mình.”

Hắn đang ôm lấy cô, khoảng cách vô cùng gần, lưng của Uyển Khanh có thể cảm nhận được từng cơ bắp trên ngực hắn. Uyển Khanh có chút mất tự nhiên, nói chuyện kiểu này cũng không quen lắm, nên cố tình quay lại đối diện với hắn: “Anh không nhìn lầm đâu cậu hai, tôi đã tiêu chín triệu bảy trăm ngàn của anh đây.”

Hạ Di Niên im lặng cười.

Uyển Khanh thấy hắn không có ý định nhận lại thẻ thì thu tay lại.

Uyển Khanh lại nói: “Tôi làm vậy chính là giữ nạt mũi cho anh thôi, chẳng phải đàn ông các người lúc đưa thẻ cho phụ nữ đều xuất phát từ sự hư vinh và bản năng muốn thể hiện sao? Nếu như tôi xài ít đi một chút không khéo anh sẽ cho rằng tôi nghĩ anh keo kiệt, nên tôi biết điều một chút, tiêu nhiều một

chút, chính là vì mặt mũi của anh thôi.”

khỏe miệng Hạ Dĩ Niên lại thoáng cong lên: “Nói vậy tôi có thể hiểu là em muốn tốt cho tôi không?”

Hắn phát hiện Khanh nhi của hắn lúc nào cũng có thể nói lý lẽ mặc dù là cô sai thì vẫn có thể tìm ra một mớ lý lẽ để biến từ sai thành đúng.

Uyển Khanh phui tay, quay lưng đi ra phòng khách: “Tôi đối tốt với anh một chút thì máu trên người tôi chẳng phải nhiều hơn một chút sao?”

Hạ Dĩ Niên nghe thấy câu này, sắc mặt hơi trầm xuống. Hắn đi theo sau cô ra ngoài phòng khách, lại vô tình nhìn lên sợi dây chuyền hình chữ thập trên bàn, đầu mày hơi nhíu lại đứng bất động một lúc.

Uyển Khanh cảm thấy kì lạ quay lại thì phát hiện Hạ Dĩ Niên đang nhìn chăm chăm sợi dây chuyền kia, cô từng đọc qua tiểu thuyết có nói rằng ma cà rồng rất sợ cây thập giá. Khi sáng gặp Triệu Trường Bách khiến tâm tình Uyển Khanh không yên, vốn định lấy ra xem lại món quà của anh để khi nào có dịp sẽ trả lại, nào ngờ để quên lên bàn như thế...

Uyển Khanh vội vàng cất sợi dây chuyền vào túi xách. Tuy rằng Hạ Dĩ Niên không lên tiếng nhưng cô biết hắn rất khó chịu khi nhìn thấy sợi dây chuyền này.

“Cái này... ờ anh không lấy lại sao?”

“Cứ giữ lấy đi.”- Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt nói, im lặng một lúc sau đó đi tới, lúc này điện thoại của hắn reo lên, phá tan bầu không khí yên tĩnh.

Uyển Khanh không biết người gọi tới là ai, chỉ thấy sắc mặt của Hạ Dĩ Niên nặng nề hẳn đi.

“Cứ trực tiếp đốt đi...không cần phiền phức như vậy...kẻ nào can giết không tha. Vấn đề giữa cậu và Oliver tôi không muốn can thiệp vào.”

Không biết xảy ra chuyện gì nhưng nội dung nghe qua thì có vẻ là khá gay gắt. Người bên kia cũng dài dòng vô cùng, sau khi Hạ Dĩ Niên nói vậy mà còn nài nỉ van xin khiến đầu mày hắn hơi khó chịu mà chau lại. Uyển Khanh cũng rất lịch sự nên đứng dậy đi về phòng lấy đồ đi tắm, cũng mệt mỏi cả ngày trời rồi, bây giờ mong muốn lớn nhất của cô chính là ngâm nước nóng thư giãn.

Thật ra cô luôn cảm thấy Hạ Dĩ Niên và Hạ gia còn có một thế lực nào khác đang âm thầm chống đỡ phía sau. Đây là chuyện không hề lạ, bởi lẽ như câu nói mà người ta thường nói, phía sau một tài sản kết xù thường là tội ác chồng chất. Hạ gia đạt đến độ giàu có và quyền lực như hiện tại chắc chắn cũng không hề đơn giản.

Cứ lấy Yunus của cô ra làm ví dụ, chính vì không hề có thế lực ngầm nên nói sụp đổ là sụp đổ ngay.

Uyển Khanh thờ dài, nhắm mắt nghỉ ngơi trong bồn tắm. Nước nóng giúp các mạch máu lưu thông khiến cô có cảm giác buồn ngủ, lại không dám ngâm mình quá lâu vì thân thể này rất yếu ớt, từ lúc trúng sinh tới giờ đã mấy lần ngã bệnh vì vậy cô cần phải chú ý hơn.

Cô quơ lấy áo choàng mặt vào rồi bước ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy thân hình cao lớn của Hạ Dĩ Niên hơi tựa vào giường thì có chút hốt hoảng đứng lại.

Hắn đang đọc tạp chí, nhìn thấy cô ra liền ném quyển tạp chí qua một bên nhìn chăm chăm cô.

“Qua đây.”

“...”

“Nếu tôi nhớ không lầm hôm qua em nói hôm nay sẽ hoàn thành bản báo cáo chi tiết, có phải đã đến lúc báo cáo rồi không?”- Giọng Hạ Dĩ Niên thản nhiên mà nghiêm túc cho thấy hắn thật sự đang bàn vấn đề công việc.

Uyển Khanh thở phào nhẹ nhõm, tự nhiên bước tới rút cái khăn trong tủ ra lau khô mái tóc ướt: “Sáng tới giờ tôi tắt bật đầu này đầu nọ, làm gì có thời gian làm xong bản thảo chi tiết đó.”

Hạ Dĩ Niên nghe vậy, đầu mày hơi cau lại, rõ ràng là không hài lòng.

Uyển Khanh hơi cắn môi, cô biết rõ người đàn ông này chỉ thích ăn mềm không ăn cứng, hơn nữa lần này do cô sai, nên chỉ có thể bước tới vài bước cười cười: “Cậu hai, ngày mai, hạn định cuối cùng, ok?”

Hạ Dĩ Niên không nói gì, gơ tay ra: “Qua đây.”

Tim của Uyển Khanh không tự chủ được đập nhanh hơn một nhịp, cô nhìn xuống bàn tay to lớn đang gơ về phía mình, đường sinh mệnh trên tay rất dài rất dài còn đường tình duyên thì lại rất ngắn...

Hạ Dĩ Niên vẫn không gấp rút, vô cùng kiên nhẫn gơ tay ra.

Dưới sự kiên nhẫn này, Uyển Khanh có muốn cứng đầu cũng không được. Như bị thôi miên mà đặt tay cô vào lòng bàn tay của hắn, kế tiếp giây sau đó Hạ Dĩ Niên trở mặt, nét dịu dàng vừa rồi biến mất, hắn dùng sức kéo mạnh một cái đã thuận lợi đè Uyển Khanh xuống giường.

“Hạ...Hạ Dĩ Niên, anh không được làm vậy, bà di cả của tôi vẫn chưa có đi đâu đấy...”- Uyển Khanh khản trương, ngay cả nói cũng nói lắp, cô quên rằng lần trước sau khi cứu cô khỏi đám người của Lý Gia Hân kia hai người họ đã làm một trận kinh thiên động địa... bây giờ cô nói bà di cả vẫn còn nán lại? Thật là, đứa trẻ ba tuổi cũng nhìn ra là cô nói dối.

“Vậy sao? Bà di cả của em nán lại lâu thật đấy, thế có cần tôi giúp em đuổi đi không?”- Hạ Dĩ Niên hơi cúi đầu, hơi thở ấm nóng phả vào gương mặt của cô.

Uyển Khanh có chút khó hiểu: “Giúp tôi đuổi đi?”

Hạ Dĩ Niên dường như tâm tình lại rất tốt, nở nụ cười: “Qua đêm nay, mười tháng tới của em sẽ không nhìn thấy bà di đó nữa.”

“Anh...”

“Tôi là thương nhân, lời hứa rất quan trọng, hôm nay em lại thất hứa với tôi, việc này nhất định phải bồi thường.”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi nói.

“Cái gì? Tôi chỉ là nộp chậm bản thảo có một ngày...”- Có gì to tát chứ?

Hạ Dĩ Niên nhìn cô, ánh mắt có sự dịu dàng khó thấy: “Để tôi phân tích cho em nghe, cô bé, em phải học cách nhìn xa một chút. Em nộp bản thảo trễ sẽ ảnh hưởng đến tiến độ lên sàn của chủ đề mới trong Hoàng Thịnh, vốn dĩ đã ấn định ngày lên sàn nhưng bây giờ vì em lại phải dời lại nửa tháng, điều này gây ra sự hoang mang cho cổ đông, sau đó thì cổ phiếu tuột giá, thiệt hại lên tới hàng trăm triệu. Em nói xem, số tiền này có phải là thiệt hại không?”

“Nếu là vậy thì bây giờ tôi trực tiếp báo cáo cho anh nghe là được rồi.”- Tuy là báo cáo trực tiếp kiểu này sẽ không được hoàn hảo nhưng mà việc này nằm trong khả năng của Uyển Khanh, còn hơn là cứ bị gán tội làm thiệt hại cho người ta.

“Nhưng thật đáng tiếc cô bé, tôi bây giờ không có tâm trạng nghe em báo cáo.”- Ánh mắt của Hạ Dĩ Niên lướt xuống gương mặt sợ hãi của cô sau đó chậm rãi dời xuống cái cổ mịn màng, bàn tay nhẹ nhàng mon men trên da thịt trên người cô.

Sức nóng từ bàn tay hần ngày càng tăng, sau đó không hề báo trước ngấm lấy đôi môi nhỏ của cô.

Uyển Khanh mở to mắt kinh ngạc sau đó sợ hãi dùng tay đẩy hần ra, thế nhưng Hạ Dĩ Niên ý vào ưu thế thân thể lại càng dùng sức áp chặt xuống đem cả người cô ghì vào trong ngực cứ như thể muốn khâm cô vào người hần. Uyển Khanh bị hôn đến mức choáng váng, nụ hôn này của hần quá mức mạnh mẽ không khác gì một con lốc lớn muốn đem toàn bộ lý trí của cô cuốn đi.

Hạ Dĩ Niên từ từ liếm môi cô sau đó tách hai hàm răng của cô ra, bá đạo xâm nhập vào bên trong khoang miệng nhỏ vậy bắt cái lưỡi thom tho, không cho phép cô trốn tránh.

Hai tay Uyển Khanh vẫn chống lên ngực Hạ Dĩ Niên phòng khi mình suýt bị ngạt chết có thể đẩy hần ra để hít thở. Nhưng căn bản là cho dù bây giờ vẫn đang khó khăn hít thở nhưng cô cũng không có chút sức lực nào đẩy hần ra, hô hấp càng lúc càng dồn dập.

Hạ Dĩ Niên rời khỏi môi cô, ngừng lại nụ hôn kéo dài kia, Uyển Khanh tranh thủ ôm ngực hít thở.

“Khanh nhi, em không tim không phổi sao?”

“Hả?”

“Nhắm mắt lại.”- Giọng nói Hạ Dĩ Niên trở nên thô trọng, ánh mắt cũng u ám đến lạ thường. Uyển Khanh bị dọa cho sợ toát mồ hôi vội vàng nhắm chặt mắt, kể tiếp cô lại lần nữa bị hần hôn, có điều nụ hôn lần này so với lần trước vẫn nhẹ nhàng hơn. Hạ Dĩ Niên đã xem hai cánh môi của Uyển Khanh như là kỳ trân dị bảo, là món ngon nhất trên thế gian mà tận lực thưởng thức.

“Ừm...”- Môi bị hần cắn đến tê tê ngứa ngứa, giữa lúc này khóe miệng nhỏ lại không nhịn được kêu lên. Uyển Khanh như người bị treo giữa không trung, hoàn toàn quên mất phải phản kháng, phải đẩy người đang làm loạn trên người mình ra...

Cô phải thừa nhận kỹ thuật hôn của hần quá mức thành thực, cho dù có cố gắng trốn tránh cũng không thoát được.

Bàn tay Hạ Dĩ Niên dọc theo những đường cong của cô lướt khắp cơ thể, tay hần đi tới đâu liền thuần thực cõ đi quần áo nơi đó ra. Hần rời khỏi môi cô sau đó lại nhanh chóng chuyển hướng sang vành tai, hôn một đường xuống cổ, lướt qua xương quai xanh sau đó hôn lên ngực, đem một bên ngực của Uyển Khanh tham lam mút lấy.

“A...”- Một luồng điện cao thế như đang chạy dọc khắp người cô, dưới đầu lưỡi trơn ướt của Hạ Dĩ Niên, nụ hồng trên ngực đã nhanh chóng đỏ rực kì lạ, Uyển Khanh nghiêng răng, giọng nói có chút nức nở: “Ừm...Hạ Dĩ Niên, buông tôi ra.”

“Buông? Mơ tưởng.”- Hạ Dĩ Niên nhếch môi, ánh mắt u ám ngắm nhìn bộ ngực căng tròn đầy đặn trước mắt, hơi thở dần trở nên nặng nề. Cô gái dưới thân quá đẹp, từng một tát da tất thịt trên người đều khiến hần lưu luyến. Phụ nữ bên cạnh Hạ Dĩ Niên trước giờ không thiếu, hần chưa từng vỗ ngực nhận bản thân là quân tử, đối với dục vọng nguyên thủy nhất hần luôn không tìm cách khống chế, nhưng thật sự hần chưa từng nghĩ tới sẽ có một ngày mình lại đối với một cô gái như thế này. Ngay cả lúc chỉ cần cô đứng trước mặt hần liền muốn đến gần.

“Chúng ta...không thể lại...”- Uyển Khanh khó chịu muốn kháng cự lại ngọn lửa kì dị đang lan ra trong lòng, cô hoảng sợ, cô không thể thêm lần nữa luân lạc. Cô biết người đàn ông này đối với mình tốt cũng như đối với Lâm Tiểu Lộ, đều bị tình kiếp khống chế lý trí, trong mắt hần cô chẳng qua

chỉ là một món ăn bị hiến tế mà thôi.

Cô không muốn nghĩ quá sâu xa, không muốn đào bới chính mình để tìm hiểu cảm giác này, nhưng mà... cô cũng biết chưa xót.

Hạ Dĩ Niên hơi cười, ngẩng đầu nhìn Uyển Khanh, bàn tay to lướt khắp da thịt trên người cô: “Khanh nhi, tôi thích em cũng thích, phóng túng một chút thì có sao?”

“Anh đối với tôi là như thế nào?”- Uyển Khanh nhìn hắn, trái tim trong ngực đã đập liên hồi.

“Thế nào?”- Hạ Dĩ Niên hơi nhún mày.

“Chính là... loại quan hệ như thế nào?”

Hạ Dĩ Niên hôn lên mí mắt của cô, nhẹ nhàng như thể đang trân quý bảo vật: “Tôi muốn chiếm hữu em, để em chỉ thuộc về một mình tôi.”

Một người đàn ông muốn chinh phục phụ nữ thì điều đầu tiên là phải chiếm hữu cô ấy, đem người phụ nữ mình muốn trói chặt bên cạnh, để cô ấy mãi mãi cũng không thể rời khỏi mình. Đây chính là bản năng chiếm hữu, bản năng chinh phục đặc trưng của đàn ông.

“Nhưng... đây chẳng phải là chuyện chỉ nên thích hợp với người mình yêu thôi sao?”- Giọng nói của Uyển Khanh ngày càng nhỏ chỉ vì cô cảm nhận được ánh mắt nóng rực của Hạ Dĩ Niên đang nhìn mình, cô chỉ sợ mình sẽ bị ánh mắt ấy thiêu chết.

Hạ Dĩ Niên nghe thế, đầu tiên hơi chau mày lại nhưng rất nhanh bờ môi mỏng nâng lên: “Được, vậy yêu đi.”

“Hả? Ừm...”- Uyển Khanh còn chưa kịp hỏi thì đã bị hắn lần nữa cúi xuống nuốt hết tất cả mọi ngôn ngữ vào miệng.

Hạ Dĩ Niên đột ngột đứng lên, rời khỏi cơ thể của Uyển Khanh.

Trên người không còn sức nặng đè lên, y phục đều bị cởi ra không một mảnh vải khiến da thịt cô có chút lạnh lẽo, nhưng trong người thì lại bị một ngọn lửa quái lạ như muốn đốt cô thành tro. Hai loại cảm giác trong ngoài tập kích khiến cô không còn sức lực, ánh mắt mờ màng nhìn thấy Hạ Dĩ Niên đang đứng cạnh giường thông thả cời từng chiếc cúc áo sơ mi ra.

Giấy kẻ tiếp lồng ngực mạnh mẽ màu lúa mạch vô cùng rắn rỏi của Hạ Dĩ Niên lộ ra, trên bả vai trái còn có một hình xăm rất lớn, mà do mắt đã mờ mờ ảo ảo nên Uyển Khanh không thể nhìn thấy đó là hình gì.

Chỉ cảm nhận được mỗi động tác của hắn đều không có vẻ gấp rút, vô cùng tao nhã đem toàn bộ đồ trên người trút xuống. Giấy phút ánh mắt cô rơi vào biểu tượng nam tính đã sớm thức giấc kia, trong vài giây cô hét lên một tiếng rồi nhắm chặt mắt.

Đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy cơ thể của hắn, không không, là lần đầu tiên thẳng thừng nhìn thấy một người đàn ông...

Hạ Dĩ Niên bật cười, lần nữa đè lên cơ thể nhỏ bé vô lực của Uyển Khanh: “Khanh nhi sợ sao?”

“...”

“Không cần sợ như vậy, em cũng đâu phải lần đầu cảm nhận nó.”

“...”

“Khanh nhi, mở mắt ra, nào.”

Uyển Khanh sững sờ nhắm chặt mắt, cô thà là mình bị mù, nhìn thấy những thứ không nên nhìn như vậy khiến da mặt của Uyển Khanh nóng hết cả lên.

Cô mơ hồ cảm nhận được Hạ Dĩ Niên kéo tay mình, sau đó dưới lòng bàn tay của Uyển Khanh có vật gì đó hơi cứng cứng. Cô lúc này theo bản năng xoa xoa xem đó là vật gì, chỉ thấy vật đó càng được cô xoa thì càng cứng hơn, nhiệt độ nóng như thể suýt chút nữa là lòng bàn tay cô. Uyển Khanh hơi mở mắt, nương theo bàn tay mình nhìn xuống dưới...

Hai mắt cô mở to...

Lúc chuẩn bị hét lớn lên thì Hạ Dĩ Niên nhanh chóng cúi đầu chặn lại môi cô, đem tiếng hét của Uyển Khanh lần nữa thu lại. Uyển Khanh muốn rút tay lại nhưng hắn lại nhanh hơn một bước đem tay cô ấn chặt vào giữa hai chân mình. Chạm rã đem lòng bàn tay nhỏ của cô trước lên trượt xuống...

Cô nghe thấy tiếng thở của Hạ Dĩ Niên ngày càng nặng nề, mồ hôi trên trán cũng li ti rịn ra...

Uyển Khanh thấy vậy liền tưởng là do tay cô làm hắn khó chịu, vội vàng rút tay lại: “Anh... khó chịu sao?”

Uyển Khanh thở dài, hôn lên môi cô: “Bé con, là thoải mái.”

Hạ Dĩ Niên hôn lên trán mắt nhắm rồi sau đó nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước chuyển sang vành tai xuống cổ, mỗi một tất da trên người cô đều vì nụ hôn của hắn mà ẩn hiện một lớp đỏ hồng mê người...

“Khanh nhi, chỉ cần em ngoan ngoãn, tôi sẽ yêu thương em thật tốt.”

Cả cơ thể Uyển Khanh vô lực, như con chim nhỏ bị bẻ gãy cánh để tùy tiện thợ săn xử lý. Cho đến khi cô cảm nhận được hai chân bị mở ra, nơi tư mật bị xâm nhập, cảm giác khó chịu bắt đầu xuất hiện, Uyển Khanh kêu lên thất thanh.

Hạ Dĩ Niên giống như thổ phỉ cố chấp mở cánh cửa thần thánh kia ra...

Vật nam tính không ngừng bành trướng trong cơ thể của cô, cơ thể cô co rút quá nhanh, miễn cưỡng tiếp nhận sự to lớn của hắn.

Đã thú to lớn mới vào được một nửa, sự căng thẳng ở bụng dưới khiến Uyển Khanh không nhịn được khóc lên.

Rõ ràng là không phải lần đầu tiên, tại sao vẫn đau như vậy?

Giọt nước mắt chảy dài men theo gò má xinh đẹp rơi xuống gối lại đập thẳng vào mắt Hạ Dĩ Niên, hắn hơi nhíu mày, ngừng động tác xâm nhập lại, bàn tay to lớn đưa ra nhẹ nhàng đem giọt nước mắt kia của cô lau đi: “Khanh nhi đừng khóc.”

“Hạ Dĩ Niên, huhu, anh là ma quỷ, anh xấu xa, huhu...”- Uyển Khanh vốn dĩ không muốn khóc lên mất mặt như vậy, nhưng tại sao chỉ có bốn chữ vừa rồi của hắn lại khiến cô quên cả mất mặt, như một đứa trẻ khóc lớn lên, bàn tay vô lực đánh vào ngực hắn.

Hắn xấu xa, hắn đáng giận, hắn là ma cà rồng, hắn chẳng phải chỉ muốn mạng của cô hay sao? Cần gì phải đối với cô lúc này lúc khác, lúc tàn nhẫn lúc lại tốt như vậy? Hắn muốn cái gì, rốt cuộc hắn muốn cái gì?

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên có chút không nỡ, hắn vẫn ở bên trong cơ thể cô, cảm nhận được sự căng thẳng của cô, hắn biết cô đau biết cô khó chịu nhưng đến nước này rồi, hắn không thể buông cô ra được nữa: “Khanh nhi, ma quỷ yêu em, yêu hơn bất kì tên hoàng tử nào, vậy không tốt sao?”

Uyển Khanh ngừng khóc, mở to mắt nhìn hắn. Cô nghe không lầm chứ? Hắn vừa nói gì?

Hạ Dĩ Niên bắt đầu chậm rãi luận động bên dưới, nhiệt độ trong cơ thể hắn bây giờ đã quá nóng mà để giải tỏa chỉ có thể trông nhờ vào cô gái dưới thân.

Hắn không muốn buông ra, cũng không thể buông ra...

“Hạ Dĩ Niên...”- Uyển Khanh cảm nhận được hắn đang cố gắng tiết chế hết sức có thể, nhưng cô vẫn vô cùng khó chịu. Cái cảm giác khó gọi tên này liên tục hoành hành, vừa khiến cô mụ mị lại vừa khiến cô bay bổng.

Uyển Khanh cắn răng, là mụ mị cũng được, ngu si cũng được. Vì câu nói vừa rồi của hắn, cô không thể phản kháng, càng không muốn phản kháng.

Dưới màn đêm, ánh đèn mờ nhạt, hương hoa từ bên ngoài thổi vào cửa sổ hòa trộn với không khí hoan ái trong phòng. Cảnh đêm mê ly, mà thân thể cô gái nhỏ kết hợp với sự cuồng tráng của người đàn ông càng trở nên hoàn mỹ đến kỳ lạ.

Cảm xúc nở rộ, thân thể cũng theo đó mà nở rộ...

...

Ba giờ sáng, khoảng thời gian thành phố Bách Nhật trở nên yên tĩnh, ánh đèn bên ngoài cửa sổ cũng đã tắt ngúm, cả thành phố chìm vào bóng tối.

Uyển Khanh mệt mỏi thiếp đi, hơi thở dần trở nên nhẹ nhàng, gương mặt hết sức an tĩnh vùi trong ngực hắn.

Hạ Dĩ Niên ngược lại không thể ngủ, đối với hắn việc còn dễ chịu hơn là ngủ bây giờ chính là quan sát gương mặt yên tĩnh của cô gái trong lòng.

Có lẽ vì nhiệt độ ban đêm hơi lạnh đi khiến Uyển Khanh vô thức rút sát vào ngực hắn, còn lơ đãng cọ cọ vài cái khiến hắn buồn cười nhẹ nhàng vỗ đầu cô.

Điện thoại reo lên, Hạ Dĩ Niên nhận điện thoại: “Alo?”

“Cậu hai, đã tìm thấy người rồi.”

“Nói đi.”- Ánh mắt Hạ Dĩ Niên chuyển lạnh, hờ hững ra lệnh.

Khải Ca cung kính trả lời: “Cô ta tên Phương Tĩnh, 20 tuổi, gia thế bình thường, chưa có bạn trai, hiện đang là sinh viên năm nhất.”

Hạ Dĩ Niên nghe xong, ánh mắt càng trở nên lạnh lẽo, không chút cảm xúc: “Cho người theo dõi cô ta.”

“Dạ.”

Cô gái trong lòng hơi cử động, Hạ Dĩ Niên hơi nhíu mày tắt điện thoại. Thấy cô muốn trở mình liền nói lỏng vòng tay, Uyển Khanh nghiêng về phía bên kia, đưa lưng về phía hắn, tiếp tục ngủ.

Hạ Dĩ Niên đắp lại chăn cho Uyển Khanh, sau đó xuống giường nhanh chóng mặc lại quần áo, cầm lấy điện thoại bấm một dãy số: “Lâm Tư Phàm, cậu ở đâu?”

Bên kia rất ồn ào, Hạ Dĩ Niên hơi chau mày, rất nhanh rời khỏi nhà.

...

“Lâm thiếu, anh xem em mặc như thế có đẹp không?”

“Lâm thiếu, bộ bikini này thật gợi cảm, anh xem, em đẹp hơn cô ta có phải không?”

“Hai cô thì xá là gì, Lâm thiếu, em trẻ nhất ở đây, em đẹp nhất, có phải không?”

“Lâm thiếu...”

“Được rồi được rồi...”- Lâm Tư Phàm lên tiếng, cơ thể anh như là bị tam mã phân thân rồi, anh ngã ra cọ cọ vào ngực của một người đẹp phía sau, nở nụ cười tà mị: “Ba em đều đẹp, nhưng nếu không mặc gì thì sẽ còn đẹp hơn.”

“Lâm thiếu, anh thật xấu...”

Lâm Tư Phàm cười lớn, giờ tay ôm một cô khác vào ngực: “Kiều Kiều, môi của em ngọt nhất, khi hôn có cảm giác nhất, em nói xem, máu em có ngọt như thế không?”

Cô gái tên Kiều Kiều e thẹn vỗ anh một cái: “Lâm Thiếu, anh là quỷ hút máu sao, vậy cắn em đi, nào...”

“Anh cắn thật đấy, đừng có dụ dỗ anh.”

“Cậu hai, cậu hai đại nhân, tôi lạy cậu... làm ơn đừng vào trong...”

Bên ngoài truyền đến âm thanh hỗn loạn, sau đó là cửa phòng bị một lực đá văng ra.

Ba tiểu mỹ nhân trong lòng Lâm Tư Phàm bị dọa cho hoảng sợ. Mà anh thì chỉ hơi kinh ngạc một chút, sau đó nằm dài lên đùi mỹ nhân, cười cười nhìn người vừa xông vào.

“Tất cả rút ra ngoài.”- Hạ Dĩ Niên lạnh lùng nhìn qua một lượt.

“Dạ...dạ...”- Ba tiểu mỹ nhân kia dù không muốn, nhưng cũng không dám cãi lại nhanh chóng đứng lên chạy ra ngoài. Lâm Tư Phàm đang gác chân lên đùi mỹ nhân, tự nhiên mỹ nhân bỏ chạy khiến đầu anh ‘roi tự do’ xuống sô pha cứng ngắc vô cùng đau đớn.

Lâm Tư Phàm có chút ai oán ngồi dậy: “Anh họ, người khác nhìn vào không biết còn nghĩ anh đi bắt ghen đấy.”

Hạ Dĩ Niên hừ lạnh đi tới ghế ngồi xuống: “Bớt phóng túng lại đi, coi chừng có ngày mắc bệnh.”

Lâm Tư Phàm cười lớn, như thể nghe được chuyện cười: “Em không nghe lầm chứ, anh họ, lúc anh bằng tuổi em bây giờ chẳng phải còn dữ dằn hơn sao? Em nhớ lúc đó bà ngoại còn định lập mưu triệt giồng của anh để khỏi sinh hậu họa đấy, giờ anh khuyên em? Buồn cười quá đi mất.”- Nói rồi lại nhìn thấy sắc mặt như diêm vương của Hạ Dĩ Niên, lập tức thức thời hắng giọng một cái: “Được rồi, khuya như vậy mà còn tìm tới đây, đưa em trai này có thể giúp gì được cho anh họ? Ngoại trừ lên giường thì chuyện gì em cũng có thể giúp.”

Hạ Dĩ Niên hơi tựa người ra sau ghế: “Sắp tới tôi phải sang Thụy Điển.”

“À...”- Lâm Tư Phàm gật đầu: “Rồi sao?”

Hạ Dĩ Niên im lặng.

Lâm Tư Phàm liền nghĩ tới một chuyện, sắc mặt từ bốn cột thành khăn trương như nhìn thấy quỷ: “Anh họ, em sẽ không tới Hoàng Thịnh đâu.”

“Lần này có thể tôi phải đi một tuần, cậu cũng biết Hạ Dĩ Tường sẽ không thể nào chống đỡ nổi mở công việc kia trong vòng một tuần lễ, tốt nhất cậu đến đó giúp anh ta một tay.”

“Không...”- Lâm Tư Phàm đúng là có dòng máu di truyền từ dòng họ, đều thích ăn chơi, sợ nhất là làm việc. Bắt anh đến Hoàng Thịnh làm việc? Đừng có mơ.

“Thẻ phụ của cậu bị đóng băng, visa toàn bộ hoãn lại, tạm thời không thể xuất cảnh. Siêu xe, thẻ hội viên tất cả đều bị tịch thu. Ngoại trừ nhà ra thì cậu hoàn toàn không có điều kiện để bước ra ngoài đường ăn chơi.”

“Anh...họ!!!”- Chữ cuối cùng dường như là dùng hết khí lực để phát ra. Sắc mặt Lâm Tư Phàm như là ăn phải phân, toi rồi, chuyện này gặp phải cao nhân rồi. Không nên đắc tội anh họ, anh họ là thần thánh, là ma quỷ, là idol của anh không phải sao?

“Anh họ, chiều này của anh quả thật là vất kiệt tài chính , hủy hoại thân thể của em rồi. Được, một tuần thôi mà, cũng không chết được người.”

Hạ Dĩ Niên hơi nhếch môi, đặt được câu trả lời mà hẳn muốn nghe sau đó đứng lên đi ra phía cửa, một lúc lại dừng lại: “Tìm được cô ta rồi.”

“Gì cơ?”

“Phương Tĩnh.”

Lâm Tư Phàm nhú mày: “Phương Tĩnh? Who is she?”

Hạ Dĩ Niên không trả lời, bước chân rất nhanh đã rời khỏi.

Cánh cửa đóng lại, một mình Lâm Tư Phàm ngồi trong phòng lúc lâu, sau đó mới hiểu ra ẩn ý vừa rồi. Lắc đầu cười nhẹ, thở dài một tiếng: “Anh họ ơi anh họ, anh làm những chuyện này là vì cái gì?”

Lâm Tư Phàm lấy điện thoại gọi cho quản lý club: “Đem mấy cô lên đây cho bản thiếu gia.”

“Lâm Thiếu, thẻ của cậu bị đóng băng rồi, không có tiền làm sao tôi giao gái cho cậu?”

“F*ck, tin tức lan truyền nhanh thế?”

“... Vừa rồi trên bản tin mới nhất của Hoàng Thịnh đã đăng tin này rồi, bây giờ cả thành Bách Nhật ai cũng biết.”

“[bad word] my life!” ㄟ ㄎ ㄟ

Cái điện thoại trong tay Lâm Tư Phàm bay thẳng tới cửa vỡ ra tan tành. . .

.....

Lúc đồng hồ báo thức reo đã là bảy giờ sáng, một bàn tay trắng nõn trực tiếp đem điện thoại ra tắt chức năng báo thức. Sau đó nằm yên trên giường, trùm kín chăn ngủ tiếp. . .

Cho tới chín giờ, điện thoại lại reo lên, nhưng lần này không phải là báo thức.

Uyển Khanh nhú mày, mặc kệ nó, cô muốn ngủ, chỉ muốn ngủ.

Uyển Khanh làm lơ điện thoại, nhưng chuông chói tai cứ liên tục reo lên inh ỏi, cuối cùng cô chịu thua, không nhìn xem ai gọi tới trực tiếp lên máy, giọng nói có phần bức bối: “Ai thế?”

“Khanh nhi...”

“Ồ...”-Uyển Khanh mơ mơ màng màng: “Ai đấy?”

Tiếng cười trầm thấp từ bên kia truyền tới, đột nhiên Uyển Khanh tỉnh ngủ hẳn ra. Cô ngồi bật dậy, ngoài Hạ Dĩ Niên ra thì còn ai gọi cô như thế nữa?

“Vẫn chưa dậy à?”- thanh âm du dương trầm thấp vang lên, cách một lớp điện thoại vẫn có tác dụng làm rung động lòng người.

“Ai nói, đã dậy rồi, tỉnh ngủ rồi...”- Uyển Khanh hơi liếm môi, không hiểu sao có chút khản trương.

“Ăn sáng chưa?”

“Ăn rồi.”

“Nói dối.”

“...”

Hạ Dĩ Niên lại hỏi: “Rời khỏi giường chưa?”

“Rồi.”

“Lại nói dối.”- Hẳn khẽ cười.

“Hạ Dĩ Niên...anh...”- Anh rảnh rồi lắm hay sao?

“Cho em ba mươi phút, đem bản báo cáo chi tiết của em tới Hoàng Thịnh gặp tôi.”- Hạ Dĩ Niên ra lệnh một cách nghiêm túc sau đó tắt máy.

Uyển Khanh thần thờ mắt vài phút sau đó thờ dài đi vào toilet rửa mặt.

Thật không thể hiểu nổi tại sao ông trời lại bắt công như thế. Sau mỗi lần hoan ái đàn ông thì càng thêm phần chán còn phụ nữ thì như bị rút cạn khí lực, bây giờ ngay cả bước đi cô cũng cảm nhận được cảm giác hơi đau đau giữa hai chân. Thật bất công, thế giới này quá bất công.

Uyển Khanh cắn chặt môi, lúc nhìn tới toàn cơ thể mình để bị xăm lên những dấu vết đỏ đỏ tím tím ái muội thì chỉ hận không thể quay ngược thời gian trở lại đêm hôm qua, chính tay tát cho mình một cái, vì cái gì mà lại để yên cho hắn muốn làm gì thì làm như thế?

“Khanh nhi, ma quỷ yêu em, yêu hơn bất kì tên hoàng tử nào, vậy không tốt sao?”

Uyển Khanh thờ dài, cô có nghe nhầm không? Hay đó là ảo giác?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Chương 50: Tôi làm...nữ vương.

Lúc Uyển Khanh chạy tới Hoàng Thịnh liền nhanh tay lấy điện thoại ra xem giờ, cũng may, còn năm phút nữa mới đủ ba mươi phút. Uyển Khanh chạy tới quầy tiếp tân, tiếp tân vừa nhìn thấy cô liền hỏi: “Cô có phải Lôi Uyển Khanh không ạ?”

“Là tôi.”

“Cậu hai căn dặn, bảo cô tới thì trực tiếp lên phòng cậu ấy.”

“Cảm ơn.”- Uyển Khanh thờ dài một hơi, làm lơ mấy ánh mắt kì quái xung quanh đang nhìn cô. ‘Lên phòng cậu ấy’ nghe kiểu nào cũng ái muội.

Lúc Uyển Khanh đi tới cửa phòng làm việc, cố gắng đứng bên ngoài hít thở sâu, chút nữa phải trình bày thật tốt. Vận mệnh của Yunus lần này nằm trong tay cô, Hạ Dĩ Niên là ác ma, đối với công việc lại vô cùng nghiêm túc vì vậy tuyệt đối không thể có bất kì lỗi nào trong bản báo cáo dù là nhỏ nhất.

Cơ giới tay, vừa để lên tay nắm thì cửa phòng tự mở ra, hóa ra là cửa phòng không có đóng vì thế cô vẫn đứng bên ngoài là có thể nhìn thấy tình hình bên trong phòng.

Hạ Dĩ Tường ngồi trên sofa cùng Hạ Dĩ Niên, còn có một cô gái rất xinh đẹp, thân hình bốc lửa mặc bộ váy đỏ ngắn cùn cùn đang ngồi cạnh hắn.

Bước chân Uyển Khanh bị khựng lại...

Cô gái đó là Lily, người mẫu nổi tiếng cũng đồng thời là người mẫu chính cho chủ đề mới lần này không phải sao? Có điều người mẫu chính thì cần gì phải dựa bộ ngực cọ cọ vào tay người khác như thế?

Mà Hạ Dĩ Niên lại ngồi yên, không có bất kì dấu hiệu từ chối sự nhiệt tình này của cô ta.

Lily hơi kè sát vào tai hắn nói gì có, Hạ Dĩ Niên khẽ cười nhẹ không trả lời.

Uyển Khanh hít thở sâu, nhìn cảnh này sao có cảm giác như ruột gan trong lòng ngực đang đảo lộn, sôi sục, thậm chí rất muốn đập cửa xông vào. Cảm giác này vô cùng khó chịu, suýt chút nữa là cô thật sự không khống chế được mà lố nhăng rồi.

Bình tĩnh, Dương Anh Thi, Lôi Uyển Khanh, Trần Trần... tất cả phải bình tĩnh. Mày là người lý trí, không phải sao?

Uyển Khanh ngẩng cao đầu, dùng điệu bộ chuẩn mực gõ cửa ba cái.

“Vào đi.”- Bên trong truyền ra giọng của Hạ Dĩ Niên.

Uyển Khanh mở cửa bước vào, nhìn qua một lượt từng người một rồi khẽ mỉm cười: “Chào các vị.”

“Đây là...”- Lily quay sang Hạ Dĩ Niên và Hạ Dĩ Tường hỏi.

“Đây là người mẫu thứ hai trong bộ sưu tập lần này cũng đồng thời là nhà thiết kế đại diện của Yunus.”- Hạ Dĩ Niên thân nhiên giới thiệu, ánh mắt nhìn Uyển Khanh chưa đầy ý cười: “Khanh nhi, ngồi đi.”

“Khanh nhi?”- Lily kêu lên một tiếng rồi lại phát hiện ra mình hơi luống cuống, đưa mắt nhìn sang Uyển Khanh rồi lại cố tình áp sát thân thể vào người Hạ Dĩ Niên hơn.

Uyển Khanh vô cùng sâu sắc cảm nhận ánh mắt vừa rồi của Lily tám phần là địch ý, hai phần còn lại là khiêu khích.”

Hạ Dĩ Tường hơi liếc mắt, sau đó ho vài tiếng giải vây tình hình căng thẳng: “Khụ khụ, Lily, về chuyện đặt vé cô yên tâm lát nữa trợ lý của tôi sẽ nhanh chóng thông báo cho cô. Vấn đề trang phục và bản thảo chúng ta vừa bàn xong rồi, cô có thể về rồi.”

“Được, cậu hai em về trước, chúng ta còn gặp lại đây.”- Lily hướng Hạ Dĩ Niên nở nụ cười mê hoặc dân chúng.

Hạ Dĩ Niên hơi nhếch môi: “Được, muốn không gặp cũng không được có phải không?”

“Thật xấu.”- Lily đỏ mặt cười thẹn một cái, ngay tại giây sau đó nhưn người hôn chụt một cái lên má Hạ Dĩ Niên rồi nhanh chóng rời khỏi.

Hạ Dĩ Tường ở một bên, cử động mạnh cũng không dám. Không nhìn tới thì thôi, nhìn tới chỗ của Uyển Khanh thì liền cảm nhận được một luồng khí sắc bén đến mức có thể xuyên qua da thịt....

Cái loại ánh mắt cùng nét mặt này của cô gái nhỏ rõ ràng là đang rất giận mà cố nhịn lại, đang ghen mà không biết đó là ghen. =.= mà ông em của anh thì lại... không bận tâm tới cho lắm.

Hạ Dĩ Tường cảm thấy sao lại im lặng như thế, anh đành hào hiệp lên tiếng giải vây lần nữa: “À... khụ khụ, đây là một phong tục xã giao vô cùng bình thường của người phương tây, Lily là người nước ngoài, nên đây là chuyện bình thường thôi.”

Hạ Dĩ Niên đưa mắt nhìn Hạ Dĩ Tường như muốn hỏi: Tại sao anh lại nói tới vấn đề này.

Hạ Dĩ Tường lại quát mắt ra hiệu bảo: Chú thử nhìn về phía cô ấy đi.

Hạ Dĩ Niên quay sang Uyển Khanh, sắc mặt cô vẫn bình thường, không có gì khác lạ. Thậm chí còn vô cùng bình tĩnh là đằng khác.

Hạ Dĩ Tường thở dài, thế mới nói thằng em này của anh căn bản không hiểu tâm lý phụ nữ. Phụ nữ trong tình huống này càng bình tĩnh thì chứng tỏ lúc có cơ hội sẽ phản kích thật đau...

“Được rồi, ngồi thử người ra đó làm gì mau báo cáo chi tiết cho tôi nghe đi.”- Hạ Dĩ Niên hơi chau mày, tự nhiên ba người đều im lặng là thế nào?

Uyển Khanh đặt bản thảo trong tay lên bàn, bản thảo được photo ra làm hai tờ cô đưa cho hai người mỗi người một tờ. Hạ Dĩ Niên và Hạ Dĩ Tường cầm lấy xem xét.

“Vi lần này chủ đề là ‘lọ lem’ vì thế tôi muốn đi theo một phong cách mới trong bộ trang sức này, một sợi dây chuyền sang trọng, toàn bộ phần dây vòng được kết từ hàng trăm viên kim cương trắng lấp lánh, điểm nhấn chính là viên kim cương màu vàng quý hiếm Isadora nặng 84 carat tôn lên vẻ đẹp thanh tân rạng rỡ của người mẫu, chắc chắn lọ lem sẽ trở thành trung tâm của bữa tiệc.”- Uyển Khanh hơi ngừng lại, sau đó suy nghĩ một lúc lại lên tiếng: “Về vấn đề vòng tay, tôi dự định sẽ dùng nguyên liệu chủ yếu là vàng xếp cùng với kim cương trắng, kim cương vàng, hồng và màu rượu cognac... nhưng mà...”- Uyển Khanh hơi chau mày, lại cầm lấy bản thảo xem xét kỹ lại, kỳ thật cô cứ cảm thấy thiếu thiếu gì đó, vòng tay này vẫn chưa hoàn hảo trong mắt chính cô.

Hạ Dĩ Tường và Hạ Dĩ Niên im lặng quan sát, kiên nhẫn đợi cô suy ngẫm.

Cô quay sang Hạ Dĩ Niên: “Thật ngại quá cậu hai, tôi có thể sử dụng máy tính và máy chiếu của anh không?”

“Có thể.”- Hạ Dĩ Niên gật đầu.

Uyển Khanh cũng không nghĩ nhiều, đi tới bàn làm việc của hần tự nhiên ngồi xuống vị trí của hần bật laptop lên.

Hạ Dĩ Niên hơi cười: “Nút bên phải màu đỏ.”

Uyển Khanh nghe lời nhấn vào nút màu đỏ kia, màn hình máy chiếu được tự động hạ xuống treo giữa phòng. Cô đi tới vài bước tắt đèn sau đó lại tiếp tục vào phần mềm trình chiếu mở bản thảo lên.

Chiếc vòng tay được cô vẽ đã hiển thị trên màn hình.

Hạ Dĩ Tường ngẫm nghĩ một lúc rồi nói: “Anh thấy ổn rồi đấy chứ, trông rất đẹp không phải sao?”

“Chưa ổn.”

“Chưa ổn.”

Hạ Dĩ Niên và Uyển Khanh cùng một lúc lên tiếng. Uyển Khanh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn về phía hần, lại bất gặp nụ cười nhạt trên môi hần như đang khích lệ, cô nhanh chóng tiếp tục nhìn vào màn hình.

Bàn tay Uyển Khanh lướt trên bàn phím, cô cứ rồi xóa, xóa rồi lại vẽ cả buổi trời.

Hạ Dĩ Tường hơi nghiêng đầu nói nhỏ với Hạ Dĩ Niên: “Cô gái này thuần thực thật đấy, anh nhìn mà chóng cả mặt.”

Hạ Dĩ Niên không nói gì, đặt tách trà trong tay xuống, quan sát gương mặt mỗi lúc một căng thẳng của cô.

Cả buổi trời, Uyển Khanh vẫn không nhìn ra là thiếu cái gì.

Hạ Dĩ Niên lúc này hơi mỉm cười, nhẹ nhàng nói: “Khanh nhi, em thêm thất cả buổi trời cũng không tìm ra. Có cần tôi giúp một tay không?”

“Rất cần đó, nhanh lên.”- Uyển Khanh bây giờ phải tận lực tìm lối thoát cho bản thân, nói thật là cô cảm thấy mình đang bị dồn vào thế bí rồi, nếu cứ tiếp tục thì sẽ rất mất mặt.

Hạ Dĩ Niên đứng lên đi về phía cô vòng ra sau, hai tay chống lên bàn đặt lên bàn tay đang điều khiển chuột của Uyển Khanh. Chóp mũi hần chạm nhẹ vào tóc cô, cảm nhận được hương thơm dịu nhẹ khiến hần mê luyến.

Uyển Khanh vốn dĩ cũng đang tập trung, căn bản không để ý tới khoảng cách của hai người.

Hạ Dĩ Tường phía xa thề với trời đất, anh chỉ nhìn vào màn hình máy chiếu.

Hạ Dĩ Niên lướt ngón tay trên bàn phím vài cái, tốc độ so với cô cũng thật quá nhanh đi, một lúc sau đó vẽ ra hai viên kim cương hình bầu dục được đính nổi bật giữa chiếc vòng tạo điểm nhấn về thị giác.

Uyển Khanh mở to mắt hết sức kinh ngạc cùng vui mừng, phải chính là cái này, thứ thiếu đi chính là cái này...

“Thế nào?”- Hạ Dĩ Niên hơi nghiêng đầu, giữ nguyên tư thế vui vào mái tóc cô.

“Quá tuyệt, Hạ Dĩ Niên...”- Trong lúc vui mừng cô quay qua đầy tán thưởng lại không ngờ tới mặt hần và cô lại gần quá như vậy, lúc cô quay lại môi cô lại vô tình chạm phải môi hần. Uyển Khanh vốn định nhanh chóng rời khỏi nhưng lại cảm nhận được rõ ràng Hạ Dĩ Niên cố tình ân người gia tăng sức lực ở môi.

Bắt quá hần cũng không tiến sâu, chỉ đơn giản là chạm vào sau đó nhìn cô mỉm cười.

“Khanh nhi cũng chủ động được một lần rồi.”

Uyển Khanh cảm thấy hơi thở ngày càng không thông, cô đứng lên rồi khỏi phạm vi lồng ngực của hần đi tới sofa ngồi xuống: “Về cơ bản thì là như vậy, chi tiết hơn tôi đều đã ghi rõ trong giấy, hai anh có thể xem qua.”

Hạ Dĩ Tường gật đầu: “Anh vừa mới xem qua, tất cả đều rất ổn, Uyển Khanh em khiến anh phục sát đất.”

Uyển Khanh mỉm cười, theo phép lịch sự nói: “Em cảm thấy cũng không có gì, đừng tăng bốc em quá, em sẽ tự cao đấy.”

Hạ Dĩ Tường nghe vậy liền cười ha ha, cảm thấy cô em dâu tương lai này nói chuyện thật khôn khéo: “Không sao, chắc do anh là người ngồi ở nơi cao nên có cái nhìn rõ ràng hơn.”

“...”

Nụ cười trên môi Uyển Khanh bắt gặp hơi cứng lại. Cái câu nói này... hơi quen thì phải?

Chẳng phải là câu cô dùng lúc thuyết phục Hạ Lão phu nhân sao?

Hạ Dĩ Tường thấy thế lại phát tay: “Thôi bỏ đi, em giúp người đàn ông của mình, anh cũng không hẹp hòi mà ghi thù với một cô bé.”

“Không phải, em không phải...”- Cái gì mà người đàn ông của mình? Uyển Khanh có chút không lý giải nổi nữa.

“Về phần bộ trang sức này cứ giao cho tôi, bên bộ phận thiết kế sẽ nhanh chóng bổ sung và bắt tay vào giai đoạn sản xuất. Đợi đến khi tuần sau sẽ chính là giai đoạn lên sàn rất quan trọng, Khanh nhi, trong thời gian một tuần này chú ý điện thoại, người của bộ phận thiết kế sẽ gọi em đến thử phục bất kì lúc nào.”- Hạ Dĩ Niên ngồi phía xa lúc này cũng lên tiếng.

Uyển Khanh gật đầu, lại nhay bén hỏi lại: “Anh sắp phải đi đâu à?”

“Ngày mai phải sang Thụy Điển một chuyến.”

“Thụy Điển?”

Hạ Dĩ Tường háng giọng: “Thị trường bên đó có một chút rắc rối, Dĩ Niên phải sang đó dẹp loạn, thời gian không dài, chỉ một tuần thôi.”

Uyển Khanh lúc này lại nhớ tới câu vừa nãy mà Hạ Dĩ Tường nói với Lily, chuẩn bị về? Còn Lily thì nói với Hạ Dĩ Niên sẽ gặp lại? Đây là ý gì, bọn họ đi cùng nhau sao?

Tâm tư Uyển Khanh chợt lạnh đi mấy phần, nụ cười cũng vì thế mà hờ hững: “À, đi cùng với đại mỹ nhân à, Lily cô ấy cũng tham gia dẹp loạn sao?”

Hạ Dĩ Niên lúc này đang nhìn màn hình vi tính cũng ngẩng đầu, khó hiểu nhíu mày: “Cô ta có liên quan gì ở đây?”

“Cô ta không liên quan nhưng cô ta và anh cùng một lộ trình.”

“Thì sao?”- Hấn khá là tỉnh bơ hỏi lại.

“Anh...tôi...thì sao là sao? Tòì...”- Uyển Khanh bị chọc cho nói lắp, cả buổi trời cũng không nói được một câu hoàn chỉnh.

Cô bây giờ rất bức bối, càng nghĩ tới càng bức bối, rất muốn đập cửa bỏ đi trước mặt hấn để hấn biết là cô khó chịu tới mức nào.

“Khụ khụ...”- Hạ Dĩ Tường ho một trận vô cùng dữ dội: “À, chuyện này... Lily cô ấy đúng là chung lộ trình với Dĩ Niên. Nhưng mà cô ấy trùng hợp cũng có lịch trình biểu diễn ở Thụy Điển, chỉ qua đó có hai ngày sau đó sẽ quay về nước bắt đầu cùng cô chụp ảnh cho chủ đề mới.”

Uyển Khanh cầm ly trà trên bàn lên, liếc mắt về gương mặt bình tĩnh không chút cảm xúc phía xa thì hờ hững nói: “Đó là chuyện của cô ta, liên quan gì tới em?”

Hạ Dĩ Tường: “...”

Em dâu, không liên quan tới em nhưng liên quan tới cái sống lưng đang lạnh toát cả mồ hôi của anh đấy. Hai người có thể thấu hiểu nhau hơn một chút được không?

Về phần Hạ Dĩ Niên anh có thể hiểu được, trước giờ phụ nữ bên cạnh em trai nhiều vô số kể nhưng có ai là dám ghen bao giờ đâu? Chỉ cần bọn họ ghen thì cả hậu cung sẽ náo loạn, sau đó Hạ Dĩ Niên sẽ loại từng người từng người ra, ai muốn làm loạn cũng không dám vì sợ sẽ bị loại. Chính vì vậy Hạ Dĩ Niên cần bản không biết phụ nữ ghen sẽ như thế nào, nguy hiểm cấp độ mấy và khó dỗ dành bao nhiêu.

Cũng thật may, cô em dâu này tuổi đời còn nhỏ nhưng bản lĩnh khổng chế cảm xúc rất tốt.

“À...khụ khụ, thật ngại quá anh còn phải trở về xem bà ngoại thế nào nữa, hai người ở lại vui vẻ ha.”- Hạ Dĩ Tường đứng lên cười hi hi ha ha vài tiếng rồi nhanh chóng chuồn là thượng sách.

Trong căn phòng lớn chỉ còn cô và hấn, cả hai duy trì trạng thái trầm mặc, trong không khí cũng chỉ có tiếng gõ bàn phím của Hạ Dĩ Niên.

“Tôi...tôi cũng về trước.”

“Ngồi đó đi.”- Hạ Dĩ Niên cuối cùng cũng lên tiếng.

Uyển Khanh quay lại: “Nhưng tôi đã báo cáo xong rồi.”

“Ngồi xuống đó, lát nữa cùng ăn trưa với tôi.”

Uyển Khanh thờ dãi, trong lòng vốn đang không thoải mái, cũng không muốn đấu đá gì với hấn nữa. Cô đành ngồi xuống ghế sofa, không khí trong phòng lại tiếp tục rơi vào trạng thái im lặng...

Cô chợt phát hiện ra mình không có gì có thể nói với hấn mà hấn hình như cũng vậy...

Sau bữa trưa, Hạ Dĩ Niên còn phải họp cổ đông, hấn cho Khải Ca đưa cô về nhà còn bản thân tự lái xe tới Hoàng Thịnh lần nữa. Uyển Khanh luôn cảm thấy Hạ Dĩ Niên rất bận rộn, mọi việc lớn nhỏ trong Hoàng Thịnh đều hướng hấn mà đổ vào. Cô cũng rất khâm phục Hạ Dĩ Niên, có thể dàn xếp đầu ra đầy.

Cô quay sang Khải Ca hỏi: “Bình thường lúc nào Hạ Dĩ Niên cũng bận rộn như vậy sao?”

“Đúng vậy.”

“Anh ấy là người thép hay sao mà không biết mệt mỏi?”

Khải Ca cười: “Có khi là vào ban đêm một hai giờ cậu hai còn lái xe tới Hoàng Thịnh làm việc đấy.”

Uyển Khanh gật đầu: “Hóa ra là anh ấy thuộc tuýp người cuồng công việc.”

“Cũng không hẳn, dù sao đêm nào cũng mất ngủ, tìm việc làm để giết thời gian.”

“Gi cơ, mất ngủ?”

“Cô không biết sao Uyển Khanh, cậu hai gần đây thường xuyên mất ngủ, hoặc là thức trắng còn nếu có ngủ thì cũng không sâu giấc.”- Khải Ca thờ dãi.

Uyển Khanh im lặng, cô chợt nhớ tới đêm mưa ngày hôm đó, hấn lặng lẽ ngồi cạnh giường cô...

“Tôi ngủ không được, muốn tới nhìn em một chút.”

Uyển Khanh thở dài, tại sao trong lòng lại cảm thấy kỳ lạ như vậy? Một cảm giác hết sức mơ hồ, lo lắng...

Điện thoại trong túi xách reo lên, là Vu An Di gọi tới.

“Uyển Khanh, cô không tới à?”

“Tới?”- Uyển Khanh khó hiểu.

Vu An Di thở dài: “Hôm nay A Nguyên của cô và Jack phải sang Hàn Quốc mà. Cô không tới tiền à?”

“Oh Shit! Tôi quên mất. Khải Ca, mau, rẽ hướng tới sân bay mau.”- Uyển Khanh cảm thấy mình bị đăng trí rồi, sáng này bận bịu vụ báo cáo chi tiết mà lại quên mất ngày xuất cảnh của A Nguyên. Cô mà không tới chắc chắn nhóc con đó sẽ rất thất vọng...

“Quay lại? nhưng đây là đoạn một chiều...”- Khải Ca vừa cho xe đi lên con đường một chiều, bây giờ mà quay lại là chuyện không thể nào..

“Được rồi, dừng xe đi tôi đi bộ cũng được, anh trở về Hoàng Thịnh đi không cần đi theo tôi.”

Khải Ca dừng xe vào lề đường, Uyển Khanh nhanh chóng nhảy xuống chạy khỏi. Từ đây đến sân bay cũng không xa lắm, cách khoảng chừng hai con đường. Với tốc độ của vua tốc độ thì chạy bằng chân chắc mất khoảng nửa tiếng là tới.=

...

“A Nguyên, con xem, máy bay gần cất cánh rồi.”- Bà Lý ngồi xuống trước mặt cậu nhóc khuyên nhủ.

“Nhưng chị Trân Trân nói là sẽ tới...”

“Chúng ta mà trễ chuyến bay thì không hay, đừng gây trở ngại cho Jack chứ.”

A Nguyên bĩu môi, vẻ mặt như sắp khóc tới nơi.

“A Nguyên.”

A Nguyên ngẩng đầu, vừa nhìn thấy người vừa chạy tới thì vui mừng từ ghế phóng xuống: “Chị Trân Trân, sao chị đến muộn thế, em còn còn nghĩ là chị không đến.”

Uyển Khanh ngồi xuống trước mặt cậu bé, thở không ra hơi: “Chị, chị xin lỗi, chị quên mất...”

“Chị Trân Trân chạy bộ tới đây sao?”- A Nguyên giơ tay, lau đi mồ hôi trên trán của cô.

Uyển Khanh cười nhẹ, thằng nhóc này lớn rồi, biết quan tâm người khác rồi đấy.

A Nguyên vừa giúp cô lau mồ hôi vừa nói: “Chị vì em mà chạy bộ tới đây sao?”

“Đương nhiên, chị làm sao có thể không tới được, A Nguyên của chị lần đầu xuất cảnh mà.”- Uyển Khanh nắm lấy tay cậu: “A Nguyên, con đường này em chọn nó rất khó đi, nhưng em phải nhớ kỹ một chuyện, không có chuyện gì khó chỉ sợ lòng không bền. Cả thế giới đều đang nhường đường cho em, chỉ cần em dám, mọi chuyện đều dễ như trở lòng bàn tay. Có biết không?”

A nguyên gật đầu một cái thật mạnh: “Chị có tin A nguyên làm được không?”

“Tin chứ.”- Uyển Khanh mỉm cười, thái độ vô cùng động viên: “Nhưng em phải quay lại thăm chị, không được thành công rồi lại bỏ đi bà chị này đâu đấy.”

A Nguyên cười tươi: “Vâng, em sẽ không quên được chị, sẽ nhanh chóng quay lại...”

Jack lúc này bước lên: “Xem hai người kia, cũng đâu phải không gặp lại, quyền luyện như vậy làm gì. Được rồi, A Nguyên, còn mười phút nữa bay rồi, mau cùng với quản lý ổn định chỗ ngồi đi.”

Một vị quản lý bước lên nắm lấy tay A Nguyên dẫn đi, cậu lại cứ không nỡ vừa đi vừa quay đầu lại vẫy tay tạm biệt.

Uyển Khanh mỉm cười, vẫy vẫy tay...

Cậu nói: “Chị Trân Trân, em sẽ quay lại đấy...”

“Được.”

“Chị phải giữ gìn sức khỏe thật tốt đấy.”

“Được.”

“Chỉ không được lấy chồng đâu đấy.”

“Được...hả?”- Uyển Khanh hơi ngần ngừ, lấy chồng thì có liên quan gì ở đây? TvT

Jack cười sáng sủa: “Cô xem, già đầu rồi còn bị con nít nó dụ.”

Uyển Khanh bĩu môi, quay sang chào tạm biệt lão Lý và bà Lý, đợi sau khi cả gia đình họ đều lên máy bay, chuyến bay cất cánh mới an tâm rời khỏi.

Năm đó A Nguyên nói sẽ nhanh chóng quay lại, Uyển Khanh cũng không ngờ tới cái nhanh chóng đó lại đẩy tới tận tám năm...

Những ngày sau đó, cuộc sống của Uyển Khanh trôi qua thật an nhàn. Hạ Dĩ Niên đã đi tới Thụy Điển, cũng không thêm gọi về lấy một cuộc điện thoại. Hoàng Thịnh vẫn chưa liên lạc với cô tới chụp ảnh, vì vậy Uyển Khanh dành cả ngày dài để ngủ ngủ và ngủ.

Nếu không có cuộc gọi của Vu An Di có lẽ cả tuần này Uyển Khanh chỉ có ngủ mà thôi.

Vu An Di hẹn cô đến một club lớn, Uyển Khanh nhìn lại đồng hồ đã hơn mười giờ tối, giờ này mà còn lang thang ở mấy cái chốn đó quả thật không phải phong cách của Vu An Di. Nhưng nghe giọng cô nàng chắc chắn là đang có chuyện nên Uyển Khanh nhanh chóng thay đồ rồi chạy đến.

Lúc cô đến, Vu An Di đã nằm dài ra sofa...

“Vu An Di, cô sao thế? Sao lại uống say thế này?”- Uyển Khanh chạy tới đỡ cô nàng ngồi dậy.

Vu An Di thực sự đã say be bét rồi, nhỏ giọng mắng: “Đồ chết tiệt...”

“Sao cô mắng tôi?”

“Đồ chết dâm...”

“...”

“Đồ trướng thối không nói lý lẽ...”

Uyển Khanh: “...”

“Lạc Nhân, tôi không nên đồng ý làm luật sư đại diện của anh, lúc đó chắc chắn là đầu tôi đập vào đá rồi...”- Vu An Di tựa vào vai của Uyển Khanh, thều thào nói.

Uyển Khanh nhíu mày: “Hay lắm Vu An Di, cô đang là luật sư của Yunus mà dám tự tiện đồng ý làm luật sư đại diện của người khác, đồ phản bội!”

“Cô thì biết cái gì, hức, là đầu tôi bị cửa kẹp trúng, không tỉnh táo... làm luật sư đại diện của anh ta, là làm gì? Hức, chính là bị anh ta lôi ra làm cái bia đỡ đạn... toàn đem tôi ra làm cơ chia tay bạn gái, mấy cô bạn gái của anh ta vì thế mà gây hấn với tôi mọi lúc mọi nơi... hức.”

Uyển Khanh gật đầu, rồi...cô đã hiểu rồi. Vu An Di ơi Vu An Di, xem ra cô là sao hỏa đụng trúng sao chổi rồi. Thôi mặc kệ trước, đem con ma men này về rồi tính...

Lúc Uyển Khanh chuẩn bị dìu Vu An Di rời khỏi thì Lạc Nhân từ bên ngoài chạy tới: “Đề tôi đưa cô ấy về.”

Uyển Khanh chưa kịp phản ứng Lạc Nhân đã kéo cả người Vu An Di vào lòng anh ta: “Cô yên tâm, tôi đưa cô ấy về.”

“Tôi không thể giao cô ấy cho anh được, đàn ông các anh là một lũ sói, ai biết anh sẽ làm gì cô ấy?”- Uyển Khanh bước lên chắn đường Lạc Nhân: “Đàn ông các anh ít gái đi một chút thì chết à, lại kéo cả An Di ra làm cái cơ để chia tay bạn gái.”

Lạc Nhân buồn cười nhìn cô: “Cô có giận Hạ Dĩ Niên thì cũng đừng có gán tất cả đàn ông trên đời này vào nhau như thế chứ.”

“Anh...anh nói cái gì, liên quan gì tới anh ta?”

“Xem đi, nói lấp rồi kìa. Chuyện của Lily và Hạ Dĩ Niên xem ra đã kích cô rồi nhỉ?”

“Anh...”

“Tôi đi trước, cô có thể ở lại uống rượu giải sầu.”- Lạc Nhân bế Vu An Di rời khỏi Club trong cơn tức của Uyển Khanh. Cô có tất cả hể tức giận là cả ngày trời chỉ biết nói lấp đứng đó, ngay cả nên mắng gì không biết.

Sau khi hai người họ rời đi, Uyển Khanh lại thở ra một hơi ngồi xuống sofa. Vừa rồi Lạc Nhân nói như thế chắc chắn là giữa cô Lily kia và Hạ Dĩ Niên có vấn đề thật rồi. Lạc Nhân là bạn của Hạ Dĩ Niên, tin tức mà anh ta nói không thể sai được.

Điện thoại trong túi xách lại reo lên, có thông báo. Là tin mới đăng của một trang báo giải trí mà Uyên Khanh đăng ký mấy ngày trước, mở thông tin đó ra... cô thực sự hơi bị ngệt thờ.

Dòng tiêu đề to đùng đập vào mắt cô.

Cậu hai của Hạ gia – Hạ Dĩ Niên cùng với siêu mẫu Lily vào khách sạn ở Thụy Điển.

Tay cầm điện thoại của Uyên Khanh hơi run lên, trong bức ảnh rất rõ ràng là Hạ Dĩ Niên đang ôm eo Lily đi vào một khách sạn lớn...

“Xin lỗi tiểu thư, cô có dùng gì không ạ?”- Một phục vụ của Club bước tới hỏi.

Uyên Khanh ném điện thoại lên bàn cái rầm khiến phục vụ sợ hãi xanh mặt: “Rượu.”

“Dạ?”

“Nghe không hiểu sao, đem rượu ra đây.”

“À..dạ...”- Phục vụ vội vàng chạy đi.

Được lắm Hạ Dĩ Niên, anh đi dẹp loạn chứ gì, tôi bây giờ dùng thẻ của anh uống rượu, uống khi nào hết sạch tiền trong thẻ thì thôi.

Tiếng nhạc quá mức lớn, những vũ điệu cùng tiếng hò hét của vô số người trên sàn nhảy quá mức nhiệt tình. Mãn đêm lại quá mức đẹp như thế này, mặc kệ một chút, buông thả một chút thì có sao?

Uyên Khanh ném vỏ chai rượu thứ ba qua một bên, không biết qua bao lâu rồi, cô có chút say sẩm đứng lên đi về phía sàn nhảy, cố gắng chen qua đám đông bước thẳng lên sân khấu.

Trên sân khấu, những vũ công nóng bỏng đang lắc lư vô cùng nhiệt tình, nhìn thấy đột nhiên có người xông lên thì dừng lại khó hiểu nhìn nhau.

Uyên Khanh cầm trên tay một xấp tiền dày, hướng những người bên dưới nói: “Mọi người gọi tôi là nữ vương tôi liền ném đồng tiền này lên trời, thế nào?”

“Được, nữ vương, nữ vương bệ hạ, mau ném đi.”- Đám đông bên dưới liên tục hưởng ứng, hò hét cổ vũ.

Uyên Khanh cười lớn không nghĩ ngợi nhiều liền thật sự ném mớ tiền giấy trong tay lên, những tờ tiền đó như mưa mà bay phát phơ rồi rơi xuống đất. Đám đông liên tục tung hô rồi lumen tiền, sau đó càng hưng phấn hơn.

“Nữ vương vạn tuế.”

Uyên Khanh cười, bước chân có chút lảo đảo: “Hôm nay mọi người ăn chơi thoải mái, tiền cứ tính cho tôi.”

Tiếng hò hét vô cùng hưng phấn, sàn nhảy bỗng chốc náo nhiệt vô cùng.

“Lâm thiếu anh xem kia, cô gái đó hào phóng thật đấy.”

Lâm Tư Phàm ngáp một cái, vốn dĩ định ngủ một giấc nào ngờ phía bên kia sàn nhảy lại náo nhiệt như vậy. Anh tò mò nhìn về phía đó, ồ, hình như cô gái kia hơi quen quen thì phải...

Lâm Tư Phàm đứng lên, đi về phía đó, âm thầm từ phía sau tiếp cận cô.

“Lôi Uyên Khanh?”

Uyên Khanh đang nhảy nhót, nghe thấy có người gọi tên mình thì quay lại, phía sau cô là Lâm Tư Phàm, một chàng trai rất đẹp, Uyên Khanh cười hi hi: “Anh đẹp trai, gọi tôi hả?”

Lâm Tư Phàm có chút khó mà thờ nổi: “Cô làm gì ở đây thế?”

“Tôi...”- Uyên Khanh có chút lảo đảo ngã vào ngực Lâm Tư Phàm, nụ cười trên môi ngày càng mê hoặc: “Tôi là... nữ vương.”

“Nữ vương?”- Lâm Tư Phàm khó hiểu, sau đó lại thấy đám đông ngày càng loạn liền kéo cô xuống sân khấu đi thẳng ra xe.

Uyên Khanh không nguyện ý, liên tục vùng vẫy: “Buông ra, anh buông ra...tôi còn chưa chơi đủ.”

“Bà cô của tôi, ai cho cô cái gan tới đây chơi đùa vậy hả?”- Lâm Tư Phàm trực tiếp vác cô lên vai đi thẳng ra xe, mở cửa ghế sau ném cô vào.

Uyên Khanh ngã sòng soài trên ghế lật đật bò dậy...

Lâm Tư Phàm ngồi vào kế bên cô, ra lệnh cho tài xế: “Chạy đi.”

Lúc này điện thoại trong túi xách Uyên Khanh reo lên, cô nghe máy, nắc cục một vài cái rồi nói: “Alo?”

Một giọng nói không hề vui vẻ hơn nữa còn chứa một sự tức giận vang lên: “Em rút hẳn mười ngàn làm gì?”

Uyên Khanh mở mắt không nổi, ngồi tựa ra sau, ngu ngơ trả lời: “Tôi... tôi rút để ném đi.”

Hạ Dĩ Niên nghe vậy hơi chau mày, cảm nhận được giọng nói không bình thường của Uyên Khanh liền hỏi: “Em đang làm gì?”

“Tôi làm nữ vương, haha, nữ vương đấy.”- Sau đó cô quay sang Lâm Tư Phàm, cười cười: “Anh đẹp trai, anh thấy tôi có giống nữ vương không?”

Lâm Tư Phàm khóc không được mà cười cũng chẳng xong, anh liên tục ra hiệu cho Uyên Khanh im lặng, Tuyệt đối đừng để anh họ biết chuyện anh còn giấu một cái thẻ phụ khác để ăn chơi bên ngoài, nếu không thì anh thật thảm rồi...

Ba chữ ‘anh đẹp trai’ này lọt vào tai Hạ Dĩ Niên khiến sắc mặt hắn càng lạnh đi vài phần: “Em đang ở đâu?”

Uyên Khanh nghe thế, nắc cục một cái quay sang dán lên người Lâm Tư Phàm: “Anh đẹp trai, chúng ta đang ở đâu đấy?”

Lâm Tư Phàm “...” __ nam mô a di đà phật.

“Chết tiệt, Lôi Uyên Khanh em dám ra ngoài uống rượu?”- Hạ Dĩ Niên dường như đã thực sự bị chọc giận, chỉ hận không thể thông qua cái màn hình điện thoại đem da của Uyên Khanh lột ra: “Lôi Uyên Khanh, em ở đâu?”

Lâm Tư Phàm cũng chưa từng thấy anh họ lớn tiếng như thế, suýt chút sợ tới mức cầm xuống đất vội vàng liều mạng giật lấy điện thoại từ tay Uyên Khanh: “Anh họ, là em, em trai yêu quý của anh đây.”

Hạ Dĩ Niên im lặng một lúc, đầu mày nhíu ngày càng chặt: “Lâm Tư Phàm?”

Lâm Tư Phàm cười: “Em tình cờ gặp Uyên Khanh ở club, cô ấy say rồi, giờ em sẽ đưa cô ấy về nhà, anh yên tâm ha.”

Nghe Lâm Tư Phàm nói vậy, rõ ràng Hạ Dĩ Niên im lặng một lúc lâu, sau đó lạnh nhạt lên tiếng: “Ừ.”

Chỉ một chữ ngắn gọn sau đó đem điện thoại tắt đi. Lâm Tư Phàm nghe thấy rõ ràng không phải là tắt điện thoại mà là... đập điện thoại tan tành.

Lâm Tư Phàm thở dài, anh họ, anh ngày càng bạo lực rồi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyên Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Chương 51: Đủ chính đáng rồi phải không?

Uyên Khanh cả đêm ngủ không ngon giấc, lúc thức dậy vẫn còn vô cùng đau đầu, chỉ là chiếc giường này thật êm ái, cái rèm cửa cũng thật lạ mắt...

Thần thờ một lúc cô mới nhìn ra... đây không phải phòng của mình.

Uyên Khanh nhíu mày cảnh giác nhìn xung quanh, đây là đâu? Cô nhớ... Vu An Di say rượu sau đó được Lạc Nhân đưa đi, Lạc Nhân có nói mấy câu làm cho tâm trạng cô không tốt, sau đó cô uống rượu, uống càng lúc càng nhiều, sau đó...

Uyên Khanh một hồi lê xuống giường mở cửa đi ra bên ngoài, căn nhà này thật lớn, thiết kế vô cùng hiện đại chẳng khác gì mấy căn hộ trong bộ phim viễn tưởng tương lai mà cô hay xem. Bất quá cả căn nhà lớn vậy mà chẳng có lấy một bóng người, chỉ có tiếng nhạc xập xình truyền ra từ một căn phòng bên cạnh. Uyên Khanh đi theo tiếng nhạc tới căn phòng đó, vừa nhìn vào trong suýt chút nữa hai mắt cô đã rơi ra ngoài.

Một người đàn ông quay lưng về phía cô đang chạy bộ trên máy tập, thân hình cao lớn không hề mặc quần áo, à không, không phải, có mặc nhưng chỉ có một chiếc quần lót... Đứng từ góc độ này, Uyên Khanh chỉ nhìn thấy cặp mông săn chắc của anh ta mà thôi...

Đáng người anh ta thật đẹp mắt, bất quá Uyên Khanh đánh giá anh ta đứng sau Hạ Dĩ Niên một hạng.

Anh ta hình như rất chuyên tâm tập chạy, không hề hay biết gì tới sự xuất hiện của cô. Chuyển động làm cho cặp mông kia cứ không ngừng tung tung trông thật hấp dẫn...

Uyên Khanh cảm thấy ngày càng hít thở không thông, sao lại cứ nhìn chăm chăm vào mông đàn ông là thế nào? Không được, cô tự nhủ mình tuyệt đối không được thổ huyết...

Nhưng bây giờ ở đây hình như chỉ có một mình người đàn ông kia, cô cần phải gọi anh ta một tiếng để hỏi xem rốt cuộc anh ta là ai, còn đây là đâu?

Uyển Khanh hít thở sâu một hơi sau đó gõ vào cửa ba cái, nhẹ giọng gọi: “Anh gì ơi?”

Không có phản ứng. . .

Có thể là do tiếng nhạc quá lớn, anh ta không nghe thấy. Lần thứ hai cô lại gõ cửa, giọng có chút lớn hơn: “Anh gì ơi?”

Vẫn không có phản ứng.

Lần này Uyển Khanh trực tiếp bước tới rút luôn dây cắm dàn loa ra. Nhạc tắt, người đàn ông kia đang chạy liên bị làm chú ý mà dừng lại, đáng nói là anh ta dừng lại nhưng mấy vẫn còn chạy vì thế Uyển Khanh chỉ thấy anh ta hét lớn một tiếng sau đó bị mấy cuộn dây ngã nhào ra đất. . .

Uyển Khanh đứng một bên, thấy vậy liền chạy tới đỡ anh ta dậy: “Anh không sao chứ?”

Người đàn ông thân hình cao lớn bị ngã đau đớn, khó khăn ngồi dậy, lúc này cô mới nhìn rõ gương mặt anh ta, bất quá cũng khá anh tuấn, hình như cô đã gặp ở đâu rồi thì phải. . .

“Lâm Tư Phàm?”

Uyển Khanh đã nhớ ra, lần đó lúc dự tiệc ở Hạ gia chẳng phải đã gặp Lâm Tư Phàm rồi sao?

Lâm Tư Phàm đứng lên, vừa nhìn thấy Uyển Khanh thì trừng lớn mắt sau đó nhào ra một khoảng khá xa giật lấy cái khăn trên giá treo đồ che lại nửa thân dưới: “Cô...cô sao có thể vào đây...”

Uyển Khanh nhìn điệu bộ của anh ta, cô chỉ nhìn thấy phía sau thôi, không có nhìn thấy vật ở phía trước... bình tĩnh. Uyển Khanh hơi nhướn mày: “Tôi sao không thể vào đây?”

Mặt của Lâm Tư Phàm đỏ hơn gấc chín cây, một lúc sau mới cắn môi nhìn sang: “Thấy hết rồi?”

Uyển Khanh buồn cười nhìn anh sau đó gật đầu: “Anh có sở thích bán nude trong lúc tập thể hình sao?”

Lâm Tư Phàm lại hét lớn: “Sao chứ, cô thấy hết rồi?”

“Hét lớn vậy làm gì, anh làm như mình là gái còn trinh không bằng vậy, bị nhìn một chút thì có sao?”- Uyển Khanh xoa xoa lỗ tai, bất mãn nhìn anh.

Nào ngờ Lâm Tư Phàm liền ôm mặt quỳ xuống đất khóc lớn: “Tôi không muốn sống nữa, không muốn sống nữa... huhu thân thể ngọc ngà này của tôi, huhu.”

Uyển Khanh khó hiểu, hơi bước tới vài bước: “Anh...”

“Đừng qua đây, đừng qua đây...”- Lâm Tư Phàm lách vào góc tường ngồi, bộ dáng cực kì ủy khuất, cực kì sợ hãi.

Lâm Tư Phàm dùng hai tay che mặt, y như mới bị hiếp dâm xong, khóc thực thảm thương. Bất quá anh phải che mặt mình lại, nếu không cô gái đối diện sẽ biết rằng anh đang cười vô cùng vui vẻ.

Uyển Khanh vốn chỉ định trêu anh một chút thôi nhưng lại không ngờ anh khóc lóc đau thương thế này. Lâm Tư Phàm chẳng phải trước giờ ăn chơi trác táng, bên cạnh có rất nhiều tình nhân sao? Thế nào mà lại vừa bị cô nhìn một cái liền y như bị hủy đời trai thế này?

Nhưng nhìn điệu bộ đau khổ này của anh ta, Uyển Khanh thấy... không giống nói dối.

Uyển Khanh có chút lúng túng, tự nhiên lại có cảm giác tội lỗi, liếc mắt một cái rồi nói: “Lâm Tư Phàm, tôi xin lỗi, thực ra vừa rồi tôi không nhìn thấy gì hết, chỉ nhìn thấy...cái mông của anh, nhưng chỉ nhìn một chút thôi.”

Lâm Tư Phàm vẫn che mặt, giọng nức nở: “Mông tôi, huhu, mông của tôi...”

“Ai bảo anh không mặc quần áo làm gì?”- Tập thể dục thôi mà, cần gì nude toàn thân như thế.

“Cô không biết, đó là thói quen của tôi, hơn nữa trước giờ nhà tôi không có phụ nữ nên tôi cũng không cần kiêng dè, nếu không phải hôm qua tôi động lòng trắc ẩn thấy cô say be bét mới đem về đây thì hôm nay đâu xảy ra chuyện này.”

Uyển Khanh chỉ cảm thấy bây giờ đầu vừa đau, ngực lại khó thở vô cùng: “Lâm Tư Phàm, anh đừng làm như tôi phi lễ với anh không bằng. Trước giờ anh quen nhiều phụ nữ như vậy, chẳng lẽ thân thể còn trong sạch hay sao?”

“Tôi lên giường với đám phụ nữ kia đều bắt bọn họ dùng bịt mắt che mắt lại, bọn họ vốn dĩ không thể nhìn thấy tôi. Cơ thể này của tôi là do cha mẹ ban cho, tôi đã từng chỉ để cho người phụ nữ tôi yêu nhìn thấy mà thôi, bây giờ...cô...cô...ôi tôi thật khổ tâm...tôi không muốn sống nữa, không muốn sống nữa...”

Uyển Khanh: "..."

Trước giờ Uyển Khanh khó chịu nhất chính là nhìn thấy người khác khóc bù lu bù loa lên, mỗi lần như vậy sẽ khiến cô không biết nên làm cái gì. Hơn nữa cô lại không nghĩ tới sẽ có ngày có một người đàn ông trước mặt mình khóc thương tâm như vậy...

Thấy Lâm Tư Phàm chuẩn bị đập đầu vào tường, Uyển Khanh hét hồn bước lên cản lại: "Được rồi, được rồi, nhìn cũng đã nhìn rồi, anh ở đây ăn vạ cái gì? Cùng lắm thì anh muốn gì tôi có thể đền cho anh..."

"Cô đền danh dự trong sạch cho tôi được không?"

"Lâm thiếu, danh dự của anh đã dơ từ rất lâu rồi."

"Cô nói cái gì?"

"..."

Lâm Tư Phàm khóc lóc một hồi thấy cô gái kia im lặng thì biết cô đã mắc mưu, nhất thời âm thầm cười nham hiểm sau đó làm ra bộ mặt đáng thương ngẩng đầu: "Cô... cô phải chịu trách nhiệm với tôi."

Uyển Khanh mở to mắt, chịu trách nhiệm?

...

Uyển Khanh ngồi ở ghế sofa rầu rĩ ôm cái gối trước ngực, cuối cùng thì cô cũng biết được tới hôm qua mình đã làm ra cái trò gì.

Cô thật anh dũng, đã dám rút hẳn mười ngàn ra để ném cho thiên hạ lùm.

Còn bảo thiên hạ gọi mình là nữ vương, tung hô vạn tuế.

Cái đầu của cô thật sự sắp vỡ tung lên rồi =,=

"Bà xã nhỏ, anh đói."

"Bà xã nhỏ, làm đồ ăn đi..."

"Bà xã nhỏ, hôm nay ăn gì vậy?"

Uyển Khanh nghiêng răng, thật sự rất muốn đâm một đấm vào gương mặt khả ái kia.

"Lâm Tư Phàm, anh có thể đừng gọi tôi là bà xã gì đó không, nghe khó chịu chết được."

"Em đã đồng ý chịu trách nhiệm với anh rồi, thì chính là bà xã nhỏ của anh."

"..."- Uyển Khanh rất muốn khóc, rất muốn khóc TvT "Lâm thiếu, tôi nhớ lúc đầu gặp anh anh đâu có giống như vậy?"

"Đó là đối với người lạ, đối với bà xã nhỏ anh tuyệt đối sẽ rất ngoan."

"Anh còn gọi tôi như thế thì tôi sẽ không chịu trách nhiệm khi khô gì hết."

"Được... được, vậy phải gọi thế nào?"

"Gọi tên tôi."- Uyển Khanh thật sự không còn kiên nhẫn nữa.

Lâm Tư Phàm bĩu môi, điệu bộ y như một đứa con nít e thẹn cười: "Uyển Khanh."

Hai chữ này vốn dĩ có rất nhiều người gọi, nhưng lúc nó phát ra từ miệng của Lâm Tư Phàm kết hợp với cái âm thanh nam tính cổ tình giả như con nít của anh khiến cho Uyển Khanh thật sự rất buồn nôn...

Uyển Khanh rầu rĩ ngồi ở sofa thêm một lúc, không biết khi Hạ Dĩ Niên gọi tới chất vấn cô nên giải thích thế nào đây? Tự nhiên hán phát hiện mất đi mười ngàn trong tài khoản, thế nào cũng đem cô lột da ra mất. Nhưng mà cứ hể nghĩ tới việc giữa hán và Lily Uyển Khanh thật sự chỉ muốn rút thêm mười ngàn nữa rồi ném xuống sông luôn cho rồi.

"Uyển Khanh hôn anh đi."

"Năm mơ."

"Ôm anh đi."

“Không được.”

“...”

Lâm Tư Phàm rống lên: “Đã nhìn thấy mộng người ta rồi mà không chịu ôm không chịu hôn người ta.”

Uyển Khanh cảm thấy mình thực sự không thể cùng Lâm Tư Phàm ở cùng một chỗ quá lâu nếu không thì cô sẽ lên huyết áp mà chết mất. Cô thở dài, suy cho cùng thì cũng nhờ Lâm Tư Phàm mà cô mới không ngủ ở ngoài đường, vì vậy rất kiên nhẫn lên tiếng: “Tôi nấu cơm cho anh ăn.”

“Không ăn nữa.”

“Anh muốn ăn gì?”- Uyển Khanh hơi cười làm hòa.

“Cá sốt cà.”

“Được, ngoan ngoãn ngồi ở đây.”

Lâm Tư Phàm cười cười nhìn bộ dáng chạy trốn của Uyển Khanh. Cứ dùng cách này chọc cô như thế cũng thật sự rất vui, bắt quá làm cho cuộc sống một tuần lễ không có tình nhân này của anh không trở nên nhàm chán quá mức. Lúc này điện thoại của Uyển Khanh trên bàn reo lên, Lâm Tư Phàm nhìn qua dây số xa lạ trên màn hình rồi lên máy: “Alo?”

Người bên kia im lặng vài giây, sau đó dò hỏi: “À...xin lỗi có phải cô Lôi Uyển Khanh không?”

“Không phải.”

“Vậy là ai đấy ạ?”

“Lâm Tư Phàm.”

Người bên kia vừa nghe thấy liền hít thở một tiếng rõ to sau đó khản trương: “Lâm, Lâm thiếu?”

Lâm Tư Phàm hơi ngáp một cái, lạnh nhạt hỏi: “Có chuyện gì không?”

“À...tôi gọi từ bộ phận thiết kế của Hoàng Thịnh, hiện giờ bảy bộ trang phục chủ đạo của chủ đề ‘lọ lem’ đã hoàn tất, không biết hôm nay cô Lôi có thể tới để chụp ảnh không ạ?”

Lâm Tư Phàm hơi nhíu mày: “Mấy giờ?”

“Tám giờ ạ.”

“Mười giờ được không? Cô ấy vẫn còn chưa cho tôi ăn sáng.”

“...Lâm thiếu nói mấy giờ thì là mấy giờ ạ.”

Lâm Tư Phàm cười: “Tốt, rất ngoan. Cô gái, tuy chưa thấy mặt nhưng qua giọng nói tôi chắc rằng cô rất xinh đẹp, có cơ hội chúng ta ăn tối, thế nào?”

“...Dạ.”- Cô gái bên kia tựa hồ đã đỏ mặt vì hạnh phúc.

Sau khi tắt điện thoại, Lâm Tư Phàm liền đứng lên đi vào phòng bếp, thấy bóng dáng nhỏ bé đang quay lưng về phía mình thì liền nổi lên thú tính à không ác tính à không phải, là hứng thú muốn trêu cô gái một chút. Anh nhẹ nhàng bước lên từng bước sau đó ôm chầm lấy Uyển Khanh từ phía sau, kế tiếp không biết cô gái nhỏ dùng chiêu thức gì mà ngực của anh đau nhói lui ra sau vài bước.

Uyển Khanh cảnh giác quay lại, giơ cây dừa trong tay lên: “Lâm Tư Phàm, anh làm gì?”

Lâm Tư Phàm đau đớn ôm ngực, cú trở vừa rồi thực sự không hề nhẹ đâu, cũng may bình thường anh hay bị Hạ Dĩ Tường đem làm bao cát mà tập luyện chứ nếu không chỉ một cú giật trở vừa rồi của Uyển Khanh cũng đủ làm anh thổ huyết.

“Uyển Khanh, em muốn mưu sát anh à? Anh chỉ muốn ôm em chút thôi mà... ời trời ơi, đau chết được.”

Uyển Khanh vẫn vô cùng cảnh giác: “Tôi cảnh cáo anh Lâm Tư Phàm, anh mà còn động tay động chân tôi sẽ dùng đầu sùi tạt vào anh, hủy đi gương mặt của anh, cả đời anh cũng đừng hồng được phụ nữ chú ý tới.”

Lâm Tư Phàm có chút buồn cười định bước lên gần hơn nhưng bị đôi dừa của Uyển Khanh chặn lại, anh giơ hai tay tạo nên tư thế đầu hàng lui lại ra sau, cười hi hi: “Uyển Khanh, đám phụ nữ kia đến bên anh đâu phải vì gương mặt anh, mà là họ mê luyến mọi thứ từ anh đây, em chẳng phải cũng vậy sao?”

Uyển Khanh cười khẩy: “Ha, thật xin lỗi, đến cặp mộng của anh tôi cũng không vừa mắt.”

Cô vốn chỉ định chặt chém Lâm Tư Phàm một chút cho bỏ ghét, nào ngờ lại nhìn thấy một cảnh tượng so với sao băng còn hiếm gặp hơn.

Anh đỏ mặt kìa!

Một lúc sau Lâm Tư Phàm mới dậm chân: “Đồ đáng ghét.”- Sau đó chạy ra ngoài.

“...”

Uyển Khanh đứng hình tại chỗ trong nhà bếp, cô đang lạc vào thế giới gì đây?

Một lúc sau cửa nhà bếp lại mở ra...

Lâm Tư Phàm đưa gương mặt anh tuấn đã đỏ rần lên vào khe nói: “À, mười giờ em phải đến Hoàng Thịnh chụp ảnh đấy, anh đưa em đi, anh cũng muốn đến Hoàng Thịnh.”

Sau đó chạy vù một cái ra phòng khách, để lại Uyển Khanh không hiểu gì đứng yên trong bếp lúc lâu.

.....

Người ở bộ phận thiết kế của Hoàng Thịnh ít nhiều gì cũng đã từng gặp qua Uyển Khanh một lần rồi, cách làm việc cũng không còn gượng gạo như ban đầu, có điều bọn họ đều quen miệng gọi cô là Trân Trân, Uyển Khanh cũng mặc kệ không chú ý gì tới vấn đề này.

Suốt dọc quá trình thử y phục, mọi người trong phòng thiết kế đều giữ một thái độ khác thường. Uyển Khanh tinh ý nhận ra, bọn họ thực sự đều bị sự xuất hiện của Lâm Tư Phàm làm cho khó hiểu.

Mà Lâm Tư Phàm từ khi đưa cô tới đây thì có đuôi cờ nào cũng không chịu đi, nhất quyết ngồi ở ghế sofa, nói là cái gì mà ‘giám sát tiến độ làm việc’, Uyển Khanh khinh vào một cái.

Cô mặc kệ anh muốn ngồi đâu thì ngồi, cứ trực tiếp đem anh làm không khí cho thoải mái. Sau khi trang điểm xong xuôi, Uyển Khanh lại cảm thấy có chút đau bụng, chắc là do khi nãy ăn quá nhiều sốt cà, cô đứng lên đi về phía nhà vệ sinh phía xa, mà muốn đi tới đó thì phải đi ngang qua chỗ Lâm Tư Phàm đang ngồi thế là anh không biết xấu hổ đứng lên đi tò tò phía sau cô.

Uyển Khanh ôm bụng nghiêng rằng quay lại: “Tôi đi vệ sinh, anh theo làm gì?”

“Anh sẽ đứng trước cửa làm thần hộ mệnh, bà xã nhỏ cứ vào trong đi.”

“Đồ thần kinh.”- Uyển Khanh thực sự bức bối, cô chưa từng cảm thấy ai lại phiền phức như người trước mặt. Uyển Khanh mặc kệ anh, bàn tay vừa đặt lên tay nắm cửa thì bị giọng nói bên trong nhà vệ sinh chặn lại.

“Cô nói cái cô Lôi Uyển Khanh kia rốt cuộc là ai? Lúc thì đi cùng cậu hai lúc lại xuất hiện chung với Lâm thiếu, tôi còn nghe đồn là Đàm Thiên cũng vì cô ấy mới bị cậu hai sa thải đấy.”

“Cô ta là ai thì quan trọng sao, cho dù có là thần thánh cũng không qua nổi sắc đẹp của Lily. Lily cô cũng thực lợi hại, hiện nay trên mấy trang chính đều là hình ảnh cô và cậu hai thân mật, nói không chừng sau này cô lại là thiếu phu nhân của Hạ gia cũng nên.”

Lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của Lily: “Các cô đừng có nói năng bậy bạ, cậu hai đối với tôi tuy có yêu thích thật nhưng tôi cũng không dám vọng tưởng tèo cao, chỉ cần có thể ở bên cạnh anh ấy tôi đã vô cùng mãn nguyện rồi. Những lời này của hai cô nếu để người khác nghe thấy không khéo người ta lại nghĩ tôi giống một số loại người không đứng đắn, hôm nay đi với người này ngày mai lại cùng với người kia kiếm lợi lộc.”

Uyển Khanh đứng bên ngoài, hai tay siết chặt lại ‘một số loại người’ ha, ý thù địch cũng lớn quá đấy. Còn cái gì mà ‘thiếu phu nhân của Hạ gia’ nghe không vừa tai chút nào, lại còn ‘cậu hai đối với tôi tuy có yêu thích’? Uyển Khanh cảm thấy mình ngày càng thờ không thông, đau bụng tự nhiên cũng biến mất.

“Nói cũng phải, người đàn ông hoàn hảo như cậu hai làm sao nhìn trúng loại người tầm thường lại có tâm cơ lớn như Lôi Uyển Khanh kia chứ. Một người đàn ông xuất sắc chỉ có thể bị chinh phục bởi sắc đẹp và sự dịu dàng của Lily nhà ta thôi. À mà Lily, cô thật sự đã cùng vào khách sạn với cậu hai sao?”

Lily im lặng, nhưng Uyển Khanh đứng bên ngoài biết chắc là cô ta vừa gật đầu.

Vì cô nghe thấy giọng nói kinh ngạc của cô ả còn lại: “Mặt mũi cô lớn thật đấy Lily, sau này có gì nhớ chiếu cố chúng tôi đấy.”

Lily hơi nhếch môi, đắc chí: “Lúc tôi về nước anh ấy còn bảo tôi ở lại thêm vài ngày, tôi lại không muốn làm ảnh hưởng tới tiến độ lên sàn của Hoàng Thịnh, anh ấy còn khen tôi rằng tôi là một người phụ nữ có trách nhiệm đấy. Hai cô yên tâm, lát nữa chỉ cần thay mặt tôi dạy dỗ cho con nhỏ Lôi Uyển Khanh kia một chút thì cuộc sống của hai cô sau này sẽ dễ dàng hơn đấy.”

“Còn phải nói, một con nha đầu miệng còn hôi sữa thì có gì khó đối phó, cô có thấy không, bộ quần áo hôm nay cô ta mặc là hàng fake đấy, thật mà mắt mặt chết được.”

“Gương mặt đã không xinh đẹp lại thêm lớp trang điểm lên thật sự là không khác gì tượng sáp trông thật là kinh dị, làm gì có công chúa lọ lem nào kinh dị

như thế nhỉ?”

Lâm Tư Phàm đứng một bên cũng nghe thấy mấy lời này, tức đến mức bốc khói lên đỉnh đầu, chết tiệt, ba cô gái kia dám nói xấu bà xã nhỏ của anh. Lâm Tư Phàm xắn tay áo lên, điều bộ y hệt gà mẹ bảo vệ gà con định xông vào bên trong.

Uyển Khanh giờ tay cản anh lại.

“Bà xã nhỏ, bọn họ nói xấu em đấy.”

“Một lũ tạp nham thế này, cứ để tôi giải quyết là được.”- Uyển Khanh lạnh lùng để lại một câu, sau đó dứt khoát mở cửa nhà vệ sinh nữ ra bước vào.

Ba người phụ nữ nhìn thấy cô liền trong tức khắc sững sờ không biết làm thế nào.

Uyển Khanh đem cửa phòng đóng lại, không cho Lâm Tư Phàm nhìn thấy.

Cô nhìn qua một lượt ba con người trước mặt sau đó lại dùng tầm mắt trên người Lily, sau đó bước tới bồn nước rửa tay: “Thế nào, vừa rồi còn hăng hái lắm cơ mà? Phong độ của ba người tuột dốc nhanh thật đấy.”

Lily là người duy nhất can đảm lên tiếng đầu tiên: “Chúng tôi nói sai sao, đối với hạng người chỉ biết quyến rũ đàn ông để sống thì cần gì phải nói tốt chứ.”

Hai cô ở phía sau cũng được tiếp thêm động lực, lên tiếng khiêu khích: “Đúng đó, Lôi Uyển Khanh, cô cũng không tự nhìn lại bản thân mình có bao nhiêu tầm thường đi, lại còn mộng tưởng tèo cao. Lâm thiếu trước giờ chỉ thích mấy nữ nóng bỏng thôi, còn cậu hai thì khỏi phải nói, cô chắc chắn không có khả năng đâu.”

Uyển Khanh nghe xong không khỏi cười khẩy, nhìn mình trong gương, thản nhiên nói: “Vậy sao, nhưng mà người đêm nào cũng cùng tôi lăn qua lăn lại trên giường hình như là cậu hai xuất chúng của các cô thì phải. Cô nói, tôi có khả năng không?”

“Cô...”- Lily tức đến trừng to mắt, chạy đến trước mặt Uyển Khanh chỉ tay vào mặt cô: “Đồ phụ nữ không có liêm sỉ.”

Uyển Khanh chậm rãi đưa tay vào khay đựng xà phòng bốc lên một nhúm bột, nụ cười vẫn để trên môi: “Miệng của tiểu thư Lily hình như không sạch sẽ lắm, hay là để tôi giúp cô tẩy rửa.”

Nói xong câu đó cũng không cho Lily cơ hội phản ứng, Uyển Khanh bước lên nhanh như chớp đem bàn tay đầy xà phòng của mình ấn chặt miệng của Lily. Lily phản ứng theo bản năng lui ra sau lại mất thăng bằng ngã nhào xuống đất ho sặc sụa, Uyển Khanh lại bước lên lần nữa dùng tay bóp chặt miệng cô ta sau đó đổ xà phòng vào.

Hạ Di Niên vẫn thường hay làm động tác bóp miệng cô như vậy, bây giờ Uyển Khanh thử làm với tình nhân bé nhỏ của hắn, hừ, cảm giác không tệ.

Lily ho sặc sụa, liên tục cầm đầu nôn mửa ra đất. Hai cô gái còn lại kia vừa thấy cảnh này thì quay đầu bỏ chạy muốn kêu cứu, Uyển Khanh lại nhanh hơn một bước đứng lên từ phía sau túm lấy bả vai của hai người giật ngược lại.

“Lôi Uyển Khanh cô...”

Uyển Khanh cầm lấy thùng nước bẩn bên cạnh, không nói một lời liền hất xuống đầu hai cô gái kia.

“Lôi Uyển Khanh, cô điên rồi sao?”- Tiếng hét kinh hãi của Lily còn lớn hơn cả tiếng bom. Cô ta tức tối đứng lên liều mạng phản kháng nhào tới từ phía sau túm lấy tóc của Uyển Khanh.

Uyển Khanh bị túm tóc sinh đau, trong nháy mắt liền xoay người đem tay của Lily bẻ ngược lại rồi hất mạnh xuống sàn.

Ngay sau đó cô đi tới, ngồi lên người cô ta giáng xuống mấy bạt tai lên gương mặt xinh đẹp kia.

“Gương mặt của tôi trông giống tượng sáp sao? Tôi không thích điều đó chút nào.”- Uyển Khanh nghiêng răng, tát xuống mấy bạt tai.

Lily khóc đến lạc giọng.

Uyển Khanh túm lấy tóc cô ta: “Tôi có tâm cơ lớn sao? Sự thật đúng là vậy đấy.”- Sau đó lại tiếp tục giáng xuống thêm vài cái tát.

Lúc này mọi người đều bị tiếng khóc thảm thương của ba cô gái kia làm kinh động phá cửa xông vào, ai cũng đều cả kinh nhìn một màn trong nhà vệ sinh nữ.

Lâm Tư Phàm cũng chạy vào, vừa nhìn thấy liền nổi cả gai ốc: “Tổ tông của anh, em nặng tay như vậy làm gì?”

Mà Uyển Khanh vẫn mặc kệ mọi người, cứ liên tục vung tay giáng xuống gương mặt của Lily gần hai chục cái tát.

Cô ta đau đến cầu cứu: “Lâm thiếu cứu mạng, cứu tôi với huhu...”

Mọi người nhanh chóng lao vào kéo Uyển Khanh ra, Lâm Tư Phàm nuốt một ngụm nước bọt: “Uyển Khanh, bình tĩnh một chút, chuyện đâu còn có đó

mà...”

Mẹ ơi, một cô gái sao lại có thể dũng mãnh như vậy chứ? Lâm Tư Phàm tưởng tượng nếu sau này anh lấy cô về liệu lúc đi mèo mà gà đồng ở bên ngoài bị phát hiện có khi nào...

Anh đưa mắt cẩn thận nhìn sang gương mặt sưng vù của Lily, thầm niệm nam mô a di đà phật.

“Anh niệm cái gì đấy?”- Uyển Khanh liếc mắt sang Lâm Tư Phàm.

Lâm Tư Phàm sợ tới mức đứng thẳng người lắc đầu vài cái.

Uyển Khanh mặc kệ anh, bước lên vài bước nói rõ từng chữ một: “Thứ nhất, tôi không thích người khác chỉ vào mặt tôi lúc nói chuyện. Thứ hai, tôi không thích người khác nói xấu sau lưng tôi. Thứ ba, tôi không thích cô. Đây chính là ba lý do vì sao ngày hôm nay cô bị đánh đấy Lily, đủ chính đáng rồi phải không?”

Lily méo máo ôm mặt, tức mà không dám trả lời.

Uyển Khanh quay người rời khỏi nhà vệ sinh nữ.

Một trợ lý nhanh chóng hỏi: “Trần Trần cô đi đâu vậy? Chúng ta còn phải chụp ảnh...”

“Không chụp nữa, người mẫu chính là Lily mặt mũi sưng vù thế kia thì chụp cái gì?”- Uyển Khanh hơi dừng chân, khóe miệng nâng lên một tia cười nhạo: “Tôi cũng không có hứng thú chụp.”

Sau đó bỏ đi một nước, Lâm Tư Phàm cũng nhanh chóng chạy theo.

Mọi người ở bộ phận thiết kế hôm nay đều được mở mang tầm mắt rồi, một tình huống trong nhà vệ sinh này còn gây chấn hơn cả phim hành động nữa.

Lần trước lúc chụp ảnh cho bộ sưu tập thu đông Uyển Khanh luôn để lại ấn tượng cho bọn họ là một người dễ gần, dễ nói chuyện hơn nữa còn có chút rụt rè. Thế sao lần này lại...

Thật không thể nghĩ ngờ gì nữa, chính là vì cậu hai đáng kính của họ không phải sao?

Nhưng mà... nếu như không nộp ảnh chụp lên đúng hẹn, cậu hai nhất định sẽ sa thải tất cả người trong bộ phận thiết kế. Tới lúc đó, người chịu khổ không phải Uyển Khanh, không phải Lily, không phải Lâm thiếu cang không phải hai cô ả nhiều chuyện kia mà chính là nhân viên làm công ăn lương như bọn họ không phải sao?

...

Lâm Tư Phàm cho xe chạy trên đường, sự sợ hãi và kinh ngạc khi nãy đã hoàn toàn qua đi, thay vào đó là sự hứng thú, một tay anh cầm vô lăng tay khác lại vung lên mấy đường quyền: “Cha, cha cha... em xem, có giống mấy thế võ vừa rồi em sử dụng không?”

Uyển Khanh chống tay lên cửa sổ, xoa xoa trán: “Đối phó với lũ vô dụng đó thì chỉ cần đánh tới tấp là được, võ thuật làm gì, tôi cũng không có võ.”

“Hả?”- Lâm Tư Phàm kêu lên một tiếng: “Em không có võ mà liều mạng như vậy sao? Trời ạ, bà xã nhỏ, não em bị ầm à?”

Uyển Khanh xoa xoa mái tóc của mình, hơi nhíu mày: “Đúng là não tôi ầm thật rồi, khi nãy con mụ Lily kia kéo tóc tôi, đau chết được.”

Lâm Tư Phàm nghe thế vội vàng tấp xe vào lề đường rồi giơ tay xoa tóc cô, giọng nói đau lòng: “Đau sao? Đau ở đâu, anh xoa cho.”

Uyển Khanh cũng mặc kệ, muốn xoa thì xoa, dù sao da đầu cô cũng đang cần xoa dịu.

Lâm Tư Phàm lại chặt lưỡi: “Em đó, khi nãy để anh vào trong cho bọn họ một trận là được, sao lại tự mình xông vào. Không nghe câu ba đánh một không què cũng chốt à?”

“Anh đánh con gái luôn sao?”- Uyển Khanh hỏi.

Lâm Tư Phàm gạt đầu: “Đánh hết đấy, ai bảo bọn họ dám động vào bà xã nhỏ của anh.”

“Tôi đã nói đừng gọi tôi như thế rồi.”

“Xin lỗi anh quên...”- Lâm Tư Phàm cười hi hi: “Uyển Khanh, gọi em là Uyển Khanh còn không được sao?”

Uyển Khanh hừ một tiếng, rồi hất tay anh ra tựa đầu vào ghế sau ngủ một giấc. Rượu hôm qua vẫn còn chưa tan hết, trong đầu vốn dĩ còn lằng lằng một chút, hôm nay lại trải qua một màn đầu đá khiến cô vô cùng mệt mỏi.

Lâm Tư Phàm cũng không làm phiền cô, giơ tay chỉnh máy lạnh lớn hơn một chút rồi tiếp tục chạy xe.

Lúc chuẩn bị rẽ vào đường cao tốc, Uyển Khanh đột nhiên lên tiếng: “Khu Đông An số nhà 11.”

“Hả?”- Lâm Tư Phàm có chút không hiểu, cho xe chạy chậm lại quay sang nhìn cô.

Uyển Khanh vẫn nhắm mắt: “Tôi muốn về nhà tôi.”

...

Nếu là lúc trước cô sẽ không ngờ có ngày mình sẽ cho phép người lạ vào nhà dễ dàng như vậy. Đối với cô, nhà là không gian riêng tư của một người không thể tùy tiện cho người khác bước vào. Vậy mà đầu tiên là Hạ Dĩ Niên, bây giờ là Lâm Tư Phàm.

Lâm Tư Phàm vừa vào liền đảo khách làm chủ, vô cùng tự nhiên chạy một vòng nhà của cô sau đó lần ra sô pha: “Uyển Khanh, em giàu có thật đấy, căn hộ này còn lớn hơn nhà anh nữa. Ai mua cho em đấy, có phải là anh họ không?”

Uyển Khanh vừa nghe nhắc tới Hạ Dĩ Niên liền sa sầm mặt ném cái gối về phía Lâm Tư Phàm: “Liên quan gì tới anh ta.”

Lâm Tư Phàm bĩu môi: “Được, em chính là nữ đại gia, đến cả nhà ở khu Đông An mà cũng mua được, quả đúng là đại gia ngầm.”

“Thăm quan xong rồi thì về đi.”

“Chưa gì đã đuổi khách rồi, em ngủ ở nhà anh cả đêm bây giờ anh vào nhà em em lại đuổi.”- Lâm Tư Phàm không cam tâm lườm cô một cái.

“Tôi muốn ngủ, nhưng tôi không an tâm lắm với nhân cách của anh vì vậy, get out of here.”

Lâm Tư Phàm thờ dài, thấy cô thực sự muốn đuổi khách chứ không phải đang đùa vì vậy cũng không còn cách nào đứng lên: “Được rồi, đuổi thì anh đi, dù gì bà xã nhỏ cũng không thoát khỏi tay anh được.”

“Tôi đã nói...”

“Gọi là Uyển Khanh đúng không? Anh biết mà.”- Lâm Tư Phàm cười cười đi về phía cửa lớn, còn hát nghêu ngao trong miệng: “I am very sad.”

Uyển Khanh đi tới đóng cửa lại cẩn thận, sau đó lấy điện thoại ra khóa nguồn rồi ném lên sô pha phòng khách. Cuối cùng là về phòng ngủ, hôm nay cô thật sự chỉ muốn ngủ hết nguyên ngày.

...

“Vu An Di, em đứng lại đó cho anh.”- Lạc Nhân từ phía sau túm lấy tay Vu An Di kéo lại: “Em chạy cái gì, còn chưa tỉnh rượu hẳn đã lao ra đường muốn tìm xe à?”

Vu An Di cố gắng hất tay anh ra, nhưng căn bản không được, chỉ có thể chán ghét nhìn anh: “Tôi thà bị xe tông cũng không muốn ở cùng một chỗ với anh.”

“Đừng có làm loạn nữa, vào nhà rồi tính.”- Lạc Nhân kéo cô đi về phía nhà mình.

Vu An Di gạt tay ra: “Tôi không đi.”

Lạc Nhân hết cách trực tiếp túm cô lại rồi kéo vào ngực mình để cô không thể chạy nữa: “Vu An Di, em xem bây giờ quần áo em xộc xệch, không mang giày dép, đầu tóc bù xù chạy từ nhà anh ra, bảo vệ tiểu khu nhìn thấy không biết còn tưởng anh hiếp dâm em đấy.”

Vu An Di trừng mắt: “Hành động của anh bây giờ cũng không đứng đắn gì, buông tôi ra.”

Lạc Nhân càng siết chặt lại hơn, cảm thấy cơ thể của Vu An Di thật mềm mại, ôm vào ngực cũng khá là thoải mái, anh cười khỏ một tiếng: “Vu An Di, em nói gì vậy. Hôm qua em say rượu, anh nhường phòng ngủ của mình cho em còn bản thân chịu cực khổ ngủ sô pha cả đêm, bây giờ em nói anh không đứng đắn? Em làm luật sư cũng không thể vu khống người khác.”

Vu An Di đẩy không được anh, sức lực nam nữ khác biệt cô biết rõ vì thế không thêm chống cự nữa, đành phát huy khả năng miệng lưỡi sắc bén của mình: “Tôi vu khống sao? Nực cười, Lạc đại thiếu gia, anh thì có khi nào đứng đắn, rõ ràng vết thương bị dao quẹt trúng kia đã khô hẳn rồi vậy mà nửa đêm lại gọi điện thoại cho tôi báo là đau nhức khiến anh không ngủ được, làm hại tôi phải chạy ba con phố đem thuốc tới cho anh, rốt cuộc lại nhìn thấy một cô gái từ trong nhà anh đi ra còn bản thân tôi tự nhiên bị anh kéo vào lòng nói cái gì tôi là bạn gái của anh. Anh muốn chia tay người ta cũng không cần phải đem tôi ra làm bia đỡ đạn chứ.”

Tình hình đêm hôm đó chỉ cần vừa nghĩ tới đã khiến Vu An Di tức sôi máu. Hôm đó vừa kết thúc một phiên tòa căng thẳng, buổi tối đang ngủ mơ màng thì bị Lạc Nhân quấy rầy, cô phải chạy suốt ba con phố đem thuốc giảm đau tới tận nhà cho anh. Vậy mà vừa nhấn chuông, người mở cửa là một cô gái mặc một bộ váy ngủ màu đỏ trễ vai vô cùng sexy, vừa nhìn đã biết vừa cùng Lạc Nhân trải qua một trận phong ba trên giường xong.

Vu An Di nhìn thấy liền không vui, rồi sau đó khi không Lạc Nhân từ đâu xuất hiện nói cô là bạn gái mới của anh rồi đem cô gái sexy đang tức tối ầm ĩ kia ném ra khỏi nhà không chút thương tiếc.

Đó không phải lần đầu tiên, đã rất nhiều lần như vậy rồi. Vu An Di mới nhận ra một điều, Lạc Nhân này đích thực là một tên hoa hoa công tử, phụ nữ bên cạnh anh nhiều còn hơn cả số lần cô ăn cơm nữa. Anh sau khi chán một người liền đem cô ra làm bia hứng đạn, kết quả là từ pháp đình cho tới siêu thị đều có một số phụ nữ đem cô làm mục tiêu công kích, chỉ hận không thể giết chết cô.

Lạc Nhân sau khi nghe thấy mấy lời cô nói, liền khổ não vô cùng, nói lồng cánh tay ra: “Được rồi, vậy trả lời câu hỏi của tôi đi. Em thừa biết là vết thương của anh đã khỏi rồi vậy sao lúc anh gọi điện cho em em vẫn chạy tới?”

Vu An Di đứng hình, không ngờ Lạc Nhân sẽ đặt câu hỏi không liên quan gì tới chủ đề như thế.

Lạc Nhân thấy vậy thì hơi cười, có chút vui vẻ nói: “Em quan tâm anh mà, đúng không?”

Vu An Di đẩy mạnh Lạc Nhân ra, nhìn anh: “Anh nói xằng bậy cái gì, tôi chỉ là làm tròn trách nhiệm của một luật sư đại diện đối với thân chủ của mình. Nếu tôi đã đồng ý kí hợp đồng với anh rồi thì dĩ nhiên đây là công việc của tôi, có điều Lạc đại thiếu gia, tôi là luật sư đại diện không phải là bạn gái theo giờ của anh. Từ nay về sau, mọi việc riêng tư của anh tôi không muốn xen vào.”

Lạc Nhân nghe vậy không khỏi có chút thất vọng hơi nhú mảy: “Được, luật sư đại diện chứ gì, là luật sư đại diện thì thái độ có phải nên tốt hơn không? Người ngoài nhìn vào không khéo lại cho rằng chúng ta là quan hệ kẻ thù chứ không phải đang hợp tác đây.”

“Thái độ của tôi trước giờ như vậy, đối với ai cũng vậy. Anh muốn tìm sự dịu dàng thì cứ đi đến mấy cô tình nhân của anh mà tìm, còn nếu cảm thấy không hài lòng với thái độ của tôi thì xin lỗi, chúng ta hủy hợp đồng.”- Vu An Di nói xong liền quay người đi.

Lạc Nhân phía sau nghiêng răng một cái rồi nhanh chóng chạy lên chắn trước mặt cô: “Hủy hợp đồng, Vu An Di, em là luật sư nói chuyện nên có một chút trách nhiệm được không?”

“Tôi vẫn luôn cố gắng làm tròn trách nhiệm, nhưng chẳng phải người quá phận lại là anh sao?”

“Em..”

“Xin lỗi, tôi phải đi rồi.”- Vu An Di lạnh lùng lên tiếng.

Lạc Nhân thờ dài, cố gắng kiềm chế sự khó chịu trong lòng, giọng nói trở nên hòa hoãn: “Được rồi, anh đưa em về.”

“Không phiền tới anh, Peter tới rồi, tôi đi cùng anh ấy.”- Vu An Di lúc này nhìn về phía cổng lớn, xe của trợ lý riêng cuối cùng cũng tới nơi.

Thấy cô định đi thì Lạc Nhân kéo tay cô lại, có chút không hài lòng nói: “Peter là trợ lý riêng của em chứ không phải tài xế, anh đưa em về.”

Vu An Di nhú mảy phiền phức hất tay anh ra: “Anh là thân chủ của tôi chứ không phải tài xế, không dám phiền anh.”

“Em...”

Vu An Di quay người đi một mạch ra cổng chính.

Lạc Nhân đứng tại chỗ tức giận đá mạnh vào chậu hoa bên cạnh làm cái chậu vỡ tan tành.

Cô gái chết tiệt, còn dám cự tuyệt cả anh.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 53: Chương 52: Ghen à?

Uyển Khanh cho xe chạy chậm chậm trên đường, sau khi dành cả buổi sáng để ngủ thì buổi chiều cô vẫn thích dạo vòng quanh thành phố đón tí gió. Trước giờ cô vẫn là người chú trọng về vấn đề nghỉ ngơi và hưởng thụ nhất, những lúc làm việc mệt thì nghỉ, nghỉ đủ khỏe rồi mới trở lại làm việc.

Uyển Khanh tự nhận mình không phải người cuồng công việc, cô vẫn là yêu bản thân mình nhất, dung túng cho bản thân một chút, chỉ cần cô cảm thấy thoải mái là được.

Lúc định chạy xe vào thương xá mua ít đồ thì đột nhiên bị một chiếc xe màu đen từ đâu lao tới chắn trước mũi xe cô, Uyển Khanh hét hồn nhanh chân đạp thắng. Cô hạ cửa kính xuống, nhìn sang chiếc xe đen kia: “Có biết chạy xe không đấy?”

Nào ngờ người trong chiếc xe đó bước xuống, Uyển Khanh hơi sững sờ một vài giây, người đó đi tới xe của cô:

“Trần Trần, có thể nói chuyện không?”

“Triệu Trường Bách, anh theo dõi tôi sao?”- Thật là, ngủ ở nhà cả ngày thì thôi, vừa ra khỏi nhà là gặp ngay chuyện cần dùng trí não.

“Có thể nói chuyện không?”- Triệu Trường Bách nhìn cô, vẫn đứng cạnh cửa xe.

Uyển Khanh thờ dãi, quay đầu mở cửa xe sau đó bước xuống: “Chúng ta có chuyện gì để nói?”

Triệu Trường Bách hơi nhú mày, anh vẫn anh tuấn như lần đầu cô gặp, chỉ có điều thần sắc không được tốt lắm.

“Em không có chuyện gì muốn nói hay sao?”

“Bản thân em không có, nhưng nếu anh có chuyện muốn nói thì em sẽ nghe.”- Uyển Khanh thân nhiên trả lời.

Triệu Trường Bách nhìn rõ được thái độ rạch ròi xa cách của cô, đáy lòng không khỏi chua xót: “Anh chỉ muốn hỏi, em là Lôi Uyển Khanh, là cô chủ nhỏ của Lôi gia, tại sao em không nói cho anh biết? Nếu như em thật sự là người của Lôi gia, vậy thì anh sẽ không cần phải kết hôn với Era...”

“Triệu Trường Bách.”- Uyển Khanh hơi nhú mày, đã đoán trước là Triệu Trường Bách sẽ nói về vấn đề này: “Thứ nhất em nói cho anh biết địa vị của em ở Lôi gia không cao như anh nghĩ, em là con út, không thể tự định đoạt chuyện riêng được. Thứ hai, em không có khả năng dùng Lôi gia để củng cố tài chính cho Triệu thị vì vậy nếu lúc trước em nói ra thì ba mẹ anh sẽ đồng ý chuyện của chúng ta sao? Thứ ba, Triệu Trường Bách, Era là cô gái tốt, dù anh có yêu cô ấy hay không, nếu đã đồng ý kết hôn thì hãy thử một lần cảm nhận cô ấy, đừng để cổ chấp của bản thân khiến người vô tội tổn thương.”

Uyển Khanh thật sự rất muốn dùng câu ‘đứng núi này trông núi nọ’ để hình dung Triệu Trường Bách, nhưng suy cho cùng lại cảm thấy câu này có phần nặng lời nên vẫn không nói ra.

“Quả nhiên em vẫn như vậy, lý trí đến lạnh lùng...”- Triệu Trường Bách nghe cô nói xong thì cay đắng cười, sau đó lại hít sâu, biểu cảm cũng nhẹ nhõm hơn: “Anh biết rồi, anh chỉ thắc mắc nên tôi hỏi rõ thôi, em biết tính anh rồi đó, không giấu được thắc mắc trong lòng. Mọi chuyện cũng đã qua rồi, em nói đúng, anh vẫn là cố gắng chấp nhận Era thì tốt hơn.”

“Anh thật sự thông suốt rồi sao?”

“Ừ, đã thông suốt.”

“Vậy... em đi đây.”- Uyển Khanh quay lại định mở cửa xe.

“Trần Trần...”- Triệu Trường Bách nắm lấy cánh tay cô, Uyển Khanh quay lại, anh nhẹ nhàng nói: “Làm bạn chứ?”

Uyển Khanh nheo mày, còn có thể làm bạn sao? Cô từng nghe người ta nói cái gì mà chia tay vẫn là bạn bè, chắc là dùng trong trường hợp này. Nhưng cũng tốt, làm bạn bè ít ra còn hơn là làm kẻ thù.

“Được, làm bạn.”- Uyển Khanh thoải mái chấp nhận.

Triệu Trường Bách cười: “Ăn tối chưa, anh mời.”

“...”

“Bạn bè mời nhau ăn một bữa, thường tình mà.”- Triệu Trường Bách vẫn vô cùng kiên nhẫn.

Nhắc mới nhớ, Uyển Khanh cũng thấy bụng mình réo lên liên tục, cả ngày trời chỉ ngủ ở nhà, căn bản không ăn uống gì: “Được thôi.”

Triệu Trường Bách lái xe đi trước dẫn đường, Uyển Khanh đi theo sau, cô vu vu hát mấy câu, tâm trạng cũng vô cùng vui vẻ. Thật không ngờ câu chuyện lằng nhằng này lại được giải quyết dễ dàng như vậy, Uyển Khanh như trút được gánh nặng lớn. Đã vậy còn có thêm một người bạn như Triệu Trường Bách, xem ra hậu phương của cô ngày càng vững chắc rồi.

Bạn bè đối với Uyển Khanh chính là lúc cần thiết có thể giúp đỡ cô, lúc cần tiền có thể đi tìm cô.

Lúc này điện thoại của Uyển Khanh reo lên báo hiệu cô đã tắt nguồn quá năm tiếng, Uyển Khanh một tay lái xe, mắt thì nhìn đường phố, một tay khác tùy tiện mở nguồn điện thoại lên. Lúc này vừa hay cũng đến một nhà hàng lớn, sau khi đỗ xe xong xuôi cô và Triệu Trường Bách đi vào bên trong.

Phục vụ vừa nhìn thấy Triệu Trường Bách liền bước lên dẫn đường tới một căn phòng sang trọng. Bên trong có một cái bàn lớn, đã được bày biện đầy đủ các món ăn ngon.

“Anh chuẩn bị trước sao?”

“Ừ.”- Triệu Trường Bách gạt đầu, kéo ghế ra hiệu cô ngồi xuống.

Uyển Khanh ngồi vào vị trí, lại tiếp tục thắc mắc: “Anh biết em sẽ đến ăn cùng anh?”

“Ừ.”

“Làm sao anh biết?”

Triệu Trường Bách buồn cười nhìn cô: “Anh luôn hiểu em, chỉ có em không hiểu anh thôi.”

Uyển Khanh nghe thấy vậy, bất giác im lặng một lúc lâu. Phục vụ đem chén đĩa bày biện đầu ra đẩy rồi lui xuống, căn phòng ăn lớn cũng chỉ còn có hai người. Lúc này Uyển Khanh mới chợt nhớ ra một việc, cô lấy trong túi xách ra sợi dây chuyền mặt hình chữ thập đưa cho Triệu Trường Bách: “Trả anh.”

Triệu Trường Bách nhìn sợi dây chuyền trên tay cô, rõ ràng vẻ mặt không vui nhưng vẫn hòa nhã nói: “Em cứ giữ đi, đây là món quà anh tặng em chỉ hy vọng em bình an, nó không đại biểu cho bất kì thứ gì khác.”

Uyển Khanh nghe vậy có chút chần chừ nhưng sau đó vẫn đem sợi dây chuyền đặt xuống bên cạnh bàn của Triệu Trường Bách, cô hơi cười nhẹ: “Nhưng em bây giờ lại không thích hình chữ thập nữa.”

“Tại sao?”

“...”

“Được rồi, nếu em quyết định thì thôi vậy.”- Triệu Trường Bách cầm đĩa lên gấp cho cô một ít thức ăn: “Ăn đi.”

Uyển Khanh nhú mồm nhìn vào chén của mình, sau đó không biết tại sao cô lại nói: “Xin lỗi, em không ăn tòi.”

“Em ghét tòi sao? Anh không biết đấy, lúc trước hình như đâu có.”

Uyển Khanh nghe xong, tuy trong lòng có chút khó hiểu nhưng vẫn trả lời theo bản năng: “Em... đã từ lâu không ăn tòi nữa.”

Đúng vậy, từ khi có Hạ Dĩ Niên cô hình như tránh xa tòi ra, cho đến bây giờ cũng không muốn người thấy mùi tòi, hơn nữa còn có chút bài xích.

Không lẽ... cô thực sự sắp trở thành ma cà rồng rồi sao?

Uyển Khanh hơi ớn lạnh. Nhưng nghĩ lại thì cũng không tệ, tới lúc đó cô sẽ đi hút máu của Hạ Dĩ Niên, trả đũa cho mấy lần hắn hút máu cô, cô hút, hút cho hắn cạn máu mà chết, à không... hút cho cạn máu mà ngất đi.

Triệu Trường Bách ngồi đối diện thấy Uyển Khanh tự nhiên cười vô cùng khoái chí thì khó hiểu: “Trần Trần, em sao vậy, sao lại cười?”

Uyển Khanh nhìn anh: “Cái gì, em có cười sao?”

“Rõ ràng là đang cười.”

“À, em nghĩ tới một số chuyện khá thú vị đó mà. Bỏ đi, khi nào thì anh và Era kết hôn?”- Uyển Khanh gấp một ít thịt bỏ vào miệng nhai.

Triệu Trường Bách nhàn nhạt nói: “Mùng mười sắp tới, kết hôn rồi có lẽ anh sẽ xuất ngoại một thời gian, em cũng biết đó, thị trường bên Anh của Triệu thị chưa ổn định lắm, trọng trách lần này của anh cũng vô cùng lớn.”

Uyển Khanh gật đầu: “Vậy còn bệnh viện thì sao?”

Triệu Trường Bách hơi cụp mắt: “Có lẽ phải đóng cửa một thời gian, anh cũng không phải ba đầu sáu tay, không thể vừa lo cho Triệu thị vừa điều hành bệnh viện được. Như em từng nói đó, chỉ cần biết được đích đến thì đường đi sẽ dễ dàng hơn, ước mơ của anh vẫn ở đó, chỉ cần anh chạy là sẽ tới thôi.”

Uyển Khanh gật đầu, lại tiếp tục ăn cơm.

Triệu Trường Bách cười: “Đợi lúc bệnh viện khai trương lại, em nhất định phải tới.”

“Tới? Tới làm gì? Anh trù em làm bệnh nhân đầu tiên à?”- Uyển Khanh có chút khó hiểu, mấy nơi đó ít tới mới tốt chứ.

Triệu Trường Bách bật cười lớn, dường như lúc ở cùng cô gái này anh luôn thoải mái như vậy, cô luôn có cách khiến anh vui vẻ mà cười không chút kiêng kỵ gì. Chỉ đáng tiếc, giữa bọn họ chỉ có thể là bạn bè.

Nụ cười trên môi Triệu Trường Bách hơi dịu lại, ánh mắt nhìn cô có chút lo lắng: “Trần Trần, em rất quan tâm Hạ Dĩ Niên, có đúng không?”

“...”- Tay cầm đĩa của Uyển Khanh khựng lại, sau đó cười gượng vài tiếng: “Nói cái gì vậy?”

Triệu Trường Bách nhìn ra sự bối rối trên mặt Uyển Khanh, anh càng thêm khẳng định trực giác của mình. Đàn ông là sinh vật lí trí, mọi quyết định đều thông qua bộ não, vì vậy các giác quan sẽ không bằng phụ nữ. Nhưng một khi đàn ông có trực giác về một việc gì đó thì chắc chắn là chính xác 100%.

“Xem ra em vẫn chưa hiểu...”- Triệu Trường Bách lẩm bẩm nói một câu.

Uyển Khanh nghe được, nhưng lại không hiểu ý anh, cũng không cố gắng tìm hiểu, chỉ biết trằm mặc ăn cho xong bữa cơm này.

Lúc từ nhà hàng bước ra đã là mười giờ tối, Uyển Khanh lại cảm thấy có chút buồn ngủ, được rồi, cô thừa nhận bản thân mình đã biến thành một con sâu lười rồi.

Triệu Trường Bách nhìn cô ngáp dài ngáp ngắn mà thấy buồn cười, lúc trước anh lại không nhìn ra thì ra bộ dáng lười biếng của cô lại đáng yêu như thế. Triệu Trường Bách tự nhiên giúp cô vén mấy sợi tóc trước trán ra sau tai: “Ăn cùng bạn có một bữa mà mệt mỏi vậy sao?”

Uyển Khanh cười cười: “Vừa rồi mấy cô tiếp tân trong nhà hàng cứ như thể muốn đem em cắt ra từng mảnh vậy, ăn cơm cùng người đẹp trai quả thật rất hao tổn sức lực.”

Triệu Trường Bách nghe xong thì vui vẻ bật cười: “Có muốn anh đưa em về không?”

“Không cần, anh về đi, em có chân có tay có tiền, sẽ không sao.”- Uyển Khanh vỗ ngực, đối với cô Triệu Trường Bách vẫn rất đáng để giao lưu vậy nên sau khi gỡ bỏ được khâu mắc thì cô vẫn đối với anh vô cùng thoải mái, cô vẫy tay với anh rồi đi về phía bãi đỗ xe: “Anh về đi, em đợi nhận thiệp cưới đây.”

Triệu Trường Bách nghe xong, nụ cười trên môi hơi cứng lại, sau đó cố tình tự nhiên nói: “Nhớ đi nhiều tiền một chút là được.”

Uyển Khanh phẩy phẩy tay ra dấu cô đã nghe thấy, bước chân cũng một lúc một xa.

Bóng dáng nhỏ nhắn mờ ảo dần sau ánh đèn vàng nhạt trên phố, Triệu Trường Bách vẫn đứng yên tại chỗ nhìn theo cô, mãi cho đến khi không thấy nữa mới quay đầu chậm rãi đi về phía ngược lại.

Trần Trần, anh thực sự rất yêu em, nhưng kiếp này, anh chỉ đi cùng em được tới đây thôi.

Ở bãi đỗ xe, Uyển Khanh đi vòng qua vòng lại những hai vòng vậy mà vẫn không tìm thấy xe của mình. Kì lạ, cô đâu có uống rượu, không thể say đến mức mất bị mờ chứ?

Uyển Khanh không cam chịu, tiếp tục vòng qua vòng lại thêm hai vòng, vẫn không thấy.

Đương lúc cô vô cùng khổ sở, một chiếc xe thương vụ màu đen chạy tới dừng ngay bên cạnh cô, vừa nhìn xe cô cũng biết người ngồi bên trong là ai. Trong lòng thoáng chút run lên, sau đó can đảm gõ tay gõ cửa kính xe.

Kính xe màu đen chậm rãi hạ xuống, gương mặt hoàn mỹ lạnh lẽo lộ ra, ngũ quan góc cạnh nam tính khiến người khác khó mà quên được.

Có điều ánh mắt vẫn vô cùng lạnh nhạt nhìn chằm chằm lên người cô.

Uyển Khanh lại không bị sự lạnh lùng của người đó làm cho sợ hãi như mọi khi nữa, cô hơi cúi người chống tay lên cửa sổ cười một tiếng, rất lịch sự nói: “Chào cậu hai, thật ngại quá, có thể cho tôi hỏi rằng xe của tôi đâu rồi ạ?”

“Khải Ca lái về rồi, lên xe.”

“Nhưng chìa khóa tôi vẫn còn giữ mà...”

“Em cho rằng chìa khóa thì làm được gì?”

“...”- Đúng vậy, chìa khóa đối với cao thủ mà nói chẳng là khi khó gì hết. Hạ Dĩ Niên đã tốn công cho Khải Ca đem xe cô đi rồi, hôm nay cô mà không lên xe hẳn thì kết cục sẽ không tốt đẹp gì. Vì vậy, nếu như không chống cự được, không đánh lại, không mắng lại, chạy cũng không lại thì tốt nhất là ứng thuận theo ý kẻ mạnh.

Đó là kinh nghiệm đau thương mà Uyển Khanh đã rút ra được.

Uyển Khanh mở cửa xe, ngoan ngoãn ngồi vào, thắt dây an toàn lại thật kỹ. Sau đó quay qua cười với Hạ Dĩ Niên: “Cậu hai... welcome back á...”- Lời chào còn chưa nói ra hết, chiếc xe đã bất ngờ tăng tốc độ khiến hồn phách Uyển Khanh bay lơ lửng trên không.

Uyển Khanh vốn nghĩ rằng Hạ Dĩ Niên sẽ đưa cô về nhà, ngàn vạn lần cũng không ngờ tới hẳn đưa cô tới Hoàng Thịnh. Đã hơn mười giờ, cả tập đoàn vắng hoe thế này, khắp nơi tối còn hơn nhà ma, Uyển Khanh vừa bước vào liền cảm thấy nổi gai ốc.

Cô cố gắng bước theo sau Hạ Dĩ Niên, một bước của hắn bằng ba bước của cô, Uyển Khanh ngày càng khó nhọc, nhện không được liền lên tiếng gọi: “Hạ Dĩ Niên, anh đi chậm thôi.”

Hạ Dĩ Niên hơi ngừng chân, quay lại nhìn cô sau đó bước lại mấy bước trực tiếp nắm tay cô kéo đi.

Uyển Khanh bị hắn kéo cũng không giãy giụa, chỉ nhìn chằm chằm xuống tay hắn...

Một cái nắm tay này cứ như là nắm cả sinh mệnh của cô lại, đã định sẵn là suốt đời bị ràng buộc.

Uyển Khanh lại không nhận được, vô thức cũng nắm chặt tay lại.

Lúc đến phòng làm việc của Hạ Dĩ Niên, hắn quay lại nhìn cô: “Em buông tay ra được rồi.”

Lúc này Uyển Khanh mới phát hiện, hắn đã buông lỏng tay chỉ có cô vẫn nắm chặt tay hắn. Da mặt cô nóng rát cả lên, có chút không tự nhiên buông tay ra.

Hạ Dĩ Niên hơi nâng khóe môi, bước lên một bước nâng gương mặt của Uyển Khanh lên, đầu mày hơi nhíu lại như đang suy tư gì đó, giọng cũng có chút cười nhạo: “Khanh nhi của tôi, cảm giác làm nữ vương thế nào?”

“khụ khụ...”- Uyển Khanh ho sặc sụa một hơi, cảm giác chột dạ len lan tràn, cô cười ha ha vài tiếng: “Nữ vương gì chứ, tôi không hiểu ý anh.”

Hạ Dĩ Niên hừ một tiếng, lấy điện thoại trong túi ra bấm bấm cái gì đó sau đó đưa lên trước mặt cô.

Uyển Khanh nhìn nội dung trên màn hình, nhất thời hai mắt trừng to, tròn đen bị thay thế bởi tròn trắng.

Trong đoạn phim, cô gái đang uốn éo trên sàn nhảy rất nhiệt tình kia... là cô.

Cô gái đang ném tiền cho thiên hạ lụm rất hào phóng kia... là cô.

Cô gái đang dùng hai chân đu cột quay vòng vòng kia... Là cô.

Cô gái cười như người bị điên tình kia... là cô?

Uyển Khanh loạng choạng vài bước tựa vào bức tường phía sau, cô cảm thấy mình không đứng nổi nữa. Trời ạ, Uyển Khanh giờ tay che lấy mặt mình, thật là xấu hổ muốn chết, bộ dáng trong đoạn phim kia của cô rõ ràng không có chút gì gọi là phóng túng mà là xấu chết được =.

Y như người điên vừa trốn trại.

Hạ Dĩ Niên tắt đoạn phim trong điện thoại, tùy tiện ném lên bàn làm việc phía sau, hắn khoanh tay đứng tựa vào cạnh bàn, điệu bộ vô cùng nhàn nhã thường thức sự lúng túng của cô. Sau một lúc mới tốt bụng quan tâm một tiếng: “Khanh nhi, em làm sao vậy?”

“...”

Hạ Dĩ Niên lại cười nhẹ: “Còn muốn làm nữ vương sao? Em xem qua bao nhiêu phim A rồi hả?”

Uyển Khanh chặt vật che mặt, nhưng có thể thấy cô đang run lên. Kịp trước cô chỉ xem qua vài lần thôi, chỉ vài lần... thật không ngờ ảnh hưởng sâu đến vậy.

Không đúng...

Uyển Khanh bỏ hai tay ra: “Lúc đó tôi chỉ đơn giản là muốn làm nữ vương thôi, là theo ý nghĩa trong sáng... vô cùng trong sáng.”

Lời vừa nói ra Uyển Khanh ngay lập tức cảm giác có gì đó không đúng...

Bởi vì cô thấy khóe môi Hạ Dĩ Niên xấu xa nâng lên.

Trời ạ, nói vậy chẳng khác gì chứng minh cô cũng biết nữ vương là để ám chỉ mấy cô gái thích nằm trên trong phim A? Còn cố gắng giải thích cái gì, căn bản là càng nói càng sai.

Uyển Khanh kêu lên một tiếng rõ ai oán, ngồi thụp xuống nền nhà, chỉ hận nền nhà này không phải là đất nếu không cô sẽ đào lỗ chui xuống cho yên tĩnh.

Hạ Dĩ Niên lại không tha cho cô, càng nói càng sâu xa: “Hóa ra Khanh nhi cũng có một mặt bạo dạng như vậy, tôi thực sự bị làm kinh ngạc rồi.”

“Anh, anh không được nói như vậy, tôi xem đã rất lâu về trước rồi, lúc đó vì tò mò nên mới xem thôi, không phải biến thái như anh nghĩ.”

“Tò mò?”- Hạ Dĩ Niên bị cô chọc cười: “Hóa ra là tò mò.”

“...”- Uyển Khanh mếu máo, khóc cũng không khóc nổi.

Cô gái này càng nói càng sai, càng giải thích lại càng lộ rõ sự ngây thơ của mình. Sự chặt vật này của cô lại khiến tâm tư hắn vô cùng thoải mái, vốn dĩ còn đang tức giận vì việc cô dám dùng com với đàn ông khác vậy mà bây giờ lại bị đáng về chỉ hận không thể cắn lưỡi của Uyển Khanh làm cho buồn cười.

Uyển Khanh chỉ hận không thể tát vào miệng mình vài cái, sau đó giận quá hóa then lấy hết can đảm chạy tới trước mặt hắn hùng hồn phản bác: “Hạ Dĩ Niên, anh đừng có làm như mình quân tử lắm, cho người theo dõi tôi còn quay clip lại, anh muốn gì? Tổng tiền à?”

Hạ Dĩ Niên chậm chậm nói: “Đúng vậy, tôi không hề quân tử. Nhưng so với một số người tự tiện rút tiền trong thẻ của người khác rồi ném cho người

ngoài lùm, sau đó còn thác loạn tại vũ trường thì có vẻ hành động của tôi đứng đắn hơn nhiều.”

“Anh...”- Uyên Khanh chỉ chỉ tay, sau đó lại can đảm nói: “Vậy thì sao, đây là quyền tự do riêng tư của mỗi người, phạm pháp sao?”

“Nhưng hình như hành vi rút tiền không qua ý kiến chủ thẻ của em cũng không phải đứng luật.”

“Anh...Hạ Dĩ Niên, tiền thôi mà, đợi sau khi Yunus lên sàn thành công tôi nhất định đem tiền trả anh gấp đôi gấp ba đấy chứ.”

Hạ Dĩ Niên cố nín cười, nhìn bộ dáng như gấu trúc bị giành cỏ của cô, thản nhiên nói: “Nhưng mà mới khi này người của bộ phận thiết kế nói rằng họ nghe thấy chính miệng Lôi Uyên Khanh tiếu thư nói là không có hứng thú chụp ảnh. Hơn nữa còn náo loạn một màn trong nhà vệ sinh nữ, vô cùng gây cản.”

Uyên Khanh nghe xong, cười khẩy một cái. Chả trách cô thắc mắc này giờ, tại sao chưa hết thời gian một tuần mà Hạ Dĩ Niên đã trở về, thì ra là bữa sáng vừa nghe thấy tin tức cô đánh tình nhân nhỏ của hắn, tối lại liền nhanh chóng bỏ công việc lại mà chạy về.

Nghĩ đến vấn đề này, cảm giác xấu hổ vừa rồi cũng biến mất: “Sao hả, tôi đánh Lily vào buổi sáng, buổi tối anh liền tìm tôi, trả thù sao?”

Vừa nghĩ tới Lily và hắn ở cùng một chỗ, Uyên Khanh chỉ cảm thấy lồng ngực như bị đá dè vào, khó thở không chịu được.

“Có bị thương không?”

Câu hỏi ngắn gọn, ánh mắt nghiêm túc, đôi môi mím lại.

Uyên Khanh không ngờ tự nhiên hắn lại chệch đường ray như vậy, hỏi một câu không nằm trong dự đoán của cô. Nhất thời im lặng, sau đó lắc đầu.

“Lily từng là quán quân judo đấy, em thật sự không bị thương?”

Uyên Khanh ngẩng đầu, không tin nổi nhìn hắn, nói cũng lắp cả chữ: “Cái, cái gì? Quán quân judo?”

Đùa nhau à?

Hạ Dĩ Niên thấy thái độ này của cô, nhất thời thờ dài một tiếng: “Nếu tôi là em, tôi sẽ không đánh người trường hợp này.”

Uyên Khanh nghe vậy, trong lòng càng thêm không vui: “Cô ta nói xấu sau lưng tôi, lời lẽ khó nghe như vậy, tôi thực sự chỉ tiếc là không thể nặng tay hơn nữa.”

Hạ Dĩ Niên nhìn sang chỗ khác, hơi mỉm cười.

Uyên Khanh lại khó hiểu: “Anh cười cái gì?”

“Tôi đang cười, một người từng là chủ tịch Yunus như em, ngồi ở vị trí cao như vậy mà lại để tâm tới mấy lời nói xấu của người khác, tôi thắc mắc không biết em đã làm thế nào mới có thể leo lên được vị trí chủ tịch Yunus.”

“Anh...”

“Khanh nhi.”- Hạ Dĩ Niên khẽ nói: “Con người sống vô tâm một chút là rất tốt, em không cần tìm hiểu xem sau lưng em, người khác đánh giá em như thế nào. Lily là người mẫu nổi tiếng, em đánh cô ta trước mặt biết bao nhiêu người như vậy, cô ta sẽ để yên cho em sao? Giương mặt của cô ta bị đánh thành ra như vậy thì làm sao tiếp tục chụp ảnh? Tin tức này vừa truyền lên, buộc lòng tôi phải cắt bỏ hợp đồng với Lily, việc này đồng nghĩa với việc tiến độ lên sàn bị hoãn lại. Em có nhìn thấy được hệ lụy chưa?”

Uyên Khanh im lặng, lại không hiểu sao vừa nghe thấy chuyện Hạ Dĩ Niên đã cắt hợp đồng với Lily thì lại vui vẻ hơn nhiều. Nhưng nghe hắn nói như vậy ít ra bây giờ cô cũng cũng ý thức được cái gì gọi là giận quá mất khôn rồi.

Thấy cô im lặng, sắc mặt Hạ Dĩ Niên cũng có phần hòa hoãn hơn. Ở Thụy Điển nhận được tin tức mà hắn không tin vào tai mình, nhanh chóng đem các cuộc họp không quan trọng bỏ đi, trong nửa ngày hoàn tất các công việc bên đó rồi tức tốc lên máy bay trở về đây. Đầu tiên trong đầu hắn xuất hiện một sự lo lắng, hắn biết Lily là cao thủ judo, Uyên Khanh lại đánh nhau với cô ta. Hắn có hỏi những người ở bộ phận thiết kế kia, họ đều nói Uyên Khanh vô cùng bình thường, không có dấu hiệu bị thương. Chỉ là Hạ Dĩ Niên hiểu rõ, dựa theo tính cách của cô thì dù có bị thương cũng sẽ cao ngạo mà nói không có.

“Có bị thương không?”

Hạ Dĩ Niên hơi nghiêm giọng, hỏi lại một lần nữa.

Uyên Khanh ừ ừ gật đầu.

Hạ Dĩ Niên chau mày: “Ồ đâu?”

Cô giờ tay ôm lấy đầu mình, vẻ mặt vô cùng đáng thương: “Cô ta túm tóc tôi kéo mạnh, giờ còn đau chết được.”

Hạ Dĩ Niên thờ dài kéo cô vào lòng, xoa nhẹ lên đỉnh đầu cô.

“Ngốc chết được, bao nhiêu tuổi rồi còn hành động bốc đồng như vậy.”- Ngữ khí trách mắng nhưng lại chứa một sự dung túng cùng đau lòng không hề che giấu.

“Anh còn nói, nếu không phải vì anh thì Lily cũng không nói xấu sau lưng tôi đâu.”- Bàn tay to lớn của hắn xoa nhẹ đầu cô, trái tim Uyển Khanh đập nhanh hơn một nhịp, vô thức cũng không né tránh, vùi mặt vào ngực hắn.

“Vậy sao, cô ta nói gì?”

“Bỏ đi, nhắc tới chỉ thêm tức giận.”

“Lại muốn đánh người?”

“Đương nhiên...”- ba chữ ‘là có rồi’ bị cô nuốt vào lại, Uyển Khanh ngẩng đầu cười: “Là không rồi.”

Cô lại cúi đầu, chỉ nghe Hạ Dĩ Niên cười một tiếng. Uyển Khanh hít một hơi sâu, cô phát hiện từ lúc nào mà cô rất thích cảm giác vùi đầu vào ngực hắn như thế này, vừa an toàn lại vừa dễ chịu...

An toàn? Dễ chịu?

Uyển Khanh giật mình, cô bị ám nào rồi sao?

Nhưng mà... hôm nay trên người Hạ Dĩ Niên có một mùi nước hoa rất nồng, mùi nước hoa này... rất quen thuộc.

Uyển Khanh hơi nhíu mày, lúc ở trong nhà vệ sinh cô đã ngửi được trên người của Lily.

Uyển Khanh hơi đẩy hắn ra, trừng mắt nhìn hắn: “Anh vừa về tới là chạy đi tìm cô ta? Quan tâm cô ta như vậy sao không ở cạnh cô ta đi, chạy đến tìm tôi nói một đồng đạo lý làm gì? À, là để tôi cảm thấy mình sai sao? Tôi quên mất, hai người ngay cả khách sạn cũng vào rồi, thân thiết như vậy cơ mà.”

Hạ Dĩ Niên hơi nheo mày, chợt nghĩ tới một việc khiến trong lòng hắn trở nên cao hứng vô cùng, khóe môi cong lên: “Ghen à?”

“...”

Không đợi Uyển Khanh trả lời Hạ Dĩ Niên đã giơ tay túm lấy tay cô quay người một cái áp cô lên bàn làm việc phía sau.

Vị trí nhanh chóng bị đảo ngược, Uyển Khanh còn chưa kịp phòng bị đã bị hắn nâng cầm lên, mạnh mẽ hôn xuống môi cô. Nụ hôn lướt qua vành tai rồi đi chuyển xuống cổ, mỗi một nơi đều để lại lên da thịt cô một sự tê dại khó nói.

Uyển Khanh đã thích ứng được với cách hôn của Hạ Dĩ Niên nên cũng không quá mức lúng túng, chỉ là gương mặt vì hành động thân mật này của hắn mà đỏ ửng lên.

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên cảm thấy thân hình của cô hơi run rẩy, sự run rẩy này lại khiến hắn vô cùng thích thú. Cơ thể theo bản năng cũng nảy sinh phản ứng nguyên thủy nhất của một người đàn ông. Giọng nói có chút khàn đi mang theo một tư vị rất quyến rũ: “Em không nên xinh đẹp như vậy.”

Người con gái dưới thân gương mặt đỏ ửng vì xấu hổ, đôi môi bị hắn hôn tới mức ướt át tỏa ra một loại sức quyến rũ khiến hắn chỉ muốn điên cuồng chiếm giữ cơ thể của cô. Mấy ngày đi công tác thực sự hắn nhớ cô gái nhỏ này chết được, chỉ hận không thể bỏ hết công việc quay về cùng cô ân ái một trận. Mà giờ đây, hương thơm trên người cô, hơi thở của cô đều dễ dàng kích phát dục vọng của hắn.

Uyển Khanh nghe thấy hắn nói thế, cũng cảm nhận được có một vật nóng hơn cả lửa đang cọ sát vào chân cô khiến cô sinh đau, Uyển Khanh không dám mạnh động liền ngay lập tức cứng người. Mặt đỏ hơn cả gấc chín cây: “Hạ Dĩ Niên, trên người anh toàn là mùi nước hoa, nồng nặc chết được, tránh xa tôi ra đi.”

Vừa nghĩ tới việc một giây trước hắn vẫn âu yếm Lily trong lòng vậy mà bây giờ lại đối với cô làm ra chuyện thân mật này, Uyển Khanh chỉ cảm thấy tức giận.

Hạ Dĩ Niên hơi cười: “Ghen à?”

Lại là câu hỏi cũ, nhưng lần này có vẻ Hạ Dĩ Niên không cho phép cô trốn tránh. Đôi đồng tử đen láy nhìn chăm chăm vào cô, Uyển Khanh có muốn trốn cũng không được.

Uyển Khanh ngẩng đầu: “Ừ, ghen đấy, thì sao?”

Hình như cô đã từng xem qua định nghĩa về ghen trong một cuốn sách, chính là cảm giác mình thua thiệt về một việc gì đó. Hoặc là một người mẹ lại đối xử thiên vị với em gái hơn chị gái nên người chị gái không vui, đấy chắc là ghen tuông rồi.

Uyển Khanh trầm nghĩ, ghen thôi mà, cũng đâu có phạm pháp càng không có gì sai trái.

Suy nghĩ của cô chỉ đơn giản thế thôi.

Nhưng sự thừa nhận này lại nằm ngoài dự liệu của Hạ Dĩ Niên, hần hơi chau mày một lúc. Tuy rằng có kinh ngạc nhưng là sau đó vẫn vô cùng vui vẻ, hần cuối đầu hôn nhẹ lên môi cô: “Khanh nhi, đừng có quyến rũ tôi, ít nhất là lúc này.”

Uyển Khanh chớp mắt, không hiểu ý nghĩa câu nói này lắm.

Hạ Dĩ Niên nhìn cô cười: “Biểu cảm này của em làm tôi nghĩ rằng em đang hựt hăng.”

Uyển Khanh nghiêng rằng, cô không ngờ, sao lại không nghe được sự cười nhạo trong lời nói của hần. Uyển Khanh đứng thẳng người, đẩy hần ra, tự chỉnh lại đầu tóc, tìm lại chút khí thế: “Hạ Dĩ Niên, anh rảnh rồi như vậy, đưa tôi tới văn phòng chỉ để cười tôi sao?”

Hạ Dĩ Niên đi vòng qua bàn làm việc ngồi xuống: “Tôi đương nhiên là không vô vị như vậy.”

“Anh lại định làm gì?”- Uyển Khanh không còn kiên nhẫn, kì thực cô rất buồn ngủ rồi.

Hạ Dĩ Niên bấm điện thoại bàn gọi đi, tín hiệu kết nối, chỉ đơn giản ra lệnh: “Mọi người lên đây.”

Uyển Khanh đứng một bên cảm thấy có điều gì đó không đúng, nhưng cũng không nói gì thêm.

Qua một lúc, bên ngoài có tiếng gõ cửa sau đó người của bộ phận thiết kế đều có mặt đông đủ.

“Cậu hai.”- Bọn họ đều có vẻ mệt mỏi, nhưng lại cố tình tỏ ra hăng hái.

Hạ Dĩ Niên nhìn vào màn hình vi tính, cũng không ngẩng đầu lên: “Làm việc đi.”

“Dạ...”- Một số người bước lên hướng Uyển Khanh cười nói: “Tiểu thư, mời theo chúng tôi.”

Uyển Khanh lúc này cảm thấy hình như não mình đã không hoạt động nữa, cô vội nói: “Khoan đã, làm, làm việc gì giờ này?”

Hạ Dĩ Niên nhìn cô: “Trong đêm nay, chụp cho xong bộ ảnh.”

Uyển Khanh trừng lớn mắt, giọng trở nên lãnh lớt: “Không phải chứ, Hạ Dĩ Niên anh nhìn đồng hồ cho kỹ đi, bây giờ là mười một giờ bốn mươi lăm phút tối đó.”

Hạ Dĩ Niên giờ tay nhìn đồng hồ sau đó gật đầu: “Đúng, vậy thì sao?”

“Anh...”- Uyển Khanh tức giận: “Giờ này là giờ ngủ, là giờ nghỉ ngơi.”

“Điện thoại của em tắt từ lúc mười một giờ trưa ngày hôm nay và mở lúc tám giờ tối, khoảng thời gian này, chín tiếng, chắc hẳn em đã ngủ đủ rồi. Nếu ban ngày đã không có hứng thú chụp ảnh thì trong đêm nay hoàn thành xong cho tôi.”- Hạ Dĩ Niên chậm chậm nói, sau đó lại thêm vào một câu: “Nhưng nếu em không muốn làm việc vậy chúng ta sẽ cùng nhau nghỉ ngơi.”

Câu nói này khá nhỏ, có lẽ cũng chỉ có Uyển Khanh nghe thấy.

“Anh, Hạ Dĩ Niên, anh như vậy là đang bóc lột sức lao động của nhân viên, là phạm pháp đấy.”- Uyển Khanh không ngờ có ngày mình sẽ rơi vào thế giới cấp vô sản bị đàn áp như vậy, cô thực sự rất buồn ngủ, ban đêm như thế này mà bắt một con sâu lười như cô đi chụp hình có phải là quá tàn nhẫn rồi không?

Giọng nói cô vô cùng tự nhiên lên án khiến cho những nhân viên đứng một bên cũng phải cảm thán vài câu sau đó âm thầm liếc nhìn Hạ Dĩ Niên.

Ngoài dự kiến của họ, cậu hai hình như không có chút gì gọi là tức giận.

“Tôi cũng không ép em, hoặc là làm việc hoặc là nghỉ ngơi, chưa có nơi nào có chế độ khoán đãi nhân viên tốt như Hoàng Thịnh đâu.”- Hạ Dĩ Niên hơi cong môi.

“Anh...”- Nghỉ ngơi cái đầu anh, ai mà không biết trong đầu anh nghĩ gì, anh nghĩ tôi sẽ nấc mưư?

“Xem ra Khanh nhi muốn nghỉ ngơi rồi, được, vậy không chụp nữa, mọi người về hết đi.”

“Dạ...”- Nhân viên thiết kế nghe vậy thì vui mừng vội vàng quay đi.

Uyển Khanh dậm chân bịch bịch

“Khoan đã!”- Cô nói, “Tôi chụp ảnh.”

Nhân viên nghe thấy, sắc mặt liền khổ sở. Không phải chỉ mình Uyển Khanh buồn ngủ, bọn họ cũng rất muốn ngủ, nhưng mệnh lệnh của cậu hai đã ban

ra bọn họ dù có yêu cái giường thế nào thì cũng phải vác xác tới đây làm việc thâu đêm.

Uyển Khanh tự nhủ, không sao, đợi lúc không ai chú ý tới cô sẽ nhanh chân chuồn về ngủ.

Nào ngờ...

“Khải Ca, cậu đi theo Khanh nhi xem cô ấy có cần gì thì giúp đỡ.”

“Dạ.”- Khải Ca cố nín cười cẩn thận cúi đầu. Kì thực là theo Hạ Dĩ Niên bao nhiêu năm rồi mà chưa từng nhìn thấy hần trên một cô gái nào tới mức này, vừa rồi nếu là người khác cậu chắc chắn hần sẽ không có kiên nhẫn nói thêm tiếng thứ hai.

Uyển Khanh cắn môi, vừa rồi trong đầu vốn dĩ còn nuôi mộng tưởng lại hoàn toàn bị đè dẹp lép sau một câu nói của hần. Hạ Dĩ Niên anh hay lắm, hay lắm.

Cô sàu nào đi cùng đám nhân viên rời khỏi, lúc quay lưng còn mắng nhỏ một câu: “Đồ biến thái.”

Ban đêm ban hôm kéo cô tới đây để chụp ảnh? Đúng thật là biến thái, có điên cũng không nên phá giấc ngủ của người khác thế này.

Lúc xuống tới bộ phận thiết kế, mọi người liền tức tốc đem gương mặt của Uyển Khanh đi trang điểm, cô cũng máy móc ngồi yên một chỗ để mặc bọn họ muốn làm gì thì làm. Cô tình ý nhìn ra từ chuyên viên cho đến thiết kế đều như gà đi trong đêm, thỉnh thoảng còn bắt chước cô gục mặt xuống bàn nhắm mắt một chút.

“Mọi người đã mệt mỏi như vậy rồi thì có thể không đến đây mà, chẳng lẽ không được phép từ chối sao?”- Uyển Khanh thờ dãi, khó hiểu. Cho dù là lúc trước ở Yunus không phải chỉ cần nhân viên không muốn làm thì họ đều có thể nói ra nguyện vọng của mình sao? Uyển Khanh nghĩ ở Hoàng Thịnh cũng phải tôn trọng nhân viên như vậy chứ.

Một nữ nhân viên trang điểm vừa đánh phấn cho cô vừa nói: “Trần Trần đại tiểu thư, cô đừng có đùa, cái gì mà từ chối? Hoàng Thịnh có ba ngàn nhân viên, có ai dám từ chối mệnh lệnh của cậu hai bao giờ đâu.”

Uyển Khanh trầm mắng: ‘Chuyên chế độc tài.’

“Thật ngại quá, tại việc hồi sáng tôi bỏ về ngang mà khiến mọi người phải mệt mỏi làm khuya thế này.”- Uyển Khanh áy náy.

Lúc này một người khác trả lời: “Cũng không nói vậy được, ban sáng cô nói đúng, mặt mũi của Lily sưng vù thế kia thì chụp cái gì được?”

Một người khác cười: “Nói thật là tôi cũng không vừa mắt cô Lily, nhìn thấy gương mặt bầm tím của Lily thì thật sự hả dạ. Trần Trần cô không biết mọi người đều đang phong cô làm nữ thần rồi đây.”

“Vội lại mấy việc làm việc thâu đêm này là chuyện thường xuyên xảy ra ở Hoàng Thịnh, có lần chúng tôi còn phải thức tận hai ngày chỉ để vẽ cho xong bản thiết kế.”

Uyển Khanh mở to mắt: “Kính khùng vậy sao?”

Nữ nhân viên lại nói: “Còn phải nói, tốc độ làm việc của cậu hai đạt tới mức thần thánh rồi, đi theo không kịp có khi còn kiệt sức mà chết đấy.”

Cuối cùng thì Uyển Khanh cũng sâu sắc nhận ra tiền lương của Hoàng Thịnh trả cho nhân viên rất cao, chế độ ưu tiên rất thu hút, một năm ba chuyến đi nghỉ mát thoải mái thế nhưng... thiên hạ không có bữa cơm nào miễn phí cả.

Lúc mọi người đi lấy y phục, Uyển Khanh tranh thủ chống tay lên bàn chộp mắt một chút. Cô thực sự là mệt chết đi được, hai mắt mờ mờ mờ không nổi.

Cô mơ màng một lúc thì lực tay ngày càng yếu đi, đúng lúc chuẩn bị gục đầu xuống bàn một cú đau đón thì được một bàn tay đỡ lấy, Uyển Khanh chỉ cảm thấy bàn tay người đó rất lớn, có thể bao phủ cả gương mặt nhỏ không khác gì con nít của cô.

Sau đó cô cảm thấy có người ngồi xuống bên cạnh ôm cô vào lòng, Uyển Khanh hơi chuyển động, tự nhiên tựa vào người đó, cũng không muốn mở mắt ra.

Nhân viên vừa lúc đem y phục tới, nhìn thấy tình hình thì cẩn thận cúi đầu: “Cậu hai, y phục...”

Hạ Dĩ Niên giờ tay sau đó ra hiệu cho cô ta ra ngoài. Cô nhân viên kia nhanh chóng rời khỏi.

Hần cúi đầu nhìn gương mặt đang ngủ trong lòng.

Uyển Khanh lúc này đã được trang điểm tỉ mỉ, làn da ảm mịn mượt mà càng làm gương mặt cô như một viên ngọc tỏa sáng hơn cả ngọc trai, đôi gò má ửng hồng và đôi môi hồng hào như vừa được ‘cắn’ qua. Sau một lúc, hần đưa tay chạm nhẹ vào cánh môi mềm mại, cổ họng có chút khô khốc.

Vẻ đẹp của Uyển Khanh không phải theo kiểu ngây thơ, cũng không hẳn là sắc sảo hay kiêu mị. Cô mang một nét rất đặc biệt được hòa trộn giữa ba loại sắc đẹp ấy, lúc không xù lông thì sẽ vô cùng dịu dàng, lúc xù lông lên lại mang một nét của nữ cường nhân, lúc ở dưới thân hần lại vô cùng kiều mị mê người.

Nghĩ tới đây, đôi đồng tử màu đen của Hạ Dĩ Niên lại càng thêm u ám.

Sức lực ở ngón tay trên môi cô cũng vì thế mà ma sát mạnh hơn khiến Uyển Khanh có chút khó chịu hơi nhú mảy, trong vô thức cô ‘um’ một tiếng rồi né tránh.

Chút kháng cự yếu ớt này của cô càng là độc dược đối với đàn ông đang bị kích phát ham muốn.

Hạ Dĩ Niên nâng cằm cô lên, chậm rãi nhẹ nhàng hôn xuống cánh môi mềm mại. Như là cẩn thận, như là hưởng thụ, chậm lại liếm qua cánh môi của cô sau đó lại cảm thấy không đủ, liền từ từ tiến quân vào bên trong, lần nữa rong đuối trong khoang miệng nhỏ.

Nụ hôn rất nhẹ nhàng, nhẹ nhàng tới mức Uyển Khanh đang ngủ say cũng không nhận ra.

Nụ hôn ngày càng tham lam, ngày càng mang đậm dấu chiếm hữu, bàn tay cũng không thể không chế luồn vào trong vạt áo xoa nắn nơi đầy đặn của cô.

Sự mềm mại trong lòng bàn tay khiến hắn không thể khống chế.

“Um...” - Uyển Khanh hơi nhú mảy, cảm giác bị quấy rầy khiến cô không ngon giấc.

Tiếng kêu này của Uyển Khanh khiến Hạ Dĩ Niên như bị kéo về từ nơi nào đó, hắn mở mắt, định thần một lúc rồi từ từ buông cô ra. Trong lòng không khỏi có chút khổ sở, bản thân hắn biết rõ bây giờ không phải lúc vậy mà chỉ cần ngồi gần cô liền vô hình bị cám dỗ như vậy.

Xem ra hắn đã đánh giá quá thấp sức quyến rũ của cô gái này rồi.

Chậm rãi ổn định một lúc sau đó mới quay sang gọi cô: “Dậy đi.”

Gọi một lần không được gọi hai lần, gọi hai lần không được gọi ba lần. Nói chung Hạ Dĩ Niên đã gọi tới bảy lần mới có thể đem Uyển Khanh gọi dậy.

Cô nhú mảy nhìn ánh sáng xung quanh, đã sáng rồi sao? Cô vẫn chưa ngủ bao lâu mà.

“Đề tôi ngủ thêm một lúc đi.” - Uyển Khanh cọ cọ vào ngực hắn, giọng nói như đang làm nũng.

Hạ Dĩ Niên hơi nghiêng đầu: “Giới hạn mười lăm phút nghỉ ngơi của em đã hết, bây giờ tỉnh lại bắt đầu làm việc.”

Uyển Khanh cò cựa thêm được năm phút, cuối cùng cũng không đấu lại Hạ Dĩ Niên, cô ngồi dậy ngáp một cái rồi như bong bóng xì hơi ngồi lại sô pha. Lúc này nữ nhân viên kia lại mang y phục vào, bộ váy trên tay cô ta vô cùng lộng lẫy, có điều Uyển Khanh không hứng thú lắm.

Cô nhân viên kia vừa nhìn thấy gương mặt cô thì hỏi: “Màu son sao lại nhạt rồi, để tôi tô lại cho cô.”

Uyển Khanh gạt đầu.

“Không cần...” - Hạ Dĩ Niên ngồi bên cạnh nói: “Màu môi tự nhiên thế này, không cần tô son.”

Cô nhân viên kia lúc này mới hiểu rõ lý do mà son môi khi không lại nhạt đi, tức thời cũng không dám nói gì thêm.

Bạn đang đọc truyện *Lời Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Chương 53: Hạ Dĩ Niên, anh chơi bản vừa thôi.

“Cậu hai.” - Một giọng nói phụ nữ truyền đến, cô ấy mặc trên người bộ vest công sở nghiêm túc vừa từ ngoài bước vào đi tới cạnh Hạ Dĩ Niên: “Nghe nói cậu triệu tập nhân viên làm việc giữa đêm tối liền chạy tới đây, tôi là nhà thiết kế chính nhưng cậu lại không gọi tôi, chuyện này là sao?”

Hạ Dĩ Niên hơi cười: “Karen cô là nhà thiết kế chính, nếu như ảnh hưởng đến giấc ngủ của cô thì chỉ sợ cô sẽ làm cho bộ váy sắp tới thành một mớ chẳng ra gì.”

Karen nghe vậy thì không đồng ý: “Cậu có biết câu này của cậu là đang vạ vào mặt một nhà thiết kế có tâm như tôi không? Nhưng mà nghe nói cậu hủy hợp đồng với Lily rồi, ở đâu lại tìm ra người mẫu mới nhanh thế?”

Hạ Dĩ Niên ngồi xuống sô pha: “Cũng không phải là người mẫu, cô ấy nhận lời tôi chụp ảnh cho ba bộ váy đầu, bốn bộ còn lại vẫn cần một người mẫu nổi tiếng chụp.”

“Ồ.” - Karen có chút hiếu kỳ hỏi: “Rất cuộc là ai lại có thể không phải người mẫu mà lại lọt vào mắt xanh của Hạ nhị thiếu gia nhỉ?”

“Là một con cáo nhỏ rất khó trị.”

Karen nghe xong liền cười ha ha: “Không tòi, bao nhiêu năm gặp lại cuối cùng cũng biết nói đùa rồi đấy.”

“Tôi không nói đùa, cô ấy chính là nhà thiết kế chính của bộ trang sức hôm bữa tôi đưa cô xem đấy.”

“Oh my god! Really?”- Karen như tìm ra được châu lục mới, hai mắt sáng lên, bây giờ thì nàng thật sự muốn nhìn xem rốt cuộc cô gái kia là thần thánh phương nào rồi.

“Đến rồi đến rồi, công chúa đến rồi.”- Người phụ trách giúp Uyển Khanh thay đồ cũng chạy ra, vẻ mặt hớn hờ hờ lên, toàn bộ người trong phòng đều dừng làm việc nhìn về phía bên này.

Uyển Khanh từ phòng thay đồ chậm rãi bước ra, vạt váy dài phủ kín xuống mặt đất, vẫn có thể nhìn thấy đôi giày thủy tinh lấp lánh xinh đẹp dưới chân.

Bộ váy lộng lẫy được đính 222 viên kim cương và 100 viên ruby đỏ bất mắt. Thân váy được làm từ lụa xanh lam, thiết kế trông như một bầu trời lấp lánh sao đêm... Bộ váy quá lộng lẫy như thế lại được vận lên một thân hình tuyệt mỹ của Uyển Khanh, chính là một sự kết hợp hoàn hảo.

Hạ Dĩ Niên và Karen đều kinh ngạc, nhất thời không thể rời mắt khỏi cô gái này.

Cô gái trước mặt quá mức xinh đẹp, không khác gì một nàng công chúa thực thụ. Đó là nét đẹp trong trẻo, tinh khôi nhưng không kém phần quý phái.

Karen là người đầu tiên phản ứng lại tình huống trước mắt, nàng kêu lên một tiếng đầy tán thưởng sau đó đứng lên đi tới cạnh Uyển Khanh rồi lại đi một vòng từ trước ra sau ngắm nghía kĩ lưỡng.

“So perfect! Tôi thật không nghĩ tới tác phẩm của mình lại hoàn hảo thế này, chắc chắn là do cô đã mặc nó lên vì thế nó mới càng trở nên hoàn hảo. Cô gái, cô xinh đẹp ngoài sức tưởng tượng rồi, mẫu thiết kế này vừa tôn lên vẻ đẹp thanh thuần, nữ tính vừa điệu đà, kiều sa thật sự là không chê vào đâu được.”

Uyển Khanh mỉm cười, không biết cô gái ngoại quốc này là ai, nói ngôn ngữ nước mình cũng thật chuẩn. Cô nghe nói người thiết kế chính lần này là Karen, chắc là người này.

Có điều cô cũng không quan tâm lắm tới việc mình trông như thế nào, chỉ cảm thấy mắt cay xè, rất muốn đưa tay dụi mắt nhưng chỉ sợ làm hư mi giả.

Cảm giác thật chết tiệt.

Hạ Dĩ Niên lúc này đi tới, nhìn bộ dáng gập gềnh của cô thì nhíu mày, cảm thấy hơi buồn cười: “Người ngoài nhìn vào không biết sẽ nghĩ em là cô dâu đấy, rất xinh đẹp.”

Uyển Khanh hít sâu một hơi, cố gắng cười: “Hạ Dĩ Niên, chúng ta thỏa thuận một chút nhé?”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày: “Thỏa thuận thế nào?”

Uyển Khanh hơi bước lên, chủ động đứng gần hẳn nói nhỏ: “Hôm nay chụp trước một bộ, sáng mai tám giờ tôi lập tức chụp nốt hai bộ còn lại, thế nào?”

Hạ Dĩ Niên thích sự gần gũi này của cô, cũng chủ động cúi người xuống để nghe cô nói rõ hơn, đầu mày giãn ra, khóe môi khẽ nâng: “Hôm nay không xong việc thì đừng hòng nghỉ ngơi.”

Đầu Uyển Khanh oanh oanh một tiếng thật lớn, thật sự muốn đem cả thế giới hủy diệt ngay bây giờ. Cô biết Hạ Dĩ Niên đối với công việc không bao giờ lơ là, giọng điệu vừa rồi của hắn tuy không lạnh lùng như trước nhưng lại vô cùng nghiêm túc, vừa nghe qua là đã biết không thể thương lượng nữa.

Đã gần một giờ rồi, không biết có thể ngủ trước lúc trời sáng không?

“Đồ địa chủ độc ác.”- Uyển Khanh lẩm bẩm trong miệng.

“Em nói gì cơ? Tôi nghe không rõ.”- Hạ Dĩ Niên cúi đầu, nhướn mày nhìn cô.

“... Không có gì, đi chụp hình.”- Uyển Khanh nghiêng răng quay đi về phía thợ chụp ảnh.

Lúc này Karen mới đi lại: “Cô ấy vừa mắng cậu là đồ địa chủ độc ác đấy, đúng thật là con cáo nhỏ, khó trị lắm hả?”

Hạ Dĩ Niên có chút hết cách lắc đầu.

Uyển Khanh gấp dài gấp ngắn, thay đến bộ trang phục thứ hai cô đã sớm không còn tinh táo nữa.

Sang bộ thứ ba, Uyển Khanh suýt chút đã ngủ quên luôn trong phòng thay đồ.

Đợi đến lúc chụp xong cả ba bộ ảnh gần hơn một ngàn tấm hình thì Uyển Khanh mới được giải thoát, cô suýt chút nữa là có ý định nằm dài tại sô pha của

phòng thiết kế ngủ một giấc nhưng cuối cùng lại bị Hạ Dĩ Niên kéo tay rời khỏi Hoàng Thịnh.

Cũng không biết bằng cách nào mà về được tới nhà, Uyển Khanh chỉ nhớ cô ngay lập tức sà lên cái giường ngủ một giấc, lúc tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau.

Uyển Khanh thần thờ ngồi trên giường mất năm phút, rõ ràng là không hề gặp ác mộng vậy mà tại sao cô lại giật mình tỉnh lại? Hơn nữa trong lòng còn vô cùng bất an như vậy?

Khê thờ dài một tiếng, có lẽ lúc này quá mệt mỏi nên ngay cả khi ngủ cũng không ngon giấc. Uyển Khanh từng bước lê vào nhà tắm, bây giờ thật sự muốn ngâm mình trong nước nóng thư giãn một chút.

Phòng tắm lớn được xây dựng độc lập so với không gian bên ngoài, căn hộ này khá là rộng, có tới hai phòng tắm nhưng phòng tắm lớn lại nằm ở phòng ngủ của cô. Đây là do cô lười đi tới đi lui, dứt khoát đặt phòng tắm chung với phòng ngủ vậy chẳng phải tiện hơn sao?

Nhưng mà giờ đây không khí có gì đó không đúng...

Uyển Khanh quên mất tuy rằng đây là nhà của cô nhưng mà còn một người nữa có thể ra vào tự do...

Cửa phòng tắm vừa mở ra, cảnh tượng bên trong suýt chút khiến Uyển Khanh rớt mất ra ngoài.

Hạ Dĩ Niên quay lưng về phía cô, bọt nước men theo từng khối cơ bắp chảy xuống lướt qua làn da rám nắng khỏe mạnh cùng với thân hình rắn chắc vạm vỡ đầy quyến rũ, dáng người tuyệt mỹ như thể chỉ cần nhìn thôi cũng đủ đắm say mất biết bao nhiêu người trong thiên hạ.

Uyển Khanh nhất thời mở to mắt to miệng đứng thừ người ngoài cửa.

Mà Hạ Dĩ Niên hình như cũng chú ý tới, hần quay người lại, lúc nhìn thấy cô chết trân ở đó thì hơi ngạc nhiên nhưng sau đó lại bình tĩnh cười cười nhìn cô.

Hắn quay lại, làm cho Uyển Khanh hoàn toàn nhìn rõ từ trên xuống dưới...

Mà rõ là thứ ở giữa hai chân hắn lại thức giấc rồi...

“À...”- Uyển Khanh nhắm mắt hét lớn, tiếng hét này đủ uy lực để thổi tung mái nhà. Cô quay người chạy thật nhanh, trước khi chạy còn đem cửa phòng tắm đóng mạnh lại.

Hạ Dĩ Niên nhìn xuống hạ thân của mình, bất đắc dĩ bật cười.

Uyển Khanh chỉ cảm thấy da mặt của mình sắp bốc lửa đến nơi, chỉ hận không có cái lỗ để chui xuống. Cô chạy nhào lên sofa ôm cái gối trước ngực, trong đầu cố gắng đem mấy hình ảnh không đứng đắn trong phòng tắm kia bài trừ tất cả.

Nhưng mà...

Dáng người của Hạ Dĩ Niên quả thực là cực phẩm. Lúc hắn quay lại, cô mới nhìn thấy trước bả vai trái có xăm mộ con rồng màu đen vô cùng uy dũng, hình xăm tối màu trùng lặp với màu da nhưng lại không hề khó coi ngược lại còn tạo nên một phong thái rất quyến rũ. Kết hợp cùng với diện mạo mạnh mẽ đầy nam tính cùng khuôn mặt đẹp như tạc tượng kia quả thật vô cùng cuốn hút...

Chỉ là hình xăm lớn như thế, lúc xăm lên chắc chắn sẽ rất đau.

Có tiếng bước chân truyền đến từ phía nhà tắm, Uyển Khanh vô thức lại muốn chạy trốn, nhưng căn bản là không có đường cho cô chạy. cô hít sâu, chỉ đành đứng hình ôm cái gối ngồi trên sofa...

Mà Hạ Dĩ Niên cũng vừa lúc đi ra, hắn khoát một chiếc áo choàng tắm đơn giản đứng phía xa buộc dây lưng, ánh mắt vẫn hứng thú nhìn chằm chằm về phía Uyển Khanh đang đỏ mặt chột vạt phía xa.

Bộ dáng của cô giống như một đứa con nít phạm lỗi liền co rút vào góc tường đợi phạt khiến hắn không nhịn được cong môi mỉm cười.

Nụ cười này của hắn rõ ràng là càng làm cho Uyển Khanh thêm xấu hổ, cô hắng giọng vài cái, quyết định lên tiếng giải vây cho chính mình trước: “À... cái đó... bộ ảnh hôm qua thế nào?”

“Rất tốt, rất xinh đẹp.”- Âm thanh của hắn ẩn hiện ý cười.

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên thấy cô cứ ngồi mãi ở sofa, vừa định bước lại.

Uyển Khanh nhanh chóng ôm gối thủ ở trước ngực, cảnh giác nhìn hắn: “Anh đừng qua đây!”

Có trời mới biết khi nãy cái thứ ở giữa hai chân hắn đã thức tỉnh đã khiến cô bất an tới mức nào, không được, phải cách ly, không nên chọc vào hắn.

Hạ Dĩ Niên bật cười: “Được tôi không qua, em đừng manh động.”

Uyển Khanh nghe thế càng thêm xấu hổ: “Tôi mạnh động khi nào?”

“Chẳng phải em đã tự tiện xông vào lúc tôi tắm sao, thế không phải mạnh động thì là gì?”- Hạ Dĩ Niên nói.

Uyển Khanh cắn môi: “Đó, đó không phải là mạnh động, là vô tình thôi, vớ lại, vớ lại... đây là nhà của tôi, trước giờ tôi luôn muốn đi đâu thì đi, ai mà biết anh ở trong phòng tắm...”

Uyển Khanh giải thích một cách không rõ ràng, giọng điệu của cô hoàn toàn tỏ cáo tâm trạng đang vô cùng khấn trương của cô. Sau đó Uyển Khanh nhanh chóng thêm vào một câu: “So với tôi thì hành động của anh mới là mạnh động, tự tiện dùng phòng tắm của người khác như vậy là không được lịch sự đâu.”

Hạ Dĩ Niên nghe thấy, cười cười rồi im lặng.

Uyển Khanh liếc mắt: “Thái độ vậy là ý gì?”

Cô thấy hình như Hạ Dĩ Niên đã hóa thành con cáo già còn cô là con cáo nhỏ đang dần bị gài bẫy...

Hạ Dĩ Niên nhún vai, chậm rãi nói: “Tôi quên mất không nói cho em biết, hôm qua tôi đã liên hệ với quản lý ở khu này bàn bạc về vấn đề căn hộ. Hiện giờ căn hộ số 11 đã chính thức chuyển đổi chủ nhân, kể từ bây giờ đây là nhà của tôi.”

Uyển Khanh nghe xong, hai mắt mở to, nhất thời kích động đứng luôn lên ghế sofa chống nạnh cao giọng: “Hạ Dĩ Niên, anh chơi bản vừa thôi.”

Vừa bóc lột sức lao động vừa bóc lột tài sản cá nhân, Uyển Khanh mắng nhiếc trong lòng một vạn lần: Đồ địa chủ ác độc.

Hạ Dĩ Niên tựa vào bức tường phía sau, cũng không định nói gì thêm.

“Sao có thể như vậy, rõ ràng chủ nhân của căn hộ là Dương Anh Thi, chưa có sự đồng ý thì làm sao có thể bán lại?”- Uyển Khanh lại cảm thấy khó hiểu.

“Ý em là bây giờ phải quật mồm của em lên để hỏi ý à?”

“Anh...”- Đỉnh đầu Uyển Khanh có một vài con quạ đen bay qua: “Ý của tôi là cho dù tôi đã chết, à không, cho dù Dương Anh Thi đã không còn nữa thì cũng phải hỏi qua mẹ tôi, hỏi qua người đại diện...”

Hạ Dĩ Niên ngược lại rất kiên nhẫn giải thích: “Em cũng biết tiền có thể sai khiến được ma quỷ, với lại đối với một người đã chết thì cần gì phải e dè?”

“Không được, tôi phải đi gặp quản lý nói cho ra lẽ.”- Không thể để đồ địa chủ như anh đắc thắng được, tôi không cam tâm!

Uyển Khanh từ trên sofa phóng xuống dưới đất, vừa định đi ra cửa thì Hạ Dĩ Niên phía sau chậm rãi lên tiếng.

“Em định đi đến trước mặt họ nói rằng em chính là Dương Anh Thi à?”

Một câu này phát ra, đem bước chân của Uyển Khanh chôn chặt xuống đất. Sau một lúc, cô quay lại, bộ dáng xù lông khi nãy đã không còn, thay vào đó là vẻ mặt rất đáng thương: “Cậu hai, tôi lại làm gì đắc tội với anh? Ngay cả nhà tôi anh cũng trấn lột, có phải tàn nhẫn quá không?”

Hạ Dĩ Niên cười cười, dời tầm mắt lên gương mặt cổ tỏ vẻ đáng thương kia. Hay thật, phút trước còn y như mèo rừng, phút sau lại ngoan ngoãn như mèo nhà. Hắn thật không biết cô gái này có bao nhiêu bộ mặt chưa bóc lộ.

Uyển Khanh thấy hắn không nói liền chạy đến đứng cạnh hắn cười hi hi: “Tôi biết một cô gái như tôi không nên xem phim A, không nên thác loạn tại vũ trường, không được uống say, càng không thể tự tiện rút tiền của anh, không được phung phí như vậy...”

Miệng thì nói vậy nhưng trong lòng lại không như thế, trừ việc cô rút tiền trong thẻ của Hạ Dĩ Niên ném đi thì mọi việc còn lại chẳng phải thuộc vấn đề riêng tư của cô sao, đâu có liên quan gì tới hắn? Nhưng mà Uyển Khanh cảm nhận được Hạ Dĩ Niên lại rất dễ tâm tới mấy việc riêng tư này của cô, đại khái là sau khi hắn trở về liền xem đoạn clip kia ra chất vấn cô ngay.

“Nhưng mà, tôi chỉ rút có mười ngàn, còn căn nhà này tôi cả trăm ngàn mới mua được, hay là vậy đi, tôi bán cái hồ cá ngoài kia cũng đủ mười ngàn để trả cho anh rồi.”- Uyển Khanh không quên ‘nhắc nhở’ nhẹ cho hắn nhớ.

“Hạ Dĩ Niên, anh nói cái gì đi.”- Uyển Khanh nóng lòng đánh vào tay hắn một cái.

Hạ Dĩ Niên chậm rãi đi tới sofa ngồi xuống, bất ngờ nói một câu: “Không tính lãi xuất à?”

Lãi, lãi xuất? Bây giờ trên đầu Uyển Khanh là một bầy quạ đen bay qua...

“Lãi xuất cũng không đến mức như thế Hạ Dĩ Niên, miếng của anh há to quá rồi đó.”- Cái tên này, rõ ràng là muốn đem máu và mỡ của cô toàn bộ ép sạch ra ngoài.

“Thu dọn đồ đạc của em đi.”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi gõ nhẹ ngón tay xuống bàn, làm ra bộ dáng rất không kiên nhẫn nói.

“Không phải chứ?”- Uyển Khanh ngay lập tức chạy tới ngồi xuống cạnh anh, cô thực sự rất muốn khóc lớn: “Hạ Dĩ Niên, một người đàn ông vĩ đại như anh sao lại nỡ để tôi lang thang ngoài đường, hơn nữa bên ngoài nắng gắt như vậy... Tôi không thể trở về biệt thự Yunus, cũng không thể đến ở nhờ nhà của Vu An Di, càng không có tiền ở khách sạn, bây giờ anh đuổi tôi đi chẳng khác nào tôi là người vô gia cư rồi.”

Hạ Dĩ Niên thấy cô cứ chạy lon ton theo hắn, hơn nữa còn chủ động ngồi cạnh hắn, tâm trạng cũng theo đó mà vô cùng vui vẻ: “Nói vậy tôi nên để em ở lại đây?”

Uyển Khanh gật đầu lia lịa: “Đúng đúng...”

“Nhưng đây đã là nhà của tôi rồi.”

“Thì ở chung...”- Khoan đã, Uyển Khanh sững lại, có gì đó không đúng thì phải... Cô quay sang nhìn Hạ Dĩ Niên...

Hắn cong môi, nụ cười rất chi là vui vẻ.

Cái bấy này giăng ra lại dễ dàng bắt được một con mồi sợ cảnh vô gia cư như cô ==

Uyển Khanh chỉ hận không thể tự cắn lưỡi mình lần nữa.

Một lúc sau Hạ Dĩ Niên thu lại nụ cười, tao nhã lên tiếng: “Tôi cũng không ngại.”

Uyển Khanh cười, nụ cười còn khó coi hơn cả khóc. Không ngại cái đầu anh!

Cô không biết mình nên nói gì tiếp theo, nhìn hắn rồi tò về chân thành nói một câu cảm ơn? Như vậy không được, chẳng khác nào là bản thân cô nhận được ân huệ từ hắn? Mặt mặt chết được.

Trong lúc lúng túng như thế này, điện thoại của Hạ Dĩ Niên reo lên quả thật là một sự giải vây đúng thời điểm.

Uyển Khanh nhanh chân chạy vọt đến cái tủ đầu giường đem điện thoại lại cho hắn, cười hi hi: “Điện thoại, có điện thoại.”

Hạ Dĩ Niên nhận lấy, cũng không vội nghe, cười như không cười nhìn cô.

“Nghe đi.”- Uyển Khanh tốt bụng nhắc nhở.

Hạ Dĩ Niên di chuyển ánh mắt lên màn hình điện thoại, vừa nhìn tới liền chau mày.

Vừa rồi lúc giúp hắn lấy điện thoại tới Uyển Khanh cũng lơ đãng nhìn qua màn hình, trên đó là một dãy số hoàn toàn không được lưu trong danh bạ, nhưng mà nhìn sắc mặt này của Hạ Dĩ Niên có lẽ hắn biết người gọi tới là ai.

Không gian trong phòng khá là lớn lại vô cùng yên tĩnh nên khi Hạ Dĩ Niên vừa nghe máy, giọng nói phụ nữ bên trong điện thoại vang lên Uyển Khanh đều có thể nghe thấy...

Trong nháy mắt sắc mặt cô hơi sầm xuống, vì đó là giọng của Lily.

“Cậu hai, anh xem mặt của người ta vẫn còn đau vô cùng, còn chưa hết hoảng sợ đã nghe tin anh muốn hủy hợp đồng với người ta. Em biết anh lo cho em nhưng thật sự không sao, em có thể tiếp tục chụp ảnh mà.”

Hạ Dĩ Niên lại nhìn sang Uyển Khanh, thấy mặt cô xụ xuống thì bất giác cao hứng cười nhẹ, giọng nói vẫn lạnh nhạt như trước: “Lily, cô nghĩ nhiều quá rồi. Hủy hợp đồng không phải là vì mặt của cô, chẳng qua tôi cảm thấy cô không thích hợp cho chủ đề lần này nữa.”

“Cậu hai, chuyện lần này cũng không phải tại em, là do Lôi Uyển Khanh gây chuyện trước, em là người bị hại lại bị hủy hợp đồng vậy còn cô ta tại sao vẫn không bị gì?”

Giọng nói Lily cũng tận lực tỏ ra mềm mỏng, Uyển Khanh nghe mà phát rét.

Hạ Dĩ Niên hơi chau mày: “Lily cô là đang chất vấn tôi sao?”

Ngữ khí của hắn vẫn bình tĩnh, nhưng chính vì thế lại thể hiện rõ quyền uy không thể xem thường trong đó.

Lily cũng nhận ra, chính vì vậy uất ức dịu giọng: “Vậy, cậu hai, nếu đã không thể cho em tham gia chụp ảnh thì phần catwalk chắc không thành vấn đề chứ?”

Hạ Dĩ Niên: “Không thành vấn đề.”

Uyển Khanh bên cạnh nghe hắn đồng ý lại vô cùng không vui. Trong ngực tự nhiên có cảm giác chua lè khó không chế...

“VẬY... TÔI nay chúng ta có thể cùng nhau thảo luận một chút về việc này không?”- Lily lại dần từ cầu xin cơ hội chuyển thành khiêu gọi câu hồn người.

“Thật ngại quá, nếu cô có vấn đề cần thảo luận thì cứ tìm Hà Duy Tâm hoặc Khải Ca, tôi không rảnh.”- Hạ Dĩ Niên đem điện thoại ngắt đi, hoàn toàn không cho Lily cơ hội nói tiếp. Hơi liếc mắt nhìn sang Uyển Khanh, chậm rãi hỏi: “Như vậy đủ dứt khoát chưa?”

Uyển Khanh ôm gối trước ngực, ngồi sát vào một góc sofa: “Nếu anh đủ dứt khoát thì trên người đã không có loại nước hoa chết tiệt của Lily rồi, vừa mới về tôi liền tìm cô ta, lo lắng như vậy cơ mà, phải rồi, mặt cô ta thế nào? Có phải rất khó coi cho nên hôm nay mới chán chê không thèm tới gặp người đẹp đúng không?”

Hạ Dĩ Niên nghe vậy, gờ tay ra kéo tay cô đặt vào tay hắn, rất tự nhiên mà nghịch mấy ngón tay nhỏ bé của cô, tỏ vẻ hờ hững nói: “Khanh nhi, tôi đối với Lily một chút hứng thú cũng không có.”

Tay Uyển Khanh bị hắn đùa cho ngựa ngửa khó chịu muốn rút tay lại nhưng Hạ Dĩ Niên lại càng giữ chặt hơn. Hắn quay sang cô, cười nhẹ: “Nhưng với em thì có đó.”

Dứt lời, Hạ Dĩ Niên đem bàn tay cô đưa lên miệng, cực kì ái muội cắn một cái.

Uyển Khanh run lên, nhanh chóng giật tay lại phóng từ sofa xuống đất chạy vào phòng tắm đóng cửa khóa chặt lại.

Cô đã sâu sắc nhận ra, trên thế gian này có ba loại người không thể chọc giận, đàn ông, cảm thụ, và tiểu nhân.

Mà Hạ Dĩ Niên lại hội đủ ba loại yếu tố TVT

Lúc Uyển Khanh tắm rửa xong đi ra thì nhìn thấy Hạ Dĩ Niên thân trên để trần, bên dưới đã mặc vào một chiếc quần tây màu đen, chỉ là nửa thân trên cùng với hình xăm kia đập vào mắt cô lại khiến Uyển Khanh nhớ tới nửa thân dưới khi nãy vừa nhìn thấy trong phòng tắm...

Trên trên dưới dưới xen kẽ vào nhau...

Không được! Uyển Khanh thầm quát lên trong lòng, tận lực đem mấy cái suy nghĩ đen tối ném sang một bên.

Hạ Dĩ Niên đang cúi đầu đứng bấm điện thoại phía xa, hình như cũng không chú ý tới cô cho lắm.

Uyển Khanh rón rén định ra khỏi phòng.

“Đứng lại đó.”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi lên tiếng, ánh mắt vẫn không rời khỏi màn hình điện thoại: “Áo sơ mi trong tủ, chọn giúp tôi.”

Uyển Khanh quay lại, có chút khó hiểu: “Anh có thể tự chọn.”

Hạ Dĩ Niên không ngẩng đầu: “Tôi tin mắt thẩm mỹ của em.”

Uyển Khanh suy cho cùng cũng là không cam tâm, cái giọng điệu ra lệnh đó của Hạ Dĩ Niên khiến cô không thoải mái. Nhưng nghĩ lại dù gì cũng phải đổi mặt, nếu hắn cứ ăn mặc không chỉnh tề đứng trước mặt cô thế này thì cũng không tốt...

Cô thật sự muốn hét lên giải tỏa bức bối, nhưng lại phát hiện hình như ngôn ngữ của mình đang gặp khó khăn. Chậm rãi đi sang mở tủ quần áo mở ra, đồ của cô đều được đặt sang một bên, chỗ trống bên cạnh đều treo y phục của hắn. Không hiểu vì sao nhìn cảnh này lại cảm thấy trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua.

Loại cảm giác thân thiết này trước giờ chưa từng có...

Bất quá Uyển Khanh cũng không dám qua loa, cô xem kỹ từng cái áo một, lựa chọn cẩn thận bởi vì cô biết nếu mình sơ sài một chút sẽ bị hắn làm khó dễ ngay. Hơn nữa khi cô đã nhận làm việc gì rồi thì sẽ chú tâm làm việc, tuyệt không cầu thả.

Y phục của Hạ Dĩ Niên khá là đơn giản, suốt thời gian qua Uyển Khanh để ý thấy hắn lúc nào cũng là một thân tây trang, hầu như không có áo thun hoặc những loại quần áo khác. Tủ áo cũng toàn là áo sơ mi, màu sắc đều hoặc là tối hoặc là sáng không có màu nổi, chỉ là quần áo đặc trưng sẽ lưu lại trên người hương thơm riêng biệt, lúc mở tủ quần áo ra cô đã ngửi được mùi hương nam tính giống hệt trên người hắn...

Uyển Khanh cảm thấy mình đã nghĩ nhiều quá rồi, từ bao giờ mà cô lại để ý như vậy. Gương mặt nhanh chóng đỏ lên, cô lựa chọn một cái áo sơ mi màu xám đem qua cho hắn.

Hạ Dĩ Niên ngay cả mắt cũng không nâng, đều chú ý vào điện thoại.

“Anh đừng bảo tôi phải mặc vào giúp anh đấy?”- Uyển Khanh há to miệng, cô chỉ rút mười ngàn ném đi thôi mà, có cần phải vậy không?

Hạ Dĩ Niên hơi cười: “Nếu em không làm tôi sẽ nghĩ là em thích ngắm tôi, nếu vậy thôi thì khỏi mặc.”

Uyển Khanh cắn chặt răng, bảo mình phải bình tĩnh: “Giờ tay ra.”

Hạ Dĩ Niên rất phối hợp, Uyển Khanh sau khi mặc áo vào giúp hắn còn phải giúp hắn cài cúc áo. Nhưng cúc áo sơ mi này sao lại khó gài như thế, là tại

tay cô run hay là...

Do bàn tay của Hạ Dĩ Niên đã bắt đầu không an phận vuốt ve lưng cô, kéo cô dính gần sát vào ngực hắn.

“Anh đừng có làm loạn.”- Uyển Khanh nghiêng rặng, nếu còn tiếp tục cô chắc chắn sẽ nghĩ lung tung, cái cảnh trong nhà tắm khi nãy... ==

Cơ thể mềm mại dán chặt vào ngực, gương mặt đỏ ửng khẽ cúi xuống giúp hắn cài áo, bàn tay vô tình chạm qua lồng ngực rắn chắc, tất cả tựa như một sự quyến rũ đối với Hạ Dĩ Niên. Hắn vô thức thu chặt vòng tay, dứt khoát đem cô gài trước mặt ôm vào lòng.

Phụ nữ mà Hạ Dĩ Niên gặp qua không ít, chỉ là nếu không phải loại chủ động đeo bám thì chính là lạc mềm buộc chặt. Nhưng Uyển Khanh thì khác, hắn có thể nhìn ra cô thực sự muốn trốn tránh hắn, không thích chủ động tiếp xúc với hắn, có lẽ là do bản năng chinh phục của đàn ông hoặc có thể là do một nguyên nhân nào đó, hắn thực sự rất muốn gần gũi với cô gái này.

Hắn không thích cô giữ khoảng cách với hắn, không thoải mái khi cô phòng bị như vậy.

“À, anh đã tìm được người mẫu chưa?”- Uyển Khanh chợt nhớ tới vấn đề này, hơi lơ đãng hỏi.

“Đã tìm được.”- Hạ Dĩ Niên trả lời: “Là Lôi Ngân Chi, chị gái tốt của em.”

“À.”- Tay của Uyển Khanh hơi ngừng lại nhưng sau đó lại bắt đầu hoạt động, đối với vấn đề này cũng không quan tâm lắm. Thật vất vả mới có thể đem cúc áo sơ mi cài xong, vừa định tách ra thì lại phát hiện lực tay của Hạ Dĩ Niên gia tăng, đem gương mặt cô nâng lên...

Hắn đặt nhẹ ngón tay lên môi cô, để yên nơi đó như muốn hưởng thụ sự mềm mại từ nó. Ánh mắt lộ ra một sự lưu luyến rồi chuyển sang muốn chiếm giữ, Hạ Dĩ Niên chậm rãi cúi đầu...

Uyển Khanh mở to mắt nhìn gương mặt hắn ngày càng gần cho tới khi hai đôi môi chạm nhau, toàn thân cô phát run, hàng mi cũng không tự chủ được khép lại...

Nụ hôn của hắn hôm nay thực lạ, từ dịu dàng sang mãnh liệt sau đó lại thành triền miên không dứt.

Cho đến khi Uyển Khanh như chìm sâu dưới đáy biển không thể hít thở nổi, nụ hôn đó mới kết thúc.

Uyển Khanh không biết làm thế nào mà mình ra khỏi nhà được, cũng không biết tại sao mình lại bị dẫn đến Hoàng Thịnh, cả đường đi tâm trí cô đều bị treo trên mây cao...

Cho đến khi Hạ Dĩ Niên nắm tay cô đi vào sảnh lớn của Hoàng Thịnh, những ánh mắt hiếu kỳ cùng soi mói của nhân viên xung quanh khiến cho Uyển Khanh hồi phục tinh táo, lúc vào thang máy quay qua hỏi anh: “Đưa tôi tới đây làm gì?”

“Khi nãy tôi đã nói rồi.”- Hạ Dĩ Niên nắm chặt tay cô, một tay khác bấm số trên thang máy.

“... Nói lại lần nữa đi.”- Thật là xấu hổ muốn chết, rõ ràng là não cô ám rồi...

Hạ Dĩ Niên: “Hôm nay em phải tham dự cuộc họp nội bộ, em là nhà thiết kế chính cần phải tham gia.”

Uyển Khanh hơi chớp mắt: “Vậy tôi có phải làm gì không?”

“Không cần, ngồi nghe là được.”

Uyển Khanh gật đầu, lúc này cửa thang máy mở ra, vừa bước khỏi thang máy cô đã nhìn thấy bóng dáng của Dương Cẩm Vân đang đứng phía xa. Không khỏi vui mừng reo lên: “Mẹ.”

Dương Cẩm Vân quay sang, mỉm cười: “Uyển Khanh.”

Uyển Khanh chạy lại nắm lấy tay bà: “Mẹ khỏe không ạ?”

“Rất khỏe.”- Dương Cẩm Vân nhìn sang người đi phía sau Uyển Khanh, nét mặt có vài phần dè chừng khó nhìn thấy, lịch sự gật đầu: “Xin chào cậu hai.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Chào Dương phu nhân. Hôm nay đường đột mời bà đến, hy vọng bà không trách tội.”

“Không sao, Hoàng Thịnh chịu đồng ý giúp đỡ Yunus, đây là điều đáng quý, tôi cảm ơn còn không kịp.”- Dương Cẩm Vân cười, nhìn sang Uyển Khanh: “Mẹ đã nghe Vu An Di nói về kế hoạch của con rồi, làm rất tốt.”

Lúc hai người còn đang nói chuyện thì Khải Ca từ góc khuất hành lang đi tới bên cạnh Hạ Dĩ Niên: “Cậu hai, cậu cả bảo cậu qua bên kia một chút.”

Hạ Dĩ Niên quay sang Uyển Khanh: “Đứng yên ở đây, đừng chạy lung tung.”- Sau đó gật đầu nhẹ với Dương Cẩm Vân rồi cùng Khải Ca rời khỏi.

Dương Cẩm Vân nhìn theo bóng hắn, kéo tay Uyển Khanh: “Con và Hạ Dĩ Niên là quan hệ thế nào?”

Uyển Khanh hơi sùng sờ một chút, định trả lời mà lại không biết nên nói thế nào, hóa ra câu hỏi này đã làm khó cô. Sau vài giây, cô cười nhẹ: “Có thể là quan hệ gì chứ, à mẹ, hôm nay mẹ tới đây là đại diện cho Yunus à?”

Dương Cẩm Vân thấy rõ cô muốn chuyển đề tài, tức thì cảm thấy kỳ lạ nhưng vẫn không muốn truy cùng hỏi tận, bà khẽ gật đầu: “Mẹ đã xem qua bản thảo của con rồi, Uyển Khanh, con làm rất tốt, tuyệt đối không thua kém Anh Thi.”

Uyển Khanh mỉm cười: “Con sẽ làm tốt hơn cả Dương Anh Thi.”

Dương Cẩm Vân định nói gì đó thì một giọng nói khác chen ngang vào.

“Ày dô, em gái cũng ở đây cơ à?”

Dương Cẩm Vân và Uyển Khanh đồng thời chú ý tới.

Lôi Ngân Chi ưỡn ẹo đi tới trước mặt hai người, nở nụ cười cúi chào Dương Cẩm Vân: “Chào chủ tịch Dương, cháu là chị của Uyển Khanh, Lôi Ngân Chi.”

“Chào cháu.”- Dương Cẩm Vân hơi chau mày bởi vì mùi nước hoa trên người Lôi Ngân Chi nồng khiến bà có chút mất thiện cảm.

Lôi Ngân Chi vô cùng lễ phép chào hỏi, rồi lại cười nhẹ: “Em gái của cháu và chủ tịch Dương quen biết sao? Thật vinh hạnh quá, em gái cháu từ nhỏ tính tình không tốt, hy vọng chủ tịch Dương đừng quá để tâm tới.”

Dương Cẩm Vân khẽ liếc mắt nhìn sang Uyển Khanh, bà cảm thấy hai chị em nhà này hình như không hòa thuận lắm.

Lôi Ngân Chi lại nói: “Em gái, em cũng thật là, sao lại theo chủ tịch Dương tới đây chứ? Hoàng Thịnh không phải là chỗ em có thể tới, mau về đi, không khéo lát nữa bảo vệ lại lên bắt đó.”

Lúc này một trợ lý đi ra thông báo đã tới giờ họp, mọi người lần lượt đi vào bên trong.

Uyển Khanh quay sang Dương Cẩm Vân: “Mẹ, chúng ta đi thôi.”

Sau đó hai người rời khỏi, để lại Lôi Ngân Chi đứng một mình, cô ta vừa nghe cái gì? MẸ?

...

Uyển Khanh ngồi cạnh Dương Cẩm Vân, Hạ Dĩ Niên ngồi ở vị trí thứ hai bên cạnh chủ tịch đối diện với cô. Phía sau hẳn là Khải Ca và một số trợ lý khác đang đứng, các cổ đông và nhân viên thiết kế cũng có mặt.

Karen thông báo chi tiết và thuyết trình về bảy mẫu váy áo chính trong chủ đề mới, đúng với cái tên Nhật Nguyệt, những bộ váy kia đều mang một nét gì đó rất thơ mộng, hoàn toàn phù hợp với chủ đề. Khi những tấm hình của ba bộ váy đầu được chiếu lên màn hình máy tính, mọi người đều xì xầm tán thưởng nhìn về phía Uyển Khanh.

Đêm hôm qua cô buồn ngủ quá nên không để ý tới, bây giờ nhìn lại cũng bị chính mình làm ngạc nhiên.

Mà Lôi Ngân Chi vừa nhìn thấy liền phóng tầm nhìn ghen tị về phía cô.

Sau đó đến phiên Uyển Khanh nói qua sơ lược về bộ trang sức của Yunus, cô lấy tư cách là nhà thiết kế chính cũng là đại diện cho Yunus đứng lên, khiến Lôi Ngân Chi vô cùng kinh ngạc, cô ta không tin nổi vào mắt mình.

Những loại thuyết trình này cũng không làm khó được Uyển Khanh, cô chỉ lặp lại một vài chi tiết của bộ trang sức rồi nói lên phong cách thích hợp với nó. Uyển Khanh đứng trước hàng chục cặp mắt quan sát, phía sau cô là màn hình máy chiếu, không hề có bất kì tư liệu nào, tất cả những gì cô nói đều là nghĩ tới đâu nói tới đó. Thế nhưng từng câu chữ của Uyển Khanh luôn vô cùng rành rọt, thậm chí một chút run sợ cũng không có, giọng nói của cô tựa như dòng nước lạnh bên trong khe suối khiến người nghe vô tình bị thu hút mà không hay.

Khắp cả phòng họp lớn, chỉ có Lôi Ngân Chi là giữ nguyên trạng thái kinh ngạc. Cô ta không thể ngờ tới, đứa em gái nhút nhác của mình lại khác hẳn so với lúc trước như thế, bây giờ thì hay rồi, mọi ánh nhìn tập trung đều không nằm trên người cô ta, nghĩ đến đây Lôi Ngân Chi liền vô cùng tức tối. Cô ta lên tiếng, ngắt ngang bài thuyết trình của Uyển Khanh: “Em gái, cả vòng cổ và vòng tay em đều dùng chất liệu duy nhất là kim cương, tại sao không dùng chất liệu khác, thiếu gì thứ còn tốt hơn cả kim cương?”

Uyển Khanh ngừng lại bài thuyết trình của mình bởi vì xung quanh đã có một số tiếng xì xầm bàn tán. Đợi cho mọi người im lặng hẳn mới chậm rãi lên tiếng: “Sự khác biệt giữa trang sức cao cấp và trang sức thương mại chính là vật liệu. Các yếu tố để xem xét chất liệu của món trang sức chính là màu sắc, nghĩa là cách kết hợp màu sắc của đá quý thế nào cho hoàn hảo nhất, bên cạnh đó còn có những yếu tố như hình dáng, độ bóng và bề mặt.”

Hạ Dĩ Niên hơi nhướng mày, tiếp lời cô: “Kim cương Isadora nặng 84 carat, đâu phải là nguyên liệu dễ tìm. Với lại còn được kết hợp nhiều màu với nhau, hiệu ứng tạo ra rất tốt. Không giấu gì mọi người, giai đoạn sản xuất đã gần hoàn thành, sắp tới chắc chắn sẽ khiến mọi người kinh ngạc.”

Uyển Khanh nghe tới đây, trong lòng vô cùng hy vọng. Thật sự muốn xem thử bộ trang sức đó trông như thế nào, có giống trong tưởng tượng của cô hay không. Nhưng mà hình như theo trình tự thì cô không thể đi xem được... Uyển Khanh hơi thất vọng, sau đó lại nhìn sang phía Hạ Dĩ Niên, nếu hẳn

dẫn cô đi thì có thể được...

Hạ Dĩ Niên dường như hiểu ý của Uyển Khanh, hần nhìn cô mỉm cười nhẹ.

Lôi Ngân Chi lại không bỏ qua: “Chị cảm thấy kim cương là một nguyên liệu đại trà, ngoài kia chỗ nào chẳng có? Chúng ta nên đi tìm sự độc đáo không phải sao?”

“Về vấn đề này chị gái...”- Uyển Khanh nhẹ nhàng cắt ngang lời cô ta: “Vai trò của chị là một người mẫu, không hợp can thiệp vào chất lượng sản phẩm cho lắm, chị chỉ cần chụp hình cho đẹp, catwalk cho tốt là xong việc rồi.”

“Cô!”- Lôi Ngân Chi bị nói đến mức tức giận, hậm hực quay sang chỗ khác.

Cuộc họp sau đó vẫn chưa kết thúc, các trưởng phòng và cổ đông thay nhau báo cáo về từng tiến độ làm việc. Khoảng thời gian ngồi nghe họ nói, Uyển Khanh có thể ngủ được một giấc ngon lành.

Mãi cho đến bốn tiếng sau, cuộc họp nhàm chán mới kết thúc...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Chương 54: Có phải em đã yêu anh rồi không?

Cổ đông cùng các nhà thiết kế lần lượt trong bộ dáng mệt mỏi rời khỏi phòng họp, Uyển Khanh cũng chẳng khá khẩm hơn là bao. Cô đứng lên thư giãn gân cốt một lúc, thật sự phải kinh ngạc vì cuộc họp của Hoàng Thịnh chẳng khác gì cực hình. Tuy rằng cô chỉ việc ngồi nghe mọi người nói, nhưng ngồi suốt cả bốn tiếng đồng hồ cũng đủ khiến cột sống rất nhanh sẽ thoái hóa.

Thật khâm phục hai anh em Hạ Dĩ Niên có thể chịu đựng được bao nhiêu năm nay.

Lúc chuẩn bị rời khỏi Hoàng Thịnh Uyển Khanh lại bất giác đưa tầm mắt tìm kiếm Hạ Dĩ Niên, cuối cùng cũng tìm thấy hắn. Hạ Dĩ Niên đang đứng ở phía xa nói chuyện gì đó với Hạ Dĩ Tường, chỉ thấy Hạ Dĩ Tường cau mày vô cùng căng thẳng mà sắc mặt Hạ Dĩ Niên cũng không khá hơn là bao.

Hạ Dĩ Niên rất hiếm khi bày tỏ cảm xúc của mình lên mặt, vậy mà bây giờ lại thể hiện rõ sự không vui như thế. Uyển Khanh có chút khó hiểu, không lẽ đã xảy ra chuyện?

.....

“Lôi Uyển Khanh em đứng lại đó!”- Lôi Ngân Chi tức tối chạy lên chắn trước mặt cô: “Rất cuộc em và đám người Yunus có quan hệ gì?”

Uyển Khanh ngoài ý muốn có chút buồn cười, thì ra Lôi Ngân Chi lại thích tìm cô gây sự như thế: “Chị gái là đang quan tâm em sao?”

Lôi Ngân Chi cắn răng: “Không thể sao?”

“Chị gái, ở đây không có cha, không có người của Lôi gia, chị giả vờ cái gì chứ?”- Uyển Khanh bước lên vài bước, lạnh lùng nói từng chữ: “Đừng cho rằng em thật sự quên đi một số chuyện nên quên rồi, chị không nhớ... sự việc lúc ở trên du thuyền sao?”

Sau câu nói đó của Uyển Khanh, sắc mặt Lôi Ngân Chi không khác gì một cái bảng pha màu vô cùng thú vị, cô ta trừng lớn mắt nhìn cô: “Cô...cô, Uyển Khanh, không phải cô đã...”

Uyển Khanh cười khẩy: “Chị thật sự ngây thơ như vậy, cho rằng tôi cứ thế quên đi sao? Có điều Lôi Ngân Chi, tôi không muốn chơi trò chơi ngu ngốc này với chị, chuyện đó cũng không muốn truy cứu, vì vậy tốt nhất từ nay chúng ta nước sông không phạm nước giếng.”

Uyển Khanh thật sự chán ghét điệu bộ của Lôi Ngân Chi, có thể là bởi vì trước đây bên cạnh cô cũng có một Lý Gia Hân giả nhân giả nghĩa cho nên cô đối với loại người này cực kì phản cảm. Chưa nói đến việc Uyển Khanh hiểu rõ con người trước mặt có bao nhiêu phần độc ác, rắp tâm hãm hại em gái của mình, trong lòng cô càng ghê tởm.

Gọi cô ta một tiếng chị gái là trong lòng Uyển Khanh lại buồn nôn.

Vì vậy cô dứt quyết chơi bài ngửa, không muốn bản thân mình phải tiếp tục theo cô ta.

Uyển Khanh tiếp tục: “Lôi Ngân Chi, thứ chị muốn chẳng phải là Phùng Chí Cường và tài sản của Lôi gia sao? Tôi nói cho chị biết, tôi bây giờ một chút hứng thú cũng không có, chị đã an tâm rồi chứ? Tôi xem chị là ăn xin, những thứ đó tất cả đều bố thí cho chị, chị đã hài lòng chưa?”

“Cô...từ khi nào thì miệng lưỡi của cô trở nên ghê gớm như vậy?”- Lôi Ngân Chi lui ra sau vài bước, quả thực đã bị cái loại sắc bén này của người đối

diện làm cho sợ hãi.

Uyên Khanh cười, đối với cô, Lôi Ngân Chi cùng lắm là một nha đầu mười chín tuổi ngu ngốc nào tàn không đáng nhắc đến. Nhưng mà một nha đầu mười chín tuổi lại có tâm cơ tàn độc như vậy thì quả thật là một mối lo ngại. Cô không chấp nhận trẻ con, nhưng không thể không đề phòng.

Nếu không phải vì thân phận này, cô thực sự không muốn dây vào Lôi gia...

“Bà xã nhỏ!”

Lâm Tư Phàm phía xa từ trên chiếc xe thể thao bước xuống chạy lại chỗ cô, Uyên Khanh hơi nhú mồm, cảm thấy cái danh xưng này thật khó nghe...

Lâm Tư Phàm cố tình phớt lờ đi sự khó chịu của cô, rất thoải mái chạy tới ôm Uyên Khanh một cái nhưng lại bị cô đẩy mạnh ra, anh chỉ biết ai oán cười nhẹ: “Bà xã nhỏ, anh đến nhà tìm em nhưng không thấy, lại tiên đoán ra hôm nay thế nào em cũng bị ông anh của anh ép đến đây họp nên liền chạy tới đây.”

“Lâm thiếu, anh rất rảnh sao?”- Uyên Khanh thật sự chán nản.

“Phải anh rất rảnh.”- Lâm Tư Phàm ngược lại rất vui vẻ.

Lôi Ngân Chi nhìn một cảnh này, càng thêm khó hiểu, nhưng mà người đàn ông này chẳng phải là Lâm Tư Phàm sao? Thật không ngờ ngoài đời anh ấy là đẹp trai như vậy, chẳng trách các cô mình tinh kia đều đổ rầm rầm dưới chân anh ấy. Đến Lôi Ngân Chi lúc nhìn thấy Lâm Tư Phàm còn bị anh làm cho mê mẩn, mãi một lúc mới lấy lại phong độ mỉm cười ngọt ngào nhìn anh: “Lâm thiếu, xin chào, tôi là chị của...”

“Lâm Tư Phàm, chúng ta đi.”- Uyên Khanh lần này cao giọng, ngắt ngang lời Lôi Ngân Chi. Cô thật không biết cô ta có thể diện hay không, vừa mới công khai trở mặt phút trước mà phút sau lại định mở miệng tự giới thiệu bản thân là chị của cô? Thật đúng là tro trên chưa từng thấy.

Lâm Tư Phàm vô duyên vô cớ bị kéo đi trong khi vẫn chưa hiểu gì, anh có chút không tình nguyện: “Sao thế bà xã nhỏ, cô ấy là ai thế? Trông hơi giống bà xã nhỏ, là chị gái sao?”

“Câm miệng.”- Uyên Khanh nghiêng răng, đồ đàn ông nhà anh, vừa nhìn thấy Lôi Ngân Chi thì đã sáng mắt ra.

Uyên Khanh kéo tay Lâm Tư Phàm tới bên xe của anh, không nói một lời giật lấy chìa khóa mở cửa xe tổng anh vào ghế lái phụ còn bản thân nhanh chóng ngồi vào ghế lái.

“Bà xã nhỏ à em á...”

Chiếc xe thể thao cứ như thế phóng đi thật nhanh...

“Trời ạ, bà xã nhỏ, à không Uyên Khanh, à không phải tiểu tử tông của anh, anh biết em lái xe rất giỏi nhưng anh chưa muốn chết, em lái chậm thôi.”- Lâm Tư Phàm nắm chặt tay vịn, nhìn cảnh vật lao vù vù qua trước mặt, tuy rằng anh thích đua xe nhưng tốc độ này cũng quá kinh người, hơn nữa còn đang ở trong đường phố nội ô, chạy như thế này là liều mạng quá rồi.

Uyên Khanh hừ lạnh, tuy nhiên vẫn giảm tốc độ xuống.

Lâm Tư Phàm điều chỉnh tư thế, quay sang cười hi hi: “Cô gái vừa rồi anh biết, hình như là Lôi Ngân Chi, là diễn viên kiêm người mẫu mới nổi phải không?”

“...”

“Nhìn cũng đẹp đấy.”

“...”

“Nhưng thua xa em... Ui da!”- Lâm Tư Phàm còn đang nịnh nọt thì bị một bàn tay nhỏ bé đánh mạnh vào đầu, trời ạ, cô gái này có phải là phụ nữ không? Từ nhỏ tới lớn chưa có cô gái nào dám đánh vào đầu của người đẹp trai như anh đâu... Lâm Tư Phàm có chút ai oán chu mỏ lên: “Em thật bạo lực.”

Uyên Khanh có chút buồn cười, theo đánh giá của cô thì Lâm Tư Phàm cũng không phải người xấu chính vì thế kết giao cũng không sao. Cô trước giờ chỉ có một người chị gái, không có em nên cũng thường xuyên mang hy vọng sẽ có một đứa em để bắt nạt. Trùng hợp Lâm Tư Phàm lại rất đủ tiêu chuẩn làm em trai cô, Uyên Khanh ngầm nghĩ có lẽ mình đã xem anh là em trai thật rồi.

Uyên Khanh hắng giọng: “Tôi nói cho anh biết, Lôi Ngân Chi không phải là loại có thể dây vào đâu.”

“Anh đâu có muốn dây vào cô ta, cả đời này chỉ dây vào em thôi được chưa? Đừng có ghen, ngoan.”- Lâm Tư Phàm cười, vừa nói xong lại bị ăn thêm một cái đánh vào đầu...

Trán u hai cục, không còn đẹp trai...

Uyển Khanh nhìn sang bên kia đường, lại vô tình nhìn thấy Vu An Di và Lạc Nhân. Cô thả chậm tốc độ lại quan sát hai người họ.

Vu An Di vừa định lên xe thì bị Lạc Nhân kéo lại, cả hai người giằng co gì đó, Lạc Nhân ôm lấy Vu An Di lại bị nàng đẩy ra, Vu An Di nhanh chóng lên xe chạy đi. Lạc Nhân đứng lại tức giận vô cùng...

Uyển Khanh hơi nhủi mày, quay sang Lâm Tư Phàm “Ngồi chắc vào.”

Chưa đợi Lâm Tư Phàm trả lời cô đã tăng ga chạy thật nhanh, Lâm Tư Phàm bên cạnh hét lên chói tai...

Rất nhanh đã thành công vọt lên chặn trước đầu xe của Vu An Di, mà nàng cũng kịp thời thắng kịp nếu không là đã tông nhau rồi.

Lâm Tư Phàm như vừa được cứu sống lại nhìn thấy Uyển Khanh xuống xe thì gọi: “Bà xã nhỏ, em đi đâu vậy?”

Uyển Khanh hơi cúi đầu nhìn Lâm Tư Phàm “Cảm ơn đã cho quá gian.”

“Cái gì? Quá gian? Khoan đã, đây là đường nào thế?”- Lâm Tư Phàm nhìn xung quanh, con đường này lạ lắm quá, rốt cuộc anh đang ở đâu thế?

Uyển Khanh cũng không chú ý tới anh, cô đi sang mở cửa ghế lái phụ của xe Vu An Di, quay sang cười với nàng một tiếng: “Chạy đi.”

Vu An Di có chút không hiểu nổi nhưng vẫn chậm rãi chạy xe tiếp.

Phía sau Lâm Tư Phàm thò đầu qua cửa sổ gọi to: “Uyển Khanh, Uyển Khanh, đây là đường nào? Làm sao anh có thể về nhà? Uyển Khanh, tổ tông ơi, anh không biết đường thật mà...”

“Sắc mặt cô không tốt lắm, xảy ra chuyện gì với Lạc Nhân à?”- Uyển Khanh hơi quay sang, nói thật là làm bạn nhiều năm rồi, tuy không quá thân thiết nhưng cũng xem như hiểu nhau chút đỉnh. Cô chưa bao giờ nhìn thấy sắc mặt Vu An Di khó coi đến mức này, Vu An Di trước sau đều là người bình tĩnh, vậy mà hôm nay...

Vu An Di không trả lời câu hỏi của cô, khôi phục về bình tĩnh hỏi lại: “Lần trước tôi gọi cho cô bảo cô đến club đưa tôi về, sao cô lại không đến?”

Uyển Khanh vội nói: “Tôi có đến mà, chỉ là Lạc Nhân nhất quyết giành cô đi, tôi có can cũng không can được. Tôi cứ tưởng hai người có quan hệ gì đó nên cũng không nhiều lời.”-Hơn nữa đêm đó suýt chút là cô đã ngủ ngoài đường luôn rồi, thật sự rất mất mặt.

“Đừng có nói bậy, giữa tôi và anh ta chính là quan hệ giữa luật sư và thân chủ mà thôi.”- Vu An Di cau mày.

Uyển Khanh nhún vai: “Thì tôi cũng không nói gì, cô làm gì mà căng thẳng thế?”

“Tôi căng thẳng khi nào?”- Vu An Di dừng xe đợi đèn đỏ, chậm rãi nói: “Tôi chỉ là không muốn có cái loại quan hệ không rõ ràng với anh ta, không phải chỉ riêng anh ta thôi, con người Vu An Di tôi chính là như vậy, nếu thích một người thì sẽ nói ra còn không thích thì sẽ dứt khoát rạch ròi đâu ra đấy. Tôi chán ghét nhất chính là cái loại quan hệ mờ ám, dây mơ rễ má lùm xùm.”

Uyển Khanh hơi nhướn mày, kỳ thực thì cô đã sớm nhìn ra sự căng thẳng của Vu An Di rồi. Không biết giữa Lạc Nhân và nàng có chuyện gì mà lần nào cũng cãi vã như thế? Lại nói tới con người của Lạc Nhân cũng không tệ mà, ngoại trừ hơi phong lưu ra thì cái gì cũng xuất sắc.

Hơn nữa rất rõ ràng là Vu An Di cũng chú ý tới Lạc Nhân.

Có điều đây cũng là chuyện của họ, cô là người ngoài tốt nhất không nên xen vào.

Vu An Di bên cạnh tiếp tục chạy xe, miệng không ngừng nói như muốn xả giận: “Ví dụ như chuyện của cô đi.”

“Tôi?”- Uyển Khanh có chút khó hiểu.

Vu An Di gật đầu: “Đúng vậy, cô và Hạ Dĩ Niên là cái loại quan hệ gì?”

“...”- Lại là câu hỏi này, là quan hệ gì thì quan trọng đến mức đó sao?

“Thấy không, cô không trả lời được. Điều này chứng minh giữa hai người chính là cái loại quan hệ dây mơ rễ má không ra cái gì, tôi nói cho cô biết, cô mà không dứt khoát xác định lại thì sau này cô sẽ vô cùng mệt mỏi thậm chí là không có đường đi tiếp đây.”

Nghe những lời Vu An Di nói, Uyển Khanh không hiểu sao có hơi khó chịu trong lòng. Cô hơi cụp mắt: “Làm thế nào để xác định?”

Nghe câu hỏi của cô, Vu An Di lại thẳm đưa mắt đánh giá lại lần nữa rồi nghiêm túc nói: “Yêu anh ta thì nói ra, ghét anh ta cũng nói ra sau đó rời xa.”

Uyển Khanh ngẩng đầu, rất muốn hỏi ‘yêu là gì?’ nhưng căn bản không hỏi được. Cô im lặng nhìn ra cửa sổ, bên ngoài là thành phố đông đúc như thế, trước mắt cô cũng chỉ có hình ảnh của người đàn ông kia.

Loại quan hệ này... có phải gọi là tình nhân không? Không giống lắm.

Đối tác ư? Càng không giống.

Quan hệ giữa phúc tinh và ma cà rồng?

Đúng vậy, Uyên Khanh ơi... mày phải tỉnh táo lại một chút. Chẳng phải rất rõ ràng hay sao, tất cả cũng chỉ là tình kiếp mà thôi, mày không được mê muội, mày sẽ không là gì trong mắt người đàn ông kia khi mà tình kiếp kết thúc.

Xác định quan hệ làm gì? Quan trọng sao? Đến cuối cùng mày cũng chính là con mồi được dâng lên cho hắn mà thôi.

Uyên Khanh đã hiểu rõ, thế nhưng trong lòng lại rất khó chịu...

Cảm giác này giống như khi mà thế giới tối sầm lại, chỉ còn có một ngọn đèn duy nhất để thấp sáng vậy mà khi cô càng đến gần, ngọn đèn lại càng nóng lên, sau đó rực cháy, thiêu rụi luôn cả cô.

Vu An Di bên cạnh thấy cô đột nhiên im lặng thì lấy làm lạ, gọi cả buổi trời cũng không thể gọi được cô, nàng dứt khoát lớn giọng: “Lôi Uyên Khanh!”

Uyên Khanh giật mình, tiếng gọi kia kéo cô từ trong mớ hỗn độn ra ngoài: “Hết lớn vậy làm gì?”

“Tại đầu óc cô treo trên ngọn cây đầy thối, làm gì mà thù người ra thế?”- Vu An Di nói: “Nhà cô ở đâu?”

Uyên Khanh thờ dãi: “Dừng xe đi.”

“Hả?”

“Dừng xe.”- Uyên Khanh nói lại lần nữa.

Vu An Di khó hiểu cho xe dừng vào lề đường, Uyên Khanh không nói một lời mở cửa bước xuống.

“Này đi đâu thế?”

“Tôi tự mình về, cô đi trước đi.”- Uyên Khanh bỏ đi về phía ngược lại...

Vu An Di phía sau không hiểu nổi nhìn theo, làm gì mà lại thay đổi thái độ nhanh thế? Với lại rõ ràng là cô tự xông lên xe nàng mà?

Vu An Di vừa định khởi động, cửa sổ đã vang lên tiếng gõ cửa cộc cộc, còn tưởng là Uyên Khanh hối hận nên quay lại xin đi nhờ, Vu An Di vừa hạ cửa kính xe xuống thì nhìn thấy một đồng chí công an nghiêm nghị nhìn mình: “Chào cô, xin xuất trình giấy tờ xe.”

“Giấy tờ xe? Tại sao ạ?”- Vu An Di khó hiểu.

Đồng chí công an chau mày: “Chẳng lẽ cô không biết khu vực này là nơi cấm đỗ xe sao?”

“Cấm đỗ xe?”- Vu An Di há to miệng, thôi toi rồi, cô quên mất đoạn đường này thường có giao thông. Trong lòng thầm than một tiếng, quay sang định lấy giấy tờ xe ra nào ngờ phát hiện một chuyện vô cùng tệ hại...

Túi xách của cô đâu rồi?

Nhớ kỹ lại, chắc là khi nãy ở nhà của Lạc Nhân cãi nhau, vì gấp đi quá mà bỏ quên cả túi xách lại đó.

“Lôi Uyên Khanh, Lạc Nhân hai cái người này...”- Hai con người xui xẻo này, Vu An Di nghiêng răng ken két sau đó lại quay sang cười nhẹ với vị công an kia: “Thật xin lỗi, tôi không mang theo giấy tờ...”

“Khu vực này là khu vực cấm đỗ xe, cô lại không mang theo giấy tờ, hành động mờ ám, tôi có lý do nghi ngờ đây là xe vừa mới trộm được.”

“Nè, tôi hiểu luật đấy, anh đừng có vu khống như thế.”- Thật là, lần đầu tiên cô bị gán mác ăn trộm xe đấy. Vu An Di cảm thấy thanh danh luật sư của cô sắp bị hủy rồi.

Vị công an gạt đầu: “Được, nếu không có giấy tờ mời cô theo tôi đến cục cảnh sát một chuyến.”

“Cái, cái gì?”- Cục cảnh sát? Đùa nhau à?!

...

Sống bao nhiêu năm trên đời, đây có lẽ là lần đầu tiên Vu An Di đại luật sư như cô lại bước vào cục cảnh sát với vai trò người vi phạm luật giao thông đường bộ. Cảnh sát tra hỏi cô một lúc sau khi biết thân phận luật sư của Vu An Di thì cũng dè chừng, nhưng thực tế là cô đã vi phạm luật giao thông nên bọn họ theo trình tự vẫn phải cần có giấy tờ chứng minh.

“Vu luật sư, cô có thể gọi về nhà bảo người nhà đem giấy tờ tới.”- Cảnh sát gợi ý.

“Nhưng... điện thoại của tôi bỏ chung với giấy tờ...”

“Dùng điện thoại của tôi đi.”- Vị cảnh sát chỉ vào điện thoại bàn.

Vu An Di gật đầu, bấm lên dãy phím một hàng số, cũng may cho cô là luật sư nên có trí nhớ vô cùng tốt không bấm sai số. Chuông reo lên một hồi dài, rồi lại sang hồi thứ hai...

Vu An Di thờ dãi, không phải là xui xẻo đến thế chứ, Lạc Nhân ơi Lạc Nhân, tôi chưa bao giờ mong anh nghe điện thoại tới mức này.

“Ai đấy?”- Giọng nói Lạc Nhân vang lên, vừa nghe qua là đã biết đang say rượu.

Vu An Di hơi chau mày: “Là tôi, Vu An Di.”

Lạc Nhân im lặng một lúc, tiếng phụ nữ xung quanh không ngừng rơi vào tai nghe, anh cũng cười lớn: “Vu An Di đại luật sư có chuyện gì thế?”

Vu An Di nhủ mày ngày càng chặt hơn, quả nhiên là tật xấu khó bỏ, lúc nào cũng không chịu được cô đơn, bên cạnh phải có phụ nữ mới được sao?

Giọng nàng không chút thiện cảm: “Đem túi xách của tôi tới đồn cảnh sát.”

Lạc Nhân im lặng một lúc sau đó hơi cao giọng: “Cái gì? Đồn cảnh sát?”- Sau đó anh lại im lặng nhưng những âm thanh phụ nữ kia đã biến mất: “Là đồn cảnh sát nào? Em ở yên đó, anh tới ngay.”

Vu An Di đem địa chỉ đọc ra sau đó tắt máy, rất nhanh Lạc Nhân đã chạy tới. Vu An Di không biết anh đã làm việc như thế nào với vị cảnh sát kia, chỉ thấy vị cảnh sát kia khá là e dè khép nép cười cười với anh, Lạc Nhân lại nói gì đó, vị cảnh sát kia ‘dạ dạ’ không thôi sau đó anh vỗ vai của vị cảnh sát một cái rồi quay lại đi về phía nàng.

“Đi thôi, bọn họ không lập biên bản, lần này em hên đấy.”- Lạc Nhân kéo tay cô ra khỏi đồn cảnh sát.

Vu An Di đi theo anh một đoạn thì giẫy tay anh ra thuận tiện giật lấy túi xách của mình quay người định lấy xe.

Lạc Nhân đứng yên một chỗ: “Em đi đâu? Xe của em bị giữ một tháng rồi.”

Vu An Di dừng chân: “Một tháng?”- Nàng trừng mắt nhìn anh: “Lạc Nhân, anh giờ trò?”

Anh có thể nói giúp cô để cảnh sát không lập biên bản vậy thì tại sao không sẵn tiện xin luôn cho cô bảo họ đừng giữ xe cô? Rõ ràng là cái kẻ không đứng đắn này muốn giờ trò gây khó dễ cho cô.

Lạc Nhân cười cười, cũng không chấp nhứt thái độ của cô. Anh bước lên: “Đại tiểu thư, con đường này rất khó bắt xe chi bằng em lên xe anh, anh đưa em về.”

Vu An Di trừng mắt, cô thà là đi bộ cũng không muốn ở cùng một chỗ với người này. Vu An Di dứt khoát quay lưng đi khỏi lại không ngờ giờ phút này giày cao gót dưới chân lại bắt đầu tạo phản, vừa đi hai bước thì tẹo sang một bên, Vu An Di kêu lên một tiếng, con đau dưới chân khiến cô suýt nữa rơi nước mắt.

Lạc Nhân bước lên kéo tay cô: “Đã nói là anh đưa em về.”

Vu An Di hất tay anh ra: “Tôi không cần.”

Vu An Di đi cà nhắc từng bước, vô cùng khó khăn. Lạc Nhân lại chắn trước mặt cô, hai tay giữ chặt lấy vai cô: “Em thà là chịu đau cũng phải từ chối anh sao?”

Vu An Di lại muốn đẩy anh ra nhưng lần này Lạc Nhân dùng sức khiến cô không thể kháng cự chỉ có thể bất mãn trừng mắt: “Phải đó, dù một phút tôi cũng không muốn nhìn thấy anh. Buông tôi ra.”

Lạc Nhân càng siết chặt vòng tay hơn, đối với anh chưa có nữ nhân nào khó trị như thế này. Vừa nghe Vu An Di nói thế, trong lòng anh liền vì việc nàng bài xích mình mà trở nên khó chịu vô cùng, trăm mặc một lúc Lạc Nhân dứt khoát cúi người xuống không nói một lời vác cả cơ thể nhỏ nhắn của Vu An Di lên vai đi về phía xe của mình.

“Á! Lạc Nhân anh làm trò gì vậy, bỏ tôi xuống...”

Trời đất bỗng nhiên đảo lộn trước mặt, chưa kịp làm gì đã bị ném vào ghế lái phụ, lúc còn đang hoảng hốt thì Lạc Nhân đã ngồi vào bên cạnh sau đó ‘cạch’ một tiếng, đem toàn bộ cửa xe đóng lại.

“Lạc Nhân, anh điên hả? Ừm...”

Lạc Nhân vừa ngồi vào xe liền giơ tay bắt lấy gương mặt nhỏ của Vu An Di kéo mạnh về phía mình, không chút chần chừ hôn lên môi nàng.

Đầu óc Vu An Di lướt qua một mớ hỗn độn, đại não như bị sét đánh vào, nhất thời kinh ngạc mở to mắt sau đó giờ tay đánh thật mạnh vào lồng ngực của Lạc Nhân. Nhưng sức lực nam nữ khác biệt, mấy cái đánh này của cô chẳng hề khiến Lạc Nhân cảm thấy đau ngược lại càng làm anh thêm điên cuồng.

Đôi môi nóng rẫy chiếm lấy cánh môi mềm mại của Vu An Di, ngang tàn xâm lược vào bên trong vây bắt cái lưỡi nhỏ không chút phòng bị của cô. Sự mềm mại này khiến Lạc Nhân mê mẩn, ban đầu vốn chỉ muốn trừng phạt cô một chút nhưng từ khi chạm vào đôi môi mê người này lại như có bùa chú khiến anh không thể khống chế được.

Lạc Nhân đã từng nghĩ trong đầu không biết bao nhiêu lần cảm giác hôn lên môi cô gái này sẽ như thế nào? Bắt đầu từ hôm đó ở tòa án, trong đầu anh đối với cô đã bắt đầu tồn tại suy nghĩ phạm tội này rồi.

Hôm nay cuối cùng cũng quang minh chính đại chiếm giữ được môi cô, sự ngọt ngào này khiến anh không thể dứt ra được.

Nhưng ngay sau đó...

Chát... một tiếng chói tai vang lên, Lạc Nhân có chút sững sốt bụng cô gái trong ngực ra, một tay anh chạm vào gương mặt mình, thoáng chốc giọng nói trầm đi: “Em đánh tôi? Chết tiệt, người phụ nữ này, em dám đánh tôi?”

Lạc Nhân giờ tay siết chặt cổ tay cô.

“Tôi là đang đánh cảm thú.”- Vu An Di nghiêng rằng, cổ tay bị Lạc Nhân siết chặt sinh đau.

“Em có biết một cái tát này của em sẽ khiến em rơi vào tình thế còn nguy hiểm hơn nữa không?”- Chết tiệt, cô gái này không hiểu đàn ông trong lúc động tình là lúc nguy hiểm nhất, một cái tát này chẳng khác gì một mồi lửa được châm trên một hồ xăng.

Vu An Di không hiểu câu nói cùng ánh mắt u ám trong mắt Lạc Nhân kia là tượng trưng cho cái gì, cô chỉ biết nụ hôn đầu của mình đã vừa bị mất đi, thật sự cảm giác rất tồi tệ. Vu An Di giờ tay lau môi mình, giọng lạnh lùng: “Lạc Nhân, hành vi vừa rồi của anh là xâm phạm người khác, tôi có thể kiện anh đó.”

Lạc Nhân vừa nghe thấy liền như rằng nghe được chuyện cười, anh ngồi thẳng lại cười lớn: “Luật sư kiện chính thân chủ của mình, nghe ra cũng khá là thú vị.”- Rồi lại quay sang cô, nụ cười trên môi vô cùng tà mị: “Được, em kiện đi, cả bầu trời của thành Bách Nhật này đều nằm trong tay anh em kiện đi.”

Ngữ khí của Lạc Nhân vô cùng cao ngạo nhưng lại khiến người khác không thể không tin, bởi vì ai cũng biết Lạc Nhân đích thực có loại quyền hạn đó.

Dừng một lúc, dường như nhớ tới việc gì, Lạc Nhân quay sang: “Đội đã, em khẩn trương như vậy, vừa rồi không phải là nụ hôn đầu chứ?”

“Anh, anh nói xằng nói bậy cái gì?”- Vu An Di có chút bất an quay sang chỗ khác.

Thấy cô như vậy, nụ cười trên môi Lạc Nhân càng thêm vui vẻ: “Thật sự là nụ hôn đầu sao?”

Mặt của Vu An Di đỏ hết cả lên, cô cắn môi cố gắng bình tĩnh nói: “Thì sao? Vừa rồi cũng không phải là nụ hôn gì, đối với tôi nó chỉ là bị côn trùng bám lên môi thôi.”

Lạc Nhân không hề giận, giờ tay xoa đầu cô dù sau đó lại bị người nào đó hung hăng hất ra.

.....

Uyển Khanh đi bộ dọc theo con đường dài, cô bắt đầu cảm thấy lo lắng. Nơi này là vùng ngoại ô, hai bên đường đều là đồng cỏ mênh mông, xa thật xa mới có một ngôi nhà, xe cộ qua lại thì ít ỏi, muốn bắt xe trở về thành phố e là khó khăn.

Vốn dĩ chỉ định tản bộ một chút, nào ngờ một hồi nhìn lại thì trời đã tối, đón xe mãi mà cũng không đón được chiếc nào.

Uyển Khanh đứng ven đường liên tục giờ tay đón xe, nhưng cả buổi trời vẫn không thành công. Thời tiết ngày càng lạnh đi, cuối cùng cũng đổ một trận tuyết lớn.

Cô thật sự rất muốn hét lớn, có cô gái nào lại xui xẻo như cô hay không? Bây giờ không có xe, không có chỗ trú, trời lại đổ tuyết lớn...

Uyển Khanh ngồi xuống bên lề đường, xoa xoa hai cái tay lạnh ngắt của mình...

Trận tuyết này dường như là muốn vui lấp cả thành Bách Nhật. Chỉ sau nửa giờ ngắn ngủi, cả con đường đã phủ một lớp trắng xóa...

Như thế này thì lại càng ít xe cộ qua lại hơn...

Hy vọng đón xe của Uyển Khanh quá mong manh, mà con đường này lại dài không thấy lối ra, cô lại vừa lạnh vừa đói không đủ sức tiếp tục đi bộ.

Trời tối đen như mực, chút ánh sáng từ đèn đường chỉ đủ nhìn thấy năm ngón tay. Tuyết lớn, tiếng gió thổi đem cánh đồng cỏ trước mặt đung đưa phát ra

âm thanh xào xạc càng thêm dọa người. Uyên Khanh ôm hai cánh tay của mình, chứng sợ ma của cô lại tái phát rồi...

Mà cô bây giờ mới kinh hãi phát hiện ra, phía sau mình là... nghĩa trang.

Lúc quay lưng lại nhìn thấy toàn là mồ mả, Uyên Khanh sợ hãi không nhận được hét lớn sau đó ngã ra nền tuyết trắng.

Cô sợ nghĩa trang...

Gương mặt cô tái nhợt, một cảm giác như là sóng lớn ập vào đầu, tay chân cũng theo đó mà mềm nhũn...

Dù trời rất lạnh, nhưng mồ hôi đã tuôn ra như nước...

“Chôn sống nó đi, chôn chết nó...”

“Không, đừng mà, mẹ, cứu con với...chị ơi cứu em...”

Uyên Khanh bịt chặt hai tai mình, cô lệch ra sau, hai mắt mở to nhìn chăm chăm nghĩa trang trước mặt...

Sau một lúc, bàn tay cô run rẩy lấy điện thoại ra, không hề suy nghĩ gọi đi...

“Khanh nhỉ?”

Không biết qua bao nhiêu lâu nhưng đối với Uyên Khanh thời gian này như là đã trôi qua một thế kỷ, cho tới khi cô nghe thấy âm thanh trầm thấp quen thuộc vang lên trong điện thoại, nước mắt lại rơi ra, sau đó là khóc lớn.

“Hạ Dĩ Niên... Hạ Dĩ Niên...”

Cô khóc lớn, hơn nữa trong phút chốc không biết nói gì, chỉ biết gọi tên hắn...

“Xảy ra chuyện gì?”- Ngữ khí Hạ Dĩ Niên có phần gấp rút, nhanh chóng truy hỏi.

Uyên Khanh khóc vô cùng lớn, giọng nói cũng lạc đi: “Tôi, tôi lạc đường rồi, tôi...”

Hạ Dĩ Niên im lặng một lúc rồi hỏi: “Em ở đâu?”

“Không biết, chỗ này không có nhà...”- Uyên Khanh vẫn nhìn chăm chăm vào những khu mộ trước mặt: “Chỉ có... nghĩa trang...”

“Giữ điện thoại của em đừng để mất tín hiệu sóng, ở yên một chỗ, tôi tới ngay.”- Hạ Dĩ Niên nhanh chóng dặn dò sau đó tắt máy.

Uyên Khanh liền đem điện thoại che kín không để tuyết làm ướt.

...

Hạ Dĩ Niên tắt máy, ném hồ sơ lên bàn họp lớn sau đó đứng lên, lạnh nhạt nói: “Thật xin lỗi tôi bận chút việc, cuộc họp hoãn lại.”

Sau đó hắn mặc kệ biết bao nhiêu ánh mắt kì quái của cô đồng nghiệp rời khỏi phòng họp. Hạ Dĩ Niên ngồi lại muốn gọi cũng gọi không kịp.

“Chủ tịch, bây giờ chúng ta chưa thảo luận xong, cậu hai cậu ấy...”- Một cô đồng nghiệp mồm lên tiếng.

Hạ Dĩ Niên cười: “Lo gì chứ, hoãn lại thôi, mai tiếp tục họp.”

Hạ Dĩ Niên vừa lên xe liền bật màn hình điện thoại, trên đó hiển thị rõ bản đồ vệ tinh GPS. Lúc trước là hắn đã âm thầm cài đặt phần định vị này vào máy của Uyên Khanh, chỉ cần điện thoại không tắt nguồn thì sẽ phát ra tín hiệu.

Ngoài ô khu Cổ Lăng? Cô gái này đến nơi hẻo lánh như vậy làm gì?

Bên ngoài trời tuyết lớn như vậy, thật không khó nhìn ra bộ dáng chật vật của cô bây giờ. Nghĩ tới đây Hạ Dĩ Niên liền đạp mạnh chân ga nhanh chóng xuyên qua con phố đông đúc chạy nhanh về phía ngoại ô...

Cần gạt nước mưa bây giờ chủ yếu được khởi động để gạt đi lớp tuyết dày bám trên kính chắn gió, qua đó mà thấy được khung cảnh mờ ảo hai bên đường. Hạ Dĩ Niên cố gắng cho xe chạy chậm nhất có thể, hai mắt liên tục đảo sang hai bên lề đường tìm kiếm.

Chợt hắn nhìn thấy bóng dáng nhỏ bé bất lực ngồi co rút vào lề đường...

Gương mặt đã nhợt nhạt, thân hình còn run lên vì lạnh. Tuyết đã gần như biến cả người cô thành màu trắng...

Hạ Dĩ Niên lập tức dừng lại, nhanh chóng xuống xe đi tới chỗ cô.

Uyển Khanh không biết thời gian đã trôi qua bao lâu, chỉ là bây giờ da thịt cô dường như đã mất đi cảm giác, cô vừa lạnh vừa sợ hãi, rất muốn bỏ chạy nhưng toàn thân không chút sức lực nào...

Giống như bị bóng tối xung quanh thôn tính lý trí, trong đầu liên tục truyền đến những tiếng cười man rợn...

Cùng với đó là cảm giác như có ai đang hắt cát lên người mình, dần dần khiến cô vô cùng khó thở.

Chợt bên tai vang lên âm thanh quen thuộc, là tiếng gọi quen thuộc...

Cô không cần ngẩng đầu, hẳn đã ngồi xuống trước mặt cô, chỉ cần cô mở mắt là có thể nhìn thấy.

Uyển Khanh hơi sững sờ nhìn Hạ Dĩ Niên, sau đó không thể khống chế vòng tay qua cổ hắn ôm lấy hắn khóc lớn: “Hạ Dĩ Niên... tôi sợ quá, Hạ Dĩ Niên...”

Hạ Dĩ Niên ôm cô vào lòng, đôi đồng tử đen láy lộ ra một tia đau xót. Hắn vỗ nhẹ đầu cô như là muốn an ủi, nhẹ giọng hỏi: “Không sao cả, tôi ở đây.”

“Có sao không? Có đi được không?”

Uyển Khanh lắc đầu, cả người cô bây giờ lạnh đến không còn chút cảm giác nào.

Hạ Dĩ Niên ôm lấy cô, chính vì thế hắn cảm nhận được da thịt cô đã lạnh cóng. Tâm tư lại co rút một trận, cảm giác đau lòng cùng không nở như muốn đánh úp lại hắn. Hạ Dĩ Niên thở dài, vòng tay qua eo Uyển Khanh trực tiếp đem cô từ dưới đất bế lên.

Uyển Khanh đã sớm không còn sức lực chỉ biết nương nhờ vào hai tay của hắn, vậy mà cánh tay của Hạ Dĩ Niên lại vô cùng mạnh mẽ khiến cô cảm thấy an toàn lạ thường.

Hắn đem cô đặt vào xe sau đó đi vòng qua ghế lái mở cửa ngồi vào. Đèn lò sưởi trong xe bật lên mức cao nhất rồi quay sang phía cô: “Làm ấm cơ thể trước đi.”

Uyển Khanh giờ tay ra trước khe sưởi ấm, cảm giác ấm áp khiến cho cô phần nào tỉnh táo lại. Giọng nói vẫn còn run run: “Cảm ơn anh.”

Hạ Dĩ Niên không nói gì, cũng không biết hắn có nghe lời cảm ơn của cô hay không. Xe chuyển hướng, rất nhanh chạy vào thành phố.

Hắn phải cố gắng ổn định tâm trạng cùng cái loại cảm xúc khó hiểu này. Vừa nhìn thấy bóng dáng vô lực ngồi bên đường của cô, hắn liền cảm thấy trái tim mình như bị ai hung hăng đánh một quyền. Lúc hắn bước lại gần, cô ôm lấy hắn khóc lớn, cô gọi tên hắn nói rằng cô rất sợ, lúc đó tâm tư hắn mềm nhũn ra, kích động vô cùng.

Hạ Dĩ Niên đã từng trải qua bao nhiêu chuyện, vậy mà bây giờ đối với sự dựa dẫm này của cô liền cảm thấy không nở. Hắn vốn dĩ rất tức giận, tức giận vì tại sao cô gái này không chịu ngồi yên một chỗ, cô cứ phải chạy lung tung để rồi gặp chuyện khiến hắn lo lắng.

Hắn vốn dĩ đã tức giận như thế, vậy mà đối diện với nước mắt của cô gái này, hắn lại không nhẫn tâm truy hỏi cùng trách móc, hắn không đành lòng tức giận với cô. Thay vào đó lại là một loại cảm giác muốn nâng niu, muốn vỗ về...

Chết tiệt, thứ cảm giác này khiến lý trí hắn hoàn toàn bị khống chế.

Uyển Khanh cảm thấy kỳ lạ, sao đột nhiên Hạ Dĩ Niên lại im lặng như thế? Cô lén lút quan sát hắn, nét mặt của hắn vẫn như cũ không hề thay đổi. Bởi vì vừa rồi hắn xuống xe nên trên vai đã phủ lên một lớp tuyết trắng, cô vẫn còn cảm nhận được cái ôm vừa rồi của hắn, thực sự đã để lại trong lòng cô một loại cảm giác không thể gọi tên.

Uyển Khanh rất muốn lên tiếng nói chuyện nhưng lại không biết nên nói gì, chỉ là bị loại không khí yên tĩnh này bao trùm khiến cô không được tự nhiên. Cuối cùng Uyển Khanh cũng lí nhí lên tiếng: “Hạ Dĩ Niên...”

“Sưởi ấm đi.”- Ngữ khí của Hạ Dĩ Niên bỗng trở nên nghiêm nghị, đem câu nói của Uyển Khanh đẩy ngược vào trong miệng cô.

Cô im lặng, tiếp tục sưởi ấm.

Xe vẫn chạy thẳng.

Thành phố Bách Nhật đông đúc lần nữa hiện ra trước mắt, thời gian ban đêm vốn dĩ rất náo nhiệt nhưng vì hôm nay trời đổ tuyết nên đường phố cũng vắng hơn mọi ngày.

Uyển Khanh không biết mình thiếp đi từ lúc nào...

Không biết qua bao lâu, cơ thể cô mới dần tìm lại được độ ấm. Lúc tỉnh lại đã phát hiện mình đang nằm trên giường, trên người được đắp lên một cái chăn dày. Cô có chút mệt mỏi nhìn xung quanh lại nhìn thấy Hạ Dĩ Niên đang ngồi bên cạnh...

Hắn ngồi đó, đan hai tay vào nhau, ánh mắt sắc bén quan sát cô.

Trong một khoảnh khắc, bốn mắt chạm vào nhau...

Uyển Khanh như bị thôi miên đi lạc vào đôi đồng tử đen láy của Hạ Dĩ Niên, cô quả thực đã đi lạc hơn nữa lại còn không muốn tìm đường ra.

“Hạ Dĩ Niên, có phải em đã yêu anh rồi không?”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Chương 55: Đợi khi nào em khẳng định rồi thì nói tôi biết.

“Hạ Dĩ Niên, có phải em đã yêu anh rồi không?”

Sự im lặng cứ kéo dài bao trùm lên cả hai tâm hồn đang dậy sóng...

Ánh sáng từ đèn phát ra rất rõ ràng thế nhưng có rõ ràng hơn nữa cũng không thể khiến cô hiểu ra những cảm giác xa lạ trong tim mình lúc này tượng trưng cho điều gì? Cô chỉ biết bản thân rất kỳ lạ, trong đầu liên tục là những câu hỏi tự cô đặt ra nhưng lại không thể trả lời.

Tại sao lúc hoảng sợ nhất cô lại gọi cho Hạ Dĩ Niên mà không phải là ai khác?

Tại sao vừa nhìn thấy Hạ Dĩ Niên cô lại cảm thấy an toàn lạ thường như thế?

Tại sao đã biết rõ tất cả mà vẫn không ngăn được cảm giác ám áp?

Vào giây phút cả bầu trời đổ sụp, cô không tìm một ai khác mà là tìm Hạ Dĩ Niên.

Loại cảm giác này quá xa lạ, trước giờ chưa từng xuất hiện. Uyển Khanh không biết đây có phải là yêu mà mọi người hay nói không? Cô sợ đó chẳng qua chỉ là ảo tưởng của bản thân mình, là một loại ngộ nhận nào đó.

Cô cho rằng câu hỏi này rất bình thường, nhưng lại không hề biết nó đã khiến tâm tư Hạ Dĩ Niên có bao nhiêu kích động.

Hắn trầm mặc đưa mắt nhìn cô chăm chú, một lúc thật lâu cũng không lên tiếng khiến Uyển Khanh cảm thấy mất tự nhiên, cô sợ loại ánh mắt này của hắn, giống như một tia x quang chỉ cần quét qua là đã nhìn thấu được cô.

Từng giây từng phút trôi qua, cả căn phòng đều giữ một chế độ im lặng...

Uyển Khanh cúi đầu nhìn vào cái chân trên người mình, cô cảm thấy chưa bao giờ áp lực như vậy.

Câu hỏi này của cô có phải đã sai ở đâu rồi không?

Nghĩ vậy Uyển Khanh liền lí nhí lên tiếng, phá bỏ cái loại không khí tĩnh lặng chết tiệt này: “Tôi, tôi chỉ là thắc mắc nên hỏi thôi.”

Uyển Khanh giống như một đứa học sinh bình thường khi không hiểu bài nên muốn thỉnh giáo, cô không ngại đặt câu hỏi về vấn đề mình không biết, cô cảm thấy đây cũng là một loại học hỏi. Nhưng lại không hiểu sao Hạ Dĩ Niên lại im lặng mãi như thế...

Cho đến vài phút sau...

“Vậy nói ra điểm khiến em thắc mắc đi.”- Giọng nói của hắn vẫn như cũ, không hề có chút cảm xúc nào, chỉ là ánh mắt lúc nhìn cô cũng dịu dàng hơn.

“Hà?”- Uyển Khanh ngẩng đầu có chút khó hiểu vài giây sau đó mới nhận ra được câu hỏi kia, cô lại cúi đầu, không hiểu vì sao lại né tránh ánh mắt của Hạ Dĩ Niên: “Em cũng không biết, chỉ là... chỉ là cảm thấy anh không đáng ghét nữa, bản thân lại không hiểu vì sao mà không hề bài xích anh...”- Uyển Khanh nói, tuy rằng câu nói có chút lúng túng, cũng vì cô đang cố gắng vận dụng não bộ để nghĩ ra những lời này, lại cảm thấy hình như chưa đủ ý nên liền nhanh chóng bổ sung: “Ví dụ như khi Lâm Tư Phàm chạm vào em em liền cảm thấy không thoải mái, nhưng đối với anh em liền cảm thấy không có vấn đề gì cả.”

Uyển Khanh gật đầu, cho rằng câu trả lời này cũng đáng được tám chín điểm đầy chữ. Xem ra khả năng cảm thụ của cô cũng chưa đến mức như chị gái cô thường nói, cô cũng đâu tệ như vậy.

Hạ Dĩ Niên nghe xong mấy lời này, chăm chú nhìn cô, hơi nheo mắt lại: “Lâm Tư Phàm chạm vào em?”

Nét mặt của Uyển Khanh cứng đờ, bất động trong giây lát. Đây hình như đâu phải là ý chính trong câu trả lời của cô?

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên lại lạnh đi vài phần: “Chạm như thế nào?”

Uyển Khanh chớp mắt vài cái, cô cảm nhận được có gì đó không đúng, mà không đúng ở chỗ nào thì lại không biết. Uyển Khanh liếm môi, có chút không tự nhiên: “Chính là... ôm vài cái, nắm tay vài lần, rồi, rồi...”

Có nên kể chuyện cô đã nhìn thấy cơ thể của Lâm Tư Phàm không nhỉ? Chắc là không, vì Hạ Dĩ Niên đang hỏi Lâm Tư Phàm chạm vào cô như thế nào chứ đâu có hỏi cô đã chạm vào Lâm Tư Phàm như thế nào.

Đáng tiếc...

“Rồi cái gì?”- Hạ Dĩ Niên không định bỏ qua, giọng nói ngày càng trầm đi.

Sống lưng Uyển Khanh thẳng lên, cô mở to mắt: “Không có gì.”

Hạ Dĩ Niên nhú mày, ánh mắt nhìn cô tối đen như mực.

Uyển Khanh cảm thấy bản thân mình cũng không làm gì sai, không cần phải sợ, cô cười hi hi nhìn hắn: “Hạ Dĩ Niên, vừa rồi, em trả lời như vậy có tính là đã thổ lộ không vậy?”

Uyển Khanh âm thầm xoa xoa hai bàn tay của mình, chắc là do ở ngoài tuyết lâu quá nên đến giờ tay cô vẫn còn tê rần vì máu chạy không đều. Cô cũng không biết hóa ra cổ thân thể này có một đôi tay khá là nhạy cảm như thế.

“Tại sao lại cho nó chạm vào?”- Hạ Dĩ Niên hỏi.

“...”- Uyển Khanh há miệng một lúc sau đó mới phản ứng lại: “Đây đâu phải vấn đề chính...”

Giọng nói cô rất nhỏ, Uyển Khanh cũng cảm thấy bản thân mình sao tự nhiên lại không có chút khí thế nào. Cô rất muốn đồng dạt ngẩng cao đầu nhìn thẳng vào mắt hắn mà nói “Với chuyện tình cảm anh còn chậm hiểu hơn cả tôi à?”

Hạ Dĩ Niên im lặng, không nói gì. Một lúc sau đứng lên quay người rời khỏi phòng, rất nhanh đã cầm một thau nước ấm quay lại, hắn ngồi lên giường, trầm giọng nói: “Tay.”

Uyển Khanh không biết hắn định làm gì nhưng cũng ngoan ngoãn đưa tay ra, Hạ Dĩ Niên bắt lấy tay cô ngâm vào nước.

Nước ấm bao phủ nhanh chóng xua đi cơn tê rần trên tay.

Hạ Dĩ Niên cúi đầu, cũng ngâm tay vào nước, nhẹ nhàng xoa xoa tay cô.

Uyển Khanh cảm thấy lòng bàn tay có chút ngứa ngứa, hành động này của Hạ Dĩ Niên giống như nghiêm túc lại giống như muốn đùa nghịch tay của cô, động tác tự nhiên như thể tay cô là của hắn không bằng.

“Không tính.”

Uyển Khanh nâng mắt, nhất thời không hiểu: “Gì cơ?”

Hạ Dĩ Niên nhìn cô, khóe môi cong lên: “Câu trả lời của em không tính là thổ lộ.”

“Tại sao?”- Uyển Khanh hơi cao giọng, cô khó khăn lắm mới nói ra được vậy mà sao lại không tính? Chẳng lẽ cô nói sai gì sao?

“Từ câu hỏi đến thắc mắc của em tất cả đều mang tính nghi vấn, không có một chút gì là khẳng định. Đối với tôi, đó chỉ là vấn đề mà em chưa hiểu rõ, không mang tính khẳng định làm sao mà tính là thổ lộ?”- Hạ Dĩ Niên nói rồi lại cười, nụ cười này vô cùng vui vẻ.

Uyển Khanh bĩu môi, có chút không thoải mái trong lòng. Nếu vừa rồi không tính là thổ lộ thì có phải hắn cũng nên trả lời cô xem có phải thứ cảm giác trong lòng cô lúc này là đang yêu hay không? Nhưng Uyển Khanh không dám hỏi lại, bởi vì tim cô bây giờ đập rất nhanh...

“Tuy rằng không tính, nhưng tôi ghi nhận.” - Hạ Dĩ Niên đem thau nước đặt lên bàn, lấy khăn bông giúp cô lau khô tay sau đó mới chậm rãi lau tay mình: “Đợi khi nào em khẳng định rồi thì nói tôi biết.”

“À...”- Mãi một lúc sau Uyển Khanh mới lên tiếng, nhưng chỉ ‘à’ đơn giản như thế, cô cảm thấy khả năng ngôn ngữ của mình đã hạn chế xuống cấp độ âm rồi, rõ ràng là muốn nói cái gì đó dài hơn nữa nhưng lại không biết nói gì.

Nhìn thấy thái độ không dám xù lông này của Uyển Khanh, Hạ Dĩ Niên ngoài ý muốn bật cười thành tiếng. Sau đó hắn đột nhiên áp sát vào mặt cô, nhìn chăm chú: “Cái chân này của em chạy loạn như vậy, lúc tôi không ở bên cạnh liền chạy đi tìm nguy hiểm. Khanh nhi, về sau không được rời khỏi tôi nửa bước. Ngày mai cùng tôi đến Hoàng Thịnh.”

“À...”- Uyển Khanh ngây ngốc gật đầu sau đó mới chợt nhớ ra chuyện gì, cô ngẩng đầu hơi cao giọng: “Hả? Đến Hoàng Thịnh làm gì?”

“Ồ cạnh tôi.”

Uyển Khanh sững sờ, trong chốc này cô dường như đã chìm đắm vào một loại ảo giác xa lạ.

“Hắt xì...”- Uyển Khanh quay sang chỗ khác, nguy rồi, cô cảm thấy bản thân hình như đã phát sốt rồi.

Đúng là chìm vào cái gì quá âm áp thì sẽ dễ phát sốt, nguy hiểm thật.

Hạ Dĩ Niên chau mày: “Còn dùng cả chiêu này à?”

“Gi cơ?”- Uyển Khanh có chút không hiểu, trong người cứ ứa oải thế nào, cô nằm xuống giường, cảm giác vô cùng khó chịu.

Hạ Dĩ Niên chau mày, vốn dĩ hấn cho rằng Uyển Khanh đang bày trò để không cần tới Hoàng Thịnh cùng hấn nhưng khi nhìn sắc mặt xanh xao của cô không giống đang nói dối. Hấn giờ tay chạm vào trán cô, cảm nhận được độ nóng liền càng căng thẳng hơn.

Quả thật đã phát sốt.

“Khanh nhi.”- Hạ Dĩ Niên vỗ nhẹ vào mặt cô.

“Hả...”- Uyển Khanh hơi chau mày, hai mí mắt nặng trĩu muốn mở cũng không mở được, cô chỉ nghe thấy hấn gọi bên tai.

Đầu óc ngày càng mơ hồ, sau đó là mất đi ý thức lúc nào không hay...

Hạ Dĩ Niên để cô nằm xuống giường, nhanh chân đi vào nhà tắm một lúc sau đó đem khăn nóng chườm lên trán cô. Đối với tình huống này nhất thời cũng không biết nên làm gì, dù gì thì hấn cũng không có kinh nghiệm chăm sóc người bệnh. Nhưng nhiệt độ trên trán cô ngày càng tăng, càng làm hấn rối cả lên.

Hạ Dĩ Niên lấy điện thoại ở đầu giường ra gọi cho Hạ Dĩ Tường.

“Dĩ Niên?”- Giọng Hạ Dĩ Tường vang lên.

“Làm thế nào để hạ sốt?”- Hạ Dĩ Niên không nhiều lời, hỏi thẳng một câu.

“Sao thế, có chuyện gì à?”- Hạ Dĩ Tường rõ ràng là bị câu hỏi này của Hạ Dĩ Niên làm khó hiểu.

Hạ Dĩ Niên nhíu mày: “Trả lời.”

Sau khi Hạ Dĩ Tường đem hết kiến thức mình xem được trên mạng đọc ra thì Hạ Dĩ Niên đem điện thoại tắt đi làm anh ta muốn hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì cũng không kịp hỏi.

“Lạnh...”

Cả người Uyển Khanh lúc thì nóng lúc thì lạnh, chắc là vì thế nên cô vô thức thều thào. Cảm giác giống như linh hồn sắp trút ra khỏi cơ thể, đầu đau nhức đến mức như muốn nổ tung.

Hạ Dĩ Niên lần nữa mở cửa bước vào, nghe cô than lạnh thì tăng thêm số trong lò sưởi hơn. Hấn đi đến ngồi cạnh cô, đỡ cô ngồi dậy để cô tựa vào ngực mình.

Mà cả người Uyển Khanh đã sớm không còn chút sức lực, mềm nhũn ra như sợi bún.

Sau đó có thứ gì đó khẽ sát vào môi cô, một dòng chất lỏng cay cay tuôn vào miệng. Uyển Khanh có chút khó chịu quay đầu né tránh.

“Khanh nhi, uống đi.”- Hạ Dĩ Niên trầm giọng ra lệnh, đem ly nước rừng trong tay đổ vào miệng cô.

Uyển Khanh cũng không còn hơi sức phản kháng, giờ phút này có đưa cho cô thuốc độc cô cũng uống. Nước rừng đi vào dạ dày khiến cơ thể cũng dần ấm hơn, kèm với tác dụng của thuốc giải cảm, Uyển Khanh rất nhanh đã chìm vào giấc ngủ.

Hạ Dĩ Niên điều chỉnh lại ánh sáng của đèn ngủ sau đó nằm xuống bên cạnh ôm lấy cơ thể nhỏ bé của cô vào ngực. Uyển Khanh vô thức run lên bất an, hấn cảm nhận được liền nhẹ nhàng vỗ lưng cô.

Như một con thú nhỏ được an ủi, Uyển Khanh cọ cọ mặt vài cái tìm tư thế thoải mái nhất rồi ngủ say.

Hạ Dĩ Niên có chút bất đắc dĩ cười một tiếng, hơi cúi đầu quan sát gương mặt nhỏ của cô.

Lần đầu tiên hấn biết thì ra cảm giác có được tình cảm của một người lại kì diệu như thế. Trong một khoảnh khắc khi cô gái nhỏ này đưa ra câu hỏi một cách thẳng thắn như thế nhưng lại khiến hấn vô cùng vui vẻ. Niềm vui ấy lớn đến mức không thể biểu đạt, chỉ có thể như sóng ngầm trong lòng, lan tràn đến tận ngõ ngách sâu nhất trong tim hấn.

Hạ Dĩ Niên hơi chau mày, bàn tay nhẹ nhàng trượt theo gò má mềm mại của Uyển Khanh xuống vùng da trên cổ cô.

Kể từ lúc bắt đầu hắn chưa từng hy vọng sẽ nhận được tình cảm của cô, bởi vì đối với hắn chỉ cần hắn muốn cho dù cô có không nguyện ý hắn vẫn sẽ giữ cô bên cạnh mình. Hạ Dĩ Niên từng cho rằng tình cảm của một người nào đó là thứ vô cùng ràng buộc đối với hắn, nhưng vào giây phút nghe được câu hỏi kia suy nghĩ của hắn hoàn toàn thay đổi.

Hắn muốn có được trái tim của cô, muốn hiểu rõ suy nghĩ của cô. Ích kỷ hơn một chút, hắn muốn trong mắt cô vĩnh viễn chỉ có một mình hắn.

Vòng tay vô thức thu chặt lại, trong lòng hắn sớm đã đưa ra quyết định.

...

Cơ thể dần ấm lại, cảm giác choáng váng cũng không còn. Nhưng chung quy vẫn cảm thấy không thoải mái, không phải là vì còn sốt mà là vì cả đêm Uyển Khanh chỉ nằm đúng một tư thế khiến cho cái cổ của cô có chút đau.

Uyển Khanh chậm rãi mở mắt, cả người cô bị ôm chặt, cánh tay Hạ Dĩ Niên vòng qua eo cô tuy không dùng sức nhưng vẫn khiến cô không thể động dậy.

Uyển Khanh không giãy giụa như mọi khi, chỉ hơi ngẩng đầu một chút. Trong khoảng cách gần nhất này, trong lúc hắn đang ngủ say như vậy, lúc nhìn vào khiến cô bỗng nhiên thần thờ vài giây sau đó lại vô thức mỉm cười.

Phải công nhận một điều rằng Hạ Dĩ Niên vô cùng đẹp trai, chính là mẫu người đàn ông khiến phụ nữ phát cuồng. Người đẹp trai thế này mà lại là ma cà rồng thì có phải phi phạm của trời quá hay không? Không đúng, Uyển Khanh từng đọc truyện nói về vampire, hầu như những ai mang trong mình dòng máu của vampire đều rất xinh đẹp, nghĩ một hồi cô thấy vô cùng đúng.

Uyển Khanh cứ ngu ngơ ngắm nhìn gương mặt của Hạ Dĩ Niên, trong một khoảnh khắc cô như bị thôi miên, không nhận được giờ bàn tay nhỏ của mình ra chạm nhẹ vào mặt hắn...

Giây phút đó, trái tim cô đập loạn cả lên...

Lần đầu tiên cô chạm vào gương mặt hắn, à không, là lần đầu chạm vào mặt đàn ông. Uyển Khanh không nghĩ tới cảm giác sôi sục trong lòng mình tượng trưng cho cái gì, chỉ biết cô cực kì vui vẻ mỉm cười không thôi.

Khẽ kháng chọc chọc vào da của Hạ Dĩ Niên, cái gương mặt thường ngày lạnh lùng là thế bây giờ bị cô trêu đùa dưới lòng bàn tay, Uyển Khanh không khỏi có cảm giác thành tựu.

Dần dần chọc chọc một ngón tay cảm thấy không đủ vui, Uyển Khanh bạo gan đem cả bàn tay chạm vào mặt hắn.

“Đồ địa chủ nhà anh, đồ ác độc, bức ép người khác thì vui lắm sao? Bóc lột nhà cửa rồi bóc lột luôn cả sức lao động, tại sao không để chút phúc đức lại cho con cháu đời sau hả? Tôi nói anh đấy, anh không dám trả lời chứ gì? Làm sao dám trả lời, tôi nói quá đúng còn gì. Anh đừng ý mình đẹp trai lớn con rồi suốt ngày bắt nạt kẻ yếu, đồ địa chủ, đồ gian thương.”- Uyển Khanh nhỏ giọng mắng một hơi sau đó khoái chí cười ranh ma...

Cô không ý thức được bộ dáng này của mình thực sự rất giống với con cáo Mặt Trắng...

Sau khi mắng xong, nhìn một hồi, càng nhìn càng cảm thấy gương mặt này của Hạ Dĩ Niên có ma lực. Uyển Khanh hơi nhướng người, không hề tự chủ được muốn hôn một cái.

Gương mặt cô cách hắn ngày càng gần...

Lúc môi cô chủ động chạm vào môi hắn, Uyển Khanh có thể cảm nhận được một tiếng bùm lớn vang lên trong đầu mình...

Cô thề là cô chỉ khẽ hôn thôi, chưa đầy ba giây đã nhanh chóng tách ra vậy mà cảm giác tim đập nhanh hơn mức bình thường này vẫn khiến cô khó thở vô cùng.

Uyển Khanh cảm thấy mình chắc chắn là chập não rồi, cô điên rồi, cô vừa làm cái quái gì thế này? Không được, nếu còn tiếp tục chắc chắn tim cô sẽ nhảy loạn xạ trong ngực mất. Cô ngồi dậy muốn ổn định tinh thần một chút nào ngờ ngay sau đó bị một lực mạnh mẽ kéo lấy từ phía sau.

Trong chớp mắt, Uyển Khanh đã nằm sấp lên người Hạ Dĩ Niên.

Cô ngẩng đầu phát hiện ánh mắt đầy ý cười của hắn đang chăm chú nhìn mình.

Ánh mắt ấy rõ ràng không có chút gì giống như vừa tỉnh ngủ cả.

Hạ Dĩ Niên hơi nhướng mày, khóe môi không hề giấu đi nụ cười: “Mới sáng ra đã nhiệt tình vậy rồi?”

Giọng hắn khàn khàn, mang theo một loại tư vị vô cùng mê hoặc...

Uyển Khanh sẽ không ngu ngốc mà hỏi hắn ‘nhiệt tình cái gì?’ cô biết rõ lúc này không nên giả ngốc, cũng biết rõ Hạ Dĩ Niên căn bản đã tỉnh lại từ sớm

chẳng qua là hấn đang thuận nước đẩy thuyền dung túng cho trò đùa của cô thôi.

Vì cô hiểu rõ tất cả nên lúc nghe Hạ Dĩ Niên nói ra một câu mờ ám như thế đành chỉ biết đỏ mặt, dùng hai tay che lại hai gò má đã nóng hổi của mình.

Lòng ngực Hạ Dĩ Niên khẽ run lên, hấn bật cười: “Khanh nhi, hôn lên người khác là hành động không hề quân tử.”

Tôi biết, tôi biết, vừa rồi rõ ràng là đầu tôi bị kẹp vào cửa. _____

Hai tay Hạ Dĩ Niên vốn dĩ đặt ở eo của cô bây giờ lại không yên phận vòng ra sau vuốt ve dọc theo sống lưng xuống tận cái mông tròn tròn. Uyển Khanh như bị điện giật, lúc này mới nhìn ra bản thân đang nằm sấp trên ngực Hạ Dĩ Niên, tư thế này quá mức mờ ám, vừa định chống tay đứng lên thì Hạ Dĩ Niên nhanh chóng xoay người.

Chưa đầy một giây đã áp đảo cô dưới thân, mạnh mẽ hôn lên đôi môi ngọt ngào, bàn tay to lớn vô cùng linh hoạt luồn vào trong vạt áo thuần thực xoa nắn bầu ngực mềm mại của cô.

Hấn quá mức mạnh mẽ, cả thân hình to lớn như một đồng lửa nóng rực muốn đem cô cùng nhau cháy rụi.

Hơi thở của Uyển Khanh bắt đầu trật nhịp có chút hỗn loạn, bàn tay cô không mang theo chút sức lực nào chống lên lòng ngực Hạ Dĩ Niên. Cô không đẩy hấn ra mà thực tế cũng không còn sức để đẩy.

Cho đến khi Hạ Dĩ Niên lưu luyến rời khỏi môi cô, hấn không làm gì khác, chỉ lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt đỏ bừng của Uyển Khanh.

Đôi mắt xinh đẹp còn đang mơ hồ, sống mũi cao thẳng, làn da mềm mại, hơi thở thơm tho... dòi tằm mắt xuống một chút chính là đôi môi đỏ mọng vừa bị hấn gặm cắn. Ánh mắt hấn trở nên u ám đáng sợ, nơi nào đó trên cơ thể truyền sự cảnh báo dục vọng rõ ràng.

Uyển Khanh giống như một con búp bê yếu ớt mà kiều mị, vẻ đẹp này của cô mang theo tám phần ngây ngô ba phần phong tình khiến Hạ Dĩ Niên không thể kiềm chế được, hấn cúi đầu định lần nữa hôn lên môi cô...

Lần này Uyển Khanh vẫn là nhanh tay hơn, cô che kín miệng mình, mồm to mắt kháng cự.

“Khanh nhi!”- Hạ Dĩ Niên hơi nhíu mày ra lệnh: “Bỏ tay ra.”

Uyển Khanh vẫn nhất quyết không bỏ tay ra, tuy cô đối với tình yêu không hiểu biết gì nhưng cô rất rõ ràng đã nhìn thấy ham muốn hiện giờ trong mắt hấn. Uyển Khanh chính vì thế mà hoảng loạn, cô liều chết che lấy miệng mình, chỉ sợ một khi hấn hôn xuống sẽ đem lý trí của cô lần nữa đánh bay.

“Hạ Dĩ Niên, anh chưa được người ta đồng ý đã công khai hôn người ta, đây cũng đâu phải quân tử gì.”

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ: “Dù gì thì trong mắt em tôi đã là một địa chủ bóc lột nhà cửa và tài sản của người khác rồi, còn cần quân tử làm gì?”

Toi rồi, đến cả mấy lời cô mắng hấn cũng nghe được. _____ Uyển Khanh cười hi hi: “Em sai, là em sai rồi, em không nên nói như vậy...”

Hạ Dĩ Niên đối với hành động thừa nhận sai lầm của Uyển Khanh cũng xem như tỏ thái độ chấp nhận, thấp giọng nói: “Khanh nhi, nhưng là em chậm lừa trước.”

Hấn đã tỉnh lại từ sớm, chẳng qua là cả cơ thể mềm mại của cô cứ dán chặt vào ngực hấn khiến hấn có chút không muốn rời giường. Nào ngờ lúc đang chuẩn bị ngủ thêm một chút thì cô gái trong lòng to gan trêu đùa hấn, nhưng kì lạ là hấn một chút tức giận cũng không có, thay vào đó là loại cảm giác hưởng thụ những ngón tay đang chọc chọc vào mặt mình.

Những lời tố cáo kia vang lên bên tai, hấn chỉ cảm thấy buồn cười. trong lòng thầm nghĩ cô đúng là con cáo nhỏ thật đáng yêu.

Khi đôi môi mềm mại kia chủ động mang theo chút dè dặt hôn lên môi hấn, Hạ Dĩ Niên dường như có thể cảm nhận được trong tim như có dòng nước ấm chảy qua, phấn khích vô cùng.

Hấn thích Khanh nhi làm như thế.

Uyển Khanh nghe ra được hàm ý quá mức rõ ràng trong câu nói vừa rồi, trái tim đập loạn nhịp, hơi thở của hấn quấy nhiễu cô vô cùng. Sau một giây cô ôm lấy ngực mình ho sặc sụa, có thể nói là ho vật vã đến mức đáng thương.

Hạ Dĩ Niên thấy thế, nhất thời quên luôn cả dục vọng của mình, hấn đỡ lấy cơ thể đang run lên của cô: “Sao thế?”

Uyển Khanh lắc đầu: “Tự nhiên cảm thấy choáng váng đầu óc, hơn nữa còn rất khó chịu.”

Trong lòng Hạ Dĩ Niên đột nhiên có một loại tự trách, hấn quên mất việc cô gái này còn đang bị bệnh. Suy nghĩ vừa rồi không phải quá mức cảm thú sao? Hấn cũng không đói khát tới mức đó.

Hạ Dĩ Niên đứng lên, giúp cô điều chỉnh tư thế nằm lại, giờ tay chạm vào trán cô. Sau đó không nói gì mà nhìn cô chăm chăm.

Uyển Khanh bị loại ánh mắt sắc bén của Hạ Dĩ Niên nhìn trúng liền cảm thấy không an toàn, có chút bất an chớp chớp mắt...

Bất ngờ ngoài dự kiến, Hạ Dĩ Niên thu hồi tầm mắt, cong môi cười: “Muốn ăn gì không?”

Uyển Khanh gật đầu, đôi mắt vô cùng - vô cùng - vô tội. (chính là mắt giống cún con...)

Hạ Dĩ Niên cười: “Ăn gì?”

Uyển Khanh cắn môi, kì thực cô đang thèm ăn cháo thịt bò, nhưng mà... cô cảm thấy vẫn là nên tỏ ra dễ hầu hạ một chút thì hơn, dù gì thì Hạ Dĩ Niên cũng không kiên nhẫn mà đi làm cháo thịt bò cho cô đâu: “Cho gì ăn đó à.”

Hạ Dĩ Niên nhếch mày, cách trả lời này độc đáo thật đấy.

Hắn vỗ nhẹ đầu cô hai cái rồi đứng lên rời khỏi phòng.

Uyển Khanh thở phào nhẹ nhõm, cũng may cho cô nghĩ ra được kế sách giả bệnh để qua ải. Cũng may cho cô lần nữa là Hạ Dĩ Niên hình như không phát hiện ra cô nói dối...

Lúc Uyển Khanh rời khỏi phòng đã là nửa tiếng sau, vừa bước ra liền nghe thấy hương vị thơm thơm của thức ăn từ nhà bếp truyền ra, cô hơi nghiêng đầu sau đó đi nhanh về phía nhà bếp. Cảnh tượng trước mặt so với trùng số đặc biệt còn khó thấy hơn...

Hạ Dĩ Niên quay lưng lại với cô, dáng người cao lớn che đi mọi cảnh vật, bóng lưng cương nghị lạnh lùng đập hắt vào mắt cô.

Uyển Khanh có thể nhìn ra được, hắn đang nấu ăn.

“Oh my god!”- Uyển Khanh kinh ngạc tới nỗi kêu chúa tới xem, cô bước lên vài bước đi tới cạnh hắn nhìn nồi cháo đã được nấu chín: “Em còn tưởng anh sẽ gọi thức ăn bên ngoài đấy.”

Hạ Dĩ Niên hơi đảo mắt nhìn sang: “Thức ăn bên ngoài không đảm bảo vệ sinh.”

“À...”- Uyển Khanh gật đầu sau đó lại hỏi: “Cậu hai, anh biết nấu ăn à?”

“Dùng mắt em nhìn đi, tôi đang làm gì?”- Hạ Dĩ Niên đem thịt bỏ vào nồi cháo sau đó quay sang cắt hành.

Uyển Khanh chớp mắt, nhìn con dao trong tay hắn không ngừng chuyển động, hơn nữa động tác còn thành thục như thế. Tốc độ thái hành của Hạ Dĩ Niên rất nhanh, thậm chí khiến cô có chút hoa mắt...

Cô nhìn chăm chăm vào tay hắn, trong lòng không khỏi kinh ngạc: “Cậu hai, có chuyện gì có thể làm khó anh không?”

“Em nói xem.”- Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt nói, dường như cũng không chú ý tới cô lắm.

Uyển Khanh hơi đảo tròn mắt, nhanh chóng lấy điện thoại ra giờ lên chụp một bức.

Cuối cùng thì cũng thu hút được sự chú ý của Hạ Dĩ Niên, có điều hắn hình như khó hiểu quay sang nhíu mày: “Em làm gì thế?”

Uyển Khanh lưu lại bức ảnh vào bộ nhớ, cười nói: “Chụp hình.”- Sau đó lại cảm thán: “Người đẹp trai thật tốt ngay cả lúc vào bếp cũng không mất đi phong độ.”

Hạ Dĩ Niên không nói gì.

Uyển Khanh lại chạy vòng qua phía bên trái tay hắn: “Tấm hình này mà lộ ra là sẽ lên trang nhất đó.”

“Tôi không ngại.”- Hạ Dĩ Niên cười.

Uyển Khanh gật đầu, lại có chút thất vọng khi thấy hắn vẫn điềm tĩnh như thế. Cô vốn cho rằng Hạ Dĩ Niên sau khi bị chụp hình sẽ không vui và yêu cầu cô xóa đi, khi đó cô có thể hả hê được một chút rồi.

Cũng không biết sao hôm nay cô lại có cái gan lớn như vậy, ba lần bốn lượt muốn trêu hắn.

Uyển Khanh chạy lon ton sang phía bên phải: “Thật sự không ngại sao?”

Cô sẽ post thật đấy.

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ: “Khanh nhi, tôi có biết một tòa soạn chứa rất nhiều chó săn chuyên nghiệp, em có hứng thú gia nhập không? Tôi sẽ đề cử.”

Uyển Khanh bĩu môi, cô sao lại không nghe ra ý cười nhạo trong câu nói của hắn chứ.

Hạ Dĩ Niên hơi nâng mắt, có chút khó xử khi nhìn thấy cô bất mãn, hắn giờ tay vỗ nhẹ mái tóc cô: “Sang bên kia ngồi đi, đứng đây thật vương tay vương chân.”

Ngoài miệng là xua đuổi nhưng cẩn thận nghe kỹ sẽ thấy giọng điệu có phần nuông chiều như đang dùng để dỗ dành một đứa trẻ cáu kỉnh.

Uyển Khanh đi sang bàn ăn ngồi xuống ghế, trong miệng lầm bầm: “Cho anh một chút thử điện anh liền xem người ta không ra gì, hừ có gì hay chứ, biết nấu ăn thôi mà, bà cô đây năm mươi ba tuổi đã vào bếp rồi nhé.”

Cô vốn cho là Hạ Dĩ Niên sẽ không nghe thấy...

Nhưng mà...

“Em nói gì cơ?”- Hạ Dĩ Niên hơi quay đầu.

Uyển Khanh vẫn tinh bơ: “Không có, có nói gì đâu.”

Hạ Dĩ Niên liếc mắt nhìn cô một cái, cũng không nói gì thêm.

...

Hạ Dĩ Niên quay lại, đem chén cháo đặt lên bàn, sau đó nhìn sang thấy Uyển Khanh chỉ chăm chú vào điện thoại thì chau mày giờ tay gạt lấy điện thoại ném lên bàn.

“Anh làm cái gì thế?”- Uyển Khanh nhìn anh.

“Ăn đi.”- Hạ Dĩ Niên hất cằm.

Uyển Khanh nhìn chén cháo thơm lừng trước mặt, hai mắt sáng lên, là cháo thịt bò. Chỉ nghĩ thôi mà đã thơm thế này rồi, mùi vị chắc chắn vô cùng ngon.

Nhưng mà...

Uyển Khanh nhìn lên Hạ Dĩ Niên, thái độ này của hắn sao giống đang đem đồ ăn đặt trước mặt cún con rồi ra lệnh cho nó ăn như thế?

Nhưng con đói rêu lên ở bụng không cho phép Uyển Khanh bắt mẫn, cô nhanh chóng mút một thìa cháo đưa lên miệng. Ngon, cực ngon, cực cực cực ngon. Cô nhanh chóng mút thêm hai ba thìa khác, mùi vị vượt xa tay nghề của cô, à không, có thể nói là vượt xa tay nghề của đầu bếp hạng nhất.

Thật không ngờ cậu ấm như Hạ Dĩ Niên mà cũng giỏi nấu ăn? Đúng là không biết trên đời này có gì có thể làm khó được hắn đây?

Nhìn Uyển Khanh chuyên chú ăn ngon lành, ánh mắt của hắn càng thêm âm áp...

Sau đó lúc cô ngẩng đầu lên, sự âm áp đó đã được khéo léo giấu đi...

“Sao anh không hỏi em xem có ngon không?”- Uyển Khanh hỏi hắn.

Hạ Dĩ Niên ngồi xuống đối diện cô, cười như không cười: “Tôi không có thói quen hỏi mấy câu ngu ngốc.”

Hắn nói rõ như vậy, chính là gián tiếp mắng cô ngu ngốc chứ gì?

Uyển Khanh không cam tâm, đem miếng thịt bò trong miệng nhai thật mạnh.

Điện thoại Hạ Dĩ Niên reo lên, hắn nhanh chóng nhận máy. Không biết người kia nói cái gì, Uyển Khanh chỉ thấy đầu mày Hạ Dĩ Niên nhíu lại mỗi lúc một chặt, giọng nói cũng lạnh đi vài phần.

“Tại sao?”- Hắn hỏi, giọng điệu có phần nghiêm trọng.

Người bên kia lại nói gì đó.

Hạ Dĩ Niên đứng lên đi ra khỏi nhà bếp, cô chỉ nghe thấy âm thanh lạnh lùng ra lệnh vào điện thoại: “Lập tức triệu tập cổ đông, họp ngay bây giờ.”

Uyển Khanh nhìn theo, linh cảm có phần không tốt. Có chuyện gì vậy? Nhìn sắc mặt của Hạ Dĩ Niên rõ ràng đây không phải là chuyện tốt gì, Uyển Khanh có chút tò mò, ngồi ở nhà bếp cũng không yên tâm liền dứt khoát bê chén cháo lò tò chạy ra phòng khách.

Hạ Dĩ Niên đang ngồi ở sô pha phòng khách, màn hình laptop đã được kết nối với phòng họp lớn của Hoàng Thịnh. Các cổ đông lớn đều có mặt đầy đủ, Uyển Khanh khéo léo né tránh webcam để mình không lọt vào màn hình bên kia. Cô đi sang Hạ Dĩ Niên ngồi xuống chỗ trống bên cạnh, vừa ăn cháo vừa xem hắn họp.

Hắn cũng không để ý tới cô.

Một cổ đông quay về hướng màn hình, nghiêm túc nói: “Cậu hai, sau khi thảo luận chúng tôi đều thống nhất cho rằng nên dời ngày lên sàn sắp tới sang tháng sau thì sẽ tốt hơn. Hiện giờ hai đối thủ lớn nhất trên thị trường của chúng ta là Quốc Sơn và Mạch Tắt đều đã lên sàn, đặc biệt là Quốc Sơn lên sàn

rất thành công, hiện giờ công chúng đều hướng sự chú ý tới hai công ty đó. Nếu bây giờ chúng ta cũng lên sàn như vậy việc này quá mạo hiểm”

Các cổ đông khác đều nhất trí gật đầu.

Cuộc họp này còn có cả Hà Duy Tâm, lần này anh ta tham gia với tư cách là giám đốc điều hành dự án, sau khi cổ đông vừa nói xong thì cũng lên tiếng: “Tôi thấy việc này cũng khá đúng, thiên thời địa lợi nhân hòa tất cả đều không phù hợp. Dời ngày lên sàn lại cũng chỉ là kẻ sách tạm thời, chúng ta không hề thua thiệt bất cứ điều gì.”

Uyển Khanh lên quan sát Hạ Dĩ Niên, sắc mặt hắn vẫn điềm tĩnh như vậy, thong thả nâng tách trà trong tay, vô cùng kiên nhẫn nghe mấy lời của cổ đông nói.

Sau khi bọn họ người này một câu người kia một câu nói hết những lời muốn nói ra rồi thì im lặng đợi hắn lên tiếng.

Hạ Dĩ Niên lúc này đặt tách trà lên trên bàn, thân nhiên nói: “Bản thân của kinh doanh đã là rủi ro cùng mạo hiểm rồi, không vào hang cọp thì làm sao bắt được cọp đây? Quốc Sơn gần đây lên sàn đã theo đuổi phong cách cổ điển quý phái, mà phong cách này trước giờ luôn là màu chủ đạo của Hoàng Thịnh chúng ta không phải sao? Thế nên từ đây có thể suy ra bọn họ đang dùng thế mạnh của chúng ta để đánh bật lại chúng ta, ý đồ quá rõ ràng, vào thời điểm này chúng ta đẩy lùi ngày lên sàn sắp tới là một việc làm hết sức ngu ngốc.”

Cổ đông nhìn nhau bàn tán, Hà Duy Tâm nói đầu tiên: “Sao lại ngu ngốc? Chúng ta là đang giảm bớt thiệt hại hết mức có thể.”

“Hà Duy Tâm anh nói lại lần nữa, chúng ta rơi vào tình thế xấu khi nào mà nói là phải giảm bớt thiệt hại?”- Hạ Dĩ Niên lên tiếng bật lại Hà Duy Tâm, âm thanh trầm thấp vô cùng nghiêm túc: “Nếu bây giờ rút lui, trong mắt mọi người Hoàng Thịnh đã thua về mặt khí thế. Hơn nữa tôi có lòng tin bộ sưu tập lần này sẽ thành công vượt xa Quốc Sơn và Mạch Tất.”

“Có điều cậu hai không lẽ cậu đã quên mất rằng chúng ta vừa thu mua Triệu thị thất bại, xét về mặt khí thế mà cậu nói thì chúng ta đã thua sẵn rồi. Bây giờ mạo hiểm hay là liều mạng chẳng lẽ cậu không thể phân biệt sao?”- Một cổ đông có tuổi không chút khách sáo lên tiếng.

Hạ Dĩ Niên nhìn sang Uyển Khanh, cô bị hắn nhìn nên có chút chột dạ quay sang chỗ khác.

_____ Cũng tại cô nên ngân hàng Siva mới thua Triệu thị, xem như... cô là đang tự làm khó mình đi.

Hạ Dĩ Niên giờ tay nhấn một phím trên màn hình đem webcam ngắt kết nối... .

Các cổ đông bên trong phòng họp thấy màn hình tự nhiên tối đen thì khó hiểu nhón nháo. Lại nghe âm thanh ra lệnh của Hạ Dĩ Niên vang lên: “Cuộc họp vẫn tiếp tục.”

Chuyện gì xảy ra thế này, đang họp sao lại ngắt webcam đi?

Bọn họ sau khi nghe Hạ Dĩ Niên ra lệnh cũng không có ý kiến, tiếp tục thể hiện quan điểm của mình.

Mà ở bên này, sau khi tắt webcam Hạ Dĩ Niên không nói lời nào giờ tay kéo Uyển Khanh vào lòng, cô còn chưa định thần hắn đã cúi xuống hôn lên môi cô, bàn tay mang theo luồng nhiệt nóng bỏng khẽ di chuyển trên khắp da thịt cô.

Uyển Khanh suýt chút đã sợ tới mức hét lên thành tiếng nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn, bởi vì cô biết nếu hét lên thì đám người bên trong phòng họp sẽ nghe thấy.

Như vậy càng mất mặt hơn... .

Nhìn ra được sự dè chừng của Uyển Khanh, khoe môi Hạ Dĩ Niên cong lên một đường xấu xa, bàn tay càng thêm ác ý mơn trớn vòng eo hoàn hảo của cô. Nụ hôn quá mức cuồng nhiệt cùng sự kích thích bởi bàn tay hắn tạo ra khiến Uyển Khanh run lên, cô hoảng sợ lại không dám kêu lên chỉ biết phản kháng bằng cách đập mạnh vào ngực hắn... .

Một tay hắn giữ chặt gáy cô khẽ dùng sức buộc cô nghiêm chỉnh đón nhận nụ hôn của hắn, tay còn lại di chuyển từ vòng eo lên đỉnh hông trước ngực nhẹ nhàng gầy vài cái... .

Dưới sự thuần thực của Hạ Dĩ Niên, Uyển Khanh chỉ càng thêm mơ hồ, cố gắng cắn răng để không kêu lên, cơ thể cũng run lên vài cái.

Hạ Dĩ Niên mở mắt, nhìn ra sự nhẫn nhịn của cô thì thích thú cong khoe môi... .

“Cậu hai?”- Có thể là do nói nhiều đến mức mệt mỏi nhưng lại không thấy hồi đáp nào của Hạ Dĩ Niên nên các cổ đông cũng thấy khó hiểu.

Lúc này Hạ Dĩ Niên buông tha cho đôi môi nhỏ của Uyển Khanh, cánh tay vẫn như gọng kềm ôm chặt lấy cô vào ngực: “Hà Duy Tâm, đem báo cáo dự án mà cậu lập ra đọc lên một lượt cho mọi người nghe.”

Hà Duy Tâm nghe thấy có chút không hiểu nhưng vẫn đồng ý đọc rõ bản báo cáo kia ra.

Hạ Dĩ Niên ôm cô trong lòng, đối mặt với lồng ngực rắn chắc cùng với hương thơm dễ chịu trên người hắn khiến cô mặt đỏ tay run, có điều bất quá cũng không dám kháng cự nữa... .

Sau khi Hà Duy Tâm đọc xong, cả phòng họp lại trở về sự im lặng.

Hạ Dĩ Niên lúc này nhếch môi: “Sau khi nghe qua bản báo cáo vừa rồi tôi tin chắc các vị đều hiểu rõ nếu như dời lại ngày lên sân sập tới thì chúng ta sẽ mất đi những gì, thứ nhất là mất đi khí thế, thứ hai chẳng khác nào đang nói với thế giới và người tiêu dùng rằng sản phẩm của Hoàng Thịnh sẽ thua Quốc Sơn và Mạch Tất, thứ ba chính là làm lỡ dở toàn bộ dự án phía sau của Hoàng Thịnh.”

Uyển Khanh hơi ngắc đầu, lời nói của hấn chí lý như vậy, nghe kiểu nào cũng không có đường phản bác.

Từ góc độ này có thể nhìn thấy chiếc cảm cương nghị của hấn, ánh mắt của hấn cũng toát lên một vẻ thâm trầm sắc bén không thể xem thường.

Hạ Dĩ Niên hơi cúi đầu chạm phải ánh mắt của cô, hấn cười nhẹ sau đó vỗ vào lưng cô vài cái như đang trấn an, giọng nói vẫn rất điềm tĩnh: “Vậy nên tôi vẫn giữ nguyên quan điểm của mình, ngày lên sân sập tới dù bất kì lý do nào cũng không thể dời lại. Vấn đề các vị quan tâm chẳng phải chỉ là tiền thôi sao? Nếu đã là vậy tôi xin đảm bảo lần này chúng ta sẽ thành công, còn nếu các vị vẫn cảm thấy nghi ngờ với chiến lược của tôi thì có thể rút vốn, Hoàng Thịnh sẽ không giữ chân cũng không làm khó các vị.”

“Được, nếu như cậu hai đã nói như vậy chúng tôi chỉ có cách cùng cậu mạo hiểm mà thôi.”- Các cổ đông đều biết rõ Hạ Dĩ Niên là người lợi hại đến mức nào, chiến lược mà hấn đặt ra có bao giờ thất bại? Hoàng Thịnh đạt được vị trí như ngày hôm nay chẳng phải công lao đi đầu vẫn thuộc về hấn sao?

Hạ Dĩ Niên nghe vậy, không có biểu cảm gì khác, gật đầu: “Được, vậy kết thúc cuộc họp. Hà Duy Tâm, hôm nay tôi không đến Hoàng Thịnh, cậu đem bản báo cáo tài chính lên văn phòng chủ tịch cho Hạ Dĩ Tường xử lý.”

“Được, tôi biết rồi.”- Hà Duy Tâm gật đầu.

Tín hiệu kết nối ngay sau đó liền tắt đi.

Bạn đang đọc truyện *Lời Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57: Chương 56: Quan trọng hơn tình nhân, tương lai sẽ là vợ.

“Anh không đến Hoàng Thịnh sao?”

“Ừ.”

“Ngày lên sân sập tới rồi lúc này chắc chắn có rất nhiều việc.”- Uyển Khanh không quan tâm Hoàng Thịnh có bao nhiêu công việc cô chỉ biết hiện giờ làm thế nào mới có thể chui ra khỏi vòng tay của Hạ Dĩ Niên.

Hấn ôm cô chặt thế này khiến hít thở có chút không thông.

Hạ Dĩ Niên bấm điện thoại, dường như đang xem tin tức gì đó, cũng không để tâm sự phản kháng ngầm này của Uyển Khanh, nhàn nhạt trả lời: “Khải Ca luôn có mặt ở Hoàng Thịnh, nếu có gì sẽ thông báo cho tôi.”

“Hạ Dĩ Niên, em có thể hỏi anh một chuyện không?”

Hạ Dĩ Niên tắt điện thoại: “Hỏi đi.”

“Tại sao anh lại tin dùng Hà Duy Tâm trong khi em thấy anh ta chẳng đồng thuận gì với anh cả.”- Uyển Khanh từng là cấp trên, cô rất chán ghét việc giữ một cấp dưới lúc nào cũng bất mãn với mình bên cạnh. Hơn nữa còn nhớ lần đó cô chứng kiến cảnh Hà Duy Tâm đối chọi với Hạ Dĩ Niên rõ ràng như thế mà hấn lại không quan tâm gì thậm chí còn tin tưởng giao luôn vị trí giám đốc cho anh ta?

“Tôi không quan tâm cậu ta có bao nhiêu phần bất mãn với tôi, thứ tôi quan tâm chính là năng lực của cậu ta. Một người có tầm nhìn, có tiềm năng như vậy mà chỉ ở một công ty nhỏ làm trưởng phòng bộ phận quan hệ công chúng thì đúng là lãng phí tài năng.”- Hạ Dĩ Niên quay sang: “Cũng giống như em vậy.”

“Em?”- Uyển Khanh khó hiểu.

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Tôi biết em từ nhỏ đã là cô con gái rệu lớn lên với sự bao bọc như nàng công chúa. Em nhìn đời bằng màu hồng nên không thấy cụm mây xám xịt ở thế giới bên ngoài. Tôi đã từng nghĩ trong lòng em, em mãi là con gái cưng của gia đình giàu có, là hậu duệ của danh gia vọng tộc. Tôi vốn không để những loại người như thế vào mắt, chính vì thế đối với vị thôn nữ là em cũng không buồn quan tâm tới. Nhưng kể từ khi em nói muốn lần nữa bắt đầu lại với Yunus từ con số không tôi đã thay đổi cách nhìn.”

“Nói tiếp đi.”

Uyên Khanh ngừng đầu chăm chú nghe hần nói, cô biết những lời ở phía sau là những lời cô muốn nghe, không khỏi có chút tự hào.

Hạ Dĩ Niên mỉm cười: “Em không bị bị ngũ vùi trong chiến thắng mà Yunus đã từng đạt được, đối với những người như vậy tôi luôn giữ thái độ xem trọng. Tôi dùng người luôn chú trọng vào tiềm năng lãnh đạo chứ không đơn thuần dựa vào thành tích quá khứ. Có một số người có thành tích rất cao, nhưng khi tôi đã nhận định đây là chỉ số max... không còn tiềm năng nào nữa thì Hoàng Thịnh sẽ không tuyển dụng họ làm gì.”

“Hạ Dĩ Niên, ý của anh là anh đang dùng em hả? Chúng ta chính là quan hệ hợp tác, nói một hồi sao cứ giống như em là cấp dưới của anh không bằng.”- Uyên Khanh ngoài mặt bất mãn nhưng trong lòng lại rất vui, thì ra được cậu hai công nhận một chút thì sẽ có cảm giác thành tựu so với được người khác công nhận.

Hạ Dĩ Niên bật cười, tự nhiên gác tay qua vai cô: “Được, vậy nói một chút về quan hệ hợp tác này của chúng ta. Bản thảo của em đưa tới trước mắt đã hoàn thành, về vấn đề bộ trang sức cũng đã làm xong xuôi, số lượng sản xuất chỉ có một bộ...”

“Khoan đã, sao chỉ có một bộ?”- Cô còn nghĩ Hoàng Thịnh sẽ tung ra cả chục bộ cơ, công sức cô vẽ ra bản thảo cực nhọc mà chỉ sản xuất ra một bộ, như vậy chẳng phải cô thiệt thòi quá rồi sao?

Với lại sản xuất càng nhiều thì lợi nhuận thu được càng cao, như vậy mới có hy vọng cứu vớt được Yunus trong tình thế này.

“Một món đồ giá trị không nằm ở số lượng mà nằm ở chất lượng, đây là tâm lý chung của người tiêu dùng. Con người ta có xu hướng càng khó có được thì càng muốn có được vì vậy lần này chúng ta sản xuất số lượng hạn chế, ngoài mặt tuy nói là mạo hiểm nhưng thực tế đã nắm chắc phần thắng trong tay.”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi giải thích: “Hơn nữa hình thức lần này mà tôi áp dụng chính là đấu giá, chỉ có như thế mới có thể nâng cao giá trị sản phẩm hơn.”

Nói tới đây thì Uyên Khanh cũng hiểu ra được dụng ý của hần. Cô gật đầu tỏ vẻ đã tiếp thu, trong lòng phải cảm phục một phen.

Đột nhiên cảm bị nâng lên, cô nhìn thấy ánh mắt Hạ Dĩ Niên mang theo ý cười, hần áp sát gương mặt vào cô khẽ nói: “Cũng như em vậy Khanh nhỉ, một món đồ tốt ngoại trừ chất lượng ra thì còn phải thuộc về một người đủ bản lĩnh và xứng đáng.”

Hơi thở của hần gần như vậy khiến cô có chút bối rối...

Uyên Khanh quay đầu né tránh, trong đầu lại nghĩ ra một chuyện.

Liệu có có thể tới xem trước bộ trang sức kia không? Dù gì cũng do chính mình thiết kế nên cô khá là hồi hộp muốn xem xem nó có giống trong tưởng tượng của cô hay không.

Bộ trang sức đó chắc hẳn đang được giữ rất nghiêm ngặt bởi vì liên quan tới bí mật kinh doanh nên tuyệt đối ngoại trừ Hạ Dĩ Niên và Hạ Dĩ Tường ra thì bất cứ ai cũng không thể nhìn thấy. Nhưng nếu... Hạ Dĩ Niên đồng ý dẫn cô đi theo thì lại khác....

Uyên Khanh đột nhiên cười hi hi, quay sang hần: “Hạ Dĩ Niên, bộ trang sức đó...”

“Không được.”- Hạ Dĩ Niên lần này dứt khoát ngắt lời cô.

Uyên Khanh có chút giật mình: “Sao lại không được? Anh biết em định nói gì sao?”

“Chính vì biết vậy nên mới không được.”

“Lý do, cho em lý do đi.”- Uyên Khanh không cam tâm: “Em là nhà thiết kế chẳng lẽ cũng không thể xem trước?”

Hạ Dĩ Niên im lặng, thái độ hoàn toàn không thể thỏa hiệp.

Uyên Khanh biết rõ hần là đang nghiêm túc, nói một tiếng là như đinh đóng cột, không khỏi cảm thấy thất vọng. Cô cúi mặt xuống đếm đi đếm lại mười ngón tay của mình: “Em chỉ xem thôi mà, có làm gì đâu, sao lại không được...”

Hạ Dĩ Niên từ trên nhìn xuống thu hết bộ dáng đáng thương này của Uyên Khanh vào mắt, nhìn cô bây giờ cứ như đứa con nít không được cho kẹo nên vô cùng ủy khuất. Bộ dáng này lọt vào mắt hần khiến hần bật cười nhẹ, giơ tay ôm lấy cô: “Dù gì cũng sắp tới ngày lên sàn rồi, tới khi đó em muốn xem thế nào thì xem.”

Uyên Khanh ngừng đầu: “Còn mấy ngày nữa?”

“Sáu ngày.”

Uyên Khanh ngẫm nghĩ rồi nói: “Là ngày dịp tết dương lịch sao?”

Đúng sáu ngày sau chính là ngày tết dương lịch? Tuy rằng trong nước sẽ không đón ngày tết này nhưng không khí vào những ngày này cũng sẽ vô cùng náo nhiệt. Vào lúc này mà lên sàn thì còn gì bằng nữa?

Hạ Dĩ Niên gật đầu.

“Thật sự không thể xem trước một chút sao? Chỉ một chút thôi...”- Uyển Khanh không phát ngữ khí bây giờ của mình thật là nũng nịu như một đứa con nít đòi quà, trên thực tế cô vẫn là không cam tâm.

Hạ Dĩ Niên vỗ nhẹ lưng cô: “Ngoan!”

“Ngoan”?? Ngoan con khi ấy.

Uyển Khanh lườm hần một cái, không cho thì không cho, dù gì cô cũng lười không muốn xin nữa.

Cả ngày dài Uyển Khanh chỉ biết ở trong nhà, cô không được phép ra ngoài đường nửa bước bởi vì đó là mệnh lệnh của Hạ Dĩ Niên. Hần lo rằng tuyệt bên ngoài sẽ khiến cô bệnh càng nặng thêm, Uyển Khanh cũng miễn cưỡng nghe lời.

Thực tế là bệnh của cô chỉ sau một đêm đã khỏi rồi, cùng lắm chỉ cảm mạo nhẹ mà thôi. Tuy rằng cổ thân thể này có chút yếu ớt nhưng mỗi lần bệnh hoặc bị thương đều sẽ hồi phục rất nhanh, không đáng lo ngại.

Nằm ngẫm nghĩ lại một lúc, Uyển Khanh lại nhận ra chắc chắn là do cô và cổ thân thể này không hợp bất tự nên từ khi trọng sinh nếu không bị ăn bạt tai thì bị roi đánh, suýt chút còn bị tử nạn vì đâm xe vào vách núi. Thật sự là liên tục gặp tình huống nguy hiểm.

Uyển Khanh ngồi bật dậy từ giường, không được, cô phải xem xem ngày tháng năm sinh của cổ thân thể này rốt cuộc có khác với ngày sinh của cô không.

Uyển Khanh chạy tới tủ đầu giường lấy ra chiếc điện thoại màu hồng của ‘Lôi Uyển Khanh’ sau đó chạy khỏi phòng.

Vì căn nhà to lớn này đã bị một địa chủ tàn nhẫn bóc lột trở thành tài sản riêng nên thư phòng của Uyển Khanh cũng bị chiếm đóng, cả ngày hôm nay hình như Hạ Dĩ Niên chưa từng bước ra khỏi căn phòng đó. Uyển Khanh đi tới cạnh cửa, vừa định giơ tay mở ra thì đã nghe tiếng Hạ Dĩ Niên vọng ra từ phòng sách.

Hần đang nói chuyện điện thoại.

“Oliver, tôi nghĩ tôi đã thể hiện rõ lập trường của mình rồi... đúng vậy, ghế điều hành của Sian sẽ giao cho Elison phụ trách, ông có gì không hài lòng? Được, nếu không phục ông cứ tìm đủ lý do để tôi thay đổi quyết định về rồi dẫn nguồn đại diện cho ánh trắng công lý đi. Ông lên nói cho một tràng mà không có dẫn chứng cứ như hồn nhiên hắt nước bắn xong rồi bảo “Í nó dơ kia” như vậy thật không phù hợp với địa vị của mình.”

Điện thoại tắt đi, trong phòng lại vô cùng im ắng.

Uyển Khanh nhẹ nhàng đẩy cửa nhìn vào trong, Hạ Dĩ Niên đang tựa vào ghế sofa nhắm mắt. Từ góc độ này của cô có thể nhìn ra đầu mày đang mệt mỏi nhú lại của hần, hần mặc chiếc áo sơ mi trắng, hai cúc trên cùng bị tháo bung ra để lộ vòm ngực lấp ló, thân hình cao lớn ưu nhã giờ đây mang theo nét uể oải ngời yên một chỗ.

Uyển Khanh đi đến bên cạnh, cố gắng nhẹ chân để không phát ra tiếng động. Cô biết Hạ Dĩ Niên cực kì nhạy cảm trong hơi thở của con người, điều này là do mấy lần vô tình cô đã để ý được, chỉ cần xung quanh có người hần sẽ ngay lập tức nhận ra.

Đây chính là lý do bên cạnh Hạ Dĩ Niên không có vệ sĩ đi cùng, bởi vì căn bản không ai có thể tiếp cận hần mà chưa có sự đồng ý.

Cảm thấy đầu mày hần nhú lại thật không vừa mắt, Uyển Khanh giơ tay xoa nhẹ lên mi tâm của hần...

Hần nhiều công việc như vậy, từ chuyện ở Hoàng Thịnh đến nội bộ gia tộc đều do một tay hần xử lý, có bao nhiêu mệt mỏi cô đều biết rõ.

Lòng, lại cảm thấy xót xa...

Hạ Dĩ Niên dường như đã ngủ rồi, Uyển Khanh khéo léo giúp hần nằm xuống sofa cho thoải mái, dù gì thì ngủ ngồi cũng không tốt lắm.

.....

Sáng ngày hôm sau, Uyển Khanh còn chưa rời giường đã nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên. Cô nhú mày mở mắt ra, phát hiện Hạ Dĩ Niên từ khi nào đã nằm bên cạnh. Chắc là hần nửa đêm đã vào phòng ngủ, dù gì thì sofa ở thư phòng khá cứng nên ngủ không ngon giấc.

Uyển Khanh bước xuống giường xỏ dép vào chạy ra mở cửa, là Triệu Trường Bách.

“Hi, sao sớm thế?”- Uyển Khanh rõ ràng có chút kinh ngạc, nhưng sau đó liền vui vẻ cười.

Nhìn bộ dáng có chút xuề xòa của Uyển Khanh thật không khác gì lúc trước, cô cái gì cũng thay đổi chỉ có bộ dáng lơ mơ lúc ngủ dậy là giữ nguyên, anh hơi cười: “Anh vào được chứ?”

Uyển Khanh có chút suy nghĩ, tuy rằng cô không thích cho người khác vào nhà nhưng mà bây giờ Triệu Trường Bách là bạn cô, hơn nữa anh rất tốt với

cô, giao tình cũng không tệ, nếu bây giờ mà từ chối thì có vẻ không lịch sự lắm. Vì vậy cô hơi ngại người tránh đường cho anh vào, đem cửa đóng lại sau đó đi tới sô pha: “Ngồi đi, anh muốn uống gì không?”

Triệu Trường Bách cười, cũng không khách sáo: “Cảm phiền cho anh một ly cà phê.”

“Có ngay.”- Uyển Khanh đi vào trong bếp một lúc sau đó đem hai ly cà phê nóng hổi đi ra đưa anh một ly còn cô cầm một ly ngồi xuống cạnh anh.

Triệu Trường Bách uống một ngụm sau đó sắc mặt cũng không được tốt cho lắm.

Uyển Khanh chú ý quan sát, thật không khác gì bộ mặt hôm đó của Hạ Dĩ Niên.

“Trần Trần, em, đây là cà phê à?”

Uyển Khanh cười: “Cà phê đó anh, một túi chín ngàn.”- Sau đó hình như lại nghĩ ra cái gì đó liền bổ sung vào: “À, Việt nam đồng.”

Triệu Trường Bách hết cách, nhìn đi nhìn lại thì cô cũng có xe sang nhà đẹp thế này mà sao phong cách thường thức lại có vấn đề như thế? Anh đặt ly cà phê trong tay xuống bàn, cười còn khó coi hơn khóc: “Cuộc sống của em khác khổ thế à?”

“Cái gì là khác khổ? Đây là càng đơn giản càng hạnh phúc.”-Uyển Khanh phản bác. Nhưng thực tế là cô không có tiền uống cà phê chín ngàn đô. ____

Thời tiết bên ngoài lạnh thế này, Uyển Khanh dứt khoát ngồi xếp bằng lên sô pha cho ấm chân, hai tay xoa xoa ly cà phê nóng: “Anh tới có việc gì à?”

Triệu Trường Bách lấy trong túi ra một tấm thiệp màu đỏ đưa cô.

Tấm thiệp không hoa hòe xa xỉ, chỉ đơn giản mà ưu nhã hết như phong cách của Triệu Trường Bách.

Uyển Khanh nhận lấy: “Nhanh thế à, thiệp đẹp thật đấy. Mấy việc như phát thiệp này cứ nhờ trợ lý đi là được, ai đòi chú rể lại chạy tới từng nhà phát thiệp mời chứ?”

“Em là khách mời vinh dự đương nhiên phải được ưu tiên hơn rồi.”

“Nói xạo, em thấy trong túi áo của anh còn một cái thiệp khác nữa kia.”- Uyển Khanh nói.

Triệu Trường Bách cười cười lấy ra trong túi áo một tấm thiệp y hệt với cô nói: “Không qua mặt được em rồi, cái thiệp này là định đưa cho Hạ gia. Ba anh nói dù gì khúc mắc cũng nên giải không nên kết nên hạ lệnh cho anh đem tới Hạ gia đấy.”

Uyển Khanh hơi đảo tròn mắt, cười gượng vài tiếng: “Đúng thế, đúng thế...”

“Trần Trần, em sẽ hạnh phúc phải không?”- Triệu Trường Bách nhìn cô, ánh mắt vô cùng chân thành.

Uyển Khanh cảm động, cô cảm thấy mình hiện giờ rất hạnh phúc. Còn hạnh phúc hơn so với kiếp trước, đặc biệt là Triệu Trường Bách, anh đối với cô tốt như thế, tới cuối cùng cũng là quá tốt mà chỉ có thể buông tay.

“Em sẽ hạnh phúc, anh cũng phải như thế.”- Uyển Khanh mỉm cười.

Thật ra thì một người dù có tốt đến thế nào đi nữa, nếu như không thể cùng bạn đi đến điểm cuối cùng thì anh ấy cũng chỉ là một người khách qua đường mà thôi. Đối với Uyển Khanh, Triệu Trường Bách cũng giống như một du hành gia chỉ vô tình đặt chân vào hành tinh của cô, nhẹ nhàng khám phá để lại cho cô một chút lắng đọng và cảm xúc sau đó anh sẽ rời đi, vì căn bản hành tinh của cô không thuộc về anh.

Triệu Trường Bách nắm lấy tay cô, lòng bàn tay của anh ấm áp như chính con người của anh vậy: “Trần Trần, anh tình nguyện không hạnh phúc, dành hết phần hạnh phúc của anh cho em...”

“Anh...”

Triệu Trường Bách lại nhanh chóng bổ sung: “Đừng hiểu lầm, anh nhớ rõ ta là bạn bè. Chỉ là... anh muốn em biết đây chính là tình yêu.”

“Yêu sao?”- Uyển Khanh cúi đầu, hóa ra yêu chính là mong người kia được hạnh phúc.

“Hạnh phúc của em trở nên cực kỳ quan trọng đối với hạnh phúc của anh, đó chính là yêu. Trần Trần, sau này... nếu em phát hiện bản thân đang hy sinh vì một người nào đó chỉ để mong họ hạnh phúc, chứng tỏ em đã yêu rồi.”

Uyển Khanh vẫn chưa kịp phản ứng, chỉ cảm thấy bối rối.

Triệu Trường Bách buông tay cô ra: “Đây là bài học cuối cùng anh có thể dạy em.”

“Cảm ơn anh.”- Uyển Khanh cảm động, trong lòng lại cảm thấy ấm áp.

Triệu Trường Bách cười: “Muốn cảm ơn thì đi nhiều tiền mừng một chút, anh sẽ chú ý vào phong bì của em nhất đấy.”

“Anh hai à, em uống cà phê chín ngàn còn không đủ thơm hay sao? Anh làm như đêm động phòng sẽ tập trung ngồi đếm tiền mừng không bằng vậy.”- Uyên Khanh lườm anh vài cái, cúi đầu uống cà phê lại cảm thấy chín ngàn cũng không tồi.

Triệu Trường Bách thấy cô nói đùa, tâm trạng cũng thoải mái hơn: “Cô chủ nhỏ của Lôi gia sao lại lâm vào bước đường này, quả thật là khiến anh mở mang tầm mắt.”

“Em bị địa chủ bóc lột.”

“Gi cơ?”

“À, không có gì.”- Uyên Khanh cười ha ha.

Triệu Trường Bách nhìn cô cười, nụ cười của anh cũng dần biến mất. sau một giây liền vươn tay bắt ngực ôm cô vào lòng.

Cả người Uyên Khanh cứng đờ, có chút không lường trước được hành động của anh.

“Trần Trần...”- Triệu Trường Bách gọi tên cô, anh không nói gì thêm, chỉ ôm cô thật chặt như muốn khám cô thật sâu vào trong trí nhớ của mình.

Cái tên này là do anh đặt cho cô, dù cho bây giờ cô có là Uyên Khanh hay ai đi chăng nữa thì Triệu Trường Bách vẫn luôn dùng cái tên này gọi cô. Điều đó tượng trưng cho một sự trân quý, ngay từ giây phút đầu chạm phải ánh mắt của cô anh đã biết trước người con gái này là người mình muốn nâng niu.

Nhưng không phải trên đời cái gì cũng theo ý muốn của anh.

Cách trở trăm núi ngàn sông, cuối cùng cũng bỏ cuộc giữa chừng.

Uyên Khanh có chút không thích ứng được với cái ôm này của Triệu Trường Bách, cô nửa muốn đẩy anh ra nửa lại sợ khiến anh buồn nên nhất thời cả hai cứ duy trì tư thế này...

Nhưng ngay sau đó Uyên Khanh lại cảm nhận được cái ôm của anh đột nhiên cứng đờ, cô có chút khó hiểu, chưa kịp quan sát Triệu Trường Bách thì đã bị kéo mạnh về phía sau, ngã vào một vòng tay khác quen thuộc hơn...

“Hạ Dĩ Niên...”- Uyên Khanh có chút thần thờ lại có chút sợ hãi.

Triệu Trường Bách dường như cũng kinh ngạc lên tiếng: “Hai người, hai người ở chung?”

“Đây...”

“Đừng vậy.”- Hạ Dĩ Niên lên tiếng, bàn tay rất tự nhiên ôm chặt eo cô, ánh mắt không chút hơi ấm nhìn thẳng về phía Triệu Trường Bách: “Cậu Triệu sắp kết hôn rồi, cũng nên tránh xa bạn gái cũ một chút, nếu không e là công nương Era sẽ không vui.”

Triệu Trường Bách nhíu mày, sau đó nhanh chóng khôi phục phong độ cười nhẹ: “Era là cô gái hiểu chuyện sẽ không vì những chuyện này mà không vui. Hơn nữa chúng tôi luôn vô cùng thẳng thắn với nhau, cô ấy cũng biết tôi yêu Trần Trần, vô cùng yêu cô ấy.”

Uyên Khanh trừng lớn mắt không thể tin nhìn Triệu Trường Bách.

Bàn tay Hạ Dĩ Niên đặt trên eo cô rõ ràng đã tăng thêm sức mạnh...

Cô không dám ngẩng đầu nhưng cô biết Hạ Dĩ Niên đang nhìn mình.

“Ở đây không có Trần Trần, chỉ có Khanh nhi mà thôi. Có đúng không bảo bối?”- Hạ Dĩ Niên cúi người, cổ tình thổi hơi nóng vào tai cô tạo nên cảm giác ái muội khiến người nhìn đỏ mặt.

Uyên Khanh cứng họng, chả biết nói gì. Hơn tám phần là đang kinh ngạc vì cái danh xưng xa lạ kia, bảo bối? là cái gì thế này?

Triệu Trường Bách rất bình tĩnh: “Cô ấy là ai không quan trọng, bởi cái tôi yêu là cô ấy chứ đâu phải thân phận. Nếu như Trần Trần nguyện ý tôi có thể tùy tiện một chút với Era, cùng lắm thì cưới hai người vợ, như vậy chẳng phải vẹn cả đôi đường sao?”

Tim của Uyên Khanh, ôi...chuyện gì đang xảy ra thế này.

“Triệu Trường Bách, anh nói gì vậy?”- Uyên Khanh nghiến răng khó hiểu nhìn Triệu Trường Bách.

Triệu Trường Bách cười: “Trần Trần, anh biết trước kia em có nỗi khổ riêng, bây giờ không sao rồi, chúng ta có thể đến với nhau. Em không cần phải sợ, bây giờ anh đủ sức để bảo vệ em”

“Anh...”- Anh đang nói gì nữa vậy? Uyên Khanh khóc không ra nước mắt.

Hạ Dĩ Niên bên cạnh lên tiếng, nhưng là nói với cô: “Khanh nhi, em yêu cậu ấy?”

“Em...”

“Tôi yêu Trần Trần, đó là vấn đề của riêng tôi. Hạ Dĩ Niên, cậu làm gì có tư cách ngăn cản hay truy hỏi?”- Triệu Trường Bách vốn dĩ không muốn đẩy vấn đề sang phía Uyển Khanh, mục tiêu công kích của anh chính là Hạ Dĩ Niên.

Anh bước lên đi tới trước mặt Uyển Khanh kéo lấy cô ra khỏi vòng tay của Hạ Dĩ Niên: “Đi, chúng ta đi, không cần phải ở lại đây nữa.”

“Triệu Trường Bách, anh.. buông ra đi, anh sao vậy?”- Uyển Khanh khó hiểu vô cùng, rốt cuộc là đang rơi vào tình thế gì?

Nhưng cô cảm nhận được rất rõ ràng, lực tay của Triệu Trường Bách tăng lên, ánh mắt anh cũng thâm ra hiệu cho cô. Có điều Uyển Khanh vẫn không hiểu nhưng cũng không phản kháng, bị anh kéo đi ra tận cửa.

Cô hơi quay lại, Hạ Dĩ Niên vẫn đứng đó, không chút di chuyển cũng không nhìn theo hai người.

Trong lòng cảm thấy mất mát, khó chịu vô cùng. Thì ra hẳn thật sự không cần tới cô, giờ thì Uyển Khanh đã hiểu được hành động của Triệu Trường Bách là muốn cho cô thấy Hạ Dĩ Niên có cần cô hay không.

Triệu Trường Bách thật sự dẫn cô đi, nếu như Hạ Dĩ Niên vẫn không cản lại anh nhất định bằng mọi giá, cho dù Trần Trần có hận anh đi chăng nữa anh cũng tìm mọi cách đưa cô rời khỏi nơi này.

Anh tuyệt đối sẽ không để cô bị Hạ Dĩ Niên tổn thương.

Cửa nhà vừa mở, Triệu Trường Bách đứng lại...

Lâm Tư Phàm một tay xách thức ăn một tay khác đang gơ ra giữa không trung đang định bấm chuông cửa. Rõ ràng Lâm Tư Phàm cũng ngạc nhiên khi thấy Triệu Trường Bách kéo tay Uyển Khanh...

“Bà xã nhỏ, anh mang điểm tâm tới cho em... ủa, chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?”- Theo kinh nghiệm của mình, Lâm Tư Phàm đã nghĩ thấy mùi thuốc súng.

Bà xã nhỏ?

Rất rõ ràng, cả Triệu Trường Bách và Hạ Dĩ Niên đều nhú mày nhìn cô.

Trong lòng Uyển Khanh vẫn còn buồn bực nên cũng không chú ý tới thái độ của hai người đó.

Lâm Tư Phàm hơi nghiêng đầu, nhìn thấy Hạ Dĩ Niên đứng bên trong thì hơi sợ một chút, có điều nghĩ lại mình cũng không làm gì sai trái nên cũng tự tin hơn, anh lại nhìn Triệu Trường Bách: “Anh kia, nắm tay bà xã nhỏ của tôi làm gì? Định đưa cô ấy đi đâu?”

“Cậu là ai?”- Triệu Trường Bách lạnh lùng đánh giá người trước mặt.

“Tôi? Hừ, tôi là Lâm Tư Phàm, người lãng tử nhất và sáng giá nhất trong mắt phụ nữ ở thành Bách Nhật này.”- Lâm Tư Phàm vỗ ngực một cái, tự hào giới thiệu, sau đó lại cau mày dứt khoát bước lên chen vào giữa Triệu Trường Bách và Uyển Khanh: “Buông tay bà xã nhỏ ra, tay của cô ấy là để tôi nắm có biết không?”

“Trần Trần em quen cậu ta sao?”- Lần này Triệu Trường Bách lại hỏi cô, không ngờ rằng Trần Trần lại quen loại người này, vừa nhìn là biết không đàn hoàng.

Lại còn luôn miệng gọi bà xã nhỏ thân thiết như vậy.

Lâm Tư Phàm quay sang Uyển Khanh: “Uyển Khanh, mau đi, giới thiệu đi, mau nói cho người này biết anh là chồng của em.”

“Anh nói điên nói khùng cái gì vậy?”- Mặt Uyển Khanh đỏ cả lên, chồng sao? Từ này thật mới lạ...

Trước giờ Uyển Khanh chưa từng rơi vào tình thế quái đản thế này, cô thật sự bị ba người này làm cho không biết xử lý thế nào nữa.

Hạ Dĩ Niên đứng ở phía xa, tựa hồ như chỉ thông thả xem kịch vui này giờ cuối cùng cũng đi lên hai bước, lãnh đạm nhìn cô: “Khanh nhi, qua đây.”

Dựa theo kinh nghiệm của mình, thái độ này của hẳn chính là ra lệnh, hơn nữa nếu cô từ chối thì hậu quả sẽ vô cùng thâm hiểm. Uyển Khanh nuốt nước bọt ‘ực’ một cái, vô thức định qua bên đó.

Triệu Trường Bách kéo cô lại: “Trần Trần, không được.”

Lâm Tư Phàm lại nhảy chen vào giữa cô và Triệu Trường Bách lần nữa: “Đừng có nắm tay người ta nữa.”

Triệu Trường Bách nhú mày, đẩy Lâm Tư Phàm ra sau đó nắm lấy cổ tay Uyển Khanh kéo cô đi ra khỏi nhà.

Lâm Tư Phàm không yếu thế chạy theo kéo tay còn lại của cô về phía ngược lại.

“Trời ơi, hai người xé tôi ra đi.”- Đau chết được, bọn họ xem cô là khô mực hay sao?

Lâm Tư Phàm quát lên: “Kẻ không biết điều kia, anh không nghe bà xã nhỏ của tôi kêu đau hay sao? Mau buông ra.”

“Tại sao cậu không buông, tôi còn lâu mới buông cô ấy ra. Trần Trần, theo anh.”

Trời ơi, hai cánh tay của cô, Uyển Khanh thật sự rất muốn khóc lớn lên.

Kết quả là cô khóc thật...

Huhu... đau chết đi được, cái ngày thô tả gì thế này?

“Hạ Dĩ Niên cứu em với, trời ơi...”- Nhìn thấy cuối cùng Hạ Dĩ Niên cũng từ trong nhà đi ra, Uyển Khanh nhanh miệng cầu cứu.

Ngay sau đó bả vai Lâm Tư Phàm bị nhấc lên một cái, chưa đầy hai giây đã bị ném lên bật thềm phía xa.

Hạ Dĩ Niên kéo lấy Uyển Khanh một lần nữa ôm chặt lấy cô.

Lâm Tư Phàm kêu gào đau đớn nằm dưới đất: “Anh họ, anh thiên vị, sao chỉ đánh có mình em thế? Có cần nặng tay thế không, ôi trời ơi...”

Hai cánh tay được thả tự do, Uyển Khanh thở phào nhẹ nhõm, chui tọt vào ngực Hạ Dĩ Niên mặc kệ hán có đang tức giận hay không.

Hạ Dĩ Niên ôm cô rất chặt, cả người cô như dính sát vào hán, cách ôm này như là đang bảo vệ lại như là đang muốn tỏ ý chiếm hữu.

Cổ tay của Uyển Khanh sinh đau, cô hơi xoa xoa tay mình. Ngay sau đó Hạ Dĩ Niên cầm lấy tay cô, lúc nhìn thấy dấu đỏ trên đó thì đầu mày nhíu chặt.

“Không sao...”- Uyển Khanh thấy hán cứ nhìn chăm chăm tay mình liền vội nói.

Nào ngờ ngay sau đó Hạ Dĩ Niên buông cô ra, lúc Uyển Khanh chưa kịp đứng vững đã nhìn thấy hán đi nhanh về phía Triệu Trường Bách không hề nương tay giáng xuống một cú đấm.

Triệu Trường Bách lão đảo ngã xuống đất, khoe miệng rất nhanh đã bật máu tươi.

Uyển Khanh che miệng kinh hoàng, trái tim bất đầu nhảy dựng lên một cách bất an.

Lâm Tư Phàm ngồi ở dưới đất nhất thời quên mất nên làm cái gì, dù sao thì... đã rất lâu rồi anh mới thấy anh họ đánh người, hơn nữa còn ra tay nặng như vậy.

Triệu Trường Bách từ dưới đất đứng lên, giơ tay lau khoe miệng, cười lạnh: “Được lắm, còn nhớ lúc du học chúng ta đã không phân thắng bại trong cuộc thi võ thuật hay không? Nếu bây giờ đã ra tay rồi thì chi bằng đem thù mới nợ cũ giải quyết luôn một thể. Hạ Dĩ Niên, nếu hôm nay cậu thắng tôi, tôi sẽ không dính líu gì tới Trần Trần nữa, còn nếu cậu thua.”- Triệu Trường Bách nhìn sang phía cô, nói từng chữ: “Nếu cậu thua, tôi sẽ cưới cô ấy làm vợ, cậu cũng không được dính líu gì tới cô ấy nữa.”

Hạ Dĩ Niên không nói gì, cười khẩy một tiếng như là đang khinh thường, bộ dáng ban đầu còn vô cùng nhàn nhã nhưng chỉ trong chớp mắt liền vô cùng nhanh nhẹn lao về phía Triệu Trường Bách. Năm đấm trong tay Hạ Dĩ Niên vừa vung lên, nhưng lần này Triệu Trường Bách né tránh kịp thời, kết quả người bị đánh lại là Hạ Dĩ Niên.

Hán hơi lui ra vài bước, cú đấm này cũng không hề nhẹ.

“Hạ Dĩ Niên...”- Uyển Khanh đứng phía xa nóng ruột nóng gan, dậm chân bịch bịch: “Hai người đừng có đánh nhau nữa.”

“Hạ Dĩ Niên, cậu nói tôi nghe đi, Trần Trần là gì của cậu, cô ấy là gì của cậu?”- Triệu Trường Bách hình như đã bị kích động lao tới nắm lấy cổ áo của Hạ Dĩ Niên nói lớn: “Không trả lời được chứ gì, cậu là đồ khôn.”

Nói rồi lại giáng xuống một đấm nữa.

“Triệu Trường Bách, anh dừng tay, mau dừng tay”- Uyển Khanh hét lên, chỉ mong có thể thức tỉnh một trong hai người.

“Cậu không trả lời được, Hạ Dĩ Niên, bên cạnh cậu thiếu phụ nữ lắm sao? Tại sao lại là cô ấy, cô ấy không cùng thế giới với cậu.”

Hạ Dĩ Niên chậm rãi lau khoe môi rướm máu, miệng cũng hơi nhếch lên. Về mặt ngày càng lạnh lẽo đến đáng sợ, sau đó chỉ trong một cái chớp mắt, Triệu Trường Bách vẫn chưa kịp phòng bị đã bị đánh lại một cái ngã nhào ra đất.

Lâm Tư Phàm vội vàng chạy lại: “Anh họ, anh điên rồi hả?”

Sao lại dám sử dụng năng lực của ma cà rồng ở giữa thanh thiên bạch nhật thế này.

Hạ Dĩ Niên không nghe lọt tai mấy lời của Lâm Tư Phàm, bước lên vài bước túm lấy cổ áo của Triệu Trường Bách kéo anh từ dưới đất lên đánh thêm một cái.

“Anh họ.”- Lâm Tư Phàm nhìn ra được tình thế cấp bách, nhất là sát khí hiện rõ trong mắt Hạ Dĩ Niên thì sốt ruột bước lên: “Anh họ, hai người đừng đánh nữa, cô ấy đi mất tiêu rồi kìa.”

Cú đấm của Hạ Dĩ Niên và Triệu Trường Bách đồng thời ngừng lại.

Vị trí bên cạnh khi nãy Uyển Khanh đứng đã trống không.

Cô đã leo lên xe Lâm Tư Phàm khởi động chạy đi mất.

Hạ Dĩ Niên và Triệu Trường Bách đồng thời buông đối phương ra. Khí lạnh vẫn còn vương lại trong không trung...

Triệu Trường Bách hừ một tiếng: “Hạ Dĩ Niên, trên đời này có một số chuyện bản thân mình phải tự nói ra, không thể cứ trông đợi vào người khác sẽ tự tìm hiểu. Trần Trần đối với tình cảm của mình không hiểu rõ chẳng lẽ cậu cũng vậy? Nếu vậy hãy tự hỏi bản thân mình, cậu có thể mất đi cô ấy hay không?”

“Không thể.”- Hạ Dĩ Niên rất rõ ràng lên tiếng ngay lập tức.

“Vậy cô ấy là gì của cậu?”- Triệu Trường Bách lại hỏi.

“Là Khanh nhi của tôi.”- Quan trọng hơn tình nhân tương lai, sẽ là vợ.

Triệu Trường Bách nghe thấy câu trả lời, tức giận trong lòng cũng vui đi phần nào. Anh lấy tấm thiệp cười trong túi áo ra đưa về phía hắn: “Thiệp cho cậu.”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày, nhận lấy sau khi xem qua một lượt liền nghi hoặc nhìn Triệu Trường Bách.

Anh dường như hiểu ra, liền nói: “Cậu cho rằng những lời khi nãy là thật sao? Cho dù có là thật đi chăng nữa, cho dù tôi yêu cô ấy nhiều thế nào đi nữa chỉ cần cô ấy không yêu tôi, tôi cũng không còn cách nào khác.”

Hạ Dĩ Niên im lặng.

“Vậy nên Hạ Dĩ Niên, nếu như cô ấy yêu cậu, tình yêu đó, cậu phải thật quý trọng nó. Bởi vì cô ấy căn bản chưa từng giành loại tình cảm ấy cho bất kì ai trên đời này, ngoại trừ cậu.”

...

“Vu An Di cô không biết đâu, tình thế lúc đó cực kì nguy cấp, hai người họ y như bị điên vậy, tự nhiên quay ra đánh nhau.”- Uyển Khanh đem ly trà nóng đặt xuống bàn.

Vu An Di ngồi bên cạnh im lặng lắng nghe sau đó gật đầu: “Vậy nên tự nhiên cô chạy tới đây tìm tôi là muốn ở nhờ?”

“Đúng vậy, tôi không về đó đâu.”

“Cô sợ cái gì? Họ đánh nhau là chuyện của họ, mắc gì cô phải sợ?”- Vu An Di khó hiểu.

“Tôi không có sợ...”- Cô không có sợ gì cả, cô rất muốn quay lại nhưng mà...

Vu An Di nheo mày, rất nhanh đã hiểu ra: “Cô hy vọng Hạ Dĩ Niên sẽ tìm cô?”

Uyển Khanh gạt mình, trong nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Cô muốn biết trong lòng hắn có cô hay không? Nếu có, thì quan trọng như thế nào? Hay là...

Uyển Khanh lại nhớ tới lúc Triệu Trường Bách kéo tay cô muốn đi khỏi, hắn vẫn đứng yên một chỗ ngay cả một cái quay đầu nhìn theo cũng không có...

Hay là cô thật sự không quan trọng như vậy.

Tim, đột nhiên nhói lên.

Đây chính là tình yêu có phải không? Khi mà bản thân cô ngày càng quan tâm tới suy nghĩ của hắn như vậy. Đạo gần đây cô luôn muốn biết rốt cuộc thì quan hệ giữa bọn họ là gì? Hắn nói cô chưa khẳng định tình cảm của mình vậy hắn đã khẳng định chưa?

Nhưng xui cho Uyển Khanh, Hạ Dĩ Niên vốn dĩ là một người thâm sâu khó lường, cô thậm chí còn không nhìn ra suy nghĩ trong đầu hắn thì làm sao nhìn

ra vị trí của mình trong tim hắn đây? Thái độ của hắn đối với cô lúc nóng lúc lạnh, thay đổi thất thường như thế, mập mờ như thế càng khiến cô thêm đau đầu.

Cảm giác cứ phải chạy đi tìm suy nghĩ của người khác khiến cô mệt mỏi, cô không muốn như vậy. Thế nên lần này cô muốn xem thử rốt cuộc cô có bao nhiêu trọng lượng trong lòng hắn, mất đi rồi hắn có cất công đi tìm lại không.

Vu An Di thờ dãi: “Thôi được rồi, cô cứ ở lại đây đi.”

Uyển Khanh ôm cái gối vào ngực, trong lòng như bị bàn thạch đè lên: “Vu An Di.”

“Hả?”

“Cô nói xem anh ấy có đến không?”

Vu An Di im lặng một lúc sau đó lên tiếng: “Sẽ không.”

Tay của Uyển Khanh hơi run lên, có chút đau lòng ngồi thẳng dậy: “Sao lại chắc chắn như thế?”

Vu An Di khinh thường nhìn cô: “Cô không nghe danh tiếng trước giờ của Hạ Dĩ Niên sao? Bên cạnh anh ta có biết bao hoa thơm cỏ lạ, cô cho rằng mình đủ đặc biệt để anh ta nhớ mãi không quên à? Cô không phải là viên sỏi duy nhất trên bờ biển đâu, đàn ông ấy à là loài động vật không thể tin cậy. Cái gì gọi là tình yêu mỹ mãn tôi vốn không tin vào nó, Uyển Khanh tôi vốn không định nói ra đâu nhưng mà nhân lúc cô vẫn còn chưa lún sâu quá thì mau trôi lên đi kẻo sẽ bị thứ tình cảm này chìm cho nghẹt thở.”

Uyển Khanh cuối đầu, nhất thời không biết nên nói gì.

Cô biết rõ, đây là tình kiếp mà thôi...

Nếu như cô không phải phúc tinh gì đó thì Hạ Dĩ Niên chưa chắc đã nhìn tới cô dù chỉ một lần.

Lý trí của hắn đang bị tình kiếp khống chế, vào một ngày đẹp trời nào đó cô sẽ như Lâm Tiểu Lộ kia, kết quả vẫn không khác gì nhau.

Bản thân Uyển Khanh biết rõ tất cả, trái tim này của cô lại dám đem đi si mê một người đàn ông như Hạ Dĩ Niên chính là một sự mạo hiểm.

Vu An Di nói xong một tràng dài lại thấy Uyển Khanh cả buổi không nói gì liền khó hiểu nhìn sang, kết quả nhìn thấy lại khiến tay chân nàng luống cuống cả lên: “Sao thế, tôi, tôi chỉ nói vậy thôi cũng không đến mức khóc lên vậy chứ?”

Uyển Khanh cắn chặt răng, lặng lẽ rơi nước mắt.

Không biết vì sao trong lòng cô cực kì khổ sở, loại cảm giác này không khác gì đem trái tim của chính mình đi lăng trì.

“Bảo bối, nào ngoan, đừng khóc, trời ạ.”- Vu An Di thiết tình là không nghĩ tới Uyển Khanh lại yếu lòng tới mức này, nàng cũng chỉ muốn thức tỉnh cô thôi, tuyệt đối không ngờ rằng Uyển Khanh sẽ khóc thảm thương như vậy, nhanh miệng an ủi: “Dù hắn không tìm đến đây thì sao chứ, đàn ông thôi mà, cô xinh đẹp thế này bên ngoài có biết bao nhiêu người muốn rước về. Ngoan, không có Hạ Dĩ Niên thì còn có nhiều người khác, anh ta cũng đâu phải là viên sỏi duy nhất trên bờ biển của cô.”

Uyển Khanh im lặng.

“Triệu Trường Bách trong lời cô kể lại tôi thấy rất tốt đấy chứ, ít nhất tôi còn cảm nhận được anh ta quan tâm cô thật lòng. Còn Lâm Tư Phàm kia nữa, tuy rằng đầu óc có chút vấn đề nhỏ nhưng tâm tư lại không quá khó dò, ở cạnh một người như vậy thì sẽ thoải mái hơn không phải sao?”- Vu An Di nói, lại vỗ vỗ lên vai cô.

Uyển Khanh cuối mặt, nước mắt đã ướt cái gối cô ôm trước ngực, thì ra khóc ra được rồi mới cảm thấy thoải mái hơn. Cảm giác nặng nề trong lòng đã vơi đi phần nào, nghe thấy những lời Vu An Di nói thì lắc đầu: “Triệu Trường Bách rất tốt, Lâm Tư Phàm cũng rất tốt, nhưng mà có tốt thế nào đi nữa thì cũng không phải là Hạ Dĩ Niên.”

Vu An Di nghe xong, rõ ràng đáy mắt lướt qua chút kinh ngạc: “Tôi nhớ cách đây không lâu lúc cô gặp Hạ Dĩ Niên còn quay người bỏ chạy cơ mà, sao, sao bây giờ lại trở thành một đứa con gái lụy tình thế này?”

“Tôi cũng không biết.”- Uyển Khanh lí nhí đáp: “Vu An Di, cô nói tôi có phải trúng tà rồi không?”

“Tôi cũng không biết nữa.”- Vu An Di xanh mặt, trong đầu lại nghĩ tới liệu có bao giờ mình cũng giống như Uyển Khanh? Tuy rằng bây giờ rất ghét Lạc Nhân nhưng sau này liệu có khi nào...

Bậy bạ, bậy bạ!

Vu An Di đập mạnh vào đầu mình.

Uyển Khanh khó hiểu: “Cô sao thế Vu An Di?”

Vu An Di mở to mắt, sau đó đứng lên giữ một khoảng cách với Uyển Khanh: “Bệnh yêu có lây không vậy?”

“Bệnh yêu?”- Uyển Khanh nhú mày.

“Không được không được, tôi phải tránh xa người đang yêu ra một chút. Nhà tôi chật chội, phòng khách bên phải cứ dùng thoải mái, ngủ sớm đi, dù gì tôi đảm bảo với cô rằng Hạ Dĩ Niên cũng sẽ không tới đâu, cô ngồi mãi ở sô pha cũng vô dụng thôi.”

“Cô mặc kệ tôi.”

“Cô...”- Vu An Di thở dài: “Được rồi, tôi mặc kệ cô.”

Người đang yêu thật phiền phức...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 58: Chương 57: Em chịu đựng đủ rồi, tiếp theo tới lượt tôi.

Uyển Khanh nhàm chán nhìn vào màn hình điện thoại, đã hơn mười hai giờ rồi. Xem ra hán sẽ thật sự không tìm đến đây.

Ngón tay trượt trên màn hình cảm ứng khẽ run lên, thế nào lại vô thức tìm vào thư viện ảnh mở ra bức ảnh hôm đó đã chụp được. Trong ảnh, người đàn ông cao lớn với góc nghiêng hoàn hảo, gương mặt ấy từ này giờ vẫn luôn lướt qua trong đầu Uyển Khanh không biết bao nhiêu lần.

Có nên quay về không? Cô đang tự hỏi mình, nếu như Hạ Dĩ Niên không đến tìm cô, cô có nên quay lại tìm hán không? Nói là vừa rồi chạy đi hóng gió sau đó trở về?

Nhưng mà hán không cần cô rồi, ngay cả một cuộc gọi cũng không có, cô còn trở về đó làm gì?

Màn đêm thật yên tĩnh...

Tiếng chuông cửa vang lên...

Uyển Khanh khản trương ngẩng đầu, sau một giây liền vui vẻ vô cùng, cô chạy ra mở cửa. Cô thậm chí còn không kịp nhìn qua mắt nhỏ trên cửa, trong lòng hào hứng vô cùng.

Khi nhìn thấy người tới, tâm tư đang bay bổng của Uyển Khanh cũng ngay lập tức rơi xuống.

Là Lạc Nhân...

Lạc Nhân loạng choạng vài bước, Uyển Khanh không kịp né tránh liền bị một lực đè lên làm cô có chút lảo đảo. Mùi rượu xộc vào mũi khiến cô khó chịu cố gắng đẩy Lạc Nhân ra...

“Trời ơi cái gì vậy nè...”- Uyển Khanh khó chịu, cô ghét nhất là người say rượu hơn nữa còn say ra thành bộ dạng này.

Lạc Nhân đã say tới mức không nhìn rõ đường đi, cô cũng không biết làm sao mà anh ta lại bò được tới tận đây.

“Vu An Di, Vu An Di...”

Uyển Khanh nhú mày, tự nhiên lại bị ôm lấy khiến cô có chút không tự nhiên, cô đẩy anh ta ra nhưng căn bản là không đẩy nổi, chỉ đành cất tiếng đánh thức người đang say: “Lạc Nhân anh nhìn cho kỹ, tôi không phải Vu An Di.”

Lạc Nhân hình như nghe được, hơi buông cô ra sau đó nhìn cô một lúc lâu rồi cười toe toét: “Vu An Di...”

Rồi lại lần nữa ôm lấy cô.

Uyển Khanh nghiêng răng, nhìn về phía phòng ngủ hét lên: “Vu An Di trời ạ, mau ra đây giải quyết con sâu rượu này giùm tôi đi.”

Vu An Di từ trong phòng ngủ ngáp ngáp dài chạy ra, trong miệng còn đang lẩm bẩm bất mãn, chỉ mới ngủ được một chút mà bên ngoài sao lại ồn ào như vậy? Lúc ra tới phòng khách, nhìn thấy một cảnh trước mắt khiến nàng quên luôn cả ngủ.

“Chuyện gì vậy?”

“Cô còn hỏi, giúp tôi kéo cái tên này ra mau.”- Uyên Khanh nghiêng răng.

Cuối cùng thì cô và Vu An Di đã liên thủ tách được con sâu rượu kia ra.

Ném Lạc Nhân lên sô pha xong, cả hai cô gái chân yếu tay mềm cũng vã cả mồ hôi hột.

“Này giữa cô và Lạc Nhân xảy ra chuyện gì tôi không cần biết nhưng mà tôi không chịu nổi trong nhà hoặc là bên cạnh có người say rượu đâu.”- Uyên Khanh phẩy phẩy tay, nóng chết đi được: “Hai người là gì cũng được, ném anh ta ra ngoài đường đi.”

“Ném, ném ra đường? Nhưng mà ngoài trời đang mưa...”- Vu An Di nhìn ra cửa sổ, đúng là đang mưa lớn.

Uyên Khanh khó chịu: “Tôi mặc kệ, trong nhà này có tôi thì không có anh ta.”

Người say rượu phiền chết được, chưa kể là hành vi quấy rối chỉ nói đến việc từ người anh ta bốc ra mùi rượu nồng nặc đã khiến Uyên Khanh vô cùng bực xích.

Vu An Di ngẫm nghĩ một lúc: “Nhưng mà cô hai ơi, hình như tôi mới là chủ nhà đó.”

“Cô...”- Uyên Khanh gật đầu, tức tới mức dậm chân đứng lên: “Được lắm Vu An Di, cô thấy sắc quên bạn chứ gì? Được rồi, cô cứ giữ lấy lòng trắc ẩn của mình đi, hai người ở lại đây mây mưa gì tôi mặc kệ, tôi đi là được.”

Vu An Di bị Uyên Khanh nói cho cứng họng, lại chú ý tới cụm từ ‘mây mưa’ kia thì liền mặt nóng tay run thấy cô thật sự định bỏ đi thì nhanh chân chạy tới kéo lại: “Được rồi, cô làm gì phản ứng kích động thế? Chính là vì người tới là anh ấy chứ không phải Hạ Dĩ Niên à?”

“Cô...”

“Được rồi, tôi nghe lời cô, chúng ta ném con sâu rượu kia ra đường.”- Vu An Di hết cách, người đang yêu đúng là phiền phức.

Thế là cả hai cô gái chân yếu tay mềm lại lần nữa liên thủ kéo cả người cao lớn của Lạc Nhân ném ra trước cửa để anh ta tự sinh tự diệt.

Sau khi đóng cánh cửa lại, Uyên Khanh quay sang Vu An Di, giọng cũng dịu đi: “Này, chúng ta như vậy có phải hơi quá đáng không?”

Khi này Lạc Nhân ôm cô là vì nghĩ rằng cô là Vu An Di, anh ta say rượu chạy tới chỗ nào không chạy lại chạy tới nhà của Vu An Di cũng đủ chứng minh trong lòng anh ta có nàng. Vậy mà chỉ vì cô nói vài câu Vu An Di liền đem cái người đàn ông kia ném ra đường, để anh ta tự sinh tự diệt.

Uyên Khanh lại cảm thấy lương tâm không yên.

Vu An Di nghe thấy thế thì cao giọng: “Tổ tông, cô bị tâm thần phân liệt hả? Cô, tôi mặc kệ, tôi không đủ sức vác anh ta vào lần nữa đâu.”

Uyên Khanh bị mắng nhất thời áy náy không biết trả lời thế nào. Dù gì vừa rồi cô quả thật là vì người xuất hiện không phải là người cô mong đợi nên mới gắt gỏng như vậy, chỉ muốn thông qua đó để phát tiết một chút chứ không có ý hại người.

Vu An Di chật lưỡi, thiếu điều muốn chấp tay van xin: “Tôi lạy cô, cô về phòng ngủ ngủ thôi, ngày mai tôi còn phải lên tòa còn rất nhiều chuyện phải xử lý. Cái tên Hạ Dĩ Niên kia chắc chắn sẽ không tới đâu, cô khỏi cần phải đợi, Vu An Di đại luật sư tôi chưa bao giờ đoán sai đâu.”

Uyên Khanh cúi đầu, trái tim lại rơi xuống thêm một bậc...

“Nhưng mà...”

“Shut up!”- Vu An Di ngắt ngang lời cô, đi vòng qua phía sau đẩy Uyên Khanh về phòng khách sau đó đóng cửa lại: “Ngủ đi tổ tông ơi, cô mà còn đợi là trời sẽ sáng đấy.”

...

Sáng ngày hôm sau, lúc Uyên Khanh rời khỏi phòng với hai con mắt thâm quầng liền bị Vu An Di nhìn ra sơ hở, nàng kéo cô đến trước gương hét một tiếng: “Tổ tông, cô thức trắng đêm à?”

Uyên Khanh hơi chạm vào mắt mình, chính vì xuất hiện quầng thâm nên khiến cô trông tiêu tụy hẳn đi.

“Có ngủ một chút.”- Uyên Khanh đơn giản đáp, cô là người cực kì ham ngủ, nói chính xác là nếu một ngày ngủ không đủ chín tiếng thì cô sẽ phát điên lên ngay. Vậy mà hôm qua mưa lớn, sấm vang rền trời, trong lòng Uyên Khanh vô cùng sợ hãi. Kết quả là chỉ biết ngồi rút vào góc tường cho tới rạng sáng mưa tạnh mới thiếp đi được một chút.

Uyên Khanh lại nhớ tới đêm hôm đó, dù cho có sấm lớn cỡ nào thì ở trong ngực người đàn ông đó cô vẫn ngủ rất thoải mái.

Không hề có cảm giác bất an.

Vu An Di ôm trán, hết cách: “Được rồi, dù gì cô cũng không phải đi làm, phần ăn sáng tôi để trong bếp ấy, đói thì vào ăn sau đó muốn ngủ bao lâu thì ngủ. Bây giờ tôi phải lên tòa, có chuyện gì thì gọi cho tôi.”

Uyên Khanh gật đầu.

Vu An Di quay lưng định rời đi thì chợt nhớ ra điều gì đó, nàng quay lại đưa tay ra: “Đưa chìa khóa xe của cô đây, cả ví tiền nữa.”

“Để làm gì?”- Uyên Khanh khó hiểu.

“Tình trạng cô như thế này tôi sợ lát nữa cô lại lấy xe chạy ra đường sẽ rất nguy hiểm, vì vậy đưa chìa khóa xe đây. Còn ví tiền, tôi sợ cô sẽ đi taxi, với trạng thái tinh thần này của cô mà ra đường e là bị đem đi bán còn nói cảm ơn người ta đó.”- Vu An Di rất nghiêm túc, nàng thật khó có thể liên tưởng Uyên Khanh trước mặt nàng bây giờ từng là người bày mưu tính kế qua mặt cả tòa án. Trông cô tiểu tụy thế này nói thật là khác hoàn toàn với bộ dáng tinh táo sắc bén lúc đầu mới gặp.

Uyên Khanh không còn hơi sức đôi co, cô đem chìa khóa và ví tiền cho Vu An Di.

Vu An Di nhận lấy, dặn dò vài câu rồi rời khỏi nhà.

Uyên Khanh thần thờ một lúc sau đó lại nhìn ra cửa sổ, bên ngoài đã tạnh mưa, bầu trời lại thoáng đãng rồi.

Vì sao anh vẫn chưa tới?

...

Sau khi kết thúc phiên tòa đã là gần bốn giờ chiều, hôm nay không biết chánh án làm gì mà suy xét nhiều đến như vậy, Vu An Di cũng căng thẳng đến mức uể oải. Lúc chuẩn bị đi lấy xe liền vô tình nhìn thấy bên kia đường có một đôi nam nữ quần quýt nhau, cô gái rất xinh đẹp hơn nữa còn là minh tinh nổi tiếng, còn người đàn ông...

Vu An Di liếc mắt một cái, vừa mới tối hôm qua còn say be bét vậy mà chiều ngày hôm sau đã đi tìm mỹ nhân mới.

Cô minh tinh nói nhỏ gì đó vào tai Lạc Nhân sau đó e thẹn cúi đầu tựa vào ngực anh, bộ dáng y hệt thiếu nữ đang yêu.

Mà Lạc Nhân cũng không nhìn thấy nàng, trong mắt anh cũng chỉ có cô minh tinh xinh đẹp kia.

Vu An Di hậm hực một tiếng, đem chìa khóa mở cửa xe rồi nhanh chóng rời khỏi cái nơi có không khí ô nhiễm này.

...

“Chủ tịch, đây là phần danh sách những thương hiệu và cá nhân tham gia đấu giá lần này, mời ngài xem qua nếu không có gì thì ký tên vào.”- Hà Duy Tâm đem tập hồ sơ đưa cho Hạ Dĩ Tường.

Hạ Dĩ Tường xem qua xem lại một lúc rồi nhìn sang Hạ Dĩ Niên: “Dĩ Niên, chú có cần xem qua không?”

“Dĩ Niên?”

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên hơi chuyển động: “Có chuyện gì?”

“Anh hỏi chú có cần xem qua danh sách đấu giá này không?”- Hạ Dĩ Tường nhắc lại.

“Không cần, anh tự định đoạt đi.”- Hạ Dĩ Niên thờ dãi.

Hạ Dĩ Tường không nói gì thêm, đặt bút ký tên xuống: “Hà Duy Tâm, phần chụp ảnh của Lôi Ngân Chi thế nào rồi?”

“Rất ổn thỏa, đoạn clip quảng cáo đang được quay, chắc là sáng mai sẽ xong. Còn về phần sân khấu catwalk cũng đã theo ý chủ tịch dàn dựng xong cả rồi, hiện giờ Lily và Lôi Ngân Chi đang chuẩn bị vô cùng nghiêm túc. À chủ tịch, bên phía phóng viên vừa liên hệ muốn phỏng vấn chúng ta, việc này cũng xem như là một hình thức quảng bá có lợi, không biết chủ tịch có muốn nhận lời phỏng vấn của họ không?”- Hà Duy Tâm hỏi, nét mặt vô cùng nghiêm túc.

“Không không không, tôi sẽ không làm mấy chuyện đó đâu, Dĩ Niên, chú đi đi.”- Hạ Dĩ Niên vội vàng phủ bỏ mọi việc, mấy việc lên báo đài này vẫn là nên cho ai đẹp trai hơn thì người đó đảm nhiệm đi. Sau một lúc không thấy Hạ Dĩ Niên đáp trả, Hạ Dĩ Tường hơi cao giọng: “Dĩ Niên?”

“Có chuyện gì?”- Hạ Dĩ Niên nhìn qua.

“Chú là cái máy lặp lại à? Sao mà cả buổi cứ ‘có chuyện gì’ mãi thế hả? Hôm nay sao thế, không tập trung gì cả. Anh đang hỏi chú có muốn nhận lời phỏng vấn của phóng viên không?”- Hạ Dĩ Tường có chút buồn cười, chưa bao giờ anh ấy thẳng em mình mang bộ dáng không tập trung vào công việc như thế, khỏi nghĩ nhiều, dùng cái đầu gối cũng biết là do cô em dâu tương lai khó trị kia gây ra.

Hạ Di Niên hơi tựa ra sau ghế, tâm tình có chút không ổn: “Cho Karen đi đi, cô ấy là thiết kế chính cũng là linh hồn của tác phẩm, muốn phỏng vấn thì tìm cô ấy là hợp nhất.”

Hạ Di Tường gật đầu: “Gần tới ngày lên sàn rồi, thật sự rất mong chờ, không khí tết cũng sắp tới vào dịp này những chiến dịch quảng bá là rất quan trọng. Hà Duy Tâm, tôi giao chuyện này cho cậu, hai người mẫu chính kia tuyệt đối phải hoàn thành tốt nhiệm vụ một chút.”

“Được, tôi biết rồi.”

.....

“Cạn ly!”- Vu An Di ôm ly rượu ngã nhào ra ghế sô pha hô to hô nhỏ: “Uyển Khanh, Giãn Tình tôi nói, hai người mà ngồi nhìn tôi uống mãi tôi sẽ giận thật đấy.”

Âu Giãn Tình nhú mày, giật lấy ly rượu trong tay Vu An Di: “An Di cô đừng uống nữa, đã uống nhiều lắm rồi.”

“Nhiều cái gì, ngày mai tôi không phải ra tòa, lâu lâu phải buông thả một chút, nếu không nhất định tôi sẽ phát điên mất, đưa đây cho tôi.”- Vu An Di bắt mạch nhoài người giật lại ly rượu sau đó uống cạn.

Âu Giãn Tình không can nõi Vu An Di chỉ biết thờ dài nhìn sang Uyển Khanh: “Còn em nữa, đừng có uống quá nhiều, an ninh ở đây không chặt đâu, hai người uống say hết sẽ gặp nguy hiểm đấy.”

“Chị yên tâm, em sẽ không say dễ như vậy.”- Uyển Khanh nhẹ nhàng nói, so với Vu An Di đang nốc rượu điên cuồng bên cạnh thì cô lặng lẽ hơn, cả buổi Uyển Khanh cũng chỉ im lặng như không khí ngồi uống rượu một góc.

“Em còn nói, nhìn em bây giờ chị chắc chắn là đã say rồi.”- Âu Giãn Tình không thể hiểu nổi, hai cô gái bình thường lý trí là thế hôm nay lại kéo đến quán bar chỗ nàng để uống rượu quên trời quên đất. Nàng rất muốn hỏi cả hai đã gặp chuyện gì nhưng chỉ sợ làm bùng phát chuyện không vui khiến cả hai lại uống nhiều hơn nữa.

Uyển Khanh hơi khép mí mắt: “Chị Giãn Tình, em hiểu rồi.”

Câu nói không đầu không đuôi của Uyển Khanh khiến Âu Giãn Tình khó hiểu.

“Hiểu? Hiểu gì?”

“Cảm giác của chị.”- Uyển Khanh mở mắt: “Chờ đợi một ai đó, thật sự quá mệt mỏi, đến lúc phải đối diện với hiện thực khốc liệt. Bắt đầu nhận ra, mình chẳng là gì trong trái tim người ta.”

Âu Giãn Tình im lặng.

Uyển Khanh cũng im lặng.

Lúc trước cô từng nhìn thấy Âu Giãn Tình đau khổ chỉ vì không thể gặp được Hạ Di Niên, chỉ vì không thể gọi điện thoại cho hắn mà nàng đã suýt tự tử mấy lần. Lúc đó Uyển Khanh chỉ nghĩ sao một con người lại có thể vì người khác mà mù quáng như vậy, cô cảm thấy Âu Giãn Tình thật ngốc thật lụy tình. Cho tới bây giờ, thật trở trêu là chính cô cũng rơi vào hoàn cảnh tương tự. Tuy rằng Uyển Khanh không đến mức có suy nghĩ tìm cái chết nhưng thật sự cảm giác hiện giờ của cô so với chết còn đau khổ hơn nhiều.

“Uyển Khanh, nói chị biết, em chờ đợi ai?”

Uyển Khanh nhìn chăm chăm vào ly rượu trong tay, chất lỏng màu vàng trong đó đung đưa trong mắt cô càng thêm lung linh: “Một người không có tình cảm.”

Xoảng... ly rượu trong tay Âu Giãn Tình rơi xuống sàn, nàng như đã ngẫm hiểu được điều gì đó, cả buổi cũng không biết nên nói gì.

Lúc này một nhân viên phục vụ đi đến: “Chị Giãn Tình, vị khách ở phòng 107 đã gọi chị hơn mười lăm phút rồi.”

“Cho người dọn những mảnh vỡ này đi.”- Âu Giãn Tình gật đầu, chỉ vào mảnh vỡ của ly rượu dưới đất sau đó đứng lên: “Hai người uống ít thôi, tuy chỗ này là địa bàn của tôi nhưng tôi cũng không quản lý được hết đâu, hai cô gái say be bét thế nào cũng không tốt.”

“Được rồi, em biết rồi. Chị đi đi, Vu An Di say là đủ, em không say đâu đừng có lo.”- Uyển Khanh thờ dài.

Âu Giãn Tình hét cách, trong lòng vẫn còn nhiều nghi vấn nhưng bây giờ lại không tiện truy hỏi đành dặn dò thêm vài câu rồi thờ dài rời khỏi.

Âu Giãn Tình vừa rời đi, con sâu rượu Vu An Di này giờ điên cuồng nốc rượu cùng lê sang cạnh Uyển Khanh, ôm lấy cánh tay cô nức nở: “Đàn ông trên đời đều như nhau, một lũ bản bản bản chết được. Một người đàn ông có nhiều phụ nữ bên cạnh thì gọi là hào hoa người phụ nữ có nhiều đàn ông vây quanh thì bị chỉ trích là lăng lo. Cuộc sống là thế đạo gì thế này? Đúng là không công bằng, một chút cũng không công bằng.”

“Thật ra con người anh ta cũng không tệ, tôi ban đầu cũng không có ghét anh ta đâu. Đều tại anh ta, đồ hoa hoa công tử, một nụ hôn của anh cho đi không đáng chút xíu nào, tôi chỉ cảm thấy dơ môi mình mà thôi. Uyển Khanh cô nói xem đàn ông có phải rất đáng giận không, cả đời này tôi tình nguyện

không lấy chồng, một mình như vậy có khi còn tốt hơn.”

Những lời Vu An Di nói bên tai cô, Uyển Khanh đều nghe rõ. Có điều cô không trả lời, đem ly rượu trong tay một hơi uống sạch sau đó tiếp tục rót thêm ly nữa.

Vu An Di đã say, giọng nói có chút nhòe đi: “Uyển Khanh.”

“Hả?”

“Cô nói xem, yêu một người có phải rất mệt không?”

Uyển Khanh hơi cười: “Ừ, rất mệt.”

“Vậy cô nói xem, khi mà người ta mệt như vậy thì nên làm gì?”

Uyển Khanh im lặng mất vài giây, tầm nhìn cũng không còn tiêu cự, một lúc sau khẽ lên tiếng: “Buông tay thôi.”

Vu An Di lắc đầu: “Tôi đâu có nắm anh ta bao giờ đâu mà phải buông tay, người nên buông tay là cô đó, Uyển Khanh...”

Khoảnh khắc người ta rơi vào trạng thái tận cùng của đau thương, tận cùng của tuyệt vọng, ắt sẽ sinh ra tâm lý chán nản và muốn buông tay.

Uyển Khanh cảm thấy mình bây giờ chính là như vậy.

Cô ngừng đầu uống cạn ly rượu lần nữa, lúc đặt ly xuống bàn, giọng nói rất dứt khoát: “Đúng, là tôi.”

“Cậu hai, có cần qua đó không?”- Khải Ca hơi cúi người hỏi nhỏ.

Hạ Dĩ Niên ngồi ở một góc khuất, chậm rãi quan sát tình hình bên kia, lúc lâu sau lạnh nhạt lên tiếng: “Không cần.”

Khải Ca không nói gì thêm.

Vị trí này của hắn không quá xa so với chỗ ngồi của Uyển Khanh, tiếng nhạc và ánh đèn chớp nháy kia cũng không thể cản trở tầm nhìn của hắn. Hắn nhìn thấy rất rõ ràng từng biểu cảm của cô...

Nhưng cho dù nhìn thấy thì sao? Trên gương mặt cô hôm nay vốn dĩ không có biểu cảm.

Uyển Khanh ăn mặc rất tùy hứng, áo sơ mi xanh lam cùng với chiếc quần bó dài, mái tóc được xõa xuống như một thác nước ôn tuyền, khi có một cơn gió nhẹ thổi qua, mái tóc đó nhẹ nhàng lay động trong không trung, lay động cả vào tâm hồn của hắn. Ngày hôm nay Uyển Khanh rất yên lặng ngồi một chỗ, cô không như lần trước điên cuồng phóng túng, có điều sự yên lặng này của cô lại khiến hắn không an tâm.

Một tay chống lên bàn, tay còn lại chậm rãi đưa ly rượu, ánh mắt có vẻ hồ hởi lại như đang suy tư điều gì. Uyển Khanh hoàn toàn tách biệt với sự sôi động xung quanh, chỉ ngồi ở đó liền trở thành phong cảnh đẹp nhất trong mắt hắn.

Cô xinh đẹp như vậy, khác biệt như vậy đương nhiên sẽ dẫn dụ không ít một số kẻ không biết điều chạy tới bắt chuyện. Xung quanh Uyển Khanh hiện giờ đã xuất hiện hai thanh niên trẻ đang nhiệt tình chào hỏi, cô cũng không thể hiện biểu cảm gì, giống như làm lơ sự xuất hiện của họ.

Một người đưa tay chạm vào mặt cô liền bị cô nhú mày không vui hất tay ra.

Có vẻ như không chịu được sự làm phiền của hai người kia, Uyển Khanh đứng lên kéo tay Vu An Di định rời đi thì bước chân có chút lảo đảo không vững ngã lại xuống ghế.

Hạ Dĩ Niên chau mày đứng lên đi về phía đó.

Nhưng bước chân hắn khựng lại vì sự xuất hiện của Lâm Tư Phàm.

Lâm Tư Phàm và Lạc Nhân cùng lúc chạy tới nơi, nói vài câu rồi đem hai thanh niên kia đuổi đi chỗ khác sau đó tiến hành áp giải hai cô gái say rượu kia ra khỏi quán.

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên nhìn theo, ngày càng tối đi.

“Bà cô của tôi, uống say nữa rồi, anh mà không đến kịp thì em bị hai tên vừa rồi ăn sạch rồi.”- Lâm Tư Phàm đỡ lấy cơ thể của Uyển Khanh, lau bàu vài tiếng.

Uyển Khanh nhú mày đẩy anh ra: “Tránh ra.”

Cô đi được vài bước thì suýt chút nữa té nhào, Lâm Tư Phàm hú vía chạy lên đỡ lấy: “Làm ơn đi, say đến thế này rồi còn ngoan cố, anh đưa em về.”

“Không cần, tránh ra.”- Uyển Khanh lúc say rượu tính tình đặc biệt khó hầu hạ, có lẽ cô cũng không biết điều này nhưng Lâm Tư Phàm thì biết rõ bởi vì

lần trước anh đã ném trái một lần rồi.

Bây giờ nhớ lại, cả đời Lâm Tư Phàm anh chưa bao giờ nghĩ tới hóa ra phụ nữ lúc say rượu còn đáng sợ hơn cả đàn ông.

Lâm Tư Phàm dùng sức giữ lấy Uyển Khanh, cô cũng không chống cự nổi, hai mắt lờ mờ khép lại. Khó khăn lắm mới tới được chiếc xe của mình, vừa định mở cửa đã bị một cánh tay chặn lấy. Lâm Tư Phàm nhìn lên, suýt chút nữa đã cắn trúng phải lưỡi của mình.

“Anh họ...”

“Anh đưa cô ấy về.”- Tầm mắt Hạ Dĩ Niên rơi trên gương mặt của Uyển Khanh, hần giờ tay định kéo cô về phía mình.

Lâm Tư Phàm nhanh chóng lui ra sau mấy bước: “Không được anh họ, em phải đưa cô ấy về.”

Hạ Dĩ Niên chau mày, thu tay lại không nói gì.

Lâm Tư Phàm liếc cảnh giác được nguy hiểm, cười hi hi giải thích: “Ý em là anh trăm công ngàn việc, mấy chuyện này để em làm là được.”

“Giao cô ấy cho anh.”- Hần chau mày

“Anh họ...”

“Buông ra!”

Lâm Tư Phàm khó xử, sau một giây lầy hết can đảm ra: “Anh họ, anh hiểu rõ toàn bộ mọi chuyện hơn ai hết, nếu vậy anh cũng biết anh không nên dây dưa gì thêm với Uyển Khanh mới là lựa chọn tốt nhất. Anh như vậy là đang tự hại mình còn hại luôn cả cô ấy, đừng tưởng em không nhìn ra gần đây ma tính trong người anh đã bắt đầu mất khống chế, anh bây giờ nên tìm là Phương Tinh chứ không phải Uyển Khanh.”

“Chuyện của anh, không cần em xen vào.”

“Anh...”- Lâm Tư Phàm quả thật là kêu trời không thâu: “Anh không thể ích kỷ như vậy được, nếu thật sự quan tâm cô ấy thì nên cho cô ấy lựa chọn như vậy mới công bằng.”

“Cô ấy không thể lựa chọn.”- Hạ Dĩ Niên đã bắt đầu mất kiên nhẫn.

Lâm Tư Phàm thở dài: “Là vì anh sợ giữa ở lại và ra đi cô ấy sẽ chọn ra đi chứ gì? Anh như vậy không được, là quá ích kỷ, đó cũng không phải tình yêu gì. Sự ích kỷ này của anh chỉ dẫn đến những chuyện không thể cứu vãn anh có biết không?”

“Em rất quan tâm Khanh nhỉ?”- Ngữ khí của hắn trở nên lạnh lẽo.

Trước sau gì cũng chết, chi bằng chết cho xứng đáng một chút. Lâm Tư Phàm ngẩng cao đầu, rất anh hùng trả lời: “Phải, em thích Uyển Khanh, cô ấy là bà xã nhỏ của em mà. Vì vậy anh họ, nếu anh yêu cô ấy thì hãy cho cô ấy lựa chọn giữa ở lại và ra đi, còn nếu anh không yêu cô ấy thì em nhất định sẽ theo đuổi cô ấy tới cùng. Anh cũng biết, đứa em trai này của anh tuy rằng bình thường không được nghiêm túc cho lắm nhưng hôm nay thái độ này của em là muốn nói cho anh biết em đối với Uyển Khanh là nghiêm túc, cực kỳ nghiêm túc.”

Hạ Dĩ Niên chau mày, sắc mặt ngày càng trầm xuống: “Em đừng quên bản thân em cũng là ma cà rồng.”

“Đúng, em chưa bao giờ quên, nhưng nếu sau này ma tính của em bộc phát em sẽ cho cô ấy lựa chọn, em sẽ không ích kỷ như anh mà tổn thương cô ấy. Anh có thể cùng với Uyển Khanh, nhưng tiền đề là cô ấy phải chấp nhận ở bên cạnh anh chịu khổ.”- Lâm Tư Phàm hơi nhìn xuống cô gái ở trong ngực mình: “Em đưa cô ấy về.”

Sau đó quay người mở cửa xe đem Uyển Khanh ngồi vào ghế phụ rồi lên xe chạy đi mất.

Khải Ca bước lên, nhìn theo hướng chiếc xe kia: “Cậu hai, vậy...”

“Tôi tự lái xe về, cậu về trước đi.”- Hạ Dĩ Niên cũng lên xe, chạy đi.

Kính chắn gió phản chiếu đôi mắt đen âm u như vực sâu không đáy của Hạ Dĩ Niên, ánh đèn bên ngoài hoàn toàn không thể tô thêm chút ánh sáng cho đôi mắt ấy. Hiện giờ trong lòng hắn vô cùng phiền muộn, những lời Lâm Tư Phàm nói không hề sai, nhưng hắn lại không dễ gì chấp nhận.

Trong lòng thật sự rất mâu thuẫn, tại sao đối với Khanh nhi hắn càng muốn yêu thương cô thì càng phải rời xa cô. Loại tình cảm này của hắn chính là lý do ép buộc hắn phải cho cô lựa chọn, đây chính là một cảm giác cực kỳ tồi tệ.

Nếu cô lựa chọn ra đi thì sao? Hắn nhất định sẽ không thể chấp nhận được lựa chọn này. Nếu cô lựa chọn cùng hắn chịu khổ thì sao? Hắn càng không đành lòng nhìn để cô chịu thiệt thòi.

Càng nghĩ tới càng kích động.

Bàn tay nắm chặt lấy vô lăng, sau một giây đột ngột chuyển hướng phóng nhanh về phía ngược lại.

Rất nhanh đã nhìn thấy xe của Lâm Tư Phàm phía trước, Hạ Dĩ Niên tăng ga dứt khoát vượt lên trên chắn ngay phía trước.

Lâm Tư Phàm rõ ràng cũng không thể lường trước được liền phanh gấp tạo nên một tiếng ‘két’ chói tai. Anh chỉ nhìn thấy anh họ xuống xe đi thẳng đến ghế lái phụ mở cửa ra bế lấy cả cơ thể mềm oặt của Uyển Khanh quay đi.

“Anh họ...”- Lâm Tư Phàm nhanh chóng xuống xe, không phản ứng kịp, phong cách làm việc này vốn đâu phải của anh họ anh: “Anh họ, anh làm gì vậy?”

Hạ Dĩ Niên đem Uyển Khanh để vào xe mình sau đó đóng cửa, không nói lời nào lên xe chạy đi mất.

Sau khi nhập mật khẩu vào nhà, Hạ Dĩ Niên đem cửa đóng lại thật mạnh, đem cả cơ thể nhỏ bé của Uyển Khanh áp sát lên ván cửa cúi đầu hôn lên môi cô. Đầu lưỡi ở trên môi cô không ngừng dò xét.

Uyển Khanh nhú mảy, từng trận tê tê ngứa ngứa trên môi truyền tới khiến cô tỉnh táo phần nào, cô mở mắt, trong nhất thời khó mà thích ứng kịp.

Là hán sao?

Hạ Dĩ Niên, là anh sao?

Nụ hôn này đầy tính công kích, ngày càng mãnh liệt, ngày càng không thể thỏa mãn.

Bàn tay nhỏ của Uyển Khanh chống trước ngực Hạ Dĩ Niên, cô nhắm mắt lại chủ động phối hợp theo nhịp độ của hán. Sự chủ động này của cô khiến đáy lòng Hạ Dĩ Niên như nở hoa, ngày càng kịch liệt, bàn tay cũng dần tìm tòi trên cơ thể cô.

Bàn tay đang đặt trên ngực hán của cô bị hán kéo lấy vòng qua cổ hán, khoảng cách của hai người càng thu hẹp hơn.

Một lúc lâu sau, khẽ buông tha cho đôi môi căng mọng đã sưng đỏ của cô. Hạ Dĩ Niên tựa vào trán cô, ánh mắt mang theo một tia nhìn phức tạp...

Hơi thở của Uyển Khanh hỗn loạn, mà hơi thở của hán cũng chẳng khá hơn là bao.

Nhất định là cô say rồi, chẳng phải hán không cần cô nữa sao? Người ở trước mặt có phải Hạ Dĩ Niên không?

Uyển Khanh ngậy ngốc nhìn hán...

Hán mắt này của cô khiến trái tim hán co rút lại, một cảm giác không nở vô cùng. Bàn tay thô ráp của hán chạm nhẹ vào gương mặt cô, đầu mảy hơi nhú lại: “Khanh nhi, tôi đã sai sao?”

Cô không hiểu, càng không đủ tỉnh táo để hiểu được câu này của hán.

Hạ Dĩ Niên thấp giọng: “Khanh nhi, em chịu đựng đủ rồi.”- Hán ôm lấy cô, gương mặt say mê vùi vào mái tóc mềm mại, tham lam hít vào hương thơm dễ chịu kia, tâm tình cũng dần bình tĩnh hơn, hán khẽ thở dài: “Tiếp theo tới lượt tôi.”

Hương thơm trên người Uyển Khanh không phải nước hoa, nó đơn thuần là một loại mùi rất đặc trưng của phụ nữ, mỗi người mỗi khác, không phải ai cũng giống nhau. Chỉ là loại hương thơm trên người cô khiến hán cảm thấy ổn định hơn cũng khiến hán thoải mái hơn, cảm giác này thật sự dễ chịu.

Nếu có thể, hán thật sự muốn ôm cô như thế này cho tới ngày tận thế.

Hạ Dĩ Niên ôm cô rất lâu, Uyển Khanh không biết đã qua bao lâu, chỉ là không gian yên tĩnh chung quanh khiến tim cô đập liên hồi.

Vào lúc này, Hạ Dĩ Niên buông cô ra.

“Ngủ sớm đi, nơi này là nhà của em, về sau không cần phải rời khỏi.”- Hạ Dĩ Niên chạm nhẹ vào làn da non mềm trên mặt Uyển Khanh, có chút lưu luyến sau đó vẫn lướt qua cô định rời khỏi.

Uyển Khanh lúc này phản ứng rất nhanh nhạy, cô xoay người từ phía sau ôm lấy hán.

Cái ôm này của Uyển Khanh không có chút sức lực, Hạ Dĩ Niên hoàn toàn có thể đẩy cô ra. Nhưng hán không muốn, cảm giác mềm mại trên lưng khiến hán có chút hường thụ.

“Hạ Dĩ Niên, anh đừng đi...”- Giọng nói của cô giống như con mèo nhỏ đang hoảng sợ cùng bất lực: “Hôm nay không có mưa, cũng không có sấm sét, chỉ là... anh đừng đi, có được không?”

Sự yếu ớt này của cô, lời khẩn cầu này của cô vô tình lại đánh trúng trái tim của hán.

Hạ Dĩ Niên quay lại, ôm lấy cô: “Được, tôi không đi.”

Thời gian từng giờ một đều trôi qua, một ngày mới lại hiện hữu. Lúc bị ánh sáng bên ngoài làm cho tỉnh lại, Uyển Khanh vô thức lại nhìn xung quanh tìm

kiếm hình bóng của hấn.

Vị trí bên cạnh đã trống không, vô cùng gọn gàng cứ như đêm qua hấn không hề ở lại.

Là giấc mơ sao? Nếu là mơ thì sao cô lại ở đây? Đêm qua đúng là Hạ Dĩ Niên đưa cô về có phải không?

Điện thoại đầu giường reo lên, Uyển Khanh uể oải nhận lấy.

Giọng Lâm Tư Phàm tràn đầy vui vẻ vang lên: “Bà xã nhỏ à, đầu em vẫn còn đau phải không? Có muốn ăn gì không? Anh mang tới hay là chúng ta ra nhà hàng ăn, gần đây có một nhà hàng mới khai trương đây.”

Uyển Khanh đi xuống giường, bước vào nhà vệ sinh vịn nước rửa mặt: “Tới nhà hàng ăn đi.”

“Được vậy mười phút nữa anh qua đón em.”

Lúc xe của Lâm Tư Phàm chạy tới, Uyển Khanh đã đứng trước cửa nhà. Cô mở cửa ngồi vào, xe nhanh chóng đã rời khỏi.

“Lâm Tư Phàm, hôm qua...”

“Hôm qua ấy à, ha ha, em uống say tới mức không biết trời trăng gì ấy chứ, anh vất vả lắm mới đưa em về được đây.”- Lâm Tư Phàm rất hùng hồn nói.

Uyển Khanh nhú mày: “Anh đưa tôi về?”

“Đúng vậy, ngoài anh ra thì còn ai tốt như vậy nữa?”- Lâm Tư Phàm lườm cô: “cũng may là em chưa say đến hồ đồ mà quên luôn mật khẩu nhà đây, thiệt là, sau này đừng có uống rượu nữa.”

Uyển Khanh không nói gì thêm.

Xem ra thật sự chỉ là mơ mà thôi, làm gì có chuyện hấn sẽ đưa cô về hơn nữa còn dịu dàng như vậy.

Uyển Khanh cười tự giễu: “Cảm ơn anh.”

Lâm Tư Phàm gật đầu: “Khách sáo thế.”

Nam mô a di đà phật, anh không cố tình nói dối cũng không muốn lừa gạt bà xã nhỏ đâu. Nhưng mà sáng nay anh nhận được điện thoại, trong điện thoại anh họ đã ra lệnh rất kỹ càng bảo anh phải nói như vậy, anh không còn cách nào khác.

Có điều khi nhìn ra được sự thất vọng của Uyển Khanh, tâm tư Lâm Tư Phàm lại sinh ra chút áy náy.

Lâm Tư Phàm dẫn cô tới nhà hàng vừa mới khai trương, nơi này nhìn có vẻ rất bề thế sang trọng. Anh nói đây là một chuỗi nhà hàng của người bạn anh, hôm nay đến đây ăn sẽ được giảm giá. Đặc biệt hôm nay là ngày đầu tiên khai trương nên đến ăn sẽ nhận được chế độ hậu đãi đặc biệt.

Quả nhiên là nơi sang trọng, vừa bước vào liền được đội ngũ nhân viên tiếp đãi nhiệt tình. Khách hàng bên trong đều là người giàu có, thân phận không hề tầm thường. Uyển Khanh cũng không lấy làm lạ, chắc đây là một chiêu thức PR cho nhà hàng.

Nhưng mà...

Cô lại nhìn thấy Hạ Dĩ Niên.

Uyển Khanh nhất thời không dám chớp mắt, cô bước tới vài bước nhìn chăm chú về phía một vị trí cạnh cửa sổ phía xa.

Lần này không phải là mơ chứ? Chắc chắn không phải mơ.

Nhưng xuất hiện cùng với Hạ Dĩ Niên còn có Lily, cô ta đang nói gì đó với hấn sau đó che miệng cười, hấn cũng nói lại gì đó, khóe môi khẽ nâng lên. Bộ dáng của hai người thân mật là thế, đập vào mắt Uyển Khanh lại khiến cô khó chịu vô cùng.

Hấn ngồi ở đó, phong thái vẫn cao ngạo như cũ có điều hôm nay lại có vẻ tùy hứng hơn, một tay gác lên thành ghế phía sau Lily, đôi chân dài thẳng tắp vắt chéo vào nhau. Từ góc độ của Uyển Khanh nhìn tới thật sự giống như Hạ Dĩ Niên ôm ôm Lily vào lòng ngực vậy.

Lâm Tư Phàm đứng bên cạnh cũng phát hiện điểm bất thường của Uyển Khanh, anh nường theo tầm mắt nhìn sang phía Hạ Dĩ Niên sau đó thờ dài.

Xem ra cũng chỉ có thể thuận nước đẩy thuyền một phen thôi.

Lúc Uyển Khanh còn chưa biết nên làm gì đã bị Lâm Tư Phàm kéo tay đi một mạch tới trước mặt Hạ Dĩ Niên.

Hạ Dĩ Niên nâng tầm mắt, đầu tiên là nhìn Lâm Tư Phàm sau đó dừng lại trên người Uyển Khanh.

Mà cô chỉ cúi gầm mặt, ngay cả dũng khí nhìn hấn cũng không có.

“Anh họ, trùng hợp quá, cùng với người đẹp dùng cơm sao?”- Lâm Tư Phàm thoải mái chào hỏi, nụ cười trên môi vô cùng tự nhiên.

“Thật trùng hợp.”- Hạ Dĩ Niên khẽ nói, chỉ có ba chữ nhưng lời nói rất có sức mạnh.

Lily bên cạnh vừa nhìn thấy Uyển Khanh xuất hiện liền không vui nhưng khi tình ý phát hiện ra Lâm Tư Phàm đang nắm tay cô thì cũng không dám biểu hiện gì ra mặt. Dù gì Lâm Tư Phàm cũng là em họ của Hạ Dĩ Niên, bản lĩnh cũng không thể xem thường. Lily mỉm cười ngọt ngào: “Chào anh Lâm thiếu, quả là trăm nghe không bằng mắt thấy. Tôi là Lily, rất vui được gặp anh.”

“Chào cô, người ta nói Lily là đóa hoa xinh đẹp nhất trên sa mạc quả thật không sai, cô rất xinh đẹp.”- Lâm Tư Phàm cười, bắt tay với Lily.

Lily được khen, hơn nữa người khen còn là Lâm Tư Phàm liền ngượng ngùng đỏ mặt cười nhẹ.

Lâm Tư Phàm quay sang Hạ Dĩ Niên: “Anh họ, không ngại ngồi cùng chứ?”

Uyển Khanh kinh ngạc nhìn sang Lâm Tư Phàm, âm thầm kéo tay anh một cái nhưng hình như không để ý tới cô cho lắm.

Hạ Dĩ Niên thu hết sự căng thẳng của cô vào mắt, thản nhiên trả lời: “Đều là người nhà, ăn chung một nhà hàng mà ngồi riêng bàn thì không hay lắm. Cùng ngồi xuống ăn một bữa đi.”

Lâm Tư Phàm nghe xong thoải mái cười lớn, rất lịch sự giúp Uyển Khanh kéo ghế ra sau đó ngồi xuống cạnh cô.

Không khí bốn người lại có phần gượng gạo.

“Lily, em có vẻ không được thoải mái sao?”- Hạ Dĩ Niên lên tiếng.

Lily lắc đầu: “Không có, em làm gì lại không thoải mái.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu, sau đó lại nhìn sang Uyển Khanh: “Còn em?”

Tận sâu trong trái tim của Uyển Khanh lướt qua một tia bất thường, ngay sau đó cô hơi cười nhẹ, cố gắng làm cho giọng điệu trở nên bình tĩnh: “Không có.”

“Lily Uyển Khanh tôi biết hai người trước đây có xích mích, không cần biết lý do là gì. Hai người một người là thiết kế chính một người là người mẫu chính, tôi không hy vọng nội bộ xảy ra lục đục, hiểu ý tôi chứ?”

Uyển Khanh ngẩng đầu, trong lòng chợt lạnh đi.

Đây là lần đầu tiên Hạ Dĩ Niên gọi tên cô.

Không phải Khanh nhi, mà là Uyển Khanh.

Giống như có một điều gì đó đang âm thầm lặng lẽ thay đổi, dần dần trở nên xa cách.

Lily nghe thấy những lời này, chỉ biết nặn ra một nụ cười giả tạo nhìn Uyển Khanh: “Nào có, hiểu lầm giữa phụ nữ chỉ là chuyện nhỏ thôi không phải sao? Thật ra thì mọi chuyện đều có thể hóa giải, em cũng không để trong lòng, có đúng không Lôi tiểu thư?”

Uyển Khanh nắm chặt tay, cố gắng giữ bản thân bình tĩnh lại. ‘Em cũng không để trong lòng’ nói ra nhẹ nhàng như vậy chẳng khác nào đang ngăm mắng cô là người nhỏ nhen còn cô ta thì cao thượng không chấp tiểu nhân?

Uyển Khanh mỉm cười: “Đúng vậy, tất cả mọi chuyện đều có thể hóa giải.”

Nụ cười trên môi Lily dần trở nên gượng gạo.

Lâm Tư Phàm ở bên cạnh rất nhạy bén phát hiện hai người phụ nữ này đang ngăm tranh đấu lẫn nhau, không khỏi cảm thấy có chút sợ hãi. Lần trước chứng kiến một màn ẩu đả so với phim hành động Mỹ còn gây chấn hơn, lần này có khi nào lại chuyển cảnh từ nhà vệ sinh sang nhà hàng hay không?

Cũng may mắn, bầu không khí căng thẳng này đã được hóa giải khi mà nhân viên phục vụ đem đồ ăn dọn lên.

Mọi người bắt đầu dùng bữa, chỉ có Uyển Khanh mới biết bữa ăn này khó nuốt cỡ nào.

“Cậu hai anh nói xem, ý tưởng cho đoạn clip quảng bá em nghĩ ra có ổn không?”- Lily háo hức quay sang Hạ Dĩ Niên tiếp tục đề tài vừa rồi bọn họ còn đang nói dở.

“Rất ổn.”- Hạ Dĩ Niên dùng dao cắt miếng bít tết trên đĩa sau đó đột nhiên nhìn sang Uyển Khanh: “Uyển Khanh em có muốn tham gia quay clip không?”

Uyển Khanh cắn môi, một tiếng gọi này của hắn cứ mỗi lần nghe thấy là cô lại vô cùng khó chịu. Tim, cứ thất lại.

Hóa ra một danh xưng đơn thuần cũng có thể ảnh hưởng tới cô.

Uyển Khanh ngẩng đầu, đôi mắt xinh đẹp nhìn thẳng về phía hắn: “Thật ngại quá tôi không phải diễn viên chuyên nghiệp, những chuyện như quay clip vẫn là không thích hợp tham gia.”

Lâm Tư Phàm gật đầu, đem ly nước lọc uống một ngụm rồi nói: “Đúng thế, Uyển Khanh gần đây sức khỏe thật kém, nên dành thời gian để nghỉ ngơi hơn mới đúng.”

“Trong người không khỏe sao?”- Hạ Dĩ Niên khẽ nhíu mày.

Kết quả kiểm tra tim rất bình thường, nhưng lúc này lại đau nhói khó tả vậy có tính là bệnh không?

“Không sao, một chút bệnh vặt, không phiền cậu hai quan tâm.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Được, vậy Lily cứ quay đoạn clip kia khi nào xong rồi thì gửi sang cho tôi.”

“Dạ.”- Lily cười: “Cậu hai, bối cảnh của đoạn clip được dựng ở Dubai đấy, anh có muốn đích thân cùng em tới đó để giám sát không? Dù gì thì có người đi theo chỉ đạo em sẽ làm tốt hơn nữa.”

“Ý em nói nếu tôi không đi cùng em sẽ làm không tốt?”- Hạ Dĩ Niên cười nhẹ.

“Ây da, người ta không có ý đó mà.”- Lily thẹn thùng lay lay người hắn.

Lâm Tư Phàm xen vào: “Anh họ, em thấy Lily nói cũng đúng, đi chuyến này xem như là nghỉ ngơi luôn. Thời gian này anh đã mệt mỏi quá rồi.”

“Nếu em muốn tốt cho anh thì tốt nhất theo anh về Hoàng Thịnh làm việc, đừng suốt ngày lông bông ngoài đường làm những việc vô bổ kia.”- Hạ Dĩ Niên điều chỉnh tư thế, khoe môi nghiêm nghị khẽ nâng lên.

Lâm Tư Phàm nghe xong, sắc mặt lập tức biến đổi trở nên sợ hãi: “Cái gì là những việc vô bổ, em là đang bồi dưỡng kỹ năng tình cảm của mình để sau này đem về phục vụ bà xã nhỏ đây, bà xã nhỏ em nói có đúng không?”

Uyển Khanh chỉ muốn ngồi yên một bên, nhưng bị Lâm Tư Phàm kéo theo vào cuộc, cô tức đến đỏ mặt âm thầm giẫm lên chân anh một cái: “Không biết xấu hổ!”

Lâm Tư Phàm bị giẫm chân, đau đến xanh mặt nhưng vẫn cười cười: “Đâu có, anh biết xấu hổ đấy chứ, nhất là lúc em nhìn thấy cơ thể nude của anh đấy, người ta xấu hổ muốn chết.”

Lâm Tư Phàm nói rồi, còn cố tình đỏ mặt.

Lily kinh ngạc mở to mắt nhìn hai người.

Hạ Dĩ Niên hơi nhíu mày, sắc bén đánh giá Uyển Khanh.

Mà Uyển Khanh cũng gượng gạo, mấy chuyện này đâu thể tùy tiện đem ra nói. Người ngoài nghe vào không biết sẽ nghĩ rằng cô là sắc nữ đã lên nhìn cơ thể của mỹ nam mất. Lâm Tư Phàm ở bên cạnh huyền thuyên mãi không ngừng, Uyển Khanh vì muốn chặn cái mồm anh lại nên ghim luôn miếng bít tết trong đĩa mình nhét vào miệng anh.

Lâm Tư Phàm đột nhiên ngậm phải một miếng thịt lớn, suýt chút nữa thì mắc nghẹn, giành cả thời gian sau đó để nhai miếng thịt một cách khó khăn.

Uyển Khanh đứng lên: “Thật xin lỗi, tôi đi toilet một chút.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 59: Chương 58: Tôi sẽ không tìm em nữa

Vặn vòi nước hết cỡ, Uyển Khanh cố gắng dùng dòng nước lạnh kia để khiến mình tỉnh táo trở lại. Cô không được mất bình tĩnh càng không có lý do gì để mất bình tĩnh, bữa cơm này thực tế là một trận chiến đối với cô. Nhưng mà cảm giác này là ghen sao?

Ghen chính là sợ mất đi những thứ mà bản thân tin rằng thứ đó thuộc về mình. Nhưng mà, Uyển Khanh hiểu rõ người đàn ông đó chưa bao giờ thuộc về cô cả. Cô lấy tư cách gì để ghen đây? Vu An Di nói rất đúng, bên cạnh hắn có biết bao nhiêu hoa thơm cỏ lạ, và Uyển Khanh cô cũng không phải là viên sỏi duy nhất trên một bờ biển.

Rốt cuộc là tại sao? Rõ ràng hẳn đối với cô như vậy mà cô lại yêu hẳn trong khi những người khác đối với cô rất tốt thì cô lại không thể có chút cảm giác nào? Uyển Khanh không khỏi tự giễu bản thân, đây chính là sở thích tự ngược đãi của tình yêu sao?

Cái cảm giác này khiến Uyển Khanh cảm thấy mình đang bị lừa gạt.

Là hẳn lừa gạt cô hay là cô tự lừa gạt chính mình đây?

Tắt nước, nhìn gương mặt ướt mem của mình trong tấm gương lớn. Cô đã bình tĩnh hơn, đã ổn định hơn rồi. Uyển Khanh hít sâu một hơi sau đó lấy khăn giấy lau khô mặt, đứng thẫn thờ nhìn mình trong gương một lúc lâu.

Gương mặt này, dung mạo này chính là của Lôi Uyển Khanh chứ không phải Dương Anh Thi. Nhưng bây giờ chẳng phải Dương Anh Thi cô đã tập quen dần với hình hài này rồi sao? Thì ra cuộc sống chính là như vậy, cái gì là thói quen thì càng đáng sợ hơn.

Nói không chừng loại tình cảm này của cô cũng chính là một loại thói quen.

Uyển Khanh rời khỏi nhà vệ sinh, không gian nơi này vô cùng lớn, dù chỉ là nhà vệ sinh nhưng lại được thiết kế độc lập với khu ăn uống nhằm tránh cảm giác mất vệ sinh cho khách hàng. Từ đây muốn đi ra khu ăn uống cần phải qua một đoạn hành lang nhỏ, lúc Uyển Khanh đi tới một góc khuất, nhìn thấy người đang đứng phía xa thì đột nhiên dừng chân.

Sau đó cô cúi đầu, định không để ý tới hẳn mà đi tiếp.

“Đứng lại!”

Lúc cô chuẩn bị lướt qua, phía sau vọng lại một giọng nói đàn ông. Uyển Khanh đứng lại, quay đầu nhìn hẳn: “Xin hỏi có chuyện gì?”

Nghe giọng điệu khách sáo mà xa cách này của cô, đáy mắt Hạ Dĩ Niên lướt qua một chút không vui. Hắn im lặng, khóe môi khẽ mím lại, sau một lúc thì bước lên.

Uyển Khanh thấy Hạ Dĩ Niên bước tới, vô thức căng thẳng muốn lui về phía sau.

“Em chạy thử xem.”- Hạ Dĩ Niên nhanh hơn cô một bước, giọng nói lộ rõ vẻ cảnh cáo.

Uyển Khanh đứng yên tại chỗ nhìn hẳn đi tới trước mặt, trái tim trong ngực không tự chủ lại đập loạn.

Hạ Dĩ Niên nắm lấy tay phải của cô, không nói lời nào lấy từ trong túi áo ra một cái lắc tay được làm từ đá lục bảo màu xanh đen lên tay cô.

Nhiệt độ hơi lạnh từ đá dính trên lắc tay khiến Uyển Khanh khó hiểu, mãi một lúc mới nhìn xuống tay mình. Cô là người thiết kế trang sức, vừa nhìn là đã biết chiếc lắc tay này vô cùng quý giá. Nó được làm từ 28 viên ngọc jadeite màu xanh lục bảo và khóa gài làm từ ruby, bạch kim và vàng. Cô nhớ hình như vừa mới tuần trước chiếc lắc tay này còn lọt vào top mười trang sức đắt giá nhất thế giới.

Hạ Dĩ Niên đeo lên tay cô xong lại có một cảm giác hài lòng, hẳn nắm lấy bàn tay nhỏ của Uyển Khanh ngắm nhìn một lúc. Đá lục bảo màu xanh làm ánh lên làn da của Uyển Khanh một chút ánh sáng nhỏ, da cô vốn trắng mịn bây giờ dưới sự phản chiếu của đá lục bảo càng thêm xinh đẹp hơn.

Hắn cũng vốn không chú ý tới mấy món trang sức này, chỉ là tới qua Hạ Dĩ Tường đột nhiên chạy đến luyện thuyền bên tai về top mười món trang sức đẹp nhất vừa được công bố. Hạ Dĩ Niên vừa nhìn thấy ánh của chiếc lắc tay này liền ngay lập tức nhớ đến bàn tay nhỏ bé như không có xương của cô.

Lúc đó hẳn nghĩ, một món đồ tốt thế này nhất định phải để dành cho Khanh nhi của hắn.

Hạ Dĩ Niên hơi mỉm cười, ánh mắt cũng lộ rõ vẻ dịu dàng.

Uyển Khanh chớp mắt vài cái, có phải cô đã nhìn nhầm rồi không? Sự dịu dàng và nhu hòa của hắn lúc này khiến cô lại bắt đầu rung động.

“Khanh nhi, em có hy vọng tôi cùng Lily tới Dubai hay không?”

Câu hỏi của Hạ Dĩ Niên khiến Uyển Khanh khó hiểu, sau một lúc mới phản ứng kịp: “Đó là chuyện của cậu hai, tôi làm sao dám can thiệp.”

Hạ Dĩ Niên hình như không hài lòng với câu trả lời của Uyển Khanh, hơi nhíu mày: “Tôi muốn biết suy nghĩ của em.”

Uyển Khanh rút tay lại, cảm thấy mình sắp nghẹt thở tới nơi, cô nhìn thẳng vào mắt hẳn: “Dựa vào đâu mà lúc nào anh cũng muốn hiểu rõ suy nghĩ của tôi trong khi bản thân anh chẳng hề lộ ra một chút suy nghĩ nào để tôi nhìn thấy? Hạ Dĩ Niên, anh mệt không chứ tôi mệt lắm rồi. Tôi không đủ sức để tham gia cái gì gọi là tình kiếp của anh, tôi cũng không đủ sức để khẳng định tình cảm gì đó nữa. Tôi chơi không nổi trò chơi này của anh, vì vậy, xin anh, tôi cầu xin anh dứt khoát tránh xa tôi ra một chút.”

Bốn chữ ‘tôi cầu xin anh’ được cô nhấn mạnh rất rõ ràng. Ngôn ngữ của Uyển Khanh cũng vô cùng trôi chảy, thái độ bình tĩnh quyết đoán. Nhưng chỉ có trong lòng cô mới biết được, bản thân đang đấu tranh tới mức nào.

Rất hiếm khi cô dám nói thẳng trước mặt hẳn như vậy, mặc dù Uyển Khanh nhìn ra được hẳn có thể vì những lời này của cô mà tức giận.

Tất cả đều yên tĩnh. Tầm mắt của Uyên Khanh cũng không biết để ở đâu cho phải bởi vì cô bây giờ không đủ dũng khí nhìn hắn.

Một lúc sau...

Uyên Khanh mím môi, định tháo chiếc lắc tay trả lại cho hắn.

Hạ Dĩ Niên nắm lấy tay cô, thấp giọng ra lệnh: “Không được tháo ra.”

“Nhưng món quà này quá đắt giá, tôi không thể nhận được.”

“Quà là do tôi tặng, em thử tháo ra đi.”- Giọng nói của hắn nặng nề nhưng lại để lộ sự bá đạo không hề che giấu.

Hắn càng bá đạo bao nhiêu lại càng khiến cô hoảng loạn bấy nhiêu. Uyên Khanh muốn rút tay về lại bị Hạ Dĩ Niên giữ chặt hơn, cuối cùng cô không chịu được ngừng đầu: “Anh...”

“Tôi sẽ không tìm em nữa.”

Uyên Khanh mở to mắt, cô không ngờ hắn sẽ nói như vậy.

“Tôi sẽ không tìm em nữa, vậy nên chiếc lắc tay này em phải luôn đeo trên tay, không được tháo ra.”- Hạ Dĩ Niên buông tay cô, biểu cảm của hắn cực kỳ bình thản đi lướt qua người Uyên Khanh rồi rời khỏi.

Sẽ không ai nhìn thấy ánh mắt u ám như bầu trời đêm của hắn.

Cũng sẽ không ai nghe thấy tiếng trái tim vỡ vụn của cô.

...

Đạo gần đây không khí trong nước ngày càng náo nhiệt, cờ được treo khắp mọi nơi trên đường phố. Bách Nhật là thành phố có tiềm năng du lịch cao nhất nước, nơi này muốn biển cả có biển cả muốn rừng xanh có rừng xanh muốn núi tuyết có núi tuyết, một nơi như vậy chính là thiên đường mà nhiều người muốn đặt chân tới.

Bách Nhật chính là như vậy, là nơi hào nhoáng và vô cùng xa xỉ. Là nơi náo nhiệt với hàng triệu con người đến từ khắp mọi nơi trên thế giới, là nơi luôn luôn sôi động bất kể ngày đêm.

Vào những dịp lễ hội như thế này, Bách Nhật càng thêm náo nhiệt. Du khách nước ngoài tràn ngập mọi nẻo đường, những tiết mục lễ hội vui chơi được thoải mái tổ chức, khắp nơi đều là tiếng cười nói vui vẻ.

Bầu không khí này khiến cho tâm trạng Uyên Khanh được thoải mái hơn.

Cô yêu cái không khí ở thành Bách Nhật này, yêu từ cơn gió đến những con đường ở đây. Đối với Uyên Khanh, không nơi nào có thể thoải mái như nơi này.

Cô tản bộ trên con đường quen thuộc, có một vài du khách nước ngoài rất thân thiện, cho dù cô và họ không quen biết họ vẫn tươi cười khi nhìn thấy cô và nói: “Happy new year!”

Uyên Khanh mỉm cười đáp lại và chúc mừng họ.

Ngày mai chính là tết dương lịch, mấy ngày ngắn ngủi trôi qua đối với Uyên Khanh thật nhanh. Uyên Khanh vẫn ở lại ngôi nhà ở khu Đông An, mỗi ngày cô đều tìm việc làm để giết thời gian như là tới biệt thự Yunus chơi với con cáo Mặt Trắng và nói chuyện với mẹ. Tối nhà Vu An Di và Âu Giản Tinh tán gẫu vài câu, đi dạo khu thương xá mới mở trong thành phố. Tối khu An Thành vừa nghe kể chuyện vừa uống trà.

Lúc còn là chủ tịch Yunus, cuộc sống của cô thật sự quá bận rộn, cứ mỗi ngày mở mắt liền phải đối mặt với hàng tá công việc. Việc nghỉ ngơi giết thời gian này đối với cô từng là một chuyện chỉ xảy ra ở trong mơ, còn bây giờ...

Uyên Khanh không biết tại sao, cô lại mong mình sẽ bận rộn một chút, mong rằng ngày dài trôi qua nhanh một chút.

Từ ngày hôm đó sau khi rời khỏi nhà hàng, Hạ Dĩ Niên không hề xuất hiện. Cuộc sống của Uyên Khanh trong mấy ngày này cũng không thay đổi, dù là ngày hay đêm, trong lòng vẫn tĩnh mịch vô cùng.

Hôm nay, Vu An Di có mấy phiên tòa cần xử lý. Âu Giản Tinh có mấy người khách quý cần tiếp đãi. Dương Cẩm Vân có mấy buổi gặp mặt ký hợp đồng quan trọng. Ai cũng có công việc, chỉ có cô là không có việc làm.

Lúc Uyên Khanh chạy tới Yunus, Đạt và Tuấn cùng với Dương Cẩm Vân đang định ra ngoài, Dương Cẩm Vân cười cười bảo cô cứ vào trong biệt thự nghỉ ngơi, Uyên Khanh gật đầu nói vài câu với bà sau đó chạy vào trong tìm Mặt Trắng.

Con cáo nhỏ Mặt Trắng này ở Yunus chỉ dưới ba người mà trên cả chục người. Vị trí của nó chỉ thấp hơn Dương Cẩm Vân, Dương Hoàng Huyền chỉ

gái cô và cô mà thôi. Nguyên nhân là vì trước đây cô không có bạn tốt, bên cạnh chỉ có Mặt Trắng làm thú cưng cũng xem nó như bạn tốt, cô đã ra một câu nói khiến người giúp việc trên dưới của Yunus thậm chí là nhân viên trong tập đoàn nhớ mãi không quên.

Uyển Khanh nói rằng: Phải xem Mặt Trắng là tôi mà hầu hạ, đặc tội với Mặt Trắng chính là đặc tội với Dương Anh Thi tôi. Khi tôi không có ở nhà, Mặt Trắng chính là đại diện cho tôi, khi tôi có ở nhà nó chính là bạn tốt của tôi.

Có lẽ chính vì vậy mà cho dù bây giờ Dương Anh Thi đã ‘qua đời’ thì người làm trong Yunus đều theo thói quen cũ, cung phụng con cáo nhỏ này còn hơn cả cha mẹ mình.

Bằng chứng là vừa vào tới cửa, Uyển Khanh đã nghe thấy một vài tiếng van nài của mấy hầu nữ phía xa.

Đại khái là...

“Mặt Trắng ngoan, mau ăn đi, số ếch này đều là bắt được từ thiên nhiên về không phải đồ nuôi, dinh dưỡng rất cao đó.”

“Cô nói nhiều như thế làm gì, dù sao nó cũng đâu có hiểu được.”

“Các cô làm gì đó?”- Uyển Khanh bước tới.

Hai cô hầu nữ kia quay lại: “Cô Lôi.”

Uyển Khanh gật đầu: “Nó lại bỏ ăn à?”

“Phải ạ, gần đây Mặt Trắng không hiểu sao cứ bỏ ăn mãi.”- Một trong hai cô hầu nữ trả lời.

Vì Uyển Khanh thường xuyên tới đây nên dần dà bọn họ cũng quen với việc cô tự tiện ra vào biệt thự, nhìn thấy cô cũng theo phép tắc chào hỏi, không chút ngạc nhiên.

Mặt Trắng rất ngoan, rất thông minh, vừa nghe thấy tiếng cô liền chạy nhào vào nằm trên tay Uyển Khanh. Cô ôm lấy nó vào ngực, nhẹ nhàng vuốt ve.

“Có đi khám bác sĩ chưa?”- Uyển Khanh hỏi.

“Có rồi, bác sĩ nói nó không có bệnh gì.”

Uyển Khanh đưa Mặt Trắng lên trước mặt, một tay vỗ nhẹ cái mũi của nó khiến nó kêu lên một tiếng thật hài hước, cô cười: “Mặt Trắng sao thế? Đổi cái gì à? Hay là tương tự?”

Hỏi thì hỏi, dù sao cô cũng không hy vọng nó sẽ trả lời cô. =.=

Uyển Khanh nhìn hai hầu nữ: “Mặt Trắng là con cáo cực kỳ thông minh, nó có linh tính đấy, các cô để nó buồn chán hay là không quan tâm tới nó nên nó mới bỏ ăn.”

“Không hề nha. Trên dưới Yunus đều xem Mặt Trắng là thiếu gia mà hầu hạ rồi, chỉ là ngày nào có cô Lôi tới thì Mặt Trắng rất vui, ăn cũng rất ngon lành. Ngày nào cô Lôi không tới thì lại thành ra bộ dáng bỏ ăn này.”- Người hầu liền thanh minh.

“Vậy sao?”- Uyển Khanh gật đầu, Mặt Trắng lại ngước lên nhìn cô một cái sau đó cọ cọ cái mặt vào tay cô rồi lại đưa mắt lên nhìn.

Ánh mắt này là đang khẩn cầu điều gì sao?

Uyển Khanh hơi buồn cười.

“Được, vậy tôi đem nó về, sống cùng tôi thì nó sẽ không bỏ ăn nữa.”

Hai hầu nữ nhìn nhau: “Cái này...”

“Cái này cái nọ cái gì, tôi sẽ nói chuyện với mẹ nuôi sau, hai người lui đi lui đi.”- Uyển Khanh phẩy phẩy tay.

Hai người hầu nữ không còn cách nào khác đành đi xuống.

Uyển Khanh chỉ ở lại chơi một chút, không có Dương Cẩm Vân ở đây cô cũng không nán lại lâu làm gì. Lúc cô ôm Mặt Trắng đi ra cổng lớn chuẩn bị rời khỏi thì lơ đãng nhìn thấy một người đàn ông đang đứng trước cửa.

Người đàn ông đó mang theo nét đẹp rất tây, dáng người cao ráo, mặt mũi khôi ngô, có thể nói là có khí chất và phong độ. Anh ta có vẻ đang chán chường, chỉ đứng bên ngoài nhìn vào biệt thự, lúc thấy Uyển Khanh ôm Mặt Trắng đi ra thì dừng ánh mắt lại trên người cô.

Anh ta nhìn cô rất lâu làm bước chân của Uyển Khanh cũng bất an di chuyển chậm lại, lúc chuẩn bị lướt qua anh ta thì một giọng nói vang lên.

“Xin dừng bước!”

Uyển Khanh quay đầu, khó hiểu nhìn anh ta.

Người đàn ông đi tới trước mặt cô, nhìn một lượt từ trên xuống dưới rồi hỏi: “Xin hỏi cô có biết Hoàng Huyền ở đâu không?”

Tìm chị gái? Uyển Khanh cảnh giác đánh giá người đàn ông này một phen: “Anh là ai?”

“Tôi là Seido.”

Uyển Khanh lại thăm đánh giá, nghe giọng nói lơ lơ của anh ta chắc chắn là người nước ngoài, hơn nữa còn tìm chị gái. Cái tên Seido này, hình như có nghe ở đâu rồi.

Một lúc lâu hai mắt Uyển Khanh lóe lên: “Anh là Seido? Là tên người Nhật đã phụ bạc chị gái tôi?”

Seido hình như hơi kinh ngạc khi mà Uyển Khanh đột nhiên cao giọng, anh ta khẽ chớp mắt sau đó gật đầu: “Chính là tôi.”

Uyển Khanh cười khẩy: “Anh tới làm gì? Có vị hôn thê rồi đá chị gái tôi làm chị ấy đau buồn còn đến đây làm gì nữa?”

“Cô là em gái của Hoàng Huyền sao?”- Seido nhú mày, anh ta nhìn ra Uyển Khanh và Dương Hoàng Huyền hoàn toàn không có nét tương đồng nào, nhưng cũng không thắc mắc, rất lịch sự hỏi: “Tôi đến đây chỉ để tạ lỗi với cô ấy, tôi đã phụ cô ấy, là tôi sai.”

Uyển Khanh nghe thấy mấy lời này, tuy vẫn còn tức giận thay cho chị gái nhưng cô lại nghĩ tới chị gái từng nói với cô chị ấy không hận cũng không trách người đàn ông này, nếu chị gái đã thân nhiên chấp nhận, cô cũng không muốn gây khó dễ cho người này. Uyển Khanh quay đi, không thêm đôi co thêm với hạng người phụ bạc: “Không cần tìm, cũng không cần tạ lỗi gì hết.”

“Tôi muốn gặp cô ấy, làm ơn đi.”- Seido thấy cô bỏ đi, nhất thời cao giọng khẩn cầu.

Uyển Khanh không dừng lại, rất nhanh đã rời khỏi.

Lúc này từ trong biệt thự người hầu cũng phát hiện có người lạ liền chạy ra, Seido thấy vậy liền lên tiếng: “Tôi muốn gặp Hoàng Huyền.”

Người hầu xanh mặt: “Ngài là ai? Chúng tôi không thể cho người lạ vào nhà, bà chủ không có nhà, mời ngài đi cho.”

“Tôi...”

Đang lúc anh ta định thuyết phục thì một giọng nói phía sau vang lên.

“Cho anh ta vào đi.”

“Cô Lôi!”- Người giúp việc nghe thấy, trên mặt cũng có chút chần chừ.

Uyển Khanh chậm rãi bước tới: “Đây là Seido, một người bạn của chị Hoàng Huyền, đều là người quen, sẽ không sao.”

Seido thấy cô quay lại hơn nữa còn nói giúp anh ta nhất thời có chút khó hiểu đứng ngẩn người ra đó.

Hai người giúp việc cũng biết chuyện Uyển Khanh là con nuôi vừa được Dương Cẩm Vân thu nhận, xét theo vai vế thì ai cũng xem cô là chủ nhân của Yunus cả rồi, vì vậy khi cô đã nói như thế thì bọn họ cũng không dám làm trái.

Uyển Khanh dẫn đường đi trước, Seido và hai người làm đi theo sau. Rất nhanh đã đến lĩnh đường, bên trong vẫn còn nghi ngút khói hương, có vẻ như mỗi người ở nơi này đều cố gắng tạo nên một bầu không khí ấm áp, họ đều hy vọng người đã mất đi sẽ không bị lạnh lẽo.

Tấm di ảnh của Dương Anh Thi và Dương Hoàng Huyền được đặt cạnh nhau, mỗi lần nhìn thấy đều khiến cô vô cùng hối hận.

Rất rõ ràng, sau khi Seido nhìn thấy bàn thờ và di ảnh in hình Dương Hoàng Huyền tươi tắn nở nụ cười phía xa, anh ta đã vô cùng kinh ngạc đến mức sững sờ đứng yên ở cửa ra vào. Thật lâu mới nói được một câu: “Hoàng Huyền cô ấy...”

Uyển Khanh đi trước, cô đứng cạnh di ảnh chị mình, nhìn vào nụ cười của chị, không quay đầu, giọng điệu lạnh nhạt: “Tôi đã bảo anh không cần tìm chị ấy, Hoàng Huyền đã xuống hoàng tuyền rồi.”

“Tại sao? Tại sao cô ấy lại chết chứ?”- Seido đi lên vài bước.

“Là tôi hại chị ấy.”- Uyển Khanh nhất thời không suy nghĩ kịp, chỉ biết hối hận.

Seido nhú mày: “Cô nói cái gì?”

“Ý tôi là, do Dương Anh Thi đã gián tiếp hại chị ấy.”- Uyển Khanh phản ứng lại.

Uyển Khanh đột nhiên quay lại, đối mặt với Seido. Ánh mắt cô nhìn chăm chăm vào anh ta mang theo một tia dò xét vô cùng sắc bén, loại ánh mắt đánh

giả này khiến Seido bất giác lạnh sống lưng, anh ta vô thức có chút cảnh giác: “Cô nhìn cái gì?”

Cô gái này nhìn thì còn nhỏ tuổi nhưng cái loại ánh mắt đó sao lại khiến người khác sợ hãi như vậy?

Uyên Khanh không chớp mắt: “Có biết tại sao tôi cho anh vào đây không?”

Seido đối với câu hỏi này của cô, hơi nheo mắt lại: “Tại sao?”

“Tôi muốn anh đứng trước di ảnh của chị gái trả lời câu hỏi của tôi. Anh Seido, anh có yêu Dương Hoàng Huyền chị gái của tôi không? Tôi mong anh trả lời thành thật, tốt nhất là đừng lừa gạt người đã chết.”

Cô vốn đã định đi khỏi nhưng cuối cùng lại chợt nhớ ra một vấn đề, lúc trước chị gái cô vẫn thường xuyên bị vấn đề này dằn vặt. Đó chính là câu hỏi này của cô, rốt cuộc người đàn ông đó có yêu chị gái cô không? Người đàn ông trước mắt cô bây giờ chính là người mà cho dù Dương Hoàng Huyền chưa bao giờ gặp mặt nhưng lại đem lòng yêu anh ta say đắm, cho đến mức độ dù bị phụ bạc vẫn không nản tâm oán hận anh ta nửa lời.

Uyên Khanh muốn nhìn xem, người này có gì đặc biệt?

Seido hơi cúi đầu, một lúc sau mới tìm được giọng nói: “Hai năm trước tôi tình cờ lên mạng xã hội xem tin tức, lại nhìn thấy ảnh của Hoàng Huyền, ngay từ cái nhìn đầu tiên đó đã khiến tôi luôn nhớ nhưng tới cô ấy. Hoàng Huyền rất xinh đẹp, đặc biệt là nụ cười của cô ấy. Tôi tìm đến nick chat của cô ấy kết bạn rồi làm quen, sau vài lần nói chuyện mới biết được cô ấy là một cô gái rất lạc quan và yêu đời. Ở cô ấy có một nét gì đó tôi rất thích, Hoàng Huyền chính là mục đích theo đuổi mà tôi đặt ra cho bản thân mình. Rất nhiều lần tôi muốn bay sang đây, chạy đến trước mặt cô ấy nói rằng tôi chính là Seido, là một con người bằng xương bằng thịt. Chúng tôi yêu nhau qua mạng xã hội được hai năm, cô ấy chưa bao giờ đòi hỏi bất kỳ điều gì ở tôi, mỗi lần gọi điện thoại đều là quan tâm tôi có làm việc quá sức hay không, có nghỉ ngơi đầy đủ hay không. Một người con gái tốt như vậy, tôi chưa từng nghĩ tới việc sẽ từ bỏ cô ấy.”

“Không ngại nói thật cho cô biết, tôi vốn không có vị hôn thê gì cả, tất cả mọi chuyện đều là do tôi bày ra để lừa gạt cô ấy. Hôm đó dạ dày tôi rất đau phải tức tốc nhập viện cấp cứu, bác sĩ nhận định là xuất huyết dạ dày do khối u ác tính gây ra, lúc đó mọi người đều cho rằng tôi sẽ không sống được bao lâu, chính bản thân tôi cũng vô cùng suy sụp. Tôi không sợ chết chỉ sợ phải bỏ lại Hoàng Huyền một mình, tôi của lúc đó chỉ là một cơ thể bệnh hoạn làm sao xứng đáng với cô ấy? Thế nên tôi cố gắng lên mạng nói với cô ấy một câu chia tay, nói rằng bản thân đã phụ bạc cô ấy, mong cô ấy hãy quên tôi đi. Hoàng Nguyên đã khóc rất nhiều, tuy tôi không nhìn thấy nhưng tôi biết cô ấy nhất định đã khóc rất nhiều bởi vì lúc tôi gõ những tin nhắn đó tôi cũng khóc rất nhiều.”

Uyên Khanh hơi cup mắt, chị gái cô quả thật là đã khóc rất nhiều, đêm hôm đó lần đầu tiên cô nhìn thấy chị ấy khóc thảm thương đến vậy.

Seido nói tiếp: “Sau khi phẫu thuật thành công, tôi là một người khỏe mạnh, tôi lập tức mừng như điên chạy lên mạng nhắn tin cho cô ấy biết, nhưng mà cô ấy không xem tin nhắn cũng không trả lời. Hôm nay, tôi đến đây chỉ để giải thích cho Hoàng Huyền hiểu nhưng lại không ngờ tới...”

“Tin nhắn của anh được gửi đi lúc xác chị ấy đã lạnh thì làm sao mà xem với trả lời được?”- Uyên Khanh khoanh tay trước ngực, ánh mắt cô dần trở nên lạnh lùng: “Sau khi anh nói chia tay, chị gái tôi đã tự giam mình trong nhà suốt ba ngày liền, chị ấy không gặp bất kỳ ai. Seido từ lời giải thích này của anh tôi nhìn ra được anh có nỗi khổ riêng, nhưng tôi vẫn không thể cảm thông, bởi vì anh chưa bao giờ đứng vào góc độ của Hoàng Huyền mà suy xét.”

Cô còn nhớ đêm hôm đó Dương Hoàng Huyền đóng chặt cửa phòng, không gặp bất kỳ ai cũng không chịu ăn uống, đến ngày thứ ba rốt cuộc cô chịu không nổi nữa liền chạy tới đập cửa khóc lóc cầu xin chị ấy hãy ra gặp cô, cô quỳ xuống trước cửa phòng khẩn cầu hết nước mắt cuối cùng Dương Hoàng Huyền mới chịu mở cửa, nhưng sau khi chị ấy xuất hiện thì liền ngắt đi.

Đêm đó Dương Hoàng Huyền cũng phải khẩn cấp nhập viện trong tình trạng kiệt sức.

Uyên Khanh thờ dãi chuẩn bị rời khỏi linh đường: “Đốt cho chị ấy nén nhang rồi rời khỏi đây, đừng ở lại quá lâu, mẹ nuôi về nhìn thấy lại không vui.”

Uyên Khanh rời khỏi biệt thự Yunus, lúc trở lại nhà đã là buổi chiều.

Trong đầu cô cứ lẩn quẩn câu nói của Seido. Nói thật lòng anh ta là người không tệ, nếu như chị gái và anh ta có thể đến được với nhau thì thật tốt. Nhưng mà trên đời làm gì có nhiều ‘nếu như’ đến vậy? Chị gái đã bị anh ta tổn thương, đây là sự thật.

Uyên Khanh thờ dãi, cô không dám trách móc Seido, trong lòng cô vẫn còn tâm lý ân hận. Tội lỗi của cô vô cùng nhiều, nếu như Seido là người tôn trọng Dương Hoàng Huyền thì chính cô đã gián tiếp hại chết chị ấy, đều như nhau cả có khác gì đâu?

Nếu Seido thật lòng yêu Hoàng Huyền thì giả sử anh ta biết cô chính là người đã hại người anh ta yêu, anh ta vẫn sẽ hận cô mà thôi.

Ôm con cáo nhỏ trở lại khu Đông an, lúc gần đến cửa nhà thì bước chân chợt khựng lại. Cô nhìn thấy Khải Ca đứng phía xa, hình như là đang đợi cô về.

Uyên Khanh đi tới gọi anh. Khải Ca quay sang sau đó cũng bước tới trước mặt cô: “Uyên Khanh, con cáo này...”

Uyên Khanh cười: “À, là mới nhận nuôi.”

Cô đưa mắt nhìn xung quanh. . .

“Cậu hai không tới đây.”

Uyển Khanh thu hồi tầm mắt, Khải Ca không hổ danh là tinh anh đặc lực trong mắt Hạ Dĩ Niên, chỉ nhìn ánh mắt của cô thôi mà cũng biết cô đang tìm hân.

Thật ra Uyển Khanh hy vọng người tới là Hạ Dĩ Niên.

Khải Ca lấy trong túi áo ra một tấm giấy nhỏ đưa cho cô: “Cậu hai bảo tôi tới đưa cho cô cái này, đây là vé vào cửa trong buổi đấu giá ngày mai. Buổi đấu giá bắt đầu lúc tám giờ tối trên đảo, khoảng bảy giờ rưỡi tôi sẽ tới đón cô.”

Uyển Khanh nhận lấy tấm giấy đó, nhìn qua một lượt rồi hỏi khẽ: “Anh ấy... có tới đó không?”

Khải Ca mỉm cười: “Cậu hai sao lại không tới cho được. À phải rồi...” Khải Ca đi tới mở cửa xe rồi lấy ra một cái hộp lớn đưa cho cô: “Đây là bộ váy dạ hội mà cậu hai đã chuẩn bị, hôm đó cô hãy mặc bộ này.”

Uyển Khanh nhận lấy, nói với anh ta một tiếng cảm ơn.

Khải Ca cũng không ở lại lâu, rất nhanh đã rời đi.

Uyển Khanh vào nhà, để Mặt Trăng xuống đất rồi thẫn thờ một lúc lâu.

Nơi này là nhà của cô, trước giờ chưa từng thay đổi, chỉ là sao bây giờ lúc một mình đứng ở đây cô chợt phát hiện sao mà cái không khí này tĩnh mịch như vậy, cô đơn như vậy.

Uyển Khanh cười tự giễu bản thân. Cô mong chờ cái gì, người muốn tránh mặt chẳng phải là cô hay sao? Hẳn thành toàn cho cô rồi, cô thoát khỏi ác ma rồi, không phải nên vui mừng mới đúng sao?

Đúng như câu nói hôm đó của hân, hân thật sự không đến tìm cô nữa.

...

Lúc Âu Giãn Tinh kịp thời chạy đến club đã là mười hai giờ khuya.

Nàng nhận được điện thoại của Khải Ca nói rằng Hạ Dĩ Niên đột nhiên mất không chế.

Âu Giãn Tinh không kịp nghĩ nhiều chạy như bay đến đây, lúc tới nơi chỉ nhìn thấy Lâm Tư Phàm và Khải Ca đứng bên ngoài cửa sắc mặt cả hai người đều vô cùng nặng nề.

“Có chuyện gì rồi? Sao lại tự nhiên mất không chế?”- Âu Giãn Tinh chạy tới, lo lắng hỏi.

Nàng nghe thấy tiếng gào của Hạ Dĩ Niên từ bên trong căn phòng vọng ra, trong lòng nàng sốt ruột định xông vào thì bị Lâm Tư Phàm cản lại.

“Sao lại cản tôi, anh ấy đang cần máu người, tôi có máu có thể cho anh ấy.”- Âu Giãn Tinh đẩy Lâm Tư Phàm ra.

Lâm Tư Phàm chặn trước mặt nàng: “Giãn Tinh cô bình tĩnh đi.”

Tiếng đập phá đồ đạc bên trong phòng truyền ra khiến Âu Giãn Tinh càng thêm không yên: “Anh ấy nhất định là rất khó chịu, tôi phải vào trong.”

“Ma tính trong người anh họ gần đây có dấu hiệu mất không chế, cho dù bây giờ có uống cạn máu của trên người cô thì cũng chẳng khá hơn là bao.”- Lâm Tư Phàm nhất quyết cản đường, bây giờ bất cứ ai vào đó đều chắc chắn không còn mạng trở ra.

Bên trong căn phòng không còn một Hạ Dĩ Niên lý trí nữa, mà là một ác ma điên cuồng gặp ai cũng sẽ giết.

Âu Giãn Tinh khó hiểu: “Ma tính mất không chế? Sao có thể, chẳng phải trong thời gian thực hiện tình kiếp với phúc tinh ma cả rông vẫn bình thường sao? Hay là tôi gọi Uyển Khanh tới, máu của cô ấy có thể giúp Dĩ Niên trong hoàn cảnh này phải không?”

“Âu Giãn Tinh cô không thể gọi.”- Lâm Tư Phàm giật lấy điện thoại trong tay Âu Giãn Tinh: “Thật ra lúc đầu chúng ta đều đã nhầm lẫn rồi.”

“Cái gì cơ?”- Âu Giãn Tinh không hiểu gì.

Khải Ca lúc này bước lên, thở dài: “Giãn Tinh, phúc tinh lần này của cậu hai không phải là Uyển Khanh.”

Âu Giãn Tinh quay phắt đầu khó tin trừng lớn mắt: “Sao có thể? Sao có thể được? Không phải Uyển Khanh vậy là ai, là ai?”

“Tôi cũng mới biết việc này gần đây thôi, cách đây một tháng cậu hai đưa cho tôi một tấm ảnh sau đó bảo tôi điều tra cô gái trong ảnh, sau khi điều tra tôi mới biết cô ấy là Phương Tĩnh, một sinh viên đại học bình thường, cũng chính là phúc tinh lần này của cậu hai.”- Khải Ca nói.

Trong phòng lại truyền ra tiếng hét khó chịu của Hạ Dĩ Niên.

Âu Giãn Tinh cắn răng muốn xông vào lại bị Lâm Tư Phàm và Khải Ca cản lại.

“Âu Giãn Tinh cô bình tĩnh đi.”- Lâm Tư Phàm chau mày.

“Làm sao bình tĩnh được, anh ấy chắc chắn đang sống không bằng chết bên trong, các người bảo tôi bình tĩnh làm sao được?”- Âu Giãn Tinh khóc: “Dĩ Niên biết không? Anh ấy biết chuyện này không?”

Khải Ca gật đầu: “Có thể là ngay từ đầu cậu hai đã biết Uyển Khanh không phải là phúc tinh của mình.”

“Vậy tại sao? Anh ấy không nên ở bên Uyển Khanh mà phải đi thực hiện tình kiếp với Phương Tinh, tại sao anh ấy không đi? Làm như vậy chỉ khiến ma tính mất không chế mà thôi, anh ấy chẳng lẽ không rõ sao?”- Âu Giãn Tinh gần như là tức đến nói không rõ câu.

Lâm Tư Phàm lên tiếng: “Làm sao anh họ lại không rõ chuyện này chứ, chỉ là anh ấy cố chấp như vậy cô cũng biết là vì cái gì rồi đấy.”

Lúc này trong phòng đã hoàn toàn yên tĩnh, có vẻ như Hạ Dĩ Niên đã không còn bị ma tính không chế nữa...

Mọi người đều thờ phào nhẹ nhõm.

Lâm Tư Phàm và Khải Ca mở cửa bước vào rất nhanh đã dìu Hạ Dĩ Niên ra.

Hắn đã bất tỉnh.

Cả ba người cùng nhau đưa Hạ Dĩ Niên trở về khách sạn nghỉ ngơi.

Chỉ có Lâm Tư Phàm là lòng đầy muộn phiền nhất, lúc này khi cùng Khải Ca đi vào, Hạ Dĩ Niên đang ngồi tựa vào tường, tay chảy rất nhiều máu, cả người dường như không còn sinh khí.

Lúc đó Lâm Tư Phàm đã nghe thấy anh họ thều thào hỏi Khải Ca một câu.

“Đưa vé mời cho Khanh nhi chưa?”

...

Sau một đêm, Vu An Di rớt cuộc cũng mơ màng tỉnh lại, cái đầu vẫn còn đau kinh khủng dưới tác dụng của rượu mạnh. Cô suy nghĩ chút nữa là đã đắm đầu vào cửa vì không nhìn thấy đường và địa hình của căn nhà này quá xa lạ với cô.

Khoan đã!

Địa hình xa lạ?

Vu An Di nhìn xung quanh, ánh mắt dần tỉnh táo trở lại.

Đây là đâu?

Từ cách bày trí cho thấy, đây chắc chắn là nhà của đàn ông.

Cô mở cửa, vừa lúc đó Lạc Nhân cũng từ bên ngoài trở về. Vừa nhìn thấy anh, con tức trong lòng không biết từ đâu ập tới, cô cau mày: “Lạc Nhân, đây là đâu?”

Lạc Nhân thấy cô đã tỉnh, hơn nữa trên người còn mặc áo ngủ mà anh chuẩn bị, khóe môi hơi nâng lên, anh ném giỏ đồ trong tay lên bàn rồi ngồi xuống sofa: “Đàn Mạch.”

“Đàn Mạch?”

“Em hét cái gì?”- Lạc Nhân xoa xoa lỗ tai nhìn cô.

Vu An Di chạy tới trước mặt anh: “Sao tôi có thể ở đây?”

“Sao em không thể ở đây?”

“Anh...”- Vu An Di tức đến đỏ mặt, khối cơ hồ sắp xuyên khỏi lớp da đầu tỏa ra. Lúc này cô mới phát hiện ánh mắt Lạc Nhân khẽ nheo lại nhìn chăm chăm vào cô, Vu An Di khó hiểu tự nhìn xuống người mình tức thời hét lên một tiếng sau đó theo bản năng tìm chiếc gối trên sofa chắn trước ngực.

Trên người cô là một bộ váy ngủ mỏng manh, chiếc áo hai dây này làm lộ gần hết bộ ngực của cô ra ngoài. Thân hình Vu An Di vốn dĩ là chuẩn mực của hoa hậu, vòng một của cô đặc biệt to, bộ váy này căn bản không đủ chứa hết ngực của cô. Vu An Di thẹn đến đỏ mặt, là ai lại mặc cho cô bộ đồ này?

Thà là cô khóa thân nói không chừng còn đứng đắn hơn mặc bộ váy này vào.

Nhìn kiểu gì cũng thấy ái muội.

“Lạc Nhân, anh, anh thay váy cho tôi à?”- Vu An Di thầm niệm trong lòng, khản trời khản đất cho câu trả lời là không phải. Nếu không chắc chắn cô sẽ độn thổ quy tiên mất...

Lạc Nhân nhìn gương mặt cô đỏ ửng, có chút thích thú, rất tự nhiên gật đầu: “Đúng vậy.”

Hai mắt Vu An Di gần như rơi ra ngoài. Cô chỉ hận không thể lao tới đâm chết tên mặt dày kia: “Anh, khốn khiếp!”

Lạc Nhân không giận, ngược lại cười lớn: “Có thể khiến Vu An Di đại luật sư trước giờ bình tĩnh mở miệng mắng người, tôi xem như cũng rất vinh hạnh rồi.”

Vinh hạnh cái con khi ấy.

“Anh đã thấy những gì?”- Vu An Di tức giận.

Lạc Nhân hơi nghiêng đầu, làm ra bộ dáng suy ngẫm: “Ngực của em, mông của em, và cả...”

“Câm miệng!”

“Là em hỏi trước mà.”

“Tôi bảo anh câm miệng.”- Vu An Di không chịu nổi nữa: “Lạc Nhân anh có biết tôn trọng người khác không vậy? Một người đàn ông lại thay đồ cho phụ nữ còn nhìn hết cơ thể người khác, anh có biết liêm sỉ là gì không vậy?”

Lạc Nhân cười: “Liêm sỉ là gì?”

“Anh...”

“Được rồi.”- Anh phát hiện bộ dáng lúc tức giận đến mức nói lắp này của Vu An Di quả thật rất thú vị, càng nhìn khiến anh càng thoải mái: “An Di, em tố cáo người ta nhưng bản thân lại không được gương mẫu. Hôm đó trời mưa lớn như thế em lại nhẫn tâm tố cáo anh ra đường, em còn nhân đạo hay không?”

Vu An Di lườm anh: “Nhà là nhà của tôi, vì sao phải cho anh ở?”

“Em là luật sư đại diện của tôi, vì sao tôi không thể nhìn cơ thể của em?”

“Anh...”- Vu An Di há to miệng, cái lý lẽ thô tã gì thế này: “Anh nói cái gì, luật sư đại diện chỉ đảm nhận mặt pháp lý của anh thôi.”

Lạc Nhân cười: “Nhưng hình như trong hợp đồng có ghi rõ phải đảm bảo luôn vấn đề sinh lý mà.”

“Nói xằng nói bậy!”- Vu An Di tức giận đập mạnh xuống sofa, nếu không phải y phục trên người đang không chỉnh tề thì cô đã nhào qua bóp chết cái tên đàn ông thô kia rồi.

Lạc Nhân cười lớn.

Vu An Di nghiêng răng, cục tức vẫn còn nhen ở cổ mũi vẫn không xuống được: “Anh đưa tôi đến đây làm gì? Chưa có sự cho phép của tôi, trong lúc trạng thái tinh thần tôi không ổn định tùy tiện đưa tôi xuất ngoại, anh Lạc, hành vi này của anh tôi còn hoàn có thể khởi tố đấy.”

Vu An Di biết gia thế của Lạc Nhân không tầm thường, nếu không sao có thể nhân lúc cô say rượu mà tố cáo cô lên máy bay cũng không có hãng hàng không nào dám thắc mắc tới.

Tự nhiên ngủ một giấc thức dậy phát hiện mình đã bị đem đến một nơi khác, cảm giác này thật chết tiệt.

Lạc Nhân gật đầu, rất bình tĩnh nói: “Em là luật sư đại diện của tôi, dĩ nhiên là phải theo tôi để đảm bảo vấn đề... cái gì sinh cái gì lý kia chứ nhỉ?”

“Là pháp lý!”- Vu An Di nghiêm túc nhấn mạnh.

Lạc Nhân cười không nói.

Đối với việc này Vu An Di nhớ rõ trong hợp đồng có điều kiện lúc thân chủ xuất ngoại luật sư đại diện phải cùng đi theo, nhưng mà Lạc Nhân đột nhiên nói đi là đi thế này, công việc của Vu An Di ở trong nước vẫn chưa kịp thu xếp, cô hạ giọng: “Được, vậy lần này anh ở lại bao lâu.”

“Không biết, tôi đi nghỉ dưỡng, thích ở bao lâu thì ở.”

“Anh! Tôi không như anh, tôi có rất nhiều việc...”

“Tôi đã liên hệ với Peter bảo cậu ta hủy hết mọi lịch trình trong vòng nửa năm tới của em rồi. An Di, thời gian của em bây giờ thuộc hoàn toàn về tôi.”

Vu An Di đứng hình, cả buổi á khẩu không nói lời nào. Sau đó hô hấp của cô dần trở nên dồn dập vì tức giận: “Lạc Nhân, anh quá đáng vừa thôi, ai cho anh cái quyền tự tiện xen vào công việc của tôi?”

“Tôi tự cho tôi cái quyền, quyền làm thân chủ đó.”- Lạc Nhân ít nhiều cũng đã quen với bộ dáng xù lông này của Vu An Di hơn nữa anh lại phát hiện mình ngày càng thích tính khí này của cô.

“Thân chủ là cha là mẹ hả?”- Vu An Di suýt chút nữa là nồ tung con mắt.

Lạc Nhân cười khê: “Còn hơn cả cha mẹ ấy chứ, khách hàng là thượng đế không phải sao?”

“Anh, anh...”- Vu An Di tức tới mức nói không nên lời.

Cô thật không muốn chửi thề bởi vì cô là luật sư.

Nhưng mà...

Mụ nội nó, làm gì có loại thượng đế nào mặt dày như anh vậy?

Vu An Di cố gắng ổn định huyết áp, lần nữa hạ giọng: “Anh Lạc, tôi biết tôi là luật sư đại diện của anh nhưng anh phải hiểu tôi cũng phải kiếm tiền cũng phải ăn cơm, anh tự tiện hủy hết lịch trình của tôi như vậy có biết số tiền thiệt hại lên tới con số mấy không hả?”

Lạc Nhân thấy cô hạ giọng, sự khoái chí trong lòng càng dâng lên, nụ cười cũng càng rộng: “Nếu vậy em cứ ký hợp đồng làm luật sư cho tôi cả đời, tôi đảm bảo cả đời này em cũng không cần lo việc cơm áo.”

“Hậu đãi lớn như vậy tôi không dám nhận đâu.”- Tờ hợp đồng hiện tại chỉ ký có ba năm mà hiện giờ Vu An Di cô đã hối hận tới mức muốn chui vào bụng mẹ để được đẻ ra một lần nữa rồi, ký cả đời? nằm mơ.

“Một thân chủ như tôi có chỗ nào không tốt chứ? Em say rượu không biết trời trăng gì tôi liền bỏ công bỏ việc chạy tới đưa em về, suýt chút còn vì em đánh nhau với mấy tên côn đồ rồi.”

Vu An Di nghiêng răng, đánh, đánh chết anh đi. Bỏ công bỏ việc? Hay là bỏ mấy cô tình nhân nóng bỏng của anh?

“Thấy em suốt ngày vui đầu vào công việc tôi liền đưa em tới Đan Mạch nghỉ ngơi, chi phí ăn ở lẫn vé máy bay tôi đều lo hết.”

Vu An Di nắm chặt nắm đấm trong tay, ai mượn, ai mượn anh?

Lạc Nhân lại cười, mặc kệ vẻ mặt oán hận của cô nói tiếp: “Một thân chủ tốt như tôi, còn tự tay giúp em thay quần áo, nhìn thấy cơ thể mê người của em đủ có nổi lên một chút tà tâm nhưng mà suy cho cùng cũng không chạm vào em.”- Lạc Nhân dừng lại, đột ngột áp sát vào cô, nụ cười trên môi ngày càng tà mị: “An Di, đêm qua anh thật sự rất khổ sở.”

Vu An Di không còn là cô bé mới lớn, cô sao lại không hiểu ẩn ý đằng sau mấy lời này của Lạc Nhân.

“Nói vậy tôi nên cảm ơn anh rồi?”- Cô cười lạnh.

Lạc Nhân gật đầu: “Nếu em thích.”

“Anh!”- Vu An Di trừng mắt, đẩy mạnh Lạc Nhân ra lại không ngờ tới hành động này khiến dây áo ngủ tuột xuống khuỷu tay, chỉ trong chốc lát bộ ngực căng đầy không hề che dấu bại lộ trước mắt anh.

Một màn này khiến Lạc Nhân suýt chút phụt máu mũi, ánh mắt ngày càng âm u, dục vọng nơi nào lại bắt đầu thức tỉnh.

Vu An Di gấp rút kéo lại dây áo, che đi cảnh xuân tuyệt đẹp kia. Cô cắn môi đứng lên, gương mặt sớm đã nóng đến mức có thể chiêm trúng ộp la: “Lấy y phục chỉnh tề cho tôi.”

Lạc Nhân không biết nên cười hay khóc: “Em đang ra lệnh sao?”

“Tôi không có chuẩn bị hành lý, anh đem tôi sang đây thì phải phụ trách vấn đề này.”

“Nhưng tôi thích nhìn em mặc như vậy hơn.”- Lạc Nhân cười: “Rất đẹp! Tuyệt đẹp! vô cùng đẹp!”

“Anh, hạ lưu.”- Vu An Di tức giận mắng người một tiếng rồi đi về phía cửa.

“Em định đi đâu?”- Lạc Nhân đứng lên kéo cô lại.

“Anh không chuẩn bị quần áo cho tôi thì tôi tự đi mua.”- Vu An Di vẫn còn cảnh giác ôm cái gối che ngực lại.

“Em ôm cái gối chạy ra đường lại còn ăn mặc như vậy người ngoài nhìn vào không biết sẽ nghĩ là tôi hiếp dâm em đó. Không đi đâu cả, vào nhà ngồi.”-

Lạc Nhân vừa nghĩ tới người ngoài cũng sẽ nhìn thấy bộ dáng mê người này của cô thì vô cùng khó chịu, giọng nói cũng không còn vẻ bồn chồn ban đầu mà biến thành mệnh lệnh. Anh kéo cô tới bên sofa nhấn cô ngồi xuống sau đó quay sang gọi điện thoại ra lệnh cho trợ lý riêng đem vài bộ quần áo nữ tới. Lúc quay lại thấy sắc mặt Vu An Di vẫn còn khó coi thì cười nhẹ đi tới bên cạnh cô ngồi xuống.

Vu An Di cảnh giác nhích người ra xa.

Lạc Nhân cũng không để tâm tới, anh hạ giọng nói: “Được rồi, tôi không trêu em nữa, lát nữa y phục sẽ được đem tới, thay đồ rồi cùng tôi ra ngoài một chuyến.”

Vu An Di nhường mảy, nghe giọng nói này của anh thì biết là anh đang nghiêm túc, cũng không hỏi đầu đuôi cơ nữa: “Đi đâu?”

Lạc Nhân cười: “Em thật sự cho rằng tôi tới đây chỉ để nghỉ ngơi à?”

“Vậy thì còn việc gì nữa?”

“Lát nữa em sẽ biết.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Chương 59: Em thật sự cho rằng mình sẽ sống lâu trăm tuổi có quý nhân phù trợ à?

Hú hù, ngạc nhiên chưa? tá đa~~~~ Mặc dù chẳng có gì để ngạc nhiên hết, chỉ là ta chỉ muốn khoe nhẹ một tí là hôm nay chính là hai tháng ta viết bộ này rồi đấy a~ Cảm giác thật phần khích nha, tuy rằng không biết khi nào mới hoàn được =.=

Các nàng yên tâm đi, ta đảm bảo với độ THÁNH THIỆN của ta hiện giờ thì sẽ không ngược nhiều đâu *cười hiền* trong vòng hai chương tới sẽ ngọt ngọt và ngọt tới ruồi bu kiến đậu nhé =>) nhưng ta hứa danh dự với những ai thích ngược là TA VẪN SẼ NGƯỢC TỤI NÓ ĐẾN CUỐI TRUYỆN THÌ THÔI =.=

À, hôm nay real love của Lâm thiếu nhà ta đã xuất hiện rồi a~ tuy rằng não hơi tàn một chút nhưng tiểu Thao Thao thật hợp với Lâm thiếu nha~ não tan như nhau :v

.....

Đêm, thật đẹp. Từ du thuyền bước xuống, lần nữa đặt chân lên hòn đảo này. Hương vị của biển khiến Uyển Khanh cảm thấy thoải mái, cô nhìn xung quanh một vòng, so với lần đầu thì nơi này cũng không có gì khác biệt.

Chỉ là lần đầu là do Hạ Dĩ Niên đưa cô tới còn lần này là cô tự đi tới.

Uyển Khanh đi theo Khải Ca đến một khách sạn lớn, cô đưa mắt nhìn xung quanh một vòng. Hoàng Thịnh lên sân, chuyện lớn như vậy sao lại yên ắng vô cùng thế này? Ngay cả phóng viên cũng không thấy, cô nghĩ rằng không khí vốn dĩ nên náo nhiệt hơn thế này.

Uyển Khanh thắc mắc quay sang hỏi Khải Ca, anh ta cười đáp: “Đây là chỉ định của cậu hai, phải hạn chế số lượng khách mời tham dự.”

“Tại sao?”- Uyển Khanh khó hiểu.

Khải Ca lắc đầu: “Tôi cũng không biết. À, tới rồi, cô vào trong đi, buổi đầu giá cũng sắp bắt đầu rồi.”

Uyển Khanh xem ra Khải Ca cũng thật sự không biết, trong lòng cô vẫn còn khó hiểu đôi chút. Hạn chế số lượng khách mời là một quyết định cực kì khó hiểu hơn nữa lại còn không cho phóng viên tới chụp hình, đây không giống như chiến dịch quảng bá mà Hoàng Thịnh thường áp dụng.

Khách sạn Hoàng Gia nguy nga lộng lẫy...

Khách sạn được lựa chọn để tổ chức sự kiện lần này cũng là một phần nằm trong hạng mục bất động sản của Hoàng Thịnh, chỉ cần bao nhiêu đó thôi cũng đủ biết sự xa hoa và hoành tráng bên trong sẽ lên tới mức độ nào. Suốt dọc đường đi, đội ngũ nhân viên không ngừng chào hỏi thái độ vô cùng niềm nở. Nền cẩm thạch màu vàng trơn bóng cùng với không gian mở thoáng mát dễ dàng khiến người khác có cảm giác như lạc vào chốn thiên đường.

Cánh cửa lớn mở ra, Uyển Khanh theo sự chỉ dẫn của Khải Ca đi vào. Hội trường bên trong vẫn không náo nhiệt như cô tưởng, chỉ có khoảng hơn hai chục người, không khí cũng không mấy ồn ào.

Uyển Khanh có thể nhìn ra lần lên sân này của Hoàng Thịnh có vấn đề, nhưng cô không chắc chắn là vấn đề nằm ở đâu.

Lâm Tư Phàm đang đứng trò chuyện cùng với người đẹp phía xa, thấy Uyển Khanh xuất hiện liền khéo léo từ chối người đẹp đi tới bên cạnh Uyển Khanh thân mật khoác vai cô: “Bà xã nhỏ, em đẹp quá rồi đây.”

Bộ váy màu vàng trên người cô dài tới gót chân, tuy rằng không quá hở hang nhưng thông qua thiết kế tinh tế có thể khéo léo phô bày những đường cong hoàn mỹ trên người Uyển Khanh. Bộ váy đơn giản, cổ điển và rực rỡ. Đây là mẫu váy của Hoàng Thịnh sản xuất vào mùa trước với phần đuôi kéo dài tới ba mét vô cùng đẹp mắt.

So với những cô gái có mặt xung quanh, Uyển Khanh hoàn toàn không cần phải hở hang khoe da thịt nhưng khi cô vừa xuất hiện liền chính là trung điểm trong mắt đàn ông có mặt.

Uyển Khanh cùng Lâm Tư Phàm lựa chọn một vị trí ở giữa hàng ghế ngồi xuống, Lâm Tư Phàm rất lịch sự giúp cô xách phần váy dài ba mét kia để cô thuận lợi hơn trong việc di chuyển. Hành động thân mật này của hai người thu hút không ít sự chú ý xung quanh, có một số phụ nữ thì đã đem Uyển Khanh làm mục tiêu công kích từ lâu.

Còn đàn ông vừa nhìn thấy liền hệt hăng vô cùng.

Họ đều cho rằng Uyển Khanh cô chính là bạn gái mới của Lâm Tư Phàm. Đương nhiên, sẽ không ai dám bước tới tán tỉnh người của Lâm thiếu nổi tiếng thù dai này.

“Lâm Tư Phàm anh cũng tới đây à?”- Uyển Khanh không chú ý đến những ánh mắt xung quanh, bắt quá cô cũng sớm quen với dung mạo xinh đẹp bây giờ, đi đâu cũng trở thành trung điểm. Ban đầu còn cảm thấy mất tự nhiên nhưng cho tới bây giờ lại đem mấy loại ánh mắt ngưỡng mộ cùng ghen tị kia làm không khí.

Lâm Tư Phàm hơi khó hiểu: “Sao anh không thể tới đây?”

“Không có gì, tôi nghĩ so với đến mấy sự kiện như thế này thì anh thích đến club tán gái hơn.”

“Bà xã nhỏ, em đừng nói anh như vậy mà, thật ra anh là người rất có chí cầu tiến.”- Lâm Tư Phàm đáng thương mếu máo một phen.

Uyển Khanh có chút buồn cười. Cô nghĩ chắc Lâm Tư Phàm cũng không biết bộ mặt lúc này của anh giống cún con đến cỡ nào, thật đáng yêu.

Tuy rằng bị bộ dáng của anh làm cho vui lên không ít nhưng ngoài mặt Uyển Khanh vẫn hờ hững: “Chí cầu tiến thì anh có nhưng là vừa cầu vừa tiến trên người phụ nữ mà thôi.”

“Em là đang không có bằng chứng mà vu khống người khác, anh có thể kiện đấy.”

Uyển Khanh gật đầu: “Được vậy kiện đi. Nếu anh thật sự quan tâm tới công việc vậy thì sao không đến Hoàng Thịnh trợ giúp một chút, suốt ngày chỉ biết đi tới đi lui ở mấy cái chỗ không ra gì.”

Lâm Tư Phàm á khẩu, cái khẩu khí này của Uyển Khanh sao lại giống anh họ và anh cả thế nhỉ? Không lẽ người trên đời ai gặp anh đều phải mang giọng bô đời thiên hạ ra giáo huấn anh mới vui hay sao? Lâm Tư Phàm rất muốn khóc một trận nhưng vẫn cười giả là sáp lại gần Uyển Khanh: “Em đừng nói vậy chứ, em ghen à? Bà xã nhỏ của anh, từ ngày bị em nhìn thấy hết, trong lòng anh chỉ có một mình em, anh giữ gìn trinh tiết của mình cho em mà thôi.”

“Trinh tiết của anh chắc là mất lúc còn là trẻ vị thành niên rồi.”- Cô đã quen với cái thói ăn nói có phần vô si của Lâm Tư Phàm nên đối với mấy lời này cũng không hề lúng túng như mọi khi.

Lâm Tư Phàm há to miệng, cả buổi trời cũng không nói được câu nào, cúi đầu tủi thân đếm ngón tay.

Uyển Khanh lúc này lại đưa mắt nhìn xung quanh hội trường, rất nhanh đã tìm thấy người muốn tìm. Có điều cô không hề đứng lên cũng không cử động gì khác, chỉ là lẳng lặng nhìn hẩn.

Hạ Dĩ Niên đứng phía xa, thân hình cao lớn cùng phong thái hơn người của hẩn hoàn toàn không dễ gì bị nhầm lẫn giữa đám đông. Hẩn cầm ly rượu đỏ trên tay, khóe miệng đôi lúc hơi mỉm cười nói chuyện với một vài thương nhân xung quanh. Trong ánh mắt chứa một sự điềm tĩnh xa cách, ôn hòa nhưng lại khiến người khác cảm nhận được sự cương nghị không thể xem thường.

Uyển Khanh cứ lẳng lặng ngồi ở vị trí này mà nhìn sang chỗ hẩn nhưng từ đầu đến cuối Hạ Dĩ Niên vẫn chưa từng nhìn cô lấy một cái.

Lòng, lại trùng xuống.

Buổi đầu giá rất nhanh bắt đầu, mọi người đều vào vị trí ngồi xuống trật tự ra giá.

Điều khiến Uyển Khanh càng thêm không hiểu nổi đó chính là bộ trang sức do cô thiết kế kia lại được giới thiệu với cái danh là bộ trang sức chủ đạo của Yunus và được đem lên đầu giá đầu tiên.

Như vậy hình như không hợp lý, xét theo quy trình thì bộ váy chủ đạo của Hoàng Thịnh phải được đem ra trước chứ? Dù gì thì bộ trang sức kia cũng không thuộc quyền sở hữu của Hoàng Thịnh, nếu đem ra đầu giá trước chẳng khác nào nói với mọi người rằng bộ trang sức này mới chính là điểm nhấn quan trọng nhất ngày hôm nay?

Điều này đối với Yunus là có lợi không có hại. Nhưng mà... tại sao lại như vậy?

Uyển Khanh đưa mắt nhìn sang Hạ Dĩ Niên, hần ngồi ở hàng ghế đầu cách cô một khoảng khá xa.

Không lẽ là hần muốn giúp cô lần này?

Trong lòng tràn ngập nghi vấn chất chồng lên nhau khiến Uyển Khanh không cách nào tập trung được vào buổi đấu giá nữa. Cho đến khi tiếng búa chốt giá vang lên cô mới ý thức được rằng đã có người ra giá cao nhất để mua bộ trang sức đó. Người chủ trì buổi đấu giá lúc này mới ra hiệu cho nhân viên phụ trách đem bộ trang sức lên...

Mọi người đều hồi hộp mong đợi sẽ được nhìn thấy bộ trang sức kia.

Chính Uyển Khanh cũng vậy.

Sau ba phút mọi người tò mò quay sang nhìn nhau, vẫn tiếp tục chờ đợi, sau năm phút đã bắt đầu có sự hoang mang bàn tán. Sau mười phút, một nhân viên phụ trách hét ha hét hải chạy lên sân khấu hô lớn: “Nguy rồi, bộ trang sức mất rồi.”

Một câu này như quả bom kích phát sự hoang mang của mọi người xung quanh.

“Cái gì, mất rồi sao? Là kẻ nào to gan dám lấy trộm đồ của Hoàng Thịnh nhỉ?” - Lâm Tư Phàm cũng như ngơ ngác nhiên.

Uyển Khanh đứng lên, Lâm Tư Phàm vội vàng kéo cô lại: “Uyển Khanh, em định đi đâu?”

“Đi tìm lại.” - Uyển Khanh đã hoàn toàn bị làm cho sững sốt, sao lại có thể mất đi? Đó là công sức cô bỏ ra hơn nửa còn là con át chủ bài lần này của Yunus sao nói mất là có thể mất.

Lâm Tư Phàm giữ chặt lấy cô: “Em đừng có loạn lên, anh biết em là thiết kế chính nhưng bây giờ em chạy đi đâu tìm đây? Em có biết kẻ lấy cắp là ai hay không mà đòi đi tìm?”

“Nhưng mà...”

“Được rồi.” - Lâm Tư Phàm khoát tay lên vai cô: “Em xem, anh họ kia.”

Uyển Khanh lúc này lại lần nữa nhìn về phía Hạ Dĩ Niên. Từ góc độ này của cô có thể nhìn thấy đầu mày hơi nhíu lại cùng sự lạnh lùng của hần, sau một lúc Hạ Dĩ Niên đứng lên rời khỏi, chỉ lưu lại trong mắt Uyển Khanh một bóng lưng cao lớn.

Lâm Tư Phàm bên cạnh nhẹ giọng: “Anh họ và anh cả sẽ giải quyết ổn thỏa vụ này thôi, dù gì thì đây cũng có liên quan tới lợi nhuận của Hoàng Thịnh. Xem ra buổi đấu giá ngày hôm nay không tiếp tục được rồi, chúng ta về lâu đài nghỉ ngơi trước, ngày mai xem tình hình sao rồi tính có được không?”

Uyển Khanh hơi nhíu mày, trong lòng đột nhiên có một dự cảm bất an. Cô rất muốn chạy đi tìm Hạ Dĩ Niên hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, cô muốn biết liệu hần có một mình giải quyết được không? Nhưng mà lý trí nói cho cô biết, cô không thể tìm hần.

Mà hần cũng không muốn nhìn thấy cô.

Uyển Khanh cùng với Lâm Tư Phàm trở về lâu đài, đây là chi định của Hạ Dĩ Niên, tòa lâu đài này vẫn như lúc trước không hề thay đổi chỉ có điều lần này là cô tự chân bước vào còn hai lần trước là bị hần bế vào.

Ở đây cả đêm cô mới biết Hạ Dĩ Niên không hề trở về.

Cả tòa lâu đài rộng lớn chỉ có cô và Lâm Tư Phàm cùng với người giúp việc. Căn phòng Uyển Khanh ở chính là căn phòng lúc trước, mọi thứ bên trong đều không có gì thay đổi, cứ như là nơi này thuộc về riêng cô thôi vậy.

Là kẻ nào lại dám ngang nhiên ăn cắp bộ trang sức đó? Kẻ đó có mục đích gì? Rốt cuộc mọi việc xảy ra là như thế nào?

Vì bộ trang sức này là sự hợp tác của cả Hoàng Thịnh và Yunus nên Uyển Khanh không thể xác định được kẻ đó muốn nhắm vào bên nào, hoặc thậm chí là nhắm vào cả hai bên.

Buổi sáng vừa bước xuống cầu thang, Uyển Khanh đã cảm nhận được ánh mắt âm thầm dò xét của người làm xung quanh. Cô biết bọn họ đều đang thắc mắc, bởi vì lúc trước cô cùng Hạ Dĩ Niên đến đây nhưng lần này lại xuất hiện của Lâm Tư Phàm mà Hạ Dĩ Niên cả đêm lại không quay lại lâu đài nghỉ ngơi, những chuyện kỳ lạ này cho dù là ai cũng sẽ khó hiểu.

Mà Uyển Khanh cũng đoán ra chắc chắn cả đêm qua Hạ Dĩ Niên đã ngủ ở khách sạn Hoàng Gia, hần không về đây là vì ở đây có mặt cô.

hần thật sự tuyệt tình như vậy, tránh mặt cô tới cùng sao?

Uyển Khanh tìm Lâm Tư Phàm ăn sáng, dù sao thì tối hôm qua cô cũng không ngủ ngon giấc, nếu bây giờ còn ăn không ngon miệng thì chắc chắn với cái thể lực yếu ớt của cô thân thể này cô lại đổ thêm một trận bệnh cho mà xem.

Tòa lâu đài này chia làm bốn dãy, dãy bên khu đông là chỗ nghỉ của Hạ Dĩ Niên, và Hạ Dĩ Tường, khu tây chính là khu vực giải trí với phòng xem phim, phòng tập thể hình, quầy bar và dĩ nhiên một khu vực náo nhiệt như vậy sẽ thuộc về Lâm Tư Phàm. Khu bắc và khu nam đều là phòng khách, nhà bếp và phòng sách.

Cách bố trí này Uyển Khanh cảm thấy khá là ổn, ít nhất cô cũng không vì diện tích nơi này quá rộng mà đi nhầm phòng. Rất nhanh đã tới trước cửa phòng của Lâm Tư Phàm, vừa định gõ tay gõ cửa thì đã nghe thấy tiếng nói của anh vọng ra từ bên trong.

Bàn tay của Uyển Khanh khựng lại.

“Thật đó, tôi nghe thấy anh họ đã bị thương, chính là do tên cướp kia gây ra. Cô không tin sao, nguồn tin này từ anh cả tới đây không thể nào sai đâu, nghe nói vết thương của anh họ rất nặng luôn. Nè, tôi nói cho cô biết cô đừng có nói với ai đấy nhé.”

Uyển Khanh chau mày, hạ bàn tay đang định gõ cửa xuống. Hạ Dĩ Niên bị thương? Hắn bị thương sao? Là vì lấy lại bộ trang sức kia nên mới bị thương? Thương tích nặng lắm sao? Có nguy hiểm không?

Uyển Khanh lui lại từng bước sau đó quay người mặc kệ người làm xung quanh ngăn cản mà chạy khỏi tòa lâu đài.

Lâm Tư Phàm nằm trên giường, miệng còn nhai mớ hạt hướng dương, nghe thấy tiếng động bên ngoài thì thờ dãi. Không biết anh làm vậy có đúng không, xem như là đánh cược một lần vậy.

Uyển Khanh ơi Uyển Khanh, anh làm sao không nhìn ra được tâm tư của em đây?

Suốt cả buổi đầu giá, sự chú ý của cô chỉ đặt trên người anh họ. Ánh mắt đó của Uyển Khanh cho thấy điều gì Lâm Tư Phàm sao lại không hiểu được? Anh thật sự không biết là đang giúp hai người hay hại hai người nữa, chỉ là Lâm Tư Phàm trước giờ cũng không phải là loại người thích ràng buộc tình cảm đối với anh có tình cảm thì yêu không có thì chia tay, lường tình trạng duyệt. Nếu như anh họ và Uyển Khanh đã có tình cảm với nhau thì quan tâm nhiều tới mấy chuyện lật vật làm gì, chuyện này anh thuận nước đẩy thuyền một phen.

Chỉ hy vọng thuyền sẽ an toàn cập bến.

Ở bên cạnh, một âm thanh lí nhí phát ra: “Lâm thiếu, hình như cô Lôì nghe được mấy lời khi nãy rồi.”

“Tôi biết!”- Lâm Tư Phàm bóc vài hạt hướng dương rồi bỏ vào miệng.

“Nhưng mà, nhưng mà hình như khi nãy cậu bảo em không được nói với ai cơ mà.”

“Bé hầu gái, em quan tâm nhiều vậy làm gì?”- Lâm thiếu hơi nheo mày, chỉ vào khay đựng hạt hướng dương: “Cẩn nhanh lên một chút, không đủ cho anh ăn đây này.”

Bé hầu gái kia nghe thấy liền gật đầu, liềm mạng dùng miệng tách vỏ hạt hướng dương, vỏ thì cô ấy giữ lại, ruột bên trong đều bay vào miệng của Lâm Tư Phàm.

Lâm Tư Phàm thấy bộ dáng gấp gáp này của cô thì cười nhẹ: “Từ từ không cần gấp, đừng có để dính nước bọt vào, anh sẽ không ăn đâu.”

“Nhưng mà Lâm thiếu, miệng của em tê rần lên cả rồi, có thể dừng lại được không ạ?”- Cô hầu gái nức nở gần như là sắp khóc cầu xin, lại không biết lời cầu xin mập mờ này có bao nhiêu phần ái muội nói không rõ.

Lâm Tư Phàm cười lớn: “Em mới cắn có hai tiếng thôi mà, tiếp tục đi.”

Cô hầu gái trong lòng kêu gào không thôi.

Nhưng mà người trước mặt cô là Lâm Tư Phàm, là Lâm thiếu chứ không phải ai khác. Trên dưới Hạ gia ngoại trừ cậu cả và cậu hai thì không ai dám cãi lại lời của Lâm thiếu. Làm người hầu ở đây nên cô biết cái con người trước mặt tuyệt đối không thể đắc tội được.

Vì vậy cô hầu nhỏ đáng thương lại tiếp tục dùng miệng mình cắn hạt hướng dương.

Sau một lúc...

“Em thật sự không làm nổi nữa, huhu...”- Rốt cuộc thì cô hầu gái khóc lên thật đáng thương. Miệng của cô đã chịu không nổi rồi, có trời mới biết cắn hạt hướng dương trong vòng hai tiếng là cực hình khổ sở đến mức nào.

Cô gái nhỏ tự nhiên khóc nhe khiến Lâm Tư Phàm đang nhắm mắt hưởng thụ cũng luống cuống tay chân, anh ngồi dậy nhìn cô, sau đó nhúu mày: “Đừng khóc, trời ạ, cô hầu gái em đừng có khóc, không cần cắn nữa là được chứ gì.”

Nhưng mà cô hầu gái vẫn khóc không ngừng, hơn nữa càng lúc nước mắt tuôn ra càng nhiều.

Lâm Tư Phàm cảm thấy nảo mình cũng bị nước mắt cô làm nhũn rồi, lấy tờ khăn giấy cấp bách giúp cô lau khô nước mắt: “Không bảo em cắn nữa rồi mà, sao còn khóc, anh ghét nhất là thấy phụ nữ khóc đấy.”

“Hu hu, em không cần hạt hướng dương nữa chắc chắn Lâm thiếu sẽ tức giận đuổi việc em cho coi. Nhà em nghèo lắm, em mà mất việc thì gia đình em sẽ không có cơm ăn, không có cơm ăn thì phải bán nhà, mà bán nhà thì không có nhà ở, không có nhà ở thì phải ra gầm cầu. Gầm cầu hôi lắm, có cả sâu bọ côn trùng, nếu bị đốt trúng sẽ sinh bệnh, mà sinh bệnh thì phải đến bệnh viện, đến bệnh viện thì lại không có tiền, không có tiền thì...”

“Trời ơi! Được rồi được rồi.”- Lâm Tư Phàm thật sự hết cách, anh chỉ muốn ăn hạt hướng dương thôi mà, có cần liên tưởng anh thành ác bá không có nhân tính thế không? Cô hầu nhỏ này trí tưởng tượng cũng thật phong phú, chỉ có việc không giúp anh cần hạt hướng dương nữa thôi mà lại liên tưởng tới viễn cảnh mất nhà đồ bệnh. Lâm Tư Phàm thở dài: “Cô bé, anh không phải địa chủ độc ác không có nhân tính, em không cần lo xa như vậy. Ra ngoài đi, không cần em cần hạt hướng dương nữa.”

Cô hầu nhỏ vẫn khóc, hơn nữa càng khóc càng lớn.

Lâm Tư Phàm điên đầu: “Anh đã tha cho em rồi, anh không đuổi việc em cũng không bắt em cần hạt hướng dương nữa, em còn khóc cái gì?”

Phụ nữ khóc thật đúng là phiền phức, cô bé khóc lại càng khó dỗ hơn. Cả đời Lâm Tư Phàm có thể kiên nhẫn cười kiên nhẫn nói kiên nhẫn theo đuổi nhưng tuyệt đối không đủ kiên nhẫn dỗ phụ nữ đang khóc.

“Em nín ngay cho anh!”- Lâm Tư Phàm cao giọng.

Cô hầu gái càng khóc lớn hơn.

Anh cảm thấy mình nhất định là âm nảo rồi, sắp quy tiên rồi, tiếng khóc của cô bé này thật lợi hại.

Cô hầu gái vừa khóc vừa khó khăn nói: “Em, em một khi đã khóc thì rất khó nín, em không muốn khóc nữa đâu nhưng mà, nhưng mà sao vẫn cứ khóc không ngừng được vậy nè, hu hu...”

Lâm Tư Phàm hết cách, anh lấy gối nằm xuống giường trùm kín tai mình lại. Dù vậy vẫn nghe được tiếng khóc inh ỏi của cô, Lâm Tư Phàm lại tiếp tục trùm kín chắn lại, cả người anh nhanh chóng y như cái đòn bánh tét kín mít từ trên xuống dưới.

Thật lâu sau tiếng khóc kia mới dịu xuống.

“Lâm thiếu, em ra ngoài nha.”- Cô hầu gái nín khóc đứng lên, giọng nói vẫn còn nghẹn ngào.

Lâm Tư Phàm thò ra một tay phẩy phẩy ý muốn nói đi nhanh cho anh nhờ.

Cô hầu gái quay lưng đem mớ vỏ hạt hướng dương dưới đất hót sạch rồi chuẩn bị rời khỏi.

“Khoan đã!”-Lâm Tư Phàm ngồi dậy bung chăn ra, nhìn cô: “Cô bé, em tên gì?”

“Thao Thao ạ.”

“Thao Thao?”- Lâm Tư Phàm hơi nheo mày sau đó bật cười: “Đó cũng gọi là cái tên sao?”

Thao Thao gật đầu, hai mắt tròn xoe vẫn còn đọng lại chút nước, vẻ đáng yêu này khiến người khác vừa nhìn là động lòng ngay: “Vâng ạ, mọi người đều gọi em là Thao Thao.”

“Em bao nhiêu tuổi?”- Lâm Tư Phàm giương khóe môi, ngồi tựa vào đầu giường nhìn cô.

“Mười sáu tuổi ạ.”

“Nhỏ như vậy sao?”- Lâm Tư Phàm càng cười càng tươi, hóa ra là tiểu loli đáng yêu. Anh phẩy tay: “Được rồi, ra ngoài đi. À mà khoan, anh cảm thấy trình độ cần hạt hướng dương của em không tốt lắm, cần phải bồi dưỡng thêm, mỗi ngày hai tiếng tới phòng anh cần một mớ, có biết không?”

“Hả?”- Thao Thao tròn mắt, biểu cảm y như vừa nghe thấy cực hình thời cổ đại, nhưng cũng không dám trả giá gì, chỉ biết đáng thương cúi đầu: “Vâng ạ.”

Lâm Tư Phàm gật đầu: “Tốt, ra ngoài đi.”

Uyển Khanh chạy đến khách sạn Hoàng Gia, không nói lời nào liền hỏi số phòng của Hạ Dĩ Niên. Tiếp tân dĩ nhiên là không dễ dàng gì cho cô biết số phòng, Uyển Khanh đứng đó cả buổi trời, tiếp tân cũng hết cách khó xử thấp giọng: “Cô ơi, tôi thật sự không thể cho cô biết số phòng vậy nên cô đừng đứng ở đây nữa.”

Uyển Khanh nhủ mày, lấy điện thoại trong túi ra gọi cho Hạ Dĩ Niên. Đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho hắn, chỉ là... không có tín hiệu trả lời.

Có phải là vết thương nặng quá nên không còn sức nghe điện thoại không? Càng nghĩ Uyển Khanh càng sốt ruột như là ngồi trên đồng lửa nóng, cô rời khỏi cửa chính của khách sạn, trái tim như bị một vật thể gì đó nén vào.

Cô thực sự rất lo lắng, cảm giác lo lắng này chưa bao giờ có.

“Ây dô, nhà thiết kế chính của chúng ta đây không phải sao?”- Một giọng nói truyền đến đem bước chân của cô kéo lại.

Uyển Khanh xoay người, là Lily.

Lily cười khẩy bước tới trước mặt cô: “Nhà thiết kế chính cũng thật chăm chỉ, còn chưa tới ngày chính thức lên sàn mà đã tới đây đợi trước rồi sao?”

Uyển Khanh nhú mày: “Cô nói cái gì?”

Lily cũng không thèm trả lời cô, cô ta đi vòng quanh một vòng đánh giá cô rồi chật lưỡi khinh thường: “Bộ quần áo này tầm thường như vậy, sao hợp với thân phận nhà thiết kế của cô chứ?”

Uyển Khanh không thèm chấp nhặt cô ta, trong đầu cô đã bị lời vừa rồi của Lily làm cho chú ý tới. Cô túm lấy cánh tay Lily: “Cô vừa nói vẫn chưa tới ngày chính thức lên sàn?”

Lily khó hiểu: “Cô không biết hả? Thật sự không biết ngày lên sàn sao? Đầu óc của cô ngoại trừ đàn ông ra thì còn cái gì nữa không? Ngày mai mới là ngày lên sàn chính thức.”

Đầu Uyển Khanh ong ong một tiếng. Ngày mai mới lên sàn? Chả trách hôm qua cô lại thấy không khí quá mức kì lạ, Hoàng Thịnh sao lại giới hạn số lượng khách mời một cách khó hiểu như vậy. Còn nữa, hôm qua người mẫu chính là Lily và Lôi Ngân Chi đều không có mặt chứng minh buổi đầu giá ngày hôm qua có vấn đề.

Nhưng rõ ràng chính miệng hắn nói rằng ngày lên sàn sẽ đúng ngày tết dương lịch không phải sao? Tất cả những chuyện này chứng tỏ cho cái gì? Ngày mai mới lên sàn, ngày mai mới đầu giá vậy mà hôm qua hắn cho Khải Ca đưa cô đến đây?

Uyển Khanh quay lưng định chạy đi tìm Hạ Dĩ Niên, cô phải hỏi cho rõ mọi chuyện.

“Cậu hai sẽ không gặp cô đâu đừng có mắc công đi tìm.”- Lily thong thả khoanh tay nhìn theo.

“Cô nói cái gì?”- Uyển Khanh quay lại nheo mắt.

Lily cười khẩy: “Thế nào, bị đá rồi sao? Tôi đã nói rồi, hạng người như cô làm gì có tư cách ở lại bên cạnh anh ấy. Nói cho cô biết anh ấy cả đêm luôn ở cùng tôi, thế nào có ngạc nhiên không?”

Lời nói chối tai của Lily khiến Uyển Khanh cảm thấy tuyệt vọng, cô biết cô ta nói đúng, Hạ Dĩ Niên sẽ không gặp cô. Hôm qua tuy rằng hắn cũng xuất hiện tại buổi đầu giá nhưng từ đầu tới cuối đều không hề nhìn cô lấy một cái không phải sao? Đây chính là yêu cầu của cô không phải sao?

Hắn đã nói sẽ không gặp cô nữa.

Hắn chắc chắn sẽ giữ lời.

Chỉ có điều, bây giờ cô có hối hận kịp không? Cô rất muốn đi tìm hắn, rất muốn hỏi rõ mọi chuyện cũng rất muốn xem hắn bị thương như thế nào.

Uyển Khanh vô thức lại sờ lên cổ tay mình, đá lục bảo khiến đầu ngón tay cô hơi lạnh...

Lily thấy vậy liền dừng ánh mắt trên cổ tay cô sau đó giờ tay túm lấy: “Vòng tay đẹp như thế này, là đàn ông mua cho sao?”

“Buông tay!”- Uyển Khanh hơi nâng mắt.

Chuyện lần đó ở nhà vệ sinh biển Lily luôn giữ hình tượng xinh đẹp cao quý trở thành đề tài bàn tán trong mấy quán cà phê ven đường. Suýt chút nữa cô ta đã bị hủy dung, sau này cũng đừng hòng nhờ gương mặt mà kiếm cơm ăn nữa. Lần đó sau khi bị đánh xong Lily nghe được tin Hạ Dĩ Niên vì chuyện này đột nhiên từ Thụy Điển bay về nước trong đêm, cô ta sợ Uyển Khanh sẽ nhanh chân hơn một bước chạy tới tố cáo mấy lời có hại cho cô ta vì vậy Lily đã canh giờ chuẩn xác chạy ra sân bay đón đường Hạ Dĩ Niên. Mà sau khi gặp hắn, cô ta đã đem mọi chuyện kể lại theo chiều hướng tốt cho bản thân, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Uyển Khanh.

Vốn Lily nghĩ rằng Hạ Dĩ Niên sẽ như mọi lần, đối với tranh chấp của tình nhân với nhau hắn cũng không muốn ra mặt giải quyết vấn đề. Nhưng cô ta không ngờ, hắn lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt đổ đến giờ nghĩ lại Lily vẫn còn rét run lên, kèm theo một câu nói của hắn ‘Lily tôi cảnh cáo cô nên biết chừng mực một chút, nếu không tôi nhất định đem da của cô lột ra chứ không phải đơn giản chỉ mấy cái tát kia của Khanh nhi thôi đâu.’

Điều đó làm Lily hoảng sợ, đối với Uyển Khanh cũng dè chừng đi vài phần.

Nhưng đó là chuyện lúc trước, lúc trước cô ta nhượng bộ Uyển Khanh là vì nghĩ rằng Uyển Khanh thật sự có vị trí trong lòng Hạ Dĩ Niên. Nhưng mà khi này cô ta tận mắt chứng kiến Hạ Dĩ Niên đứng bên cửa sổ nhìn xuống, từ đầu tới cuối chỉ lặng yên quan sát hoàn toàn không có ý định gặp mặt thì liền hiểu rõ. Trong lòng hắn vốn dĩ đâu có Uyển Khanh vì vậy Lily cũng không muốn nhân nhượng thêm nữa, cô ta vẫn còn ghi hận chuyện lần trước ở nhà vệ sinh. Bản thân học võ Judo mà lại không có đường phản kháng trước mấy chiêu thức tầm thường kia của cô, càng nghĩ Lily càng tức giận.

“Tôi cảnh cáo cô mau buông tay, nếu không đừng trách tôi.”- Uyển Khanh hơi nheo mày, sức lực của Lily cũng thật mạnh, cô có muốn hất tay cô ta ra

cũng khó.

“Đồ tiện nhân!”- Lily trừng mắt sau đó vung cánh tay còn lại lên, cái tát này giáng xuống chắc chắn sẽ khiến người khác ù tai bởi vì lần này cô ta dùng toàn lực để đánh.

Uyển Khanh không ngờ cô ta đột nhiên động thủ, vừa nhìn thấy tay Lily vung lên thì theo phản xạ nhắm chặt mắt.

Đúng ra người hét lên đau đớn phải là cô.

Nhưng tiếng hét kia lại phát ra từ miệng của Lily. Cô ta quay lại, đau đớn ôm cánh tay mình, nhìn thấy Lâm Tư Phàm thì chợt dạ không biết nói gì.

Lâm Tư Phàm liếc cô ta một cái: “Cô định đánh ai đấy?”

“Tôi...”

“Cút đi!”- Lâm Tư Phàm bực bội quát một tiếng, chết tiệt thật con mụ chán tình này vừa rồi muốn đánh bà xã nhỏ của anh. Hừ, nếu không phải cô ta là người mẫu chính lần này thì anh đã ném cô ta xuống hồ bơi từ lâu rồi.

Lily tức giận trong lòng nhưng cũng không dám động tới Lâm Tư Phàm, cô ta quay qua liếc Uyển Khanh một cái rồi dùng sức hất tay của cô ra, lại không ngờ tới hành động này làm Uyển Khanh hơi loạng choạng, chiếc lược tay đột nhiên bung ra, đá碌 bảo theo đó rơi xuống hồ bơi bên cạnh.

“Cô, Lily cô quá đáng vừa thôi đấy, cô thật sự cho rằng bản thiếu gia không có cách trị cô sao?”- Lâm Tư Phàm cao giọng, đẩy Lily sang một bên sau đó đi tới cạnh Uyển Khanh định hỏi thăm cô.

“Bà xã nhỏ...”

Lời còn chưa nói ra thì đã nuốt ngược lại vào miệng bởi vì Lâm Tư Phàm không ngờ tới Uyển Khanh thế mà đột nhiên lại lao xuống hồ bơi. Anh nhất thời đứng ngậy ra một lúc sau đó lại nhìn ra bà xã nhỏ muốn tìm lại mấy viên đá碌 bảo vừa rồi ra khỏi lược tay, Lâm Tư Phàm có chút lo lắng nói to: “Uyển Khanh, em không cần tìm nữa, lên đây đi. Hồ bơi này lớn như vậy, mấy viên đá碌 nhỏ xíu kia làm sao mà tìm cho được?”

Lily nhìn thấy một màn này nhất thời cũng bị dọa cho sợ, ở lại nữa e rằng Lâm Tư Phàm sẽ lột da cô ta ra mất. Lily nhanh chân âm thầm chạy khỏi hồ bơi.

Nước trong hồ có một màu xanh da trời trong veo, tùy theo mỗi vị trí mà độ sâu cũng khác nhau. Uyển Khanh đầu tiên là tìm ở khu vực nước chỉ cao tới bụng, không thấy cô liền di chuyển xuống nơi sâu hơn. Lâm Tư Phàm nói không sai, mấy viên đá碌 nhỏ bé như thế lại bị rơi xuống hồ nước lớn, bây giờ muốn tìm chẳng khác gì mò kim đáy bể.

Nhưng cái vòng tay này là do Hạ Dĩ Niên tặng cô...

Uyển Khanh bơi không giỏi nhưng cũng nói là biết bơi, ít nhất ở khu vực nước cạn sẽ không bị chết chìm.

Lâm Tư Phàm đứng trên bờ không yên, anh biết tính khí quật cường của cô nhất định không tìm ra sẽ không chịu ngoi lên. Lâm Tư Phàm cời bỏ áo khoác ngoài sau đó nhảy xuống hồ bơi cùng Uyển Khanh tìm kiếm đá碌 bảo.

“Anh lên bờ đi, xuống đây chỉ khiến mặt nước dao động, càng thêm khó tìm.”- Uyển Khanh nói.

“Bốn con mắt vẫn hơn hai con mắt không phải sao?”- Lâm Tư Phàm lặn xuống nước một lúc sau đó ngoi lên thở phì phò: “Một cái lược tay thôi mà, có cần liều mạng vậy không?”

Uyển Khanh không trả lời, cũng không còn sức trả lời. Cô lặn không giỏi nên đa phần đều ngụp xuống một lúc là lại tìm đường ngoi lên, hi hục cả buổi trời chỉ mới tìm được ba viên. Trong khi chiếc lược tay ấy có tới tận hai mươi tám viên đá碌.

Uyển Khanh mãi mê kiếm tìm, lại không hay rằng bản thân đã đi ra khu vực nước sâu từ khi nào. Nước dâng tới ngực cô, theo áp suất khiến ngực cô như bị đè nén có chút khó thở, lúc này chân đột nhiên mất đi thăng bằng trượt một cái ngã nhào xuống.

Uyển Khanh hoảng hốt vung tay múa chân loạn xạ, cô muốn kêu cứu nhưng miệng và mũi đều ngập nước, lại không biết càn vung vẫy chỉ càng khiến cho cơ hội vọt bề càng cao.

Kết quả là cô thật sự đã vọt bề.

Lâm Tư Phàm phía xa thấy bên phía Uyển Khanh không có động tĩnh gì thì nhìn qua, tức thời hết hồn khi nhìn thấy cô đang chạt vật. Vừa định chạy tới cứu giá liền kinh ngạc nhìn thấy cả cơ thể đang chìm ngấm trong nước của Uyển Khanh đột nhiên bay lên...

Lâm Tư Phàm có chút ngạc nhiên sau đó lại hiểu ra mọi chuyện, ánh mắt phức tạp nhìn về phía tòa nhà phía xa.

Uyển Khanh vốn dĩ suýt nữa là chết đuối lại không ngờ tới bản thân được vớt lên, việc đầu tiên cô làm là tranh thủ hít thở sau đó lại phát hiện một chuyện khiến cho cô hét lên một tiếng...

Cô đang bay.

Rất nhanh, Uyên Khanh đã ngã vào một vòng tay mạnh mẽ. Hương thơm nam tính quen thuộc bao vây lấy cô, vòm ngực rắn chắc vững chãi để cô tựa vào, Uyên Khanh có chút ngáy ngốc ngẩng đầu nhìn hấn. . .

Hạ Dĩ Niên. . . đúng là hấn rồi.

“Em bị ngốc sao?”- Hạ Dĩ Niên hơi chau mày. Lại thấy Uyên Khanh vẫn còn ngáy người thì tưởng rằng cô vẫn còn sợ vì đột nhiên hấn sử dụng năng lực đặc biệt nhắc bổng cô từ hồ bơi bay tới đây, đang lúc định buông cô ra thì Uyên Khanh phản ứng kịp thời nhanh tay vòng qua thắt lưng hấn ôm thật chặt.

“Khanh nhỉ?”- Hấn có chút khó hiểu, cô sợ đến vậy sao?

Uyên Khanh không phân biệt được trong lòng mình lúc này là sợ hãi hay vui mừng. Cô rất sợ buông hấn ra rồi thì hấn sẽ biến mất nên cố gắng ôm hấn thật chặt, cô thật sự rất muốn nói em sai rồi, những lời hôm đó đều là do em nhất thời hồ đồ mới nói ra, em thu lại hết có được không?

Nhưng mà những lời đó lại nghẹn ở cổ họng, còn chưa kịp nói ra đã bị Hạ Dĩ Niên bế vào trong phòng. Hấn để cô đứng một chỗ rồi tới tủ quần áo lấy ra một cái áo sơ mi đi tới đưa cho cô: “Thay đồ đi.”

Lúc này Uyên Khanh mới biết bản thân mình đã ướt nhẹp, ngay cả cảm giác lạnh lạnh tới bây giờ mới cảm nhận được.

Uyên Khanh nhận lấy chiếc áo sơ mi từ tay hấn, không nói lời nào đi vào nhà tắm thay đồ. Rất nhanh đã trở lại. Hạ Dĩ Niên vốn dĩ đang xem văn kiện cũng vô tình ngẩng đầu lên, nhất thời cũng không thể rời mắt đi.

Nghiên cứu tâm lý nói rằng đàn ông đối với người phụ nữ mình yêu rất thích cô ấy mặc y phục của mình, vì lúc đó họ sẽ có cảm giác đang bao phủ hoàn toàn người phụ nữ đó vậy.

Hạ Dĩ Niên nghĩ nó không sai, bởi vì lúc này nhìn vào Uyên Khanh hấn thực sự rất thích bộ dáng này của cô.

Mái tóc dài ướt sũng phủ lên hai bờ vai, cúc áo sơ mi dù đã được cài hết nhưng so với tỷ lệ cơ thể khác biệt sự nam và nữ thì vẫn vô tình để lộ vùng cổ trắng ngần cùng với bộ ngực lấp ló mê người, trên người Uyên Khanh từ trên xuống dưới chỉ có một chiếc sơ mi trắng đơn giản. Y phục của Hạ Dĩ Niên sau khi mặc lên người cô thì đã trở thành một bộ váy dài qua hông để lộ đôi chân nuột nà xinh đẹp, Uyên Khanh không đi giày vì thế nhìn thẳng một đường xuống sẽ thấy những ngón chân nhỏ bé khiến hấn chỉ muốn cắn một cái.

Hạ Dĩ Niên đứng lên kéo cô tới sofa để cô ngồi xuống, cảm nhận được bàn tay cô hơi lạnh, hấn lấy máy sấy treo trên tường xuống định giúp cô sấy khô tóc.

“Để em tự làm.”

“Ngồi yên!”- Hạ Dĩ Niên nhún cô ngồi ngay ngắn lại lên ghế rồi bật máy sấy đi vòng qua phía sau.

Hơi ấm trên da đầu truyền tới khiến Uyên Khanh phần nào dễ chịu hơn, đặc biệt là bàn tay của hấn lúc xen lẫn vào chân tóc mềm mại của cô lại vô cùng nhẹ nhàng, hấn vuốt dọc theo mái tóc sau đó lại như là đang xoa xoa đầu thú cưng động tác vô cùng dịu dàng.

Uyên Khanh khẽ thở ra một tiếng, hơi nhắm mắt lại.

Tiếng thở cùng với biểu cảm này của cô đều lọt vào tầm quan sát của Hạ Dĩ Niên phía sau, hấn hơi nâng khóe môi mỉm cười. Sau khi giúp cô sấy khô tóc, Uyên Khanh cứ nghĩ hấn sẽ tắt máy sấy đi nào ngờ Hạ Dĩ Niên đi vòng qua phía trước cô ngồi xuống đem bàn tay cô đi sấy.

Hơi ấm từ máy sấy khiến tay cô nhanh chóng ấm lại.

Uyên Khanh hơi cúi đầu, thật ra không cần máy sấy, chỉ cần hấn đặt tay cô vào tay hấn thì sẽ ấm lại nhanh thôi.

“Sao không nói gì?”- Hạ Dĩ Niên vẫn cúi đầu, tập trung giúp cô sưởi ấm hai tay.

Kể từ lúc vào đây Uyên Khanh khá là im lặng.

Cô cảm môi: “Em còn tưởng anh thật sự không tới tìm em nữa.”

“Vốn định không tới tìm em nữa nhưng lại không ngờ em quá ngốc, đã ngốc còn mang thêm máu liều mạng trong người.”- Hạ Dĩ Niên hơi cau mày, vừa nghĩ tới việc cô bất chấp nhảy xuống hồ bơi khi này thì giọng nói lộ rõ vẻ trách móc.

Nhưng nhiều hơn trách móc vẫn là quan tâm.

“Em như vậy mà gọi là ngốc? Nếu không phải vì cái lắc tay kia. . .”- Nếu không phải vì cái lắc tay kia là do món quà đầu tiên anh tặng em cũng sẽ không liều mạng như vậy? Uyên Khanh còn chưa kịp nói ra hết câu Hạ Dĩ Niên đã ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt cô.

Ánh mắt của hấn lướt qua một tia sáng khó nắm bắt, sau đó khẽ nói: “Vì cái lắc tay thế nào?”

“Không có gì.”- Cô cảm thấy ánh mắt cùng thái độ của Hạ Dĩ Niên hôm nay thật lạ, mà lạ ở đâu thì cô không biết. Chỉ có điều loại ánh mắt này của hắn không như lúc trước nữa...

Nó khiến tim cô đập loạn.

Hạ Dĩ Niên thấy cô không muốn trả lời cũng không ép cô, hắn hơi mỉm cười tiếp tục cúi xuống giúp cô sưởi ấm cả hai chân.

Cổ chân đột nhiên bị cầm lấy, hơi nóng của máy sấy tóc khiến lòng bàn chân của Uyển Khanh hơi ngứa cô muốn rút chân lại liền bị Hạ Dĩ Niên giữ chặt: “Ngồi yên!”

Uyển Khanh nghe lời, trên thực tế chân cô bị giữ chặt như vậy có muốn chạy cũng không được. Nhưng là cảm giác nhồn nhột dưới lòng bàn chân khiến cô cười khanh khách không thể ngừng lại được, giờ thì cô phát hiện ngoại trừ sợ ma và sấm sét ra thì cô còn sợ cả nhột nữa.

Sau một lúc...

“Hạ Dĩ Niên, anh có ý?”- Uyển Khanh nhìn hắn rút dây cắm máy sấy, trong lòng ai oán vô cùng. Rõ ràng vừa rồi hắn biết cô nhột vậy mà cứ tập trung xoa xoa lòng bàn chân của cô làm hại Uyển Khanh cười tới chảy cả nước mắt.

Hạ Dĩ Niên quay lại nhìn cô vừa dụi mắt vừa tố cáo bộ dáng không khác gì trẻ con, có điều lần này hắn không bị bộ dáng trẻ con này của cô làm động lòng: “Anh chưa từng thấy ai ngốc như em, bản thân đã không biết bơi lại còn can đảm nhảy xuống hồ nước, em thật sự cho rằng mình sẽ sống lâu trăm tuổi có quý nhân phù trợ à? Làm việc gì trước tiên nên dùng cái đầu phân tích nặng nhẹ, không thể lúc nào cũng hành xử tùy hứng vậy được.”

Hạ Dĩ Niên đột nhiên nghiêm giọng, ánh mắt cũng không còn vẻ dịu dàng khi nãy mà thay vào đó là sự nghiêm túc cương nghị thẳng thắn trách phạt.

Uyển Khanh tự nhiên bị mắng một tràng dài nhất thời cảm giác bức bối dâng lên trong lòng. Cô cắn môi nhìn hắn sau đó đứng bật dậy từ sofa, khí thế cũng ngang bằng hắn mà đáp lại: “Tất cả cũng không phải là do cô tình nhân bé nhỏ của anh gây ra hay sao? Anh không đi trách cô ta giờ lại tới đây trách em? Phải đó, em chính là như vậy, hành xử tùy hứng như vậy đó, còn không phải vì cái lác tay chết tiệt kia hay sao?”

Uyển Khanh cũng không biết mình lấy dũng khí ở đâu ra mà to tiếng như vậy, chỉ là cô cảm thấy khó chịu khi nghĩ tới việc giữa hắn và Lily. Uyển Khanh quay người đi về phía cửa

“Đứng lại!”

“Không đứng, dù gì em cũng làm việc tùy hứng như vậy đấy.”- Uyển Khanh giơ tay mở cửa, cửa vừa mở ra còn chưa kịp bước ra ngoài đã bị một lực lớn từ phía sau đóng sầm lại.

Uyển Khanh quay lại trừng mắt tức giận: “Hạ Dĩ Niên anh...”

“Anh cho em đi chưa?”- Hạ Dĩ Niên cảm thấy thật đau đầu, Khanh nhi của hắn từ khi nào thì không khác gì con nít như vậy?

Cô tình nhân bé nhỏ? Hạ Dĩ Niên không biết nên cười hay khóc, trí tưởng tượng của Khanh nhi đã xa tới mức nào rồi?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Chương 60: Không muốn làm bà tám vậy thì làm bà hai đi.

Có đôi khi con người thật kì lạ, rõ ràng biết rõ mọi chuyện không đáng để khóc cũng không nhất thiết phải phản ứng rùm beng lên. Nhưng vào một khoảnh khắc nào đó khi bạn đứng trước mặt một người nào đó bạn sẽ hết như một đứa trẻ cầu kinh ngang ngược và không nói lý lẽ. Từ một người vốn luôn chuyện lớn hóa nhỏ chuyện nhỏ hóa không bạn sẽ trở thành chuyện dù nhỏ tới đâu cũng để tâm tới.

Đó không phải là chuyện lạ, những lúc như vậy chính là vì từ sâu trong tiềm thức bạn muốn biết xem người kia sẽ nhìn nhận như thế nào, sẽ bao dung bạn ra sao?

Uyển Khanh im lặng, cô đứng yên một chỗ không hề có bất kì cử động nào khiến Hạ Dĩ Niên khó hiểu, một lúc sau hắn bước lên nắm lấy hai vai cô. Tức thời như đã chạm phải công tắc khiến nước mắt cô rơi ra.

“Khanh nhi?”- Hạ Dĩ Niên có chút khản trương sau đó dùng tay lau nước mắt trên mặt cô: “Cũng không phải nói nặng lời gì sao lại khóc?”

Hắn biết Uyển Khanh là người thông minh, lúc cần bình tĩnh cô sẽ là người bình tĩnh nhất, lúc cần lý trí cô sẽ lý trí tới mức lạnh lùng. Chỉ là có trời mới biết khi nãy đứng từ xa nhìn thấy cô nhảy xuống hồ bơi hắn đã có bao nhiêu sự phức tạp trong lòng, vốn dĩ ban đầu còn nghĩ tới Uyển Khanh biết bơi nên có

mới dám xuống nước, nào ngờ quan sát một lúc mới phát hiện ra cô bé này căn bản không biết bơi chỉ biết quơ tay chân loạn xạ xem rằng mình đang bơi.

Sau đó hẳn thấy Lâm Tư Phàm nhảy xuống hồ, Hạ Dĩ Niên lại hy vọng có Lâm Tư Phàm ở bên cạnh cô cũng sẽ không gặp nguy hiểm. Nhưng hẳn lại không ngờ rằng cái thằng nhóc kia đúng là vô dụng, Khanh nhi của hẳn suýt nữa đã chết đuối mà nó lại không hay biết.

Rất nhiều cảm giác lướt qua trong lòng hẳn, lo lắng, sợ hãi thậm chí là phẫn nộ. Lúc ôm lấy cơ thể lạnh ngắt của cô vào lòng hẳn mới ý thức được mình vừa giành cô gái này về từ tay của tử thần, hẳn phát hiện ra chuyện này còn kinh khủng hơn cả việc hẳn không có máu để uống.

Hạ Dĩ Niên cũng nhận ra, hẳn không yên tâm, không chút nào yên tâm giao Khanh nhi cho người khác bảo vệ.

Vậy mà giờ đây, cô gái nhỏ này đứng trước mặt hẳn. Cô không hề phát ra tiếng động, chỉ như một đứa bé phạm phải sai lầm nhưng không dám khóc thành tiếng, từng giọt từng giọt nước mắt như hạt trân châu bị đứt quãng rơi xuống tay hẳn.

Hắn nghĩ rằng những lời vừa rồi của mình đã khiến cô đau lòng, vì vậy cảm giác áy náy dâng lên, nước mắt cô rơi xuống càng nhiều tim hẳn càng thắt chặt lại.

Hạ Dĩ Niên ôm lấy cô vào lòng: “Khanh nhi, không khóc nữa.”

Cô vẫn khóc, hơn nữa lần này là khóc ra tiếng.

Hạ Dĩ Niên chau mày: “Khanh nhi...”

Uyển Khanh đẩy hẳn ra, ngẩng đầu, đôi mắt còn đọng một tầng nước mờ ảo nhìn hẳn: “Em cứ khóc đấy, anh quản được sao?”

“Anh...”

“Hạ Dĩ Niên anh là đồ máu lạnh, đồ vô tình, đồ khó ưa, em bảo không muốn gặp anh anh thật sự không tới tìm em nữa. Bây giờ vừa gặp lại đã mắng em đủ kiểu, đúng vậy đó em chính là tùy hứng như vậy đó không có đầu óc như vậy đó vậy nên em hối hận rồi, em thu lại hết mấy lời hôm đó có được không?”- Uyển Khanh cảm thấy nhất định là bản thân bị ngốc, bị khờ khạo đến mức luân lạc rồi. Vừa nghĩ tới chuyện hẳn không tìm cô nhưng lại tìm Lily kia thì cảm giác vừa chua xót và tức giận cứ bốc lên đỉnh đầu khiến cô vô cùng khó chịu. Cô từng cho rằng Âu Giãn Tình là người phụ nữ lụy tình, vì một người không quan tâm mình như Hạ Dĩ Niên mà đòi sống đòi chết.

Trên thực tế thì bây giờ cô hiểu rồi, chính là vì hẳn là Hạ Dĩ Niên, cho dù có thêm mười phần tàn nhẫn thì chỉ cần một tiếng gọi Khanh nhi phát ra, dù có luân lạc thêm bao nhiêu lần cô cũng chấp nhận.

Chính là thiếu thân bay vào đồng lửa, nếu không lao đầu vào lửa để rồi cháy thành tro thì sẽ không phải là thiếu thân nữa.

Hạ Dĩ Niên nghe cô nói, đầu mày hơi nhíu lại lộ ra một tia sáng phức tạp: “Em muốn ở cạnh anh sao? Em có biết kết quả sẽ như thế nào không?”

Hạ Dĩ Niên không cam tâm buông tay, nhất là vào thời khắc này cho dù hẳn biết trước kết cục thì hẳn cũng không muốn buông tay. Hẳn vốn dĩ định cho cô lựa chọn giữa ở lại và ra đi, nhưng hẳn không thể nói ra bởi vì hẳn sợ, sợ rằng Khanh nhi sẽ không chần chừ chọn ra đi.

Tuy rằng như vậy cô sẽ tránh được tổn thương.

Nhưng hẳn phải như thế nào đây?

Lý trí nói rằng nhất định phải đẩy cô càng xa càng tốt, con tim lại nói rằng không được, nhất định không được để mất cô gái đó.

Lý trách mách bảo điều phải tránh, con tim nói lên chuyện cần làm.

Uyển Khanh nhìn hẳn: “Có người từng nói với em, đời này kiếp này em chỉ có thể cùng người đó sống cùng người đó chết cùng người đó thống khổ một tất cũng không được rồi.”

Hạ Dĩ Niên sững sờ.

Câu này là do hẳn nói.

“Lúc đó là do anh quá ích kỷ.”

“Vậy thì tiếp tục ích kỷ đi.”- Cô cười, giờ tay lau nước mắt trên mặt.

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên rõ ràng là không ngờ cô sẽ dùng câu nói lúc trước của hẳn để gián tiếp trả lời câu hỏi vừa rồi, nhất thời không biết nói gì.

“Em đã quen với một Hạ Dĩ Niên cao ngạo lạnh lùng, không để ai vào trong mắt, đôi khi có chút độc mồm độc miệng khiến người khác tức điên người, ích kỷ tự đại gần như là hội đủ mọi tật xấu của nhân loại. Em không quen với con người cao thượng chỉ nghĩ cho người khác trước mắt này đâu.”- Uyển Khanh cố tình trêu hẳn, cô biết, tuy rằng không rõ kết quả mà hẳn nói sẽ như thế nào, nhưng cái gọi là ‘kết quả’ đó đối với cô căn bản không quan trọng, Uyển Khanh cũng không quan tâm tới.

Cô biết Hạ Dĩ Niên muốn tốt cho cô, cô có thể cảm nhận được.

Uyển Khanh không phải người thích mạo hiểm, trước giờ vẫn vậy. Nếu nhìn ra được một vườn hoa mình tự tay vun trồng rồi cũng sẽ có ngày rụng rơi tàn úa vậy thì cô sẽ là người dứt khoát đem tất cả các loại hoa cắt đi, cả đời cũng không nhìn đến hoa cỏ. Cô sẽ không đánh khi bản thân không nắm chắc phần thắng, cô luôn lựa chọn thế an toàn cho bản thân.

Nhưng mà...

Lần này cô muốn mạo hiểm, muốn vì người đàn ông của cô, mạo hiểm cũng được, liều mạng cũng không sao. Chỉ cần Hạ Dĩ Niên xuất hiện, dù có bao nhiêu lựa chọn an toàn cô cũng không cần nữa.

Nếu bây giờ cô lựa chọn một kết quả an toàn mà chấp nhận đau khổ ở quá trình dài đằng đẳng vậy thì thà chọn một quá trình ngọt ngào cho dù nhận lấy một kết quả bi thương vậy không tốt hơn sao?

“Anh không được xua đuổi em.”

Uyển Khanh không rõ là đang ra lệnh hay là khẩn cầu, hoặc là làm nũng cũng nên.

Hạ Dĩ Niên khẽ cười: “Anh nào dám xua đuổi em, hôm đó chẳng phải em đã rất khí thế đứng trước mặt nói rằng...”

“Em thu lại thu lại hết, không được nhắc nữa.”- Uyển Khanh hơi cao giọng, nhìn hắn: “Quần tử thì không thù dai.”

Hạ Dĩ Niên im lặng nhìn cô.

Hắn giơ tay kéo lấy cơ thể nhỏ bé của cô ôm vào lòng: “Khanh nhi, ngay từ đầu em vốn dĩ không nên xuất hiện trước mặt anh, bây giờ bảo anh làm sao buông tay em?”

Uyển Khanh ôm chặt lấy hắn, lần đầu tiên cô cảm nhận được hóa ra tình yêu lại kỳ diệu như vậy, có thể khiến lòng người nở ra hoa cỏ.

“Em nhớ là em đâu có xuất hiện trước mặt anh, là anh tự dưng lôi em lại chứ bộ.”- Còn nhớ lần đó sau khi đôi co vài câu với Lý Gia Hân thì suýt chút nữa bị người của Hạ gia bắt lại, cũng may lúc đó từ đâu thò ra một cánh tay kéo lấy cô đem cô ẩn vào gốc cây.

Uyển Khanh còn nhớ lúc đó tìm cô suýt chút nữa rơi ra ngoài, không ngờ tới ở nơi không có ánh sáng lại có người, mà cô cũng không biết trước mặt là người hay ma.

Hạ Dĩ Niên ti cầm lên đầu cô, hương thơm dịu nhẹ từ mái tóc mềm mại khiến hắn say mê: “Còn không phải thấy một cô gái xù lông nhím lên là em sao, bộ dáng lúc đó của em đúng là rất ấn tượng”

Hắn còn nhớ ngày hôm đó phải tăng ca ở Hoàng Thịnh tận hai ngày không ngủ, lại còn bị Hạ Dĩ Tường lôi đến cái tiệc kinh doanh chết tiệt gì đấy, hắn mệt mỏi không có hứng thú liền ra vườn hoa định nghỉ ngơi một lúc nào ngờ bị tiếng động bên kia hồ làm cho chú ý tới. Chính là hai cô gái đang cùng tranh giành một người đàn ông, Hạ Dĩ Niên vốn cũng không chú ý tới mấy chuyện nhảm nhí này nhưng lại bị vô tình thu hút bởi nụ cười hồ hững của Uyển Khanh.

Có thể thấy rõ hai cô gái này một người thì hùng hổ lấn tới người còn lại hoàn toàn trái ngược, loại phong thái tĩnh lặng không khoa trương, ánh mắt sắc bén cùng miệng lưỡi lợi hại. Lúc đó hắn nghĩ tại sao một cô gái nhìn còn nhỏ tuổi như vậy lại có được loại điềm tĩnh này?

Uyển Khanh cười một tiếng, hơi kháng nghị ngẩng đầu: “Cái gì mà xù lông nhím, anh không cho rằng lúc đó em đang tự vệ sao?”

“Anh thấy với miệng lưỡi của em thì người nên tự vệ là Lý Gia Hân mới đúng.”

“Anh... Hạ Dĩ Niên anh quá đáng!”- Uyển Khanh đánh vào cánh tay hắn một cái, tuy là lực đánh không mạnh nhưng lại khiến đầu mày Hạ Dĩ Niên hơi nhíu lại.

Cô không hiểu tại sao hắn chau mày, mở to mắt nhìn: “Anh sao thế?”

Lúc này Uyển Khanh mới nhớ ra là hắn đang bị thương, cô đỡ hắn tới ghế sofa ngồi xuống: “Anh bị thương sao? Bị thương ở đâu?”

“Tay trái.”

Uyển Khanh vội vàng từ bên phải tay phải chạy sang bên trái của hắn ngồi xuống: “Cởi áo ra.”

Hạ Dĩ Niên cười.

“Anh nghĩ cái gì vậy, em muốn xem vết thương của anh.”- Uyển Khanh không có tâm trạng để đùa.

“Anh có nghĩ gì đâu, hay là do em nghĩ rồi gán cho anh.”

“Anh!”- Cô đang lo lắng, miệng lưỡi cũng không linh hoạt như mọi khi nhất thời á khẩu một lúc sau đó nghiêm túc nhìn hắn: “Cởi áo ra!”

Vì quá nghiêm túc nên Uyển Khanh không nhìn ra ba chữ này của cô từ đầu tới cuối có bao nhiêu phần giống một sắc nữ.

“Tay đau quá, tự cời không được.”

“Anh!”- Uyển Khanh thấy rõ ràng là Hạ Dĩ Niên muốn đùa cô tới cùng, nếu cô còn đòi co thì chắc chắn hắn sẽ càng đùa dai hơn, vì vậy cô không chấp người đang bị thương, bàn tay nhỏ có chút dè dặt vươn tới cời cúc áo sơ mi của hắn ra.

Hạ Dĩ Niên không nói gì, khóe môi vẫn luôn mỉm cười lẳng lặng ngắm nhìn cô. Bàn tay của Uyển Khanh như có như không chạm nhẹ vào lồng ngực hắn, cảm giác mát lạnh dịu dịu đó truyền đến khiến Hạ Dĩ Niên có chút lưu luyến. Một tay hắn giờ ra, có chút kích động ôm lấy eo cô.

Uyển Khanh chỉ lo tập trung vào vết thương kia, cô căn bản không có thời gian để thẹn thùng.

Áo sơ mi hoàn toàn được cời ra.

Ánh đèn phản chiếu lên nửa thân trên cường tráng đầy quyền rũ cùng làn da màu đồng khỏe khoắn, những cơ bắp với kích thước tiêu chuẩn không hề che giấu lộ ra trước mặt cô.

Uyển Khanh chỉ chú ý tới cánh tay trái của hắn.

Một lớp vải băng màu trắng được tùy ý quấn quanh vết thương, máu từ lâu đã làm vải màu trắng bị nhuộm thành màu đỏ sẫm. Cô căn răng nhẹ nhàng tháo lớp băng kia ra, trong nhất thời tròng lớn mắt.

Là do dao chém.

Hơn nữa còn vô cùng sâu.

“Anh sao lại dễ bị thương thành ra thế này? Là bởi vì bộ trang sức kia sao?”- Ánh mắt của cô hiện rõ vẻ đau lòng, nếu như vì bộ trang sức kia thì cô thà để mất đi chứ không đành lòng nhìn hắn bị thương như vậy.

Hạ Dĩ Niên khẽ cười: “Không chết được đâu.”

“Cái gì mà không chết được? Cậu hai à, vết thương nặng như vậy anh chỉ tùy tiện quấn lên một lớp băng mà không xử lý kỹ sẽ bị nhiễm trùng đó. Anh thật sự cho rằng mình sẽ sống lâu trăm tuổi có quý nhân phù trợ à?”- Uyển Khanh cao giọng.

Hạ Dĩ Niên cười, cô bé này lại còn học được cách lấy đạo của người trả lại cho người nữa cơ đấy. Nhìn thấy sự lo lắng của cô, tâm tình hắn vô cùng vui vẻ: “Chẳng phải quý nhân của anh đang ở bên cạnh sao?”

“Anh nghiêm túc đi!”- Uyển Khanh nhún mày.

“Được được, nghiêm túc.”- Hạ Dĩ Niên cười.

“Hộp thuốc để ở đâu?”

“Cái tủ bên kia.”

Uyển Khanh đi tới tủ lấy hộp thuốc sau đó quay lại, trước tiên cô sát trùng vết thương, quá trình này chắc chắn sẽ vô cùng đau nhưng cô biết Hạ Dĩ Niên sẽ không yếu đuối tới mức chịu không nổi vì vậy cũng không cần e dè trực tiếp đổ thuốc lên vết thương.

Cánh tay hắn đặt trên eo cô siết chặt lại.

“Khanh nhi...”

Uyển Khanh ngẩng đầu: “Đau sao?”

Hạ Dĩ Niên không nói gì, rõ ràng sắc mặt không tốt, một lúc sau mới miễn cưỡng lên tiếng: “Không đau.”

Uyển Khanh cúi đầu, cố tình đổ thêm thuốc lên vết thương. Lần này Hạ Dĩ Niên trực tiếp đem cô ôm chặt vào ngực.

“Khanh nhi, em đổ nhiều thuốc vậy làm gì?”

Uyển Khanh đẩy nhẹ hắn ra: “Cho anh nhớ kỹ cảm giác đau để lần sau không qua loa sơ sài như vậy nữa.”

“Em mà làm bác sĩ chắc chắn tòa án sẽ nhận đơn kiện mời tay đấy.”

“Anh còn nói có tin em đổ hết lọ thuốc lên không?”- Uyển Khanh tuy có chút buồn cười nhưng nghĩ lại cảm thấy bản thân nên nghiêm túc một chút.

Thật ra cô không biết hóa ra Hạ Dĩ Niên cũng biết đùa kiểu này.

Nhưng cô vốn chỉ định cảnh cáo sơ sơ thôi, không có ý làm đau hấn. Vì vậy cả quá trình sau đó mọi động tác của Uyển Khanh vô cùng dè dặt, cẩn thận và tỉ mỉ.

Hạ Dĩ Niên cười cười, tựa lưng ra sau ghế lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt hơi nghiêng của cô.

“Đau lòng sao?”- Hấn hỏi.

Uyển Khanh gật đầu, phải, cô đang đau lòng đấy.

Nhìn thấy cô thừa nhận, trái tim hấn như bị một bàn tay nhẹ nhàng bóp lấy sau đó là từ từ vỗ về khiến hấn vô cùng dễ chịu, Hạ Dĩ Niên ôm cô vào lòng nhẹ nhàng nói: “Thật ra lúc trước thấy em bị thương anh cũng có cảm giác này.”

Tim Uyển Khanh đập thình thịch một tiếng: “Chắc chắn rất khó chịu.”

Bởi vì cô hiện giờ cũng rất khó chịu.

“Đúng vậy, rất khó chịu, khó chịu tới mức muốn chặt gãy hai chân em biến em thành tàn phế để sau này đừng chạy loạn lung tung khiến anh lo lắng.”

Uyển Khanh nghe hấn nói vậy, trong lòng vô cùng ngọt ngào nhưng cổ tình kháng nghị ngẩng đầu: “Cậu hai anh bạo lực quá rồi đấy.”

Hạ Dĩ Niên cười, véo nhẹ cái mũi của cô: “Không bạo lực một chút sao có thể theo đuổi em”

Uyển Khanh ngồi thẳng người: “Anh có theo đuổi em sao?”

“Có mà.”

“Không có không có, em khẳng định đấy.”- Đùa à? Cô trước giờ chưa từng chịu thiệt đâu nhé, nhắc mới nhớ từ lúc quen biết cho tới tận bây giờ cô toàn bị hấn ức hiếp, có bao giờ giống một cô gái đang được theo đuổi không?

Càng nghĩ càng không cam tâm!

Hạ Dĩ Niên nhướn mày, cũng không muốn tranh cãi với cô: “Vậy sao?”

Uyển Khanh gật đầu, cô định tiếp theo sẽ bảo ‘Ngày mai anh thử theo đuổi em đi.’

Nhưng mà..

“Dù gì thì em cũng vừa tỏ tình với anh xong rồi, cũng không cần theo đuổi nữa.”- Hạ Dĩ Niên cười như không cười, giọng điệu vẫn điềm nhiên lại chưa một sự dè dặt không che giấu.

Uyển Khanh ban đầu là cứng họng sau đó là đỏ mặt cuối cùng là bĩu môi cuối đầu. Cô không cam tâm, các cô gái khác không phải đều được trải qua quá trình theo đuổi đầy ngọt ngào hay sao? Tại sao first love của cô lại thiệt thòi như vậy?

Đồ địa chủ ác độc, bóc lột luôn cả quá trình ngọt ngào của cô.

Hạ Dĩ Niên buồn cười nhìn bộ dáng trẻ con của cô, sau đó áp sát mặt cô: “Con người anh trước giờ vẫn thích lướt bỏ một số quá trình không cần thiết, thích đánh vào chủ đề chính hơn.”

Giọng của hấn rất thấp, thấp đến mức có thể làm say lòng người.

Bàn tay cũng bắt đầu không thành thực vuốt ve dọc theo sống lưng của Uyển Khanh, phát hiện cơ thể cô cứng ngắt lại liền xấu xa cười một tiếng.

Uyển Khanh nhanh nhẹn nhích người ra xa né tránh hơi thở của hấn: “Em có chuyện muốn hỏi.”

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ, cũng không vội bắt cô lại, hơi tựa ra phía sau: “Anh cảm thấy mình nên có một số điều cần nói rõ.”

Uyển Khanh ngậy người, nhát thò không hiểu ý hấn.

Hạ Dĩ Niên nói tiếp: “Thứ nhất trong lúc nói chuyện với anh không được phép tự tiện chạy ra khỏi phạm vi của anh.”- Hấn nhìn cô: “Qua đây!”

Uyển Khanh cắn môi, vẫn là ngoan ngoãn nghe lời chạy lại chỗ hấn ngồi xuống.

Hạ Dĩ Niên ôm lấy cô, chậm rãi nói tiếp: “Thứ hai, phép lịch sự cần bản khi nói chuyện phải có chủ ngữ đàng hoàng, nói trống không như vậy còn ra thể thống gì?”- Hạ Dĩ Niên nâng mặt cô lên để cô nhìn vào mắt hấn: “Gọi tên anh.”

Uyển Khanh mở to mắt, gương mặt đỏ ửng lên, hồi lâu sau mới lí nhí gọi nhỏ: “Dĩ... Niên.”

Âm thanh phát ra vừa nhỏ vừa mang theo một chút gì đó nặng nề không khác gì tiếng mèo kêu, hẳn thừa nhận chưa bao giờ hẳn thích nghe người khác gọi tên mình như bây giờ. Tên của hẳn từ miệng cô gọi ra lại như là móng vuốt cào nhẹ qua tim hẳn, kích phát niềm vui ngày càng lớn hơn.

Dù vậy Hạ Dĩ Niên vẫn nhướn mày: “Gọi nhỏ vậy thì ai nghe thấy, lớn lên.”

“Cũng không phải hô khẩu hiệu gọi lớn làm gì chứ?”- Uyển Khanh lí nhí nói, kì thật cô chưa quen miệng lắm, gọi ra cứ thấy kỳ kỳ thế nào.

“Em nói cái gì?”- Hạ Dĩ Niên thản nhiên hỏi lại.

Uyển Khanh lắc đầu, sau đó cười cười khoát tay hẳn: “Dĩ Niên, em gọi là Dĩ Niên rồi còn không được sao? Vậy có điều thứ ba không?”

Thấy Uyển Khanh chủ động lại gần, Hạ Dĩ Niên cũng không muốn tiếp tục làm khó cô, tâm tình cũng vô cùng thoải mái

“Trước mắt chỉ có hai vấn đề.”

Uyển Khanh gật đầu, tới lượt cô rồi: “Vậy thì bây giờ em có rất nhiều vấn đề cần thỉnh giáo cậu hai, thứ nhất, chuyện bộ trang sức bị mất là như thế nào?”

“Thì là bị lấy đi.”- Hạ Dĩ Niên trả lời.

“Thứ hai, tại sao lại nói dối em về ngày lên sàn của Hoàng Thịnh?”

“Anh không nói dối em, ấn định ngày lên sàn ban đầu vốn dĩ là hai ngày sau tết dương lịch.”- Hạ Dĩ Niên nói.

“Thứ ba, đã lấy lại được bộ trang sức chưa?”

“Lấy được rồi.”

Uyển Khanh căn bản là chỉ nghe cho có, bởi vì cô nhìn ra được câu trả lời của hẳn quá sơ sài, sau khi hỏi xong ba câu rốt cuộc nhìn không được nghiêm túc nhìn hẳn: “Hạ Dĩ Niên tốt nhất anh đem mọi chuyện kể hết cho em nghe, nếu không em nhất định sẽ ăn không ngon ngủ không yên.”

Hạ Dĩ Niên cũng không quá ngạc nhiên với thái độ của Uyển Khanh, hẳn biết cô không phải là cô gái không có não, người thông minh như cô sao lại không nhìn ra câu trả lời vừa rồi của hẳn chỉ mang tính đối phó?

Hạ Dĩ Niên hơi cười: “Được, em muốn nghe anh sẽ kể cho em nghe nhưng mà nghe xong rồi thì đừng chạy đi nói cho người khác biết đấy.”

“Anh xem em là bà tám sao?”- Uyển Khanh lườm hẳn.

Hạ Dĩ Niên cười: “Không muốn làm bà tám vậy thì làm bà hai đi.”

“Anh!”- Uyển Khanh cứng họng, nhất thời mặt đỏ bừng lên quay đi chỗ khác: “Ai thèm làm bà hai của anh.”

Hạ Dĩ Niên cười càng lớn hơn: “Không thèm sao?”- Thấy Uyển Khanh quay mặt đi chỗ khác, hẳn cố tình nhướn người quan sát mặt cô: “Thật sự không thèm à? Sao đỏ mặt như vậy?”

“Anh, Hạ Dĩ Niên anh mà còn trêu nữa em sẽ mặc kệ anh đấy.”- Uyển Khanh tuy không thể nhìn nhưng cô biết chắc mặt mình đã đỏ lên tới tận mang tai rồi, thật là, sao lần nào người đỏ mặt đều là cô như vậy?

Thấy cô thật sự thẹn đến nỗi giận hẳn cũng không đành lòng trêu tiếp nữa, giờ tay kéo cô ôm lấy, khẽ thở dài một tiếng: “Thật ra chuyện bộ trang sức lần này chỉ là mồi nhử mà anh tạo ra nhằm vào một số thành phần có ý đồ xấu trong gia tộc. Hạ gia ngoài Hoàng Thịnh làm lá chắn ra thì còn có cả một bề dày lịch sử mà trong đó có hai nhánh gia tộc lệ thuộc chủ chốt là Eli và Oli. Cả hai đều là trụ cột trong thế lực ngầm của Hạ gia, đứng đầu gia tộc Oli là Oliver, đứng đầu gia tộc Eli là Elison. Hai gia tộc này phụ trách chủ yếu ở mảng ngân hàng ngầm của Hoàng Thịnh, ngân hàng này tên là Sian là một cột mốc quan trọng liên thông với Siva trong việc vận chuyển và hợp lý hóa nguồn tài chính của Hoàng Thịnh.”

Uyển Khanh ngược lên: “Hạ gia có hoạt động phi pháp sao?”

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Nhưng đó là chuyện của trước đây, hai năm trước Hạ gia đã rút khỏi những chuỗi gia tộc đó để tập trung vào ngành thời trang theo ý của bà ngoại anh. Chủ tịch điều hành ngân hàng Sian gần đây bệnh nặng qua đời, chính vì thế ngân hàng không có người lãnh đạo, vậy nên Oliver và Elison đã cầm đầu các thành viên trong gia tộc chiến tranh với nhau muốn tranh quyền ngôi vào vị trí chủ tịch của Sian. Ngân hàng Sian rất quan trọng với Hoàng Thịnh, việc để ai ngồi vào vị trí chủ tịch ngân hàng có liên quan tới rất nhiều chuyện khác nữa.”

Uyển Khanh hơi nhíu mày: “Trước đây hình như em đã từng gặp qua Oliver nhưng lại không biết rằng lão ta có liên quan tới Hạ gia. Nếu như Sian thật sự quan trọng với Hoàng Thịnh như vậy thì tuyệt đối không thể để nó rơi vào tay Oliver được, con người này tâm cơ quá lớn, là con cáo già đầy toan tính, tham vọng của lão ta chắc chắn không dừng lại ở việc chiếm được ngân hàng Sian thôi không đâu.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Suy nghĩ này của em hoàn toàn giống với anh, Oliver là người không thể tin dùng nhưng Elison thì khác con người của cậu ta không có tham vọng càng có thể nói là ngu muội, cho cậu ta lên ngôi vào vị trí chủ tịch Sian sẽ dễ khống chế hơn. nói tới cùng thì Hạ gia vẫn là người quyết định việc này.”

“Để em đoán thử nhé, anh đã công khai cho Elison ngồi vào ngai vàng kia nên khiến Oliver không hài lòng muốn trở mặt tạo phản, vậy nên lần này vụ của bộ trang sức là do người của gia tộc Oli làm?”- Uyển Khanh nói.

Đáy mắt Hạ Dĩ Niên lướt qua một tia tán thưởng: “Thông minh thật đấy.”

Uyển Khanh được khen nhất thời cảm thấy thành tựu, nghĩ tới việc Hạ Dĩ Niên đem hết mọi chuyện đáng lý ra là cơ mật của nội bộ gia tộc nói cho cô biết như vậy thì trong lòng cảm thấy ấm áp. Uyển Khanh biết hầu hết các gia tộc tồn tại đều theo nguyên lý tảng băng trôi, 7/8 chìm dưới nước chỉ có một phần nổi lên trên cho mọi người nhìn thấy. Trước tới giờ Hạ gia chỉ cho mọi người biết những điều mọi người cần biết và sẽ giấu kín toàn bộ những điều “tối mật” như những việc này, bất kỳ ai biết tới đều sẽ chuốc họa diệt thân.

Uyển Khanh cười hỏi: “Vậy đã lấy được bộ trang sức về chưa?”

“Cánh tay này của anh bị một dao cũng không phải thừa thải.”- Hạ Dĩ Niên xoa đầu cô: “Còn gì muốn hỏi nữa không?”

“Còn, thứ tư, anh và Lily là cái loại quan hệ gì?”- Uyển Khanh nghiêm mặt, vừa nghĩ tới Lily liền cảm nhận được vị chua.

“Là hợp tác.”

“Hợp tác cái kiểu gì mà cô ta cứ dính vào anh như sam áy, lúc trước anh và em cũng là hợp tác đấy...”

“Khanh nhỉ?”- Hạ Dĩ Niên không biết nên khóc hay nên cười: “Em đem bản thân so sánh với cô ta liệu có phải là hạ thấp mình quá rồi không?”

“Lời ngon tiếng ngọt.”- Uyển Khanh giận hờn nói, thật ra so với việc giải thích cô hy vọng Hạ Dĩ Niên sẽ như bây giờ hơn, như vậy cô sẽ cảm nhận được sự kiên định của hắn hơn là giải thích, càng cảm thấy yên tâm hơn.

“Còn câu gì để hỏi nữa không?”- Hạ Dĩ Niên lại hỏi lần nữa.

Ngữ khí của Hạ Dĩ Niên vẫn vô cùng thân nhiên nhưng việc lặp lại câu hỏi này hai lần khiến Uyển Khanh cảm nhận được có một mối nguy hiểm. Cô cười hi hi gạt đầu: “Vẫn còn, vẫn còn. Anh, ăn cơm chưa?”

Hạ Dĩ Niên nắm lấy tay cô, mon trón nhẹ nhàng, thấp giọng nói: “Khanh nhỉ, câu hỏi này của em anh sẽ xem là cái có.”

Vừa dứt lời Hạ Dĩ Niên dễ dàng bế cơ thể của Uyển Khanh lên, đi tới giường ngủ. Khi tám lưng cô chạm vào cái nệm êm ái, Uyển Khanh rốt cuộc cũng ý thức được nguy hiểm gì đang ập tới, cô chưa kịp đứng lên cả cơ thể trắng kiện của hắn đã áp xuống.

“Dĩ Niên...um!”

Hạ Dĩ Niên không đủ kiên nhẫn để nghe cô nói, hắn cúi người đôi khất hôn lên môi cô thừa lúc Uyển Khanh nói chuyện đầu lưỡi của hắn nhân cơ hội tiến sâu hơn.

Mùi hoắc hương trên người hắn hòa quyện với hơi thở mãnh liệt của phái mạnh không ngừng công kích cô.

Nụ hôn của hắn bao giờ cũng mãnh liệt như vậy, bá đạo như vậy, hắn không cho cô trốn tránh, nếu cô cố tình trốn tránh hắn sẽ chặn hết mọi đường lui của cô đem lý trí của cô đánh bay tạt thảy. Đây chính là Hạ Dĩ Niên, là người đàn ông mà cô yêu. Uyển Khanh có chút hít thở không thông, thừa dịp hắn rời khỏi môi cô liền kháng nghị: “Dĩ Niên, vết thương của anh tốt nhất là vẫn nên cấm dục thì hơn.”

Môi của Hạ Dĩ Niên lướt qua gò má rồi tiến tới cằm và tai cô: “Vì chút chuyện nhỏ này mà bắt anh cấm dục thì quá đáng lắm.”

“Đồ sắc lang!”

Hạ Dĩ Niên cười khê: “Trời sinh ra cái đẹp chẳng phải để sắc lang thưởng thức sao?”

“Anh sao lại không biết xấu hổ như vậy?”

Nụ hôn của hắn dịu dàng đã lùi lướt kéo tới xương quai xanh, nhẹ nhàng cắn một cái: “Đối với em anh mà xấu hổ thì chẳng phải làm giảm uy phong của mình sao?”

Lần nữa mạnh mẽ hôn lên môi cô, nụ hôn lần này triển miên không dứt, cái lưỡi linh hoạt trong miệng quấy đảo, Uyển Khanh có thể dễ dàng cảm nhận được biểu tượng đàn ông đã tỉnh giấc từ bao giờ, hai chân cô bị cọ tới sinh đau, trong lòng hoảng hốt cố gắng thương lượng: “Đừng mà Dĩ Niên, chúng ta, chúng ta ăn sáng trước đi.”

“Chúng ta đang ăn sáng không phải sao?”- Hơi thở nóng bỏng phả vào tai Uyển Khanh, lời nói lộ rõ sự khao khát, ngón tay cái nhẹ nhàng mon trón môi cô: “Khanh nhỉ, anh rất nhớ em.”

Trong lòng Uyển Khanh tràn đến một trận hạnh phúc, cô cảm thấy mình thật không có tiền đồ, chỉ cần nghe hắn nói sáu chữ đơn giản liền để mặc hắn làm xằng làm bậy trên người mình.

Bởi vì cô biết Hạ Dĩ Niên chưa bao giờ là người thích nói những lời ngọt ngào, một khi nói ra thì chắc chắn là chân thành.

Uyển Khanh cười ngọt ngào, chạm nhẹ vào mặt hắn: “Em cũng nhớ anh, rất nhớ, rất nhớ.”

Nụ cười bên môi Hạ Dĩ Niên càng đậm hơn: “Nhóc con, lúc anh còn có thể buông tay em không rời đi, bây giờ anh không thể buông tay được nữa em càng không có lý do để rời đi.”

Bàn tay Hạ Dĩ Niên lướt khắp cơ thể cô, thuần thực đem cúc áo sơ mi cởi ra, nụ hôn từ triền miên trở thành bá đạo đòi hỏi. Uyển Khanh cảm thấy mình sắp bị nham thạch nhấn chìm, cơ thể chịu không nổi kích thích từ bàn tay của hắn.

Hạ Dĩ Niên hôn rất thành thực, kỹ thuật hoàn toàn có thể khiến đầu óc người khác mù mờ. Chắc chắn là hắn đã cùng với rất nhiều tình nhân luyện tập nếu không sao có thể đạt tới cảnh giới này. Vừa nghĩ tới đây Uyển Khanh liền vô cùng bất mãn, đầu mày hơi nhíu lại sau một giây liền chủ động vòng tay qua cổ hắn, hơi nâng đầu chủ động bắt lấy môi hắn.

Sự chủ động chưa bao giờ có này của cô khiến Hạ Dĩ Niên ngạc nhiên, nhất thời không lường trước được.

Uyển Khanh nhìn ra được sự bối rối của Hạ Dĩ Niên, cô nở nụ cười học theo nụ cười tà mị của hắn, càng thêm bạo dạn dứt khoát ngồi dậy đảo ngược tình thế. Chỉ trong nháy mắt đã ngồi lên người hắn, cúi đầu lần nữa mạnh dạn hôn lên môi hắn.

Có điều kỹ thuật của cô hoàn toàn có thể bị loại ở vòng gửi xe bởi vì căn bản trước giờ cô chưa bao giờ chủ động khiêu khích người khác, Uyển Khanh cố gắng nhớ lại cách vừa rồi Hạ Dĩ Niên hôn cô rồi làm theo.

Loại trúc trắc này của cô càng là kích thích mãnh liệt đối với Hạ Dĩ Niên, hắn để mặc cô gái chủ động giờ trò trên người mình, hai tay ôm lấy eo cô nhẹ nhàng vuốt ve.

Hắn thực không ngờ tới Khanh nhi của hắn lại bạo dạn như thế này.

Trước giờ Hạ Dĩ Niên chán ghét phụ nữ chủ động, đối với hắn một phụ nữ chủ động không đáng giá một xu. Vậy mà giờ đây đối với sự bạo dạn mặc dù chẳng có chút kinh nghiệm nào của cô hắn lại nảy sinh lưu luyến không thôi, Khanh nhi cứ như vậy hắn thừa nhận bản thân sẽ phát điên vì cô.

Có câu nói phụ nữ lúc yêu thật lòng sẽ trở nên bạo dạn, khi đó đối với cô ấy tình yêu là thứ quan trọng nhất chứ không phải sự thanh cao của bản thân.

Tuy rằng nụ hôn này là Uyển Khanh chủ động nhưng người sắp ngạt thở cũng chính là cô, Uyển Khanh rời khỏi môi hắn, mặt cô đỏ bừng, hơi thở hỗn loạn nhưng vẫn cứng miệng: “Hạ Dĩ Niên anh thành thật khai báo cho em biết anh từng hôn qua bao nhiêu phụ nữ rồi?”

Chết tiệt thật! Cứ nghĩ tới kỹ thuật hôn của hắn tốt như vậy là do luyện tập với nhiều phụ nữ khác mà ra, Uyển Khanh thật sự muốn cắn hắn một cái thật mạnh.

Hạ Dĩ Niên cũng không ngờ tới Uyển Khanh sẽ hỏi câu này vào lúc quan trọng như vậy, nhất thời cũng không kịp phản ứng, sau đó bàn tay men theo vòng eo trượt lên ngực cô véo nhẹ vào núm hồng một cái: “Khanh nhi em đừng giờ trò, mau tiếp tục.”

Uyển Khanh hất tay hắn ra: “Anh mà không trả lời em sẽ không tiếp tục.”

Cô biết căn bản lời uy hiếp này không có chút trọng lượng nào. Thứ nhất, tiết tấu của mấy chuyện này trước giờ đều do Hạ Dĩ Niên nắm giữ, làm gì tới phiên cô có ý kiến? Thứ hai, cho dù cô không tiếp tục thì hắn cũng sẽ có cách ăn sạch cô dù cho cô không đồng ý.

Nhưng mà Uyển Khanh biết hôm nay Hạ Dĩ Niên sẽ không ép buộc cô, thứ hắn muốn chính là cô cam tâm tình nguyện.

“Khanh nhi...”

“Nói mau, anh từng hôn qua bao nhiêu phụ nữ?”- Uyển Khanh cố chấp truy hỏi.

Hạ Dĩ Niên dở khóc dở cười nhìn cô: “Anh, cũng không nhớ rõ.”

Kỳ thực hắn cũng không biết trả lời như thế nào cho đúng, trước giờ chưa có ai dám dùng giọng điệu cảnh sát mà hỏi hắn vấn đề này, nhưng mà lời vừa nói ra Hạ Dĩ Niên liền cảm thấy mình sai rồi.

Nói như vậy chẳng khác nào là: Nhiều quá làm sao anh nhớ?

Uyển Khanh mím môi, phát mạnh lên ngực hắn một cái: “Anh có rất nhiều tình nhân đúng không? Đáng ghét, đáng ghét, đáng ghét. Hạ Dĩ Niên anh không sạch sẽ một chút nào, không được chạm vào em nữa.”

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên đến bây giờ thì biết cái gì gọi là khổ sở rồi, cô gái này ngồi lên người hắn cọ cọ như thế lại bảo rằng hắn không được chạm vào? Làm gì có chuyện phi lý như thế.

Hạ Dĩ Niên lật người, rất nhanh áp đảo cô xuống dưới thân, hôn lên môi cô, bàn tay lạnh lợi tìm xuống bộ ngực xoa nắn thuần thực. Hắn tách hai chân cô ra sau đó mạnh mẽ tiến vào, hoàn toàn không cho cô thời gian thích nghi.

“A...đau!”- Uyên Khanh nhăn mặt, cảm giác như bị chẻ ra làm đôi, tuy rằng không phải lần đầu tiên nhưng lần nào cũng phải đau như vậy một lúc.

Hạ Dĩ Niên không nóng lòng di chuyển ngược lại chôn sâu trong cơ thể cô, từng chút từng chút một thưởng thức sự co rút tuyệt diệu bên trong.

Uyên Khanh cắn chặt môi, hẳn là đang muốn hành hạ cô.

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên ngày càng u ám, như một con báo đen rình mồi, sau khi bắt được con mồi thì chậm rãi bốn cọt nhìn con mồi khổ sở dưới thân mình. Khỏe miệng tà mị nâng lên, hẳn cảm nhận được sự run rẩy của Uyên Khanh, trong lòng lướt qua một tia mềm mại giờ tay chạm lên mặt cô: “Khanh nhi còn dám khiêu khích anh không?”

“Em, em không dám nữa...”- Kinh nghiệm đau thương từ những lần trước cho cô biết trong tình huống này tốt nhất dẹp cái gọi là quật cường qua một bên đi, nếu không người thảm nhất chính là cô.

Hạ Dĩ Niên hài lòng cười nhẹ, hạ thân cố tình nhấn vào sâu hơn một chút.

Uyên Khanh kêu lên khó chịu.

Hạ Dĩ Niên cúi xuống hôn lên từng tấc da của cô một cách đầy tham lam, chỉ hận rằng không thể đem cô khám sâu vào người mình: “Khanh nhi, nếu em xuất hiện sớm hơn một chút thì anh làm gì có nhiều tình nhân như vậy?”

“Xấu xa...Hạ Dĩ Niên, đồ xấu xa!”- Uyên Khanh đánh mạnh vào ngực hắn, bụng dưới của cô ngày càng khó chịu.

Vào thì vào ra thì ra chứ cứ ở lì một chỗ thế này khiến cô như bị lăng trì cực kì khổ sở.

“Xấu xa sao?”- Hạ Dĩ Niên khẽ cắn lên vành tai của cô, giọng nói trở nên khàn đặc: “Nhưng anh rất thích.”

Toàn thân Uyên Khanh nhạy cảm run rẩy, sự kích thích khiến cô không nhịn được kêu lên vài tiếng nức nở.

Dưới ánh đèn mờ ảo, làn da của cô phủ lên một tầng đỏ ửng mê người, hơi thở hỗn loạn kéo theo bầu ngực mê người phập phồng lên xuống. Mái tóc dài rối tung phủ lên nệm, ánh mắt mê ly như thiên sứ bị lạc xuống trần gian khiến Hạ Dĩ Niên say đắm.

Người con gái này chính là người đã to gan chạm vào trái tim của hắn. Chính là cô gái không biết sống chết đã ngang nhiên điều khiển mọi cảm xúc của hắn.

Hạ Dĩ Niên lần nữa yêu thương hôn cô, bên tai cô dự đoán: “Có khó chịu không?”

Uyên Khanh nhắm chặt mắt: “Dĩ Niên...”

Hạ Dĩ Niên khẽ cười: “Cầu xin anh đi, cầu xin anh muốn em.”

Uyên Khanh nghe vậy, cố gắng nhịn nhục quay phắt đầu sang chỗ khác: “Sĩ khả sát bất khả nhục!”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày, hẳn chính là thích bộ dáng ngoan cố tới mức quật cường này của cô: “Tốt, vậy kẻ sĩ có chịu được khổ không?”

Một câu, chỉ một câu vô cùng nhẹ nhàng nhưng lại khiến Uyên Khanh hoảng sợ mở to mắt, nhưng nhìn vào đôi mắt u ám đầy dục vọng của hắn thì liền run lên, sau một giây đấu tranh cô quyết định nhu thuận một chút: “Dĩ Niên anh đành lòng sao? Hành hạ em như vậy anh không đau lòng chút nào hay sao?”

Hạ Dĩ Niên cười: “Bé con, đây chính là hình phạt cho việc em không thành thật.”

“Em, em không thành thật khi nào chứ?”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày: “Lúc nhìn thấy cơ thể nude của Lâm Tư Phạm, em có cảm giác gì?”

Lần này thì Uyên Khanh đã sâu sắc thấm thía câu nói thà đắc tội tiểu nhân cũng không nên đắc tội nam nhân. Hơn nữa nam nhân này đặc biệt thù dai, ghi thù trong lòng, ngoài mặt ôn hòa nhưng khi phản kích sẽ khiến người khác trở tay không kịp.

Cảm giác khó chịu khiến cô muốn động đậy người lại bị Hạ Dĩ Niên giữ chặt lấy.

Uyên Khanh cảm thấy mình sắp khóc rồi: “Dĩ Niên em sai rồi, ngàn sai vạn sai đều là lỗi của em, cho dù đúng cũng thành sai rồi. Anh đại nhân đại lượng bỏ qua đi có được không?”

Hạ Dĩ Niên cúi đầu, vui mặt vào cổ cô thì thầm: “Tha cho em cũng được, nói đi, nói em yêu anh.”

“Em yêu anh!”- Cái gì mà sĩ khả sát bất khả nhục, toàn là lừa người, Uyên Khanh nhả vào, Hạ Dĩ Niên chuyển này là muốn đem thù mới nợ cũ tính luôn một lượt, cô sắp bị hắn dày vò tới mức sống dở chết dở rồi.

Hạ Dĩ Niên thấp giọng: “Chân thành một chút.”

“Em yêu anh...”

“Không cần gượng ép như vậy.”

“Dĩ Niên, em yêu anh, khẳng định đây.”

Hạ Dĩ Niên yêu thương hôn lên môi cô: “Tiểu yêu tinh!”

Hạ thân nhanh chóng loạn động, mang theo bao nhiêu tình cảm biến thành dục vọng cuối cùng giống như một ngọn lửa hủy diệt tất cả mọi tế bào.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 62: Chương 61: Vậy anh bàn tới vẻ đẹp nhục cảm của em...

Giờ chỉ mới là buổi chiều, ánh nắng màu vàng nhạt xuyên qua khung cửa kính phản chiếu lên hai con người đang quấn quýt nhau trên giường. Người đàn ông trắng kiêu ôm chặt lấy cô gái nhỏ bé tạo nên một cảnh tượng vô cùng hoàn mỹ, nước da rám nắng của người đàn ông làm nổi bật màu trắng hồng trên người cô gái lại tạo ra một sự đối lập mà hòa hợp đến không ngờ.

Uyển Khanh áp mặt vào ngực hắn, tham lam hít sâu mùi hương nam tính của hắn, không nhắm mắt lại, cố gắng cảm nhận cho thật tốt. Cô thích như vậy, rất thích được hắn ôm vào, lúc trước là vì cả hai đều không có tình cảm với đối phương nên mỗi lần bị hắn ôm cô luôn có cảm giác bị bắt giữ không khác gì gong kèm khóa chặt người cô. Nhưng bây giờ thì khác, bắt đầu từ lúc nào mà cô lại thích cảm giác tựa vào hắn, có một người dựa dẫm như vậy thật tốt.

Uyển Khanh không thích làm nữ cường nhân gì đó, trước đây là bởi vì cô là chủ tịch của Yunus là người thừa kế mà Dương Cẩm Vân chỉ định, dù cho như thế nào cô cũng phải mạnh mẽ phải lý trí hơn bất kỳ ai. Đó là do hoàn cảnh ép buộc, thật ra Uyển Khanh luôn ao ước sẽ có một người cho cô dựa dẫm, để cô tin cậy cũng để cô có thể mặc sức bộc lộ bản tính trẻ con của mình ra.

Uyển Khanh trước giờ chỉ ao ước vậy thôi, cô không cho rằng sẽ có một người như thế.

Thật may mắn, Hạ Dĩ Niên đã xuất hiện.

Uyển Khanh nở nụ cười hạnh phúc, cô hy vọng đây không phải là mơ.

Cô không phải không thể yêu, chẳng qua trước giờ chưa tìm được người thích hợp để yêu mà thôi.

Nhìn Uyển Khanh vẫn luôn nhắm mắt nhưng miệng lại chồm chồm cười, Hạ Dĩ Niên có chút khó hiểu cùng buồn cười khẽ gọi: “Khanh nhi, cười gì đấy?”

Uyển Khanh hơi cọ cọ vào ngực hắn, cô cũng không trả lời chỉ biết cười không ngớt.

Hạ Dĩ Niên ôm lấy cô, để cô gối đầu lên tay hắn, bàn tay nhẹ nhàng vỗ về sau lưng cô lại bị cảm giác cứng ngắt trên lưng làm cho nhũn mảy.

Uyển Khanh cảm thấy tay hắn tự nhiên dừng lại, có chút kì lạ ngẩng đầu: “Gì vậy?”

Hạ Dĩ Niên nhìn cô: “Khanh nhi, em sụt cân rồi.”

Lưng cô toàn là xương.

“À!”

“Sao lại sụt cân?”- Hạ Dĩ Niên chau mày.

“Chắc là do ăn cái gì cũng không thấy ngon.”

Hạ Dĩ Niên nghe cô nói, khóe môi cong lên: “Ăn gì cũng không ngon? Phải không?”

“...”-Uyển Khanh cảm nhận được mùi nguy hiểm, cô chớp mắt vài cái: “Phải...”

Vòng tay của Hạ Dĩ Niên hơi thu lại, đem cô càng dính sát vào hắn hơn khiến Uyển Khanh có chút khó thở. Hắn nở nụ cười, nhưng lại để lộ một sự sâu

xa: “Em phải biết hậu quả của việc nói dối anh là như thế nào.”

“Em đâu có...”- Lời còn chưa nói ra đã lập tức bị cô đẩy ngược vào trong. Hạ Dĩ Niên ôm cô chặt như vậy làm cô có thể cảm nhận được sự thay đổi trên cơ thể hần, nhất thời đỏ bừng mặt, ngay cả động đậy cũng không dám.

Hạ Dĩ Niên cười càng lớn, sau vài giây thì nghiêm giọng: “Nói!”

Uyển Khanh méo miệng.

“Em, là em ăn kiêng đó mà...”- Uyển Khanh rất sợ mập, nói cách khác là cô mắc bệnh sợ mập đi. Một tháng nếu như không dành ra một tuần để thực hiện chế độ ăn kiêng Uyển Khanh sẽ cảm thấy vô cùng bức bối khó chịu. Nhưng mà sao cô lại cảm thấy hình như Hạ Dĩ Niên đối với chuyện đáng mừng là cô đã sụt cân lại không vui vẻ gì lắm nhỉ? Uyển Khanh cười hi hi: “Thế nào, thân hình đồng hồ cát này của em có phải rất chuẩn không? Thật ra chế độ ăn kiêng của em rất cân bằng, rất khoa học đó, thân hình hiện giờ chính là tiêu chuẩn của cái đẹp, em đã phải cực khổ lắm mới có đó.”

Hần nhìn cô không nói gì.

Uyển Khanh chặt lưỡi: “Đừng có làm như em lấy hết tiền của anh không bằng vậy chứ? Bạn gái anh xinh đẹp hơn một chút thì chẳng phải thêm thể diện cho anh sao?”

Hạ Dĩ Niên ôm lấy cô: “Bên cạnh anh trước giờ phụ nữ đẹp không thiếu, đột nhiên xuất hiện một người xấu xí là em chẳng phải em so với họ càng nổi bật hơn sao?”

Hạ Dĩ Niên không biết giữa việc hần có một cô bạn gái xinh đẹp và thể diện của hần có liên quan gì tới nhau nhưng mà ôm lấy cơ thể toàn xương của cô vào lòng khiến hần không vui, thứ nhất nó đại biểu cho thể trạng quá kém của cô, thứ hai, hần không muốn ôm một đồng xương đi ngủ.

“Nói gì?”- Uyển Khanh kháng nghị, cái lý luận kiểu gì mà phi logic như vậy? Cô háng giọng, muốn nói lý lẽ: “Chế độ ăn kiêng của em vô cùng khoa học chỉ cần hạn chế tối đa lượng tinh bột nạp vào cơ thể, thay vào đó có thể ăn thoải mái các loại chất đạm và chất béo, như vậy vừa thanh lọc cho cơ thể lại vừa có thể có một sức khỏe tốt á... Dĩ Niên, anh, anh làm cái gì?”

Trong lúc cô đang luyên thuyên phổ cập kiến thức, môi Hạ Dĩ Niên đã xấu xa cắn lên tai cô sau đó trượt xuống cổ.

Hạ Dĩ Niên đè Uyển Khanh xuống giường. Bàn tay lớn của hần bắt đầu không nghiêm túc, lướt đi trên người cô: “Vậy thì sức khỏe tốt lắm rồi phải không? Chứng minh cho anh thấy đi.”

Môi hần gấp rút hạ xuống nuốt lấy cánh môi mềm mại của cô, bá đạo chơi đùa dây dưa. Cho đến khi Uyển Khanh hít thở không thông hần mới lưu luyến rời đi nhưng ngay sau đó nụ hôn nóng bỏng lại đập xuống cô cô.

Uyển Khanh kháng nghị đẩy hần ra: “Dĩ Niên, khoan đã! Anh, anh xuyên tạc câu nói của em.”

“Anh có sao?”- Giọng nói hần trầm thấp mê người, rơi vào tai Uyển Khanh giống như một loại dụ hoặc chí mạng: “Nhưng mà Khanh nhi, anh nghiệm em mất rồi, làm sao đây, hm?”

“Nhưng mà cả một buổi sáng vừa rồi em thật sự rất mệt, tối nay còn phải tham gia đấu giá nữa không phải sao?”- Tối hôm qua cô ngủ không ngon giấc, sáng nay vừa nghe tin Hạ Dĩ Niên bị thương thì chạy tới đây, ngay cả ăn sáng cũng chưa ăn đã bị hần dày vò không biết bao nhiêu lần trên giường. Bây giờ ước nguyện nhỏ nhoi của Uyển Khanh chỉ có cùng hần ôm nhau ngủ một giấc, lại không ngờ tới dự vọng của hần còn đáng sợ hơn cả hoàng đế thời xưa, cô căn bản không thể thỏa mãn nổi hần.

“Chẳng phải sức khỏe em rất tốt sao?”- Hạ Dĩ Niên nhướn mày.

“Được rồi, em, cùng lắm không ăn kiêng nữa là được chứ gì?”- Uyển Khanh biết hần đang muốn tốt cho cô, vì lúc trước chị gái và mẹ cũng không ủng hộ việc cô ăn kiêng, họ lo là cô sẽ đổ bệnh, vậy nên Uyển Khanh quyết định thỏa hiệp trước. Cô cười nhẹ: “Dĩ Niên, em thật sự mệt chết rồi, anh đừng có lúc nào cũng đem em ra găm cắn như thế có được không?”

Hạ Dĩ Niên nâng khóe môi cười, gõ nhẹ lên trán của cô một cái: “Yêu tinh!”

Nhưng hần cũng không muốn ép cô, rất dễ dàng nhìn thấy cô thật sự mệt lắm rồi, Hạ Dĩ Niên đứng lên đi vào nhà tắm. Một lúc sau Uyển Khanh nghe thấy tiếng nước chảy truyền tới, lúc này cô mới chui tọt vào trong chăn mìm cười hạnh phúc.

...

“Rất xin lỗi gia đình, xin lỗi bạn bè, tôi đã gây ra cho mọi người quá nhiều thất vọng. Lỗi lầm này cả đời tôi sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình, vì vậy tôi muốn được giải thoát, muốn lấy cái chết để kết thúc tất cả. Mong mọi người hãy tha lỗi cho tôi, tôi xin lỗi.”- Vu An Dĩ đặt tấm giấy xuống bàn nhìn sang Lạc Nhân: “Một bức di thư?”

Lạc Nhân uống một ngụm trà: “Phí lời, ai chả biết.”

“Ý tôi là anh đưa cho tôi một bức di thư để làm gì?”

“Tôi muốn có một cái nhìn khách quan hơn, em nói bức di thư này có gì lạ không?”- Lạc Nhân hỏi.

Vu An Di lại nhìn vào tờ giấy một lúc sau đó lắc đầu: “Hoàn toàn bình thường.”

Lạc Nhân cầm lấy bức thư từ tay cô nhìn một chút, chậm rãi nói: “Người viết bức di thư này là một cô gái 24 tuổi sống ở thành Cát An, một tháng trước công ty cô ấy chuyển công tác điều cô ấy tới Đan Mạch làm việc. Thi thể cô ấy được phát hiện vào một tuần trước tại nhà riêng trong tình trạng treo cổ, từ hiện trường cho thấy có dấu vết ẩu đả tuy nhiên cảnh sát lại tìm được bức di thư này, nhất thời vẫn chưa thể kết luận là tự tử hay mưu sát.”

“Có khám nghiệm tử thi không?”- Vu An Di hỏi, cô đối với chuyện này bắt đầu chú ý tới.

Lạc Nhân lắc đầu: “Gia đình nạn nhân khá giả, thuộc bậc trung lưu trong xã hội, vì quá đau lòng trước cái chết của cô ấy mà nhất quyết không cho pháp y khám nghiệm tử thi. Cảnh sát cũng không còn cách nào đành lần theo manh mối từ bức di thư này.”

“Vậy anh có kết luận gì?”

Lạc Nhân im lặng, vẻ mặt như nhớ tới điều gì đó, đầu mày nhíu chặt thật lâu không nói lời nào.

Vu An Di khó hiểu: “Sao thế?”

Lạc Nhân không trả lời đứng lên quay đi thật nhanh về phía phòng sách, Vu An Di cũng đi theo, trong phòng sách có màn hình máy chiếu lớn được treo ở vị trí trung tâm. Lạc Nhân mở máy tính lên, rất nhanh trên màn hình máy chiếu hiện lên hình ảnh hiện trường vụ án.

Hai bức hình được xếp cạnh nhau, trong đó đều là hai cô gái đang bị treo lơ lửng giữa không trung. Cả hai đều mở to mắt, tóc tai rũ rượi, cả người xụi lơ.

Vu An Di có chút kinh sợ, nhất thời không dám nhìn tới.

“Là mưu sát!”- Lạc Nhân đột nhiên lên tiếng, sau đó đem một file word mở lên: “Chả trách tôi thấy có điều khác thường, cách đây nửa năm cũng xảy ra một vụ án tương tự. Nạn nhân vụ trước là Anna, được phát hiện ở nhà riêng ở thành Bách Nhật vào lúc rạng sáng trong tình trạng khóa thân và treo cổ lên trần nhà, điều đáng nói là cô ấy cũng để lại một bức di thư. Vu An Di, đem bức di thư của Megan qua đây.”

Vu An Di chạy tới đưa bức di thư cho Lạc Nhân, anh lại đưa cô một bức di thư khác, là của Anna.

Vu An Di hiểu ý, cầm lấy rồi đọc lên: “Sự luân phiên giữa tội lỗi và sự áy náy cách nhau ở chữ giải thoát, giải thoát có nghĩa là rũ bỏ tất cả, bắt đầu một cuộc sống mới, tôi biết mọi người đã thất vọng rất nhiều về tôi, tôi xin lỗi, tạm biệt.” – Vu An Di nhìn Lạc Nhân: “Cả hai bức di thư đều có vấn đề.”

Lạc Nhân gật đầu: “Đúng vậy, vấn đề rất lớn.”

....

Lâm Tư Phàm đi một vòng quanh tòa lâu đài cũng không tìm thấy Thao Thao, anh chặn đường một người làm lại: “Có thấy Thao Thao ở đâu không?”

“Thao Thao ạ? À, cô ấy đang ở phía sau khu đông đấy ạ.”

Lâm Tư Phàm gật đầu nói cảm ơn rồi đi về phía khu đông.

Hai nữ giúp việc nhìn nhau khó hiểu: “Sao dạo này ngày nào Lâm thiếu cũng đi tìm Thao Thao vậy nhỉ?”

“Hay là Lâm thiếu thích Thao Thao?”

“Cô nghĩ cái gì vậy, Thao Thao có vấn đề về thần kinh không lẽ cô không biết, Lâm thiếu trước giờ chỉ thích mấy cô minh tinh nổi tiếng thôi.”

“Cũng không phải chuyện của mình, lo làm việc đi.”

Lâm Tư Phàm đi sang khu Đông, khu vực phía sau này thường là chỗ nghỉ ngơi của hạ nhân, từ nhỏ tới lớn anh cũng chưa từng đặt chân tới. Nơi này bẩn thỉu, hôi hám, chỉ dành cho người làm ở, nhìn sơ qua không khác gì một khu ổ chuột.

Vừa đi tới gần, Lâm Tư Phàm đã nghe thấy tiếng khóc quen thuộc của Thao Thao. Anh hơi nhíu mày, cô bé này không biết gì khác ngoài việc suốt ngày khóc lóc phiền phức thôi sao?

Vừa định đi tới Lâm Tư Phàm lại nghe tiếng nói chanh chua phát ra.

“Thứ hạ đẳng như mày đã làm gì tác động tới Lâm thiếu hả? Mày dùng ma chú phải không? Mày là yêu tinh chứ gì?”

“Chị Quyên, em van chị, em không có làm gì cả.”

“Mày mà không khai báo tao đánh cho mày chết.”

“Chị đừng đánh em mà, hôm qua em đã không được ăn cơm rồi, bị đánh nữa chắc em chết mất.”

“Chết nè, chết nè, có nói hay không?”

Tiếng khóc cùng tiếng cầu xin vang tới. Lâm Tư Phàm chau mày, bước chân cũng di chuyển nhanh hơn. Lúc nhìn thấy một cảnh trước mắt quả thật anh giật tới mức sôi máu, một người hầu nữ đang dùng roi da quất lên người Thao Thao đang nằm dưới đất.

Thao Thao không có khả năng chống trả chỉ biết ôm lấy mặt mình chịu đau.

Lâm Tư Phàm bước lên chụp lấy ngọn roi đang giơ lên sau đó giật mạnh một cái.

Người hầu nữ kia cũng không ngờ đột nhiên có người can thiệp, roi bị giật kéo mạnh khiến ả ta ngã sòng soài ra đất: “Chết tiệt là tên nào...Lâm thiếu?”

Nhìn thấy Lâm Tư Phàm, nhất thời ả ta như nhìn thấy quỷ.

Lâm Tư Phàm bước tới bên cạnh Thao Thao đỡ lấy cô, tay chân của cô đều chằng chịt vết thương. Thao Thao lại không dám khóc lớn chỉ cúi đầu.

Người hầu nữ kia thấy tình thế không mấy khả quan, liền định quay người rời khỏi.

“Đứng lại cho tôi!”

Lâm Tư Phàm đứng lên, vung cây roi trong tay xuống đất một cái để thị uy. Tiếng roi vung lên xé gió khiến ả hầu nữ kia sợ toát mồ hôi: “Lâm thiếu...”

“Ai cho cô dùng tư hình đánh người?”

“Em...”

“Có biết Thao Thao chỉ mới mười sáu tuổi thôi không? Cô đánh con bé như vậy là đang muốn ép chết con bé à?”- Lâm Tư Phàm lạnh lùng bước lên: “Có muốn thử cảm giác bị đánh là như thế nào không?”

Ả hầu nữ hoảng sợ run rẩy: “Lâm thiếu, em chỉ là sợ con nhỏ đó dùng ma chú đối với anh, nó sẽ hại anh...”

“An toàn của bản thiếu gia làm gì đến lượt một người hầu thấp kém như cô quan tâm?”- Lâm Tư Phàm không chừa lại chút đường lui nào cho ả ta: “Cô thích đánh người như vậy có phải đã rất nhiều lần bắt nạt Thao Thao rồi không?”

“Em, em...”

Vút... cái roi trong tay Lâm Tư Phàm vung lên trực tiếp quất vào chân của ả hầu nữ kia khiến ả ta đau đớn kêu lên rồi ngã xuống đất.

Ả ta khiếp sợ, ở đây ai cũng biết người đàn ông khác sẽ không đánh nữ nhân nhưng Lâm Tư Phàm tuyệt đối sẽ không vì đối phương là phụ nữ mà lưu tình.

Tiếng động chỗ này lớn như vậy đã thu hút rất nhiều người hầu nữ xung quanh chạy ra, nếu là bình thường chắc chắn họ sẽ đứng về phía chị Quyên mà ức hiếp Thao Thao yếu đuối, nhưng là khi nhìn thấy Lâm Tư Phàm đang dùng roi đánh chị đại của mình thì ai cũng kinh sợ không dám bước lên.

Lâm Tư Phàm chỉ đánh chừng mười roi sau đó chán ghét vút cây roi đi quay lại bế Thao Thao lên, trước khi rời khỏi còn nói với đám người làm: “Về sau Thao Thao là người của bản thiếu gia, cô ấy sẽ trực tiếp dọn đến khu Bắc ở, ai dám ức hiếp cô ấy thì coi chừng cái đầu của mình không gắn được trên cổ đâu.”

Nói rồi mặc kệ sắc mặt tái xanh của đám người làm kia, bế Thao Thao đi mất.

Đám người làm nhìn nhau đầy kinh hãi, bọn họ vừa rồi không có nghe lầm chứ? Lâm thiếu là nói đưa Thao Thao ngu ngốc kia tới khu Bắc ở? Nơi đó chẳng phải là khu nghỉ ngơi chỉ dành cho chủ nhân ở thôi sao?

“Lâm thiếu à anh bỏ em xuống đi, em tự đi được...”- Thao Thao bị Lâm Tư Phàm ôm lấy, cơ thể nhỏ bé không khác gì một đứa trẻ dán vào ngực anh. Dọc đường đi đều nhận về mấy loại ánh mắt quái lạ của người xung quanh, Lâm Tư Phàm căn bản không để tâm tới, ôm cô đi một mạch ra sảnh lớn để cô ngồi lên sofa.

“Em bị ngốc à? Hay là không có cảm giác đau đớn? Bị đánh đập ức hiếp thành ra như vậy mà không hề phản kháng, em không sợ chết à?”- Lâm Tư Phàm hơi cao giọng, từ trên nhìn xuống trách móc cô.

Thao Thao bị mắng, liền mếu máo chuẩn bị khóc.

“Em khóc thử đi, anh nhất định sẽ lấy vỏ hạt hướng dương bắt em nuốt hết.”

Thao Thao im bất, khóc cũng không dám.

Lâm Tư Phàm ngồi xuống cạnh cô, một cô gái mười sáu tuổi phải khó khăn tới mức nào mới đi làm kiếm tiền buôn chải cho gia đình chứ? Hơn nữa cô nhóc này chắc chắn là bị ngốc nghếch, ngay cả phản kháng lại cũng không có. Nhìn thương tích trên người cô, Lâm Tư Phàm lại cảm thấy đau lòng.

Thao Thao muốn khóc mà không dám khóc, bộ dáng vừa đáng thương vừa đáng yêu, Lâm Tư Phàm cũng không muốn tiếp tục trách cô, anh xoa đầu cô:

“Được rồi, sau này em là người hầu thân cận bên cạnh anh, không ai dám ức hiếp em nữa.”

Thao Thao vừa nghe thấy liền lắc đầu: “Không được, Lâm thiếu, em mà ở cạnh Lâm thiếu thì sẽ bị chị Quyên đánh chết mất.”

“Tại sao?”- Lâm Tư Phàm khó hiểu.

“Anh không biết sao, Quyên đại tỷ rất thích anh đấy.”

“Người thích anh trên thế gian này có rất nhiều, đầu chỉ có mình cô ta, chẳng hạn như em vậy, em có thích anh không?”- Lâm Tư Phàm hơi nhướn mày hỏi.

Thao Thao không hề do dự gật đầu: “Thích chứ!”

Lâm Tư Phàm nghe được câu trả lời không hiểu sao trong lòng lại vui vẻ lạ thường.

Sau đó...

“Em còn thích cả Tô Tô, A Tuyết, A Mai, cô Lôi, cậu Hai, Hạ Lão phu nhân, cậu cả, Khải Ca nữa.”- Thao Thao cười vui vẻ, cố gắng nhớ ra thêm còn sót ai nữa không.

Trên trán Lâm Tư Phàm in lên ba vạch đen, tâm trạng vui vẻ vừa rồi bị đánh tan: “Đừng có nói là em gặp ai cũng thích được đấy.”

Thao Thao gật đầu, vô tư nói: “Vâng ạ, chỉ cần người đó đừng như chị Quyên suốt ngày đánh em, em sẽ thích người đó.”

“Em...”- Lâm Tư Phàm cảm thấy nhất định là anh ầm nã rồi, sao tự nhiên lại đi tranh luận vấn đề này với một cô nhóc chứ? Lại còn đề tâm tới mức phát cáu. Lâm Tư Phàm quay đi chỗ khác, quyết định chuyển đề tài: “Nghỉ ngơi đi.”

“Không được, em còn chưa làm xong việc, hơn nữa chưa tới tám giờ là không được lười biếng.”- Thao Thao đứng lên.

Lâm Tư Phàm kéo cô lại: “Anh là chủ nhân hay em là chủ nhân?”

Thao Thao cuối đầu: “Anh ạ.”

“Vậy bây giờ chủ nhân ra lệnh cho em nghỉ ngơi, có hợp lý không?”- Lâm Tư Phàm chưa bao giờ nghĩ tới ngay cả một vấn đề nhỏ xíu như vậy mà cô ngày cũng phải phân tích rõ ra.

Cô gái này chỉ số IQ hình như là kéo xuống bậc âm rồi.

Thao Thao nghĩ đi nghĩ lại một lúc, cảm thấy lời nói của anh rất có lý: “Hợp lý ạ.”

“Vậy thì đi mau đi, đứng đây một hồi thì tiếp tục cắn hạt hướng dương đấy.”- Lâm Tư Phàm chau mày, làm ra giọng đe dọa.

“Vâng!”- Thao Thao vừa nghe tới ba chữ hạt hướng dương thì râu tóc dựng ngược cả lên, cô nghiêng người hô một tiếng rồi nhanh chóng chạy về phòng.

“Khoan đã!”- Lâm Tư Phàm thấy cô quay đi thì lên tiếng: “Đó là phòng anh.”

Thao Thao vừa mới chuyển tới khu này nên nhất thời có chút ngu ngốc không biết phòng mình ở đâu, cô gãi đầu đứng ở cửa có chút bối rối.

Lâm Tư Phàm buồn cười: “Phòng em kế bên đấy.”

Thao Thao gật đầu cúi người một cái rồi ngoan ngoãn về phòng.

Lâm Tư Phàm cười lớn, cảm giác nhìn ô gái ngốc này cũng khiến anh thoải mái một chút. Dù rằng có nhiều câu nói ra chưa chắc cô đã hiểu nhưng ở cạnh một người không có tâm cơ như vậy cũng thật dễ chịu.

Có người nói chỉ cần là ở bãi biển sẽ có thể chứng kiến được hai loại hình thái thời gian tuyệt đẹp nhất mà không phải ai ở đất liền cũng có thể nhìn thấy, đó là bình minh lúc mặt trời mọc và màn đêm khi mặt trời đã lặn.

Cả bầu trời như trải dài xuống mặt biển, một màu đen tĩnh lặng lại khiến cho tâm tình người dễ chịu cùng thư thả hơn.

Uyển Khanh phát hiện thì ra cảnh đêm phối hợp với hương vị của biển cả lại mang đến một loại cảm giác bình yên đến vậy. Cô bước tới bên cạnh mặt biển, để nước làm ướt đôi chân trần của mình, cảm nhận được sự mát mẻ thật dễ chịu.

Hạ Dĩ Niên lúc này cùng với Hạ Dĩ Tường và một vài thương nhân phương tây đi tới vừa hay nhìn thấy cô, các thương nhân nước ngoài kia không thể

không chú ý tới cảnh đẹp trước mắt.

Uyển Khanh ăn mặc đơn giản, một bộ váy màu trắng dài tới gối để lộ đôi chân thon thả, bộ váy nhẹ nhàng bao lấy dáng người tinh tế của cô làm những đường cong hoàn mỹ được phô bày một cách trọn vẹn. Cô đứng đó, cái chân nhỏ nghịch nghịch nước biển, khoe miệng mỉm cười ngọt ngào, mái tóc đen xõa xuống nhẹ nhàng đung đưa trong gió, kết hợp với cảnh đêm tuyệt mỹ kia, nhất thời làm cho thị giác người xem có chút kích động.

Làn da trắng trẻo và mái tóc đen luôn là chuẩn mực hàng đầu của người con gái đẹp.

Không cần bàn cãi, khung cảnh trước mắt là một sự giải thích hoàn hảo cho từ xinh đẹp.

Như một viên ngọc trắng ngần bị rơi xuống thế gian này, nhìn thấy là khiến người khác muốn chiếm hữu.

“Thật không ngờ ngay tại hòn đảo này lại có thể nhìn thấy mỹ nhân như vậy.”- Một trong số những thương nhân nước ngoài kia cũng bị kinh động bởi cô gái trước mắt, không thể kiềm chế bật ra một tiếng khen ngợi.

Một người khác cũng hơi cao giọng: “Beautiful girl, lần đầu tiên tôi nhìn thấy cô gái đẹp đến mức này đấy. Có điều hình như còn là trẻ vị thành niên, tiếc thật, tiếc thật.”

“Phụ nữ Á Đông mang theo một nét đẹp nhẹ nhàng, tiềm ẩn khác với người phương tây các vị, vậy nên tôi khuyên các vị chân thành, có lấy vợ thì cứ tới tìm tôi, tôi giới thiệu cho vài cô.”- Hạ Dĩ Tường thoải mái bàn luận.

Người kia cười: “Vây cô gái kia thì sao? Cậu cả có thể giúp tôi mai mối không?”

... =.= Hạ Dĩ Tường nhất thời cứng đờ, vô thức đưa mắt lên quan sát Hạ Dĩ Niên này giờ vẫn không nói gì: “Cái, cái này...”

Người kia thấy thế thì có chút bất mãn, lại không nhìn ra ánh mắt dè chừng của Hạ Dĩ Tường: “Cậu cả, với giao tình của chúng ta chẳng lẽ chút việc nhỏ nhoi này cũng không giúp được sao? À, hay là cậu muốn độc chiếm mỹ nhân cho riêng mình, muốn làm tình địch của tôi sao? Tôi nói cho cậu biết, cô gái xinh đẹp kia tôi nhất định phải có được, tôi không ngán cậu chút nào đâu.”

Hạ Dĩ Niên lúc này hơi nhú mày, sau một lúc hần cất bước đi lên phía trước.

Đám thương nhân ai cũng kinh ngạc nhìn theo.

Uyển Khanh cũng không biết mình đang trở thành chủ đề bàn tán của đám người kia, khung cảnh trước mắt quá đẹp, trời hôm nay lại nhiều sao như vậy khiến cô nhất thời chìm đắm vào cảnh đẹp. Đột nhiên từ phía sau bị ôm lấy, rất nhanh hơi thở quen thuộc phả vào mặt cô, cánh tay hần đây sức mạnh đặt trên eo cô, dường như kích động đem cô siết chặt trong ngực: “Khanh nhi, anh phát hiện đàn ông trên thế giới đều đột nhiên trở thành tình địch của anh cả rồi, làm sao đây?”

Hơi thở của hắn mang theo hương rượu thoang thoảng.

Uyển Khanh bị hắn chọc cười, cố tình nói: “Đem đi xử tử hết!”

Hạ Dĩ Niên áp mặt vào mặt cô, khẽ nói: “Anh cũng không thể mất mặt như em, đem xà phòng nhét vào miệng bọn chúng.”

Uyển Khanh có chút kháng nghị nghiêng đầu: “Anh nói ai mất mặt?”

Hạ Dĩ Niên không nói gì.

“Nhưng mà nói gì thì nói em vẫn chưa nhìn thấy bộ dạng lúc ghen của anh.”- Uyển Khanh tưởng tượng, chắc chắn nhìn thấy rồi sẽ khiến cô hả dạ lắm.

Hạ Dĩ Niên hơi nhướn mày: “Vì sao anh phải ghen?”

“Nếu người khác theo đuổi em anh cũng không ghen sao?”- Cô hơi nghiêng đầu.

“Không cần thiết.”- Hạ Dĩ Niên hờn lên má cô một cái: “Không có ai có đủ bản lĩnh giành em đi cả.”

Đáy lòng vô cùng ngọt ngào nhưng cô vẫn tỏ ra bất mãn lườm hắn: “Tự đại! Được rồi, lát nữa trong buổi tiệc em sẽ tùy tiện tìm một tên đàn ông sáp vào.”

“Có tin anh ném em xuống biển không, hm?”- Hạ Dĩ Niên hơi nhú mày, giọng nói cũng lạnh đi vài phần.

Uyển Khanh bất mãn quay lại trừng mắt: “Hạ Dĩ Niên, anh không thể bạo lực như vậy, em nói cho anh biết em có bạn là luật sư đấy, em sẽ kiện anh...um!”

Không đợi cô nói hết nụ hôn của Hạ Dĩ Niên đã ập xuống vô cùng quang minh chính đại chiếm giữ môi cô dùng sức mút vào làm Uyển Khanh hít thở không thông.

“Dĩ Niên...”- Cô bị hành động bất ngờ này của hắn dọa cho sợ, ở đây dù gì cũng là bãi biển có nhiều người qua lại như vậy. Hơn nữa rõ ràng cô nhìn

thấy đã có rất nhiều sự chú ý nhìn về phía mình rồi..

Rất dễ hiểu, Hạ Dĩ Niên đẹp trai như vậy còn Uyển Khanh lại không khác gì đóa hoa anh túc khiến người khác say đắm, cả hai cùng nhau đứng chung một chỗ đương nhiên là khiến người khác chú ý.

Mà giờ đây hẳn lại ngang nhiên hôn cô như vậy.

Trong phút chốc đem đến cho cô biết bao nhiêu ánh mắt ngưỡng mộ cùng đố kỵ.

Diễn hình là ở phía xa, Hạ Dĩ Tường cũng bị làm cho kinh ngạc một phen, sau đó huyết vào vai người bên cạnh: “Tình địch của cậu là em trai tôi đấy, thế nào, có còn muốn chiến đấu không?”

Người đó cười khò: “Tôi vẫn chưa muốn bị cá mập ăn đâu. Tôi thật sự chưa bao giờ nhìn thấy cậu hai công khai vậy đấy, cô gái kia là ai vậy?”

“Là em dâu tương lai của tôi.”- Hạ Dĩ Tường cười cười, xem ra thằng em trai này của anh cuối cùng cũng làm nên được một việc mỹ mãn rồi.

Nụ hôn của Hạ Dĩ Niên cuộn trào mãnh liệt, cô có thể cảm nhận được hơi thở nặng nề của hắn, môi hắn dán lên môi cô, giọng nói khàn khàn quyến rũ: “Bảo bối, em còn dám khích anh không?”

“Anh, sao anh có thể không nghiêm túc như vậy chứ? Ở đây có rất nhiều người...”- Uyển Khanh nhìn đến những ánh mắt xung quanh, nhất thời không biết bỏ mặt mũi vào đâu.

Hạ Dĩ Niên say mê đáng về xấu hổ của cô, vuốt nhẹ lên cánh môi vừa bị hôn đến đỏ lên: “Mọi người đều biết em là người phụ nữ của Hạ Dĩ Niên anh rồi, còn sợ gì chứ?”

Uyển Khanh trừng lớn mắt: “Cái gì? Mọi người đều biết?”

“Tin tức em chạy đến khách sạn đập bàn hùng hổ ra lệnh cho tiếp tân nói ra số phòng của anh, tiếp tân không nói em lại mặt dày ở lì một chỗ không chịu đi đã lan truyền khắp hòn đảo này rồi.”- Hạ Dĩ Niên tâm tình rất thoải mái.

Cái gì? Biểu tình của Uyển Khanh như nghe được hung tính, mọi người đều biết hết rồi? Loại chuyện như vậy truyền ra ngoài kết hợp với trí não phong phú của thiên hạ thì sẽ thành ra như thế nào? Chắc chắn cô đã biến thành một sắc nữ hảo sắc không biết xấu hổ bám riết lấy người đàn ông đẹp trai cao phú soái là hắn rồi .=

Uyển Khanh kéo lấy vạt áo Hạ Dĩ Niên gương mặt nhỏ vui vào ngực hắn đem áo khoác của hắn che lại mặt mình: “Không biết không biết, trời ạ, tại anh hét, thanh danh của em mất sạch rồi.”

Hạ Dĩ Niên buồn cười ôm lấy cô: “Thanh danh? Em có thanh danh sao?”

Cô ngẩng đầu, ánh mắt đáng thương: “Dĩ Niên, anh phải giúp em diệt trừ tin đồn, tốt nhất là đem mấy kẻ dám nói xấu em ném xuống biển hết đi.”

Nói xong câu này cô cảm thấy nếu như ở thời cổ đại thì mình thật giống như một hoàng hậu độc ác đang xúi giục hôn quân giết người. Sau đó ở phía sau thôn tính triều đình, mưu quyền đoạt vị.

Hạ Dĩ Niên thích nhất là bộ dáng quần quýt không khác gì một đứa trẻ này của Uyển Khanh, mỗi lúc cô như vậy hắn cảm thấy nếu cô có bảo hắn lao xuống biển ngay bây giờ chắc chắn hắn cũng không chần chừ mà làm theo.

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ: “Buổi đầu giá chính thức sắp bắt đầu rồi, chúng ta đi thôi.”

“Không đi, anh là ông chủ, đến trễ một chút thì có sao đâu.”- Cảnh biển quá đẹp, cô lại không muốn rời khỏi nơi này, đặc biệt là nơi này còn có Hạ Dĩ Niên.

Hạ Dĩ Niên không nói gì.

Uyển Khanh thấy hắn im lặng thì ngẩng đầu khó hiểu: “Sao lại không nói gì?”

Bộ dáng Hạ Dĩ Niên có chút suy tư, sau đó cúi đầu, khóe môi nâng lên một nụ cười mang theo vài phần tà khí: “Anh đang nghĩ nếu em cứ quần lấy anh như vậy không buông, anh có nên cùng em làm một trận phong tình ngay tại nơi này không nhỉ?”

Lời nói ái muội, thẳng thắn và trực tiếp làm cho mặt Uyển Khanh đỏ lên. Nhất là cô cảm nhận được hắn đang thay đổi thái độ thì liền cảnh giác buông tay tránh xa ra một chút. Đùa, cô biết rõ Hạ Dĩ Niên là người có dục vọng lớn cỡ nào hơn nữa là người cuồng ngạo và biến thái, hắn nói như vậy thì chắc chắn sẽ dám đem cô ăn sạch ngay tại bãi biển này chứ không phải đùa.

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ, nắm lấy tay cô đi về phía Hạ Dĩ Tường, cùng mọi người tới khách sạn lần nữa.

Những thương nhân người Tây kia cũng không tiếc lời khen ngợi cô xinh đẹp, Uyển Khanh có phần đắc ý, ngoài mặt thì mỉm cười cảm ơn nhưng lại âm thầm dùng mắt ra hiệu với Hạ Dĩ Niên ý muốn nói: Thấy chưa, thấy chưa? Em có người đề ý rồi này.

Hạ Dĩ Niên lắc đầu cười.

“Dĩ Niên anh nói xem em đẹp đến mức nào, mọi người ai cũng khen em, em ngại chết được.”- Uyên Khanh đã học theo cái tính tự cuồng của Hạ Dĩ Niên từ bao giờ, cổ tình ngoài mặt thì hỏi nhưng thực tế là lại đang đắc ý.

Cô không hề che giấu sự đắc ý của mình, như một đứa trẻ con trước mặt hân.

Hạ Dĩ Niên khoác vai cô, cùng nhau đi dọc theo bờ biển: “Anh không bàn tới đáng về bề ngoài của em, đó là một chuyện mà ai cũng có thể nhìn thấy và đánh giá. Anh đây bàn với cái đẹp sâu xa hơn, thế nào, có muốn nghe không?”

Về đẹp sâu xa? Uyên Khanh cho rằng chắc chắn hẳn sẽ nói đến nét đẹp tâm hồn gì đó rồi lại khen cô để lấy lòng, đằng nào thì lúc yêu nhau cũng phải có chút ngọt ngào mới ra đáng đang yêu chứ. Uyên Khanh gật đầu: “Nói em nghe thử đi.”

“Vậy anh bàn tới về đẹp nhục cảm của em...”

“Khoan đã!”- Uyên Khanh ngắt lời: “Về đẹp nhục cảm?”

Cô thấy cụm từ này có gì đó kì kì.

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Chính là khía cạnh trần tục của “cái đẹp”. Bản thân “nhục cảm” là một thuật ngữ dùng để chỉ loại khoái cảm do ăn uống hoặc là thỏa mãn nhục dục đem lại. chân dài, cao ráo hay mặt xinh đẹp chỉ là thứ yếu, còn bầu ngực, cơ quan sinh dục to mới đích thực là chuẩn mực của một người phụ nữ đẹp.”

“Không nói nữa, không được nói nữa!”- Uyên Khanh luống cuống tới mức gờ tay bịt miệng hẳn lại, những lời như vậy lại được hẳn nói ra một cách thẳng thừng như thế, cổ nghe thế nào cũng không chấp nhận được.

Hạ Dĩ Niên kéo lấy bàn tay nhỏ bé của cô, nụ cười trên môi ngày càng đậm.

“Khanh nhi, về đẹp nhục cảm của em người ngoài đâu thể nhìn thấy, chỉ có anh mới nhìn thấy được, em thật sự không muốn nghe sao?”- Hân cổ tình áp sát, nói nhỏ bên tai cô: “Rất đẹp, rất đẹp.”

“Hạ Dĩ Niên anh không trêu em thì không vui à?”- Uyên Khanh giận dỗi lườm hẳn.

Hạ Dĩ Niên cười lớn, xoa đầu cô như xoa đầu cún cưng.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyên Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Chương 62: Chỉ có thể mặc lên người cô dâu của anh.

Lời tác giả: Ta nguyện dùng cả kí lô đường đim chết các nàng

Thật ra còn rất nhiều vấn đề giải quyết ví như Lôi gia, Âu Giản Tình, và vấn đề ma cà rồng của Hạ Dĩ Niên nữa. Nói chung là mạch truyện sắp tới sẽ không ngược gì mấy bởi vì chỉ giải quyết nhân vật phụ và Yunus mà thôi.

Hoàng Thịnh luôn chứng tỏ vị thế của mình trong làng thời trang thế giới khi mà mỗi một buổi biểu diễn ra mắt bộ sưu tập mới của công ty đều được không chỉ cánh nhà báo săn đón mà còn với tất cả các con tim ưa chuộng thời trang. Để gây ấn tượng sâu đậm với khách tham dự, các sự kiện của Hoàng Thịnh luôn toát lên được sự sáng tạo và cầu kỳ. Cầu kỳ từ khâu sân khấu, đạo cụ cho đến âm nhạc.

Dọc bờ biển được kết đèn sáng chói, ánh sáng nơi này hầu hết đều tập trung vào sân trình diễn hoành tráng được xây dựng ngay trên mặt nước biển. Sàn catwalk dài hơn 500 mét được bày trí như một khu vườn bị ma ám với lối bày trí rừng rợn, kết hợp với ánh đèn nghệ thuật khiến cho khung cảnh lúc thì u ám như lâu đài của quỷ, lúc lại mang màu sắc thơ mộng, tựa như vừa hiện ra từ một câu chuyện cổ tích.

Chính vì được xây dựng giữa biển vì vậy khu ghế ngồi dành cho khán giả cũng bị đẩy ra giữa biển, con đường cát nhân tạo chính là cầu nối giữa sàn catwalk và đất liền. Trong khung ảnh đêm tối này kết hợp với ánh đèn đủ loại màu sắc được điều khiển vô cùng công phu làm Uyên Khanh vô cùng tán thưởng.

Cô biết rằng đội ngũ nhân viên của Hoàng Thịnh làm việc vô cùng tốt, tốc độ lại kinh người nhưng cô cũng không ngờ tới tại sao chỉ trong vài ngày ngắn ngủi mà lại có thể dàn dựng lên một sân catwalk hoành tráng như thế này.

“Dĩ Niên, đẹp quá, đẹp chết được ấy.”- Uyên Khanh chạy lên trước vài bước, từ góc độ này của cô nhìn lên sàn catwalk phải nói là không khác gì nhìn thấy thiên đường vậy.

Cô không phải là người mẫu mà còn phấn khích như vậy, khỏi phải nói tới những người mẫu ngày hôm nay sẽ trình diễn họ sẽ phấn khích như thế nào khi được sải bước đi trên đó.

“Đừng có chạy lung tung.”- Hạ Dĩ Niên bước lên kéo lấy cô trở về bên cạnh: “Có thể đừng tỏ ra phấn khích vậy không, người ngoài nhìn vào không biết sẽ nghĩ rằng em không hiểu sự đòi đây.”

“Nhưng mà thật sự quá đẹp, quá hoành tráng rồi. Em chưa bao giờ nhìn thấy sàn catwalk nào đẹp như vậy đâu.”- Uyển Khanh không muốn đôi co với hắn, thành thực cảm thán với khung cảnh trước mặt.

“Chuyện em chưa thấy trên thế giới này còn nhiều lắm, đi theo anh anh sẽ từ từ chỉ cho em thấy.”- Hạ Dĩ Niên khẽ nói.

“Anh dụ dỗ em à?”

“Anh không hiểu ý em.”- Hắn nhướn mày.

“Dụ dỗ em đi theo anh đó.”

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ: “Anh còn cần dụ dỗ sao, hiện giờ em cũng theo anh rồi.”

“Anh, đáng ghét.”- Uyển Khanh lườm hắn một cái.

Hạ Dĩ Niên nắm tay cô, dọc đường đi không ngừng có người chào hỏi, hắn chỉ đơn giản gật đầu đáp lại một cái.

Mà Uyển Khanh chính là cô gái được chú ý nhất trên suốt đường đi, bởi vì thứ nhất là do cô quá mức xinh đẹp, thứ hai là do cô xuất hiện cùng với Hạ Dĩ Niên.

Lần này khác với lần trước, số lượng khách mời lần này lên tới năm trăm người, đó là con số đã được giới hạn. Phóng viên cũng có mặt từ rất sớm tranh thủ tiếp cận Hạ Dĩ Tường phỏng vấn, Uyển Khanh có thể nhìn thấy Hạ Dĩ Tường và Karen đang đối phó với câu hỏi của phóng viên ở phía xa, cô lại quay sang Hạ Dĩ Niên: “Anh nhàn rồi quá rồi đấy, anh trai mình đang vất vả ở phía xa trong khi anh lại thư thả như vậy.”

Hạ Dĩ Niên cười: “Những lúc anh làm việc tới mức suýt chút nữa phải nhập viện cấp cứu sao em không ghi nhận đi.”

“Anh suýt chút nữa nhập viện sao?”- Uyển Khanh nghe thấy liền cảm thấy đau lòng, cô nhìn hắn lên giọng dạy dỗ: “Cũng đâu cần làm việc tới mức đó.”

“Hoàng Thịnh đạt được vị trí như ngày hôm nay, có đồ một chút mồ hôi nước mắt cũng đáng.”

“Nhưng...”

“Được rồi.”- Cảm nhận được sự quan tâm của cô, giọng điệu Hạ Dĩ Niên trở nên dịu dàng hơn, hắn nắm tay cô tiếp tục đi về phía sàn catwalk phía xa: “Thật ra lúc anh hai anh ngồi vào vị trí chủ tịch, Hoàng Thịnh vẫn chưa lớn mạnh như bây giờ hơn nữa còn phải đối mặt với một số nguy cơ không nhỏ. Lúc đó anh cùng anh ấy kể vai tác chiến hơn hai năm mới có thể ổn định lại công ty, cho đến bây giờ mọi việc vẫn đầu vào đó.”

Uyển Khanh nghe xong lại càng thêm khâm phục Hạ Dĩ Niên. Cô biết con người của hắn cường công việc đến mức nào, đối với công việc luôn nghiêm túc tới mức không thể lay chuyển được. Hoàng Thịnh chính là tâm huyết của hắn, nếu không có Hạ Dĩ Niên Hoàng Thịnh không thể nào tiến xa được như ngày hôm nay.

Hạ Dĩ Niên kiên quyết không ngồi vào vị trí chủ tịch nhưng lại luôn là người xung phong nhận công việc đầu tiên cũng đủ cho thấy đối với công việc hắn điên cuồng cỡ nào.

Uyển Khanh nói: “Nhưng bây giờ Hoàng Thịnh cũng không còn nguy cơ gì nữa, anh cũng không cần quá lao lực.”

Cô nhớ tới lời của Khải Ca nói, Hạ Dĩ Niên gần đây mắc chứng mất ngủ, có khi cả hai ngày cũng không chợp mắt. Vừa nghĩ tới tim đột nhiên thất lại, cô không đành lòng chút nào.

Uyển Khanh luôn là người đề cao sự thoải mái của bản thân, cho dù là công việc cô yêu thích nhất là vẽ tranh cô cũng không giữ thái độ liều mạng vào nó, khi mệt thì nghỉ ngơi, đợi khi nào có hứng thú rồi tiếp tục làm. Đây chính là một phương pháp để yêu thương bản thân của Uyển Khanh.

Câu nói của Uyển Khanh đã khiến khóe môi Hạ Dĩ Niên cong lên: “Em nói đúng, anh không nên lao lực quá nhiều, nếu có lao lực thì cũng phải dồn lên một việc khác.”

“Việc khác? Còn có việc nào quan trọng hơn Hoàng Thịnh nữa sao?”- Uyển Khanh hỏi.

Hạ Dĩ Niên nhìn cô: “Dĩ nhiên là còn, ví dụ như... lao lực trên người em chẳng hạn.”

“Hạ Dĩ Niên sao em phát hiện gần đây anh ngày càng không nghiêm túc như vậy?”- Uyển Khanh đỏ mặt, nhất thời tim đập nhanh hơn, bất mãn trừng mắt.

Hắn cười: “Anh cũng phát hiện, ở gần em anh nghiêm túc không nổi.”

“Anh...”

“Bà xã nhỏ ơi!”- Một giọng nói truyền tới sau đó tay của Uyển Khanh bị bắt lấy, Lâm Tư Phàm tươi cười nhìn cô: “Hôm nay bà xã nhỏ đẹp quá đi mất.”

“Vậy sao?”- Uyển Khanh hơi liếc sang Hạ Dĩ Niên, thấy sắc mặt hắn xám xịt lại thì hơi đặc ý: “Đẹp như thế nào?”

“Chính là...”

“Về đẹp nhục cảm.”- Hạ Dĩ Niên đột nhiên lên tiếng ngắt ngang lời Lâm Tư Phàm sau đó đem Uyển Khanh kéo lại bên cạnh: “Lâm Tư Phàm anh cảnh cáo em từ nay về sau giữ khoảng cách với Khanh nhi một chút còn bằng không thì thẻ chính thẻ phụ của em đều vô hiệu hóa.”

Uyển Khanh cắn môi cười, rất nắm bắt thời cơ quan sát biểu cảm ngàn năm có một này của Hạ Dĩ Niên.

Lâm Tư Phàm vừa nghe thấy thì khổ sở mếu máo: “Anh họ, em trước giờ nói chuyện thì phải nắm tay nắm chân người khác để bày tỏ thiện cảm, anh, anh không thể đánh đồng với hành vi xấu được.”

“Vậy tại sao không thấy em nắm tay anh?”

Phụt! Uyển Khanh suýt nữa bị sặc nước bọt của chính mình.

Lâm Tư Phàm cũng á khẩu một lúc: “Anh họ...”

“Từ khi em không có thiện cảm với anh.”

“Không có...”

“Nếu đã vậy ngày mai thẻ của em...”

“Em lạy anh mà anh họ...”- Lâm Tư Phàm gào lên, lần nào gặp mặt anh họ cũng không có chuyện gì tốt lành. Anh đành quay qua người con gái này giờ đứng một bên âm thầm lặng lẽ cười xấu xa bên cạnh: “Bà xã nhỏ, em nói giùm anh một tiếng đi.”

Hạ Dĩ Niên lạnh lùng lên tiếng: “Lâm Tư Phàm em gọi anh là anh họ lại kêu bạn gái anh là bà xã, em có tư tưởng loạn luân à?”

“Dĩ Niên anh nói cái gì vậy?”- Uyển Khanh kéo tay hắn thấp giọng, tuy rằng cảm thấy đáng về bây giờ của hắn rất dễ thương nhưng mà...

Cô không biết nên khóc hay nên cười.

Quả nhiên Lâm Tư Phàm trừng lớn mắt, giọng lớn tới mức có thể tạo ra bão: “Bạn gái? Anh nói Uyển Khanh là bạn gái anh hả?”

Tiếng hét này của Lâm Tư Phàm thành công thu hút toàn bộ mọi sự chú ý xung quanh. Đám phóng viên đang phỏng vấn Hạ Dĩ Tường và Karen phía xa cũng chạy tới, anh một câu tôi một câu không ngừng hỏi.

“Cậu hai, vị tiểu thư này là bạn gái của anh à?”

“Cả hai người quen biết lâu chưa?”

“Dự định khi nào thì đám cưới?”

“Tiểu thư làm sao mà nắm được trái tim của cậu hai vậy ạ?”

“Cậu hai xin anh trả lời đi.”

Bao nhiêu câu hỏi ập tới, phóng viên quả thật là lợi hại chỉ trong vòng vài giây mà đã nghĩ ra nhiều vấn đề để hỏi như vậy.

Uyển Khanh giờ tay che mặt, ánh đèn flash khiến cô khó chịu chỉ hận không thể gieo mình xuống biển.

Hạ Dĩ Tường phía xa lắc đầu, lực bắt tông tâm

Lâm Tư Phàm bị phóng viên cho ra rìa, bị đẩy tới mức suýt chút nữa ngã nhào.

Hạ Dĩ Niên kéo cô vào lòng giúp cô che đi ánh đèn flash chiếu tới.

Hành động này của hắn càng làm phóng viên nháo nhào dữ dội. Rõ ràng phóng viên đều đến từ tạp chí kinh tế vậy mà bây giờ lại trong phút chốc biến thành phóng viên đến từ báo giải trí từ khi nào không hay.

Uyển Khanh những tưởng đối với mấy chuyện như thế này Hạ Dĩ Niên chắc chắn sẽ không thèm quan tâm trả lời, cô vốn cho rằng hắn sẽ kéo cô rồi khỏi đây.

Nhưng cô lại không ngờ sau khi kéo cô vào lòng Hạ Dĩ Niên vẫn đứng yên tại chỗ.

Phóng viên rất chuyên nghiệp, vừa nhìn là biết hắn đang đợi họ im lặng rồi mới nói vì vậy tất cả đều không hện mà trật tự lại.

Quả nhiên Hạ Dĩ Niên vòng tay ôm chặt lấy Uyển Khanh, hơi cúi đầu xuống, Uyển Khanh ngẩng lên không hiểu hắn định làm gì.

Hạ Dĩ Niên mỉm cười, yêu thương ngắm nhìn cô: “Cô gái này, là cô gái duy nhất trên thế giới này khiến tôi vô cùng để tâm.”

Giọng nói hắn vẫn như vậy, du dương mà kiên định, hoàn toàn không cần cố tình tỏ ra chân tình nhưng sự kiên định trong câu nói còn hơn cả chân tình.

Một câu nói khiến ai cũng hít sâu một hơi kinh ngạc.

Ngay cả Uyển Khanh cũng vậy.

Hắn hơi cười, nói từng chữ một: “Chính là đích đến mà tôi muốn theo đuổi.”

Trong giây phút này Uyển Khanh chỉ như một con ngốc nhìn chăm chăm vào hắn, cô biết Hạ Dĩ Niên không phải là người thích phô trương tình cảm của mình càng không phải là người thích nhìn những tin tức tình cảm của mình xuất hiện trên các mặt báo. Nhưng mà ngày hôm nay, hắn đang phá lệ, hắn đang công khai một cách thẳng thừng với mọi người.

Loại cảm giác này giống như một quả bom phát nổ, kích phát niềm vui và sự hạnh phúc không thể kềm chế trong tim cô.

Trong nhất thời, mọi tạp âm xung quanh đều trở nên mờ nhạt trong mắt và tai cô, tâm trí cô bây giờ chỉ còn gương mặt của Hạ Dĩ Niên.

Phóng viên được một tất lại muốn tiến thêm một thước, câu hỏi cứ dồn dập thay nhau bay tới.

Có điều Hạ Dĩ Niên cũng không định trả lời thêm, ôm lấy Uyển Khanh còn đang ngơ ngác bên cạnh đi tới sân catwalk.

Lâm Tư Phàm cười mờ ám, lắc đầu nhẹ

Hạ Dĩ Tường tới bên cạnh anh, huýt nhẹ vào tay: “Đừng có tưởng chuyện tốt em làm anh sẽ không biết gì.”

Lâm Tư Phàm cười: “Nếu không nhờ thông tin anh họ bị thương của anh thì em cũng không giúp được hai người này, chúc mừng em đi, thuyền cặp bến thành công rồi.”

Hạ Dĩ Tường thở dài: “Phải không? Đã cặp bến hay là vừa chỉ mới ra khơi còn chưa biết được.”

Lâm Tư Phàm không trả lời, anh đã đẩy thuyền rồi, còn về việc thuyền có an toàn cập bến không thì không nằm trong phạm vi của anh.

Nhưng anh hy vọng quyết định này của mình là đúng, ít nhất cuối cùng cũng có thể nhìn thấy cả hai người vui vẻ. Anh họ đã lâu rồi không cười nhiều như thế, mà Uyển Khanh chắc chắn cũng vậy.

Lường tình tương duyệt, cả hai đều mãn nguyện.

Buổi trình diễn sắp bắt đầu, hàng ghế khán giả được bày trí theo lối truyền thống, những dãy đầu tiên đều dành cho cổ đông của Hoàng Thịnh và các khách hàng lớn, mỗi lần ra mắt Hoàng Thịnh đều chú tâm tới những việc nhỏ nhất như vị trí chỗ ngồi của từng người một tùy theo mức độ giàu có của họ.

Hạ Dĩ Niên và Uyển Khanh ngồi ở hàng ghế đầu, đây là một vị trí rất lý tưởng để quan sát toàn bộ sân diễn. Hạ Dĩ Tường Karen và Lâm Tư Phàm cũng ngồi bên cạnh, người dẫn chương trình bắt đầu màn chào hỏi đầy ấn tượng, âm nhạc vô cùng bắt tai khiến mọi sự chú ý đều đổ dồn vào sân diễn.

Mỗi lần lên sân của Hoàng Thịnh đều khiến người xem đã mắt đã tai như vậy.

Uyển Khanh chưa bao giờ nghi ngờ về mức độ chịu chi của Hạ Dĩ Niên khi mà hắn mời hàng loạt các ngôi sao nổi tiếng tới chỉ để hát mở màn một bài ngắn ngủi.

Sau khi mở màn, rất nhanh các người mẫu đã chuẩn bị sẵn bước trên sân diễn. Tất cả khách mời đều háo hức hướng về sân khấu đợi chờ những bộ trang phục đẹp mắt nhất xuất hiện.

Ánh đèn nhấp nháy nơi tối đi, dồn tất cả ánh sáng về phía sân diễn.

“Người chỉ đạo sân khấu lần này là ai vậy?”- Uyển Khanh quay sang Hạ Dĩ Niên hỏi, suốt dọc cả bờ biển dài cả trăm mét đều được bố trí đèn nghệ thuật và được điều khiển từ xa rất đồng điệu, có thể thấy với quy mô này càng làm cho bối cảnh không chỉ ở sân diễn mà còn là toàn bãi biển đều trở nên nghệ thuật hơn bao giờ hết.

“Hà Duy Tâm”- Hạ Dĩ Niên trả lời cô.

“Anh ta tài thật đấy.”- Uyển Khanh không khỏi báai phục: “Nhưng mà công việc này vốn đâu tới phiên anh ta làm?”

Hạ Dĩ Niên chỉ cười không nói gì.

Hạ Dĩ Tường xen vào: “Thế nên mới nói phải biết cách dùng người mới có thể làm giàu được, với tầm nhìn xa như em trai anh đây vừa nhìn đã biết Hà Duy Tâm có bao nhiêu năng lực có thể sử dụng vì vậy phải trực tiếp khai phá.”

“Thương nhân các người nguy hiểm thật, toàn lợi dụng người khác.”- Uyển Khanh bĩu môi.

Hạ Dĩ Niên cười: “Bọn anh là đang giúp cậu ta khai phá bản thân, năng lực của một con người về cơ bản là vô hạn nếu như được nhìn thấy và sử dụng đúng cách.”

Lâm Tư Phàm vẫn đang chăm chú nhìn các người mẫu đang sải bước trên sàn diễn, chợt lóe cảm thán: “Đẹp, quá đẹp, tuyệt đẹp, vô cùng đẹp.”

Karen cười: “Những bộ váy tôi thiết kế đẹp vậy sao Lâm thiếu?”

“Không, tôi nói người mẫu.”

Karen có chút choáng váng.

Uyển Khanh lườm anh: “Ngậm cái miệng của anh lại đi, nước miếng chảy ra rồi kìa.”

Lâm Tư Phàm nghe thấy thế trong vô thức đưa tay lên lau miệng mình nhưng sau đó lại búng tỉnh quay sang Uyển Khanh: “Bà xã nhỏ em đang trêu anh à?”

“Phải đấy rồi sao?”- Tâm trạng của Uyển Khanh hiện giờ rất tốt, cô hát cảm khiêu khích nhìn Lâm Tư Phàm.

Hạ Dĩ Niên bên cạnh lạnh giọng: “Lâm Tư Phàm em còn không đổi cách xưng hô thì anh sẽ tổng em sang cho Elison dạy dỗ lại thật tốt.”

“Anh họ, anh đại nhân đại lượng như thế cần gì chấp nhặt một cái danh xưng chứ? Em quen miệng rồi, nhất thời sửa không được, gọi là Uyển Khanh thì thấy xa lạ quá, gọi là bà xã nhỏ lại khiến anh không vui, hay em bắt chước anh gọi cô ấy là Khanh nhi luôn được không?”- Lâm Tư Phàm đáng thương, vừa mở miệng ra là bị chỉnh lại thật là số khổ.

Không đợi Hạ Dĩ Niên trả lời, Uyển Khanh đã bắt mồm lên tiếng: “Không được!”

“Tại sao?”- Lâm Tư Phàm thật rất muốn khóc, ngay cả bà xã nhỏ cũng đứng về phe kẻ địch chính anh.

“Tên tôi là Uyển Khanh, Lâm thiếu anh nói chuyện với tôi thì phải gọi tên tôi chứ.”- Uyển Khanh mở to mắt, biểu cảm giống như muốn nói: Có thể mà cũng không hiểu, thật đúng là ngu ngốc.

“Anh, anh... nhưng mà, anh họ gọi em là Khanh nhi mà.”- Lâm Tư Phàm lại muốn đôi co, anh phát hiện đấu võ mồm với bà xã nhỏ cũng rất thú vị, ít nhất bây giờ mọi sự chú ý của anh đều không nằm trên người đẹp đang sải bước catwalk phía xa nữa.

“Anh có phải là Dĩ Niên không?”

“Anh...”

“Anh không phải là Dĩ Niên vì vậy không được gọi như thế, tôi nghe không quen.”- Uyển Khanh quay đi chỗ khác, cô lại rất thích xem người đẹp trình diễn phía xa.

Tâm tư của Hạ Dĩ Niên lại rất tốt, khoe môi lộ ra nụ cười vui vẻ, gờ tay kéo cô ôm vào lòng. Hắn không ngờ tới miệng lưỡi của cô gái này còn lạnh lợi hơn cả hắc tướng, Lâm Tư Phàm nổi tiếng là mồm mép vậy mà bây giờ bị cô nói tới mức xanh mặt ngồi yên.

“Anh...anh, em...hai người,ây da tức chết tôi rồi.”- Lâm Tư Phàm ủy khuất quay sang Hạ Dĩ Tường: “Anh cả, họ ăn hiếp em kìa.”

“Anh hiểu mà!”- Hạ Dĩ Tường tỏ vẻ đồng cảm, lần trước anh cũng bị ăn hiếp như vậy một lần rồi. Chính là cái lần Uyển Khanh trước mặt bà ngoại tặng bốc anh lên mây kia, anh đến bây giờ vẫn còn ghi hận.

Người mẫu lần này ngoại trừ Lôi Ngân Chi và Lily ra thì tất cả đều là người nước ngoài, lúc vận lên mình những bộ váy dành cho công chúa lại toát ra được thần thái kiêu sa khó tả khiến người khác trầm trồ. Uyển Khanh không biết có phải khuynh hướng giới tính của mình có vấn đề nhẹ nào đó hay không mà đối với những cô gái xinh đẹp kia lại vô cùng thích thú ngắm nhìn.

Nhất là bộ váy được người mẫu Kely đảm nhận trình diễn khiến cô không khỏi rời mắt.

Hạ Dĩ Niên bên cạnh đưa mắt nhìn cô: “Thích sao?”

Uyển Khanh gật đầu, bộ váy này là đẹp nhất từ nãy đến giờ cô thấy. Cô quay sang Hạ Dĩ Niên hỏi: “Một bộ váy đẹp như thế này tại sao lại không nằm trong mục trang phục chủ đạo?”

Karen nghe thấy câu hỏi của cô liền trả lời thay Hạ Dĩ Niên: “À, là vì bộ váy này không nằm trong hạng mục đầu giá lần này.”

“Tại sao?”- Uyên Khanh nghe mà đau lòng, một tuyệt phẩm như thế đã mất công sản xuất ra lại không bán đi chẳng phải là mất đi một khoản tiền lớn hay sao?

Hạ Dĩ Niên, anh là thương nhân mà, sao lại không sáng suốt như thế?

Hạ Dĩ Niên nhìn ra được sự đau lòng của Uyên Khanh, hơi cười nhẹ, siết chặt vòng tay kéo cô vào ngực: “Bộ váy cưới lộng lẫy này không dành riêng cho bất kỳ cô dâu nào trên thế giới, bởi vì nó thuộc quyền sở hữu của anh, chỉ có thể mặc lên người cô dâu của anh.”

Uyên Khanh nghe tới đây lại bắt đầu đỏ mặt quay đi chỗ khác, trong lòng vô cùng ngọt ngào như có dòng nước ấm chảy qua, cô mỉm cười nhưng vẫn cứng miệng: “Thật tội cho cô dâu đó.”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày, nghe không hiểu ý cô: “Bé con, nó được trang trí với hơn 1000 viên ngọc trai, 5 carat kim cương vàng trắng cùng một viên kim cương xanh 8,8 carat. Phụ nữ muốn mặc nó trên thế giới này nhiều lắm, tại sao em lại có thể cảm thấy tội nghiệp như vậy?”

Uyên Khanh cố nén cười, quay sang trừng mắt nhìn hắn: “Chính vì trên đó đính lên quá nhiều đá quý, chắc chắn lúc mặc lên sẽ đứng không nổi, như vậy chẳng phải thật tội nghiệp cho cô dâu đó sao?”

Hạ Dĩ Niên hơi ngạc nhiên, sau đó là bật cười lớn giờ tay véo nhẹ cái mũi của cô, yêu chiều nói: “Vây nên em không được ăn kiêng gì đó nữa, ăn nhiều vào, mập lên một chút, đến lúc mặc nó lên cũng không tới mức chóng không nổi.”

Uyên Khanh nghe thấy, tim lại đập loạn xạ, trong đầu như có muôn vạn bong bóng màu hồng lướt qua, cảm thấy thật hạnh phúc vô cùng. Cô tròn mắt, cố tình hỏi lại: “Anh nói em hả?”

Hạ Dĩ Niên nhìn mặt cô đã đỏ hết cả lên nhưng vẫn giả ngu hỏi lại rõ ràng là muốn đùa hắn, có điều hắn cũng không nhẫn tâm vạch trần cô, khẽ đáp: “Tạm thời em là ứng cử viên sáng giá nhất để mặc nó lên người.”

“Tạm thời?”- Uyên Khanh hơi cao giọng, nghe hai chữ này thấy không vừa tai.

“Thế nào, hay là muốn lâu dài?”

“Anh...”

“Khụ khụ...”- Hạ Dĩ Tường, Karen và Lâm Tư Phàm đồng loạt ho sặc sụa, còn cố tình khoa trương ho lớn để thu hút sự chú ý của hai người bên cạnh.

Hạ Dĩ Tường vỗ vỗ ngực mình: “Tôi nói hai anh chị tép tép lại một chút có được không? Có biết cuộc đối thoại vừa rồi làm tổn thương những người độc thân như ba người chúng tôi không?”

Karen gật đầu tỏ ý tán thành.

Lâm Tư Phàm lại bắt mồm: “Anh cả, chỉ có anh già đầu rồi còn chưa có ai yêu, nhưng em thì khác, tình nhân của em có rất nhiều, ai cùng hội ế với anh?”

“Cậu! Có tin là chút nữa tôi treo cậu lên làm bao cát không?”- Hạ Dĩ Tường tức giận.

Lâm Tư Phàm cúi đầu: “Em nói gì sai sao chứ?”

Cả năm người đều bật cười vui vẻ.

Đến lúc này, hai bộ trang phục chủ đạo cũng sắp sửa được lộ diện. Người mẫu chính của hai bộ váy này là Lôi Ngân Chi và Lily, theo trình tự sẽ lần lượt từ trong bước ra.

Tất cả mọi người đều mong chờ tác phẩm trước mắt.

Đèn sân khấu tối đi rồi lại đột nhiên bùng sáng cùng với tiếng nhạc sôi động.

Người đầu tiên bước ra là Lôi Ngân Chi, cô ta mặc một chiếc váy dài tới gót chân với thiết kế cúp ngực, chi tiết thêu ánh kim quý phái trên mẫu váy càng làm thêm nét nổi bật. Tuy rằng Uyên Khanh không vừa mắt Lôi Ngân Chi cho lắm nhưng phải công nhận cô ta đúng là có tố chất làm người mẫu, đặc biệt là thần thái lúc sải bước trên sàn catwalk vô cùng chuyên nghiệp.

Kế tiếp là Lily, mẫu đầm với hai trăm viên ngọc trai được thiết kế lộng lẫy với dáng phồng phù hợp tiết ánh bạc tuyệt đẹp. Bộ váy đuôi dài tha thướt, chất liệu bay bổng không khác gì tên gọi theo chủ đề cổ tích, chỉ cần mặc lên liền trở thành công chúa.

“Hai người mẫu chính là này có phải đều là tình nhân của anh hay không?”- Uyên Khanh quay sang.

“Khanh nhì!”- Hạ Dĩ Niên hơi nheo mày: “Em nói cái gì vậy?”

Cô gái này, suy nghĩ lúc nào cũng quái lạ như vậy.

Uyển Khanh hừ một tiếng, cô thừa nhận là mình nhỏ nhen, cứ nghĩ tới bên cạnh hẳn lúc trước có quá nhiều phụ nữ liền vô cùng không vui.

Hơn nữa Uyển Khanh không biết bây giờ bên cạnh hẳn còn bao nhiêu phụ nữ.

Có lẽ câu nói khi nãy của Hạ Dĩ Niên rất đúng. Trên thế giới này ngoại trừ Hạ Lão phu nhân ra thì tất cả phụ nữ đều là tình địch của cô.

Hạ Dĩ Tường hắng giọng: “Chuyện này, Uyển Khanh, em không nên hiểu lầm. Lựa chọn Lôi Ngân Chi và Lily là vì cả hai đều có phong cách và thần thái phù hợp với chủ đề lần này, hơn nữa tên tuổi đang nổi tiếng có thể giúp ích cho vấn đề thương hiệu của Hoàng Thịnh.”

Karen gật đầu tiếp lời: “Uyển Khanh cô yên tâm đi, về vấn đề công việc thì cậu hai chúng ta lúc nào cũng giữ nguyên tắc riêng, cô không cần phải ghen như vậy, phụ nữ bên cạnh cậu ấy nhiều tới mức từ đây xếp hàng ra sân bay còn không đủ chỗ đứng, nếu mỗi người xuất hiện cô đều ghen lên thì chẳng phải sẽ mệt chết sao?”

Uyển Khanh nghe xong lại quay sang lườm Hạ Dĩ Niên một cái.

Hạ Dĩ Niên nhún mày lên tiếng nhắc nhở: “Karen!”

Karen nhún vai cười khỏ.

Uyển Khanh cũng không phải không có não, cô biết Hạ Dĩ Niên sẽ không để chuyện cá nhân xen vào công việc vì vậy cũng không muốn tiếp tục đề tài ghen tuông này. Cô không muốn trở thành người vừa nhỏ nhen vừa không hiểu lý lẽ.

Hai người mẫu chính lần này một người là con gái của Lôi gia, xinh đẹp lại đang trên đà nổi tiếng. Người còn lại là siêu mẫu hàng đầu tên tuổi đang lên như điều gặp gió, việc mời hai người này đảm nhận vị trí người mẫu chính là một quyết định vô cùng sáng suốt, không chỉ làm tăng doanh số cho Hoàng Thịnh mà còn nâng mức độ quảng bá lên một tầm mới.

Hạ Dĩ Niên thấy cô im lặng, lại lo rằng cô sẽ để bụng tới mấy chuyện không đáng này. Hắn nắm lấy tay cô, chậm rãi nói: “Hoàng Thịnh trước giờ luôn là một trong những thương hiệu thời trang rất biết chạy theo thị hiếu của khách hàng. Tùy vào từng thời điểm mà lựa chọn cho mình những gương mặt có sức lôi cuốn mạnh mẽ nhất. Hơn thế nữa, gương mặt đại diện cho dòng sản phẩm đó phải có phong cách và thần thái tương đồng với sản phẩm, đó là lý do vì sao chọn Lôi Ngân Chi và Lily lần này.”

Uyển Khanh chật lưỡi, chân thành nói: “Bái phục!”

Hạ Dĩ Niên không trả lời, chỉ ‘ừm’ một tiếng.

Cuối cùng, bảy người mẫu với bảy bộ váy lần lượt bước ra...

Quang cảnh xung quanh lần nữa biến đổi, ánh đèn càng thêm mờ ảo.

Tiếng nói dễ nghe của người dẫn chương trình lại vang lên: “Tiếp theo đây là một tác phẩm, một thành phẩm cho sự liên minh thương hiệu hiếm có của Yunus và Hoàng Thịnh. Chắc hẳn mọi người ở đây đều đang rất tò mò và muốn được chiêm ngưỡng bộ trang sức duy nhất trong buổi đầu giá ngày hôm nay.”

Tiếng vỗ tay hưởng ứng vang lên.

Uyển Khanh cũng vô cùng hợp, tuy rằng cô tự tin với thiết kế của mình nhưng thứ cô khó nắm bắt nhất vẫn là thái độ của công chúng sau khi nhìn thấy thành phẩm.

Cô cảm nhận được Hạ Dĩ Niên đang vỗ nhẹ lên lưng mình, chính vì vậy mà cô đã bình tĩnh hơn.

Bộ trang sức để trong lồng kính sang trọng được đẩy lên.

Tất cả đều như ngừng thở.

Viên kim cương màu vàng quý hiếm Isadora đã thành công khiến tất cả mọi người tròn mắt ngắm nhìn.

Uyển Khanh cũng không ngờ tới bộ trang sức do chính cô vẽ ra lại lấp lánh tới mức này.

“Quá đẹp rồi, bà xã nhỏ à không, Uyển Khanh, em tuyệt quá.”- Lâm Tư Phàm cảm thán, ánh mắt nhìn cô vô cùng ngưỡng mộ.

Chính Uyển Khanh cũng ngưỡng mộ bản thân mình một lúc sau đó quay sang Hạ Dĩ Niên: “Em làm rất tốt có phải không?”

Hạ Dĩ Niên cười: “Ừ!”

“Không có lấy một lời khen sao?”

Hắn vỗ nhẹ đầu cô: “Khen thì khỏi đi, để mọi người khen em là được, nếu anh mà khen em thì em sẽ tự cao.”

Uyển Khanh lườm hần.

Hạ Dĩ Niên xoa đầu cô một cái, từ lúc nhìn thấy bộ trang sức này hần đã tán thưởng cô rất nhiều. Nhưng mà Uyển Khanh gần đây lại bộc lộ tính khí trẻ con không che giấu, hần chỉ lo rằng khen cô một câu cô sẽ bay lên chín tầng mây không thấy trở về nữa.

Buổi trình diễn đã kết thúc, tiếp theo chính là màn đấu giá gay gắt.

Bộ váy do Lôi Ngân Chi mặc vừa rồi là sản phẩm được đem ra đấu giá đầu tiên. Uyển Khanh ban đầu chỉ lảng lạng quan sát nhưng cho tới khi số tiền ngày càng được nâng lên cao ngất trời thì cô mới bắt đầu kinh ngạc.

Cuối cùng chốt giá với con số 8,1 tỷ đồng.

Uyển Khanh không nhịn được quay sang Karen: “Karen, tác phẩm của chị đáng giá quá rồi đó.”

Karen cười: “Quá khen rồi.”

“Nhưng mà số tiền này các người chia chác thế nào?”- Uyển Khanh tính thử, thiết kế chính và Hoàng Thịnh vẫn cần rạch rồi ở khoản tiền bạc, vậy một bộ váy bán ra có giá như vậy chắc chắn thiết kế có công lớn nhất, vậy tiền cũng phải được chia xứng đáng.

Hạ Dĩ Tường nghe thấy câu hỏi của cô, suýt chút nữa đã cắn trúng lưỡi. Vấn đề tế nhị thế này sao lại hỏi một cách thẳng thừng như thế?

“Đương nhiên là 5-5, đôi bên cùng có lợi ích ngang nhau.”- Hạ Dĩ Niên khoát vai Uyển Khanh.

Cô quay sang hần, vẻ mặt mong chờ chớp chớp mắt.

Hạ Dĩ Niên buồn cười, không nói gì.

Bộ váy thứ hai do Lily đảm nhận khi nãy cũng lên sàn đấu giá, cuối cùng được chốt với con số còn cao hơn bộ đầu tiên gấp hai lần.

Uyển Khanh khó hiểu, sao mấy con người kia lại có thể vung tiền như rác vậy chứ? Nhưng kệ họ, cô thích như vậy.

Đến phiên bộ trang sức mà Uyển Khanh bỏ hết tâm sức vào.

Không khí dần trở nên căng thẳng hơn, mỗi người bắt đầu giơ bảng ra giá. Mức giá khởi điểm Hoàng Thịnh đưa ra vốn dĩ đã trên trời rồi vậy mà các khách mời liên tục giơ bán tranh nhau tăng giá, chẳng mấy chốc đã lên tới hàng tỷ đồng.

Uyển Khanh ngồi một chỗ quan sát, lòng như muốn nở hoa, nghe tiếng những con số không ngừng tăng lên mà vui vẻ vô cùng. Cô hơi áp sát vào Hạ Dĩ Niên nói nhỏ: “Chúng ta cũng phải chia 5-5.”

Hạ Dĩ Niên bật cười: “Không phải chúng ta mà là Hoàng Thịnh và Yunus.”

Uyển Khanh chu môi, có khác gì nhau sao, sao phải rạch rồi như vậy?

kim cương chính là loại đá quý được lựa chọn để thể hiện đẳng cấp, nhưng còn có một thứ giữ vai trò lớn hơn trong việc tạo nên giá trị độc đáo cho kim cương, đó là màu sắc. Uyển Khanh dám đảm bảo sẽ không có ai tìm thấy bộ trang sức này tại bất kỳ cửa hàng nào trên thế giới. Đây là món trang sức độc nhất vô nhị, chỉ những nhà sưu tập trang sức giàu và siêu giàu mới có thể tìm thấy chúng tại các sàn đấu giá.

Chính vì vậy cô bây giờ đã sâu sắc hiểu rõ lý do vì sao Hạ Dĩ Niên lại đưa ra quyết định sản xuất giới hạn chỉ một bộ duy nhất.

Chính vì vậy mà ngày hôm nay tất cả những con người kia đều tranh nhau sức đầu mề túi tiền để có được nó.

Cô thật sự vô cùng khâm phục đầu óc của Hạ Dĩ Niên, hần dường như có thể nhìn trước được tương lai vậy. Cô thật không biết đây có phải năng lực của ma cà rồng hay không, nếu như ma cà rồng có thể nhìn thấy được tương lai vậy thì cũng dễ hiểu khi mà lần nào lên sàn Hoàng Thịnh cũng tạo nên xu hướng dữ dội như vậy.

Giữa lúc cô đang miên man suy nghĩ, Hạ Dĩ Niên kề sát vào tai cô hỏi nhỏ: “Nghĩ gì vậy?”

“Em đang nghĩ, Hạ Dĩ Niên, anh quá lợi hại!”- Uyển Khanh giơ ngón tay cái ra tán thưởng.

Hần nắm lấy tay cô: “Chuyện em chưa biết còn nhiều lắm, nếu như em muốn có thể đến Hoàng Thịnh để học hỏi.”

“Có thể sao?”- Hai mắt Uyển Khanh sáng lên, sau đó cười ranh ma: “Lấy danh nghĩa là... bạn gái của cậu hai để vào Hoàng Thịnh à?”

Cô chỉ định trêu hần một chút.

Nào ngờ...

“Cũng là một ý kiến hay!”

Uyển Khanh phát vào tay hắn một cái: “Anh nói rồi là không được nuốt lời, em nhất định phải khám phá xem trong Hoàng Thịnh có cái gì mà lại có thể thống lĩnh được thị trường trong thời gian chỉ có hai năm điều hành của hai anh em các người.”

“Ây dô!”- Hạ Dĩ Tường kêu lên kinh ngạc: “Ngay cả chuyện hai năm điều hành mà Hạ Dĩ Niên cũng nói cho em biết luôn rồi à?”

Hạ Dĩ Tường nghĩ, anh nhất định phải mách chuyện này lại cho bà ngoại biết để bà thấp hươg tạ ơn tổ tiên.

“Đúng vậy, vì vậy em nhất định phải vào Hoàng Thịnh xem xem phong thủy ở đó như thế nào.”- Uyển Khanh là người ham học hỏi, cô luôn muốn tìm tòi những thứ mới mẻ, nếu Hạ Dĩ Niên đã cho cô vào Hoàng Thịnh thì tội gì cô lại bỏ qua cơ hội khám phá này. Có khi còn học được một số kinh nghiệm để sau này đem về cai quản thật tốt Yunus.

Hạ Dĩ Niên dùng âm thanh đủ để hai người nghe thấy nói bên tai cô: “Bé con, cho em vào Hoàng Thịnh thử nhất là để học hỏi chứ không phải làm thầy giám định phong thủy. Thứ hai, là để em ở cạnh anh.”

Uyển Khanh cảm thấy từ khi ở cạnh Hạ Dĩ Niên tìm cô đã có vấn đề, gần như là đập loạn cả lên liên miên, cô quay sang hắn: “Vừa rồi Karen còn nói anh không để chuyện cá nhân xen vào công việc, em là ngoại lệ sao?”

“Em không phải ngoại lệ, nhưng em được ưu tiên hơn một chút.”- Hạ Dĩ Niên cười như không cười, nhìn thấy gương mặt cô đỏ ửng thì nhin không được hôn lên một cái.

Hạ Dĩ Tường, Lâm Tư Phàm và Karen bên cạnh lại ho thêm một trận.

Cô thích câu trả lời này, cô biết Hạ Dĩ Niên không có nhiều ngoại lệ như vậy, nếu hắn thừa nhận thì chính là nói dối, hắn phủ nhận như vậy chính là nói thật.

Trong lúc bọn họ nói chuyện, không khí đầu giá phải nói là sức đầu mẻ trán.

Con số đã lên không ngừng khiến mọi người trầm trồ.

“Mười tám tỷ chín!”

Một con số vượt xa số tiền hiện tại vang lên khiến mọi người đều quay đầu lại nhìn xem người vừa ra giá là ai.

Karen hơi nghiêng sang Lâm Tư Phàm bàn luận: “Anh ta chẳng phải là thương nhân người Nhật tên Seido sao?”

Lâm Tư Phàm bĩu môi: “Mặc kệ hắn ta, cũng không đẹp trai bằng bản thiếu gia.”

“Ít ra người ta có tiền.”- Hạ Dĩ Tường thêm vào một câu.

“Anh cả, anh...”

“Mười chín tỷ!”

Lâm Tư Phàm còn định mồm mép thì bị một giọng nói trong trẻo dứt khoát ngắt lời. Không chỉ anh, Hạ Dĩ Tường, Karen và Hạ Dĩ Niên đều không ngờ tới, đồng loạt nhìn sang Uyển Khanh.

Người vừa ra giá là cô – nhà thiết kế chính lại tự mua tác phẩm của mình.

Seido chú ý tới cô, hơi nheo mày suy tư sau đó giọng bâng: “Mười chín tỷ năm trăm triệu!”

“Hai mươi tỷ!”- Uyển Khanh dứt khoát ra giá, thái độ nhất định phải nắm chắc phần thắng trong tay.

Mọi người đều âm thầm rút lui, ai cũng nhìn ra quyết tâm điên cuồng chiến thắng của cô gái này.

Chỉ có Seido là cố chấp: “Hai mươi tỷ năm trăm triệu.”

Uyển Khanh nghiêng răng, sau một lúc suy nghĩ liền định giờ bán lên nhưng lại bị Hạ Dĩ Niên chặn lại, cô quay sang: “Mặc kệ em!”

“Khanh nhi!”- Hạ Dĩ Niên nghiêm giọng: “Đừng làm loạn nữa.”

“Em làm loạn khi nào, em chính là phải thắng anh ta.”- Uyển Khanh cố gắng giật tay ra lại bị Hạ Dĩ Niên giữ chặt lấy.

Cô đành phải ngồi yên lại.

“Hai mươi tỷ năm trăm triệu lần thứ nhất!”

...

“Hai mươi tỷ năm trăm triệu lần thứ hai!”

...

“Hai mươi tỷ năm trăm triệu lần thứ ba!”- Tiếng nói của mc vang lên đều đặn sau đó là tiếng búa chốt giá vang lên: “Bộ trang sức ấn định giá, thuộc về Seido tiên sinh.”

Tất cả mọi người đứng lên vỗ tay chúc mừng.

Uyển Khanh quay lưng rời khỏi, Hạ Dĩ Niên nhanh chóng đuổi theo.

Lâm Tư Phàm, Hạ Dĩ Tường và Karen không hiểu xảy ra chuyện gì, không khí vốn đang vui vui về tại sao lại trở nên nặng nề như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 64: Chương 63: Em xem anh là loại người gì?

“Seido anh đứng lại đó!”- Uyển Khanh từ xa đi tới, lạnh lùng hét lên.

Seido đang định lên xe rời đi, thấy Uyển Khanh và Hạ Dĩ Niên đi tới thì dừng lại ra hiệu cho vệ sĩ của mình lui qua một bên rồi gật đầu một cái để chào hỏi Hạ Dĩ Niên sau đó hỏi: “Cô Lôi, xin hỏi có chuyện gì?”

“Tôi mới là người nên hỏi anh, Seido, anh làm vậy là có ý gì? Ai cho anh tham gia đấu giá lần này?”- Uyển Khanh hỏi.

“Tôi chỉ muốn giúp Yunus, xem như là chuộc lại lỗi lầm của mình.”- Seido mang theo sự áy náy và hối hận rất rõ ràng trong ánh mắt. Nếu là người khác chắc chắn Uyển Khanh sẽ bỏ qua tất cả nhưng đây là người đã khiến chị gái cô đau lòng đến chết đi sống lại, cô không có quyền hận anh ta nhưng mà cũng không muốn liên quan tới anh ta.

Uyển Khanh cười lạnh: “Tôi mới không cần anh bố thí, Yunus cũng không cần anh bố thí.”

“Cô Lôi, tôi là chuộc tội, tuyệt đối không có ý bố thí.”- Seido đính chánh.

“Cho dù là chuộc tội tôi cũng không cần, anh vốn không biết mình sai ở đâu còn nói gì tới chuộc tội? Bộ trang sức của tôi, do chính tôi thiết kế chỉ nên thuộc về một người sáng suốt hơn anh. Nó có thể thuộc về bất kỳ ai, thậm chí là một tên ăn mày tôi cũng không muốn nó thuộc về anh.”- Có một việc Uyển Khanh vẫn không nói ra thậm chí là chưa từng kể với Hạ Dĩ Niên. Sợi dây chuyền đó lúc trước là do Dương Hoàng Huyền đã gợi ý tưởng cho cô. Uyển Khanh còn nhớ lần đó hai chị em cùng nhau trốn học chạy vào vườn hoa anh đào ngồi chơi, lần đó chị gái đã nói: “Chị thích nhất là Isadora, đó là viên đá quý theo chị là tượng trưng cho sự vĩnh cửu của tình yêu. Anh Thi, nếu sau này chị có thể trở thành nhà thiết kế tài giỏi như mẹ, chị sẽ tạo ra một sợi dây chuyền có Isadora.”

Chỉ tiếc là, chị gái cô thi trượt khoa thiết kế. Ước mơ đó vĩnh viễn đã chôn vùi, vào lúc vẽ bản thảo cho bộ trang sức này, trong đầu cô đều là hình ảnh của chị ấy.

Đối với cô đây là tác phẩm có chứa đựng tâm hồn của chị gái cô.

Cô làm sao có thể để cho một người đã từng phá vỡ sự vĩnh cửu mà chị ấy hy vọng sở hữu nó?

“Cô Lôi, cô là nhà thiết kế chính, tôi biết cô tài giỏi nhưng cũng không nên đề cao quá bản thân như vậy, lần này tôi lấy danh nghĩa cá nhân đã đấu giá thành công bộ trang sức vừa rồi, mọi người ai cũng thấy rõ, không phải chỉ vào câu nói không chuyển giao của cô là xong mọi chuyện.”- Seido dù gì cũng là đàn ông thành đạt, có lòng tự trọng cao ngất trời, anh ta lại không hiểu được ý nghĩa của bộ trang sức này đối với Uyển Khanh. Nghe thấy cô đem so sánh mình với ăn mày thì liền cảm thấy bị sỉ nhục nên ngữ khí có phần tức giận, nói xong không thèm nhìn tới Uyển Khanh một cái liền lên xe rời đi.

Uyển Khanh định chạy theo nói lý lẽ thì Hạ Dĩ Niên nãy giờ đứng một bên cũng nhanh chóng bước lên không nói lời nào kéo tay cô đi về phía bãi biển.

“Anh buông em ra, buông ra!”- Uyển Khanh hất tay Hạ Dĩ Niên ra, bắt mắt trừng mắt: “Hạ Dĩ Niên, anh giúp hần ta phải không?”

Hạ Dĩ Niên không vui: “Em có biết hành động vừa rồi của em mạo hiểm tới mức nào không? Hai mươi tỷ, em lấy đâu ra số tiền nhiều như vậy để đấu giá?”

“Đó là chuyện của em không cần anh lo, tóm lại dù thế nào em cũng không thể để bộ trang sức lọt vào tay Seido được.”

“Lý do?”- Hạ Dĩ Niên nghiêm nghị nhìn cô chờ lời giải thích.

“Anh ta từng là người chị gái em yêu, anh ta phụ bạc chị gái em.”- Vừa nhớ tới cảnh tượng chị gái kiệt sức khụy ngã trước mặt cô sau ba ngày giam mình trong phòng, tim Uyển Khanh lại xót xa vô cùng.

“Chỉ có như vậy?”- Hạ Dĩ Niên nhướn mày.

“Cái gì là chỉ có như vậy?”- Uyển Khanh hơi cao giọng, không hài lòng với thái độ này của hắn: “Tuy Seido có nỗi khổ riêng, tuy rằng anh ta muốn tốt cho chị gái em nên mới nói chia tay nhưng hành vi anh ta tượng trưng cho cái gì? Trong mắt em, anh ta là người ích kỷ, chỉ quan tâm đến cảm thụ của bản thân mình, anh ta cho rằng việc mình làm là đúng, là cao thượng là lo lắng cho chị gái em. Anh ta không biết rằng quyết định chia tay của anh ta đã biến chị gái em trở thành người nhu nhược trong tình yêu, đã khiến chị ấy đau khổ tới mức nào. Anh ta nói bản thân đang chuộc lỗi, em khinh vào, anh ta vốn không hề biết mình đã phạm lỗi gì.”

Đầu mày Hạ Dĩ Niên hơi giãn ra, hắn chưa từng nhìn thấy Uyển Khanh bức xúc đến mức này. Trước đây đã từng nghe cô nhắc tới người chị gái kia, hắn cũng ngầm đoán ra quan hệ giữa hai người vô cùng tốt, để cho Uyển Khanh phải tức giận như vậy cũng đủ chứng minh cô đối với chị gái mình quý mến đến mức nào. Hạ Dĩ Niên hơi dịu giọng: “Khanh nhi, tình cảm có rất nhiều khái niệm. Có thể trong mắt em Seido sai, nhưng trong mắt Seido anh ta đúng.”

“Em không quan tâm ai đúng ai sai, nếu thật lòng yêu một người thì nên tôn trọng quyết định của đối phương, không nên tự mình quyết định chỉ vì muốn tốt cho người kia? Trên thực tế anh ta còn không biết như thế nào mới là tốt cho chị gái em. Có đôi khi thứ chị ấy muốn chính là cùng sống cùng chết với anh ấy.”

Mọi sự hy sinh chỉ vì muốn tốt cho người kia mà xa cách họ đều trở nên vô nghĩa và sẽ là một cú đánh đau thương cho những ai yêu nhau thật lòng.

Hạ Dĩ Niên im lặng không nói thêm lời nào, đáy mắt vụt qua vài tia suy tư khó nắm bắt.

Uyển Khanh thấy hắn im lặng, cô lưỡng lự một lúc rồi bước lên chủ động khoát lấy tay hắn, dịu giọng: “Dĩ Niên, anh là ông chủ, chỉ cần một lời của anh thì có thể không chuyển giao bộ trang sức đó cho Seido. Chúng ta có thể chuyển giao cho bất kỳ người nào khác, khi này trong buổi đấu giá có rất nhiều người muốn sở hữu nó...”

“Không được!”- Hắn dứt khoát từ chối.

“Tại sao lại không được?”

Hạ Dĩ Niên lên tiếng, bờ môi mỏng hơi mấp máy: “Ở góc độ là một người bình thường anh sẽ thông cảm cho em, nhưng ở góc độ của người làm ăn thì hành động của em khi này quá mức liều lĩnh không chấp nhận được. Khanh nhi, thứ nhất bộ trang sức này là Hoàng Thịnh và Yunus cùng nhau hợp tác, nếu như bây giờ không chuyển giao thì truyền thông và dư luận bên ngoài sẽ nói như thế nào về hai công ty? Thứ hai, số tiền mà Seido bỏ ra rất có lợi cho bước lên sàn đầu tiên của Yunus, chẳng phải thứ em mong muốn vẫn là Yunus sao? Em không nên làm việc cảm tính như vậy, công việc là công việc tình cảm là tình cảm, tuyệt đối không được lẫn lộn. Trên thương trường không có kẻ thù vĩnh viễn cũng không có bạn bè vĩnh viễn chỉ có lợi ích là vĩnh viễn mà thôi.”

Uyển Khanh bỏ tay hắn ra: “Hạ Dĩ Niên, anh ngoài lợi ích ra thì còn biết gì nữa không?”

Uyển Khanh tức giận không phải vì Seido mà là vì thái độ này của Hạ Dĩ Niên, hắn luôn lên giọng dạy dỗ cô như vậy, lần nào cũng là cô sai còn hắn thì nói ra được cả một đồng lý luận để chinh lý cô. Hắn là bạn trai cô, hắn không nhớ sao? Làm gì có một người bạn trai nào trên thế giới này cứ luôn đối đầu với bạn gái mình như vậy, nhường cô một lần thì chết à? Nuông chiều cô một chút không được sao?

Chị gái là người thân của cô, cô đau lòng cho chị gái mình như vậy mà hắn chỉ tổng kết lại bằng một câu: Quá mức liều lĩnh không chấp nhận được.

“Anh là thương nhân, quan tâm hàng đầu vẫn là lợi ích.”- Hạ Dĩ Niên làm mặt lạnh.

“Anh!”- Uyển Khanh nghiêng rằng: “Không còn gì quan trọng hơn lợi ích sao?”

Như cô chẳng hạn. . .

“Không có.”

Trái tim của Uyển Khanh rơi xuống mười tám tầng địa ngục trong phút chốc.

“Hạ Dĩ Niên, em ghét anh!”- Uyển Khanh quay người, cô một chút cũng không muốn nhìn thấy hắn nữa.

“Khanh nhi!”- Hạ Dĩ Niên đuổi theo cô vài bước, kéo lấy tay cô: “Được rồi, đừng làm loạn nữa.”

Ngữ khí của hắn giống như đang dỗ dành một đứa trẻ cáu kỉnh, nếu là bình thường Uyển Khanh nhất định sẽ cảm thấy vui vẻ nhưng mà trong tình huống này một câu ‘đừng làm loạn’ của hắn càng khiến cô bức bối hơn. Cô nhìn hắn: “Hạ Dĩ Niên, một là anh không chuyển giao bộ trang sức cho Seido, hai là em sẽ không nhìn mặt anh nữa, anh chọn đi.”

Hạ Dĩ Niên hơi nheo mắt lại, một chút kiên nhẫn còn lại cũng đang mất dần: “Khanh nhi em dùng não suy nghĩ một chút đi, em đang làm loạn lên vì cái gì?”

“Phải em chính là không có đầu óc như vậy đó, anh buông em ra!”

“Em, anh không hề nói em không có đầu óc.”

“Anh có, anh vừa nói xong.”- Uyển Khanh dùng hết sức hất tay hất ra: “Hạ Dĩ Niên anh có nguyên tắc của anh em cũng vậy, thành quả mà em tạo ra em sẽ không để nó lọt vào tay một người không xứng đáng.”

Uyển Khanh quay người rời khỏi, hầu như là chạy thật nhanh về lâu đài thu dọn đồ đạc rồi lên du thuyền rời khỏi hòn đảo.

Đối với nhà thiết kế, tác phẩm do chính mình tạo ra không đơn giản chỉ để thu về lợi ích. Đó là một tòa thành trong tim người thiết kế, là dấu tích tự hào nhất. Uyển Khanh cũng vậy, cô cũng có tâm lý này. Nhưng mà đối với cô chuyện của Seido vẫn không đáng giận bằng chuyện Hạ Dĩ Niên không đứng về phía cô, không bên vực cô.

Sau khi trở lại đất liền, cô thay đổi mặt khẩu nhà, cố tình để hân không tìm được.

Nhưng mà, Hạ Dĩ Niên cũng không hề tìm cô.

Đã qua hai ngày, cả hai đều không liên lạc. Uyển Khanh càng thêm tức giận, thỉnh thoảng lại nhìn vào điện thoại, cô chỉ cần hân gọi nói một vài câu nhẹ nhàng là được, vậy mà từ đầu tới cuối hân vẫn im lặng như vậy.

Chẳng lẽ đối với hân lợi ích còn quan trọng hơn cả cô?

Chỉ mới xác định tình cảm có một ngày mà đã chiến tranh lạnh gần hai ngày, Uyển Khanh nghĩ chắc trên thế giới này chỉ có trường hợp của cô là độc nhất vô nhị.

Uyển Khanh vô đầu, cô thật sự sắp tức tị đến phát nổ rồi. Cô quơ lấy điện thoại gọi cho Vu An Di rủ nàng ra ngoài mua sắm để giải tỏa.

“Không được, tôi đang ở Đan Mạch, không đi với cô được.”- Vu An Di hình như đang ở ngoài đường, nhiều tạp âm xen vào máy.

“Cô chuyển công tác à?”-Uyển Khanh hỏi.

Vu An Di trả lời: “Không phải, là theo Lạc Nhân sang đây điều tra một vụ án.”

“Vụ án? Vu An Di cô là luật sư đầu phái cảnh sát.”- Uyển Khanh nói.

“Thì đó, tôi cũng khó hiểu tự nhiên Lạc Nhân bắt tôi đi theo, tôi là luật sư đại diện của anh ta nên cũng không còn cách nào khác. Mà vụ án này ly kỳ lắm, là treo cổ người đầy, đã có hai nạn nhân rồi, thật là rùng rợn. Thôi, không nói nữa, tôi bận tí việc.”

Cùng Vu An Di nói vài câu sau đó tắt máy, Uyển Khanh nhìn điện thoại một lúc lâu, cô rất muốn gọi điện chủ động làm hòa với Hạ Dĩ Niên. Chiến tranh lạnh như thế này mãi cũng không phải là cách, chỉ khiến tâm trạng của mình tồi tệ hơn. Nghĩ vậy ngón tay của cô trượt trên màn hình bấm gọi vào số hân nhưng ngay sau đó liền nhanh chóng ngắt kết nối ném điện thoại sang một bên.

Tại sao người xin lỗi phải là cô? Cô cứ không làm hòa trước đây.

Uyển Khanh thay đồ sau đó cho Mặt Trăng ăn buổi chiều rồi rời khỏi nhà. Cô định lái xe một vòng thành phố để giải tỏa nỗi bức bối trong lòng, dù gì thì cảnh đêm ở Bắc Nhật vẫn là đẹp nhất, náo nhiệt lấp lánh huyền ảo.

Điện thoại reo lên, Uyển Khanh gấn tai nghe lên tai, vừa nói chuyện vừa lái xe.

“Uyển Khanh, mẹ nghe nói về việc ở buổi đầu giá, có phải là thật không?”- Người gọi tới là Dương Cẩm Vân.

“Vâng ạ.”- Uyển Khanh trả lời.

“Sao con lại làm vậy?”

“Sao không thể làm vậy ạ? Seido là nguyên nhân khiến chị Hoàng Huyền suy sụp, mẹ không biết sao?”- Cô hỏi là hỏi vậy, trên thực tế thì cô biết Dương Cẩm Vân đã biết Seido là người mà chị gái yêu rồi.

Dương Cẩm Vân hơi im lặng sau đó nói: “Chỉ vì như vậy?”

Uyển Khanh hơi nhú mày, cho xe chạy chậm lại: “Sao lại chỉ vì như vậy ạ? Anh ta là người tổn thương chị Hoàng Huyền, là con gái mẹ mà.”

“Uyển Khanh, đây là làm ăn, không nên để quá nhiều chuyện tình cảm xen vào...”

Uyển Khanh thờ ơ mạnh ra một cái, lại là lý luận này: “Mẹ nuôi, ngay cả mẹ cũng nói rằng con sai sao?”

“Mẹ không có nói như vậy.”- Giọng Dương Cẩm Vân nhẹ nhàng: “Chỉ là mẹ không biết vì sao con lại kích động như vậy?”

Không sai, cô quên mất bản thân mình bây giờ là Lôi Uyển Khanh. Là bạn tốt của Dương Anh Thi nhưng không hề có liên quan gì tới Dương Hoàng Huyền, đối với chuyện tình cảm riêng tư này mà kích động như vậy sẽ khiến Dương Cẩm Vân nghi ngờ.

Nhưng cô cũng không quá lo lắng, bởi vì cho dù là có nghi ngờ thì mẹ cũng sẽ không thể nào nghĩ tới khả năng cô trọng sinh hoang đường như vậy.

Uyển Khanh bình tĩnh trả lời: “Con đã từng nghe Anh Thi kể về câu chuyện của chị ấy, con bất bình thay chị ấy một chút thôi ạ.”

Quả nhiên Dương Cẩm Vân cũng tin lời giải thích này của cô, bà khẽ thở dài: “Cái tính khí này của con giống hệt với Anh Thi, hèn gì lại có thể chơi chung được với nó.”

Uyển Khanh chau mày: “Mẹ nuôi!”

“Được rồi, được rồi. Mẹ chỉ sợ với cái tính này của con thì khó mà có người nào bao dung được, không khéo lại ế tới già.”- Dương Cẩm Vân cười nhẹ.

Uyển Khanh im lặng, nghiêm túc suy xét lời nói của bà.

Dương Cẩm Vân lên tiếng: “Sao thế? Sao lại im lặng rồi?”

Uyển Khanh thở dài: “Thì chính là Hạ Dĩ Niên, sau khi xảy ra chuyện ở buổi đấu giá kia thì kéo con lại giáo huấn cho một trận, con nói lại vài câu thế là chiến tranh lạnh hai ngày nay.”

Dương Cẩm Vân nghe cô nói vậy thì đã nhìn ra được quan hệ giữa cô và Hạ Dĩ Niên, kì thực lần trước lúc gặp ở Hoàng Thịnh bà đã nghi ngờ hai người có gì không bình thường, lần đó bà hỏi nhưng Uyển Khanh lại né tránh câu trả lời thế mà bây giờ cô chủ động đề cập tới một cách tự nhiên như vậy làm Dương Cẩm Vân có chút kinh ngạc hỏi lại: “Con và Hạ Dĩ Niên là...”

Câu hỏi mập mờ thành công khiến Uyển Khanh đỏ mặt, tay cũng vô thức nắm chặt vô lăng: “Là người yêu ạ.”

Cô nghe Dương Cẩm Vân ‘ò’ lên một tiếng: “Thế làm sao mà hai đứa lại chiến tranh lạnh?”

Uyển Khanh đem đầu đuôi sự việc kể lại một mạch cho Dương Cẩm Vân nghe. Sau khi nghe xong Dương Cẩm Vân rất tán thành cách thức xử lý vấn đề của Hạ Dĩ Niên, và đương nhiên đứa con gái nuôi như cô trong phút chốc thành con gái ghê.

“Thật sự mà nói thì Uyển Khanh, mấy lời Hạ Dĩ Niên nói không sai chút nào đâu, hành động của con hôm đó quả thật không chấp nhận được. Con xem bây giờ nhờ bán được bộ trang sức kia cho Seido mà Yunus đã lấy lại được vị trí trên thương trường rồi, cái này chính là lợi ích, con nói cậu ấy chỉ biết quan tâm tới lợi ích, mẹ hỏi con ra làm ăn mà không kiếm lời thì làm gì?”- Dương Cẩm Vân nhẹ giọng nói lý lẽ: “Với lại một người đàn ông không nên lúc nào cũng dung túng cho người phụ nữ của mình quá đáng, trong chuyện công việc lại càng không nên. Có thể Hạ Dĩ Niên trong chuyện khác sẽ bao dung con nhưng đây là vấn đề công việc, cái gọi là nguyên tắc riêng không thể dễ dàng phá bỏ được, con mong cậu ấy hiểu cho con sao con không đứng vào khía cạnh của cậu ấy mà suy nghĩ?”

“Được rồi, con hiểu rồi.”- Uyển Khanh cho xe rẽ vào một khu phố nhỏ. Có thể câu nói hôm đó của hắn không sai, cô không phải ngoại lệ của hắn nhưng vì hắn yêu cô thì sẽ ưu tiên cho cô một chút. Sự ‘ưu tiên’ đó có thể chỉ có giới hạn mà thôi.

Uyển Khanh cảm thấy mình có chút nóng tính giống hệt trẻ con, sao lại cứ mong rằng hắn sẽ vì yêu cô mà dung túng cho mọi việc cô làm. Cô quên mất Hạ Dĩ Niên là người đàn ông công tư phân minh, quên mất rằng hắn sẽ không vì cô là bạn gái hắn mà dễ dàng thỏa hiệp rồi.

Uyển Khanh thở dài, cùng Dương Cẩm Vân nói thêm vài câu thì tắt máy. Nhìn phố phường tấp nập ngoài kia, trong lòng cô có chút cô đơn.

Trước kia Uyển Khanh cũng thường hay đi dạo phố như vậy một mình, cuộc sống của cô ngoại trừ đến Yunus gặp đối tác rồi làm việc ra thì luôn thui thủi có một mình, ngày cả bạn bè cũng không giao thiệp thường xuyên. Có một lần cô than với chị gái rằng mình cảm thấy rất cô đơn, chị gái cười một tiếng nhìn cô: “Đó là do em chọn cô đơn đấy, xét về thân phận và địa vị của em muốn tìm bạn bè cũng đâu có khó.”

Lúc đó cô đã phẩy tay tỏ vẻ không cần: “Em quen rồi.”

Vậy mà bây giờ cô lại cảm thấy cô đơn, hơn nữa cảm giác này rất khó chịu.

Trong lúc dừng đèn đỏ, Uyển Khanh lơ đãng nhìn sang bên kia đường, những cặp tình nhân tay trong tay khoác vai nhau cười cười nói nói, có người còn không ngần ngại trao nhau nụ hôn ngay trên vỉa hè tấp nập.

Lại nữa rồi, lại nghĩ tới người đàn ông đó.

Giọng A: Uyển Khanh ơi Uyển Khanh, mày sai thì người ta nói mày sai, mày đúng thì người ta tán thưởng, mày lấy lý do gì để giận dỗi? Hạ Dĩ Niên chẳng phải cũng chỉ vì muốn tốt cho mày và Yunus thôi không phải sao? Mày lại đi nổi giận với người ta, mày đúng là ngang ngược không nói lý lẽ.

Giọng B: Cái gì mà ngang ngược không nói lý lẽ? Một người bạn trai để bạn gái mình vui vẻ chẳng phải nên nuông chiều cô ấy sao, Hạ Dĩ Niên kia có cái gì giống một người bạn trai chứ? Lúc nào cũng như cha mà dạy bảo con gái, tại sao không thử vứt bỏ nguyên tắc của anh ấy xuống để đứng về phía tao

đi.

Giọng A: Vậy tại sao mày không thử bỏ nguyên tắc của mình đứng về phía anh ấy, mày như thế là ích kỷ lắm có biết không?

Giọng B: Anh ấy không hiểu những suy nghĩ của tao, không biết được ý nghĩa của bộ trang sức kia đối với tao đã nổi giận với tao, nếu tao thật sự quan trọng với anh ấy thì anh ấy đã không hai ngày rồi chưa điện thoại tới xin lỗi.

Giọng A: Thì mày phải gọi cho anh ấy, thời buổi nào rồi còn ngại chuyện cộc đi tìm trâu?

Giọng B: Không được, làm như thế quá mất mặt, với lại tao thấy việc này chưa hẳn là tao sai.

Giọng A: Mày đúng là đồ cứng đầu ngoan cố không có thuốc chữa.

Giọng B: Mày mới cứng đầu.

Giọng A: Im đi!

Giọng B: Mày mới là người nên im!

“Đủ rồi im hết đi!”- Uyên Khanh lắc mạnh đầu, đánh bay hai cái giọng nói chết tiệt kia ra ngoài. Tiếng còi xe inh ỏi phía sau hối thúc, cô mới nhìn ra đã đèn xanh từ khi nào. Chậm rãi cho xe chuyển bánh, tâm tình Uyên Khanh ngày càng phức tạp.

Uyên Khanh quay trở lại khu Đông An, từ phía xa đã nhìn thấy chiếc xe mang biển số quen thuộc. Là xe của Hạ Dĩ Niên, cô có chút vui vẻ nhưng vẫn chậm rãi cho xe chạy vào gara sau đó xuống xe rồi khỏi.

Hạ Dĩ Niên đứng tựa vào cửa xe, bóng hình cao lớn uy nghiêm được ánh đèn kéo dài ra. Không thể nhìn rõ được biểu cảm của hắn lúc này, chỉ là từ góc độ này của Uyên Khanh có thể nhìn thấy một làn khói mờ ảo...

Hắn hút thuốc.

Đây là lần đầu tiên cô thấy Hạ Dĩ Niên hút thuốc.

Uyên Khanh bước tới gần hắn, đã hai ngày rồi, hai ngày không gặp không liên lạc bây giờ người đàn ông này đứng trước mặt cô làm cô có cảm giác không chân thực.

Nhưng cô vẫn còn giận hắn, giận hắn vì sao hai ngày không tới tìm cô? Hắn không nhớ cô như cô đã nhớ hắn hay sao? Cảm giác này mỗi lần bước chân tới gần hắn liền trở nên rõ ràng, cuối cùng cô mím môi, chuyển hướng đi đến cửa nhà.

“Khanh nhỉ!”

Uyên Khanh dừng lại, không quay người nhìn hắn: “Tìm em có chuyện gì?”

Hạ Dĩ Niên bước lên trước mặt cô, đôi mắt sắc bén hơi nheo lại: “Em đổi mật khẩu nhà?”

Uyên Khanh còn tưởng câu đầu tiên anh nói sẽ là ‘chúng ta làm hòa đi’ hoặc là ‘anh nhớ em’ nhưng hắn lại truy hỏi cô chuyện mật khẩu nhà?

Uyên Khanh ngẩng đầu: “Đúng đó, là em đổi mật khẩu nhà.”

Hạ Dĩ Niên nhìn cô rất lâu mới lên tiếng: “Chúng ta vào nhà trước.”

“Không cần, anh có gì thì nói ở đây đi.”- Hạ Dĩ Niên đã hai ngày không tới tìm cô, vừa tới là đòi vào nhà, Uyên Khanh sao có thể không nghĩ rằng hắn chỉ vì nhớ cơ thể cô nên mới tới? Không cần trách cô nghĩ vậy, bởi vì cô có căn cứ, cô hiểu rõ dục vọng của Hạ Dĩ Niên.

Nghĩ tới khả năng này, tâm tư Uyên Khanh lại lạnh đi mấy phần.

Đầu mày Hạ Dĩ Niên hơi nhíu lại, Uyên Khanh nhìn thấy trong ánh mắt hắn ngoài sắc bén ra còn có bất mãn cũng một mồi.

Hạ Dĩ Niên nắm lấy tay cô: “Khanh nhỉ, không cần bướng bỉnh như vậy, ngoan, chúng ta vào nhà trước.”

Uyên Khanh rút tay lại: “Hạ Dĩ Niên, hai ngày nay anh không tìm em, vừa tới không lẽ chỉ muốn lên giường?”

Hơi thở của Hạ Dĩ Niên trở nên lạnh lẽo: “Em xem anh là loại người gì?”

“Anh chính là loại người đó!”- Kể từ khi gặp cô, trong lòng hắn không phải chính là loại suy nghĩ đó hay sao?

Uyên Khanh càng nghĩ càng thấy chua xót, không lẽ cô ở trong lòng hắn chẳng những không phải là ngoại lệ mà còn chẳng đáng giá một gram nào?

Lời này của cô thành công khiến Hạ Dĩ Niên tức giận, cô nhìn thấy rõ ánh mắt ngập lửa giận của hắn nhưng rất nhanh, rất nhanh ngọn lửa đó đã biến

mất, để lại một hồ băng phẳng lặng. Giọng nói hần cũng dịu đi, nhẹ nhàng nắm lấy vai cô: “Được rồi chúng ta không vào nhà, cùng anh tới một nơi trước.”

Một người đàn ông như Hạ Dĩ Niên mà cũng có ngày phải hòa hoãn đến mức này, Uyển Khanh biết đây chính là ‘ưu tiên một chút’ mà hần đã nói. Cô cũng không muốn phá vỡ giới hạn của hần, cô bình tĩnh hơn: “Vậy trước tiên nói cho em biết, anh có hủy bỏ dự định chuyển giao bộ trang sức cho Seido không?”

“Em vẫn chưa từ bỏ ý định đó?”

“Đúng vậy.”

“Thật cứng đầu.”

“Anh...”- Uyển Khanh không ngờ tới hần sẽ nói ra ba chữ này, trong nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Anh nói cho em biết, quên chuyện đó đi, anh không thể theo ý em được.”- Hạ Dĩ Niên nắm lấy tay cô: “Đi theo anh.”

Uyển Khanh bị hần kéo đến bên cạnh cửa xe, cô giấy giữa đẩy hần ra, không hề chớp mắt mà nhìn hần: “Hạ Dĩ Niên anh muốn đưa em đi đâu, anh đưa em tới nơi nào em đều không đi nữa. Em nói cho anh biết, lần này nếu anh không làm theo ý em, em nhất định sẽ không gặp anh nữa, chúng ta chia tay. À, chúng ta chỉ mới xác định quan hệ có một ngày thôi mà, cũng chưa tới mức gọi là chia tay.”

Nói xong lời đó, bốn mắt nhìn nhau, cả hai đều im lặng.

Sau một lúc lâu...

“Khanh nhi, ầm ỉ vậy đủ rồi. Những lời vừa rồi anh xem như chưa nghe thấy, ngoan, ngoài trời gió lạnh, vào nhà nghỉ ngơi đi.”

Ầm ỉ? Uyển Khanh cười lạnh, trong mắt hần cô lúc nào cũng chính là ầm ỉ, là náo loạn, là bùng binh.

Được, đã vậy lần này cô chân chính náo loạn, chân chính ầm ỉ cho hần xem.

“Hạ Dĩ Niên, chúng ta đừng gặp nhau nữa.”

“Khanh nhi?”- Hạ Dĩ Niên nhú mày, cúi đầu nhìn cô, một lúc sau thoát ra ba chữ lạnh như băng: “Em xác định?”

Uyển Khanh không trả lời, yên lặng nhìn hần.

“Được, tôi thành toàn cho em”- Hạ Dĩ Niên buông cô ra, không hề quay người lại đi thật nhanh đến mở cửa xe sau đó rất nhanh đã chạy đi.

Uyển Khanh đứng ở đó, ngơ ngẩn cả buổi cũng không tin vào tai mình.

Hần vừa nói “Tôi thành toàn cho em”? Hần không hề níu giữ chút nào, không hề đau lòng chút nào hay sao?

Nhìn xe hần rời khỏi hần, trái tim Uyển Khanh đau như bị dao cứa.

Cô xoay người đi vào nhà đóng cửa lại ngay sau đó men theo cánh cửa ngồi xuống nền đất lạnh lẽo. Thời tiết bên ngoài đã chuyển lạnh, nhưng mà gương mặt cô lại ấm nóng như vậy, nước mắt men theo gò má chảy xuống...

Điện thoại reo lên rất nhiều lần, thế nhưng cô không nghe máy. Người kia cũng rất kiên nhẫn, gọi tới rất nhiều cuộc, cuối cùng Uyển Khanh nhận lấy điện thoại đưa lên tai.

Cô không nói chuyện, người bên kia lại hình như đợi cô nói chuyện sau đó lại vì sự yên tĩnh của cô mà cảm thấy kỳ lạ rồi cuộc lên tiếng trước: “Uyển Khanh? Em có đó không thế?”

“Ai đó?”- Uyển Khanh thều thào.

“Anh Dĩ Tường đây, em có sao không? Đang khóc à?”- giọng Hạ Dĩ Tường truyền đến có phần giống với Hạ Dĩ Niên khiến Uyển Khanh nhú mày.

Tim, đột nhiên đau nhói.

“Có chuyện gì không ạ?”- Uyển Khanh không trả lời anh, giơ tay lau đi nước mắt trên mặt mình.

Lúc này cô mới phát hiện, đã rất lâu rồi cô không khóc đau thương như thế.

Thật mất mặt, người một nửa tiếng trước nói chia tay một cách hùng hổ là cô, người nửa tiếng sau khóc đến thất ruột thất tim cũng là cô.

Hạ Dĩ Tường thấy cô tỏ ra không có chuyện gì cũng không cố chấp truy hỏi, anh nói: “À, em có gặp Dĩ Niên không?”

Uyển Khanh im lặng một lúc.

“Uyển Khanh?”- Hạ Dĩ Tường khó hiểu gọi.

“Anh ấy vừa mới tới chỗ em.”- Uyển Khanh trả lời.

Hạ Dĩ Tường nghe thế thì khẩn trương: “Vậy sao, tốt quá, cho anh địa chỉ chỗ em, em cố` giữ nó lại, anh sẽ tới ngay.”

“Khoan đã anh Dĩ Tường, có chuyện gì vậy ạ?”- Uyển Khanh tình ý nhận ra sự khẩn trương của Hạ Dĩ Tường, cô ngẫm phát hiện hình như có chuyện gì đó giữ hai anh em.

Hạ Dĩ Niên thờ dãi: “Hai ngày nay không tìm thấy Dĩ Niên, thẳng ranh này cứ như hơi nước bốc đi đâu cũng không biết, trên dưới Hạ gia đang loạn cả lên, một mình anh chống không xuể...”

“Khoan đã!”- Uyển Khanh ngắt lời anh: “Anh nói... trên dưới Hạ gia loạn?”

“Đúng vậy, Uyển Khanh, em không biết chuyện gì à? Anh nghĩ Dĩ Niên tới tìm em là đã nói cho em biết rồi chứ?”

“Xảy ra chuyện gì?”- Uyển Khanh nhú mày.

Hạ Dĩ Tường thờ dãi: “Hai ngày trước, bà ngoại bọn anh, bị... nhồi máu cơ tim, qua không khỏi.”

“Cái gì?”- Uyển Khanh trừng lớn mắt, cô tựa hồ đã nghe thấy tiếng sét đánh giữa trời quang, Uyển Khanh từ dưới đất đứng lên.

“Dĩ Niên vì chuyện này mà đau lòng, mỗi lần nó đau lòng là tránh mặt tất cả mọi người, vì vậy hai ngày nay đều không thấy nó đâu cả. Nó đến tìm em sao? Vậy tốt quá, cố giữ chân nó lại giúp anh.”

Uyển Khanh quay người mở cửa chạy ra ngoài sân nhìn xung quanh, nhưng tất cả chỉ là khoảng trống, xe của Hạ Dĩ Niên đã rời đi từ sớm rồi...

Một nỗi bất an động lại trong không khí...

“Anh Dĩ Tường, Dĩ Niên... đã rời khỏi từ sớm rồi.”

“Cái gì, sao em không giữ nó lại?”

“Em không biết, em không biết.”- Uyển Khanh cơ hồ muốn rối loạn: “Để em đi tìm anh ấy, nội trong thành Bách Nhật cũng không có mấy chỗ để đi.”

“Được, vậy bên này bên này người của anh cũng tìm nó, khi nào tìm thấy thì gọi anh.”

Uyển Khanh ‘ừ’ một tiếng rồi tắt máy nhanh chóng quay lưng chạy vào gara lấy xe.

Một con sư tử từ khi bị thương sẽ trốn tránh tất cả những thứ xung quanh tìm một góc không có ai để chữa lành vết thương của nó. Những lúc thế này, nếu con sư tử đó tìm tới một người nào đó thì chính là muốn nương tựa...

Uyển Khanh thật sự muốn cắn lưỡi tự tử thêm một lần nữa, vừa rồi cô đã làm những gì, đã nói những gì?

Đối với Hạ Dĩ Niên, trên đời này quan trọng nhất có lẽ là bà ngoại. Bà mất rồi, người đau lòng nhất, bị thương nhất chẳng phải là hấn sao? Khi này sao cô lại không nhìn ra sự tiêu tụy trong đôi mắt hấn?

Hai ngày trước bà mất, hai ngày trước cô với hấn cãi nhau. Hai ngày này Hạ Dĩ Niên đã trải qua như thế nào? Cô lại không hề ở bên cạnh làm điểm tựa cho hấn, cô chỉ biết ương bướng giận dỗi cố gắng chiến tranh lạnh với hấn.

Uyển Khanh cảm thấy hận chính bản thân mình, hận cái tính khí bướng bỉnh này của mình.

Cô tới club của Âu Giãn Tinh tìm đầu tiên, thành Bách Nhật lớn như vậy, nơi này là nơi có khả năng Hạ Dĩ Niên sẽ tới nhất. Cô gặp được Âu Giãn Tinh, không đợi nàng hỏi đã hỏi nàng Hạ Dĩ Niên ở đâu?

Âu Giãn Tinh khó hiểu nhưng vẫn thành thật trả lời, Hạ Dĩ Niên không đến chỗ của nàng.

Uyển Khanh suy đoán kỹ, sau khi kết luận Hạ Dĩ Niên quả thật không ở đây thì rời khỏi. Âu Giãn Tinh nhìn theo, lưỡng lự một chút rồi lấy giỏ xách đuổi theo Uyển Khanh.

Lúc Uyển Khanh chuẩn bị lái xe rời đi thì Âu Giãn Tinh chặn lại, nàng ngồi vào ghế lái phụ rồi nói: “Em vừa chạy xe vừa quan sát sẽ rất nguy hiểm, để chị ngồi bên thêm một con mắt, chúng ta cùng tìm.”

Uyển Khanh gật đầu, trong lòng cô vô cùng lo lắng cho hấn.

Trên đường đi, cô kể lại mọi chuyện cho Âu Giãn Tinh nghe, nàng nghe xong cũng chỉ im lặng.

Cả hai người hầu như đã chạy hai vòng cái thành phố Bách Nhật rộng lớn này, ngay cả hơi thở của Hạ Dĩ Niên cũng không tìm ra. Xe của Uyển Khanh hết xăng phải vào trạm đổ xăng, cô tranh thủ xuống xe hóng tí gió còn Âu Giản Tinh ngồi trong xe nhìn theo, trong ánh mắt nàng có rất nhiều sự phức tạp.

Uyển Khanh như người ngồi trên đồng lửa, cô kêu gào tên hắn cả trăm cả ngàn lần trong đầu.

Hạ Lão phu nhân đối với Hạ Dĩ Niên mà nói vô cùng quan trọng, bây giờ bà mất đi rồi, chắc chắn hắn sẽ cảm thấy bên cạnh không còn điểm tựa nữa, nhìn người thân mình nằm trong linh đường cảm giác sẽ vô cùng đau lòng, vô cùng lạnh lẽo.

Khoan đã!

Uyển Khanh hơi đảo mắt, miệng bất giác thốt ra hai chữ: “Linh đường...”

Phải, chính là linh đường.

Uyển Khanh quay sang trả tiền xăng sau đó nhanh chóng khởi động xe chạy khỏi. Âu Giản Tinh ngồi bên cạnh thấy tốc độ xe chạy nhanh thì thắc mắc quay sang: “Sao thế?”

“Em biết anh ấy ở đâu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Chương 64: Khanh nhi, đừng đi, xin em, đừng đi.

Khắp nơi tối tăm không một ánh đèn, chỉ có một vài ánh sáng le lói của nến trắng được thắp xung quanh cỗ quan tài lớn được đặt ở giữa linh đường. Khắp nơi đều là vải trắng, mùi khói nhang nồng nặc trong không khí. Uyển Khanh chậm rãi từng bước đi tới, nhìn đi ánh còn in nụ cười hiền hậu của bà lão tốt bụng mà đau lòng, nước mắt lại không nhìn được rơi xuống gò má. Cô quỳ xuống lạy ba lạy, sau đó lại thắp một nén hương cắm lên trước di ảnh.

Xung quanh thật yên tĩnh, không có đèn nên không nhìn rõ được có ai hay không. Loại không khí u ám này xuất hiện trong linh đường chắc chắn sẽ khiến một số người hoảng sợ, nhưng mà Uyển Khanh lại rất bình tĩnh. Cô biết chắc chắn người đàn ông cô yêu đang ở đây, bởi vì hắn rất ghét ánh sáng cho nên nơi này mới tối tăm như vậy. Uyển Khanh đi vòng qua quan tài bằng gỗ, từng bước từng bước đi vào bên trong linh đường.

Bước chân chậm rãi của cô dừng lại khi cô cảm nhận được hơi thở quen thuộc của Hạ Dĩ Niên, hắn ngồi dưới đất tựa vào quan tài, cô đứng yên tại chỗ, tuy không nhìn thấy rõ nhưng cô biết trong bóng tối hắn đang nhìn cô. Uyển Khanh ngồi xuống trước mặt hắn, giờ tay chạm vào cánh tay hắn.

“Dĩ Niên...”

Hạ Dĩ Niên không trả lời cô.

Cảm giác tối tăm này khiến cô không nhìn rõ cảnh vật xung quanh, Uyển Khanh đứng lên muốn tìm công tắc bật đèn nhưng sau đó cô đột nhiên bị kéo lấy rồi ngã vào ngực hắn.

Hạ Dĩ Niên ôm cô rất chặt, vùi gương mặt hắn vào cổ cô.

“Khanh nhi, đừng đi, xin em, đừng đi.”

Uyển Khanh cảm thấy tim mình nhói lên, bên tai là hơi thở ấm áp của hắn. Cô ngồi xuống, ôm lấy hắn.

Hạ Dĩ Niên là người cao ngạo tới mức nào, đây là lần đầu tiên cô nghe thấy hắn dùng giọng điệu khẩn cầu đó, hơn nữa chỉ là mong cô đừng rời khỏi. Cô nghĩ rằng hắn sẽ vì những lời khi nãy cô nói mà tức giận, sẽ không muốn gặp cô gái không nói lý lẽ là cô nữa.

Nhưng mà hắn ôm lấy cô, cho cô cảm nhận nỗi đau của hắn lúc này.

Hạ Dĩ Niên, người đàn ông này cô quyết sẽ không bao giờ bỏ qua nữa.

Uyển Khanh biết đây là thời điểm khiến người khác đau lòng nhất, vì vậy cô không nói gì, chỉ im lặng ôm hắn và để hắn ôm lấy như bây giờ. Nếu thời gian có thể ngừng tại thời khắc này thì quá tốt, cô có thể cảm nhận được nhịp tim mạnh mẽ của người đàn ông cô yêu rõ ràng hơn bất cứ khi nào.

Đột nhiên bà vai của Uyển Khanh truyền đến một trận ấm nóng khiến cô giật mình, theo bản năng càng ôm hắn chặt hơn.

Hạ Dĩ Niên, người như hắn lại khóc?

“Dĩ Niên...”- Uyển Khanh thật sự đã bị dọa cho sợ, cô vừa khóc vừa gọi hắn.

Giọng Hạ Dĩ Niên trầm đi, nhưng vẫn hơi run run: “Bà ngoại anh là người còn thân thiết với anh hơn cả cha mẹ. Bà mất rồi, bà thật sự đã ra đi rồi.”

“Dĩ Niên, anh đau lòng đi. Đau lòng nốt đêm nay thôi, ngày mai vẫn phải đứng dậy, Hạ gia cần anh, Hoàng Thịnh cần anh, trọng trách trên vai anh phải gánh rất nhiều anh có biết không? Anh không được trốn tránh, không được phép trốn tránh như vậy.”- Uyển Khanh buông hắn ra, trong bóng tối cô giờ tay chậm rãi tìm gương mặt của hắn, lúc chạm phải những giọt nước nóng hổi kia khiến tim cô rung lên. Uyển Khanh đau lòng lau đi nước mắt của hắn: “Sự ra đi của bà, ai cũng sẽ đau lòng. Em đau, anh Dĩ Tường đau, Lâm Tư Phàm đau, trên dưới Hạ gia và Hoàng Thịnh ai cũng đau lòng. Nhưng em biết, người đau lòng nhất vẫn là anh, nhưng mà, Hạ Dĩ Niên mà em quen biết không phải là người dễ dàng suy sụp như vậy.”

Hạ Dĩ Niên im lặng.

“Dĩ Niên, anh về phòng nghỉ ngơi có được không? Ngày mai là ngày chôn cất bà, anh có rất nhiều chuyện phải giải quyết, phải nghỉ ngơi thật tốt, có được được không?”- Uyển Khanh không thể khuyên hắn những câu như ‘đừng buồn nữa’ hoặc là ‘người chết không thể sống lại’ trên thực tế, nỗi đau mất đi người thân này cô hiểu rõ, những lời khuyên như lúc này chẳng có ý nghĩa gì cả.

Chỉ có thể cùng đau lòng với hắn, để hắn cảm nhận được không chỉ có một mình hắn cô độc đau lòng.

Hạ Dĩ Niên tựa người ra quan tài phía sau, trong đó có bà ngoại hắn nằm, hơi ấm vẫn còn vương lại chút đỉnh.

“Anh không đi, đêm nay anh muốn ở đây.”

Uyển Khanh nắm lấy tay hắn, ngồi xuống bên cạnh: “Được, em ở đây với anh.”

Hạ Dĩ Niên hơi nghiêng đầu tựa vào vai cô, cả hai người cứ ngồi cạnh nhau như thế, không nói lời nào, chỉ cảm nhận đối phương bằng chính tâm hồn của mình.

Uyển Khanh biết lúc này Hạ Dĩ Niên cần cô hơn bao giờ hết, đôi vai cô không vững chắc như vai hắn nhưng đó là nơi bình yên nhất mà cô có khi hắn cần. Uyển Khanh cảm thấy Hạ Dĩ Niên trước mặt cô lúc này là chân thật nhất, người đàn ông rất ít khi khóc, nhất là trước mặt người khác nhưng khi họ đã khóc, hơn nữa còn khóc trước mặt một người thì không phải họ yếu đuối hay mềm lòng, chỉ đơn giản họ muốn và tin người đó là người lau khô những giọt nước mắt ấy. Lúc đó, thực sự họ rất mệt, lúc đó dường như họ xa...

Uyển Khanh nắm chặt bàn tay hắn, đan mười ngón tay vào nhau. Cô từng nghe nói hơi ấm bàn tay là sợi dây tình cảm vô hình nhưng có sức nặng rất lớn, nó sẽ khiến trái tim một người bớt chông chênh, bớt bất an và mệt mỏi.

Cả hai người ngồi cạnh nhau đều im lặng, lúc này đây cô hiểu rõ hắn cần yên lặng, chỉ yên lặng và lắng nghe nhịp đập trái tim nhau, để biết rằng hắn không bao giờ cô độc một mình và biết rằng dù cả thế giới quay lưng với hắn nhưng vẫn còn cô bên cạnh...

Cả hai người ngồi ở đó, nhưng lại không ai biết ở một góc phía xa Âu Giãn Tĩnh cũng đứng quan sát hai người rất lâu, sau đó nàng thở dài rồi khỏi.

...

Rót một ít rượu vào ly sau đó chậm rãi thưởng thức, nói là thưởng thức nhưng kì thực chẳng cảm nhận được chút mùi vị nào. Âu Giãn Tĩnh ngồi bên quầy bar, ánh mắt thì thoáng lại nhìn xa xăm sau đó lại nhủ mảy.

Nàng nhớ tới lần đầu tiên của mình đã trao cho Hạ Dĩ Niên như thế nào? Nhớ tới lúc hắn cứu nàng từ đồng tro tàn trong vụ cháy kia, lúc đó cảm giác được hắn ôm trong lòng như thế nào? Rất ấm áp, rất cảm động. Nhưng có lẽ ấm áp và cảm động chỉ là thứ một mình nàng cảm nhận được.

Âu Giãn Tĩnh luôn tự tin cho rằng thời gian bấy năm bên cạnh Hạ Dĩ Niên, nàng là người hiểu rõ hắn nhất. Hắn chưa từng yêu bất kì ai, thậm chí là nàng. Nếu có thì chỉ có Lâm Tiểu Lộ là để thực hiện tình kiếp, nàng là người phụ nữ bên cạnh hắn lâu nhất, nàng nhìn thấy hắn qua lại với rất nhiều tình nhân. Ban đầu, nàng cho rằng Uyển Khanh cũng giống những tình nhân trước đây của hắn, cho rằng cô căn bản không hiểu hắn bằng nàng.

Nhưng mà Âu Giãn Tĩnh phát hiện mình thua rồi, hóa ra là thua thật rồi.

Bốn chữ: Khanh nhi, em đừng đi. Vừa rồi của Hạ Dĩ Niên hoàn toàn khiến nàng chấn động, cực kì chấn động.

Giả như hắn cũng nói thế với nàng, cả đời này dù có đau khổ nàng cũng nguyện ở lại bên cạnh hắn.

Âu Giãn Tĩnh không biết, rốt cuộc nàng đang theo đuổi cái gì? Đang mù quáng vì cái gì?

...

Vu An Di nhẹ nhàng mở cửa bước vào, trên tay còn cầm tách cà phê nóng đem tới để lên bàn: “Uống chút đi.”

Lạc Nhân hơi nhìn tách cà phê rồi gật đầu ‘ừm’ một tiếng nhưng vẫn không động tới.

Vu An Di cũng không rời đi, khoảng một phút sau Lạc Nhân mới từ đồng hồ sơ ngẩng đầu lên nhìn cô: “Có chuyện gì thì nói đi.”

Lạc Nhân uống một ngụm cà phê.

Anh vừa nhìn là đã biết cô có chuyện muốn hỏi. Vu An Di cũng không khách sáo, ngồi xuống đối diện Lạc Nhân: “Lạc Nhân, tôi càng nghĩ càng không hiểu, tại sao lại là mưu sát mà không phải tự sát? Hơn nữa hiện trường cũng không có dấu vết gì khác ngoài việc đã từng xảy ra ẩu đả ở nhà nạn nhân Megan, nhưng ẩu đả đâu có nghĩa là phải giết người.”

“Thứ nhất, cả hai nạn nhân đều có điểm tương đồng.”- Lạc Nhân đứng lên lấy điều khiển đóng hết tất cả rèm cửa trong phòng lại sau đó tắt đèn.

Không gian xung quanh đột nhiên tối đen khiến Vu An Di hoảng sợ: “Anh định làm gì?”

Trong bóng tối cô nghe thấy tiếng anh cười: “Bật máy chiếu chứ làm gì?”

Sau đó màn hình máy chiếu sáng lên, trên đó là một bản word đã được soạn sẵn.

“Thứ nhất, cả hai nạn nhân Megan và Anna đều xuất thân từ gia đình thuộc tầng lớp trung lưu giàu có. Thứ hai, cả hai đều có công việc ổn định. Thứ ba, đời tư của cả hai người đều khá phức tạp, thường xuyên qua lại với nhiều đàn ông, thay người tình như thay áo.”- Lạc Nhân vừa nói vừa di chuyển chấm đỏ trên màn hình máy chiếu.

“Cũng có thể chỉ là trùng hợp, dựa vào đâu anh nói nó là tương đồng?”- Vu An Di thắc mắc.

“Hỏi rất hay.”- Lạc Nhân tán thưởng sau đó giải thích: “Là vì bức di thư của cả hai người.”

Lạc Nhân mở bức di thư của Megan lên: Rất xin lỗi gia đình, xin lỗi bạn bè, tôi đã gây ra cho mọi người quá nhiều thất vọng. Lỗi lầm này cả đời tôi sẽ không thể tha thứ cho bản thân mình, vì vậy tôi muốn được giải thoát, muốn lấy cái chết để kết thúc tất cả. Mong mọi người hãy tha lỗi cho tôi, tôi xin lỗi.

“Trước tiên nói về mặt cảm xúc, đây là một bức di thư có lỗ hổng. Là lỗi lầm gì mới có thể khiến một cô gái có cả sự nghiệp và tiền bạc tự kết liễu cuộc sống của chính mình? Trước tiên không cần biết lỗi lầm đó là gì, đại khái là một lỗi lầm rất nghiêm trọng đi. Một người phạm một lỗi nghiêm trọng đến mức tự tử cũng chứng minh bản thân cô ấy cũng không thể tha lỗi cho chính mình, vậy tại sao trong bức di thư cô ấy không ngừng xin lỗi để thể hiện cảm giác ân hận và tự trách rồi cuối bức di thư lại mong mọi người tha lỗi cho cô ấy trong khi chính bản thân cô ấy cũng không thể tha lỗi cho chính mình? Thứ hai, nói về mặt kỹ thuật, đây là một bức di thư không hoàn chỉnh. Tôi đã đặc biệt lưu lại một số tài liệu có nét chữ của nạn nhân lại để đối chiếu với bức di thư này, An Di cô xem có gì khác nhau không?”

Vu An Di nhìn kỹ lên hai tờ giấy trên màn hình máy chiếu, sau đó nhún mày: “Có gì đâu? Rất giống nhau.”

“Không sai, chính vì hung thủ cố tình bắt chước nét chữ của nạn nhân, tuy nhiên hẳn lại không ngờ rằng bản thân càng che giấu càng dễ dàng bị phát hiện. Những đặc điểm độc đáo trong cách viết từng ký tự hoặc một số ký tự nhất định, độ nghiêng, khoảng trống, độ đậm nhạt khi viết, độ hằn của chữ trên giấy của một người là không thể giả tạo được. Hung thủ cố tình che giấu các nét chữ hắt lên, nổi ngang, xỏ thẳng để giống với chữ của nạn nhân, về mặt này người ngoại đạo như em sẽ không thể nhìn ra được, nhưng đối với một chuyên gia giám định nét chữ mà nói thì không có gì khó khăn.”- Lạc Nhân lại giờ điều khiển lên bấm một cái: “Tiếp theo là bức di thư thứ hai.”

Lạc Nhân mở bức di thư của Anna lên: Sự luân phiên giữa tội lỗi và sự áy náy cách nhau ở chữ giải thoát, giải thoát có nghĩa là rũ bỏ tất cả, bắt đầu một cuộc sống mới, tôi biết mọi người đã thất vọng rất nhiều về tôi, tôi xin lỗi, tạm biệt.

“Ồ đây ngôn từ mà nạn nhân sử dụng quá hoa mỹ, không phù hợp với tâm lý một người đang tuyệt vọng tìm tới cái chết chút nào. ‘Sự luân phiên giữa tội lỗi và sự áy náy cách nhau ở chữ giải thoát’ giải thoát là thế nào? Theo như Anna thì giải thoát ở đây chính là cái chết, cô ấy liên tục dẫn chứng cho hành động tự tử của mình với mong muốn là gì? Chứng minh bản thân đã tự tử chứ không phải bị người ta giết hại? Theo như những gì cảnh sát cung cấp và tôi điều tra được, nạn nhân Anna có một sở thích là sử dụng loại mực của hãng ATI, bạn bè của nạn nhân cho hay sở thích này có từ những năm cấp ba cho tới tận bây giờ. Nhưng loại bút mực cô ấy sử dụng đều là của hãng ATI, ngoài ra nếu không phải loại mực này nạn nhân nhất định không sử dụng. Tôi đã dùng công nghệ tia hồng ngoại để kiểm tra, kết quả cho thấy loại mực được sử dụng để viết di thư hoàn toàn không trùng khớp với loại mực của ATI sản xuất.”

Lạc Nhân mở hai bức hình chụp lại hiện trường vụ án lên: “Nạn nhân Megan vừa được công ty tín nhiệm giao cho thị trường ở Đan Mạch, một chuyện vui như vậy vừa mới tới, tại sao lại tự tử? Tương tự Megan, Anna cũng vậy, cô ấy chuẩn bị đính hôn với bạn trai, cũng là một chuyện vui, sao lại tự tử?”

Lạc Nhân nói xong sau đó uống một ngụm cà phê trầm giọng.

“Lạc Nhân, tôi nghi ngờ tên hung thủ lần này là sát thủ liên hoàn biến thái.”

Lạc Nhân nghe xong thì cười khi một tiếng, cà phê trong miệng xém xiu nữa là phun ra ngoài, anh ho vài cái, cố nén cười nhìn cô: “Dựa vào đâu mà nói vậy?”

“Thì anh thấy đó, điểm tương đồng của hai nạn nhân nhiều như vậy, hơn nữa ngày xảy ra chuyện trùng hợp cách nhau không xa.”- Vu An Di xem trong mấy bộ phim trinh thám chẳng phải sát thủ biến thái thường có tâm lý cách một khoảng thời gian thì giết người một lần, hơn nữa nạn nhân phải có điểm tương đồng với nhau để giúp hân giải tòa tâm lý bức rức trong lòng.

Lạc Nhân cười: “An Di, gần đây em xem quá nhiều phim tâm lý tội phạm rồi à?”

Vu An Di lườm anh.

“Trước tiên tôi chỉ có thể khẳng định với em, hai nạn nhân đều bị giết hại, còn việc điều tra như thế nào là chuyện của cảnh sát.”- Lạc Nhân để tách cà phê xuống bàn sau đó đột nhiên quay người chống hai tay xuống hai bên thành ghế, kề sát vào mặt Vu An Di.

Cô bị hành động bất ngờ này của Lạc Nhân làm cho đứng tim.

“Anh muốn làm gì?”

“Làm em!”- Nụ cười trên môi Lạc Nhân ngày càng tà mị.

“Anh!”

Lạc Nhân cười lớn, ngày nào cũng phải trêu cô gái này một lúc mới khiến anh vui vẻ. Lạc Nhân xoa đầu cô vài cái Vu An Di bực bội hất tay của anh ra rồi đứng lên: “Đồ thần kinh!”

Cô quay quay người định rời khỏi.

“Vu An Di anh khuyên em muốn sống thì ở cạnh anh.”

Cô dừng lại, không hiểu ý của anh.

Nụ cười trên môi Lạc Nhân càng rộng, ánh mắt mang theo chút đùa cợt nhìn cô: “Em chẳng phải nghi ngờ hung thủ là kẻ biến thái sao? Anh thấy hoàn cảnh của em khá giống với hai nạn nhân kia, đều có sự nghiệp ổn định, em không sợ người kế tiếp hấn ta nhắm vào là em sao?”

Ba chữ cuối cùng của Lạc Nhân khiến Vu An Di rùng mình.

Thế là cả buổi trời mỗ nữ nào đó ở lý trong phòng sách cùng với Lạc Nhân, cô ngồi trên sofa dè chừng cảnh giác, Lạc Nhân cúi đầu vào làm việc thì thoảng sẽ ngẩng đầu nhìn cô cười vài cái rồi tiếp tục làm việc.

...

Trên dưới Hạ gia đều phủ một màu trắng tang thương, từ sáng sớm đã có vô số người đến đội cúng viếng. Đúng giờ cả đoàn khởi hành tới nghĩa trang để tiến hành chôn cất di thể của Hạ Lão phu nhân. Đoàn xe gần ba mươi chiếc nối đuôi nhau chạy trên đường khiến cả con đường thoáng chốc trở nên đông đúc, người dân hai bên đường hiếu kỳ ào ra xem. Đa số người cùng đi theo đoàn đều là người của Hạ gia và các sứ giả do các nguyên thủ quốc gia cử tới thay mặt chia buồn vì vậy an ninh trên toàn bộ tuyến đường từ Hạ gia tới nghĩa trang đều được thắt chặt, đảm bảo an toàn tuyệt đối cho đoàn khởi hành.

Uyển Khanh ngồi cạnh Hạ Dĩ Niên, xe của cô chạy hàng đầu, trong xe là quan tài của Hạ Lão phu nhân, Hạ Dĩ Tường và Lâm Tư Phàm. Cô ngồi cạnh hân, từ đầu tới cuối nắm chặt tay hân.

Lúc hạ thổ, cô cảm giác Hạ Dĩ Niên cũng nắm chặt tay cô.

Nhìn đất phủ lên cỗ quan tài, cô cảm nhận được hân hơi run rẩy.

Uyển Khanh đưa mắt nhìn sang, dáng người hân cao lớn, cái bóng trải dài xuống mặt đất. Từ góc độ này Uyển Khanh có thể nhìn thấy gương mặt cương nghị chứa một vẻ xa cách lạnh nhạt khiến người khác không dám tới gần. Hạ Dĩ Niên khẽ nheo mắt lại, đôi mắt sâu hun hút không để lộ bất kì một suy nghĩ nào, tựa như chìm trong băng giá, hoàn toàn bình thản từ đầu tới cuối.

Vì để tham gia tang lễ, toàn bộ mọi người đều phải mặc đồ đen. Hạ Dĩ Niên mặc chiếc áo sơ mi đen lên người, màu sắc này càng khiến hân trở nên lạnh lùng như một ác ma cao cao tại thượng khiến người khác dè chừng.

Uyển Khanh biết hân đã trở lại rồi, một Hạ Dĩ Niên có dáng vẻ bất khả xâm phạm, sừng sững như một ngọn núi không dễ gì bị sụp đổ.

Uyển Khanh rất vui, nhưng tình hình hiện tại của cô không ổn chút nào. Kể từ lúc vào đây, cô luôn cảm thấy bất an, cực kì bất an. Quả tim trong lồng ngực như bị đè nén khiến cô khó thở.

Uyển Khanh không biết chuyện gì xảy ra với mình, chỉ là quang cảnh xung quanh khiến cô sợ hãi.

Dương Cẩm Vân đứng bên cạnh cô, bà là người đầu tiên phát hiện Uyển Khanh có điểm bất thường: “Uyển Khanh con sao vậy? Sao lại xanh mét mặt mày thế này?”

Hạ Dĩ Niên nghe thấy liền quay sang: “Khanh nhi, em sao vậy?”

Uyển Khanh lắc đầu, khó khăn nuốt nước bọt: “Em, em... cảm thấy không thoải mái.”

“Không thoải mái chỗ nào?”- Hạ Dĩ Niên đưa tay lên trán cô sờ sờ, sau đó lại thấy cô không bị sốt, chỉ là trán đã ướt đẫm mồ hôi.

Bên tai Uyển Khanh vang lên những tiếng cười man rợn kia, những tiếng ong ong khó chịu cùng với mùi của đất xộc vào mũi cô. Uyển Khanh lắc đầu cố gắng để mình bình tĩnh lại, nhưng những âm thanh kia lại càng thêm rõ ràng hơn, bên tai cô là những lời quan tâm của Dương Cẩm Vân và Hạ Dĩ Niên

nhưng mà cô không nghe thấy chỉ nghe có ai đó đang hô rằng ‘chôn sống nó đi, chôn sống nó!’

“Dĩ Niên!”- Uyển Khanh gần như là hét lên, túm lấy cánh tay hắn, run rẩy nói: “Em muốn đi khỏi nơi này, không muốn ở đây nữa...”

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên thấy tình hình của cô thật sự không ổn, lo lắng nhíu mày: “Em sợ cái gì?”

Dương Cẩm Vân là người phát hiện ra sự sợ hãi tột độ của cô, bà nhanh chóng lên tiếng: “Con mau ra xe ngồi đợi đi, đừng ở đây nữa.”

Uyển Khanh gật đầu, buông tay Hạ Dĩ Niên chạy nhanh về phía xe đỗ ven đường.

Hạ Dĩ Niên định đuổi theo, Dương Cẩm Vân gọi hắn lại. Bà nhìn hắn: “Cậu hai, Uyển Khanh có phải rất sợ nghĩa trang hay không?”

“Sợ nghĩa trang?”- Đầu mày Hạ Dĩ Niên chau lại, hắn cũng không biết chuyện này. Chỉ có điều lần trước lúc Khanh nhi bị lạc trên đường, hắn thấy cô lúc đó thật sự sợ hãi. Khanh nhi rất can đảm, đối với chuyện bị lạc không thể nào sợ hãi như vậy được, bây giờ nghĩ lại hóa ra là do phía sau lưng cô chính là nghĩa trang.

Lần này biểu cảm sợ hãi khi nãy của cô cũng giống hệt lần trước.

Dương Cẩm Vân gật đầu: “Tôi cũng không chắc, nhưng mà... con gái tôi, Anh Thi cũng mắc chứng sợ nghĩa trang này. Con bé cứ mỗi lần tới những nơi có bia mộ là sẽ hoảng sợ, nếu nặng hơn sẽ mất khống chế mà gào thét, vì vậy khi nãy tôi mới bảo Uyển Khanh rời khỏi.”

Hạ Dĩ Niên im lặng như đang suy xét từng chi tiết, một lúc sau bất ngờ hỏi: “Bác gái, Dương Anh Thi tại sao lại sợ nghĩa trang?”

Dương Cẩm Vân cũng không ngờ đột nhiên hắn lại quan tâm tới chuyện này, bà áp úng một chút rồi thở dài: “Lúc nhỏ Anh Thi từng bị bắt cóc, lần đó, kẻ bắt cóc kia đã nhân lúc nửa đêm mở cửa sổ leo vào đem con bé đi. Lúc cảnh sát phát hiện cũng là lúc con bé đang bị chôn sống trong nghĩa trang, con bé nằm thoi thóp giữa núi cát, nhịp tim đã ngừng đập, xem như là chết lâm sàng rồi. Lần đó các bác sĩ đã cấp cứu cả ngày đêm mới có thể đem nó hồi sinh lại, nhưng mà sau khi tỉnh lại Anh Thi hoàn toàn không nhớ gì. Tôi mời bác sĩ tâm lý đến xem tình hình, bác sĩ nói đó là cơ chế tự bảo vệ của tâm lý, khi mà con người đối mặt với một chuyện nào đó quá mức kinh khủng sẽ sản sinh ra một loại bảo vệ gọi là quên đi. Bác sĩ tâm lý thì nói như vậy, bác sĩ nào lại nói là do lúc được cứu sống tim con bé đã ngừng đập, não cũng theo đó mà chết đi một lúc nên khi tỉnh lại sẽ không thể nhớ tới những chuyện đã xảy ra. Tôi cũng không biết là lý do gì, tóm lại những chuyện xảy ra trước năm bảy tuổi Anh Thi đều không nhớ, kể từ đó Anh Thi cực kì ám ảnh với nghĩa trang, nó hầu như sẽ mất bình tĩnh khi tới những nơi như vậy.”

Hạ Dĩ Niên im lặng, con người đen láy co lại như đang suy ngẫm điều gì đó.

Dương Cẩm Vân lại hỏi: “Cậu hai hỏi những chuyện này để làm gì? À, tại sao Uyển Khanh cũng mắc chứng sợ nghĩa trang vậy?”

Chính vì Uyển Khanh chính là Dương Anh Thi.

Đương nhiên Hạ Dĩ Niên sẽ không nói ra chuyện này, nghĩ tới những việc cô đã từng trải qua lúc trước hắn lại không nở lòng.

“Cậu hai?”

Tiếng gọi của Dương Cẩm Vân kéo Hạ Dĩ Niên trở lại, hắn quay sang: “Khanh nhi chắc là chỉ đau lòng quá mức trước sự ra đi của bà ngoại cháu, không có gì đáng lo. Bác Dương, cháu xin phép đi trước.”

Nói rồi Hạ Dĩ Niên rời đi.

Dương Cẩm Vân nhìn theo sau đó thở dài, bà có cảm giác có chuyện gì đó mà bà không biết.

“Chôn sống nó đi!”

“Đóng cửa sổ lại!”

“Giết chết nó!”

Uyển Khanh nhắm chặt mắt, trong đầu toàn là những câu nói không rõ là của ai. Cô bịt hai tay lại, hơi thở cũng trở nên gấp gáp.

Phía sau được ôm lấy, Uyển Khanh nhanh chóng ngã vào vòm ngực quen thuộc.

“Khanh nhi, không sao đâu.”

Hương thơm quen thuộc, hơi thở quen thuộc, giọng nói quen thuộc khiến Uyển Khanh dần trở lại bình tĩnh. Cô không biết vì sao mình lại hoảng sợ như vậy, chỉ là bây giờ được hắn ôm như vậy liền cảm thấy cực kì an toàn.

Uyển Khanh quay lại vòng hai tay qua thắt lưng Hạ Dĩ Niên, ôm lấy hắn, nước mắt chực trào rơi ra: “Dĩ Niên, hôm đó anh đến tìm em là muốn đưa em đi gặp bà ngoại lần cuối?”

Hạ Dĩ Niên hơi mím môi: “Đúng vậy, nhưng lại bị em làm tức chết.”

Hắn cố tình nói đùa để Uyển Khanh bớt sợ hãi thế nhưng cô lại không thể nào vui vẻ được, nước mắt cuối cùng cũng rơi ra: “Em xin lỗi, lúc đó em lại bướng bỉnh với anh như vậy.”

Hạ Dĩ Niên vỗ nhẹ đầu cô, hôn lên trán một cái: “Nha đầu ngọc.”

Uyển Khanh ngẩng đầu lên: “Sau này em hứa sẽ không cãi lời anh nữa, vậy nên anh đừng giận em có được không?”

Hai mắt cô ửng ửng nước, giọng nói tựa như nũng nịu lại như là ghen ngào khiến Hạ Dĩ Niên yêu chết đi được, cô hết như một đứa con nít thế này đứng trước mặt hắn bảo hắn làm sao đành lòng giận đây? Hạ Dĩ Niên mỉm cười: “Nói được làm được đấy.”

Uyển Khanh gật đầu, chắc như đinh đóng cột: “Anh nói hôn đã đề ra được trúng gà em cũng nói đúng luôn.”

Hạ Dĩ Niên bật cười.

Uyển Khanh thấy mình chọc được hắn cười, khiến hắn tạm thời quên đi nỗi đau mất người thân thì tâm trạng cũng tốt hơn. Cô đưa tay quệt đi nước mắt trên mặt, Hạ Dĩ Niên đột nhiên nắm lấy tay cô, tỉ mỉ giúp cô lau nước mắt.

“Đứa nhỏ này, mặt hết như mèo con vậy.”- Hạ Dĩ Niên khẽ nói, giọng điệu lộ rõ vẻ cưng chiều hết như đang nói với một đứa con nít nghịch bần.

Uyển Khanh cười cười, cách hắn một khoảng gần như vậy cô thật sự rất muốn hôn hắn một cái rồi nói với hắn hai ngày nay cô nhớ hắn cỡ nào. Nhưng mà nghĩ kỹ lại, không khí bây giờ tang thương như vậy, trong lòng Hạ Dĩ Niên chắc chắn chưa hết đau lòng vì sự ra đi của Hạ Lão phu nhân, trong lúc này mà nói chuyện ngọt ngào e là không thích hợp lắm.

Lúc này phía xa truyền tới một tiếng gọi. Hạ Dĩ Niên quay lại, Uyển Khanh cũng nương tầm mắt nhìn theo. Hai người trung niên bước tới, nhìn có vẻ là hai vợ chồng. Tuy rằng đã đứng tuổi nhưng lại có nét đẹp lão, người phụ nữ mặt hơi đỏ chắc là vừa khóc xong, người đàn ông đi bên cạnh dìu bà, Hạ Dĩ Tường đi cạnh nắm tay bà.

“Cha mẹ!”- Cô nghe Hạ Dĩ Niên gọi như thế, hắn nắm tay cô đi tới chỗ hai người kia.

“Dĩ Niên, bà ngoại con, bà ngoại con...”- Mẹ Hạ vừa nhìn thấy Hạ Dĩ Niên thì đau lòng khóc lên, ngay cả nói cũng nói không thành câu.

Hạ Dĩ Niên đỡ lấy bà, cũng không lên tiếng.

Ba Hạ thở dài, về mặt cũng tiêu tụy đi về chuyện buồn trong nhà, ông quay sang Hạ Dĩ Tường: “Con đỡ mẹ vào trong viếng mộ bà đi.”

“Dạ!”- Hạ Dĩ Tường bước lên nhẹ nhàng đỡ lấy mẹ Hạ vào bên trong nghĩa trang.

Ba Hạ lúc này thở dài mới chú ý tới Uyển Khanh đứng bên cạnh, ông lên tiếng: “Chào cháu, cháu là Uyển Khanh à?”

Uyển Khanh gật đầu: “Chào bác trai.”

Ba Hạ gật đầu vài cái sau đó nhìn sang Hạ Dĩ Niên vỗ vai hắn: “Chỗ này để anh trai con và ba mẹ lo là được rồi, con mau về Hạ gia xử lý mớ lùm xùm kia đi.”

“Dạ, cha yên tâm, con lo được.”- Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt lên tiếng.

Ba Hạ gật đầu rồi cũng quay lưng đi vào bên trong nghĩa trang.

Uyển Khanh bước lên nhìn hắn: “Hình như anh không thân với cha mẹ lắm thì phải?”

“Từ nhỏ người ở cạnh anh nhiều nhất vẫn là bà ngoại, số lần anh gặp cha mẹ chỉ đếm trên đầu ngón tay.”- Hạ Dĩ Niên nắm tay cô đi về phía xe lớn: “Hai người họ phụ trách thị trường bên khu vực Bắc Mỹ nên trước giờ khá là ít khi về đây, tính ra thì cũng ba năm rồi anh chưa gặp họ.”

“Ba năm chưa gặp?”- Uyển Khanh có chút không tin nổi.

Hạ Dĩ Niên cười: “Cũng không có gì, từ nhỏ đã quen rồi.”

Hắn cùng cô đi tới chiếc xe màu đen phía xa, Khải Ca cũng đang đứng ở đó, nhìn thấy hắn bước tới thì nhanh chóng báo cáo: “Cậu hai, Oliver đang làm loạn ở Hạ gia.”

“Về đó một chuyến.”

“Vâng, cậu hai.”

Lúc Uyển Khanh cùng Hạ Dĩ Niên quay trở lại biệt thự lớn ở Hạ gia, người làm kẻ ở đều ào ra chào đón nhưng có điều lần này sắc mặt ai cũng vô cùng căng thẳng. Uyển Khanh để ý thấy có một đám vệ sĩ không hề cuối đầu khi gặp Hạ Dĩ Niên, cô đoán chắc là người của Oliver dẫn tới. Oliver lão cáo già này dẫn tới nhiều người như vậy đến đây, chỉ cần dùng đầu gối nghĩ cô cũng biết lão ta nhân lúc Hạ Lão phu nhân vừa mất, nội bộ Hạ gia có lục đục nên

muốn tranh quyền đoạt vị.

Cô quay sang Hạ Dĩ Niên: “Người như Oliver chắc chắn sẽ không dễ dàng buông tha ngân hàng Sian đâu.”

“Tham vọng của lão ta lớn nhưng lại không có não, giữ lại cũng không có ích lợi gì.”- Hạ Dĩ Niên lạnh lùng nói.

Uyển Khanh nhìn hắn có chút sùng sốt: “Anh muốn giết lão ta?”

Khải Ca đi phía sau nghe thấy Uyển Khanh thoải mái bàn luận chuyện nội bộ gia tộc với Hạ Dĩ Niên như vậy cũng biết là hắn đã tin tưởng kể lại hết toàn bộ mọi chuyện cho cô biết. Ánh mắt Khải Ca nhìn Uyển Khanh mang theo vài phần đánh giá sau đó quay sang Hạ Dĩ Niên: “Cậu hai, Oliver là nghi trọng quan trọng trong gia tộc lại là thuộc hạ mà lão gia tin tưởng, giết lão ta e là sẽ tạo ra những luồng ý kiến bất lợi.”

Hạ Dĩ Niên cười lạnh: “Tôi làm việc tự có chừng mực.”

Khải Ca và Uyển Khanh cũng không nói gì thêm.

Quản gia bước lên cuối đầu một cái: “Cậu hai đã về.”

“Đưa Khanh nhi về phòng nghỉ ngơi trước.”- Hạ Dĩ Niên dừng bước, lạnh nhạt ra lệnh.

Uyển Khanh nghe vậy liền kéo tay hắn: “Dĩ Niên...”

Cô không muốn rời khỏi hắn một chút nào.

Hạ Dĩ Niên vỗ nhẹ đầu cô vài cái: “Ngoan, về phòng nghỉ ngơi trước.”

“Nhưng mà...”

“Khi này ai nói sẽ không cãi lời anh?”

Uyển Khanh bĩu môi, đành thỏa hiệp: “Được rồi, đi thì đi.”

Nhìn bộ dáng không cam tâm của cô Hạ Dĩ Niên cũng hết cách. Một màn sắp tới đây sẽ vô cùng đẫm máu, hắn biết cô không quen nhìn thấy những cảnh giết chóc kinh tởm như vậy. Với lại hắn muốn giữ hình tượng một chút, dù gì thủ đoạn mà hắn sắp sử dụng cũng không hề quang minh chính đại gì.

“Ngoan, đi đi.”- Hạ Dĩ Niên đẩy cô về phía quản gia, Uyển Khanh cũng hết cách đành đi theo quản gia lên tầng một. Trước khi hoàn toàn rời khỏi cô lơ đãng nhìn sang phía đại sảnh, ở đó có một đám người đang đứng, còn ông lão ngồi chiếm chỗ ở ghế sofa kia chính là Oliver.

Đám người ở vị trí trung tâm như vậy, lão ta rõ ràng là đã xem mình là chủ nhân của Hạ gia luôn rồi.

Hạ Dĩ Niên bước vào đại sảnh, sự xuất hiện của hắn khiến thuộc hạ của Oliver đồng loạt nâng cao cảnh giác. Oliver nhìn thấy Hạ Dĩ Niên cũng chẳng buồn đứng lên, chậm rãi nhấp một ít trà nóng rồi nói: “Cậu hai, tôi đã đợi cậu ở đây hơn hai tiếng rồi đây.”

Thái độ của lão ta vô cùng không xem ai ra gì.

“Vậy sao?”- Hạ Dĩ Niên ngồi xuống ghế, giọng điệu thản nhiên: “Là việc gì lại có thể khiến Oliver nghi trọng đến đây ngồi hai tiếng như vậy.”

Oliver hừ lạnh: “Tôi đây không muốn nói nhiều càng không muốn vòng vo, tôi muốn ngồi vào vị trí chủ tịch của Sian.”

“Tôi nghĩ với trí thông minh của ông, đây là việc không thể nào.”- Hạ Dĩ Niên rót cho mình một ly trà, khóe môi khẽ nâng lên một đường lạnh lẽo: “Ít nhất, tôi không cho phép chuyện đó xảy ra.”

Rầm... Oliver tức giận đập bàn, nhìn thẳng vào mắt hắn: “Hạ Dĩ Niên, cậu đừng tưởng cha cậu cho cậu quyền hành ở Hạ gia rồi muốn làm gì thì làm không xem ai ra gì, tôi là nghi trọng lớn hàng đầu ở đây, việc tôi ngồi vào vị trí chủ tịch của Sian là chuyện hợp tình hợp lý. Cậu đừng này lại giao cho một tên tép riu như Elison đảm nhiệm vị trí đáng lý ra nên thuộc về tôi, cậu quá mức ngông cuồng rồi, có biết cha cậu còn phải nhường bộ tôi vài phần hay không?”

Hạ Dĩ Niên chậm rãi thưởng thức trà nóng: “Tôi thấy Elison thích hợp hơn ông.”

“Cậu...cậu...”- Oliver tức giận tới mức run run chỉ ngón tay về phía Hạ Dĩ Niên.

Ngay sau đó ánh mắt Hạ Dĩ Niên ánh lên một tia sắc lạnh, đặt chén trà lên bàn sau đó giờ một tay ra nhanh như chớp đã thành công nghe thấy tiếng răng rắc cùng với tiếng kêu la của Oliver.

Oliver đột nhiên bị bẻ tay đau đớn, cánh tay kia dường như đã gãy hết xương không còn chút sức lực, lão ta lại càng không ngờ tới Hạ Dĩ Niên ngay trước mặt bao nhiêu người lại dám động thủ chữa súng vào đầu mình, nhất thời sợ tới mức không thể động đậy.

“Có biết giữa tôi và cha tôi ông khác nhau ở đâu không? Đó chính là ông đối với cha tôi là quan hệ hợp tác song phương không thể thiếu đi còn tôi,

Oliver đối với tôi ông chẳng qua chỉ là một quân cờ có cũng được mà không có cũng chẳng sao, đến khi quân cờ không còn giá trị thì cũng là lúc ông không còn tồn tại trên thế giới này nữa.”- Bên môi Hạ Dĩ Niên gọi lên ý cười lạnh lùng, ngay cả ánh mắt cũng khiến người ta sợ hãi.

Olive ngay cả thở mạnh cũng không dám, đến lúc này lão ta mới biết Hạ Dĩ Niên căn bản không để mình vào mắt, chỉ còn cách lấy thân phận nghi trọng ra dọa: “Hạ Dĩ Niên, cậu làm bừa vừa thôi. Tôi là nghi trọng lớn nhất trong gia tộc, cậu dám nổ súng sao? Nếu không muốn bảy gia tộc chủ chốt của Hạ gia đều quay lưng lại thì cứ thử nổ súng đi.”

“Tôi đương nhiên là không dám giết ông rồi Oliver, có điều hình như ông đã quên rằng tôi chính là người thích nhìn người khác tự kết liễu hơn là chính tay kết liễu người khác rồi.”- Họng súng trên trán Oliver chậm rãi di chuyển sang nguyệt thái dương của lão.

Olive nghe thấy lời này liền khản trương: “Mày muốn làm gì?”

Hạ Dĩ Niên cong môi: “Tôi muốn... mạng của con gái ông và cháu gái ông.”

“Hạ Dĩ Niên mày không được động tới họ!”- Olive trừng lớn mắt, như bị chọc trúng chỗ đau mà điên cuồng hét lên: “Tao sẽ không tha cho mày, mày không được động tới họ.”

“Tôi đương nhiên sẽ không động tới họ nếu như ông ngoan ngoãn một chút.”- Hạ Dĩ Niên nhếch môi: “Tự tử trước mặt tôi, ngay bây giờ, bằng không Oliver ông cũng biết tính thích đuôi cùng giết tận của tôi rồi đấy.”

Đám vệ sĩ đi theo Oliver khi này nhìn thấy tình thế bất ổn liền định bước lên động thủ, ngay tức thời từ bốn phía của lầu đài ào ra rất nhiều người khác, bọn họ chia súng về phía người của Oliver lạnh giọng uy hiếp: “Đứng yên!”

Đám người của Oliver không dám động đậy.

Oliver lại càng cả kinh, lão ta không tin nổi nhìn Hạ Dĩ Niên.

Sau một lúc...

“Hạ Dĩ Niên, cầu xin cậu, tôi cầu xin cậu đừng động tới con gái và cháu tôi.”- gương mặt già nua không còn chứa sự kiêu ngạo ban đầu, đau khổ nói từng chữ.

Hạ Dĩ Niên chậm rãi đưa ngón tay quẹt nhẹ lên mặt bày ra bộ dáng vừa lau nước mắt: “Cảm động thật, nhưng mà, tôi không phải là người có lòng thương hại, Khải Ca!”

Khải Ca hiểu ý, bước lên đưa khẩu súng vào tay Oliver.

Trong một khắc này, Oliver dường như phát điên mà giờ khẩu súng trong tay hướng về phía Hạ Dĩ Niên bóp cò, Hạ Dĩ Niên nhanh chóng túm lấy cánh tay của gã nhắm về phía một hướng khác. Tiếng súng vang lên, chiếc bình hoa trong tủ kính vỡ tan tành.

Kế tiếp lại là một tiếng súng khác vang lên.

Lần này, mùi máu trong không khí ngày càng lan tỏa.

Hạ Dĩ Niên ném khẩu súng trong tay đi, quay lưng lại, Khải Ca nhanh chóng bước lên đưa khăn giấy để hắn lau tay mình.

“Mau thu dọn đi!”- Khải Ca quay sang ra lệnh cho thuộc hạ.

Ai cũng biết Hạ Dĩ Niên cực kì ghét phải nhìn thấy máu vì vậy rất nhanh đã kéo xác của Oliver ra sau đó lau sạch chỗ máu dưới đất.

Đám vệ sĩ đi theo Oliver nhìn thấy cảnh này đều sợ tới mức run lập cập.

Hạ Dĩ Niên ném tờ khăn giấy trong tay qua một bên, đôi môi mỏng lạnh lùng mà thản nhiên hé mở: “Oliver nghi trọng, người đứng đầu gia tộc Oli vừa rồi đã tự sát có đúng không?”

Một câu hỏi thốt ra, sự uy hiếp không hề che giấu.

“Đúng vậy!”- Đám thuộc hạ của Oliver giờ đã mất đi dũng khí, chỉ lo giữ mạng cho mình.

Hạ Dĩ Niên hừ lạnh: “Chuyện ngày hôm nay nếu như để tôi nghe được ở bên ngoài, bất luận là ai, giết không cần hỏi.”

Đám người kia run lên: “Dạ, cậu hai!”

Khải Ca lúc này bước lên: “Cậu hai, vậy con gái và cháu gái của Oliver phải xử lý thế nào.”

“Giết hết tất cả, người ở trong gia tộc Oli nếu có ý kiến gì về cái chết của Oliver, cứ cho bọn họ cái chết tương tự.”

“Dạ!”

“Dĩ Niên...”- Uyên Khanh từ góc cầu thang chạy tới, cô về phòng ngồi cảm thấy không yên tâm nên lên quán gia chạy ra đây, nào ngờ vừa hay chứng kiến hai phát súng khiến người khác ù tai.

Hạ Dĩ Niên nhìn thấy cô chạy tới, đầu mày hơi nhíu lại: “Khanh nhi, đã bảo em về phòng trước.”

Uyên Khanh kéo tay hắn: “Đừng giết hai người họ, Dĩ Niên, hai người họ một người là con nít người kia là phụ nữ yếu ớt, mất đi Oliver đối với họ là đủ rồi, họ rất đáng thương rồi.”

Đôi mắt Hạ Dĩ Niên dần dần lạnh xuống, nhưng giọng điệu vẫn dịu dàng như trước: “Khanh nhi, đừng làm loạn nữa.”

“Nhưng Dĩ Niên...”

“Em nói sẽ nghe lời anh, không phải sao?”- Hạ Dĩ Niên nheo mày.

Uyên Khanh im bật, cô cảm thấy Hạ Dĩ Niên trước mặt này quá mức xa lạ. Hơn nữa Uyên Khanh còn cảm nhận được sự uy hiếp rõ ràng từ hắn, cô nhìn một lúc lâu: “Dĩ Niên, anh không tin cái gọi là quả báo sao?”

Khải Ca và đám vệ sĩ đồng loạt hít một hơi lạnh.

Lông mày Hạ Dĩ Niên nhíu lại: “Anh không quan tâm tới, cái anh quan tâm chính là làm thế nào để giữ yên bình cho Hạ gia. Cách giải quyết vấn đề trực tiếp nhất không để lại rắc rối về sau đó chính là diệt cỏ tận gốc.”

Uyên Khanh kéo lấy tay hắn: “Dĩ Niên, xem như em cầu xin anh, tha chết cho họ đi, đi mà, có được không?”

Uyên Khanh lần này không phải là cầu xin nữa mà là làm nũng, cô lay lay cánh tay hắn qua lại, giọng điệu vô cùng nhẹ nhàng.

Đối mặt với những lúc cô làm nũng như vậy, dù có sắc đá thế nào Hạ Dĩ Niên cũng phải buông tay đầu hàng. Hắn thở dài lắc đầu kéo cô sát vào lòng: “Nha đầu lương thiện.”

Uyên Khanh nghe thấy giọng điệu này của hắn liền biết rằng hắn đang thỏa hiệp, cô ngẩng đầu như muốn xác định: “Vậy là anh tha cho hai mẹ con kia rồi?”

“Ừ!”

“Không nuốt lời chứ?”

“Không nuốt lời.”- Hạ Dĩ Niên vén những lọn tóc rơi xuống trước mặt cô ra sau tay, động tác vô cùng dịu dàng: “Con cáo nhỏ nhà em lại bênh vực cho con cáo già Oliver kia, anh cũng hết cách.”

Uyên Khanh cười hì hì, cô rất thích khi hắn vì cô mà thỏa hiệp.

Hạ Dĩ Niên đột nhiên bóp nhẹ cằm cô khiến gương mặt Uyên Khanh không khác gì chúm chít, hắn nhìn một lúc rồi bật cười: “Nhóc con, anh sợ nhất là tuyệt chiêu làm nũng của em đấy, em thắng, anh thua rồi.”

“Buông ra, buông ra.”- Uyên Khanh đánh vào tay hắn, Hạ Dĩ Niên buông cô ra, Uyên Khanh lại cười nịnh nọt: “Hi hi ai nói anh thua chứ, anh là ai, là ai? Các người nói xem đây là ai?”

Cô quay sang đám thuộc hạ phía xa hỏi.

Không ai dám trả lời, chỉ cúi đầu len lén cười.

Uyên Khanh chật lưỡi, tỏ vẻ bất mãn: “Các người không ai trả lời tôi, nào, Khải Ca anh nói xem người đàn ông đẹp trai đang đứng trước mặt anh là ai?”

Khải Ca bị cô chọc cười: “Là...cậu hai.”

Uyên Khanh vỗ tay cái bóp tò ý tán thưởng: “Đúng, là cậu hai. Cậu hai của ai? Của Hạ gia, cậu hai vô địch khắp vũ trụ, là người đàn ông lợi hại có đánh cũng không ngã, cậu hai làm sao lại thua một tiểu cô nương tay trái gà còn không chặt này được cơ chứ?”- Uyên Khanh quay sang Hạ Dĩ Niên, học theo cách chấp tay trong nãy bộ phim cổ trang: “Cậu hai, quá lời, quá lời rồi.”

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên vì mấy lời nói này của cô mà tâm trạng trở nên vui vẻ hơn hẳn, hắn kéo cô về bên cạnh mình: “Cái miệng nhỏ này của em ngọt như vậy, làm anh muốn cắn một cái.”

Mặt Uyên Khanh hơi ửng đỏ: “Cẩn thận thôi đi, em tốn công sức dỗ anh vui như vậy, có phải nên ban thưởng hay không?”

Thấy tâm trạng của Hạ Dĩ Niên tốt như vậy Uyên Khanh cũng nhẹ nhõm hơn phần nào. Cô chỉ là thấy hắn vừa trải qua chuyện của Hạ Lão phu nhân lại phải xử lý Oliver căng thẳng như vậy nên chỉ muốn chọc cho hắn vui một chút. Lại không ngờ Hạ Dĩ Niên vui lên thật vì vậy mới có ý đồ đòi hỏi chút lợi lộc.

Hạ Dĩ Niên đi tới sô pha ngồi xuống: “Em suốt ngày ngoài vụ lợi ra thì còn biết gì nữa không?”

“Thì cũng như anh chỉ biết tới lợi ích đấy thôi.”

Hạ Dĩ Niên nhú mồm nhưng không có vẻ là không vui. Trên đời này chắc cũng chỉ có cô gái trước mặt mới dám dùng giọng điệu này nói chuyện với hắn.

Uyển Khanh thấy hắn nhú mồm lại nhanh chóng sắp lại giọng tay vuốt vuốt mi tâm của hắn: “Hi hi bởi vậy chúng ta chính là trời sinh một cặp không phải sao, đừng có nhú mồm, anh mà nhú mồm trông đáng sợ lắm.”

Hạ Dĩ Niên vòng tay qua ôm lấy eo cô kéo vào ngực: “Được, vậy anh thương cho em, ngày mai có thể đến Hoàng Thịnh học việc.”

“Thật sao?”- Uyển Khanh đứng lên, nghe xong thì hưng phấn chạy một vòng lớn xung quanh, cô có thể đến Hoàng Thịnh học việc, thật tốt quá, tốt chết đi được: “Hạ Dĩ Niên vạn tuế, cậu hai vạn tuế.”

Hạ Dĩ Niên lắc đầu cười khỏ.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 66: Chương 65: Vậy thì anh chỉ có cách cùng em chết cháy thôi

“Dĩ Niên, anh định khi nào thì tới bên Phương Tinh?”- Âu Giãn Tinh nhìn Hạ Dĩ Niên: “Cô ấy mới là phúc tinh của anh, anh biết chuyện đó mà, tại sao còn không mau tới chỗ cô ấy?”

Mi tâm Hạ Dĩ Niên nhú lại...

“Đó là chuyện của anh.”

Câu trả lời này càng khiến Âu Giãn Tinh hoảng sợ, thì ra suy nghĩ trong lòng nàng bấy lâu nay là chính xác, rốt cuộc hắn biết bản thân mình nếu không tới bên cạnh Phương Tinh thực hiện tình kiếp, chỉ một năm sau chắc chắn hậu quả hắn phải nhận chính là cả mạng sống của mình. Âu Giãn Tinh nheo mắt, giọng hơi run run: “Là vì cô ấy phải không? Là vì Uyển Khanh phải không?”

Hạ Dĩ Niên im lặng.

Âu Giãn Tinh hít một hơi thật sâu, cố gắng đè nén tâm tình khản trương trong lòng: “Dĩ Niên, ngay từ đầu anh đã biết cô ấy không phải phúc tinh của mình rồi, có phải không?”

Hạ Dĩ Niên lại im lặng, hắn không muốn tiếp tục chủ đề này.

Âu Giãn Tinh lại cố chấp tới cùng: “Dĩ Niên, trả lời em, có phải không?”

Gương mặt anh tuấn lóe lên một tia sáng sắc bén, sau một lúc chậm rãi trả lời: “Phải.”

Một chữ này của hắn khiến Âu Giãn Tinh đứng không vững.

Lâm Tư Phàm ngồi ở sô pha phía xa nghịch ly rượu đỏ trong tay nghe vậy chỉ hết cách lắc đầu.

“Dĩ Niên anh... anh điên rồi sao? Anh như vậy chính là đang tự làm hại mình còn làm hại luôn cả Uyển Khanh anh không biết sao?”- Âu Giãn Tinh khó tin mở to mắt xa xa nhìn hắn, con người trước mắt nàng không phải Hạ Dĩ Niên mà nàng biết. Âu Giãn Tinh chạy lên, kéo lấy tay hắn: “Dĩ Niên, nói cho em biết anh sẽ đến cạnh Phương Tinh đi, chỉ một năm thôi, không lẽ rời khỏi Uyển Khanh đối với anh khó khăn như vậy?”

“Giãn Tinh, chuyện của anh em đừng xen vào.”

“Em...”- Âu Giãn Tinh sốt ruột, nàng sao có thể không xen vào, sao có thể giương mắt nhìn hắn tự hủy hoại bản thân mình như vậy. Không phải nàng đang ghen tị hay đồ kị gì, chỉ là nàng lo lắng có ngày hắn sẽ tự giết chết bản thân mình: “Anh yêu cô ấy đến vậy sao?”

Bên tai Hạ Dĩ Niên lại vang lên câu nói của Uyển Khanh: Có đôi khi thứ mà đối phương muốn chỉ là cùng sống cùng chết với người mình yêu.

Hôm đó chính miệng cô đã nói cô không cần sự hy sinh của bất kì ai khi mà cô chưa cho phép họ vì cô mà hy sinh. Kể từ lúc đó, Hạ Dĩ Niên đã có quyết định cực kì ích kỷ, hắn muốn cùng cô, cùng cô đối mặt tất cả.

Uyển Khanh đối với hắn cô rất hoàn hảo, hoàn hảo nhất chính là tình cảm của cô, hắn trân trọng loại tình cảm này. Đây là lần đầu tiên Hạ Dĩ Niên chân chính yêu một người, hắn cứ nghĩ mình sẽ cứ như vậy sống qua ngày, thế giới của hắn phủ một lớp bụi dày lạnh lẽo trước giờ đơn độc chỉ có một mình hắn tồn tại. Cho tới thời điểm cô gái đó xuất hiện, thế giới này chỉ tồn tại một mình cô, chỉ có hình bóng của cô mới có thể lấp đầy thế giới đó chính vì vậy Hạ Dĩ Niên có thể nhận ra nếu như bây giờ từ bỏ cô, mọi thứ đối với hắn trở nên hoàn toàn vô nghĩa.

Cho phép hắn ích kỷ một chút, lần này thôi, ích kỷ một chút.

Hạ Dĩ Niên chìm đắm trong suy nghĩ của mình, hắn hoàn toàn không hề hối hận với quyết định ở lại bên cạnh Uyển Khanh cho dù phải dùng cả đời để đánh đổi.

Một lúc lâu sau đó...

“Giãn Tĩnh, rốt cuộc anh tìm được rồi.”- Hạ Dĩ Niên lên tiếng, giọng nói không cao không thấp lại lộ rõ sự kiên định không thể lung lay: “Cuối cùng thì anh cũng tìm được rồi, một người khiến cuộc đời này trở nên ý nghĩa.”

Âu Giãn Tĩnh sửng sốt, trong mắt nàng, Hạ Dĩ Niên trước giờ là người sắc sảo hơn bất kì ai. Hắn như nhà tiên tri thấy trước hoàn cảnh, định liệu mọi tai ương có thể xảy tới. Nhưng có lẽ sự xuất hiện của Uyển Khanh chính là một điều ngoài dự định đối với hắn. Âu Giãn Tĩnh không thể lay chuyển được hắn, Hạ Dĩ Niên trước giờ một khi đã quyết định thì sẽ giữ đúng một thái độ cố chấp, xem ra người ngoài cuộc là nàng chính là đã lực bất tòng tâm.

...

Ánh đèn nhu hòa trong căn phòng sang trọng chiếu lên một loạt các thân thể trần trụi của thiếu nữ, tiếng rên rỉ phóng túng truyền ra không một chút che dấu, tiếng cười, tiếng nói đều vô cùng mỉa mai.

Phùng Chí Cường như một vị vua ngồi trên ghế sofa, xung quanh là mỹ nữ khỏa thân hầu hạ, tất cả đều giống như đang thực hiện một buổi tiệc dục vọng trần trụi của nhân loại.

Lúc này cửa mở ra, các mỹ nữ theo tiếng động nhìn sang sau đó đều biết điều im lặng lại.

Lôi Ngân Chi bước tới ghế sofa ngồi xuống, nhìn sang các cô gái: “Cút hết đi.”

Các cô gái đứng lên vội vàng mặc lại y phục rồi rời khỏi.

Trong căn phòng chỉ còn hai người, Lôi Ngân Chi là người bắt đầu tiên: “Lão già chết tiệt, rốt cuộc bán định giá cổ phiếu kia lão ta để ở đâu chứ?”

Phùng Chí Cường uống rượu, ngã người ra sofa: “Có trách thì trách cha em quá mức xảo quyệt, anh cũng không còn cách nào khác.”

“Cái gì mà không còn cách nào khác? Anh chỉ biết cùng với phụ nữ hoan lạc suốt ngày, anh quên mục đích ban đầu của chúng ta rồi sao? Chí Cường, khó khăn lắm em mới nhận được người cha như Lôi Hiệp Vũ, khó khăn lắm mới bước chân vào Lôi gia, cũng khó khăn lắm mới hạ bệ được Lôi Uyển Khanh và đám anh chị em ngu ngốc của cô ta. Mọi chuyện đi tới ngày hôm nay rồi, anh nói hết cách là thế nào?”

Phùng Chí Cường cười, đi sang chỗ Lôi Ngân Chi ngồi xuống ôm lấy cô ta: “Được rồi bảo bối, em không cần nóng lòng, trước sau gì Lôi gia cũng lọt vào tay chúng ta thôi. Mà em, chính là nữ chủ nhân tương lai của Lôi gia không phải sao?”

“Anh nói thì dễ nghe, bây giờ ngay cả bản tài liệu kia cũng không tìm thấy, anh nói xem chúng ta làm sao thực hiện kế hoạch?”

“Mọi chuyện cứ để anh lo, em chỉ cần... lên giường tốt một chút là được.”- Nói rồi Phùng Chí Cường bế lấy Lôi Ngân Chi đi vào phòng ngủ.

...

Khải Ca ngồi phía trước lái xe, ghế lái phụ dành cho Hạ Dĩ Tường, Hạ Dĩ Niên và Uyển Khanh ngồi ở hàng ghế sau. Suốt cả đường đi Hạ Dĩ Tường và Hạ Dĩ Niên đều chuyên tâm bàn chuyện công việc, Uyển Khanh nghe không hiểu gì nên chú tâm ngắm cảnh đường phố bên ngoài.

“Dĩ Niên, anh cảm thấy chiến dịch quảng bá sắp tới của chúng ta chỉ nên tập trung vào vấn đề nhãn hiệu, chủ đề mới vừa lên sàn tạo nên hiệu ứng cực kì tốt, đây là thời điểm mấu chốt để quảng bá rộng hơn.”

Hạ Dĩ Niên lật tập tài liệu trong tay xem một lúc rồi lên tiếng: “Hoàng Thịnh vẫn đang trong quá trình hội nhập với thị trường ở Bắc Mỹ, thị phần vẫn chưa ổn định. Trong thời điểm này vấn đề nhãn hiệu chỉ mang lại ấn tượng đối với công chúng trong một thời gian ngắn, rất dễ dàng bị lãng quên. Trong môi trường hội nhập kinh tế quốc tế mạnh mẽ về chiều sâu cũng như chiều rộng như hiện nay thương hiệu chính là một điểm nóng, chúng ta vẫn nên tập trung vào thương hiệu trước tiên, vừa có thể duy trì được khách hàng truyền thống mà còn thu hút thêm khách hàng tiềm năng.”

Hạ Dĩ Tường thờ dãi: “Được rồi theo ý chú đi, anh thật sự mệt lắm rồi, nếu có thể lười biếng một ngày thì tốt quá.”

Vì chuyện của Hạ Lão phu nhân, cả hai người đều còn mệt mỏi và đau lòng.

“Giữ tinh thần tốt một chút, người cha vĩ đại của chúng ta vừa về tới đã mở cuộc họp cổ đông thị sát tình hình những năm qua của Hoàng Thịnh, anh đừng có làm mất mặt em”- Hạ Dĩ Niên tiếp tục xem tài liệu, nhân nhạp nói, sau đó liếc mắt sang Uyển Khanh này giờ vẫn nhìn chăm chăm ra cửa sổ,

hiếm khi thấy cô yên tĩnh như vậy, Hạ Dĩ Niên có chút khó hiểu: “Khanh nhỉ!”

Uyển Khanh không quay lại, vờ như không nghe thấy.

Hạ Dĩ Niên chau mày: “Khanh nhỉ!”

Cô vẫn không quay lại.

Hạ Dĩ Niên có chút dở khóc dở cười, cuối cùng thì cũng ném tài liệu trong tay qua một bên quay sang nhìn cô: “Sao hôm nay em lại yên lặng như vậy? Không có gì muốn phát biểu sao?”

Lúc này Uyển Khanh mới quay sang, tràn đầy bất mãn: “Có, đương nhiên là có rồi, Hạ Dĩ Niên em hỏi anh, em có phải là bạn gái anh không?”

“Sao lại hỏi vậy?”- Hạ Dĩ Niên nhướn mày.

“Anh còn giả ngốc với em, rõ ràng là anh không thiên vị em chút nào hết. Anh nói xem, Hà Duy Tâm kia từ một trưởng phòng quan hệ công chúng nhỏ bé tự nhiên được thăng lên làm giám đốc sáng tạo còn kiêm luôn giám đốc điều hành dự án, còn em, xuất phát điểm của em chính là bạn gái của anh vậy mà chỉ có thể được thăng lên làm thư ký nhỏ bé.”- Lần đầu tiên trong đời Uyển Khanh ném trái cảm giác đi làm thư ký, cô còn tưởng hẳn sẽ cho cô làm ít nhất cũng phải ngang hàng với Hà Duy Tâm, nào ngờ chỉ là một thư ký. Uyển Khanh ngày càng cảm thấy việc đến Hoàng Thịnh học việc chẳng hề thú vị chút nào.

Hạ Dĩ Tường ngồi phía trước cũng bật cười: “Dĩ Niên, lần này chú gặp phải vấn đề lớn rồi.”

Hạ Dĩ Niên sau khi biết rõ được ‘ám ức’ trong lòng cô thì tỏ ra hồ hững không quan tâm, từ lúc còn ở nhà khi Uyển Khanh biết cô sẽ ngồi vào vị trí thư ký bên cạnh hẳn thì đã làm bộ mặt hằm hằm này suốt cả quãng đường đi, bây giờ nói hết bức xúc ra cũng không khiến hẳn ngạc nhiên là bao. Hạ Dĩ Niên lật tài liệu, sau một lúc mới tiếng, vẫn trầm thấp và kiên định: “Em làm cấp dưới của anh có gì không tốt? Chẳng lẽ em lại muốn làm cấp dưới của người khác, ví dụ như nếu cho em dưới quyền anh trai anh, lúc em bị ức hiếp anh có muốn cứu cũng không được.”

Hạ Dĩ Tường chật lưỡi: “Cái thằng này...”

Uyển Khanh nghe thấy vậy, tâm trạng cũng vui vẻ hơn, cô ngồi xích lại gần hẳn cười hì hì: “Vậy... công việc của thư ký là gì vậy?”

“Không nhiều lắm”

Uyển Khanh mở cờ trong bụng, thôi kệ, cũng xem như trải nghiệm cảm giác ngồi ở vị trí thấp nhìn lên cao sẽ như thế nào.

Nhưng mà, cô phát hiện ra mình đã làm, làm to.

Cô tình nguyện làm cấp dưới của bất kì ai cũng không muốn dưới quyền Hạ Dĩ Niên một chút nào, từ lúc bước vào Hoàng Thịnh, Hạ Dĩ Niên xử lý một núi công việc lớn, đương nhiên kẻ là thư ký mới như cô cũng không hề được yên thân. Uyển Khanh một ngày đi thang máy cả trăm lần xuống các bộ phận thu gom tài liệu đem lên cho Hạ Dĩ Niên ký duyệt sau đó lại phụ trách phân phát mở tài liệu đó lại cho các bộ phận bên dưới. Cô một tay cầm điện thoại mở bản đồ trong Hoàng Thịnh lên, vừa chạy vừa nhìn vào màn hình để không bị lạc đường, ấy vậy mà vẫn đi nhầm mấy lần.

Uyển Khanh cũng không biết mình là thư ký hay là chân sai vặt nữa.

Lần nữa quay trở lại phòng làm việc, cô tựa vào cửa thờ phỉ phò, nhìn người đàn ông đang ngồi ghi ghi chép chép phía xa mà lòng đầy lửa hận.

Hắn mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản, tay áo dài che đi cánh tay rắn chắc, phong thái vẫn lạnh nhạt ngồi ở đó vẫn toát lên vẻ uy quyền. Hạ Dĩ Niên hơi cúi đầu, hoàn toàn tập trung vào công việc mà không hề chú ý tới Uyển Khanh đang đứng đứng thưởng thức hắn. Cô phải công nhận đàn ông lúc đang chú tâm làm việc vô cùng có sức hút, đàn ông đẹp trai lúc làm việc lại càng thêm thu hút người khác.

Phía sau bàn làm việc là cửa kính, nhìn xuống có thể thấy bao quát thành phố Bách Nhật. Dáng người cao lớn của hắn dưới ánh sáng của mặt trời rọi vào càng thêm mờ ảo, không chân thật.

Trong đầu Uyển Khanh đột nhiên hiện lên một tia ranh ma.

Cô cười xấu xa rồi nhẹ nhàng đi vòng qua bàn làm việc, Hạ Dĩ Niên cũng vô cùng chuyên chú làm việc mà không hề phát hiện bản thân đang bị tiếp cận từ phía sau. Uyển Khanh chậm rãi tới gần, từng chút từng chút một, nụ cười trên môi ngày càng đắc chí.

Đang lúc cô chuẩn bị hét lên một tiếng để hù dọa hắn thì cổ tay bị tóm lấy, Uyển Khanh cảm thấy trời đất hình như đảo ngược, sau một giây không biết bằng cách nào cô đã ngồi gọn trên đùi Hạ Dĩ Niên.

“A!”- Uyển Khanh hú vía hét lên một tiếng rõ to, cả người cô lọt thỏm vào lòng hắn.

“Khanh nhỉ, ai cho em cái gan tập kích anh, hm?”- Hạ Dĩ Niên không nóng không lạnh hỏi.

“Sao anh lại phát hiện, không phải anh đang làm việc sao?”- Uyển Khanh muốn đứng lên lại bị giữ chặt lại.

Hạ Dĩ Niên vòng tay qua eo cô, dùng chút sức lực kiềm hãm mọi động tác của cô lại: “Anh phát hiện từ lúc em vào đây, nhưng thấy em đang bận ngắm anh nên không nỡ làm phiền.”

“Anh!”- Mặt Uyển Khanh đỏ lên, quay đi chỗ khác: “Ai thèm ngắm anh?”

Bàn tay thon dài của Hạ Dĩ Niên nhẹ nhàng chuyển động, xoay nhẹ gương mặt của cô lại: “Còn không thành thực?”

Uyển Khanh bị hấn dí sát không còn đường lui, trong đầu liền sinh ra một loại suy nghĩ mà ngay cả cô cũng cảm thấy mình to gan vô cùng. Uyển Khanh nở nụ cười kiều mị, chủ động dán sát vào ngực hắn.

“Dĩ Niên...”- Bàn tay mềm mại linh hoạt như rắn con vuốt ve những cơ bắp trên ngực hắn, giọng nói cũng như đang làm nũng: “Còn không phải vì bộ dáng anh quá mức đẹp trai sao? Phải biết, em chưa bao giờ để mỹ nam vào mắt đâu, vì vậy anh được em ngắm chính là một vinh dự lớn đấy.”

“Phải không?”- Hạ Dĩ Niên nâng khóe môi.

Nụ cười của Uyển Khanh quá mức mê người, giống như một loại ma chú khiến người khác say đắm. Thân thể người con gái mềm mại dán sát vào người hắn như vậy, là đàn ông ai cũng sẽ có những suy nghĩ không đứng đắn, hơn nữa đối với người phụ nữ mà mình yêu thì cần gì đứng đắn ở đây.

Uyển Khanh chủ động vòng tay qua cổ hắn, gương mặt gần sát tới nỗi có thể cảm nhận được hơi thở nam tính, cô cười ngày càng rộng, đưa tay vuốt ve dọc theo khuôn mặt anh tuấn xuống yết hầu của hắn khẽ nhẹ.

Cô cảm nhận được cơ thể hắn thay đổi, càng thêm đặc ý, có tình ngời trên người hắn cọ qua cọ lại.

Hạ Dĩ Niên hít một hơi sâu, âm thanh nghe qua có vẻ khàn khàn: “Tiểu yêu tinh!”

“Là yêu tinh, anh có yêu không?”- Uyển Khanh cảm thấy bản thân hiện giờ không khác gì mấy cô gái hư hỏng quyền rũ đàn ông lúc trước cô từng khinh bỉ không thôi. Nhưng mà bây giờ nhìn thấy được hắn bị cô trêu chọc cho nổi lên dục vọng, Uyển Khanh lại cảm thấy bản thân cũng có chút thành tựu, hả hê vô cùng.

Thân hình Uyển Khanh yêu kiều mềm mại như vậy, cộng thêm sự chủ động khiêu khích của cô càng khiến Hạ Dĩ Niên suyết chút là phát điên lên. Bàn tay đặt trên eo cô dùng lực siết chặt lại, khát khao trong mắt ngày càng rõ nét: “Khanh nhi, đùa với lửa sẽ có ngày chết cháy.”

Uyển Khanh bị ánh mắt sâu hun hút của Hạ Dĩ Niên dọa cho hơi sợ, nhưng rất nhanh liền lấy lại phong độ, cô cười: “Nếu em vẫn muốn châm lửa thì sao?”

Hạ Dĩ Niên cười: “Vậy thì anh chỉ có cách cùng em chết cháy thôi.”

Một tay hắn giữ lấy gáy cô, đôi môi mỏng hạ xuống bất ngờ khóa chặt cái miệng nhỏ. Uyển Khanh chủ động ngẩng đầu cùng hắn môi lưỡi dây dưa, cho đến khi nụ hôn từ dịu dàng trở nên mãnh liệt đòi hỏi, có thể nghe thấy tiếng răng va vào nhau, hai cái lưỡi quấn lấy nhau điên cuồng tàn phá lý trí của đôi phương.

Trong không khí còn vương hơi thở sạch sẽ của hắn.

Bàn tay đặt ở eo của cô bắt đầu không yên phận càn quấy vuốt ve cái bụng nhỏ sau đó lướt xuống bên dưới.

Uyển Khanh mở to mắt, cả người đột nhiên cứng đờ.

“Bé con, biết sợ rồi hả?”- Hô hấp của hắn càng trở nên khàn đục, dục vọng trong ánh mắt lộ ra rất rõ ràng, hoàn toàn khác với vẻ ôn trọng bình tĩnh thường thấy.

Hạ Dĩ Niên lần nữa cúi xuống, men theo vành tai cô in lên đó một hàng những ấn ký màu đỏ. Đột nhiên hắn há miệng ngậm lấy vành tai nhỏ của cô cắn mút, hành động này thành công khiến Uyển Khanh thở hổn hển.

Quả thật kỹ thuật của Hạ Dĩ Niên quá tốt, cô có muốn giữ lại lý trí cũng khó khăn vô cùng.

Bàn tay Hạ Dĩ Niên luồn vào giữa hai chân cô nhẹ nhàng vuốt ve, cả người Uyển Khanh như bị điện giật, suyết chút nữa không thể khống chế mà kêu lên, cô cắn môi, ép buộc bản thân phải giữ yên lặng.

Hạ Dĩ Niên nhìn thấu tâm tư của cô, bàn tay to lớn tách cái miệng nhỏ của cô ra: “Muốn kêu thì có thể kêu, yên tâm, nơi này cách âm rất tốt.”

Uyển Khanh trừng mắt, không chịu khuất phục: “Ai nói em muốn kêu, có kêu cũng là anh kêu trước.”

Nói rồi tay của cô chủ động tìm kiếm dọc theo cơ bụng rắn chắc, Uyển Khanh có thể cảm nhận được từng khối cơ bắp trên cơ thể người đàn ông nóng rẫy, nhịp thở cùng nhịp tim mạnh mẽ khiến tay cô run lên. Sau một giây, bàn tay mềm mại không xương chủ động phủ lên biểu tượng nam tính đã sớm thức giấc của hắn. Nhiệt độ ở nơi đó khiến trái tim cô run lên, hai gò má trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng trở nên hồng rực.

Cô cảm nhận rõ ràng, Hạ Dĩ Niên đã hít sâu một hơi.

Nơi đó sau khi được cô chạm vào càng thêm bùng bùng khí thế.

Uyển Khanh cười, thích thú nhìn hấn: “Cậu hai, của anh to thật đó.”

“Lúc ở trong cơ thể em nó sẽ còn to hơn như vậy.”- Hạ Dĩ Niên đứng lên, một tay gạt hết đồng tài liệu trên bàn sang một bên rồi đặt Uyển Khanh đặt lên bàn làm việc. Cúi người hôn dọc theo cổ cô một đường đi xuống, đôi môi mỏng mang theo một ngọn lửa lướt trên da thịt mềm mại, những sợi râu lún phún trên mặt hấn cọ vào da cô khiến Uyển Khanh khẽ run rẩy.

Cảm giác được Hạ Dĩ Niên đang âm mưu cởi bỏ quần áo của mình, Uyển Khanh lúc này mới dùng sức đẩy mạnh, Hạ Dĩ Niên không ngờ đột nhiên cô lại phản kháng liền lui ra sau vài bước, Uyển Khanh nhanh chóng như một con thỏ nhỏ chạy tuốt ra phía xa.

“Khanh nhi!”- Hạ Dĩ Niên nhú mày, vừa định bước tới.

Uyển Khanh hô lên: “Không được bước tới, anh mà tới em sẽ mở cửa chạy ra ngoài.”

“Em dám!”- Hạ Dĩ Niên nhìn thấy quần áo cô không nghiêm túc, bộ đồ công sở đã bị hấn dày vò, để lộ ra cảnh xuân mê người trước ngực, vừa nghe cô nói muốn chạy ra ngoài thì bắt mẫn.

Uyển Khanh cười ranh ma: “Lời đồn nói rằng cậu hai lúc làm việc tuyệt đối chú tâm, nhưng hôm nay em đã chứng minh, lúc làm việc anh cũng động vào sắc dục được.”

Uyển Khanh hả hê nhìn bộ dáng của Hạ Dĩ Niên, cô cảm thấy mình đã chứng minh được một chuyện lớn. Không biết nên đem đi giành giải nobel năm nay hay không.

Hạ Dĩ Niên nghe thấy lời cô nói mới hiểu rõ âm mưu của cô, nhất thời không biết nên khóc hay nên cười: “Khanh nhi, anh đâu phải hòa thượng?”

Cho dù có là hòa thượng, đối mặt với sự khiêu khích vừa rồi của cô không nổi lên ý xấu mới lạ.

“Nói vậy anh đối với các thư ký lúc trước đều như vậy sao?”- Uyển Khanh lúc này lại tự đi tìm dấm để ăn, vừa nghĩ tới hấn cũng cùng với mấy cô gái tạo nên phong tình trong chính căn phòng này, nói thật lửa giận bốc lên đỉnh đầu của cô rồi.

Hạ Dĩ Niên không ngờ đột nhiên cô sẽ hỏi một câu như vậy, có chút khó xử sau đó trả lời: “Anh trước giờ không dùng thư ký nữ.”

“Thật không?”- Uyển Khanh nhướn mày.

Hạ Dĩ Niên ngồi xuống ghế, chậm rãi lật tài liệu lại phê duyệt: “Không tin em có thể đi hỏi ba ngàn nhân viên ở đây.”

Uyển Khanh thấy hấn đã dần được dục vọng trong người, cũng không còn cảnh giác bước tới vài bước đi tới trước mặt hấn, cô chống tay lên bàn làm việc: “Tại sao anh không tuyên thư ký nữ?”

“Thư ký nữ thường thường sẽ không chịu an phận, làm ảnh hưởng tới tâm trạng của anh.”- Hạ Dĩ Niên đọc qua bản tài liệu kia sau đó đặt bút xuống ngoáy lên đó một chữ ký bay lượn tuyệt đẹp.

Về chuyện này Uyển Khanh cũng lờ mờ hiểu được, trước giờ cô không thấy bên cạnh hấn có phụ nữ đảm nhận công việc, hầu như chỉ có một mình Khải Ca là trợ lý đắc lực nhất. Cô biết thứ nhất, Hạ Dĩ Niên là người công tư phân minh, lúc làm việc không thích bị quấy rầy. Thứ hai, phụ nữ đối với hấn không thiếu, hấn cần gì phải đem một thư ký bên mình để cô ta làm ảnh hưởng đến công việc của hấn.

Nghe thấy lời giải thích này, dấm chua trong lòng Uyển Khanh biến mất, cô cười nhẹ: “Vậy em cũng phải an phận một chút mới được.”

“Bây giờ mà em an phận có phải là quá muộn rồi không?”

Uyển Khanh không hiểu ý hấn, Hạ Dĩ Niên đặt bút xuống bàn sau đó ngẩng đầu nhìn cô. Ánh mắt thâm trầm vô cùng sắc bén đánh giá Uyển Khanh, loại ánh mắt này của hấn khiến cô rùng mình, tự nhiên lại cảm nhận được nguy hiểm.

Nhưng...

Cô thấy Hạ Dĩ Niên nhìn vào ngực mình, khóe môi khẽ nhếch lên.

Uyển Khanh nhìn xuống mới phát hiện cổ áo hôm nay cô mặc quá rộng, chính vì đang đứng chống tay lên bàn nên cả người hơi đổ nghiêng về phía trước để lộ cảnh xuân bên trong, cô vừa tức vừa thẹn túm lấy cổ áo nhìn hấn: “Sắc lang!”

Hạ Dĩ Niên đứng lên, đi vòng qua bàn làm việc đứng trước mặt cô, chống hai tay ra phía sau, đem cô giam vào phạm vi của hấn: “Anh có trở thành sắc lang cũng là do em ép cả.”

Uyển Khanh cười: “Cậu hai, mười lăm phút nữa anh có cuộc họp cổ đông đấy, ở đây mà động sắc dục một lúc nữa thì các cổ đông sẽ bắt mẫn vô cùng đấy.”

Hạ Dĩ Niên cười, đem cô kéo vào trong lòng: “Tuyệt đối không được bước ra khỏi cửa.”

“Tại sao?”

“Em ăn mặc như thế này định cho trên dưới Hoàng Thịnh biết ngực mình rất đẹp à?”- Hạ Dĩ Niên hơi siết chặt vòng tay, giọng nói có chút không vui.

Uyển Khanh hiểu ra, cười nhẹ: “Tốt khoe xấu che không phải sao?”

“Tốt xấu gì cũng che lại hết cho anh.”- Hạ Dĩ Niên búng nhẹ vào trán cô: “Ồ yên trong phòng không được đi đâu hết, đợi anh họp xong em muốn đi đâu anh sẽ dẫn em đi.”

Ngữ khí như là ra lệnh lại lộ ra sự cung chiêu.

Uyển Khanh kéo tay hắn, bĩu môi: “Dĩ Niên, ở trong phòng một mình chán lắm, có gì cho em nghịch không?”

“Có thể sử dụng máy tính của anh nhưng không được lên mạng tránh để lộ dữ liệu quan trọng của công ty.”- Hạ Dĩ Niên nói.

“Không lên mạng thì làm cái gì?”- Có một cái máy tính lại không thể lên mạng, rõ ràng là bảo dọn cơm ra rồi nhưng không được ăn. Hạ Dĩ Niên, anh làm khó em quá rồi đó.

Hạ Dĩ Niên cười, xoa đầu cô: “Anh biết thế nào em cũng chán, vì vậy giao cho em một công việc. Em tổng hợp những phân tích về thị trường Bắc Mỹ đối với Hoàng Thịnh trong hai năm trở lại đây cho anh, nhớ kỹ, phải so sánh trên cơ sở sử dụng dữ liệu thống kê, các tài liệu tham khảo về mặt lý thuyết và thực tiễn đều ở trong máy tính. Ngoài ra, tủ sách của anh em có thể sử dụng thoải mái, hai tiếng nữa nộp lại cho anh.”

“What?”- Uyển Khanh mở lớn mắt, trong đầu như có tiếng bùm bùm nổ vang: “Anh nói cái gì? Hạ Dĩ Niên anh đùa hả? Thị trường Bắc Mỹ phức tạp như vậy lại bắt em phải tổng kết trong vòng hai năm đã khó lắm rồi lại còn trong vòng hai tiếng phải hoàn thành, Hạ Dĩ Niên em là người đầu phải cái máy.”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày: “Anh muốn xem khả năng của người từng là chủ tịch Yunus như em tới đâu. Thế nào, làm không nổi thì có thể không làm”

“Ai nói em làm không nổi, làm, em làm cho anh thấy hừ!”- Uyển Khanh quệt mũi tỏ ra rất anh hùng, lại không nhận ra lời nói khích của Hạ Dĩ Niên đã thành công.

Hạ Dĩ Niên véo má của cô: “Nhớ kỹ lời anh dặn, tuyệt đối...”

“Không được ra khỏi phòng chứ gì?”

“Biết thì tốt.”

“Được rồi đi đi đi đi, đừng làm phiền em, em còn phải làm xong báo cáo nộp cho đại ác ma là anh.”- Uyển Khanh đi vòng qua bàn làm việc ngồi xuống ghế của Hạ Dĩ Niên, cô cảm thấy vị trí này thật tốt, rất hợp ý cô.

Hạ Dĩ Niên cười khế sau đó quay lưng rời khỏi phòng làm việc.

Uyển Khanh mở máy tính lên, hình nền máy tính vô cùng đơn giản, không có trò chơi càng rất ít phần mềm. Đa số chỉ là phần mềm thiết kế bản thảo, photoshop và một số phần mềm kết nối với nội bộ Hoàng Thịnh. Cô thờ dài, máy tính hẳn cũng lạnh lẽo như con người của hắn vậy.

Thật ra công việc mà Hạ Dĩ Niên giao cho cô làm cũng không khó, chẳng qua là tại cô quá lười nên mới cò kè mặc cả một chút. Uyển Khanh mở word cùng với một số tài liệu tham khảo sau đó chú tâm vào làm việc, thời gian cứ như thế chậm rãi trôi qua, sau một tiếng công việc của cô đã hoàn thành được một nửa. Uyển Khanh vươn vai, lúc này mới để ý không gian xung quanh lúc cô làm việc yên ắng tới mức cô có cảm giác thế giới đã ngừng hoạt động vậy. Nếu không phải có tiếng kim đồng hồ Uyển Khanh còn nghĩ mình đang rơi vào môi trường chân không, cô thật khâm phục Hạ Dĩ Niên có thể làm việc được trong môi trường yên tĩnh thế này, hẳn không cảm thấy buồn ngủ sao?

Uyển Khanh cũng là người thích sự yên tĩnh nhưng cũng có mức độ, khi cô làm việc đặc biệt sẽ mở nhạc không lời lên nhằm kích thích não bộ cũng để cho mình không bị buồn ngủ. Uyển Khanh nhìn xung quanh, từ vị trí này nếu quay lại có thể nhìn xuống thành phố Bách Nhật thật nhỏ bé dưới chân, ngồi ở đây có cảm giác cao cao tại thượng, dễ chịu vô cùng.

Uyển Khanh thích thú xoay ghế vòng vòng vòng sau đó ngắm nhìn cảnh đẹp bên ngoài cửa kính. Trong lòng thầm cảm thán, Hạ Dĩ Niên thật biết cách hưởng thụ cuộc sống.

Cửa thang máy mở ra, tiếng giày cao gót thanh thúy vang lên trên nền gạch, Lily bước tới phòng làm việc của Hạ Dĩ Niên lại nhìn xung quanh, trong lòng cảm thấy kỳ lạ tại sao Khải Ca lại không ở đây. Nghĩ vậy cô ta liền to gan không gõ cửa đã bước vào bên trong. Lily tháo cặp kính râm ra, gương mặt xinh đẹp nhìn về phía chiếc ghế đang xoay lại phía xa.

Cô ta bước tới vài bước, tuy nhiên vẫn không dám bước tới quá gần: “Cậu hai, người ta gọi cho anh nhưng anh lại không nghe máy, có biết người ta sốt ruột tới mức nào không?”

“Cậu hai em biết nh giận em vì chuyện ở hồ bơi hôm bữa, nhưng mà anh cũng đã hủy hết họp đồng với em xem như là trừng phạt rồi, vì vậy có thể đừng giận Lily nữa được không, người ta biết tội rồi mà.”- Lily xuống nước, thấy không có tiếng trả lời thì bước lên vài bước: “Em biết anh đã tha thứ cho em

rồi, nếu không sao lại cho người gửi tới bản hợp đồng gia hạn thêm hai năm làm người mẫu cho Hoàng Thịnh, em đã ký rồi, em rất vui. Cậu hai, anh nói gì đi chứ...”

“Tôi sợ tôi nói lên cô sẽ sợ tới mức ngã xuống đất.”- Giọng nói trong trẻo vang lên, chiếc ghế từ từ xoay lại...

Lily mở to mắt, quả thật là sợ đến ngã nhào ra đất.

Khỏe môi Uyên Khanh in hằn một nụ cười lạnh nhìn ả ta như thể đang nhìn thi thể, cô hơi nghiêng đầu, chậm rãi giơ tay lên: “Chào Lily.”

“Cô, Lôi Uyên Khanh... cô, sao cô lại ở đây?”- Lily đứng từ dưới đất lên, kính hải tới mức không nói nên lời.

Uyên Khanh cười, rất thông thả tựa vào ghế: “Sao tôi lại không thể ở đây? Phòng của cậu bạn trai tôi tôi có thể ở, ghế của cậu bạn trai tôi tôi có thể ngồi, máy tính của cậu bạn trai tôi tôi có thể dùng, còn nữa...”- Ánh mắt Uyên Khanh lóe lên tia sắc lạnh ghim chặt chặt vào Lily khiến cô ta run lên: “Tiểu tam muốn quyến rũ bạn trai tôi, tôi có thể đánh.”

Ánh mắt Lily có chút thăng thốt sau đó lấy lại khí thế không chịu thua nhìn cô: “Đánh? Nực cười, cô đánh lại tôi sao? Hàng rế tiền nhà cô rốt cuộc đã dùng ma chú gì mê hoặc anh ấy?”

Uyên Khanh chạt lưỡi: “Xem ra xà phòng lần trước vẫn còn chưa tẩy sạch được cái miệng của cô nhỉ?”

Uyên Khanh đứng lên, đi vòng qua bàn làm việc về phía Lily.

Cô ta lui về sau, tuy rằng bản thân là cao thủ Judo nhưng mà đối với khí thế của Uyên Khanh lại khiến cô ta không kiềm được mà sợ hãi. Hơn nữa lần trước vì chuyện xảy ra ở hồ bơi Hạ Dĩ Niên đã nổi giận với cô ta một trận, nếu không phải có quản lý ngăn cản thì cô ta đã thân bại danh liệt từ lâu rồi. Hôm nay đến đây chỉ muốn nói năng nhẹ nhàng xin hân tha cho, nào ngờ gặp phải Uyên Khanh, nếu đã gặp cô ta không dại gì đắc tội với người phụ nữ này nữa.

“Tôi, tôi... tôi đây là để đưa tờ hợp đồng cho cậu hai.”

Uyên Khanh nhướn mày: “Vậy sao? Hợp đồng đâu?”

Lily mím môi, lấy trong giỏ xách ra tờ hợp đồng để lên bàn, động tác không khác gì đang dần mâm xán chén.

Uyên Khanh liếc nhìn tờ hợp đồng một cái, trong một khoảnh khắc cô có chút kích động muốn xé nát tờ giấy kia.

“Hợp đồng cũng đưa rồi, cô rút được chưa?”

Lily cắn môi, tức giận trừng mắt, mãi một lúc mới nghiêng răng nghiêng lợi: “Lôi Uyên Khanh cô được lắm.”

Lily rời khỏi, tiếng cửa phòng dường như đang gián tiếp phác họa sự bức bối của cô ta.

Uyên Khanh cầm tờ hợp đồng lên xem qua một lượt, ánh mắt dừng trên dòng chữ: ký thêm hai năm.

Thật lâu sau khỏe môi Uyên Khanh nhếch lên một đường.

Lúc Hạ Dĩ Niên trở lại phòng làm việc, Uyên Khanh vẫn còn chuyên chú vào màn hình máy tính, bàn tay nhỏ linh hoạt lướt trên bàn phím với tốc độ thần tốc. Ánh mắt thỉnh thoảng lại di chuyển từ tài liệu trên bàn lên màn hình vi tính, cô tập trung tới mức Hạ Dĩ Niên vào khi nào mà cũng không hay biết.

Hắn nhú mày, hình như đây là lần đầu hắn nhìn thấy bộ dáng lúc làm việc của cô. Uyên Khanh lúc làm việc lại lộ ra một thần thái nghiêm túc khác với bình thường, ánh mắt sắc bén tinh anh toát lên vẻ thông tuệ không thể xem thường. Hắn từng nhìn thấy bộ dáng cô bướng bỉnh, bộ dáng mị hoặc, bộ dáng ranh ma của cô nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc thật sự này. Hạ Dĩ Niên phát hiện cho dù là ở trong trạng thái nào thì Uyên Khanh cũng vô cùng thu hút, không khác gì đóa hoa anh túc khiến người khác say mê ngắm nhìn.

Hạ Dĩ Niên từng cho rằng một người phụ nữ tốt nhất vẫn là nên lui về phía sau đứng chờ cho đàn ông thể hiện, hắn xem thường cái gì gọi là nữ cường nhân. Một người phụ nữ quá thông minh đối với hắn chính là một sự uy hiếp, dù gì thì ở cạnh một người có tâm cơ quá lớn sẽ khiến hắn mệt mỏi. Nhưng mà Uyên Khanh thì khác, cô có tâm cơ, hơn nữa lại còn rất thông minh, nhưng ở cô lại không hẳn được gọi là nữ cường nhân.

Ở cô lúc cần dịu dàng có dịu dàng, lúc cần trẻ con có trẻ con. Cô thông minh nhưng không hẳn là lúc nào cũng sáng suốt, có thể nhiều khi lại bướng bỉnh không hiểu chuyện về điểm này khiến hắn cũng đau đầu.

Cô biết tính kẻ người khác nhưng ở trước mặt hắn lại không khác gì một tờ giấy trắng, mọi tâm tư của cô Hạ Dĩ Niên đều có thể nhìn ra hoặc có thể là cô vốn dĩ không muốn che giấu suy nghĩ trước mặt hắn.

Vừa nghĩ tới khả năng này, Hạ Dĩ Niên liền vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyên Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Chương 66: Còn có thể vì ai mà rung động nữa đây?

Cuối cùng cũng gõ xong chữ cuối cùng, cả người Uyển Khanh rã rời, sống lưng như mất đi cảm giác. Cô hơi vươn vai một cái, lúc này mới phát hiện Hạ Dĩ Niên đang đứng ở cửa phòng nhìn mình. Uyển Khanh cười cười tựa lưng ra sau ghế: “Thế nào, anh ngắm em đủ chưa?”

Hạ Dĩ Niên đi đến bên cạnh cô, nhủ mày nhìn một mớ hỗn độn trên bàn làm việc: “Em biến bàn làm việc của anh thành bãi rác rồi à?”

Uyển Khanh cười hì hì: “Lúc làm việc em phải bừa bộn như vậy mới thấy thoải mái, thông cảm đi ha.”

Cô thật sự phát hiện mình và Hạ Dĩ Niên khác biệt quá mức, chỗ làm việc của hắn nhất định phải gọn gàng tới mức cứng ngắt, trong khi cô đã quen bừa bộn một chút mới có thể dễ dàng tập trung.

Uyển Khanh nhanh chóng in tài liệu ra, gần hơn năm trang giấy, có trời mới biết cô đã mệt mỏi tới mức nào mới có thể đánh ra chúng. Cô như một học sinh nộp bài cho thầy giáo, Hạ Dĩ Niên nhận lấy xem qua một lượt.

Uyển Khanh rất để ý tới biểu cảm của hắn, cô càng hồi hộp hơn khi thấy hắn thật sự nghiêm túc đánh giá bản báo cáo này của cô chứ không hề qua loa sơ sài, ánh mắt Hạ Dĩ Niên lướt trên trang giấy thỉnh thoảng nhíu lại sau đó lại tiếp tục lật sang trang tiếp theo.

Sự nghiêm túc này của Hạ Dĩ Niên khiến tim Uyển Khanh đập thình thịch. Cô biết đối với công việc hắn vô cùng khó khăn, hầu như là một người cầu toàn đến mức khiến người khác khiếp sợ.

Hạ Dĩ Niên lấy một cây bút sau đó khoanh tròn một số chỗ trên giấy sau đó đem bản báo cáo kia đưa cho Uyển Khanh: “Những chỗ khoanh tròn đều có vấn đề, em xem xét lại rồi nộp lại một bản hoàn chỉnh cho anh.”

Uyển Khanh nhìn qua một lượt rồi hỏi: “Nhưng, vấn đề cụ thể là gì?”

“Em tự tìm hiểu đi.”- Hạ Dĩ Niên như cười như không nhìn cô.

Uyển Khanh lườm hắn: “Hạ Dĩ Niên, anh thích đánh đố người khác như vậy à?”

“Anh chỉ là tin vào chất xám của em.”

“Em có nên tự hào về điều đó không?”

“Nếu em thích!”

“Anh!”- Uyển Khanh đứng lên, được rồi, tạm gác chuyện bản báo cáo qua một bên. Cô phải làm rõ vấn đề khiến cô từ nãy giờ như bị mắc nghẹn ở cổ họng, Uyển Khanh cầm lấy tờ hợp đồng mà Lily đem đến giờ lên cho hắn xem: “Hạ Dĩ Niên, anh luôn miệng nói anh và Lily không có gì vậy tại sao lại cho cô ta cơ hội gia hạn hợp đồng với Hoàng Thịnh thêm hai năm? Em có thể nghĩ là anh muốn giữ cô ta lại bên cạnh hay không?”

Uyển Khanh cảm thấy nếu lần này Hạ Dĩ Niên lại tinh bơ nhìn cô và nói ‘nếu em thích’ nữa thì chắc chắn cô sẽ phát điên.

Cũng may, lần này Hạ Dĩ Niên nhìn tờ hợp đồng rồi lại nhìn cô, đáy mắt lướt qua ý cười: “Em đọc cho kỹ một chút, cô ta ký hợp đồng với chi nhánh bên Bắc Mỹ của Hoàng Thịnh. Điều này đồng nghĩa với Lily sẽ chuyển sang bên đó hai năm, em ở đây gán cho anh tội danh vừa rồi thật sự quá oan uổng.”

Uyển Khanh trừng lớn mắt sau đó đọc lại một lượt thật kỹ bản hợp đồng kia. Ánh mắt có chút gượng gạo dừng lại trên từng chữ một, sau khi xác nhận quả thật như lời Hạ Dĩ Niên nói thì Uyển Khanh chỉ hận không có cái lỗ để cô chui xuống.

“Ha ha, trời hôm nay thật đẹp, chúng ta nên đi dạo phố nhỉ?”- Nụ cười của cô còn khó coi hơn cả khóc, đem tờ hợp đồng trong tay để lên bàn đẩy về phía Hạ Dĩ Niên: “Cái này...vẫn là trả cho anh thì hơn.”

“Được!”- Hắn gật đầu, ánh mắt chứa ý cười mang theo chút bốn cọt nhìn cô.

Nụ cười của Uyển Khanh cứng đờ lại: “À, nhìn kỹ thì trời cũng không đẹp lắm đâu. Hay là vẫn nên về nhà uống chút cà phê nóng thì tốt hơn.”

Hạ Dĩ Niên nheo mắt: “Cà phê chín ngàn mua từ quán hàng rong sao?”

Uyển Khanh cúi đầu đếm ngón tay sau đó gật đầu hai cái.

Uyển Khanh nghe thấy Hạ Dĩ Niên bật cười thành tiếng, hắn đứng lên lấy áo khoác sau đó vòng qua bàn làm việc khoác áo lên người cô rồi kéo tay cô rời khỏi phòng.

Dọc đường đi, nhân viên trên Hoàng Thịnh nhìn thấy Hạ Dĩ Niên đều đứng lên chào một cái, nhưng khi dừng ánh mắt trên người Uyển Khanh thì có người tò mò, có người ngưỡng mộ nhưng mà đại đa số vẫn là cái loại ánh mắt soi mói đó kị khiến Uyển Khanh phát run.

Lúc ngồi vào xe, Uyển Khanh quay sang đáng thương nhìn hấn: “Dĩ Niên em cảm thấy lần sau vẫn là anh đi trước em ba mét, em nới đuôi theo sau thì tốt hơn. Em ra ra vào vào với anh mãi như vậy chắc chắn rất nhanh sẽ trở thành mục tiêu công kích của toàn bộ phụ nữ ở thành Bách Nhật này mất.”

Hạ Dĩ Niên cười: “Em là người phụ nữ của anh, trước sau gì cũng phải quen với những loại ánh mắt đó, nhiều đó chắc chắn không làm khó được em”

“Anh đề cao em quá rồi.”- Nghe thấy Hạ Dĩ Niên nói vậy, trong lòng Uyển Khanh cũng vô cùng ngọt ngào: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Em thích náo nhiệt không?”- Hạ Dĩ Niên bất ngờ hỏi.

Uyển Khanh hưởng ứng ngay lập tức: “Thích chứ.”

“Được, đưa em đến một nơi náo nhiệt.”- Hạ Dĩ Niên nhìn sang cô: “Nhưng trước tiên phải thay bộ đồ đáng chết này đã.”

Hạ Dĩ Niên cho xe chạy thẳng đến trung tâm mẫu dịch quốc tế. Uyển Khanh nhìn cả khu mua sắm sang trọng trước mặt trong lòng vô cùng phấn khích quay sang hỏi hấn: “Vào đây chắc chắn tốn rất nhiều tiền đó nha.”

Hạ Dĩ Niên tháo dây an toàn, quay sang nhìn cô: “Người phụ nữ của anh, em quên anh là ông chủ hả?”

Uyển Khanh nhú mày, giả bộ làm ra bộ dáng suy tư: “Cái này có thể coi là lạm dụng của công không?”

“Công hay tư, chỉ cần Hạ Dĩ Niên anh thích đều có thể tùy ý lạm dụng.”

“Hạ Dĩ Niên anh quá ngông cuồng rồi, hư quá!”

Hư? Hạ Dĩ Niên có chút dở khóc dở cười, từ này dùng để miêu tả về hấn cũng thật mới lạ. Hấn đưa tay véo nhẹ cái mũi nhỏ của cô, hạ giọng như đang trách móc: “Khanh nhi, em ngày càng không có phép tắc.”

“Em trước giờ không biết phép tắc là gì đâu.”- Cô nhe răng cười một cái sau đó mở cửa xuống xe.

Trung tâm mẫu dịch quốc tế này cũng thuộc một hạng mục kinh doanh của Hoàng Thịnh, chủ yếu tập trung các cửa hàng của Hoàng Thịnh và một số công ty khác. Nhìn khung cảnh sầm uất bên trong cũng đủ khiến người khác lưu luyến, cô thật không thể hình dung mỗi năm có bao nhiêu khoản tiền rót vào túi của người làm ông chủ như Hạ Dĩ Niên.

Chắc chắn là rất nhiều, bởi vì hấn là một địa chủ độc ác.

Y phục ở đây đều là hàng hiệu có giá trên trời, vì lúc trước từng sống ở thôn Hương Lâm một thời gian nên Uyển Khanh bất giác lại đem mớ vải vụn trong tay đo lường, một cái áo này suy ra có thể đổi lấy một tháng tiền cơm của nhà ông bà Lý.

Uyển Khanh thở dài lắc đầu, cuộc sống này vốn không công bằng mà.

Uyển Khanh mắc bệnh kén chọn trong mua sắm, hay nói đúng hơn là khó lựa chọn, cô cầm hai bộ đồ lên xem qua xem lại thấy cái nào cũng vừa mắt, đứng cả buổi trời mà cũng không biết nên chọn cái nào.

Sau đó quay sang nhân viên phục vụ hỏi ý: “Cô thấy cái nào hợp với tôi?”

“Cả hai cái, tiểu thư đáng người cô đẹp như vậy, mặc cái gì lên mà chẳng đẹp.”

Uyển Khanh đối với lời khen ngợi kia cũng chẳng hứng thú là bao, hỏi nhân viên phục vụ chỉ bằng hỏi người công tâm nhất ở đây. Cô cầm hai bộ đồ chạy đến chỗ Hạ Dĩ Niên: “Dĩ Niên, anh thấy bộ nào đẹp.”

Hạ Dĩ Niên đánh giá qua một lượt rồi chỉ về phía bộ cầm bên tay trái: “Bộ này.”

Uyển Khanh nhìn lại: “Nhưng em thấy bộ bên tay phải cũng đẹp mà.”

Hạ Dĩ Niên dở khóc dở cười: “Em đã biết rồi còn hỏi làm gì?”

“Nhưng mà nhìn kỹ lại thì bộ bên tay trái cũng đẹp...”

Hạ Dĩ Niên: “...”

Hấn từ sô pha đứng lên, ném tờ tạp chí trong tay xuống đi nắm tay cô kéo cô tới trước gương sau đó từ phía sau nhìn vào cô trong gương: “Khanh nhi muốn biết thứ gì tốt nhất với mình thì phải nhìn vào chính mình chứ không phải hỏi ý người khác.”

Uyển Khanh nhìn vào mình trong gương sau đó lại nhìn vào Hạ Dĩ Niên đang đứng phía sau. Ha, cô chưa nhìn thấy cái gì xứng với mình mà chỉ nhìn thấy người đàn ông phía sau cô quá đẹp trai rồi, đáng người sao lại cao lớn như vậy, đứng phía sau cô khiến cơ thể nhỏ bé này của Uyển Khanh như lọt thỏm

vào ngực hấn vậy.

Cô cười cười, cô chỉ thấy hấn là thứ tốt nhất với cô thôi.

Đột nhiên trên đầu bị búng cho một cái.

“Nhóc con, em cười cái gì?”

Uyển Khanh hơi quay lại: “Dĩ Niên, em thấy chúng ta xứng đôi thật đấy.”

Hạ Dĩ Niên hơi ngạc nhiên với câu nói của Uyển Khanh sau đó nhìn vào hai người trong gương rồi bật cười đưa tay xoa đầu cô: “Tiểu yêu tinh!”

Uyển Khanh ai oán vuốt lại mái tóc bị vò cho rối tung lên.

Hạ Dĩ Niên quay sang đám nhân viên đứng phía xa, nụ cười vừa rồi thu lại chỉ còn một bộ mặt lạnh như băng ra lệnh: “Đem toàn bộ các thiết kế mới nhất của Karen tới đây.”

“Dạ.”

Uyển Khanh quay sang: “Cái, cái gì?”- Toàn bộ các thiết kế? Hạ Dĩ Niên, anh đang đùa em à?

Hạ Dĩ Niên nhìn cô: “Anh thấy cả hai bộ này đều không hợp với em, chỉ bằng em thử qua một lượt những thiết kế của Karen rồi hãy lựa chọn.”

“Nhưng mà mệt lắm...”- Đây chính là lý do Uyển Khanh rất ít rất ít khi đi mua quần áo, cô chán ghét việc phải thay ra thay vô mấy bộ đồ kia vô cùng.

“Đây chẳng phải là việc phụ nữ rất thích sao?”

Uyển Khanh nheo mắt: “Anh rất hiểu phụ nữ hả?”

Hạ Dĩ Niên nở nụ cười khó xử: “Anh không hiểu ý em lắm...”

Uyển Khanh lại không tha: “Sao anh không hiểu ý em, rõ ràng anh rất hiểu phụ nữ mà?”

“Khanh nhi, chúng ta đừng nên nói về chủ đề này nữa...”

“Em lại thấy chủ đề này rất thú vị đấy.”

“Khanh nhi...”

“Y phục tới rồi, tiểu thư, cô vào trong thử đi.”- Nữ nhân viên ôm một đống quần áo chạy tới.

Sự xuất hiện đúng lúc của cô ta khiến Hạ Dĩ Niên thờ phào nhẹ nhõm, đây là lần đầu tiên hấn cảm thấy lúc phụ nữ ăn dầm chua thì tài tra hỏi chẳng thua kém gì cảnh sát là bao.

Uyển Khanh hừ một tiếng, nhận lấy mấy bộ đồ rồi đi vào bên trong phòng thử.

Nữ nhân viên kia nhìn sang Hạ Dĩ Niên, hai mắt phải nói là bùng sáng lên như gặp được phật tổ, sau một lúc chần chừ thì bước lên lại gần hấn, nhẹ nhàng nói: “Cậu hai, anh có muốn lựa một bộ y phục không ạ?”

Hạ Dĩ Niên hơi nhú mày, chung quy là khó chịu với mùi nước hoa trên người cô gái kia: “Không cần, đi chỗ khác.”

Cô gái kia có chút sùng sốt.

Không chỉ riêng cô ta, nhân viên này giờ đứng xung quanh đều âm thầm quan sát Hạ Dĩ Niên, nghe nói cậu hai của Hạ gia cực kì anh tuấn, là người đàn ông trong mộng của bao nhiêu phụ nữ, hôm nay bọn họ được tận mắt chứng kiến quả thật phải nói là mở rộng tầm mắt.

Ai cũng đều âm thầm dùng ánh mắt ngưỡng mộ say mê nhìn hấn, vậy mà người đàn ông đó cư nhiên chẳng hề liếc mắt tới bất kì ai trong số họ dù chỉ một cái. Ánh mắt của hấn từ đầu tới cuối đều dừng trên người cô gái cùng hấn đi vào kia, đó là loại ánh mắt dịu dàng mang theo sự cung chiều tuyệt đối, nhưng lúc nhìn sang người bọn họ thì lại lạnh như băng đá khiến người ta không rét mà run.

“Cô nói xem cô gái kia là tình nhân mới của cậu hai à?”

“Chắc là vậy, trước giờ bên cạnh cậu hai đâu thiếu tình nhân. Được bao nuôi thôi mà, nhìn bộ dáng huênh hoang của cô ta thật là phát ghét.”

“Cái này thì không đúng, trước giờ cậu hai có dẫn tình nhân đi mua sắm bao giờ đâu. Tôi thấy cậu hai đối với cô gái kia cực kì yêu thích đấy.”- Cô nhân viên thờ dãi: “Chuyến này thì tiêu rồi, Ella của chúng ta hết hy vọng rồi.”

“Các cô không lo làm việc đứng đây tám nhăm cái gì?”- Một giọng nói vang lên mang theo sự bức bối không che dấu khiến hai nhân viên đang tán gẫu

giật mình quay phắt lại.

“Chị Ella!”

Ella là một người phụ nữ nóng bỏng, ăn mặc thời thượng, mái tóc màu vàng nổi bật khiến nước da cô ta càng thêm trắng nõn. Chỉ có điều trong ánh mắt cô ta toàn là sự cao ngạo, khỏe môi cũng lộ rõ vẻ không coi ai ra gì nhếch lên: “Các người đang nói về vấn đề gì?”

Hai cô nhân viên nhìn nhau sau đó một người bước lên: “Tụi em đang nói về cô tình nhân mới bên cạnh cậu hai, chị Ella, cậu hai đang ở cửa hàng của chúng ta đây, chị mau ra ngoài đi biết đâu được chú ý tới một chút.”

Ella là người quản lý của cửa hàng này, nhân viên trên dưới trong ngoài ai cũng biết cô ta say mê Hạ Dĩ Niên như thế nào. Ngày đêm tìm cơ hội tiếp cận hần như thế nào, mỗi lần có dạ tiệc Ella đều hành hạ các nhân viên bắt mọi người chọn ra một váy dạ hội đẹp nhất để mặc lên người tham dự tiệc với mục đích gây sự chú ý với người đàn ông sáng giá kia.

Và quả thật Ella đã thành công tiếp cận Hạ Dĩ Niên với vai trò một tình nhân.

Nhưng chỉ sau một đêm ngắn ngủi đã bị đá đi không thương tiếc.

Ella luôn không cam tâm với kết quả này, cô ta ngày đêm tìm cách mong sao được người đàn ông đó chú ý lần nữa.

Ella vừa nghe thấy Hạ Dĩ Niên đang ở cửa hàng của mình thì hai mắt sáng rực nhanh chân chạy ra ngoài. Lúc nhìn thấy hần đang ngồi phía xa, còn bị con nhân viên tép riu kia làm phiền thì không vui chạy tới kéo tay cô ả ra: “Đi làm việc đi đứng đây làm gì?”

Nhân viên kia vừa nhìn thấy Ella liền sợ hãi vàng vọt dạ rồi chạy đi mất.

Ở đây ai cũng biết Ella khó đối phó tới mức nào, mọi người đều gọi cô ta là ma nữ Ella.

Ella ngồi xuống sofa, cười tươi như hoa khoát lấy cánh tay của hần, giọng nói ngọt ngào chảy nước: “Hôm nay con gió nào đã mang anh tới đây vậy? Có phải là nhớ Ella không?”

Hạ Dĩ Niên nhú mày: “Cô là ai?”

Đúng vậy, chính là loại giọng nói lạnh lùng tận xương tủy này đã khiến Ella mê đắm. Người đàn ông này lúc ở trên giường thì nóng như lửa, sau khi mọi thứ kết thúc lại lạnh như băng đá. Càng khó chinh phục, Ella càng muốn chinh phục cho bằng được. Cô ta tựa sát vào hần, cố gắng dùng cánh tay hần mô tả bộ ngực đầy đặn của mình: “Anh đùa với em có phải không? Sao lại không nhớ Ella được chứ. Dĩ Niên hôm nay anh có rảnh không, chúng ta từ từ nói chuyện. Ở nhà em có một chai rượu thượng hạng, tối nay... có muốn ghé qua thưởng thức không?”

Ella vừa nói vừa thuận thực vuốt ve lồng ngực rắn chắc.

Mọi động tác gợi tình của cô ta hoàn toàn khiến Hạ Dĩ Niên mất kiên nhẫn nhú mày lại một tay bắt lấy tay cô ta gạt khỏi người mình: “Cút!”

Ella vì giọng nói và sắc mặt lạnh lùng hết như ma quỷ của hần mà run lên khe khẽ, cô ta còn nhớ lần đó sau một đêm ân ái khiến cô ta vô cùng thỏa mãn, câu đầu tiên hần nói chỉ có một chữ, chính là chữ này.

Sau đêm đó, Ella không cam tâm để vượt mặt người đàn ông này. Cô ta tìm mọi cách tiếp cận hần lần nữa, nhưng Hạ Dĩ Niên đi đâu cũng sẽ có những vệ sĩ ẩn nấp ở một khoảng cách nhất định đi theo. Những người đó đều là đặc công hạng nhất, không hề lộ diện nhưng vẫn âm thầm theo sát hần, cô ta đã không ít lần bị mấy vệ sĩ kia ngăn cản chính vì vậy muốn tiếp cận người đàn ông này một lần khó khăn vô cùng.

Ella sáp vào người hần, ôm chặt lấy, giọng nói nức nở: “Dĩ Niên em rất yêu anh mà...”

Hạ Dĩ Niên chán ghét hạng phụ nữ này vô cùng, hần thật sự đã nảy ra ý định bóp chết Ella ngay bây giờ.

Vừa hay, thật sự là vừa hay Uyển Khanh thay xong một bộ đồ mà cô thấy đẹp nhất bước ra, vừa hay chứng kiến một cảnh trước mắt. Người phụ nữ kia là ai sao lại cứ dán chặt lên người Hạ Dĩ Niên như vậy? Cô cảm thấy thật ngứa mắt, vô cùng ngứa mắt.

Uyển Khanh đi tới trước mặt, tươi cười nhìn hần: “Dĩ Niên, anh xem có đẹp không?”

Hạ Dĩ Niên dừng tầm mắt lên người cô, sau đó đứng lên đẩy Ella sang một bên đi tới nhìn thật kỹ: “Rất đẹp, nhưng phong cách này không hợp với em.”

Uyển Khanh mặc bộ đồ khá thoải mái, quần đen phi bóng bó sát cùng với chiếc áo tay dài cũng màu đen có in hình chuột mickey phía trước, cô mặc như vậy nhìn kiểu nào cũng như mấy đứa choai choai còn chưa vị thành niên.

“Nhưng mà chúng ta phải đến những nơi náo nhiệt không phải sao? Phải phá cách một chút mới được, không lẽ anh bắt em phải mặc vest công sở để đi chơi à?”- Uyển Khanh lý luận rất chặt chẽ, thời trang cũng phải tùy hoàn cảnh, tuy rằng cô không thích phong cách không trưởng thành này nhưng lâu lâu mặc lên một lần lại cảm thấy mới lạ. Cô nhìn Hạ Dĩ Niên, đánh giá anh một chút rồi nói: “Dĩ Niên, anh mặc bộ đồ này mới có chút không hợp đây...”

Hạ Dĩ Niên nhìn lại mình, áo vest, quần tây, giày da, một phong cách cứng ngắt từ đầu tới chân.

Hạ Dĩ Niên bất đắc dĩ cười một tiếng.

Ella ở phía xa nhìn hần cười mà sợ tới mức suýt chút nữa rớt hai mắt ra bên ngoài, sau đó lại quay sang đánh giá Uyển Khanh, tức thời ánh mắt cô ta đều là vẻ đố kỵ.

Uyển Khanh mỉm môi: “Hay là em chọn cho anh một bộ đồ nhỉ? Dĩ Niên, anh mới hai mươi lăm tuổi, còn quá trẻ mà, cần gì lúc nào cũng ăn mặc một phong cách cứng nhắc như vậy? Nói cho anh biết, người trẻ tuổi cần phải thoáng một chút, không cần lúc nào cũng tỏ ra mình già dặn không khéo lại trở thành ông cụ lúc nào không hay.”

“Cảm ơn ý tốt của em, nhưng mà anh không tin tưởng vào gu thẩm mỹ của em cho lắm.”- Hạ Dĩ Niên cười nhẹ.

Uyển Khanh đương nhiên là không hài lòng với nhận định của hần: “Gu thẩm mỹ anh mới tệ, ăn mặc lúc nào cũng một màu.”

“Ai nói anh ăn mặc một màu?”- Hạ Dĩ Niên nhướn mày, đột nhiên áp sát tai cô, cười nhẹ: “Lúc anh không mặc gì cũng là màu thứ hai rồi.”

“Anh!”- Uyển Khanh vừa buồn cười vừa tức, vừa vui lại vừa giận làm cô không biết mắng cái gì, sau một lúc chỉ nhả ra vài chữ đơn giản: “Luuu mạnh, đáng ghét.”

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ.

Uyển Khanh lườm hần một cái.

Ella hoàn toàn bị đem ra làm không khí, từ lúc Uyển Khanh bước ra trong mắt Hạ Dĩ Niên cũng chỉ có một mình cô. Nhìn thái độ của hần, Ella ban đầu còn xem thường cô tình nhân mới này một chút nhưng bây giờ trong lòng cũng dần nâng cao cảnh giác. Ella bước lên, chủ động khoác tay hần, nhìn sang Uyển Khanh tươi cười hỏi: “Dĩ Niên, cô gái này là tình nhân mới của anh à?”

Uyển Khanh hơi nhúu mày nhưng cái nhúu mày này không lâu, rất nhanh đã giãn ra. Tình nhân? Hừ, Uyển Khanh không thích cụm từ này cho lắm.

Không đợi Hạ Dĩ Niên trả lời, Uyển Khanh thân nhiên nói: “Đúng vậy, tôi là tình nhân mới của anh ấy, à, cô là tình nhân cũ à? Xin chào, rất vui được làm quen.”

Uyển Khanh giờ tay ra.

Lúc này nếu người ngoài nhìn vào còn tưởng là bạn thân lâu ngày gặp lại chứ chẳng có ai nghĩ rằng là hai người phụ nữ đang tranh giành đàn ông với nhau.

Ella căng thẳng ra mặt nhìn cô.

Uyển Khanh lại tươi cười như hoa, cười đến hai mắt cũng híp lại.

Ella không bắt tay Uyển Khanh, ngược lại quay qua ỏng ẹo với Hạ Dĩ Niên: “Dĩ Niên, tối nay qua chỗ em một lúc đi, người ta rất nhớ anh mà.”

Bàn tay của Uyển Khanh giờ ra cứng đờ giữa không trung, cô tỏ vẻ gượng gạo rút tay về sau đó cúi đầu không dám nói gì thêm.

Ella vẫn âm thầm quan sát cô này giờ. Đến lúc này thì thậm chí cười khẩy, nhìn bề ngoài thì cô gái này chỉ là một tiểu nha đầu miệng còn hôi sữa, làm gì có đủ bản lĩnh đấu với Ella này chứ?

Hạ Dĩ Niên quan sát Uyển Khanh, hần nhìn ra được cô có quý kẻ, nhìn không được lại muốn gián tiếp trêu chọc cô một lúc: “Thật tiếc quá, tối nay tôi có việc còn quan trọng hơn.”

Uyển Khanh ngẩng đầu nhìn hần lại bị ánh mắt như điện cao thế của Hạ Dĩ Niên làm cho giật mình, bất giác hai má đỏ lên, thậm chí một trăm lần trong bụng: Đồ lưu manh!

Nhưng mà cô là người biết thuận nước đẩy thuyền, vì vậy rất nhanh đã tìm ra được đường thoát, Uyển Khanh mỉm cười nhẹ, làm ra bộ dáng e thẹn của thiếu nữ: “Dĩ Niên, anh, anh nói cái gì vậy? Người ta nghe được sẽ hiểu lầm đấy.”

‘Người ta’ trong lời Uyển Khanh chính là Ella đang tái mét mặt đứng một bên.

Uyển Khanh mỉm cười nhìn Ella: “Chị Ella phải không ạ? Em nghe danh chị đã lâu rồi, hôm nay gặp được quả đúng là trăm nghe không bằng mắt thấy, chị thật xinh đẹp.”

Ella là người tự cao vì vậy vừa nghe thấy Uyển Khanh ngoan ngoãn tăng bốc mình liền trở nên cao hứng cười ngạo mạn: “Cũng thường thôi, nhưng so với mấy bông hoa bên cạnh Dĩ Niên trước giờ tôi cũng thuộc hàng không dễ dàng bị lãng quên, phải không anh?”

Hạ Dĩ Niên không trả lời.

Uyển Khanh nhanh miệng: “Đúng vậy Dĩ Niên đâu có quên chị bao giờ. Anh thấy thường xuyên nhắc với em về chị đấy, nói chị là cô gái khiến anh ấy nhớ mãi không quên.”

“Thật sao?”- Hai mắt Ella sáng lên.

Cô ta thật sự quá ngây thơ.

“Đúng vậy đấy, Dĩ Niên còn nói tiềm năng như chị mà để làm một quản lý cho cửa hàng nhỏ thì quá mức lãng phí, anh ấy trân trọng chị tới nỗi đã đề cử chị sang chi nhánh bên Bắc Mỹ của Hoàng Thịnh làm người mẫu đại diện đấy, đây thật là cơ hội ngàn năm có một. Không biết ý chị thế nào?”- Uyên Khanh vẫn giữ nụ cười trên môi, giọng nói thì lại chân thành khiến người khác chỉ cần không phòng bị đều sẽ bị thu hút.

“Thật sao?”- Ella quay sang dò hỏi Hạ Dĩ Niên.

Uyên Khanh cũng đưa mắt nhìn hần.

Hạ Dĩ Niên hít sâu một hơi sau đó gật đầu: “Đúng vậy Ella, hiện giờ tình hình bên Bắc Mỹ thiếu nhân lực nghiêm trọng vì vậy cô nằm trong top những nhân viên được điều sang đó.”

“Nhưng mà... sang đó rồi người ta sẽ không gặp được anh nữa...”- Ella kéo tay Hạ Dĩ Niên, cả người gần như dính vào người hần.

Uyên Khanh mỉm cười cũng bước lên nắm lấy tay còn lại của hần lắc lắc: “Dĩ Niên, xem ra chị Ella không thích đề cử này của anh rồi, chúng ta đành tìm người khác vậy.”

“Không có, tôi đồng ý còn không kịp ấy chứ.”- Ella nhanh miệng nói: “Chỉ là người ta cảm thấy tiếc nuôi thôi.”

Đối với Ella đây là một yêu cầu béo bở, qua bên đó tha hồ có cơ hội cho cô ta phát triển, tới lúc đó muốn quay trở lại bên cạnh Hạ Dĩ Niên lúc nào chẳng được?

Hạ Dĩ Niên rút cánh tay đang bị Ella nắm ra, lạnh nhạt nói: “Vây được, ngày mai Khải Ca sẽ đem hợp đồng tới cho cô.”

Hạ Dĩ Niên kéo tay cô rời khỏi trung tâm mật dịch quốc tế. Lúc trở lại xe Uyên Khanh ngoan ngoãn và yên lặng đến lạ thường, cô thất dây an toàn lại sau đó nhìn chăm chăm ra đường phố bên ngoài.

Sự yên tĩnh này của cô khiến Hạ Dĩ Niên cảm thấy kỳ lạ, lái xe mà không yên lòng. Thịnh thoảng lại nhìn sang Uyên Khanh, tuy rằng bộ dáng yên tĩnh này của cô rất đẹp, rất động lòng người nhưng cứ yên tĩnh mãi cũng không bình thường lắm. Hần nghĩ đi nghĩ lại rồi khẽ lên tiếng: “Khanh nhi, đừng nói là em lại ăn dấm chua nữa đấy.”

Đôi mắt Uyên Khanh hơi chuyển động, có điều cũng chẳng quay lại: “Em thèm vào! Karen nói đúng, ở bên cạnh anh nếu cứ ăn dấm chua mãi thì cũng hao tổn tuổi thọ ít nhất mười năm, em cứ làm lơ là tốt nhất.”

Hạ Dĩ Niên nhú mày, giọng nói có chút bất mãn: “Em dám làm lơ thử xem?”

Uyên Khanh quay lại, biết hần đang không vui nhưng vẫn làm vẻ mặt vô tội: “Em mà ghen mãi anh sẽ nói rằng em nhỏ nhen cho xem.”

Hạ Dĩ Niên cho xe chạy chậm lại, một lúc sau hần bật cười nhẹ: “Thì em có bao giờ rộng lượng đâu.”

“Anh!”- Uyên Khanh nhú mày, không thèm đề ý tới hần mà quay phắt đầu sang chỗ khác.

Một tay Hạ Dĩ Niên vương qua vò đầu cô, Uyên Khanh hất nhẹ tay của hần ra rồi chỉnh lại tóc tai của mình, lờm hần một cái.

“Xem đi, em lại bắt đầu nhỏ nhen với anh rồi.”- Tâm trạng của Hạ Dĩ Niên hình như rất tốt, nét cười trong mắt ngày càng đậm: “Được rồi vậy Uyên Khanh tiểu thư có thể cho anh thỉnh giáo một chuyện không?”

Uyên Khanh phẩy tay: “Hỏi đi.”

Hạ Dĩ Niên cười: “Vì sao lại đem Ella qua Bắc Mỹ? Anh nhớ anh đâu có cái gì mà đề cử cô ta?”

“Cô ta có ý đồ với anh, em phải đem cô ta lưu đây đi thật xa. Hạ Dĩ Niên, bản hợp đồng của Ella và Lily phải lên tới ba mươi năm, ba mươi năm sau hai người họ đều là những bà lão như vậy dù có trở về cũng không đủ sức giành giật anh nữa.”- Uyên Khanh nói ra những lời này, vẻ mặt cũng hiện lên sự tà ác.

Hạ Dĩ Niên nghe thấy vậy thì có chút sùng sốt, lúc lâu sau hần bật cười khó xử: “Em thật thâm độc.”

Cái gọi là lòng dạ đàn bà là thứ độc nhất thế gian có nghĩa như thế nào rồi cuộc bây giờ Hạ Dĩ Niên cũng biết rồi. Vừa nãy Khanh nhi của hần đứng trước mặt tình nhân của hần tăng bốc cô ta lên tận trời xanh, ngoài mặt là đang theo ý cô ta nhưng lại có dụng ý sâu xa khác.

Uyên Khanh cũng biết rõ vừa rồi là vì Hạ Dĩ Niên dung túng cho lời nói dối trắng trợn của cô, nếu không kế hoạch này cũng sẽ không thành công được. Từ phòng thử đồ bước ra nhìn thấy cảnh hần bị con mụ Ella kia đeo bám, thật sự Uyên Khanh rất muốn học theo trên mạng lao vào tát cho ả ta mấy bạt tai. Nhưng mà nghĩ lại một lượt, cô trước giờ không phải kiểu người thích động thủ vì căn bản động thủ thì chả bao giờ thắng được đối phương, vì vậy Uyên Khanh đành động não. Đối với cô, chuyện hạ gục một Ella nào tàn chẳng khó khăn gì, hơn nữa sau này nếu bên cạnh hần có tình nhân cô sẽ trực

tiếp lưu đây mấy kẻ không biết điều kia sang Bắc Mỹ.

Uyển Khanh nghĩ về sau chắc khu vực bên Bắc mỹ sẽ là một tổ hợp tiểu tam.

Nhưng mà điều khiến cô vui nhất vẫn là Hạ Dĩ Niên đã đứng về phía cô, dung túng cho hành động này của cô. Uyển Khanh quay sang, dịu giọng như đang lo lắng điều gì đó: “Dĩ Niên, em thật lo lắng, nếu cứ tiếp tục em sẽ từ công chúa biến thành ác hậu mất.”

Hạ Dĩ Niên ngẩn ra: “Ác hậu?” - Sau đó hắn bật cười: “Em là ác hậu thì anh sẽ là bạo quân rồi.”

“Anh là sắc quân.” - Uyển Khanh cười.

“Tội danh này không thành lập.”

Uyển Khanh nhướn mày: “Tại sao không thành lập? Hừ, anh chính là một sắc quân suốt ngày chỉ biết tới phụ nữ, cái cô Ella kia là gì của anh?”

Hạ Dĩ Niên đang định trả lời...

“Anh không cần trả lời, chắc chắn cô ta cũng nằm trong bộ sưu tập tình nhân của anh lúc trước chứ gì? Hạ Dĩ Niên, rốt cuộc anh lên giường với bao nhiêu phụ nữ rồi?”

Hạ Dĩ Niên cũng vừa định trả lời...

“Anh cũng không cần trả lời nữa, chắc chắn là nhiều đến mức anh nhớ không hết. Hừ, đàn ông các anh đúng là loài động vật không đáng tin tưởng nhất hành tinh. Ban ngày thì đeo lên người bộ dáng đĩnh đạc cao quý, ban đêm lại không khác gì cầm thú đè phụ nữ dưới thân, hừ khinh khinh khinh, em khinh!”

Lúc này xe dừng đèn đỏ.

Hạ Dĩ Niên nhanh như chớp giơ tay qua kéo lấy gáy của cô về phía mình, Uyển Khanh chỉ kịp kêu lên một tiếng sau đó cái miệng nhỏ bị chặn lại.

Nụ hôn này mang theo một sức mạnh không quá đáng nhưng gần như là trừng phạt, hắn cắn nhẹ vào môi cô, đầu lưỡi liếm quanh cánh môi mềm mại sau đó bá đạo luồn sâu vào trong.

Cả người Uyển Khanh run lên, cô có thể nghe thấy tiếng tim mình đập thình thịch. Tuy rằng cùng hắn hôn môi rất nhiều lần, nhưng lần nào cô cũng bị loại mạnh mẽ cùng bá đạo của hắn làm cho tim đập tay run, cũng không biết là vì sợ hay là vì rung động.

Nụ hôn của hắn kéo dài đúng sáu mươi giây. Cho tới khi tín hiệu chuyển sang đèn xanh, các xe phía sau hối thúc bấm kèn inh ỏi hắn mới buông cô ra, tiếp tục lái xe. Uyển Khanh tranh thủ hít thở, cả người cũng vì nụ hôn vừa rồi mà mềm nhũn.

“Em có muốn biết cầm thú thật sự chính là như thế nào không Khanh nhỉ?” - Hạ Dĩ Niên giơ một ngón tay lau khóe môi của mình sau đó nhếch miệng cười rất gian xảo: “Chính là có thể... khiến em ba ngày không léch xuống giường được.”

Uyển Khanh gượng gạo ho vài cái: “Khụ, khụ, ha ha, là kẻ nào dám nói anh là cầm thú vậy? Kẻ đó đúng là đồ đầu heo mà, anh là ai, anh là cậu hai có đánh cũng không ngã, là người đàn ông đẹp trai nhất vũ trụ này, người tuyệt vời nhất dịu dàng nhất, tài giỏi nhất. Kẻ nào nói anh là cầm thú, chắc chắn là nào có vấn đề.”

Quân tử không chịu thiệt trước mặt. Uyển Khanh biết với cái loại giọng điệu và ánh mắt vừa rồi của hắn thì chắc chắn không phải hăm dọa đơn thuần. Cô biết lúc ở trên giường Hạ Dĩ Niên tuyệt đối sẽ có thể dày vò cô đến khi cô sòng dờ chết dờ mới thôi cho nên, thà đắc tội tiểu nhân cũng không nên đắc tội cầm thú.

Hạ Dĩ Niên vừa nhìn là đọc ra được suy nghĩ trong đầu Uyển Khanh, có điều hắn cũng không chấp cô. Hắn thích cái tính này của cô, lúc biết nên nhún nhường thì phải nhún nhường, lúc nên lấn tới thì hãy lấn tới.

“Người đó não rất bình thường, cũng không phải đầu heo, chỉ có điều gan hơi to một chút.”

Uyển Khanh cười: “Em nghĩ nếu người đó gan mà không to thì làm sao dám ngồi vào xe của anh?”

Xe lại dừng đèn đỏ.

Lần này Uyển Khanh mở to mắt, bà nó, đèn đỏ gì mà lăm thế!

Vừa thấy Hạ Dĩ Niên quay sang cô liền nhanh tay che miệng lại, cả người tựa sát vào cửa xe cảnh giác nhìn hắn.

Hạ Dĩ Niên bị bộ dáng của cô chọc cười: “Khanh nhỉ, trước giờ anh có rất nhiều phụ nữ, nhưng không có ai là to gan như em cả.”

“Hừ, vậy nên em mới nổi bật và đặc biệt hơn họ có đúng không?”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày, Khanh nhỉ luôn thẳng tính như vậy khiến hắn không biết nên gạt đầu hay lắc đầu.

Lần đầu tiên trong đời hắn cảm thấy hận mấy cái hành động trong quá khứ của mình kinh khủng.

Uyển Khanh vẫn che lấy cái miệng nhỏ, thấy Hạ Dĩ Niên cũng không có ý định trả lời thì hừ một tiếng giận dữ: “Em mà không có gan lớn một chút thì vừa rồi đã bị cô Ella kia ăn tươi nuốt sống rồi, hừ, ánh mắt cô ta nhìn em như là nhìn kẻ thù diệt tộc của cô ta vậy. Hạ Dĩ Niên, tuy rằng tuổi tâm hồn của em đã 26 tuổi rồi nhưng mà ông trời cho em trùng sinh lại một lần nữa vào cơ thể chỉ mới 18 tuổi này thôi, em còn trẻ quá mà, em không muốn vì yêu anh mà bị cả đám phụ nữ đè chết đâu.”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày, mọi mông khê cong lên, trong ánh mắt lóe lên một ý xấu giờ tay véo má cô: “Em là để cho anh đè, kẻ nào dám đè em anh giết chết kẻ đó.”

Uyển Khanh hất tay hắn ra: “Anh nghiêm túc đi.”

Hạ Dĩ Niên ngồi thẳng người lại, chậm rãi cho xe chạy tiếp, lần này chiếc xe sang trọng rẽ vào một khu phố nhỏ rất sầm uất. Khu này tập trung toàn là quán bar, được xem là khu đèn đỏ có tiếng ở thành Bách Nhật.

Uyển Khanh lại không mấy tập trung lắm tới việc hắn chở cô đi đâu, cô nghiêm túc nhìn hắn: “Hạ Dĩ Niên, em nói cho anh biết, em ghét dấm chua, cực kì ghét dấm chua luôn.”

Hạ Dĩ Niên cười, bộ dáng trẻ con của cô khiến hắn cực kì vui vẻ: “Yên tâm, anh sẽ không để cho em ăn dấm chua nữa đâu.”

Uyển Khanh lườm hắn.

Hạ Dĩ Niên hơi nhìn sang: “Thế nào, không tin à?”

“Lời đàn ông nói không đáng tin.”

Hạ Dĩ Niên không trả lời cô, lúc này xe dừng lại ven lề đường, hắn mở cửa xuống xe.

Uyển Khanh nhìn ra bên ngoài mới phát hiện nơi này là một hội quán vô cùng lớn, hóa ra hắn nói muốn dẫn cô đến nơi náo nhiệt là tới đây. Cửa ghế lái phụ mở ra, Uyển Khanh bước xuống, vừa định chạy đi tham quan xung quanh thì bị Hạ Dĩ Niên kéo tay lại, hắn đem cửa ghế lái phụ đóng lại sau đó ép cô lên cửa xe.

“Dĩ Niên...”- Uyển Khanh mở to mắt cảnh giác, cánh cánh tay hắn vô cùng mạnh mẽ chống hai bên khiến cô hoàn toàn lọt thỏm vào không gian chỉ có hơi thở của riêng hắn.

Cái tư thế quá mức ái muội này đã thành công khiến người xung quanh phải quay đầu lại nhìn.

Cũng dễ hiểu thôi, một người đàn ông anh tuấn soái khí ngồi ngời ngời, cao ngạo như một vị thần cùng với một cô gái yêu kiều như đóa hoa tử vi, diễm lệ như một đóa anh túc khiến người khác say mê. Cả hai con người dung mạo xuất chúng, khí chất ngút ngàn như vậy tự nhiên xuất hiện trên phố liền trở thành tiêu điểm sáng chói trong mắt mọi người.

Đặc biệt là... Uyển Khanh nhìn thấy có một số người lấy điện thoại ra chụp hình cô và hắn.

Uyển Khanh thẹn đỏ mặt.

Chắc họ nghĩ hai người bọn cô là diễn viên đang quay phim.

Cô thầm niệm trong lòng: Anh không phải cảm thú, anh không phải cảm thú...

Uyển Khanh cười cười, nhìn vào ánh mắt sâu hun hút của Hạ Dĩ Niên: “Hi hi, Dĩ Niên, chúng ta, chúng ta có thể điều chỉnh lại tư thế sau đó mới nói chuyện không?”

“Anh vẫn thích tư thế này hơn.”- Ở tư thế này Uyển Khanh như một con vật nhỏ bé lọt vào không gian của hắn, Hạ Dĩ Niên thích nhìn cô như vậy, mềm mại như dòng nước ngã vào lòng của hắn.

Ánh mắt xung quanh, có ngưỡng mộ, có dò xét...

Thậm chí cô còn loáng thoáng nghe thấy tiếng một cô gái phía xa nói với bạn trai mình: “Nhìn bạn trai người ta đi, rồi nhìn lại anh, thật là một trời một vực.”

Uyển Khanh đỏ mặt, cô kéo áo vạt áo vest của hắn sau đó úp mặt vào ngực hắn như thể muốn trốn luôn trong đó suốt đời: “Dĩ Niên, nhiều người nhìn như vậy ngày mai chúng ta sẽ nổi tiếng mất.”

Hạ Dĩ Niên ôm lấy cô: “Vừa rồi em không tin lời anh nói...”

Uyển Khanh ngẩng đầu: “Em tin rồi, tin rồi, thế nên buông em ra có được không?”

Ý cười trong mắt Hạ Dĩ Niên tan đi, chỉ còn lại một sự dịu dàng mềm nhẹ như áng mây trên bầu trời đêm, vừa thâm trầm vừa thâm tình nhìn cô.

Trong phút chốc, Uyển Khanh như đi lạc vào đôi mắt ấy...

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên gọi tên cô.

Uyển Khanh nhìn hắn, có chút ngây ngốc bởi loại cảm giác này: “Dạ?”

“Em tin anh không? Sau này trong thế giới của anh chỉ có một mình em thôi.”- Câu nói phát ra một cách vô cùng nhẹ nhàng nhưng tình yêu trong đáy mắt của hắn lại rõ nét vô cùng.

Tìm Uyển Khanh vì lời này của hắn mà đập càng nhanh, càng dồn dập, nhưng là... cô đang vui vẻ, đang hạnh phúc vô cùng.

Đây chính là cảm giác tuyệt vời khi yêu một người, cuối cùng cô cũng nếm trải được tình yêu tuyệt vời như thế nào rồi. Uyển Khanh ôm lấy hắn, vùi mặt vào ngực hắn, cô nghe thấy nhịp tim trầm ổn mà kiên định hết như con người của hắn vậy.

“Dĩ Niên, em yêu anh.”

Hạ Dĩ Niên có chút kích động ôm chặt lấy cơ thể mềm mại của cô: “Nói lại lần nữa đi.”

“Em yêu anh.”

Phải, cô yêu rồi, yêu người đàn ông này vô cùng. Cô cảm thấy bản thân đã không thể quay đầu nữa, cho dù là có sương mù che hết con đường phía trước cô cũng cam nguyện mà đi cùng hắn. Đi đâu cũng được, tới nơi nào cũng được, vui hay khổ cũng được, chỉ cần có hắn là được.

“Thêm lần nữa.”

Uyển Khanh ngẩng đầu, nụ cười vô cùng ngọt ngào: “Hạ Dĩ Niên anh nghe cho kỹ, em yêu anh, cực kì yêu anh, yêu anh chết mất.”

Hạ Dĩ Niên véo nhẹ mũi cô một cái: “Nhóc con dẻo miệng.”

Hắn ôm cô vào lòng, khẽ thở dài một tiếng đầy mãn nguyện: “Khanh nhi, anh được em yêu nhiều như vậy rồi, còn có thể vì ai mà rung động nữa đây?”

Uyển Khanh cười một tiếng càng ôm hắn chặt hơn, cô phát hiện ra đối với người đàn ông này ngoại trừ rung động thì chỉ có rung động.

Cả hai người chìm đắm trong thế giới riêng quá mức ngọt ngào nên khi Uyển Khanh vừa thoát ra khỏi thế giới hạnh phúc đó thì liền phát hiện mọi người xung quanh đã xem cô và hắn là khi đang diễn xiếc mà đứng bu lại xem rồi.

Uyển Khanh có chút ngại ngùng nhìn xung quanh, nhất thời không biết chui vào đâu cho phải.

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ, nắm tay dẫn cô đi vào trong hội quán: “Mặc kệ bọn họ, họ đang ghen tị với anh đấy.”

“Còn lâu, bọn họ ghen tị với em.”- Bởi vì cô có người yêu quá mức đẹp trai như vậy.

Hạ Dĩ Niên không nói gì thêm, đi vào trong hội quán...

Đêm nay, là một đêm náo nhiệt.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Chương 67: Từ bây giờ cho đến sáu mươi năm sau

Đêm đen quá đẹp, tiếng nhạc cùng những điệu nhảy mê người như những loại độc dược thượng hạng khiến con người ta mê đắm. Trong linh hồn của mỗi con người đều ẩn chứa một loại điên cuồng khó nắm bắt, vì con người che giấu quá giỏi, vì áp lực xã hội quá lớn. Tất cả đều phải đeo lên mình chiếc mặt nạ cao quý để rồi đến thời điểm thích hợp sẽ bùng cháy hết mình, sống thực với bản thân.

Bách Nhật luôn như vậy, dù là nơi tệ nạn nhất của xã hội cũng khiến người khác say mê.

Câu lạc bộ P&B chỉ vừa khai trương cách đây hai tháng nhưng đã khiến các tín đồ ăn chơi phát cuồng vì độ xa xỉ của nó. Nơi này chính là thiên đường đối với những con người muốn thác loạn thoát khỏi chính bản thân mình. Bước qua cánh cửa sang trọng, Uyển Khanh cảm thấy mình như đi lạc vào một thiên đường với màu tím làm chủ đạo, tiếng nhạc lớn đến mức cách ly với thế giới bên ngoài, tiếng hò hét thật sôi động của hơn mấy trăm con người trên sàn nhảy.

Hạ Dĩ Niên từ đầu tới cuối vẫn nắm chặt tay cô, hấn sợ cô đi lạc. Thật ra đông người như thế này, mà Uyển Khanh lại nhỏ bé như vậy, chỉ cần buông tay là cô sẽ lập tức bị đám đông nhấn chìm ngay.

Uyển Khanh có thể nhìn thấy người quen đang ngồi phía xa. Lâm Tư Phàm và Lạc Nhân đang chơi đánh cò, Hạ Dĩ Tường và Nhật Anh đang nói chuyện gì đó. Âu Giã Tình và Vu An Di ngồi ở một bên tán gẫu, Khải Ca vừa thấy Hạ Dĩ Niên tới liền đứng lên.

“Cậu hai, còn tưởng là cậu không tới.”- Khải Ca nhường chỗ ngồi lại cho hấn.

Uyển Khanh vui vẻ chào hỏi: “Chào mọi người!”

“Hồi hai con người giờ đây thun kìa, có biết đã trễ mười lăm phút hai mươi chín giây rồi không hả?”- Lâm Tư Phàm bất mãn quay sang, rồi lại nhìn Uyển Khanh: “Wao, bà xã nhỏ, em đẹp quá, phong cách này nhìn thật mới lạ.”

Hạ Dĩ Niên cười: “Ô, là chuột Mickey!”

Lạc Nhân phụ họa thêm vào: “Cũng may là cô đi cùng với Dĩ Niên, nếu như cô đi một mình chắc chắn cảnh an sẽ tưởng cô là học sinh vị thành niên mà đuổi cổ ra ngoài mất.”

Uyển Khanh lườm một lúc ba người, ngồi xuống cạnh Hạ Dĩ Niên, hơi cao giọng: “Ba người các người nghe cho rõ, tôi đã trưởng thành rồi đấy.”

“Ai mà chẳng biết chuyện đó, cô mà chưa trưởng thành thì Dĩ Niên quả thật là cảm thú đúng nghĩa rồi.”- Lạc Nhân nói một câu, sau đó tất cả không hện mà cười ha hả.

Hạ Dĩ Niên cũng nhếch môi cười.

Uyển Khanh lại không hiểu cho lắm, cô quay sang Hạ Dĩ Niên, thấy hấn hình như đã hiểu ý của Lạc Nhân thì hỏi: “Anh ấy có ý gì?”

Hạ Dĩ Niên vỗ đầu cô, đem ly nước trái cây nhét vào tay cô: “Đừng quan tâm, uống đi.”

Hạ Dĩ Tường nhìn Uyển Khanh, tay chỉ về phía Nhật Anh ngồi bên cạnh: “À, để anh giới thiệu, đây là...”

“Nhật Anh phải không?”- Uyển Khanh ngắt lời Hạ Dĩ Tường.

Nhật Anh này giờ là người đàn ông yên lặng nhất, trong khi mấy người Lâm Tư Phàm và Lạc Nhân cũng như Hạ Dĩ Tường đều quen biết Uyển Khanh thì chỉ có anh ta đối với cô còn xa lạ nên cũng không tiện miệng trêu chọc cô như bọn họ.

Anh ta là bạn của Hạ Dĩ Niên nhưng chỉ nghe qua sơ sơ rằng gần đây bên cạnh hấn xuất hiện một người phụ nữ xinh đẹp như hoa, thông minh lanh lợi, tám chữ này là đám Lâm Tư Phàm đã dùng để miêu tả về người phụ nữ này. Anh ta cũng bán tín bán nghi, hiểu kỳ không biết người tên Lôi Uyển Khanh này rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Nhật Anh nheo mắt: “Ồ, sao cô biết tôi?”

Uyển Khanh cười nhẹ: “Lần trước lúc tôi bị đám buôn người kia bắt cóc anh đã xuất hiện cứu tôi một lần, vẫn chưa kịp cảm ơn anh. Vừa rồi tôi có nghe Dĩ Niên nói rằng trong số những người dự tiệc hôm nay có một nhân vật có máu mặt trong xã hội đen, đồng thời cũng là chủ của nơi này, tôi thấy ở đây cũng chỉ có mình anh phù hợp với tường tượng của tôi.”

Nhật Anh nghe thấy thì cười lớn, điều chỉnh lại tư thế một lúc rồi đưa tay lên vuốt mặt mình nhìn Uyển Khanh: “Thế nào, có phải cảm thấy tôi rất đẹp trai không?”

Nụ cười trên môi Uyển Khanh cứng đờ quay sang Hạ Dĩ Niên: “Bạn của anh ai cũng lầy vậy đó hả?”

Nãy giờ Nhật Anh im lặng Uyển Khanh còn nghĩ anh ta hấn sẽ là một vị lão đại nghiêm túc mặt lạnh vậy mà vừa mở miệng đã phá hủy suy nghĩ trong đầu cô.

Hạ Dĩ Tường phát phát tay: “Tổ hợp năm người bọn anh mà tùm lại thì chỉ có như thế thôi, em nên tập quen đi là vừa.”- Nói rồi quay sang Hạ Dĩ Niên: “Chú đừng tưởng nãy giờ im lặng là qua chuyện, chú đến trễ, theo luật thì phải phạt.”

Lạc Nhân đập bàn: “Đúng, phải phạt mới được.”

Uyển Khanh nhanh miệng xen vào: “Này này, đừng có ăn hiếp anh ấy nhé.”

“Bà xã nhỏ, anh họ của anh là quý rồi, ở đây ai ngoài em ra thì ai có gan chọc tới anh ấy nữa.”- Lâm Tư Phàm buồn cười ngả người ra sau ghế.

“Vậy vừa rồi nói phạt là phạt thế nào?”- Uyển Khanh hỏi, cô cảm thấy mấy người đàn ông này đang có quỷ kế.

Quả nhiên, bốn người đàn ông nhìn nhau sau đó quay lại.

“Phi tiêu, đúng, trong ba chiêu ai trúng hồng tâm nhiều nhất thì thắng.”- Hạ Dĩ Tường nói.

Hạ Dĩ Niên hơi cười, thân nhiên lên tiếng: “Được thôi, nhưng chơi thì phải có cá cược mới kích thích, nói đi các cậu lấy gì ra để cược.”

“Anh lấy sức khỏe mình ra để cược, nếu anh thua nội trong ba ngày em có thể nghỉ ngơi, giao Hoàng Thịnh cho anh.”- Hạ Dĩ Tường xung phong nói trước.

Lâm Tư Phàm nhanh chóng lên tiếng: “Em cược con xe đua mới nhất vừa nhập từ Pháp về của em.”

Lạc Nhân cười: “Tớ cược bộ tem mới nhất của tớ cho cậu.”

Vu An Di và Uyển Khanh nhìn nhau, cả hai đều biết tem và xe đua đối với Lạc Nhân và Lâm Tư Phàm là mạng sống, xem ra lần này hai người thật sự liều mạng rồi.

Nhật Anh thấy ai cũng hăng hái trong khi anh ta nghĩ mãi mà cũng chẳng biết nên nói gì, sau một lúc thì lên tiếng: “Ừm. tớ chẳng có gì ngoài phụ nữ, ở đây, toàn bộ vũ nữ đêm nay tùy cho cậu lựa chọn.”

“Anh dám?”- Uyển Khanh nhướn mày nhìn Nhật Anh rồi nhìn sang Hạ Dĩ Niên.

Trong giây phút đó Nhật Anh rung mình một cái rõ ràng là bị ánh mắt cô làm cho đổ mồ hôi lạnh.

Hạ Dĩ Niên bắt đầu cười khỏ, từ nãy giờ hần yên phận ngồi một chỗ ngay cả lời nói cũng tiết kiệm như vàng vậy mà Khanh nhi vẫn có thể ăn được đám chua. Hần thật sự vừa muốn khóc vừa muốn cười ôm lấy cô: “Anh làm sao dám”

Hạ Dĩ Niên quay sang Nhật Anh cảnh cáo: “Nếu không có thứ để cược thì đừng có tham gia.”

“Nhưng hôm nay phụ nữ chỗ tớ rất đẹp...”

“Ai cần phụ nữ của cậu?”- Hạ Dĩ Niên nheo mày, rõ ràng là khí lạnh đã từ từ lan tỏa.

Nhật Anh vốn quen với thái độ lạnh nhạt này của hần nên cũng không quá căng thẳng, ngược lại cười hi hi tỏ vẻ ngạc nhiên hô lên: “Dĩ Niên, cậu tu hồi nào vậy? Ở chùa nào, rảnh rồi tớ sẽ đến cúng vườn.”

Lạc Nhân lắc đầu, chấp tay xá một cái: “Thiện tay, thiện tay.”

Uyển Khanh cười nắc nẻ bên cạnh Hạ Dĩ Niên, cô thật không ngờ cũng có ngày hần bị trêu đến mức này.

Hạ Dĩ Niên ngược lại rất điềm tĩnh, xem như đang nghe hát tiếng phạn mà thờ ơ.

Đám người Lạc Nhân trêu thì trêu nhưng không thấy hần phản công thì cũng biết đường mà lui lại, Lạc Nhân vỗ bàn nhìn hần: “Này, bọn tớ đều có thứ cược rồi, cậu cược cái gì đây?”

Hạ Dĩ Niên suy nghĩ một lúc, rất nhanh đã trả lời dứt khoát: “Hoàng Gia, người nào thắng được tôi Hoàng Gia sẽ là của người đó.”

Hoàng Gia?

Uyển Khanh không tin nổi nhìn hần, chỉ một ván phi tiêu mà đem cả khách sạn lớn nhất ở thành Bách Nhật này đánh đổi thì có phải là quá lớn rồi không?

“Được, quyết định vậy đi, chúng ta đi.”- Lạc Nhân đứng lên ném quân cờ trong tay đi sau đó dẫn đầu sang khu vực giải trí, bên đó có chỗ phóng phi tiêu rất lớn.

Lâm Tư Phàm và Hạ Dĩ Tường cũng rời khỏi.

Hạ Dĩ Niên quay sang Uyển Khanh: “Ngồi ở đây hay đi theo anh?”

“Em không thèm bám theo anh, em muốn ngồi đây hưởng thụ.”- Uyển Khanh cười.

Hạ Dĩ Niên vuốt tóc cô: “Được, vậy đợi anh. Lát nữa xe đua, bộ sưu tập tem còn có ba ngày nghỉ phép kia, anh sẽ đem về cho em.”

“Được! Anh phải hạ bệ hết tất cả bọn họ.”- Uyển Khanh vẫn còn ghi hận chuyện vừa rồi cả đám người xúm lại nói móc cô.

Hạ Dĩ Niên cười: “Tuân lệnh!”

Nói rồi hần đứng lên đi khỏi.

Nãy giờ Uyển Khanh mãi mê cùng mấy người đàn ông nói chuyện mà lại quên mất hai người phụ nữ vẫn ngồi phía xa im lặng. Uyển Khanh đứng lên ngồi xuống cạnh Vu An Di huyt vai nàng một cái: “Từ Đan Mạch trở về khi nào?”

“Chiều hôm qua.”- Uyên Khanh ngã người ra ghế sô pha thờ dài một hơi: “Một chết đi được.”

Uyên Khanh lại nhìn sang Âu Giã Tinh, nàng cũng đang nhìn cô, ánh mắt như có điều gì muốn nói khiến Uyên Khanh tò mò. Cô quên mất này giờ Âu Giã Tinh vẫn luôn ở đây quan sát cô và Hạ Dĩ Niên, bây giờ đối mặt với nàng cũng không biết nói gì.

“Uyên Khanh...”

“Chị Giã Tinh...”

Cả hai đồng thời lên tiếng sau đó nhìn nhau im lặng.

Vu An Di liếc mắt nhìn Âu Giã Tinh sau đó nhìn sang Uyên Khanh, cảm thấy có điều gì đó bất thường liền lên tiếng: “Hai người... có chuyện gì thế?”

“An Di, tôi muốn nói chút chuyện với chị Giã Tinh.”

Vu An Di nhướn mày, có chút ngạc nhiên rồi gật đầu: “Được rồi, hai người không chào đón tôi thì tôi qua xem bọn họ phóng phi tiêu vậy. Nè Nhật Anh, có đi chung không?”

Nhật Anh lắc đầu: “Không thêm, bọn họ tẩy chay tôi không cho tôi chơi cùng, tôi thà ở đây thưởng rượu.”- Anh ta giơ ly rượu trong tay lên rồi quay sang Uyên Khanh: “Xin hỏi tôi có thể ngồi ở vị trí này hay không?”

“Anh là ông chủ ở đây, ngồi ở đâu tôi quản được sao?”- Uyên Khanh lờm anh ta.

Lạc Nhân chạt lưỡi: “Cô bé này... miệng lưỡi kinh thật.”

Vu An Di quay người đi qua khu vực giải trí, Nhật Anh ngồi phía xa thưởng rượu thì thoáng có một vài nữ bikini nóng bỏng bước tới bắt chuyện anh ta vô cùng hào hứng tiếp đón bọn họ.

Không khí ở khắp nơi đều vô cùng sôi động, chỉ có chỗ của Uyên Khanh và Âu Giã Tinh là dường như cách biệt với thế giới bên ngoài.

Uyên Khanh quay sang Âu Giã Tinh: “Chị Giã Tinh, em xin lỗi. Em biết chị yêu anh ấy vậy mà còn cướp mất anh ấy. Nhưng mà chị phải tin em, em thật sự coi chị là chị em tốt. Trong chuyện này không phải em không biết tình cảm của chị dành cho Dĩ Niên, em biết rõ, từ đầu tới cuối đều chưa từng quên điều này. Nhưng mà sở dĩ em vẫn ở bên cạnh anh ấy là vì em biết anh ấy không yêu chị, nếu như anh ấy yêu chị em sẽ rời xa anh ấy ngay từ lúc em biết mình yêu anh ấy. Đối với em chuyện tình cảm chính là lưỡng tình tương duyệt, cả hai đều vui vẻ vì vậy em mới làm trái lại lời hứa của mình với chị.”

Âu Giã Tinh nghĩ chín phương mười hướng xem Uyên Khanh lúc gặp nàng sẽ nói cái gì, nàng nghĩ có thể cô sẽ nói rằng cô quên mất nàng cũng yêu hắn, quên mất rằng nàng đã bên hắn bảy năm nay. Nhưng mà, ngàn lần vạn lần Âu Giã Tinh cũng không ngờ tới câu đầu tiên Uyên Khanh nói cũng là câu trực tiếp nhất, thẳng thắn nhất.

“Em...”- Âu Giã Tinh không biết nên nói gì mới phải, nếu như Uyên Khanh không thẳng thắn như vậy có lẽ nàng sẽ tức giận một chút, trách móc cô đã quên đi rằng nàng yêu Hạ Dĩ Niên như thế nào, trách cô không xem nàng là chị em. Nhưng mà, bây giờ đây sự thành thật và thẳng thắn của Uyên Khanh khiến Âu Giã Tinh có muốn giận cũng không giận được, muốn trách cũng không trách được. Nàng nhướn mày nhìn cô: “Uyên Khanh, em yêu anh ấy sao? Cho dù biết rằng mình là phúc tinh của anh ấy, cho dù biết rằng kết cuộc của em vẫn sẽ giống như Lâm Tiểu Lộ kia chết trong tay anh ấy em vẫn yêu anh ấy sao?”

Câu nói của Âu Giã Tinh khiến trong tim Uyên Khanh có một chút bi thương dần dần lan tỏa: “Chị Giã Tinh, em trước giờ không biết tình yêu là gì nhưng bây giờ em đã biết rồi, em sẽ không buông tay.”

“Cho dù có mất đi mạng sống, hủy hoại chính bản thân em em cũng cố chấp như vậy?”

“Phải!”- Uyên Khanh trả lời, không chút do dự: “Cho dù kết cuộc cũng giống như Lâm Tiểu Lộ em cũng chấp nhận. Giã Tinh, em nghĩ chị là người biết rõ hơn ai hết, anh ấy chính là một thứ độc dược, cho dù có tàn nhẫn như thế nào thì cũng khiến phụ nữ yêu điên cuồng. Khoảng thời gian này được ở cạnh anh ấy em rất vui, niềm vui này cả đời cũng chưa từng được nếm trải, cho nên, em chấp nhận đánh đổi một kết cuộc bi thương để đổi lấy quá trình hạnh phúc này, mọi thứ trên đời đều có cái giá của nó, em nghĩ cái giá này là xứng đáng.”

Âu Giã Tinh thờ dài: “Chị thật sự không còn cách nào... Uyên Khanh, từ nhỏ chị chỉ có anh trai, bây giờ anh trai cũng không biết đang ở đâu, bên cạnh chị không có người thân, chị đã xem em là em gái của mình, chị không muốn em tổn thương nhưng càng không muốn Dĩ Niên tổn thương...”- Âu Giã Tinh nhìn sang Uyên Khanh, ánh mắt đầy sự nghiêm túc: “Uyên Khanh, nếu như tình yêu này của em không hủy hoại bản thân em mà hủy hoại anh ấy, em có còn cố chấp như bây giờ không?”

Uyên Khanh suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Chỉ cần anh ấy kiên trì một phút em sẽ kiên trì cùng anh ấy, anh ấy có chấp một đời em dùng cả đời cố chấp cùng anh ấy. Cho dù có bị hủy hoại như chị nói thì chính là bọn em chứ không phải em hay anh ấy.”

Hóa ra câu nói trong tình yêu hai người đều là những kẻ điên liều mạng chính là để chỉ mối tình trước mắt này.

Một lúc lâu sau...

“Uyên Khanh, chị chúc phúc cho em.”

Ánh mắt Âu Giãn Tinh có một nỗi bi thương u oán khiến người ta đau lòng...

“Giãn Tinh...”- Uyển Khanh lại không ngờ Âu Giãn Tinh lại có thể nói ra câu này, cô còn nghĩ rằng nàng sẽ giận cô, hận cô nhưng mà...nàng lại chúc phúc cho cô.

Âu Giãn Tinh cười: “Chị đã từng định giận em một chút, trách em một chút, nhưng mà sự thẳng thắn vừa rồi của em khiến chị không cách nào giận được. Nếu mà chị trách em thì lại thành ra bản thân là người nhỏ nhen, em nói đúng, Dĩ Niên không yêu chị, bảy năm nay trong lòng anh ấy chưa từng có chị...”

“Vậy chị có yêu anh ấy không?”- Uyển Khanh nhìn ra được một tia cô độc lướt qua trong mắt của Âu Giãn Tinh.

“Người đàn ông đầu tiên của người phụ nữ sẽ luôn để lại những cảm xúc nhất định trong lòng cô ấy. Chị cũng vậy, anh ấy là người đầu tiên lấy được thể xác chị, cũng là người đầu tiên ban phát cho chị một sinh mạng mới, cứu rỗi chị khỏi thế giới tối tăm này.”

Uyển Khanh không hiểu lắm mấy câu trong lời của Âu Giãn Tinh nhưng mà câu nói ‘anh ấy là người đầu tiên chiếm được thể xác chị’ của nàng đã khiến Uyển Khanh có một chút chua xót. Tuy rằng cô biết mình không nên ghen vào lúc này, nhưng trời sinh phụ nữ chính là như vậy, đàn ông có bản tính chiếm hữu phụ nữ các cô cũng có.

Âu Giãn Tinh cười, đem rượu trong ly uống cạn, dường như không muốn nói tiếp chủ đề này nữa: “Uyển Khanh, chị muốn đi du lịch vòng quanh thế giới, chị từng nghe Dĩ Niên nói thế giới bên ngoài rất đẹp rất đẹp, chị muốn xem xem rốt cuộc là đẹp tới mức nào.”

“Khi nào thì chị đi?”

“Mùng ba tháng sau.”- Âu Giãn Tinh cười: “Tới khi đó chị sẽ chụp hình lại cho em xem, nếu em thích thú có thể bỏ anh ấy lại rồi đi theo chị, chị dẫn em đi chu du thiên hạ.”

Uyển Khanh cười, cô thấy tâm trạng của Âu Giãn Tinh cũng khá hơn, không khí giữa hai người cũng không còn nặng nề nữa: “Đừng có nói là chị thích em đấy.”

“Còn lâu, cho dù chị có thích phụ nữ thì cũng thích một bé con nhu thuận như nước chứ không ngu gì dây vào người miệng lưỡi độc địa như em.”

“Chị nói em? Chị xem, miệng lưỡi của chị bây giờ cũng đâu có vừa.”

“Nèhai quý cô phía xa, giải quyết vấn đề cá nhân xong chưa? Giải quyết xong rồi thì làm ơn xem trọng sự tồn tại của kẻ hèn này có được không? Tôi bị cô lập ngồi một góc chán gần chết rồi đây.”- Nhật Anh kêu than, vẻ mặt vô cùng đáng thương

Uyển Khanh thoải mái đứng lên: “Được, tôi với anh cũng đấu một ván cờ đi.”

“Chơi thì chơi!”- Nhật Anh cao hứng sắp xếp lại bàn cờ.

Uyển Khanh cũng cảm thấy kì lạ, chẳng có ai vào quán bar ồn ào để chơi một môn tao nhã cần sự yên tĩnh như cờ tướng cả. Uyển Khanh ngồi vào bàn cờ, nhìn trận thế trước mắt mà có chút thấp thỏm.

Âu Giãn Tinh đi tới: “Khi này Dĩ Niên nói chơi phải cược mới kích thích, hai anh chị định cược cái gì đây?”

Uyển Khanh lên tiếng: “Tôi nói trước, tôi không cần phụ nữ của anh đâu.”

“Được, nếu cô thắng tôi liền cho cô thẻ VIP ở đây.”- Nhật Anh hào phóng nói, thẻ VIP của P&B muốn có được thì phải là nhân vật có máu mặt như những ông trùm lớn cùng những cô mình tinh nổi tiếng. Chỗ này sau mười một giờ thì sẽ mời hết khách ra ngoài và chỉ dành riêng không gian để tiếp đãi những khách có thẻ VIP mà thôi.

Đặc biệt là tấm thẻ VIP này làm từ kim cương, cực kì đắt giá.

Uyển Khanh gật đầu: “Được, tôi đây chẳng có gì cả ngoài tiền, thế nào, cho con số cụ thể đi.”

“Mười triệu?”

“Không thành vấn đề!”- Uyển Khanh ra giọng là một nữ đại gia, cô móc trong túi xách ra một tấm thẻ đặt mạnh lên bàn, hào sảng nói: “Tiền thì tôi không thiếu.”

Nhật Anh nhìn tấm thẻ sau đó khổ sở cười một tiếng: “Nhưng thẻ này là của Dĩ Niên mà... ời trời, ngay cả thẻ cũng đưa cho cô rồi sao? Cậu ấy cưng chiều cô như vậy làm tôi đau lòng chết mất...”

“Mắc mớ gì đau lòng?”- Uyển Khanh không hiểu ý anh ta.

“Chính là vì cậu ấy chưa từng cưng chiều tôi như vậy...”

Uyển Khanh: "..."

Uyển Khanh nhận ra cô không phải chỉ cần cảnh giác với phụ nữ mà ngay cả đàn ông cũng phải nâng cao sự cảnh giác một chút.

Phía xa, khu vực đây tập phóng phi tiêu.

"Nghe nói Hoàng Thịnh vừa đầu thầu thành công ba hòn đảo đất giá, thế nào, các người định triển khai làm gì nữa đây?"- Lạc Nhân tiện miệng hỏi thăm

"Hạng mục này do em trai tôi quản lý, không liên quan tới tôi, muốn hỏi thì hỏi nó đi"- Hạ Dĩ Tường cười cười, cây phi tiêu phóng ra ghim trúng lên bia, có điều chệch hơn một chút mới trúng hồng tâm khiến anh ảo não lắc đầu.

Hạ Dĩ Niên nhếch môi: "Cậu nói xem tôi định làm gì?"

Hắn chọn phi tiêu nào vừa tay với mình nhất sau đó đi đến trước bia chuẩn bị nhắm chuẩn xác ghim vào hồng tâm.

Lạc Nhân chật lưỡi vài cái: "Hạ Dĩ Niên cậu trước giờ nổi tiếng là có khả năng biến những điều không thể thành có thể mà, nói không chừng lại có ý tưởng gì táo bạo nữa đây."

Lạc Nhân cầm phi tiêu trên tay nhắm nhắm rồi phóng đi. Thêm một phi tiêu ghim thẳng vào hồng tâm. Anh đắc chí cười một tiếng rồi nhìn sang Vu An Di, phát hiện nàng cũng đang nhìn mình, nụ cười trên môi càng rộng.

Vu An Di ngại ngùng đưa mắt sang chỗ khác.

Khỏe môi cương nghị của Hạ Dĩ Niên khẽ nâng lên: "Không tồi, ở cái đất Bách Nhật này người đủ khả năng so tài phóng phi tiêu với tôi cũng chỉ một mình Lạc Nhân cậu."

"Nhưng chưa bao giờ tôi thắng được cậu, tôi chính là không cam tâm"- Lạc Nhân cười nhẹ, huýt tay hắn: "Nói đi, cậu định xử lý hạng mục ba hòn đảo đó thế nào, có làm gì phi pháp không để tôi bảo An Di dùng luật pháp tư vấn cho cậu rồi."

Vu An Di lườm anh một cái rồi đem ly nước ép uống một hơi.

"Cũng không có gì, giữ lại một, còn hai hòn đảo còn lại đem cho hai gia tộc lớn trong Hạ gia."

"What?"- Lạc Nhân kêu lớn: "Cậu đùa à, tốn bao nhiêu tiền của vào nó, có được rồi lại đem đi cho người khác?"

Lâm Tư Phàm phóng phi tiêu từ đầu tới cuối đều không hề trúng bia chứ đừng nói là hồng tâm, lúc này bị tiếng hét của Lạc Nhân làm tập trung, có chút ai oán lên tiếng: "Anh họ, anh không tiếc của à?"

Hạ Dĩ Niên chậm rãi lên tiếng, giọng điệu đều đều nhưng vẫn toát lên sự mạnh mẽ "Nếu chúng ta có ba quả táo, chúng ta ăn hết chúng thì như vậy chúng ta chỉ có thể thưởng thức hương vị của một quả táo. Nhưng nếu đem chia hai quả còn lại phân đều cho những người khác, chúng ta sẽ nhận được sự hữu nghị và thiện chí của hai người khác nhau. Thậm chí trong tương lai chúng ta sẽ nhận được nhiều hơn từ họ, khi họ có những món lợi khác cũng đem chia sẻ với chúng ta. Nhất là trong tình hình hiện giờ, bà ngoại vừa mới mất, việc tranh đấu nội bộ là không thể tránh khỏi, vào lúc này chúng ta cần làm tất cả để gia hòa vạn sự hưng trước."

"Con người cần phải học cách sử dụng những gì mình có để đổi lấy một thứ khác quan trọng hơn và càng phong phú hơn đối với bản thân. Vì vậy "từ bỏ" cũng là một loại trí tuệ, "chia sẻ" là một đức hạnh."- Nói rồi Hạ Dĩ Niên lại quay sang Hạ Dĩ Tường đang chăm chú phóng phi tiêu phía xa: "Anh cả, những lời em vừa nói anh có nghe thấy không? Mỗi một chữ đều phải nhớ kỹ trong đầu, tích lũy một chút kinh nghiệm để sau này không có em thì anh cũng không bị đám nghị tượng kia gây áp lực."

Hạ Dĩ Tường phẩy phẩy tay, chuyên chú vào cây phi tiêu trên tay: "Ây da, biết rồi biết rồi, chú đừng có làm ồn."

Hạ Dĩ Niên lắc đầu hết cách, hắn còn chống được một ngày thì cố gắng một ngày. Nhưng nếu khi hắn không thể chống đỡ tiếp tục nữa thật không biết Hạ gia và Hạ Dĩ Tường sẽ thành ra cái dạng gì.

Sự lo lắng này của Hạ Dĩ Niên có lẽ ở đây chỉ có Lâm Tư Phàm hiểu rõ. Anh đi tới khoác vai hắn: "Anh họ, thoải mái một chút đi."

Hạ Dĩ Niên lạnh mặt: "Em mà được việc một chút thì anh cũng không phải căng thẳng như bây giờ."

"Anh đừng nói cứ như em vô dụng lắm vậy."

"Nhắm bắn ba lần, cả ba lần ngay cả mép ngoài cùng của bia cũng không trúng, không vô dụng thì là gì?"

"Anh..."- Lâm Tư Phàm cứng họng, lòng tốt không được báo đáp...

Lúc bốn người đàn ông và Vu An Di quay trở lại bàn thì đã thấy một cảnh tượng khá thú vị...

"Nhật Anh, chúng ta tiếp tục chơi đi, nào, mau ngồi dậy."

“Tổ tông ơi, tôi sợ cô rồi, không chơi nữa có được không?”- Trên trán Nhật Anh ướt đầm mồ hôi, khổ sở van xin vừa muốn đứng lên đã bị Uyển Khanh kéo lại.

“Một ván nữa thôi, một ván nữa thôi.”- Uyển Khanh kéo kéo tay Nhật Anh, ra sức năn nỉ.

“Cô, cô...”- Nhật Anh quả thật sắp bị bức tới điên rồi, vừa nhìn thấy Hạ Dĩ Niên quay lại liền như nhìn thấy thần thánh đem Uyển Khanh đẩy vào ngực hân: “Đúng lúc lắm, chẳng bạn thân, cậu quản phụ nữ của cậu thật tốt đi, làm ơn đừng cho ra ngoài đường nữa.”

“Anh...”- Uyển Khanh muốn bước lên cãi lại thì bị Hạ Dĩ Niên kéo lại ôm chặt lấy.

Hắn có chút không vui, vừa rồi nhìn thấy cô lồi lõm kéo kéo người khác kiểu đó thật sự rất chướng mắt: “Khanh nhi, có chuyện gì?”

Uyển Khanh rất uất ức nhìn hân: “Em và anh ấy chơi cờ tướng, nhưng cả bảy ván anh ấy đều thua em, thua cho đã rồi lại nghỉ chơi, đúng là rùa rụt đầu.”

Nhật Anh vừa nghe thế thì á khẩu: “Tôi, tôi...cô...”

“Tôi thế nào? Anh là rùa rụt đầu.”

Âu Giãn Tinh ngồi một bên sớm đã cười tới mức đau bụng.

Lâm Tư Phàm, Hạ Dĩ Tường và Lạc Nhân nhìn nhau, chưa từng có ai thấy bộ dáng thâm hại này của Nhật Anh bao giờ. Xem ra nạn nhân thật sự trong câu chuyện cờ tướng này chính là Nhật Anh chứ không phải cô gái đang mạnh miệng tỏ vảo kia.

Hạ Dĩ Niên nhướn mày, ánh mắt lóe lên một tia thích thú ôm lấy cô: “Em còn biết chơi cờ à?”

“Đương nhiên rồi, có gì khó đâu chứ?”

“Được, vậy đấu với anh một ván xem.”

“Ấy đừng, Dĩ Niên...”- Cả Âu Giãn Tinh và Nhật Anh đồng loạt lên tiếng.

Uyển Khanh quay qua lườm từng người một khiến họ im bật.

Hạ Dĩ Niên lại có chút không rõ tình hình, nhìn họ: “Sao vậy?”

Âu Giãn Tinh và Nhật Anh nhìn nhau rồi không hẹn mà cùng lắc đầu: “À, không có gì.”

Thế là bàn cờ được sắp xếp lại, Uyển Khanh và Hạ Dĩ Niên ngồi đối diện nhau. Cô quân đỏ còn hân quân xanh, Uyển Khanh rất hào phóng chấp hân đi trước.

Khi quân mã của cô bị cờ của Hạ Dĩ Niên ‘ăn’ mất, Uyển Khanh bóc quân mã vừa bị loại ra khỏi bàn cờ lần nữa đặt vào vị trí.

Mọi người khó hiểu nhìn nhau...

Hạ Dĩ Niên nhíu mày: “Cái gì thế này? Quân Mã của em vừa bị ăn rồi.”

Uyển Khanh gật đầu: “Em biết, nhưng quân Mã của em có ba cái mạng, dù có bị ăn cũng không chết.”

“Hả?”- Mọi người đồng loạt hô lên.

Sau một lúc...

“Khanh nhi, Tượng đâu thế qua sông được?”

“Tượng của em biết bơi mà, là cao thủ bơi lội từng đạt giải quán quân đấy.”

Im lặng nhìn nhau...

“Khanh nhi... em, sao em lại dùng quân Sĩ của anh để chiếu Tướng của anh vậy?”- Hạ Dĩ Niên dường như đã tìm ra chuyện khó hiểu nhất thế giới này, khi mà quân cờ của Uyển Khanh bị hân tiêu diệt hết thì cô bèn gơ tay sang bàn cờ của hân dùng quân Sĩ của hân để diệt Tướng của hân.

Thật là... làm gì có đạo lý chơi cờ ngang ngược như vậy?

Uyển Khanh cầm quân tướng màu xanh trên tay, hùng hồn nói: “Hạ Dĩ Niên, em tuyên bố với anh, quân Sĩ của anh chính là gián điệp do em bồi dưỡng gài vào quân cờ của anh để ám sát con Tướng này. Hiện giờ anh bị chiếu tướng, anh thua rồi ha ha.”

Ngay sau câu nói của cô, tất cả lẫn bỏ ra sồ pha cười lớn.

Nhất là Lâm Tư Phàm và Lạc Nhân cười tới mức ngã xuống đất.

Hạ Dĩ Niên cũng ngỡ ngàng một lúc rồi bật cười lắc đầu, cuối cùng thì hắn biết về mặt của Nhật Anh khi này đại diện cho cái gì rồi.

Nha đầu này...

“Cười cái gì chứ, không được cười, Vu An Di cô không được cười, Lâm Tư Phàm anh... Lạc Nhân, anh Dĩ Tường, mấy người cười cái gì?”- Uyển Khanh khó chịu đứng lên hô mưa gọi gió.

Bọn họ cười tới chảy cả nước mắt.

Uyển Khanh nhăn mặt: “Dĩ Niên, bọn họ cười em kia.”

Hạ Dĩ Niên hắng giọng, lạnh mặt hô lên: “Không được cười nữa.”

Nhưng mà sau đó hắn cũng không nhịn được cười lớn...

Uyển Khanh tức đến nổi con mắt, ngồi một bên không thèm để ý tới bọn họ.

Cười đi, cười chết mấy người đi, có gì đáng cười chứ.

Nhật Anh là người đã từng ‘ném trái’ qua cách chơi cờ quái đản của Uyển Khanh nên phản ứng cũng không quá khích như bọn họ. Anh ta lắc đầu bất lực quay người rời khỏi...

“Không biết chơi cờ là cái tội sao? Các người ức hiếp người quá đáng.”- Uyển Khanh âm ỉ, khoanh tay ngồi trên sô pha.

Lạc Nhân nằm bò ra bàn: “Không biết chơi cờ không phải cái tội, mà, mà đã không biết còn cố chơi thì là tội lỗi lớn rồi.”

Lâm Tư Phàm cũng thờ không nổi nữa: “Uyển Khanh... em làm bọn anh mở rộng tầm mắt rồi, vãi chèo điệu, gài gián điệp vào bàn cờ, ôi tôi chết mất thôi.”

Ai cũng bị chọc cho cười tới lộn gan lộn phổi lên, chỉ có một mình Uyển Khanh là mũi đen như lọ nổi ngồi một góc.

Nhưng ngoài mặt thì cô làm vẻ giận dữ, thực tế trong lòng lại chẳng để tâm tới, thậm chí lúc nhìn sang Hạ Dĩ Niên cô còn có chút vui vẻ. Cô chưa từng nhìn thấy hắn cười thoải mái như hôm nay, xem ra cô đã lập một công lớn.

“Alo ôa, 1 2 3 4! Có ai nghe tôi nói gì không?”- Ánh đèn khắp nơi tối lại, nhạc cũng tắt đi, mọi người tập trung về phía sân khấu. Nhật Anh từ lúc nào đã cầm micro đứng giữa đám đông khổng lồ.

“Nghe!”- Tất cả đồng loạt hô lên.

Nhật Anh lại hỏi: “Thế có thấy tôi không?”

“Thấy!”

“Thế tôi có đẹp trai không?”

Mọi người cười lên sau đó hưởng ứng: “Có!”

Ở phía bên này, Uyển Khanh xì nhẹ một tiếng: “Rùa rụt đầu thì đẹp trai nổi gì.”

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên buồn cười kéo cô vào lòng: “Đừng nhỏ nhen vậy chứ...”

Uyển Khanh lườm hắn: “Anh bệnh anh ta, anh yêu anh ta à?”

“Hả?”- Hạ Dĩ Niên có chút không lường trước được, nhất thời đi theo không kịp tư duy logic của Uyển Khanh: “Em nói gì?”

“Em hỏi anh, anh có tình ý với Nhật Anh à?”- Cô hơi cao giọng, tốt bụng nhắc lại.

Chính vì nói hơi lớn nên mọi đám người Lâm Tư Phàm cũng bị thu hút, đồng loạt quay sang nhìn hai người sau đó ‘ồ’ lên một tiếng.

Hạ Dĩ Niên nhún mày: “Ồ cái gì mà ồ, quay chỗ khác.”- Sau đó hắn quay sang, tay đặt ở eo Uyển Khanh hơi siết lại: “Nhóc con, có cần anh chứng minh xem mình có tình ý với ai không?”

Uyển Khanh nhìn hắn: “Chứng minh?”

Hạ Dĩ Niên cười, áp sát vào tai cô khẽ cắn nhẹ một cái: “Trên lầu có phòng...”

Hơi nóng từ hơi thở nam tính phả vào tai khiến Uyên Khanh theo bản năng rụt cổ né tránh, không quên làm ra vẻ bức bối đập nhẹ vào tay hấn: “Đồ háo sắc!”

Nhật Anh trên sân khấu quả thật rất có phong cách của một người dẫn chương trình chuyên nghiệp, anh ta khiến đám đông nháo nhào hưởng ứng làm không khí trở nên vô cùng náo nhiệt.

“Ồ trong câu lạc bộ ngày hôm nay đều là anh em bạn bè chí cốt của tôi, những người đã cùng tôi vào sinh ra tử, chúng ta đã rất lâu rồi chưa có dịp tụ họp như ngày hôm nay. Vì vậy buổi tiệc ngày hôm nay được tổ chức với ba mục đích, thứ nhất là để chúc mừng tập đoàn Hoàng Thịnh đã đầu tư thành công ba hòn đảo sáng giá của thế giới. Thứ hai, là để ăn tết nguyên đán trước ba tuần, thứ ba chính là mục đích quan trọng nhất.”- Nhật Anh nhìn về phía Uyên Khanh: “Chính là sinh nhật tròn 18 tuổi của Lôi Uyên Khanh, một người bạn của tôi. Đừng có thấy cô ấy vô danh tiểu tốt mà xem thường, người này chính là nữ chủ nhân tương lai của Hạ gia, người đã và đang nắm giữ trái tim của người đàn ông khiến bao trái tim của chị em phụ nữ bao gồm cả tôi đều chao đảo, đó chính là cậu hai vĩ đại của chúng ta, người mà theo Lôi Uyên Khanh miêu tả là người đàn ông có đánh cũng không ngã.”

Uyên Khanh chỉ muốn xông lên sân khấu bịt miệng của Nhật Anh lại. Cái gì mà nữ chủ nhân tương lai?

Sau lời nói của Nhật Anh, ánh mắt của biết bao nhiêu con người đều đổ dồn về phía Uyên Khanh.

Nhật Anh lại nói qua micro: “Nào nào, hai nhân vật chính của chúng ta, ai sẽ là người lên phát biểu đôi lời đây?”

Uyên Khanh nghe thấy Hạ Dĩ Niên hỏi cô.

“Em đi hay anh đi?”

“Anh đi đi, em chưa chuẩn bị gì cả...”- Mọi việc quá bất ngờ, bây giờ Uyên Khanh mới nhớ ra hôm nay chính là ngày sinh của Dương Anh Thi. Kể từ lúc trong sinh cô đã tự nói với bản thân rằng mình chính là Lôi Uyên Khanh không còn là Dương Anh Thi nữa. Chính vì vậy mà ngay cả sinh nhật kiếp trước của mình cô cũng quên mất, cũng không ngờ tới Hạ Dĩ Niên lại để ý như vậy, vì cô mà tổ chức buổi tiệc này.

Cũng may mắn là Vu An Di không biết đây là ngày sinh của Dương Anh Thi nên cũng không nghi ngờ gì. Cô cảm thấy kiếp trước mình không qua lại thân thiết với ai là một lựa chọn sáng suốt nếu không bây giờ nội việc che giấu thôi cũng đã rất vất vả.

Hạ Dĩ Niên vuốt tóc cô sau đó đứng lên đi về phía sân khấu.

Đám đông chủ động tản ra hai bên chưa đường cho hấn đi, những ánh mắt say mê của các thiếu nữ đều hướng về phía hấn.

Hạ Dĩ Niên nhận lấy micro từ tay Nhật Anh, ánh đèn trong phòng tối đi chỉ tập trung về phía sân khấu. Bóng hình cao lớn đỉnh đầu đầy khí thái, ngũ quan cương nghị tuyệt đẹp như được điêu khắc tỉ mỉ, ánh mắt chứa đựng sự ôn hòa nhưng vẫn thần nhiên mà xa cách lạ thường.

Uyên Khanh phát hiện hấn đã cởi bỏ áo vest ngoài, chỉ còn mặc một cái áo sơ mi trắng đơn giản, tay áo cũng được tùy tiện xắn lên khuỷu tay, hai cúc áo trên cùng được mở bung ra một chút. Cách ăn mặc này quả thật vừa có chút thoải mái tùy tiện, lại vừa mang theo nét lười biếng quyến rũ vô cùng.

Cô thầm nhủ, người đàn ông này đúng là yêu nghiệt.

“Rất cảm ơn hôm nay mọi người đã có mặt tại đây.”- Giọng nói trầm tĩnh dễ nghe du dương như một khúc dương cầm nốt trầm thông qua micro phát ra vẫn say đắm lòng người: “Vừa rồi Nhật Anh đã thay tôi công bố ba lý do chính của buổi tiệc ngày hôm nay, thật ra hai lý do đầu không quan trọng, đối với tôi ngày hôm nay chính là một ngày rất đặc biệt.”

Tìm Uyên Khanh đập thình thịch một tiếng, thấy Hạ Dĩ Niên nhìn về phía mình thì rũ rứt xuống cảm lý rượu đỏ bên cạnh đưa lên miệng định uống.

“Em không được uống rượu.”- Giọng nói hấn truyền qua micro, không hề kiêng dè mọi người đều nghe thấy mà nói: “Nước trái cây bên cạnh, uống đi.”

Uyên Khanh không lên tiếng, bởi vì mấy ánh mắt đánh giá xung quanh khiến cô ngại gằn chết. Cô lăm bắm hai chữ: Bá đạo. Sau đó ngoan ngoãn bung ly nước trái cây lên uống một hơi.

Hạ Dĩ Niên nhìn ra khẩu hình miệng của cô, khóe môi khẽ nâng lên, ngũ quan cương nghị mà nghiêm khắc cũng có nét dịu dàng: “Hôm nay là sinh nhật của một cô gái, buổi tiệc ngày hôm nay vì cô ấy mà tổ chức. Cô gái này, chính là Lôi Uyên Khanh, Khanh nhi của tôi, một người không hiểu chuyện nhưng lại vô cùng trân trọng tôi.”

Uyên Khanh nhìn chằm chằm lên sân khấu, ánh đèn mờ ảo khiến hấn dường như trở nên không chân thật. Trái tim trong lồng ngực như là đang nhảy loạn qua tim gan rồi xuống dạ dày khiến từng tế bào của cô đều rung động kịch liệt. Uyên Khanh đứng yên, mọi cử động đều như bị đình công...

Cho đến khi Vu An Di bên cạnh kéo nhẹ tay cô, cô mới nghe thấy tiếng hát chúc mừng sinh nhật của mọi người...

Chiếc bánh kem lớn được phục vụ đẩy lên...

“Khanh nhi, điều ước thuộc về em.”

Giọng nói trầm thấp của Hạ Dĩ Niên vang lên khiến cô vô cùng hạnh phúc. Uyên Khanh chấp tay, cô ước hấn sẽ luôn luôn sống thật tốt...

Hạ Dĩ Niên, nếu như thật sự có phép màu. Em mong rằng, từ bây giờ cho đến sáu mươi năm sau, mỗi sáng người thức dậy bên cạnh em vẫn là anh.

2 thành viên đã gửi lời cảm ơn tracytrantran về bài viết trên: phuochieu90, quynhpk

Xin ủng hộ:

TUYỂN EDITOR cho diễn đàn! TUYỂN EDITOR đợt mới!!

07.09.2017, 20:43

tracytrantran

Thủ quỹ

Ngày tham gia: 24.07.2017, 17:18

Tuổi: 17

Bài viết: 81

Được thanks: 27 lần

Điểm: 9.05 Re: [Hiện đại - Trùng sinh] Lôi Uyển Khanh, em dám tính kẻ tôi (Trùng sinh gặp ma cà rồng) - Tracy Trần Trần - Điểm: 10

Cách chuyển nhiều trang, tìm truyện, tìm chương, tắt quảng cáo...

Chương 68: Tất cả đều là của Hạ Dĩ Niên tôi

“Bánh kem này ngon thật, được đặt làm riêng có khác đây, anh chưa từng ăn bánh kem nào ngon như vậy đâu...”

“Lâm Tư Phàm cậu có cần tôi mời đầu bếp tới để cậu xin chữ ký hay không? Ăn thì lo ăn đi, khen gì mà lảm thế.”- Lạc Nhân ghim một miếng bánh vừa nói vừa bỏ vào miệng nhai vài cái sau đó gật đầu: “Ừm, ngon thật đấy, ngon...An Di, em cũng thử đi.”

Nói rồi Lạc Nhân đem thìa trong tay ghim một miếng bánh đưa sang miệng Vu An Di. Nàng đỏ mặt quay chỗ khác, hừ một tiếng: “Ai thèm ăn chung thìa với anh?”

“Hà?”- Lạc Nhân kêu lên: “Nhưng mà Uyển Khanh và Dĩ Niên chẳng phải cũng ăn chung một thìa sao? Em nhìn họ đi...”

Ở phía bên này, Uyển Khanh ngồi tựa vào ngực Hạ Dĩ Niên, hẩn ngồi phía sau cô phụ trách cầm đĩa bánh, Uyển Khanh cứ ăn một miếng sau đó sẽ quay sang đút cho hẩn một miếng.

Hạ Dĩ Niên trước giờ không thích ăn ngọt, nhưng hôm nay lại ăn đặc biệt nhiều.

Hạ Dĩ Tường lườm một cái, rõ khinh thường nói: “Làm màu làm mè, hừ!”

Uyển Khanh sau khi nghe thấy bốn chữ cùng thái độ còn hơn cả cái bánh gato của Hạ Dĩ Tường thì quay sang Hạ Dĩ Niên, ngẩng đầu nhìn hẩn vừa nhai bánh vừa nói: “Anh hai anh nói mình làm màu kia.”

Hạ Dĩ Niên vỗ đầu cô: “Lúc ăn không nói chuyện.”

Uyển Khanh nhú mày, miệng đầy bánh kem nhưng vẫn cố nói: “Nhưng mà em tức!”

“Ngoan, anh xử anh ấy thay em”

Uyển Khanh gật đầu.

Hạ Dĩ Niên quay sang Hạ Dĩ Tường, trong phút chốc sắc mặt chuyển đổi về vẻ điềm tĩnh thường ngày, giọng nói cũng lộ ra vẻ hờ hững nhưng lại cực kỳ nguy hiểm: “Nếu tôi nhớ không lầm thì khi này tôi phóng phi tiêu thẳng các vị, vậy vụ cá cược của chúng ta...”

“Khụ khụ, khụ...”- Ba người đàn ông đồng loạt hoa sặc sụa, nhất là Lâm Tư Phàm thậm chí còn sặc cả bánh kem trong miệng ra ngoài.

“Anh họ, anh cũng không đưa xe mà, lấy xe đưa làm gì chứ có đúng không?”- Lâm Tư Phàm cười cười, trên mép còn dính kem màu trắng hết như con mèo hoang.

“Cậu cũng không chơi tem, lấy bộ tem của tớ làm gì?”- Lạc Nhân phụ họa.

Hạ Dĩ Tường gật đầu, quay sang đây ‘quan tâm’: “Dĩ Niên, anh biết chú yêu công việc như mạng sống, nếu như ba ngày mà không có việc làm chỉ sợ là chú sẽ khó chịu chết mất thôi.”

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ, đối với bản tính của mấy người này hẳn biết rõ hơn ai hết vì vậy cũng không quá mức ngỡ ngàng khi bị trắng trợn quyệt nợ, ngược lại vô cùng thông thả tựa vào ghế sofa để Uyển Khanh ngồi phía trước hơi ngả ra sau một chút cho thoải mái.

Lưng cô tựa vào ngực hắn, tay cầm đĩa bánh kem ăn ngon lành, cảm giác này thật là thích.

“Thứ nhất, tôi không chơi tem nhưng mà hình như phó chủ tịch Lăng của Kính Đẳng rất thích sưu tập tem, tôi lấy chỗ của cậu rồi đem tặng lại cho ông ấy xem như là đã tạo được một mối quan hệ tốt. Thứ hai, tôi không chơi xe đua, nhưng mà Khanh nhi lại rất có niềm đam mê với xe đua đặc biệt còn là chiếc duy nhất nhập từ Pháp về, Khanh nhi em nói có đúng không?”

Uyển Khanh gật đầu như bấm tới, hai mắt sáng lên.

“Thứ ba, tuy rằng công việc đối với em rất quan trọng nhưng mà anh cả, làm việc thì cũng phải nghỉ ngơi chứ có đúng không? Vậy nên tem, xe đua và cả ba ngày nghỉ phép, Hạ Dĩ Niên này đều phải lấy.”- Hạ Dĩ Niên nói một hơi dài mà không hề ngừng lại cũng không cho đám người kia có cơ hội phản bác, câu chốt của hắn khiến mặt mày bọn họ đều tái mét.

Lâm Tư Phàm là người kêu gào đầu tiên: “Anh họ ơi, hôm nay là sinh nhật của bà xã nhỏ à không phải bà xã nhỏ, là sinh nhật của Uyển Khanh mà có đúng không? Vì vậy anh hà tất phải lấy đi đồ của người khác khiến mọi người đau lòng chứ?”

“Đúng vậy, Dĩ Niên cậu đại nhân đại lượng tha cho tôi đi, khi nãy tôi chỉ thua cậu có một điểm thôi mà.”- Lạc Nhân phụ họa.

“Thua một điểm cũng là thua.”

“Cậu...”

“Uyển Khanh, em gái của anh, ở đây em nhân từ nhất, công tâm nhất, em nói giùm anh một tiếng đi...”- Hạ Dĩ Tường có thể tưởng tượng sau ba ngày thì anh sẽ bị công việc chất như núi ở Hoàng Thịnh làm cho tắt thở chết. Khi nãy chắc chắn đầu anh bị kẹp trúng cửa nên mới nói ra lời cá cược ngu xuẩn như vậy.

Sau câu nói của Hạ Dĩ Tường, mọi người đều đưa mắt nhìn Uyển Khanh mong chờ, đầy mong chờ...

Uyển Khanh gật đầu, nuốt bánh kem trong miệng xuống, rất thấu tình đạt lý nói: “Đúng vậy Dĩ Niên, hôm nay là sinh nhật của em, hà tất gì phải làm mọi người mất vui chứ?”

Hạ Dĩ Niên nhú mày: “Ý em là tha cho họ?”

“Đúng vậy, bỏ qua đi.”- Uyển Khanh cười nhẹ.

Cả ba người đàn ông kia bây giờ thấy nụ cười này của Uyển Khanh thật đẹp, hệt như đóa hoa nở rộ khiến bọn họ muốn ngắm nhìn vậy. Cả ba người đều nhìn thấy ánh hào quang tỏa ra từ người cô, họ nhìn cô như nhìn bồ tát sống.

“Thu lại ánh mắt của ba người ngay nếu không tôi không ngại móc mắt mấy người đâu.”

Giọng nói lạnh lẽo phát ra, ngay cả hơi thở của Hạ Dĩ Niên cũng ẩn chứa sự nguy hiểm không hề giống như đang đùa.

Cả ba người đều run lên, dời tầm mắt sang chỗ khác.

Uyển Khanh cười nhẹ, giọng nói uyển chuyển không có một chút uy hiếp nào nhẹ nhàng phát ra: “Anh Dĩ Tường, Lâm Tư Phàm, Lạc Nhân, hôm nay sinh nhật của tôi, tem, và xe còn có cả ba ngày nghỉ kia xem như quà tặng của mấy vị đi, ha.”

“Cái gì?”- Giọng của ba người đàn ông lớn tới mức suýt thổi bay nóc nhà đi.

Hạ Dĩ Niên cười khế, lắc đầu.

Uyển Khanh phẩy tay: “À, tâm thịnh tình này quá lớn rồi, tôi thật là không dám nhận đâu.”

Lạc Nhân nhanh miệng: “Vậy thì làm ơn đừng nhận.”

“Vậy sao được? Thất lễ lắm.”

Cuối cùng thì bọn họ cũng thở dài chán nản, đã hiểu rõ cái gì là ở cùng người xảo quyệt thì tâm tư cũng không phải hạng đơn thuần. Uyển Khanh ở cùng một chỗ với Hạ Dĩ Niên thì chính là nồi nào úp vung nấy, xem đi, khẩu khí nói chuyện ngày càng giống hẳn biết bao.

Uyển Khanh thấy ai cũng ảo não thì đắc chí cười một tiếng, sau đó nghiêm mặt nhìn họ: “Thế nào? Các anh không phục?”

Không ai trả lời cô.

Uyển Khanh gật đầu, để đĩa bánh kem lên bàn: “Được, vậy chúng ta phân thắng thua lần nữa trên bàn cờ đi.”

“Ôi không không, không cần đâu, bọn anh phục rồi, phục rồi.”- Cả ba người đồng loạt giơ tay ra cản, vẻ mặt hết như nghe thấy cực hình, khăn trương lên tiếng.

Uyển Khanh nhú mày: “Làm gì thế? Chơi cò thôi mà, có gì mà phải sợ như vậy?”

Lâm Tư Phàm cười: “Chơi cò không đáng sợ, đáng sợ là gián điệp em gài vào đấy, ôi trời ơi...”

Câu nói của Lâm Tư Phàm vừa dứt, mọi người lại như bị điểm trúng huyệt mà đồng loạt lăn ra cười lớn.

Mặt Uyển Khanh đen thui lù.

Cô đứng vậy chống nạnh, hùng hồn nhìn từng người một: “Hừ, chơi cò thôi mà, có gì khó chứ, lát nữa về em lên mạng học là được, lần sau sẽ đánh cho mấy người thất điên bát đảo luôn cho xem. Đây, Nhật Anh, em thấy anh chơi cũng hay lắm, hay em bái anh làm sư phụ...”

“Không không không, tổ tông ơi, tôi không có điểm phúc đó đâu.”- Nhật Anh nuốt chút cần phải lưỡi của mình. Sau mấy ván cò vừa rồi đấu với Uyển Khanh, anh đã bị cái logic quái đản của cô gái này làm cho giảm thọ ít nhất năm năm rồi, có trời mới biết đó là một cực hình.

Uyển Khanh lườm Nhật Anh một cái, quay sang Hạ Dĩ Tường cười nhẹ: “Hi hi, anh Dĩ Tường...”

“À xin lỗi anh có điện thoại, alo alo, sóng yếu quá, nói gì không nghe rõ, đợi tôi một chút.”- Hạ Dĩ Tường đứng lên, ba chân bốn cẳng chạy ra chỗ khác.

Mặt Uyển Khanh càng lúc càng khó coi quay sang người tiếp theo: “Lâm Tư Phàm anh...”

“Mỹ nữ bên kia ơi, cho anh số điện thoại của em đi.”- Lâm Tư Phàm nhìn về một phía, rất nhanh đã đứng lên đi khỏi.

Uyển Khanh nghiêng răng nghiêng lợi, vừa quay qua nhìn Lạc Nhân thì anh ta đã đứng lên ôm bụng của mình, mặt mày nhăn nhúm: “Tôi đi giải quyết cái bụng của tôi trước, chắc là ăn phải thứ không sạch sẽ rồi.” Trước khi đi đặc biệt quay sang Vu An Di, nói nhỏ: “Em ở lại, bảo trọng ha.”

Quả nhiên, Uyển Khanh nhắm sang Âu Giãn Tinh.

Nàng cũng không trượng nghĩa như cô nghĩ, vừa bị cô nhìn trúng thì ho liên tục, ho như là bị lao phổi đến nơi.

Mục tiêu cuối cùng của cô là Vu An Di.

Vu An Di sợ đến mức toát mồ hôi lạnh, quay sang Âu Giãn Tinh: “Giãn Tinh không sao chứ? Trong này ngột ngạt quá, để tôi dẫn cô đi ra ngoài hóng gió nha.”- Âu Giãn Tinh hưởng ứng ngay lập tức gạt đầu lia lịa, Vu An Di đỡ nàng đứng lên, rồi cười cười nhìn Uyển Khanh: “À, Uyển Khanh cô cứ ở trong này tiếp tục tìm thầy đi ha.”

“Cô!”- Uyển Khanh nghiêng răng, tức đến mức dậm chân bịch bịch, quay sang Hạ Dĩ Niên nức nở tố cáo: “Anh xem, bạn của anh toàn là người không nghĩa hiệp chút nào, ai cũng xem thường em”

Hạ Dĩ Niên nhìn bộ dáng làm mình làm mẩy của Uyển Khanh thì vô cùng buồn cười dang tay ôm cô vào lòng: “Ai dám xem thường Khanh nhi của anh chứ? Thật ra bọn họ là đang sợ không đủ tài cán để dạy một thiên tài như em thôi.”

Uyển Khanh ngẩng đầu: “Thế em bái anh làm sư có được không?”

Nụ cười của Hạ Dĩ Niên cứng đờ trong chốc lát.

Nhật Anh ngồi phía xa, thấy cảnh này liền cười hả hê một trận. Phải biết là thằng bạn này của anh chưa từng có chuyện gì có thể dọa cho sắc mặt nó tái mét như thế này, cô bé Uyển Khanh này quả nhiên cao tay vô cùng.

Uyển Khanh thấy hần không trả lời bèn kéo vạt áo sơ mi hần giật giật anh: “Anh, có được không?”

Hạ Dĩ Niên có chút khổ sở, nói thật vừa rồi chứng kiến mấy cách đánh quái đản kia của Khanh nhi làm hần có hơi ngại ngại trong việc phụ trách dạy cô đánh cò nhưng nhìn qua thấy Nhật Anh đang hả hê thì lại quyết định làm liều, Hạ Dĩ Niên gạt đầu: “Học phí cao lắm đấy.”

“Vậy là anh chịu nhận em rồi? Được lắm, em có sư phụ rồi, em phải đi ra nói cho Vu An Di biết cho cô ta đừng xem thường em.”- Uyển Khanh sung sướng reo lên, vừa định đứng lên đã bị Hạ Dĩ Niên kéo lại.

Hạ Dĩ Niên không nhìn sang nhưng lại nói với Nhật Anh bên cạnh: “Quay chỗ khác!”

Nhật Anh như rồng mây gạt đầu rồi ngoan ngoãn nhìn sang nơi khác.

Ở bên này Hạ Dĩ Niên nhanh chóng cúi đầu xuống ngậm lấy môi cô, hôn thật sâu, thật triền miên, tham lam hưởng thụ sự ngọt ngào cùng hơi thở của riêng cô.

Hơi thở nam tính sạch sẽ như hương vị của rượu được ủ kỹ lưỡng khiến đầu óc cô nhanh chóng ‘say’ trong hơi thở đó, máu huyết như trào ngược nhanh

chống rút hết toàn bộ khí lực của cô. Bàn tay cô chống lên ngực hắn, cảm nhận được nhịp tim gấp gáp mạnh mẽ từ lồng ngực rắn chắc kia.

“Ừm... Dĩ Niên...”- Uyển Khanh phản kháng gọi tên hắn, cô vẫn không quen ở những nơi đông người cùng hắn thân mật, hơn nữa bên cạnh còn có Nhật Anh, Uyển Khanh ngại đến muốn tìm chỗ chui xuống.

Một tay Hạ Dĩ Niên vòng ra sau giữ chặt gáy cô, bá đạo bắt cô ngẩng đầu tiếp nhận nụ hôn này. Đầu lưỡi như con rắn nhanh nhẹn nhân lúc Uyển Khanh mở miệng liền tiến vào trong, như cuồng phong mưa rào cuốn bay mọi ngôn từ của cô.

“Đau...”- Uyển Khanh nức nở như mèo con bị dọa sợ, bàn tay kháng nghị đánh vào ngực hắn.

Tiếng kêu của cô kéo lại lý trí sắp đánh mất của Hạ Dĩ Niên, hắn buông cô ra, nhìn thấy gương mặt nhỏ bé đã đỏ ửng, đôi môi anh đào ướt át vừa bị hắn tàn phá. Bộ dáng cô kiều mị như vậy, ngây thơ như vậy, là đàn ông khi nhìn thấy đều chỉ muốn đặt cô dưới thân mà điên cuồng chiếm hữu.

Đôi mắt hắn u tối như màn đêm đen, Uyển Khanh đã quá quen thuộc với loại ánh mắt này, đó là điềm báo cho một sự nguy hiểm. Cô có chút kinh hãi, cũng giật dỗi nhìn hắn: “Đồ sắc lang nhà anh!”

Hạ Dĩ Niên vuốt nhẹ chiếc cằm nhỏ của cô, nụ cười trên môi lộ ra vài phần tà mị kẻ sát: “Tối nay đừng hòng chạy thoát anh.”

Uyển Khanh mím môi: “Đáng ghét!”

Nói xong hai chữ đó cô đã ba chân bốn cẳng chạy đi chỗ khác, tránh xa phạm vi hơi thở khiến cô tim cô đập loạn lên của hắn.

Khụ...khụ... Nhật Anh lúc này quay sang nhìn Hạ Dĩ Niên, lúc thấy nụ cười trên miệng hắn thì sợ tới mức suýt rớt hai mắt ra ngoài. Thằng bạn này từ bao giờ thì học được cách cười vui vẻ như vậy, anh còn tưởng trước giờ nó chỉ biết cách cười đều người khác thôi chứ.

Ngày Anh háng giọng: “À, hai người thật là, tôi đang trong thời kì cảm dục đấy, ở bên cạnh hôn nhau phát ra mấy loại âm thanh mờ ám như vậy thật sự là làm khổ tôi quá.”

Hạ Dĩ Niên thu lại nụ cười trên môi, cảm ly rượu đỏ trên tay lên nhẹ nhàng đựng đưa, hắn tựa ra sau ghế: “Chỗ này của cậu cũng không tệ.”

“Được cậu hai khen quả thật là cái chỗ này của tôi thật sự có phúc quá rồi.”- Nhật Anh cười: “Có điều tôi thật bất ngờ với gu chọn bạn gái của cậu đấy, tôi còn tưởng cậu sẽ thích kiểu rậm rạp nghe lời cơ.”

“Cậu đánh giá tôi thấp như vậy sao?”- Hạ Dĩ Niên nói.

“Ai dám đánh giá thấp cậu, ở thành Bách Nhật này chỉ cần Hạ Dĩ Niên cậu muốn thiếu gì phụ nữ cho cậu chọn, nếu như cậu chọn cô gái này chắc chắn là cô ấy rất đặc biệt.”- Nói tới đây Nhật Anh lại cười ha hả: “Chưa bàn tới chuyện khác, chỉ riêng cái vụ gián điệp cờ tướng kia cũng đủ khiến tôi bội phục cô ấy rồi.”

Hạ Dĩ Niên cười khê, cũng hết cách lắc đầu một cái.

Ngày Anh nhìn thấy thái độ này của hắn, lại huyt vai hắn hỏi: “Thế nào, có định tiến xa hơn hay không?”

Nụ cười trên môi Hạ Dĩ Niên dần thu lại.

Ngày Anh nhượng mảy: “Không phải chứ, nhìn thái độ lần này của cậu cũng không giống muốn chơi qua đường mà.”

“Không phải, tôi đối với cô ấy nghiêm túc, có điều có tiến xa hơn được không, thì chưa biết được.”- Hạ Dĩ Niên uống một ngụm rượu sau đó lại nhử mảy đem hết rượu trong ly uống sạch.

“Thôi được rồi, tôi cũng biết cậu không phải là kiểu người thích chia sẻ chuyện riêng tư, chúng ta không nói về chủ đề này nữa. À phải rồi Dĩ Niên, sắp tới có một lô súng chuẩn bị nhập kho, cậu có hứng thú không?”- Nhật Anh dỗi dè tài, quay sang người phục vụ phía xa ra dấu đem rượu tới.

Rượu được đem lên, Nhật Anh rót vào ly mình rồi rót sang ly của Hạ Dĩ Niên.

“Không cần, tôi không có hứng thú.”- Hạ Dĩ Niên nhàn nhạt đáp.

“Vây chắc Dĩ Tường sẽ rất thích, anh ấy thích chơi mấy trò mạo hiểm thế này mà.”

Hạ Dĩ Niên lắc lắc ly rượu trong tay, chất lỏng màu đỏ ánh lên đôi mắt sắc bén của hắn: “Cũng không cần nói cho anh ấy biết, trong thời gian này cứ để anh ấy tập trung vào Hoàng Thịnh.”

“Cậu làm tôi còn tưởng cậu đang quan em trai mình đấy, anh ấy lớn vậy rồi, cũng đâu phải con nít.”

Hạ Dĩ Niên cười khê: “Tôi muốn tốt cho anh ấy thôi.”

Ngày Anh thờ dãi, cũng cạ lời với hắn, trong lòng thầm suy tính xem nên xử lý lô hàng sắp tới như thế nào. Lúc này đột nhiên có một người phục vụ ở đầu văng tới ngã sòng soài lên chiếc bàn chỗ bọn họ khiến cho đồ ăn trên đó đổ từa lura ra đất, cùng theo đó là tiếng quát lớn đầy giận dữ: “Bà nó, đây là

loại rượu gì thế này? P&B các người tiếp đãi khách bằng thứ rượu không khác gì nước cống này à?”

Quản lý thấy vậy vội toát mồ hôi lạnh chạy tới khúm núm: “Xin lỗi đại gia, để tôi đổi cho ngài ly rượu khác có được không?”

“Hừ, các người làm người phụ nữ của tôi không vui mới là chuyện lớn, lão tử này hôm nay không bỏ qua chuyện này đâu, tắt nhạc, tắt nhạc hết đi!”- Người đàn ông béo ú kia gào lớn, DJ vội vàng vặn nhỏ âm nhạc lại.

Người phụ nữ của lão ta chỉ khoảng tuổi con gái của lão, ăn mặc hở hang hết chỗ nói, cả người cô ta sát vào lão như là con bạch tuột. Vừa nhìn liền nhận ra là tình nhân được bao nuôi của đại gia.

Quản lý không biết làm thế nào, nhẹ giọng cầu xin: “Đại gia xin ngài đừng gây khó dễ nữa, tôi sẽ đổi một loại rượu thượng hạng khác cho ngài có được không?”

“Nhiều lời quá!”- Gã đàn ông túm lấy cổ áo của quản lý rồi ném ra xa.

Lúc người quản lý sắp ngã xuống sàn thì Lâm Tư Phàm từ đâu xuất hiện đỡ lấy ông ta, anh cười cười nhìn gã đàn ông: “Ông bạn già này tới đây ngoài tìm gái ra thì còn muốn cố tình gây sự phải không?”

“Thằng nhãi ranh này, mày là ai á...”- Gã ta vừa định xông tới thì Lạc Nhân nhanh chóng cho một cước khiến gã ngã nhào ra đất.

Lâm Tư Phàm chạt lưỡi: “Lạc Nhân, người ta có tuổi rồi, cậu ra tay nặng như vậy làm gì?”

Lạc Nhân hơi nghiêng nghiêng cổ: “Lão rồi không đánh nhau, thư giãn gân cốt tí ấy mà.”

Gã đàn ông đứng lên, vừa nhìn thấy trên miệng mình chảy máu thì hô lớn: “Tụi bây có biết lão tử là ai hay không mà dám đánh tao như vậy?”

Lâm Tư Phàm khoanh tay cười cười: “Chú là ai?”

Thường thì mấy gã vừa già vừa giàu bỏ tiền tới những nơi này chỉ để tìm gái và khiến bản thân có cảm giác hồi xuân trẻ trung lại, thế nên một tiếng chú của Lâm Tư Phàm đã thành công khiến gã đàn ông như bị si nục rất nghiêm trọng. Gã tức đến run tay run chân, hô lớn: “Cái đồ có mắt mà không thấy thái son bọn mày, ngay đến cậu hai của Hạ gia còn phải nể tao vài phần mà bọn mày dám động thủ với tao, có tin ngày mai tao kêu người của Hạ gia tới san bằng cái quán chết tiệt này không?”

Nhật Anh ngồi cạnh Hạ Dĩ Niên, quay sang nhìn hần phì cười: “Cậu có muốn san bằng chỗ đó không đấy?”

“Nói gì vậy, chúng ta là bạn tốt không phải sao?”- Hạ Dĩ Niên khẽ nói, cũng không bận tâm tình hình trước mắt, chậm rãi thưởng rượu.

Nhật Anh gật đầu: “Xem ra là có người cáo mượn oai hùm rồi.”

Phía bên này Lạc Nhân và Lâm Tư Phàm nhìn nhau sau đó đồng loạt ôm bụng cười, ngày hôm nay ngoại trừ chuyện cờ tướng của Uyển Khanh ra thì đây là chuyện khôi hài nhất mà họ từng nghe.

“Tụi bây cười cái gì?”- Gã đàn ông khó chịu nhìn hai người tự nhiên phá lên cười trước mắt.

Lâm Tư Phàm ôm bụng: “Lần đầu tiên tôi biết cậu hai quen biết với hạng người hạ đẳng như thế này đấy, trời ạ, lại còn nể vài phần nữa chứ.”

“Mày...”

“Chú gì ơi muốn dựa dẫm thì lựa người nào thuyết phục một chút đi, ở cái đất Bách Nhật này ai mà chẳng biết tới cậu hai Hạ gia? Chú lựa chọn người quá mức nổi tiếng như vậy để nói dối, cẩn thận cậu hai biết được sẽ ngủ mả phanh thầy chú đấy.”- Lạc Nhân ‘tốt bụng’ lên tiếng nhắc nhở.

Gã đàn ông bị trêu chọc tức đến cơ hồ khói bốc lên đỉnh đầu, mạnh mẽ lên tiếng: “Đúng là một lũ không biết trời cao đất dày là gì, Hạ Dĩ Niên đối với tao một tiếng anh Bắc hai tiếng anh Bắc, trước mặt tao ngay cả thờ mạnh cũng không dám. Vậy mà hôm nay bọn mày dám đối đầu với tao, không sợ ngày mai nơi này sẽ cháy thành tro à?”

“Thôi đi chú Bắc, chú già rồi không hợp tới những nơi này đâu, mau về với vợ con đi để lũ trẻ bọn cháu thể hiện.”- Lâm Tư Phàm nhìn sang mỹ nữ nóng bỏng đứng phía sau gã ta nháy mắt một cái: “Em gái, chúng ta đã từng gặp nhau chưa?”

Cô gái kia từ nãy giờ luôn chú ý tới Lạc Nhân và Lâm Tư Phàm, cô ta không biết ở đâu lại xuất hiện hai anh chàng đẹp trai như vậy, vừa nhìn đã biết là cực phẩm trong đám đàn ông, đem ra so sánh cô ta quả thật cảm thấy khinh thường thân hình mập mạp già nua của ông lão bên cạnh. Bây giờ được Lâm Tư Phàm tận miệng xưng tên, nhất thời vô cùng vui vẻ, giả bộ thẹn thùng lắc đầu.

Lâm Tư Phàm lại nói: “Đúng vậy, chúng ta chưa từng gặp nhau, bằng không sao anh có thể quên được người đẹp như em chứ?”

Gã đàn ông kia vừa thấy Lâm Tư Phàm có ý định với mỹ nhân của mình thì tức nổ con mắt quát lớn: “Tụi mày cút đi.”

Lâm Tư Phàm lại thông thả cười nhẹ: “Chú Bắc à, nhìn cô ấy bốc lửa như vậy lúc ở trên giường làm sao chú thỏa mãn được cô ấy? Chi bằng đêm nay cô ấy theo cháu, đảm bảo ngày mai sắc xuân phơi phới ngay thôi.”

“Mày, mày...thằng nhãi này, hôm nay lão tử không đập chết mày tao không theo họ Bắc nữa.”- Nói rồi gã ta xắn tay áo, thân hình béo ú ục ịch nhào qua túm lấy cổ Lâm Tư Phàm. Anh phản công nhanh nhẹn né tránh, lão ta liền xoay người muốn bắt lấy, một người thủ một người công khiến cho xung quanh loạn cả lên.

Lâm Tư Phàm chỉ thủ không công cho nên rất nhanh gã đàn ông họ Bắc kia đã mệt đến mức thở phì phò, lúc này anh nhếch miệng cười, nhanh như chớp chạy tới chỗ mỹ nữ nóng bỏng kia hôn lên môi cô ta một cái sau đó nở nụ cười mỉa hoặc khiến cô ta vui sướng như điên.

Gã đàn ông kia chửi thề loạn cả lên sau đó nhào qua tiếp tục đánh.

Lâm Tư Phàm nhân nhà tiếp chiêu, một tay ôm lấy eo của mỹ nhân, tay còn lại ra sức đánh trả.

Mỗi lần đánh gã ta lui ra vài bước thì anh cuối xuống hôn nhẹ lên môi mỹ nữ kia một cái, nhẹ giọng nói: “Đã từng có ai nói rằng em rất xinh đẹp chưa?”

Cô ta dán sát vào người anh, Lâm Tư Phàm luôn có bản lĩnh khiến phụ nữ mê đắm, cô ta cũng vậy: “Em tình nguyện nghe anh nói câu đó cả đời.”

Gã đàn ông kia lại gào thét như điên mà lao tới, Lâm Tư Phàm một cước đá ông ta văng ra, xoay người một cái, khoe miệng nâng lên: “Nói cả đời? Vậy mà chết anh rồi.”

Cô gái mỉm cười dụ hoặc, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt anh tuấn của anh, giọng nói như tơ lụa mềm mại: “Vậy thì anh chết đi, chết rồi thì sẽ không rời khỏi Thanh Thanh được nữa.”

Lâm Tư Phàm nhướn mày: “Hóa ra em tên Thanh Thanh, cái tên rất đẹp. Có điều, anh chết rồi thì ai yêu thương Thanh Thanh nữa đây?”

“Anh thật đáng ghét.”

Gã đàn ông kia cầm lấy chai rượu trên bàn, nhào tới muốn đánh lên Lâm Tư Phàm.

Anh không quay lại, chỉ khẽ nghiêng răng: “Thanh Thanh lão già kia thật phiền phức.”

Nói dứt lời liền né tránh chai rượu từ phía sau phi tới, thuận chân đá cho gã ta một cái vào mặt khiến gã nhào lộn vài vòng trên đất.

“Hay, đánh rất hay!”- Lạc Nhân vỗ tay tán thưởng, sau đó quay sang phía xa ra lệnh: “DJ bật nhạc, hôm nay P&B này thật quá náo nhiệt rồi.”

DJ phía xa liền cho nhạc nổi lên, ngay lập tức tiếng hò hét phấn khích của hàng trăm con người vang lên.

Gã đàn ông kia đã bị Lâm Tư Phàm đánh thê thảm vô cùng, vừa bị bại trận vừa bị mất phụ nữ, lão ta then quá hóa giận đứng từ dưới đất lên chửi tục một câu rồi quát lớn: “Ông đây sẽ không bỏ qua việc này đâu, tội bây giờ ông lên cho tao.”

Tức thời, đàn em của lão ta đứng gác phía xa cũng nhào tới, có khoảng năm sáu người, đều là vệ sĩ chuyên nghiệp.

“Thanh Thanh, em đứng sang một bên, coi chừng bị thương anh sẽ đau lòng.”- Đem cô gái kia đẩy qua một bên, Lâm Tư Phàm bẻ bẻ cổ tay vài cái rồi nhìn sang Lạc Nhân: “Lạc Nhân, lâu lắm rồi anh em mình chưa kể vai tác chiến đây.”

“Thằng cha Dĩ Tường không biết đi đâu rồi, có cậu ấy nữa mới vui hơn.”- Lạc Nhân cười lạnh.

Lúc này từ trong đám đông Hạ Dĩ Tường chen qua hàng người hiếu kỳ đứng xem đánh nhau chạy tới chỗ Lạc Nhân thở phì phò: “Tôi đây, tôi còn sống đây. Vốn dĩ định xem kịch nhưng nhìn Tư Phàm đánh tôi thật ngứa mắt.”

Lâm Tư Phàm oan ức nhướn mày: “Anh cả, em đánh đẹp thế còn gì?”

Hạ Dĩ Tường liếc anh một cái: “Tôi dạy cậu thế nào, lúc ra đòn phải chuẩn xác, vừa rồi cậu là đang biểu diễn võ thuật chứ đâu phải đánh nhau. Về nhà tôi sẽ treo cậu lên làm bao cát đập cho chết, cái tội làm mất mặt tôi.”

“Anh cả...”- Lâm Tư Phàm muốn khóc thật lớn.

“Bỏ đi lo đánh kia!”- Lạc Nhân cao giọng, ngay lập tức các vệ sĩ bên phía kia lao lên tấn công, cả ba người tản ra, thuận thực trả đòn bọn chúng.

Đánh nhau làm cho xung quanh trở nên hỗn loạn, nhưng vì tiếng nhạc quá lớn nên chút động tĩnh này chẳng khiến mấy người chú ý.

Gã đàn ông họ Bắc kia lấy khăn tay lau máu trên miệng, mặt mũi gã ta sớm đã bầm dập trong thật đáng thương. Gã đứng một bên hậm hực nhìn đánh nhau, lúc này không biết từ đâu nhào ra một người con gái nhỏ bé, bước chân đi còn không vững, cả người nồng nặc mùi rượu, thấy cô gái sắp ngã gã liền đưa tay kéo lấy. Cô gái ngã vào lòng gã, thân hình nhỏ bé không chút sức lực.

Cô gái hình như đã say túy lúy rồi, ngã vào người gã còn ngẩng đầu lên nở một nụ cười mơ hồ.

Trong phút chốc gã bị nụ cười đó mê hồn.

Vốn dĩ vừa mất đi người đẹp khiến gã không vui trong lòng, nhưng khi nhìn thấy cô gái này gã mới biết hóa ra người đẹp khi này bên cạnh gã chả là cái thá gì so với cô gái trước mặt này.

Đôi mắt trong veo đen láy mang theo một chút mơ hồ càng thêm hấp dẫn, sống mũi thon gọn, đôi môi nhỏ khiến người khác say mê. Nhìn xuống một chút là cần cổ trắng ngần mịn màng, vẻ đẹp này tựa như hoa lan trong cốc vắng chưa từng vương nhiễm một chút bụi trần nào, vừa thanh thoát vừa dịu dàng.

Người đẹp ở đâu ngã vào lòng, gã làm sao có thể bỏ qua.

“Em gái em đi đâu vậy?”

Cô gái mơ mơ hồ hồ, nấc cục một cái, rõ ràng đã say đến mức không biết trời trăng mây đất gì nữa.

“Tôi đi tìm người, hức, tìm người...”

“Tìm ai vậy? Có phải tìm đại gia không?”- Gã càng thêm suồng sã ôm lấy cơ thể của cô gái.

Cô gái không chống cự, nhắm nghiền một lúc rồi gật đầu: “Đúng, người đó là đại gia, anh ấy rất giàu, rất giàu, tiền có rất nhiều, rất nhiều...”

“Anh có rất nhiều tiền, chi bằng em theo anh đi.”- Hương rượu trên người cô gái khiến gã ta say mê hít sâu: “Em theo anh đi tiêu mỹ nhân, anh chưa gặp người con gái nào xinh đẹp như em cả.”

Cô gái bị gã đàn ông ôm lấy quá mức chặt chẽ khiến cô có chút khó chịu, hơi bất mãn nhún mảy nhìn gã ta sau đó cười lớn: “Ha ha, chú à...”

“Gọi là anh đi, từ nay về sau anh sẽ là người bao nuôi em”- Gã dụ dỗ, cô gái này như con thỏ con nhò xiu vô cùng ngây thơ khiến gã vừa nhìn thấy liền muốn một ngậm ăn sạch.

“Không chịu, chú buông tôi ra, hức, tôi phải đi tìm đại gia...”

Gã kéo cô lại, hôn lên tay cô một cái, bàn tay mà đã thom thế này rồi thì chắc chắn những nơi khác còn thom hơn như vậy nữa.

Ở phía bên này ba người Lâm Tư Phàm đánh nhau một lên một xuống, đám vệ sĩ này đúng là khó đối phó, tất cả đều là đặc công được đào tạo chuyên nghiệp. Ba người họ lại không muốn giết người nên chiêu thức toàn là cố tình nương tay, chính vì thế đám người kia được nước lấn tới, cả buổi trời cũng chưa đánh xong.

Nhật Anh thấy tình thế ngày càng không ổn, tự nhiên đánh nhau loạn xạ thử hỏi còn làm ăn gì nữa? Anh quay sang Hạ Dĩ Niên muốn nhờ hấn ra tay can thiệp dẹp yên cái đám Lâm Tư Phàm và người của gã họ Bắc kia, nào ngờ chưa đợi Nhật Anh lên tiếng hấn Hạ Dĩ Niên bên cạnh đã đứng lên đi về phía có đánh nhau.

Đám người Lâm Tư Phàm, Lạc Nhân và Hạ Dĩ Tường mãi mê tiếp chiêu nên không nhìn thấy rõ ràng là đã xảy ra chuyện gì chỉ thấy các vệ sĩ của gã họ Bắc lần lượt bị đánh văng ra xa nằm dưới đất ôm cánh tay kêu la, mà tay của bọn họ đều rỉ ra máu tươi, xương cốt gần như là vỡ vụn.

Vô chiêu một cách tức thời, trực tiếp, đơn giản, hiệu quả. Đòn thế của không hề rườm rà, bao giờ cũng dứt khoát, rõ ràng, thuyết phục và hơn hết là ngoan độc không hề nương tay.

Cả ba người mở to mắt nhìn cảnh tượng trước mặt, đồng thời đứng bất động.

Họ không ngờ Hạ Dĩ Niên lại ra tay xen vào chuyện này...

Hạ Dĩ Niên ra tay không như Lâm Tư Phàm Lạc Nhân và Hạ Dĩ Tường, những chiêu thức mà hấn sử dụng chính là trực tiếp lấy đi nửa cái mạng của bọn người kia. Hạ Dĩ Niên tập trung đánh vào các quan tiết trên người bọn chúng khiến ai cũng đau đến xanh mặt xanh mày lăn lộn dưới đất.

Chỉ trong chốc lát, tất cả được giải quyết gọn gẽ.

Gã họ Bắc kia sau khi nhìn thấy Hạ Dĩ Niên thì sợ đến mức cứng đờ người, khóe miệng gần như co giật, lại thấy hấn từng bước đi về phía mình, bộ dáng không khác gì ma quỷ đang đòi mạng khiến gã túa mồ hôi lạnh.

“Cậu hai...”

“Buông cô ấy ra.”

Câu đầu tiên mà Hạ Dĩ Niên nói khiến gã họ Bắc kinh hãi nhìn hấn rồi lại nhìn cô gái xinh đẹp trong lòng sau đó dường như đã hiểu chuyện gì đang xảy ra, vội vàng buông tay.

Cô gái say mềm kia mất đi điểm tựa, vừa bị buông ra thì loạng choạng sắp ngã xuống đất, Hạ Dĩ Niên giơ tay kéo lấy cô về phía mình.

Cô gái ngẩng đầu nhìn hấn, cười mê hoặc đưa tay vuốt vuốt mặt hấn: “Đẹp trai quá...”

Hạ Dĩ Niên nhú mồm nắm lấy bàn tay đang làm loạn trên mặt hắn: “Đã nói là không cho em uống rượu rồi.”

“Không chịu, hôm nay vui mà, vui mà, vì vậy phải uống rượu, uống say thật say...”- Mấy chữ cuối không còn là nói nữa mà là hát lên nghêu ngao.

Không sai, cô gái say rượu này chính là Uyển Khanh.

Đám người Lâm Tư Phàm bước tới đứng cạnh Hạ Dĩ Niên.

“Hừ, khi này ông nói cậu hai Hạ gia nể mặt ông như thế nào? Trước mặt không dám tỏ mạnh như thế nào?”- Lâm Tư Phàm hất cằm

Gã họ Bắc nuốt nước bọt, hồi hộp bước lên: “Cậu hai...”

Gã còn chưa nói hết, trên trán đã truyền tới một cơn lạnh buốt, gã mở to mắt đầy kinh hãi nhìn hòng súng đang đặt ngay mi tâm của mình, sau một giây liền méo máo quỳ xuống đất: “Cậu hai tha mạng, tôi, tôi có mắt mà không thấy thái sơn đắc tội với các vị đại gia, làm ơn tha mạng...”

Đám người Lâm Tư Phàm, Lạc Nhân Hạ Dĩ Tường và Nhật Anh đưa mắt nhìn nhau, không ai dám nói câu nào.

Không khí dấy lên một sự bất an...

“Ông có biết người ông vừa ôm là người của ai không?”- Tiếng nói trầm thấp của Hạ Dĩ Niên vang lên lộ ra uy quyền vô cùng.

“Tôi...tôi...”- Gã họ Bắc như đang ngồi trên đồng lửa, không biết nói như thế nào.

“Ông có biết bàn tay ông vừa hôn thuộc về ai không?”-Ánh mắt hắn lóe lên một tia sắc lạnh, nói từng chữ một: “Tất cả đều là của Hạ Dĩ Niên tôi.”

Bàn tay cầm khẩu súng của Hạ Dĩ Niên khẽ động.

“Khoan đã!”- Nhật Anh vội vàng bước lên giữ tay hắn lại: “Dĩ Niên, chỗ của tôi mới khai trương không lâu, đừng để nó vấy máu, như vậy sẽ không may mắn đâu.”

Hạ Dĩ Niên không nhìn lấy Nhật Anh một cái, lạnh nhạt lên tiếng: “Buông ra!”

Hạ Dĩ Tường thấy tình thế bất ổn, anh quen với biểu cảm này của thằng em trai mình, cũng nhìn rõ sát khí của hắn, Hạ Dĩ Tường bước lên: “Phải đó, phải đó, hôm nay là sinh nhật Uyển Khanh mà, chúng ta mở ra buổi tiệc này cũng là để vui vẻ không phải sao? Đừng vì mấy hạng người này mà mất đi hòa khí, nào, bỏ đi Dĩ Niên, chúng ta qua bên kia tiếp tục ăn uống.”

Lạc Nhân bước lên đập cho gã đàn ông kia một cái: “Cút đi!”

“Cảm ơn, cảm ơn các vị...”- Gã đàn ông chạy trốn chết ra khỏi quán.

Hạ Dĩ Niên đem khẩu súng ném qua cho Hạ Dĩ Tường cất giữ, dìu Uyển Khanh đi tới ghế sofa ngồi xuống, ra lệnh: “Nhật Anh lấy thuốc giải rượu qua đây, Lâm Tư Phàm chuẩn bị khăn nóng với nước lọc.”

Cả hai người nhún vai, ngoan ngoãn nhanh chóng đi chuẩn bị đồ.

*Quan tiết: Những khớp xương quan trọng trên cơ thể.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 69: Chương 69: Khanh nhi, thực xin lỗi.

Đã hơn một giờ sáng, cuộc ‘ăn chơi’ tung bùng của cô và mọi người mới kết thúc. Lần này là lần đầu tiên Uyển Khanh cùng với những người bạn chơi tới bên như vậy, cảm giác buông thả này khiến cô vô cùng thoải mái, vốn dĩ khi này uống rất say nhưng nhờ tác dụng của thuốc giải rượu đã giúp cô tỉnh táo lại đôi chút mặc dù đầu óc vẫn còn mơ màng. Cô không biết Hạ Dĩ Niên đã đưa cô trở lại xe bằng cách nào, giờ phút này Uyển Khanh nhìn ra cảnh đường phố bên ngoài, nhìn mãi nhìn mãi...

Bách Nhật về đêm mang một vẻ đẹp lãng mạn, sang trọng, mê hoặc hồn người, đây là thành phố của sự xa hoa, là giấc mộng của vô số người trên thế giới này, là thiên đường thực sự.

Hạ Dĩ Niên cứ lẳng lặng nhìn cô như vậy, cô không nói hắn cũng không lên tiếng tạo nên một bầu không khí im lặng kéo dài. Từ góc độ này của hắn có thể nhìn thấy gương mặt hơi nghiêng vô cùng hoàn hảo của cô, hàng mi đen dày nhẹ nhàng rũ xuống, đôi mắt long lanh chứa đựng vẻ mơ màng mê hoặc, mái tóc dài tới vai xõa xuống như một thác nước mát mẻ bao trùm lên đôi vai của cô.

Trong phút chốc, Hạ Dĩ Niên có một loại kích động muốn kéo cô vào lòng ôm thật chặt. Khi này nhìn thấy bóng dáng ngà ngà say loạn choạng giữa đám đông của Uyển Khanh, hắn đã bắt đầu không vui nhủ mảy, thấy cô vừa đi vừa đưa mắt đảo dáo tìm kiếm thì không biết nên cười hay nên khóc. Nhưng khi cô ngã vào vòng tay của một người đàn ông khác, gã ta ôm cô, hôn lên tay cô đầy mờ ám, mà cô gái nhỏ yếu ớt của hắn đã say tới mức ngay cả lực phản kháng cũng không có. Hạ Dĩ Niên quả thật rất muốn xông đến một phát bắn chết gã đàn ông kia. Cô gái này quá xinh đẹp, chỉ cần cô xuất hiện giữa đám đông liền trở thành bông hoa nổi bật nhất trong mắt bầy ong. Nụ cười của cô, ánh mắt của cô, bộ dáng lúc tức giận, lúc kiều mị lúc vui vẻ lúc làm nũng thậm chí là bộ dáng lúc cô ở dưới thân gọi tên hắn kia nếu để người đàn ông khác nhìn thấy...

Hạ Dĩ Niên nghĩ hắn thật sự không thể bình tĩnh...

Nếu Khanh nhi là thiên sứ hắn sẽ dễ gây đôi cánh của cô, để cô mãi mãi không thể trở về thiên đường của mình, cho dù là xuống địa ngục hắn cũng muốn cô đi theo hắn. Hắn muốn cô vĩnh viễn ở cạnh hắn, phụ thuộc vào hắn, mãi mãi chỉ có thể ở trong bầu trời mà hắn tạo ra.

Càng nghĩ, Hạ Dĩ Niên càng không vui với sự yên lặng này của Uyển Khanh. Hắn nắm lấy tay cô, lên tiếng cắt đứt sự im lặng này: “Khanh nhi, sao lại nhìn ra ngoài mãi thế?”

Uyển Khanh không quay lại, mắt cũng không chớp nhìn cảnh vật lướt qua trước mắt: “Bách Nhật đẹp quá.”

Hạ Dĩ Niên vuốt ve những ngón tay nhỏ bé của cô: “Cảnh đêm dù có đẹp cũng không bằng em.”

Uyển Khanh cười nhẹ: “Dĩ Niên, anh nói... những con người đang vội vã ngoài kia, rốt cuộc thì ai sẽ vì ai mà dừng lại?”

Hạ Dĩ Niên nghe câu hỏi của cô, hôm nay dưới tác dụng của rượu làm cho Khanh nhi cũng lạ hơn bình thường. Hắn vẫn trả lời cô, giọng nói chậm rãi: “Trên đời này sẽ không có ai vì ai mà dừng lại, cuộc đời vẫn tiếp diễn, chúng ta chỉ có thể lựa chọn vì ai mà bước đi nhanh hơn. Không bị thời gian bỏ lại, càng không bị người đó bỏ lại.”

Uyển Khanh quay sang nhìn hắn, trong khoảnh khắc này đáy mắt cô lướt qua một tia sợ hãi, không phải là nỗi sợ hãi tội đồ mà ẩn chứa một loại bất lực yếu ớt khiến tim hắn thắt chặt lại.

Uyển Khanh nghiêng người ôm lấy hắn, Hạ Dĩ Niên say mê vuốt ve mái tóc của cô...

“Dĩ Niên, thật ra em là người rất nhát gan, có được chính là khởi đầu của mất đi. Em sợ sẽ có ngày em sẽ mất đi anh, Dĩ Niên, nếu như một ngày tỉnh lại anh thật sự không còn bên cạnh em nữa, lúc đó em nên làm gì đây?”

Giọng nói cô mềm mại mang theo một tia lo lắng nức nở, Uyển Khanh không hỏi ‘Anh sẽ không rời xa em có phải không?’ mà lại là ‘nếu anh rời xa em em phải sống thế nào đây?’ cô không biết tại sao lại chọn câu thứ hai, chỉ biết bản thân đang có một nỗi sợ hãi.

Hạ Dĩ Niên đau lòng, vòng tay ôm cô hơi siết chặt lại: “Nếu có ngày đó, em đừng khóc là được.”

Uyển Khanh gật đầu, cứ như vậy yên lặng nằm trong vòng tay ấm áp này của hắn.

Xe dừng lại ở khu Đồng An, lúc chân chạm đất Uyển Khanh vẫn còn loạn choạng, xem ra men rượu trong người vẫn còn chưa tan hết, nếu không nhờ Hạ Dĩ Niên đỡ lấy eo cô có lẽ cô đã ngã xuống đất từ lâu. Bước chân Hạ Dĩ Niên rất nhanh làm Uyển Khanh cũng miễn cưỡng phải theo kịp tốc độ của hắn, con đường từ gara đến nhà có không ít ánh mắt hiếu kỳ nhìn họ.

Hạ Dĩ Niên lại không hề quan tâm, cánh tay mạnh mẽ đỡ lấy Uyển Khanh, sức nặng bé nhỏ từ cơ thể gầy trơ xương này của cô không làm khó được hắn.

Uyển Khanh nghe thấy hắn hỏi.

“Mặt khẩu nhà là gì?”

Cô vẫn còn mơ màng, khóe môi nhấp nháy: “2312.”

Cô nghe thấy Hạ Dĩ Niên cười khẽ...

Cửa nhà mở ra, Uyển Khanh bị hắn kéo vào bên trong, đèn được bật sáng, bất quá cô vẫn chưa kịp thích nghi Hạ Dĩ Niên đã đề cô lên cánh cửa phía sau, hắn cúi xuống bắt ngờ hôn cô, bàn tay linh hoạt luồn vào trong áo.

“Dĩ Niên...”- Sự nhiệt tình này của hắn dọa cho Uyển Khanh sợ hãi, cô thờ dốc, máu toàn thân như trào ngược.

Hơi thở của Uyển Khanh đan xen cùng với hương rượu nồng nặc khiến hắn say mê, đầu lưỡi tiến quân thần tốc bá đạo quấn lấy cái lưỡi không chút phòng bị kia. Bàn tay phủ lên cái mông mềm mại dùng sức xoa nắn để lại nơi làn da trắng mịn những dấu đỏ dục hoặc.

Nhờ tác dụng của thuốc giải rượu, ít nhiều Uyển Khanh cũng tỉnh táo hơn một chút, cô biết mình đang rơi vào tình thế gì, cũng bị khí thế như lửa của Hạ Dĩ Niên dọa sợ. Nhưng cô không phản kháng bởi vì cô tin rằng hắn sẽ không làm tổn thương cô, nhưng khi nụ hôn của hắn từ môi di chuyển xuống vùng cổ và vai lại trở thành điên cuồng gặm cắn, dường như là muốn phủ lên cơ thể cô những ấn ký thuộc về riêng hắn, con tê dại khiến Uyển Khanh run lên, cô phát hiện Hạ Dĩ Niên hôm nay thật xa lạ: “Dĩ Niên anh sao vậy?”

Môi hắn trượt tới tai cô, cắn nhẹ một cái, hơi thở trở nên thô ráp: “Nhóc con, anh đã nói đêm nay em chạy không thoát.”

Dứt lời Hạ Dĩ Niên cúi người bế cô đi tới sô pha, Uyển Khanh chưa kịp hít thở đã bị hắn ném lên ghế, ngay sau đó cả cơ thể trắng kiện của người đàn ông cũng đè xuống.

Hạ Dĩ Niên hung hăng ngậm lấy môi cô, bàn tay không ngừng lướt khắp cơ thể, khơi gợi lên sự kích thích trong cô.

Ánh mắt người đàn ông từ đòi hỏi trở nên không thể thỏa mãn.

Xoạt... bộ y phục trên người cô bị xé mạnh, phút chốc trở thành những mảnh vải bỏ đi.

Uyển Khanh mở to mắt, cô nhìn thấy sự không kiên nhẫn trong mắt hắn: “Dĩ Niên anh đừng như vậy, sẽ làm em sợ đó.”

Cô thật sự sợ Hạ Dĩ Niên của tối hôm nay, trước giờ lúc ở trên giường tuy nói hắn vẫn luôn bá đạo nhưng mà hắn vẫn luôn kiên nhẫn dẫn dắt cô, để cô từ từ thích nghi với tốc độ của hắn. Nhưng mà Hạ Dĩ Niên của tối hôm nay lại mang theo sự bá đạo cùng một khi thể nóng hơn cả lửa, sức mạnh của hắn cùng sự không kiên nhẫn này khiến cho Uyển Khanh linh cảm cô sẽ không thể chịu nổi những chuyện mà hắn sắp mang lại.

“Em sợ sao? Nhưng gan em rất to cơ mà?”- Hạ Dĩ Niên cười khế, làn da trắng muốt mềm mại còn vương một chút hương rượu của cô khiến hắn điên cuồng. Đôi môi mông ở cổ của cô không ngừng gặm cắn từng tấc da tấc thịt nơi đó, giọng nói khàn đặc mang theo phong tình vang lên: “Khanh nhi, không muốn sao?”

“Em...”

Quần áo trên người bị xé rách tất cả, thoáng chốc chỉ còn lại một cơ thể trần trụi, làn da của cô bị điều hòa làm cho hơi lạnh lạnh. Dưới ánh đèn Uyển Khanh như một con thú nhỏ bị hiến tế bất lực nằm ở đó, cảnh tượng này lọt vào ánh mắt hiện rõ dục vọng nguyên thủy nhất của Hạ Dĩ Niên càng làm hắn thêm mê loạn. Hắn cúi đầu, khăn trương ngậm lấy một bên ngực đầy đặn, một tay vuốt ve khắp người cô, một tay khác dầy vò bên còn lại.

“A...”- Kỹ thuật quá mức thuần thực của người đàn ông khiến Uyển Khanh chịu không nổi, tay cô vô thức luồn vào mái tóc đen của hắn, cả người khó chịu muốn né tránh lại bị sức nặng từ cơ thể hắn kiềm hãm lại.

Khi đôi môi nóng rẫy của hắn từ ngực cô lướt xuống vùng bụng bằng phẳng, sau đó lại tiếp tục di chuyển xuống phía dưới...

Uyển Khanh mở to mắt, kinh hãi khép chân lại.

“Khanh nhi mở chân ra.”- Hạ Dĩ Niên khẽ cười, như là ra lệnh lại như đang dụ dỗ.

Uyển Khanh lắc đầu, cô không dám nhìn vào mắt hắn bởi vì càng nhìn chỉ càng thêm sợ hãi.

Khóe môi Hạ Dĩ Niên nâng lên một đường, vừa có vẻ yêu chiều lại vừa mang theo sự nguy hiểm. Hắn vốn dĩ không cho cô cơ hội chạy trốn, bàn tay dùng một chút sức lực đã có thể dễ dàng tách hai chân cô ra. Phút chốc thánh địa thần bí kia không chút nào che dấu lộ diện trước mắt hắn, yết hầu Hạ Dĩ Niên lên xuống dữ dội, ánh mắt sâu hun hút còn đáng sợ hơn cả đêm đen nhìn chằm chằm vào nơi đó.

“Anh, anh đừng có nhìn...”- Mặt Uyển Khanh đỏ bừng.

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ: “Nhưng anh rất thích nhìn.”

“Anh... á!”

Uyển Khanh còn chưa kịp nói thành câu, Hạ Dĩ Niên đã cúi đầu dứt khoát hôn lên nơi đó.

Máu toàn thân như dồn xuống bụng dưới, một trận khoái cảm mang theo sự thống khổ ập tới khiến Uyển Khanh không thể nhịn được rên lên. Cảnh tượng trước mặt mông lung hư ảo, cô vô thức ườn người, cũng không biết cảm giác này là khó chịu hay sung sướng.

Mà đầu lưỡi của hắn lại thuần thực thăm dò bên trong thánh địa đó...

Uyển Khanh thở dốc ngày càng kịch liệt, cô sắp không xong rồi. Cô thất thanh kêu lên một tiếng...

Hạ Dĩ Niên ngừng đầu, ngón tay nhẹ nhàng lau khóe môi còn vương một ít dịch màu trắng: “Khanh nhi hư thật, làm ướt miệng anh rồi.”

Cả cơ thể của Uyển Khanh phủ lên một tầng đỏ ửng, như là bong bóng xi hơi không có một chút sức lực nào, cái bụng nhỏ cũng vì cao trào vừa rồi mà nhấp nhô lên xuống, kịch liệt thở gấp.

Hạ Dĩ Niên đứng lên, chậm rãi cởi cúc áo sơ mi và quần của mình, vẻ mặt lạnh lùng nay càng thêm phân tà mị: “Em dễ thỏa mãn như vậy sao? Nhưng anh thì không như vậy.”

“Dĩ Niên...”- Uyển Khanh không còn sức nói chuyện.

“Em gọi anh? Anh tới ngay đây.”- Lời nói vừa dứt, Hạ Dĩ Niên lần nữa đề lên người cô, mạnh mẽ tiến vào.

“A!”- Uyển Khanh thở dốc, cơ thể nhanh chóng co thắt kịch liệt.

Hạ Dĩ Niên cũng hít sâu một hơi, sự co thắt bên trong cơ thể cô khiến hắn càng thêm bành trướng: “Khanh nhi em giết chết anh mất.”

Hắn không cho cô bất kì thời gian thích nghi nào, cứ như thế kịch liệt luận động giống như muốn mạng của cô.

Sự va chạm mạnh mẽ mang đầy tính bạo lực không chút nào thương tiếc này khiến Uyển Khanh vừa đau đớn lại vừa ngập trong cảm giác thống khổ cùng khoái cảm. Cô cảm nhận được sự điên cuồng của hắn nhưng mà cơ thể lại không thể chịu được sự điên cuồng này.

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên gọi tên cô, giọng nói trầm thấp mang theo bao khát vọng.

Một tay hắn vươn tới nắm lấy một bên ngực của cô, thân dưới không ngừng luận động, như muốn xuyên thủng cơ thể nhỏ bé.

Uyển Khanh đau đến phát khóc, nước mắt cầu xin hắn: “Dĩ Niên, anh, anh nhẹ một chút...”

Hạ Dĩ Niên không trả lời cô, chỉ điên cuồng xâm chiếm, không ngừng gọi tên cô...

Không biết qua bao lâu, hắn rút ra khỏi cơ thể cô. Uyển Khanh cứ tưởng đã xong chuyện rồi nào ngờ cả người cô bị kéo dậy, Hạ Dĩ Niên để cô chống hai tay lên bàn kính, từ phía sau lần nữa tiến vào.

Lần sau mạnh mẽ hơn lần trước, từng cái va chạm như muốn xé nát cơ thể cô.

Một Hạ Dĩ Niên như vậy khiến Uyển Khanh cảm thấy sợ hãi vô cùng...

“Dĩ Niên, Dĩ Niên...”- Cô gọi tên hắn thất thanh như là muốn cầu xin.

Đột nhiên Hạ Dĩ Niên dừng lại, vẫn chôn sâu trong cơ thể cô, chỉ là không luận động nữa.

Như vậy càng khiến Uyển Khanh thêm thống khổ.

Mà hắn cũng chẳng khác hơn là bao, chỉ là hắn muốn cả hai cùng nhau thống khổ, hắn muốn cô cảm nhận được hắn đang chiếm hữu cô như thế nào. Hạ Dĩ Niên chậm rãi vuốt ve eo cô, từ phía sau hôn lên tấm lưng nhỏ bé, giọng nói khàn khàn say lòng người: “Khanh nhi, từ nay về sau còn dám đối với anh không? Còn dám nói không muốn gặp anh không? Còn dám hờ tì là nói chia tay không, hm?”

“Không, không dám nữa...”

Cơ thể vốn đang chịu kích thích mãnh liệt, lại nghe thấy lời này của hắn, cô thầm oán thán trong lòng. Người này đúng thật là thù dai, những chuyện xảy ra nhiều ngày rồi, những tưởng hắn đã quên nào ngờ vẫn ghi tạc trong lòng. Cuối cùng cô cũng hiểu lý do vì sao đêm nay hắn hung hăng như vậy, Uyển Khanh thật sự rất muốn khóc, giọng cô không còn chút sức lực.

Hạ Dĩ Niên vuốt ve theo dọc sống lưng của Uyển Khanh, nhẹ nhàng khiến cô nhột nhột: “Khanh nhi, có phải ‘loại người’ mà em nói chính là anh của tối hôm nay hay không, hm?”

“Dĩ Niên... ừm... xấu xa, em đã xin lỗi anh rồi còn gì?”

“Xin lỗi? Nếu như cái gì cũng có thể xin lỗi thì còn cần tới cảnh sát làm gì? Bé cưng, tối nay em phải trả giá tất thảy.”- Dĩ Niên cười khê, lời nói vừa dứt liền mạnh mẽ luận động, lần này còn điên cuồng hơn lần trước.

Uyển Khanh biết đêm nay cô có chạy cũng không thoát được.

“Khanh nhi... Khanh nhi!”- Hạ Dĩ Niên gọi tên cô, suốt cả quá trình chiếm hữu liên tục gọi tên cô. Hắn muốn xác thực lại với chính bản thân mình rằng cô đang chân thật tồn tại trước mặt hắn, hơi ấm này là của cô, cơ thể này là của cô.

Hạ Dĩ Niên chưa từng nghĩ sẽ có ngày mình lại bị một người phụ nữ chi phối đến mức độ này. Ngày hôm đó sau khi cãi nhau cô liền không nói lời nào lên du thuyền trở lại đất liền, hắn vốn dĩ muốn đuổi theo nhưng lại nhận được điện thoại của Hạ Dĩ Tường báo một tin còn hơn cả sét đánh bên tai. Bà ngoại nhập viện cấp cứu, Hạ Dĩ Niên bỏ mặt tất cả chạy đến bệnh viện hai ngày hai đêm bên cạnh bà, cho đến khi bà trút hơi thở cuối cùng, cả thế giới này như tối đen lại. Tất cả bọn người ngoài kia ai gặp hắn cũng đều khuyên hắn đừng buồn, người chết không thể sống lại, những lời đó hoàn toàn sáo rỗng đối với hắn, bọn họ không thể hiểu được hắn, làm sao có thể không buồn không đau lòng được đây?

Nhưng Hạ Dĩ Niên biết Khanh nhi sẽ không nói những lời vô nghĩa đó, hắn muốn tìm cô, muốn ở cạnh cô nghe cô nói chuyện. Cả thế giới của hắn giờ khắc đó đã vô cùng tối tăm nhưng hắn không cần đèn để thấp sáng, hắn cần cô gái nhỏ của hắn.

Lúc đến khu Đông An, hắn phát hiện cô không có ở nhà, hơn nữa cô gái đáng giận này còn thay cả mặt khẩu nhà khiến hắn vô cùng tức giận. Hắn đợi cô hơn một tiếng, vẫn không thấy cô về. Hôm đó cũng là lần đầu tiên trong đời Hạ Dĩ Niên lái xe đi cả thành Bách Nhật tìm người, kết quả là tìm không thấy, hắn không muốn bỏ cuộc, lần nữa quay lại khu Đông An đợi cô. Cuối cùng thì cô gái nhỏ cũng trở về, nhưng chỉ nói được vài câu lại đòi chia tay, cô nói không muốn gặp hắn nữa.

Có trời mới biết hấn tức giận đến thế nào khi nghe câu nói đó, hôm đó cũng là lần đầu tiên Hạ Dĩ Niên biết được cảm giác bị bỏ rơi là như thế nào. Hấn mệt rồi, hấn không đủ sức để tranh cãi cùng tức giận, hấn nói thành toàn cho cô sau đó liền rời đi.

Vào lúc xe của hấn chuẩn bị rời khỏi, Hạ Dĩ Niên nhìn vào kính chiếu hậu, hấn thấy cô khóc, khóc rất nhiều. Bàn tay cũng siết chặt vô lăng, nhưng cuối cùng vẫn vì lời nói của cô mà tức giận.

Vậy nên khi cô lần nữa xuất hiện trước mặt hấn, hấn thực sự rất sợ cô sẽ lại rời đi.

Uyển Khanh cũng không biết đã bị dày vò bao lâu, cho tới khi Hạ Dĩ Niên phóng thích dục vọng bên trong cơ thể cô, cảm giác nóng rẫy ở bụng dưới khiến cô ngất đi.

Cô cũng không biết mình đã ngất đi bao lâu, cho đến khi trên mặt truyền đến cảm giác ngựa ngửa, sau đó cổ cũng bị cắn nhẹ mấy cái. Uyển Khanh lờ mờ mở mắt, phát hiện bản thân đã nằm trên giường lớn. Còn người đàn ông đang làm chuyện xấu xa trên người cô, bàn tay cô khẽ dùng sức kháng cự lại.

Hạ Dĩ Niên cười khê, vùi đầu vào khe rãnh trước ngực cô tham lam hôn lên đó.

“Dĩ Niên...”- Uyển Khanh uể oải gọi hấn.

“Hử?”- Hạ Dĩ Niên khê lên tiếng, môi vẫn không rời khỏi da thịt của cô.

“Gọi tên em đi.”- Uyển Khanh đột nhiên đưa ra yêu cầu, ánh mắt nhìn hấn mang theo vài sự lo lắng thấp thoáng.

Hạ Dĩ Niên ngẩng đầu, dường như cũng ngạc nhiên với yêu cầu của cô, hấn khê gọi: “Khanh nhi!”

Uyển Khanh mỉm cười, giờ tay vuốt nhẹ gương mặt cương nghị của hấn: “Khanh nhi của ai?”

“Khanh nhi của anh, chỉ thuộc về anh.”

“Dĩ Niên, anh sẽ không quên em chứ?”- Uyển Khanh hỏi.

Hạ Dĩ Niên nhìn cô rất lâu, ánh mắt sâu thẳm như muốn dò xét suy nghĩ của cô.

Uyển Khanh hơi cười nhẹ, nhưng ánh mắt lại chứa nỗi bi thương dễ dàng nhìn thấy: “Em không muốn anh quên em như Lâm Tiểu Lộ.”

“Lâm Tiểu Lộ là ai?”- Hạ Dĩ Niên hỏi.

Uyển Khanh im lặng vài giây sau đó trả lời: “Vị phúc tinh lần trước của anh.”

Hạ Dĩ Niên hơi nhíu mày nhìn cô.

Uyển Khanh đau lòng, ánh mắt này của hấn như lưỡi dao cứa qua tim cô vậy: “Dĩ Niên, cuối cùng cho dù là phải chết trong tay anh, em cũng không muốn anh quên đi em...”

Uyển Khanh thừa nhận cô đang say rồi, chính vì như vậy mới lo trước lo sau, lo được lo mất. Cô thừa nhận bản thân đã bị những lời nói của Âu Giản Tình làm ảnh hưởng, cô không sợ chết chỉ là sợ rằng hấn sẽ quên đi cô, quên đi sự tồn tại của cô như một lẽ dĩ nhiên, sợ hấn sẽ quên... những khoảnh khắc vui vẻ của cô và hấn.

“Anh sẽ không quên em!”- Lời nói của cô khiến trái tim hấn thất lại, Hạ Dĩ Niên cúi đầu hôn lên môi cô, nụ hôn lần này dịu dàng mà triền miên như là muốn an ủi vỗ về trái tim của cô, một lúc lâu sau hấn mới buông cô ra, hai đôi môi dán sát vào nhau, nói từng chữ một: “Khanh nhi em không phải phúc tinh của anh, em là người phụ nữ của anh.”

Nụ hôn của hấn lại lần nữa rơi xuống, chiếm hữu mỗi một tấc da trên người cô.

Hơi thở người đàn ông ngày càng trở nên nặng nề, hơi thở người phụ nữ ngày càng trở nên gấp gấp gấp.

Nhiệt độ trong phòng cũng bị họ làm cho nóng lên.

Lần này Hạ Dĩ Niên mang theo tất cả sự dịu dàng chân tình chiếm hữu cô.

Lần này Uyển Khanh mang theo tình yêu của mình, nỗi sợ hãi của mình đón nhận hấn.

Hấn không còn là người đàn ông lạnh lùng điềm tĩnh có thể khống chế mọi thứ như thường ngày, hấn trở nên điên cuồng phóng thích rồi lại triền miên đầy khát khao mãnh liệt cùng dục vọng không thể khắc chế.

Khi cơ thể lần nữa bị xuyên qua, cuối cùng nước mắt Uyển Khanh cũng rơi xuống, lăn dài theo gò má làm ướt gối nằm. Không biết vì sao cô lại khóc, chắc có thể do cảm giác chân thật này khiến trái tim cô yếu mềm. Uyển Khanh nức nở gọi tên hấn, như là muốn khám sâu vào trong trí nhớ, kiếp này cô

không muốn quên kiếp sau cũng không muốn quên.

Nước mắt của cô khiến Hạ Dĩ Niên chấn động, hân hân cúi đầu hôn lên mi mắt còn ẩm ướt kia: “Khanh nhi, nói yêu anh!”

“Dĩ Niên, em yêu anh!”- Những lần trước cô cũng có nói câu này với hắn, tuy rằng cũng là xuất phát từ trái tim của cô nhưng đa số đều mang theo một tia đùa giỡn bên ngoài. Lần này, cũng là câu nói đó, nhưng tất cả đều là sự chân thành nhất, đó là tiếng nói của trái tim phát ra. Phải, cô yêu hắn, yêu hắn đến có thể không cần cả mạng sống này.

khi chúng ta nghĩ rằng đã có được, có lẽ chúng ta đang mất đi một thứ khác. Cô có được hắn rồi, lại mất đi trái tim vốn thuộc về mình.

Hạ Dĩ Niên không ngừng gọi tên cô, chân tình trào dâng mãnh liệt.

Một đêm này kéo dài đến tận năm giờ sáng, Uyển Khanh mới có thể yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Mà Hạ Dĩ Niên lại không thể ngủ được, hắn ôm lấy cơ thể cô của vào lòng, đầu mày nhúu chặt.

Nhìn gương mặt đang say ngủ trong lòng, hắn nhẹ nhàng hôn lên trán cô một cái.

Ánh trăng bên ngoài dần biến mất, bình minh cũng bắt đầu thay phiên lộ dạng.

....

Ban đêm quá mức mệt mỏi, cả người cô đều rã rời vì vậy ngủ cũng không được sâu giấc. Lúc tỉnh lại đã là tám giờ sáng, Uyển Khanh dụi dụi mắt ngồi dậy nhìn qua chỗ trống bên cạnh.

Hắn đi rồi.

Cô lại thấy mảnh giấy để ở trên bàn, dòng chữ trên đó kiên định và dứt khoát: Tỉnh lại thì gọi anh.

Cô mỉm cười ngọt ngào, vội vàng mặc lại quần áo rồi chạy ra phòng khách lấy điện thoại từ trong túi xách ra gọi cho hắn.

Nhưng mà từng hồi chuông dài reo lên vẫn không có người lên máy.

Uyển Khanh gọi liên tục ba cuộc, vẫn không có tín hiệu trả lời, cô nghĩ chắc là Hạ Dĩ Niên bận họp hành gì đó nên không tiện nghe máy.

Uyển Khanh để điện thoại lên bàn, định bụng để lát nữa sẽ gọi lại. Cô đi vào toilet đánh răng sau đó tắm sơ qua rồi pha một ly cà phê nóng, vừa lên mạng xem tin tức vừa thưởng thức cà phê.

Lúc này cô mới nhìn lướt qua ngày tháng trên máy tính, hôm nay là chủ nhật. Chủ nhật Hoàng Thịnh đâu có làm việc, hơn nữa Hạ Dĩ Niên vừa cá cược thành công với Hạ Dĩ Tường, ba ngày này hắn vốn dĩ đâu cần đến Hoàng Thịnh. Vậy nếu không đến công ty thì hắn sẽ đi đâu vào lúc sáng sớm như vậy? Hơn nữa là đi đâu làm gì mà ngay cả điện thoại cũng không nhận được?

Uyển Khanh nghĩ đi nghĩ lại một lúc sau đó cầm điện thoại lên gọi đi lần nữa.

Vẫn không có tín hiệu trả lời, tuy rằng chuông reo rất lâu.

Cô nhúu mày, linh cảm có chút bất an.

Lúc này chuông cửa vang lên, sự nghi hoặc của Uyển Khanh bỗng chốc tan biến, cô vui vẻ chạy ra mở cửa.

“Dĩ Niên sao anh lại không nghe máy?”

Lời còn chưa thốt ra hết, Uyển Khanh đã sững sờ nhìn người đang đứng trước mặt.

Không phải Hạ Dĩ Niên, mà là Âu Giã Tinh.

“Chị Giã Tinh?”

Âu Giã Tinh gấp gấp bước lên kéo tay Uyển Khanh: “Uyển Khanh đi theo chị.”

Uyển Khanh không hiểu chuyện gì thì bị Âu Giã Tinh kéo đi: “Chị Giã Tinh, từ từ thôi, có chuyện gì vậy?”

Âu Giã Tinh quay đầu, ánh mắt tràn đầy sợ hãi: “Dĩ Niên không ổn rồi.”

Uyển Khanh mở to mắt, giọng nói cũng cao lên: “Cái gì?”

Âu Giã Tinh không có thời gian giải thích, kéo lấy tay cô đi lên xe nhanh chóng rời khỏi.

“Dĩ Niên đột nhiên lên con khát máu, Uyên Khanh em là phúc tinh của anh ấy, giờ phút này chỉ có em mới khắc chế được anh ấy mà thôi.”

Đó là lời mà Âu Giãn Tinh đã nói, Uyên Khanh từ đầu tới cuối đều chìm trong trạng thái lo lắng.

Âu Giãn Tinh đưa cô tới một hội quán lớn, Uyên Khanh nhìn nơi này sau đó lại nhủ mày nghĩ hoặc. Mới sáng sớm Hạ Dĩ Niên sao lại đến hội quán làm gì?

Âu Giãn Tinh không cho cô thời gian suy nghĩ, kéo tay cô đi vào bên trong, Uyên Khanh đi theo nàng tới gần một căn phòng vip ở cuối dãy hành lang.

Cô nghe thấy tiếng gào thét khó chịu, tiếng đập đồ, tiếng thủy tinh vỡ...

Qua khung cửa kính, Uyên Khanh nhìn thấy rõ ràng Hạ Dĩ Niên đang vô cùng điên cuồng, hoàn toàn mất đi lý trí...

Ánh mắt của hắn chuyển sang màu đỏ như máu tươi, Hạ Dĩ Niên ôm đầu kêu gào, rõ ràng là đang mất đi khống chế.

Trái tim Uyên Khanh thất lại, cô cắn răng muốn chạy vào thì bị Âu Giãn Tinh kéo lại: “Uyên Khanh em đừng vào đó.”

“Sao lại không vào được? Anh ấy đang...”

“Em vào đó rất nguy hiểm, em nhìn đi, Dĩ Niên mất đi khống chế rồi, anh ấy sẽ làm hại em”- Âu Giãn Tinh kéo lấy tay cô, nói từng chữ.

Uyên Khanh nhìn nàng ta, dò xét: “Chị đưa em đến đây không phải là muốn dùng máu của em để khắc chế anh ấy sao? Bây giờ chị không cho em vào đó, chị Giãn Tinh, chị muốn em nhìn thấy điều gì?”

“Chị...”- Âu Giãn Tinh không biết nên trả lời như thế nào.

Uyên Khanh nhanh chóng gạt tay nàng ra sau đó mở cửa lao vào bên trong phòng.

“Uyên Khanh!”- Âu Giãn Tinh cản không được, chỉ có thể thông qua cánh cửa kính nhìn Uyên Khanh đã chạy tới bên cạnh Hạ Dĩ Niên.

Ở bên trong, căn phòng đã trở thành một mảng hỗn độn, mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy trên đất, đồ vật đổ ra tứ tung, có thể thấy vừa rồi Hạ Dĩ Niên đã tàn phá như thế nào.

Hắn ngồi dưới đất phía xa, hai mắt đỏ rực, nhìn thấy Uyên Khanh đang tới gần thì lắc đầu: “Khanh nhi đừng qua đây, đừng qua đây...”

Uyên Khanh đau lòng chạy tới bên cạnh hắn ngồi xuống: “Dĩ Niên, anh có sao không? Dĩ Niên...”

Hạ Dĩ Niên rõ ràng là đang cố hết sức khắc chế mình, tuy nhiên từ giọng nói gấp gáp của hắn cũng đủ nhìn thấy ma khí trong người hắn đang muốn bộc phát tới mức nào, Hạ Dĩ Niên nghiêng răng: “Ra ngoài!”

“Dĩ Niên... anh đừng làm em sợ, anh hút máu của em đi”- Uyên Khanh vừa khóc vừa nói, nhìn hắn thống khổ như vậy rõ ràng là còn khiến cô khó chịu hơn cả chết.

Hạ Dĩ Niên nhắm chặt mắt, lập lại lần nữa, giọng điệu cao hơn khi nãy: “Ra ngoài!”

Uyên Khanh lắc đầu: “Dĩ Niên, anh như vậy sẽ rất khó chịu, anh cần máu phải không, em có máu...”

Uyên Khanh nhìn xuống dưới đất, cô cầm lấy một mảnh thủy tinh bên cạnh đặt lên tay mình.

“Anh bảo em ra ngoài!”- Hạ Dĩ Niên vung tay một cái, mảnh thủy tinh trong tay Uyên Khanh rơi xuống đất đồng thời cô cũng ngã xuống.

Tay Uyên Khanh chống xuống nền gạch, lòng bàn tay bị những mảnh vỡ ghim trúng, rất nhanh đã túa ra máu tươi.

Hạ Dĩ Niên nhìn thấy một cảnh này, nhất thời bất động.

Máu tươi kia rõ ràng đã kích thích hắn...

Hắn đến gần cô, mỗi lúc mỗi gần. Uyên Khanh không né tránh, cô đang mong có thể giúp hắn bình tĩnh lại.

Hạ Dĩ Niên đến bên cạnh cô ngồi xuống, cầm tay đang bị thủy tinh ghim vào kia của cô. Máu thật sự đã kích thích hắn, nhưng... máu của Uyên Khanh lại khiến hắn bình tĩnh trở lại.

“Dĩ Niên...”- Uyên Khanh gọi tên hắn, cô không muốn nhìn thấy hắn như vậy...

Hạ Dĩ Niên nhìn chằm chằm vào tay cô một lúc lâu sau mới đột nhiên hỏi: “Có đau không?”

Uyên Khanh lắc đầu, không đau, tay không đau chút nào, con đau trong lòng đã sớm lan ra tận lục phủ ngũ tạng, một chút vết thương trên tay này có là gì so với cõi lòng đang nhói lên của cô.

Hạ Dĩ Niên ôm lấy cô, siết thật chặt, hấn nhăm chặt mắt.

Uyển Khanh có thể cảm nhận được vòng tay của hắn hơi run lên, cô khóc lớn, liều mạng ôm lấy hắn: “Dĩ Niên, vừa rồi em rất sợ, rất sợ anh xảy ra chuyện...”

Hạ Dĩ Niên càng ôm chặt lấy cô, giống như muốn khâm sâu cô vào người mình. Hắn nhắm chặt mắt, vùi mặt vào cổ cô, hít sâu hương thơm khiến bản thân bình tĩnh hơn.

“Khanh nhi, thực xin lỗi.”- Hạ Dĩ Niên thở dài, đầu mày cũng nhíu chặt, từng chữ một như là sợi dây quấn lấy tim cô. Lời của hắn mang theo sự chân thành cùng áy náy, một chút tự trách cũng là một chút khổ sở: “Xin lỗi em!”

Uyển Khanh lắc đầu, nước mắt liên tục rơi xuống ướt bả vai của hắn.

Một cảnh này, Âu Giãn Tinh đứng bên ngoài đều có thể nhìn thấy. Đầu mày nàng nhíu chặt, nước mắt cũng chậm rãi lăn xuống gò má.

Cách đây một tiếng trước...

“Dĩ Niên, anh đến hội quán một lúc đi.”

Giọng nói trầm ổn của Hạ Dĩ Niên truyền vào điện thoại: “Có chuyện gì?”

“Ma khí trong người Lâm Tư Phàm đột nhiên cũng bộc phát, cậu ấy sắp không ổn rồi.”

“Cái gì?”

Cuộc nói chuyện điện thoại vô cùng ngắn gọn. Quả nhiên, rất nhanh sau đó Hạ Dĩ Niên đã đến nơi. Hắn đi tới căn phòng mà Âu Giãn Tinh nói, nhưng bên trong phòng không có Lâm Tư Phàm chỉ có Âu Giãn Tinh đang đứng phía xa.

Hạ Dĩ Niên nhíu mày: “Giãn Tinh, em muốn làm gì?”

Âu Giãn Tinh từ từ quay người lại, trên tay nàng cầm một con dao gọt trái cây, không chút chần chừ cắt lên cánh tay phải mình một đường. Máu liền ngay lập tức theo con dao đón trào ra, kích thích ma tính trong người của Hạ Dĩ Niên.

Hạ Dĩ Niên sững sốt một lúc rồi nghiêng răng: “Âu Giãn Tinh!”

Âu Giãn Tinh đi tới trước mặt hắn: “Dĩ Niên, dùng máu kích thích anh chính là biện pháp tồi tệ nhất mà em nghĩ ra được.”

“Âu Giãn Tinh, em điên rồi!”

“Không, em không điên. Anh và Uyển Khanh hai người mới là những kẻ điên, em muốn cô ấy nhìn thấy bộ dáng đáng sợ của anh lúc mất đi không chế, em muốn cô ấy vì vậy mà sợ hãi sau đó rời xa anh. Dĩ Niên, em không thể trở mặt nhìn hai người bị hủy hoại được.”

Âu Giãn Tinh nhìn lên cánh tay được quấn băng của mình sau đó lại nhìn vào hai con người đang ôm chặt lấy nhau trong phòng. Cuối cùng nàng lắc đầu thở dài: “Chúc mừng em Uyển Khanh, em vượt qua được khảo nghiệm của chị rồi, nhưng mà... đây chính là do em lựa chọn.”

Âu Giãn Tinh quay lưng đi khỏi.

Nàng muốn Uyển Khanh rời xa Hạ Dĩ Niên, nàng không muốn nhìn hai người đau khổ. Nhưng mà có lẽ nàng đã đánh giá quá thấp cô gái bé nhỏ Uyển Khanh kia, nàng cứ nghĩ rằng sau khi nhìn thấy Hạ Dĩ Niên điên cuồng như vậy cô nhóc sẽ rời xa hắn, càng xa càng tốt. Nhưng mà, Uyển Khanh lại can đảm chạy tới trước mặt hắn vào lúc đó...

Đó là chuyện mà nàng không có can đảm để làm, nhưng cô nhóc nhỏ bé kia lại làm được.

Nàng chợt phát hiện thì ra tình yêu của nàng không đủ để hóa thành dũng cảm đối mặt với tình huống khi này.

“Người đêm qua... là anh sao?”

“Phải, Giãn Tinh đêm qua là anh chạm vào em, cũng không ngờ đó lại là lần đầu tiên của em.”

“Dĩ Niên, anh có biết em hạnh phúc thế nào không?”

“Hạnh phúc?”

“Em luôn đợi ngày này. Dĩ Niên, từ nay về sau em sẽ là người của anh.”

...

“Dĩ Niên, thế giới bên ngoài đẹp không?”

“Rất đẹp.”

“Đẹp như thế nào?”

“Nếu em muốn đi có thể đi, không cần thiết phí hoài thời gian của mình ở cạnh anh.”

“Không, em không muốn xa anh. Em mong có một ngày anh có thể cùng em đi nhìn thế giới xinh đẹp bên ngoài.”

...

“Giần Tinh, anh không yêu em.”

“Em có thể đợi.”

“Đợi cả đời cũng vô dụng thôi, Hạ Dĩ Niên anh sẽ không đặt bất kì ai vào vị trí quan trọng trong cuộc sống của mình.”

...

Âu Giần Tinh giờ tay lau đi nước mắt trên mặt mình, nàng hít sâu một hơi.

Đây cũng là do nàng chọn.

Trước giờ bên cạnh Hạ Dĩ Niên có rất nhiều phụ nữ, có lẽ nàng cũng không khác gì đám tình nhân kia của hắn. Nhưng mà điều khiến nàng hy vọng rằng sẽ có một ngày hắn có tình cảm với nàng đó chính là vì hắn đã vì nàng mà phá đi nguyên tắc của mình. Hạ Dĩ Niên trước giờ không chạm vào một người phụ nữ hai lần, tình nhân bên cạnh hắn không quá ba ngày là sẽ bị đá đi. Vậy mà Âu Giần Tinh nàng lại có điểm phúc được hắn cho phép ở cạnh hắn tận bảy năm, đây chính là niềm hy vọng của nàng, nàng vẫn luôn tin tưởng rằng hắn đối với nàng có tình cảm nên mới để nàng khác biệt như vậy. Chính vì vậy, nàng vẫn luôn im lặng trước mặt mấy cô tình nhân của hắn, nàng biết trước sau gì thì bọn họ cũng bị đá đi còn nàng vẫn là người ở lại cạnh hắn.

Nhưng mà từ khi Uyển Khanh xuất hiện, nàng biết mình thua rồi. Từ khi cô xuất hiện, nàng mới biết hóa ra cái gọi là đặc biệt mà hắn dành cho cô lại nhiều hơn nàng rất nhiều, ngoại lệ mà hắn đặt ra cho cô lại vượt xa hơn nàng rất nhiều. Sự quan tâm mà hắn dành cho cô nàng lại chưa từng nhận được dù chỉ một chút...

Từ lúc Triệu Trường Bách ở nhà hàng truyền đạt lời của cô gái tên Trần Trần kia với Hạ Dĩ Niên, nàng đã quan sát hắn rất kỹ. Những lời mà cô gái trong lời Triệu Trường Bách nói vô cùng thẳng thắn, không xem ai ra gì, còn chứa cả một chút sự cao ngạo trong đó. Nàng cứ nghĩ Hạ Dĩ Niên sau khi nghe xong sẽ vô cùng tức giận, nhưng mà hắn lại nở nụ cười khê sau đó còn muốn cô ấy làm người mẫu cho Hoàng Thịnh.

Kể từ lúc đó Âu Giần Tinh đã nghi hoặc về cô gái tên Trần Trần này, nàng cảm nhận được Hạ Dĩ Niên đối với cô ấy có chút gì đó không bình thường, thậm chí là vô cùng đề tâm.

Lúc chính thức gặp mặt, cô ấy bước ra từ phòng thay đồ, nàng là phụ nữ nhưng khi nhìn thấy cô gái trước mặt còn phải say mê vài phần. Nàng tin chỉ có người con gái xinh đẹp như hoa anh túc đầy sức quyến rũ như vậy mới có thể được người đàn ông như Hạ Dĩ Niên đề tâm đến thế, nàng cảm thấy mình đã thua ngay từ thời khắc đó rồi.

Thua cuộc rồi, rốt cuộc cũng tới lúc nàng nên rời khỏi nơi này.

Đi nhìn xem thế giới bên ngoài rốt cuộc đẹp đến mức nào.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tình Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 70: Chương 70: Anh sẽ là tín ngưỡng của em, còn em sẽ là một tín đồ dũng cảm.

Hạ Dĩ Niên cẩn thận dùng nhíp gấp những mảnh vỡ thủy tinh trong tay cô ra, thỉnh thoảng đầu mày hắn nhíu lại, sức lực ở tay cũng vô cùng nhẹ nhàng.

Uyển Khanh nghiêng răng thật chặt, dù hắn có nhẹ nhàng thế nào thì cơn đau ở tay vẫn khiến cô toát mồ hôi.

“Mảnh vỡ này ghim khá sâu, lúc gấp ra sẽ đau một chút.”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi nói.

Uyển Khanh dè dặt gạt đầu.

Nhưng rất nhanh cô đã biết ‘sẽ đau một chút’ của hấn hoàn toàn là nói dối, Uyên Khanh đau đến phát khóc, lúc mình vờ được lấy ra, tay cô truyền đến một trận nhức kịch liệt.

Hạ Dĩ Niên băng bó vết thương giúp cô, tiếng khóc của Uyên Khanh từ lớn rồi dần dần nhỏ lại...

Cô khóc nhưng hấn vẫn không hề mở miệng an ủi dù chỉ một câu.

Cho đến khi Uyên Khanh nín hấn, chỉ còn sụt sịt tiếng nghẹt ở mũi Hạ Dĩ Niên mới nâng mắt nhìn cô, đáy mắt đều là sự quan tâm nhưng vẫn vô cùng nghiêm túc: “Khanh nhi, về sau gặp phải những tình huống như vậy em đừng tới gần anh, anh không muốn làm hại em.”

Khi này hấn đã gần như dùng cả tính mạng của mình mới có thể khắc chế được ma khí trong người, hấn không muốn hại cô, nhưng nếu có lần sau hấn không cam đoan bản thân sẽ không mất đi lý trí mà tổn thương cô.

Uyên Khanh nghe thấy hấn nói, khẽ nhú mày: “Nhưng mà anh sẽ...”

“Anh sẽ không sao.”- Hạ Dĩ Niên ngắt lời, bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt mái tóc cô: “Anh sẽ ổn, em yên tâm.”

Uyên Khanh nhìn hấn một lúc lâu, nói từng chữ một: “Nếu có lần sau em vẫn tiếp tục lại gần anh, dùng máu của mình giúp anh.”

Hạ Dĩ Niên nhú mày: “Khanh nhi!”

“Hạ Dĩ Niên anh có xem em là bạn gái của anh không?”- Uyên Khanh ngắt lời hấn: “Nếu anh xem em là bạn gái của anh thì anh phải để em nhúng tay vào việc này, anh càng muốn đẩy em ra xa em sẽ càng lại gần anh.”

Hạ Dĩ Niên nhú mày, vươn tay ôm lấy cô, khẽ thở dài: “Khanh nhi, anh chỉ muốn bảo vệ em thôi.”

“Em cũng chỉ muốn bảo vệ anh, Dĩ Niên, để em bên cạnh anh được không?”- Uyên Khanh áp mặt vào ngực hấn: “Anh sẽ là tín ngưỡng của em, còn em sẽ là một tín đồ dũng cảm.”

“Khanh nhi...”

Hạ Dĩ Niên hôn nhẹ lên trán cô, khẽ thở dài: “Không để em cạnh anh thì em sẽ ở cạnh ai đây? Anh không an tâm giao em cho bất kì người nào, Khanh nhi em là của anh, mãi mãi chỉ thuộc về anh.”

Uyên Khanh mỉm cười, trong lòng ngập tràn hạnh phúc. Một lúc sau cô nghĩ tới Âu Giãn Tinh, bèn ngẩng đầu lên: “Dĩ Niên, chuyện này là do chị Giãn Tinh làm có phải không?”

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Phải, cô ấy muốn dùng chuyện này để khiến em sợ hãi mà rời xa anh.”

“Tại sao lại như vậy?”- Uyên Khanh nghĩ đi nghĩ lại một lúc: “Là vì chị ấy cũng yêu anh?”

Hạ Dĩ Niên im lặng.

Hấn biết Âu Giãn Tinh là không muốn nhìn hai người họ bị hủy hoại, nhưng là hấn không biết nên nói với Khanh nhi về chuyện này như thế nào.

Uyên Khanh thấy hấn không trả lời cũng không lấy làm lạ, cô thở dài: “Cũng phải, chị ấy đã mất bảy năm ở cạnh anh... Dĩ Niên, em hiểu rõ tính của anh, anh sao lại để chị ấy ở cạnh mình lâu như vậy? Không lẽ anh...”

“Khanh nhi, anh không có, trong lòng anh chỉ có em mà thôi.”- Hạ Dĩ Niên nắm lấy tay cô, hấn sợ cô sẽ hiểu lầm: “Thật ra tất cả đều có lý do của nó, anh trai của Giãn Tinh là Âu Giãn Lăng chính là bạn tốt của anh, Giãn Tinh từ nhỏ là một cô bé hiểu chuyện, Giãn Lăng rất yêu thương đứa em gái này, anh ấy luôn hy vọng có thể tìm một tấm chồng tốt cho em gái mình. Nào ngờ có một đêm, Giãn Lăng chạy như bị ma đuổi tới Hạ gia tìm anh, vừa gặp anh cậu ấy đã quỳ xuống cầu xin...”

“Dĩ Niên, anh cầu xin chú, cầu xin chú giúp anh che giấu chuyện này...”

“Giãn Lăng anh làm gì vậy? Mau đứng lên cho em, đã xảy ra chuyện gì?”

“Anh, anh... trong lúc say rượu, anh, anh đã chạm vào Giãn Tinh rồi...”

Uyên Khanh không thể tin vào tai mình: “Anh ấy là anh ruột của chị Giãn Tinh?”

“Phải, là anh ruột.”- Hạ Dĩ Niên thở dài: “Năm đó Giãn Tinh chỉ mới mười tám tuổi, lần đầu tiên đối mặt với những chuyện này, sau khi tỉnh lại kiểu gì cũng biết bản thân mình bị xâm hại. Mà Giãn Lăng lại vô cùng yêu thương đứa em gái này, anh ấy sợ Giãn Tinh sẽ hận anh ấy, anh ấy biết Giãn Tinh thích anh nên đã chạy tới cầu xin anh giả mạo là người đã cùng Giãn Tinh trải qua một đêm kia. Giãn Lăng là bạn thân của anh, hơn nữa chuyện này đối với anh cũng chẳng mất mát gì vì vậy anh đồng ý, sáng ngày hôm sau lúc Giãn Tinh tỉnh lại nhìn thấy anh, cô ấy liền ngay lập tức tin rằng người cùng cô ấy đêm qua chính là anh. Còn về Giãn Lăng sau đó cũng mất tích một thời gian rất lâu, anh cho người đi tìm anh ấy khắp nơi, cuối cùng phát hiện xác của anh ấy trôi dạt vào bờ biển phía nam.”

“Anh ấy tự tử sao?”

“Không, là bị giết hại. Anh đã trả thù cho anh ấy xong rồi, để Giản Tinh ở lại bên cạnh anh bảy năm chính là vì tình nghĩa của anh và Giản Lăng, anh vốn dĩ định đợi khi nào cô ấy cảm thấy tuyệt vọng với anh thì để cô ấy rời đi, chỉ là không ngờ rằng mới đây đã bảy năm.”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi nói, bàn tay nắm lấy tay cô nhẹ nhàng xoa lên lớp băng chỗ bị thương.

Uyển Khanh thật không ngờ mọi chuyện xảy ra với Âu Giản Tinh lại động trời tới mức này, cô nghĩ Âu Giản Tinh có quyền biết sự thật này. Nàng là người bị hại, tại sao còn lại kiểm luôn cả người bị lừa dối? Cho dù là nàng có yêu Hạ Dĩ Niên thì cũng chẳng liên quan gì tới việc nàng có hận Giản Lăng hay không. Cho dù Giản Lăng vì say rượu mới làm ra loại chuyện loạn luân kia thì sao? Nếu không phải thường ngày trong đầu có tạp niệm đối với Âu Giản Tinh thì lúc say rượu sao có thể mất đi không chế như vậy?

Không đúng...

“Dĩ Niên, anh nói Giản Lăng say rượu nên mới xâm hại Giản Tinh nhưng mà Giản Tinh là người hoàn toàn tỉnh táo, sao lại không biết người xâm hại mình là ai chứ?”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày: “Về chuyện này anh cũng từng nghĩ qua, có điều anh không quan tâm, có thể là do Giản Lăng hạ thuốc Giản Tinh để cô ấy không tỉnh táo chứ không như lời anh ấy nói. Nhưng mà đây là chuyện của anh ấy, tuy rằng anh đã đoán ra được câu chuyện bên trong nhưng vẫn không tiện ra mặt làm rõ.”

Uyển Khanh liếc hắt mắt một cái: “Cái gì mà không tiện ra mặt làm rõ? Chị Giản Tinh đáng thương như vậy, bị chính anh trai mình xâm hại mà cũng không biết, Giản Lăng kia thực chất là cầm thú đội lốt người, ngay cả em gái mình mà cũng không tha, trong chuyện này rõ ràng là anh ta cố ý vậy mà còn bắt anh đổ vỏ. Còn anh nữa Dĩ Niên, anh không thể bao che cho anh ta như vậy mãi được, chị Giản Tinh là nạn nhân chị ấy có quyền hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra với mình.”

Hạ Dĩ Niên vỗ vai cô, ôn tồn nói: “Biết được rồi thì sao? Khanh nhi, có một số chuyện trên đời đừng biết thì sẽ tốt hơn. Không phải sự thật nào cũng có thể bóc trần trước ánh sáng, biết được rồi chỉ làm mọi chuyện thêm tồi tệ mà thôi.”

“Anh nói thì hay lắm, thực chất anh cũng như Giản Lăng mà thôi.”

“Anh không hiểu ý em cho lắm?”- Hạ Dĩ Niên khó hiểu hỏi lại.

Uyển Khanh nhìn hắt: “Hừ, anh để chị Giản Tinh ở bên cạnh anh bảy năm nay, anh có dám thề rằng chưa từng chạm vào chị ấy không?”

Hạ Dĩ Niên im lặng, trong phút chốc không biết trả lời thế nào.

Uyển Khanh càng thêm bất mãn ngồi thẳng dậy nhìn hắt: “Thấy chưa, đàn ông các người đều cầm thú như nhau cả thôi. Nếu như Giản Lăng chiếm đoạt em gái ruột của mình thì anh lại che giấu sự thật dung túng cho hành vi cầm thú kia của hắn. Ngoài mặt thì anh nói vì tình nghĩa với Giản Lăng, thật ra lại có mưu đồ bất chính đối với chị Giản Tinh, hai người đều như nhau, kẻ trước hạ thuốc rồi cưỡng hiếp kẻ sau che giấu rồi tiếp tục xâm hại thân thể người khác, chả thằng nào tốt hơn thằng nào.”

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên thật sự bội phục logic của cô rồi, người ta nói phụ nữ lúc ghen thì đầu óc còn kinh khủng hơn cả Conan, quả không sai tí nào. Hắt mím môi, muốn ôm lấy cô lại bị cô đẩy ra, Hạ Dĩ Niên khò sở lên tiếng: “Khanh nhi, tội danh này gắn lên đầu anh quả thật quá oan ức. Cái gì mà có mưu đồ bất chính với Giản Tinh? Trước giờ ngoài em ra anh chưa từng có mưu đồ bất chính với bất kì người phụ nữ nào. Trước lúc em xuất hiện anh như thế nào em cũng biết rõ rồi, phụ nữ đối với anh chính là một công cụ để phát tiết thực chất không đáng một đồng, tuy nói Giản Tinh là em gái của bạn anh nhưng mà anh đối với cô ấy không có tình cảm thì tự nhiên sẽ xem cô ấy như những người phụ nữ khác mà đối đãi, em nói xem Hạ Dĩ Niên anh cứ ba ngày là thay tình nhân một lần, bên cạnh lại xuất hiện một cô gái suốt bảy năm, hơn nữa là cô ấy hết lần này đến lần khác chủ động tiếp cận, anh có thể không động vào cô ấy sao?”

Xoạt... Uyển Khanh từ ghế sofa đứng phắt dậy, quay lại nhìn hắt đầy tức giận: “Hạ Dĩ Niên, anh xem phụ nữ là cái gì, anh thích thì tìm đến không thích thì chà đạp người ta như vậy hay sao? Vu An Dĩ nói đúng, bên cạnh đàn ông có nhiều phụ nữ thì được xem là đào hoa bên cạnh phụ nữ có nhiều đàn ông thì bị gán cho cái mác lăng ló. Thế giới này sao lại không công bằng như vậy, Hạ Dĩ Niên mẹ anh không phải phụ nữ sao? Sao anh có thể xem thường phụ nữ như vậy?”

Hạ Dĩ Niên chớp mắt, tự nhiên bị mắng cho một tràng dài nhất thời khiến hắn đờ người ra một lúc sau đó mới giải thích: “Khanh nhi anh chỉ là ăn ngay nói thật thôi mà.”

Hạ Dĩ Niên vốn dĩ định thẳng thắn với cô về chuyện quá khứ của mình, nhưng lại không ngờ cô không hề cảm thấy vui vẻ vì chuyện đó mà còn gờn nhếch mép ngược lại hắt.

Hắn nghĩ khi hắn nói ra những lời này thì Uyển Khanh nên cảm thấy vui vì cô đặc biệt hơn đám tình nhân trước kia của hắn rất nhiều, nào ngờ cô lại biến thành chủ tịch hội phụ nữ mà đứng lên trừng mắt giáng một đồng dao lý với hắn.

Hạ Dĩ Niên không biết nên cười hay nên khóc.

Đưa tay kéo cô ngồi xuống ghế, nhẹ giọng nói: “Khanh nhi, một người đàn ông bình thường đều có nhu cầu sinh lý, chuyện này cũng không trách được anh. Em có biết Thành Cát Tư Hãn là ông tổ của mười sáu triệu người trên thế giới, cứ một trong hai trăm người thì có một người mang gen của ông ấy.

Đàn ông mà đứng đắn không phải không có, nhưng mà một số ít là những người không có điều kiện để đi tìm phụ nữ, số ít còn lại thì ở trong chùa hết rồi.”

“Anh... làm sai còn biện minh hùng hồn như vậy, một đám đàn ông đi đến đâu thì giao cấu tới đó, thật phát khiếp.”- Uyển Khanh lúc này mới phát hiện hóa ra mình cũng có một chút bản tính chiếm hữu, tuy lời Hạ Dĩ Niên nói cũng có chỗ hợp lý. Được một người đàn ông vừa có tiền vừa có địa vị lại đẹp trai như hần yêu là phúc phần của cô rồi, lại còn đòi hần phải sạch sẽ? Nằm mơ, chuyện chỉ xảy ra ở trong mơ.

Hạ Dĩ Niên nhú mồm: “Khanh nhi không được bài xích anh.”

“Em cứ bài xích anh đấy!”

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên hết cách, nản chí lắc đầu ôm lấy cô: “Được rồi, anh sai rồi được chưa? Nói thật nếu như anh biết sẽ có một ngày em sẽ xuất hiện vậy thì anh nhất định sẽ giữ thân như ngọc chờ em”

“Đeo miệng.”- Uyển Khanh lườm hần một cái.

Hạ Dĩ Niên cười: “Được rồi, sắp tới giờ rồi, em không định thay lễ phục sao?”

“Lễ phục? Khi không thay lễ phục làm gì?”

Hạ Dĩ Niên búng lên trán cô một cái: “Em chưa già đã đăng trí rồi à? Hôm nay là đám cưới của Triệu Trường Bách và công nương Era, em không tham gia sao?”

“Hôm nay sao?”- Uyển Khanh đứng lên, nhìn qua đồng hồ, chết thật cô lại không nhớ tới việc này.

Hạ Dĩ Niên buồn cười đứng lên xoa đầu cô: “Nhóc con, em tìm lễ phục thay vào đi, anh ra xe đợi em.”

“Anh, sao anh không nói sớm cho em biết? Bây giờ còn đúng một tiếng đồng hồ, phụ nữ khác với đàn ông các anh, em còn phải trang điểm rồi thử đồ, một tiếng làm sao đủ đây?”

“Thế thì không cần trang điểm làm gì, tìm đại một bộ đồ rồi thay vào đi. Khanh nhi của anh, em đến những nơi đông người mà còn trang điểm, định cho ai xem?”- Bộ dáng lúc chưa trang điểm của cô vốn đã xinh đẹp rồi, nếu thêm một lớp son phấn lên nữa thì cả buổi tiệc sắp tới hần sẽ phải kè kè theo canh chừng cô, như vậy chẳng phải hần sẽ mệt chết sao?

“Ha, anh bắt đầu học cách ăn dấm chua từ em rồi đấy.”

“Thật xin lỗi làm em thất vọng rồi, anh không biết dấm chua là gì.”- Hạ Dĩ Niên cười.

“Hừ, không thèm đôi co với anh, em đi thử đồ.”- Uyển Khanh lườm hần, ba chân bốn cẳng chạy vào phòng.

Cô đang thử đồ thì nghe tiếng Hạ Dĩ Niên từ phòng khách vọng vào.

“Khanh nhi, y phục không được quá hở hang có biết không?”

Uyển Khanh buồn cười nhưng cố nín lại, nói lớn: “Cho em lý do đi.”

Hạ Dĩ Niên anh còn không thừa nhận là anh đang ăn dấm chua?

Ai ngờ...

“Anh không muốn người khác biết bạn gái anh là sân bay.”

Thế là rất nhanh rất nhanh, mỗ nữ nào đó từ phòng thay đồ phá cửa xông ra, trên người còn mặc bộ váy dài tới gót chân vô cùng yểu điệu nhưng lại tức giận chống nạnh nhìn hần: “Anh nói ai là sân bay? Anh nhìn đi, sân bay chỗ nào, có anh mới là sân bay.”

“Á!”- Hạ Dĩ Niên đột nhiên túm lấy tay cô kéo cô ngồi lên đùi hần, Uyển Khanh chưa kịp phòng bị gì thì trên ngực đã bị xoa nhẹ. Cô hét lên một tiếng mặt đỏ bừng hất tay hần ra: “Đồ dâm dục!”

Hạ Dĩ Niên rất vui vẻ cười lớn: “Xem ra là anh nhầm, em đúng là không phải sân bay.”

“Anh... Hạ Dĩ Niên, anh có biết bộ dáng hiện giờ của anh rất đáng ghét không hả?”

“Vậy sao?”- Hần như rồng mảy: “Anh lại thấy em rất đáng yêu.”

Uyển Khanh nghe vậy, hài lòng vuốt tóc, học theo điệu bộ của Lâm Tư Phàm mà nói: “Em đây lúc nào mà chẳng đáng yêu? Em chính là người gặp người thích, hoa gặp hoa nở.”

Hạ Dĩ Niên chỉ cười không trả lời, nhìn cô như đang muốn đùa cợt, có lời muốn nói nhưng lại chần chừ không biết có nên nói ra hay không.

Uyển Khanh rất nhạy cảm, cô phát hiện ra hần hơi lạ thường liền quay sang: “Thái độ gì đây? Có lời gì thì mau nói ra đi, anh như vậy thật khiến em cảm thấy bất an.”

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ, một lúc sau lên tiếng: “Anh chỉ thấy bộ dáng lúc say rượu tối qua của em, đặc biệt đáng yêu vô cùng.”

Uyển Khanh cảnh giác nhìn hắn.

“Tôi phiền em không hiểu ý anh rồi đó.”

Hạ Dĩ Niên tựa ra sau ghế, nét cười trên môi ngày càng đậm.

Trái tim Uyển Khanh như bị treo lơ lửng trên chín tầng mây, cô phát mạnh vào ngực hắn một cái, nôn nóng hỏi: “Rốt cuộc là tối qua xảy ra chuyện gì? Anh mau nói gì đi chứ.”- Cô ngẫm nghĩ một lúc, rồi nghĩ đến tình huống xấu nhất: “Trời ạ, không phải là, tối qua em say rượu đã làm gì quá đáng rồi chứ?”

Nào ngờ Hạ Dĩ Niên thật sự gật đầu.

Sắc mặt Uyển Khanh tái mét, đánh hắn thêm một cái: “Anh mau nói đi, em đã làm gì?”

“Hôn anh một cái anh sẽ nói cho em biết.”

“Anh...”- Mặt Uyển Khanh đỏ bừng, đáng ghét thật, sao lần nào hắn cũng trên cơ cô thế này. Uyển Khanh máy móc tiến tới gần hôn chụt lên môi hắn một cái, rất nhanh liền rời khỏi.

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước này kỳ thực khiến Hạ Dĩ Niên bất mãn, nhưng nhìn bộ dáng chật vật hiện giờ của Uyển Khanh hắn cũng không muốn làm khó cô. Hạ Dĩ Niên cười nhẹ, chậm rãi kể lại chuyện hôm qua.

“Tối qua em cũng không có làm gì quá đáng...”- Hạ Dĩ Niên nói, Uyển Khanh còn chưa kịp thở dài nhẹ nhõm thì hắn thêm vào: “Hôm qua em uống rượu rất say, đại khái là đã kéo Nhật Anh đi chơi cờ tướng, cậu ấy không chơi cùng em em lại dùng cờ ném cậu ấy khiến đầu cậu ấy sưng to một cục. Đám Lâm Tư Phàm nhảy vào can em, thật không ngờ lúc say em lại trở thành đả nữ đánh văng bọn họ ra sô pha, sau đó em leo lên sân diễn đá bay DJ xuống dưới rồi tự mình đánh một khúc nhạc không khác gì đưa ma khiến mọi người ở đó đều vô cùng thương tâm.”

“What the f*ck?”- Theo phản xạ Uyển Khanh hô to.

Hạ Dĩ Niên nghiêm nghị nhìn sang: “Không được nói bậy.”

Uyển Khanh cúi đầu meo méo, như một đứa trẻ phạm lỗi.

Hạ Dĩ Niên vỗ vai cô, nói tiếp: “Chưa hết, khi bộ phận âm thanh của P&B bị khúc nhạc như đưa ma của em làm cho hư hỏng nặng thì em lại tức giận đập phá khắp nơi, Lâm Tư Phàm nhảy vào can lại bị em giáng cho một bạt tai còn bị em mắng cho một tràng, Khanh nhi, đêm qua là lần đầu tiên anh thấy Lâm Tư Phàm khóc thảm thương như vậy.”

Khóe miệng Uyển Khanh gần như là co giật, nhìn hắn: “Em mắng cái gì mà khiến anh ấy khóc?”

Hạ Dĩ Niên cười: “Em chỉ thẳng vào mặt Lâm Tư Phàm nói: Tôi nói cho anh biết Lâm Tư Phàm, anh chính là đồ bại hoại đi tới đâu cũng tìm gái được, không có gái một ngày thì anh chết à? Anh thích giao cấu tới vậy à? Anh im mồm cho tôi, tôi đang nói ai cho anh xen vào? Anh có biết phép lịch sự căn bản hay không đấy? Tại sao anh không được đi truyền một chút xiu nào chỉ số IQ của Dĩ Niên vậy? Tôi biết đầu óc anh không bình thường nhưng anh yên tâm, bà cô đây không trách anh, bà đây rất khoan dung, có thể chịu đựng một người ngu như anh mà.”

Uyển Khanh nghe xong thật sự muốn rơi lệ thương cảm, cô có thể tưởng tượng ra biểu cảm của Lâm Tư Phàm lúc đó...

Một phật! Cô tạo khẩu nghiệp rồi.

Bên tai lại vang lên tiếng Hạ Dĩ Niên.

“Vốn dĩ Nhật Anh còn định cho em một cái thẻ kim cương làm hội viên của P&B nhưng sau đêm hôm qua cậu ấy đã chạy tới tìm anh nói rằng: Tôi cầu xin cậu Dĩ Niên, giữ người phụ nữ của cậu cho tốt, đừng cho cô ấy chạy ra đường hại người nữa, cái quán này của tôi bị cô ấy phá nát rồi, từ nay đừng có dẫn cô ấy tới đây nữa.”

“Thẻ kim cương của em...”- Uyển Khanh đau lòng ôm ngực.

Hạ Dĩ Niên biết cô đang tức của, cũng không vội vàng công kích mà an ủi vỗ nhẹ lên lưng cô: “Sự tàn phá không thương tiếc của em khiến hệ thống đèn màu và âm thanh cùng với một lượng lớn chén đĩa của P&B bị hư hỏng nặng, chưa hết em còn mò tới một số bàn khách xung quanh dùng rượu đổ lên đầu lên cổ người ta khiến mọi người vô cùng phẫn nộ, P&B buộc phải đóng cửa trong ba ngày để tu sửa lại. Anh chính là bạn trai em, em gây chuyện thì người chịu trách nhiệm chính là anh.”

“Anh phải bồi thường sao?”- Uyển Khanh dè dặt nhìn hắn.

Hạ Dĩ Nhiên gật đầu.

Cô lại hỏi: “Có nhiều tiền không? Phải bồi thường bao nhiêu?”

“Không nhiều.”- Hạ Dĩ Nhiên nhàn nhạt nói, đang lúc Uyển Khanh thở phào nhẹ nhõm thì hần thêm vào: “Bất quá những chuyện em làm mà anh vừa kể cũng chỉ lên tới vài chục ngàn đô là cùng. Nhưng mà, chai rượu vang champagne mà em đập vỡ có giá trị tới hơn một triệu đô, tính ra thì khoảng ba mươi tỷ.”

“Cái gì?”- Uyển Khanh như bị mắc xương cá, ngồi thẳng người trên sofa: “Cái quán đó là hắc điểm à? Một chai rượu vang lên tới một triệu đô?”

“Chai rượu đó là sự kết hợp của rất nhiều hương rượu khác nhau, là một loại rượu trên thế giới này ‘có 1 0 2’ đặc biệt trên biểu tượng chai có đính 18 carat vàng trắng và một viên kim cương 19 carat ở vị trí trung tâm. Mức độ xa xỉ của nó chính là niềm kiêu hãnh của P&B bấy lâu nay, Nhật Anh xem nó như mạng sống nhưng tối hôm qua cậu ấy đã có ý định tự tử khi em cầm nó lên đập tan tành.”

Uyển Khanh ngã người ra ghế sofa, cô vừa nghe cái gì thế này? Trời ạ, Uyển Khanh thật sự rất mong đây chỉ là một giấc mơ mà thôi, à không là một cơn ác mộng mới đúng.

Cô ôm đầu đau khổ nhưng mà Hạ Dĩ Nhiên lại tiếp tục chậm rãi nói.

Hạ Dĩ Nhiên lại chậm rãi nói tiếp: “Nhưng số đó chưa hẳn đã là nhiều nếu như lúc ra tới bãi đỗ xe em không đập nát kính chắn gió của con Ferrari trị giá 35 triệu USD mà Lâm Tư Phàm chạy tới. Cậu ấy khóc bù lu bù loa với anh và nói rằng đó là chiếc xe thể thao đắt nhất thế giới khó khăn lắm mới có thể mua được.”

“What the...”

“Không nói bậy!”- Hạ Dĩ Nhiên nhú mày.

Uyển Khanh im bật, trái tim Uyển Khanh đau nhói, trời ơi, sao có thể?

Đập phá, đánh người, đổ rượu, đá bay DJ, dùng cờ ném người, mắng chửi...

Uyển Khanh thật sự muốn quay lại hỏi Hạ Dĩ Nhiên, hôm qua có phải người anh nhìn thấy là em hay không? Lỗi Uyển Khanh có chị em sanh đôi hay không?

Hạ Dĩ Nhiên ôm lấy cô: “Khanh nhi, em gây ra thiệt hại lớn như vậy, tốn hết một khoản tiền đáng kể của anh rồi. Em đền bù lại như thế nào đây?”

Ách! Uyển Khanh cắn trúng lưỡi của mình, cô ngẩng đầu tỏ vẻ ngu ngơ vô tội: “Đền? Đền gì cơ?”

Hạ Dĩ Nhiên nhú mày, rõ ràng là đã nhìn ra suy nghĩ trốn tội của cô.

Uyển Khanh lại to gan hùng hổ nói: “Hạ Dĩ Nhiên, mọi chuyện đến cơ sự này chẳng phải đều tại anh sao?”

Hạ Dĩ Nhiên dờ khóc dờ cười nhìn cô: “Tội phiến anh không hiểu ý của em rồi. Thế nào là tại anh?”

“Hừ, anh còn nói, anh tỏ vẻ vô tội cái gì? Anh là bạn trai của em, đi theo em chẳng phải để quản lý em hay sao? Nhìn thấy em gây rối như vậy cũng không can em lại, anh không làm tròn trách nhiệm của một người bạn trai chút nào, còn ở đây kể tội em, em thấy người đáng tội nhất chính là anh.”- Uyển Khanh nói rồi sau đó còn gật đầu: “Ừ, đúng, chính là như vậy.”

Hạ Dĩ Nhiên bị lời của cô chọc cho cười lớn, vừa cười vừa nói: “Khanh nhi, em đánh đồng bạn trai với vệ sĩ rồi hả?”

Hạ Dĩ Nhiên biết Khanh nhi của hần chính là con cáo nhỏ giao hoạt lém lỉnh, ngay cả khi mình sai rành rành ra như vậy mà vẫn có thể tìm một con đường để thoát tội.

Nhưng xui xẻo cho cô, hần không phải người không biết ăn nói để cho cô ức hiếp.

“Hừ nói tóm lại là tại anh cả.”- Uyển Khanh ra vẻ như 'bà đây không liên quan' đổ hết mọi tội lỗi nhất lên đầu người vô tội nhất.

“Cũng không thể trách anh, lúc đó em nhìn cứ như là đã nữ vậy, ngay cả thân thủ tốt như Hạ Dĩ Tường cũng bị em đập cho vài phát lăn ra sàn nhà, lúc đó đừng nói là đền tiền, cho dù có đem số tiền phải đền cho ngược lại anh anh cũng không dám lại gần em.”- Hạ Dĩ Nhiên như đùa như thật trả lời, có thể nhìn thấy tâm trạng của hần đang rất tốt.

“Anh...”- Uyển Khanh á khẩu, con người của Hạ Dĩ Nhiên nói thật cho dù lúc hần nói chuyện nghiêm túc hay là cố tình đùa giỡn với cô thì vẫn luôn có một mục đích nhất định đó là đưa cô vào tròng. Uyển Khanh biết nếu cứ tiếp tục đấu khẩu thì lý lẽ xiêu vẹo của cô sẽ không thể thắng nổi hần, cô hơi đảo mắt một vòng sau đó cười hi hi nịnh nọt sắp lại gần nắm lấy cánh tay hần: “Hi hi, Dĩ Nhiên, Hạ đại gia, cậu hai, à... giữa chúng ta còn cần gì phân chia rõ ràng như vậy chứ có đúng không? Ngay cả thể anh cũng đưa cho em điều đó đại diện cho cái gì? Còn không phải tiền của anh cũng là tiền của em sao? Nếu đã là vậy thì còn cần gì so đo hơn kém một chút chuyện con con này chứ có đúng không? Với lại, mấy con số thiệt hại kia cũng chẳng là gì so với gia tài có đếm cũng không hết của anh hiện giờ, mất đi một chút tiền cũng đâu có gì đáng kể chứ.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu, cố gắng nhìn cười làm ra vẻ mặt nghiêm túc suy nghĩ những lời nói của cô. Lại nhìn thấy Uyển Khanh sau khi nịnh nọt xong thì mở to mắt nhìn mình thì có chút hết cách với cô, hần khề nói: “Khanh nhi anh suy đi nghĩ lại mãi cũng thấy lời này của em không hợp lý chút nào, em nên nhớ anh là thương nhân còn là cái gì mà đồ địa chủ ác độc theo lời em nói, chính vì vậy anh phải sống sao cho đúng thân phận của mình một chút, đã ác độc thì ác độc cho tới, đã là thương nhân thì phải bàn đến lợi ích trước tiên.”

Uyển Khanh mếu máo, bám chặt tay Hạ Dĩ Niên, cố gắng thực hiện chiêu bài cuối. Cô còn nhớ hần từng nói hần sợ nhất khi cô làm nũng, vì vậy: “Ày da Dĩ Niên à, đó là những lời trong lúc người ta hồ đồ mới nói ra, với lại đánh là thương mắng là yêu anh để bụng làm gì? Người rộng lượng như anh, vĩ đại như anh, anh là ai, anh là cậu hai có đánh cũng không ngã, cần gì đi so đo với một cô gái đáng yêu người gặp người thích hoa gặp hoa nở như em chứ? Với lại quan hệ của chúng ta vô cùng tốt không phải sao? Vì vậy càng không nên phân chia quá rõ như vậy, Dĩ Niên... anh nở lòng nào nhìn chúng ta xa cách ngàn dặm như vậy chứ, Dĩ Niên...”

Cái chất giọng nũng nịu mềm mại này của Uyển Khanh chính là tử huyệt đối với Hạ Dĩ Niên, lời cô nói rơi vào tai hần thành công khiến trái tim dù có sắt đá thế nào cũng phải mềm nhũn ra. Đặc biệt là cô liều chết liều sống bám lấy cánh tay hần, bộ ngực mềm mại phía sau lớp váy dạ hội mỏng manh liên tục cọ xát vào hần khiến dục vọng nguyên thủy nhất trong hần thức tỉnh.

Hạ Dĩ Niên rút cánh tay bị cô nắm ra, cố gắng tránh càng xa càng tốt nếu không hần thực không thể nghĩ mình sẽ làm ra loại chuyện gì. Dù gì cũng sắp tới giờ đi dự tiệc, đây không phải là lúc thích hợp để chấn chỉnh con yêu tinh không biết sống chết này.

Trí não của Uyển Khanh bây giờ chỉ tập trung vào thiệt hại mà mình đã gây ra, cô hoàn toàn không biết được ‘cậu hai vĩ đại’ kẻ bên đang có suy nghĩ cảm thù đối với mình. Thấy hần tự nhiên ngồi xa ra thì mếu máo liều mạng bám lấy nắm cánh tay hần kéo đi kéo lại, vừa kéo lại vừa gọi tên hần: “Dĩ Niên, đi mà... xí xóa đi mà, Dĩ Niên... xin anh đấy, Dĩ Niên...”

“Được rồi được rồi em đừng gọi nữa, đừng gọi nữa...”- Hạ Dĩ Niên ra dấu cho cô im lại, cứ dùng cái chất giọng đáng yêu đó gọi tên hần làm hần không thể không nghĩ tới lúc cô dưới thân hần van xin, càng nghĩ càng khiến bản thân hần khổ sở. Hạ Dĩ Niên hít sâu một hơi, chấn chỉnh lại hơi thở: “Khanh nhi đối với anh trên đời này ngoại trừ vợ anh ra thì anh chị em cha mẹ cũng phải tính toán cho rõ ràng.”

“Hả?”- Uyển Khanh buông tay, ảo não nhìn hần.

Hạ Dĩ Niên, đồ con người vô lương tâm nhà anh, đồ máu lạnh!

Hạ Dĩ Niên buồn cười vỗ đầu cô một cái, đứng lên lấy áo khoác rồi bước về phía cửa ra vào: “Đi thôi, đến trễ giờ cưới của cậu Triệu thì không hay.”

“Khoan đã Hạ Dĩ Niên!”

Hạ Dĩ Niên bước đi, vừa ra tới cửa thì Uyển Khanh phía sau đột nhiên lên tiếng. Hần quay lại nhìn cô, Uyển Khanh từ ghế sofa chậm rãi đứng lên: “Vậy thì chúng ta đi đăng ký đi.”

“Đăng ký? Đăng ký cái gì?”- Hạ Dĩ Niên thừa nhận là có nhiều lúc hần không theo kịp logic của cô.

Uyển Khanh nhìn hần, nói chậm rãi rõ ràng từng chữ một: “Đến cục dân chính đăng ký kết hôn.”

“Hả?”- Lần này đến lượt Hạ Dĩ Niên ngỡ ngàng không phản ứng kịp.

Uyển Khanh khoanh tay lại, nhử mày nhìn hần: “Hả cái gì mà hả? Anh nghe không rõ lời em nói sao?”

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên vẫn chưa phản ứng kịp.

Uyển Khanh cười nhẹ: “Làm vợ anh rồi thì sẽ không cần phải đền bù thiệt hại cho anh phải không? Nếu như em trở thành nhị thiếu phu nhân của Hạ gia, trở thành vợ của Hạ Dĩ Niên vậy tức là em đã bước vào một núi vàng núi bạc ăn cả đời cũng không hết rồi, đúng vậy, sao em không nghĩ ra chuyện này sớm chứ.”

Vừa nói hai mắt của cô vừa sáng lên như đã thật sự nhìn thấy núi vàng núi bạc rồi.

Hạ Dĩ Niên bị cô chọc cười, Khanh nhi của hần sao lại tham tiền tới mức này chứ: “Khanh nhi, em thật đáng yêu.”

Uyển Khanh bị câu nói không ăn nhập gì của Hạ Dĩ Niên làm cho khó hiểu chớp chớp mắt: “Thái độ của anh như vậy là gì? Em đây đang cầu hôn anh ít ra anh cũng phải có chút hưởng ứng chứ, đây là lần đầu tiên bản tiểu thư em đây cầu hôn người khác đấy.”

Lần đầu tiên cô cầu hôn đàn ông, ít ra cũng phải thành công về vang một chút chứ.

Hạ Dĩ Niên bị chọc cười tới mức chảy nước mắt, cười một lúc sau đó mới lắc đầu nói: “Cầu hôn không có thành ý gì cả.”

“Thành ý?”- Uyển Khanh khó hiểu, gần đây để phát triển mối quan hệ yêu đương của cô và hần tốt hơn Uyển Khanh đã lên mạng xem mấy bộ phim ngôn tình lãng mạn sến súa mà trước kia cô vẫn luôn xem thường kia, tính ra thì chưa có nữ chính nào lại đi cầu hôn nam chính như cô cả, nhưng mà Uyển Khanh cô là ai? Cô chính là phải khác biệt hơn đám nữ chính có da mặt mỏng trong phim. Cô thấy nam chính trong phim đa số đều quý xuống để cầu hôn nữ chính sau đó nữ chính sẽ gật đầu đồng ý và cùng nam chính khóa môi thật lãng mạn.

Lúc đó Uyên Khanh đã rút ra được một bài học, hóa ra để bày tỏ tình yêu thì chỉ cần quỳ xuống là được.

Ngẫm nghĩ một hồi Uyên Khanh thật sự đã làm một hành động kinh điển nhất cuộc đời cô.

Mồ nữ nào đó đã quỳ gối xuống đất khoanh hai tay lại, giọng nói vẫn hiên ngang: “Đi đăng ký kết hôn với em đi.”

Lúc nhỏ cô bị mẹ phạt, cũng thường quỳ như thế này...

Hạ Dĩ Niên đầu tiên là sững sờ một lúc sau vài giây mới phản ứng kịp, hắn dựa vào tường cười tới ná thở. Tay chỉ chỉ cô như muốn nói gì đó lại không thể nói nên lời. Uyên Khanh ngây thơ mở to mắt, đây hình như không phải phản ứng của nữ chính trong phim, làm gì có ai được cầu hôn mà lại cười như nhìn thấy tổ tông sống lại thế kia? Không lẽ cô làm sai ở bước nào rồi?

Lúc này cô đột nhiên nghĩ tới, không lẽ còn cần phải lạy nữa sao?

Nhưng nhìn thái độ của Hạ Dĩ Niên bây giờ Uyên Khanh lại thẹn đỏ mặt đứng từ dưới đất lên chạy tới trước mặt Hạ Dĩ Niên vung tay đánh lên ngực hắn năm sáu cái trút giận: “Đồ xấu xa anh không được cười, không được cười, cười cái gì chứ?”

Hành động của cô vẫn không thể khiến Hạ Dĩ Niên ngừng cười.

Nếu bộ dáng cười tới chảy nước mắt này của hắn lọt ra ngoài chắc chắn sẽ khiến rất nhiều người tin rằng họ bị mù mắt.

Thế là từ trong nhà cho đến khi lên xe, cả đường đi Hạ Dĩ Niên lái xe rất nghiêm túc, nhưng sẽ có một phút nào đó hắn nghĩ tới Uyên Khanh thì liền bật cười không nín được.

Uyên Khanh ngồi bên cạnh, mặt mũi đen hơn lọ nôi.

Cười đi, cười chết anh đi.

Hạ Dĩ Niên xoa đầu Uyên Khanh lại bị cô bực bội hất tay hắn ra.

Sự giận dỗi của cô càng khiến hắn thêm buồn cười.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyên Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Chương 71: Tính cốt yếu của quyền lực chính là phi luân lý

Đám cưới của Triệu Trường Bách và công nương Era vốn là sự kiện hot nhất trong thương giới của tháng này chỉ đứng sau việc Hoàng Thịnh lên sân. Khách mời của buổi tiệc này đa số là người từ hoàng gia Anh và những nhân vật lớn. Điểm thu hút mọi người quan tâm không phải là cô dâu và chú rể mà là cuộc tụ họp của tứ đại gia tộc của thương giới.

Ai cũng biết, Triệu gia và Lôi gia xưa nay bằng mặt không bằng lòng. Yunus trước giờ lại khá im hơi lặng tiếng, hầu như không dính líu gì tới những lùm xùm tranh giành thị phần của ba gia tộc còn lại, Hạ gia thì khỏi phải nói tới, chính là cán cân giữ thăng bằng trong tứ đại gia tộc. Hôm nay hiếm khi lắm mới có dịp cả bốn nhà họp lại một chỗ, mọi người đều vô cùng háo hức xem sẽ có chuyện gì náo nhiệt.

Triệu Trường Bách tiếp rượng quan khách, ông bà Triệu cũng không thể rảnh rỗi được, hội trường bốn phía đều là tiếng nhạc nhẹ nhàng, một số người cao hứng liền ra giữa sân khiêu vũ. Bầu không khí vui vẻ đầy tiếng chúc mừng...

Triệu Trường Bách thì thoảng lại nhìn xung quanh, không thấy bóng dáng của Uyên Khanh thì hơi lo lắng, có khi nào cô sẽ không tới hay không?

“Trường Bách, chúc mừng cháu.”- Dương Cẩm Vân đứng bên cạnh, lịch sự nói.

Triệu Trường Bách lễ phép cúi người: “Cảm ơn chủ tịch Dương, sự xuất hiện của bác ngày hôm nay chính là niềm vinh hạnh của Trường Bách.”

Dương Cẩm Vân mỉm “Bác nghe nói cháu quen biết với Uyên Khanh à?”

“Phải, sao bác biết cô ấy?”

“Bác là mẹ nuôi của nó.”

“Mẹ nuôi?”- Triệu Trường Bách không thể tin nổi, Dương Cẩm Vân vậy mà lại nhận Uyên Khanh làm con nuôi? Chỉ xét riêng vào thân phận cô chủ nhỏ

Lôi gia của cô thì cũng không hợp lý chút nào.

Dương Cẩm Vân gật đầu: “Trường Bách, không biết bác có thể hỏi cháu một chuyện hay không?”

“Bác cứ hỏi.”

Dương Cẩm Vân suy nghĩ một lúc rồi lên tiếng: “Nghe nói cháu cứu được Uyển Khanh, lúc đó nó bị rơi xuống biển?”

“Đúng vậy.”- Triệu Trường Bách gật đầu: “Cô ấy rơi xuống biển, trôi dạt vào thôn Hương Lâm, mất đi trí nhớ, sau này cháu mới biết cô ấy là cô chủ nhỏ của Lôi gia.”

“Vậy...”-Dương Cẩm Vân nói: “Vậy cháu có nhớ hôm đó là ngày nào hay không?”

Triệu Trường Bách suy nghĩ một lúc rồi trả lời: “Ngày ba tây tháng mười.”

Triệu Trường Bách nhớ rất rõ bởi vì đó là ngày mà Dương Anh Thi mất.

“Ba tây?”- Dương Cẩm Vân nhú mày, sao có thể trùng hợp như vậy? Vừa vặn đúng ngay ngày Anh Thi xảy ra chuyện.

“Phải, bác Dương, bác không sao chứ?”- Triệu Trường Bách khó hiểu hỏi.

Dương Cẩm Vân lắc đầu: “Bác không sao, cảm ơn cháu.”

Bà cũng không biết bà đang nghi hoặc điều gì, chỉ là mơ hồ cảm thấy giữa Lôi Uyển Khanh và Dương Anh Thi có một sự gắn kết nào đó.

Lúc này đột nhiên có người đi tới rất nhanh, và vào Triệu Trường Bách một cái. Anh hơi lui ra sau vài bước, còn đang bực bội trong lòng nhưng khi nhìn thấy người vừa va phải mình thì cố dần xuống, lịch sự chào một tiếng: “Cậu Lôi, lâu quá không gặp.”

Lôi Gia Thiện phiền chán nhìn anh một cái: “Phải, lâu quá không gặp, sau vừa gặp đã phải va chạm xác thịt rồi nhỉ?”

Triệu Trường Bách mỉm cười: “Có thể là do tôi đứng không đúng chỗ, hoặc có thể là cậu Lôi đi sai hướng.”

“Vậy chắc chắn là cậu Triệu đây đứng không đúng chỗ rồi, hôm nay cậu là chủ rể, là nhân vật chính, đáng lý ra bây giờ nên đi tới phòng cô dâu hộ tống tiêu mỹ nhân của mình, mấy việc tiếp khách nhàm chán hạ đẳng này, hừ...”- Lôi Gia Thiện đi tới bàn thức ăn, bóc một ít nho bỏ vào miệng: “Cứ để cho loại người hạ đẳng làm là được, như là cha mẹ cậu đây.”

Dương Cẩm Vân nhìn sang, giọng điệu ngông cuồng không xem ai ra gì của Lôi Gia Thiện khiến bà khó chịu, với tư cách một trưởng bối khi nhìn thấy chắc chắn phải lên tiếng xen vào: “Gia Thiện lời nói phải có chừng mực một chút.”

“Cháu rất có chừng mực mà, chủ tịch Dương, ba cháu dạy cháu làm người phải ăn ngay nói thẳng, cháu nhìn thấy một con chó chạy ngang cũng không thể nói đó là con mèo được.”- Lôi Gia Thiện nhổ ra một mớ hạt nho dưới đất.

Triệu Trường Bách nhú mày, giọng điệu vẫn bình tĩnh: “Đức tính này quả thật rất tốt, tôi tin rằng hôm nay cậu Lôi tới đây là để chung vui chứ không phải để phô trương đức tính tốt đẹp này của mình.”

Lôi Gia Thiện nhìn chằm chằm Triệu Trường Bách, ánh nhìn như có thể phóng ra tia lửa giận. Sau một lúc thì phá lên cười, cầm hai ly rượu bước tới đưa cho Triệu Trường Bách một ly: “Đúng vậy, bản thiếu gia tới đây là để chung vui, dù gì thời này là thời của tiền bối, cuộc chiến trên thương trường cũng là cha mẹ chúng ta đối đầu với nhau, chúng ta cần gì phải mất đi hòa khí, cậu Triệu nói có đúng không?”

Triệu Trường Bách nhận lấy ly rượu, cười nhẹ: “Nói rất chí lý.”

Lôi Gia Thiện cười lạnh, ngửa đầu uống hết ly rượu rồi đưa cái ly không cho Triệu Trường Bách cầm sau đó rồi đi.

....

Lúc xe của Hạ Dĩ Niên chạy đến nhà hàng lớn nơi tổ chức tiệc cưới của Triệu Trường Bách và Era, các quan khách xung quanh đều đã có mặt, nhìn thấy một đại đội xe hơi từ đâu chạy tới thì ai cũng hiếu kỳ đưa mắt nhìn sang.

Hai xe vệ sĩ trước và sau cũng ngừng lại, Khải Ca bước xuống đi đến chiếc xe ở giữa mở cửa ra, mọi người liền biết nhân vật ngồi trong xe là ai.

Hai vợ chồng nhà họ Triệu, Lôi Hiệp Vũ và Dương Cẩm Vân đều chạy ra cổng lớn.

Hạ Dĩ Niên bước xuống, bên cạnh là Uyển Khanh khoác tay hắn.

“Cậu hai!”- Các quan khách xung quanh đồng loạt chào hỏi.

Uyển Khanh đi bên cạnh cũng phải hít một hơi căng thẳng, cô thật không hiểu nổi tại sao bọn họ lại làm lố quá như thế. Uyển Khanh nhìn sang Hạ Dĩ Niên, hân hạnh lòng cao ngạo tới mức không thèm nhìn tới mấy con người đang cúi đầu phía xa, cô liền nghĩ tới bộ dáng cười tới chảy nước mắt của hắn.

cách đây nửa tiếng, nhất thời Uyển Khanh cũng phì cười. Bây giờ cô mới biết hóa ra bộ đáng lạnh lùng này của hấn là bày ra cho người khác xem.

Hai vợ chồng Triệu gia vừa thấy Hạ Dĩ Niên liền có chút ngập ngừng bước tới, bà vợ đỡ lấy ông chồng đang chống nạnh, Uyển Khanh nhìn tới hai người họ, cô đoán chắc là phát súng đột trước của Hạ Dĩ Niên đã lấy đi một chân của ông già kia rồi.

Mà bà Triệu cũng không dám nhìn thẳng vào cô nữa.

“Cậu hai, cậu đến đây chung vui, thật quá quý hóa quá.”- Ông Triệu khách sáo nói.

Uyển Khanh không tin nổi, bị bắn một phát đạn mất đi một cái chân mà ông già này vẫn dùng giọng điệu dè dặt vậy để nói chuyện với hấn? Trên nét mặt ông ta viết rõ bốn chữ “vô cùng sợ hãi”, Uyển Khanh thờ dãi, xem ra uy quyền của Hạ Dĩ Niên quả thật không thể xem thường.

Uyển Khanh nhìn thấy Triệu Trường Bách, cô lên Hạ Dĩ Niên vẫy tay chào anh. Triệu Trường Bách mỉm cười cũng vẫy tay chào lại.

Nhưng mà sức lực của bàn tay đang nắm tay cô của Hạ Dĩ Niên lại siết chặt lại. Uyển Khanh đau đón nhìn sang, hấn vẫn không nhìn về phía bên này, nhưng mà sức lực mạnh mẽ dưới bàn tay rõ ràng là mang ý cảnh cáo.

Hạ Dĩ Niên chào hỏi sơ qua với mọi người sau đó giơ tay ra hiệu, Khải Ca từ phía sau đem lên một hộp quà đưa cho hai vợ chồng Triệu gia: “Đây là quà cưới cậu hai đặc biệt chuẩn bị cho cậu chủ Triệu, một chút lòng thành, mong mọi người nhận cho.”

Có trời mới biết bốn chữ ‘đặc biệt chuẩn bị’ kia của Khải Ca đã khiến cho bà Triệu túa mồ hôi lạnh.

Lúc này Lôi Hiệp Vũ bên cạnh mới lên tiếng: “Uyển Khanh, sao mấy ngày nay con không trở về nhà?”

“Con bận chút việc ạ.”- Uyển Khanh thầm nói trong lòng hai chữ ‘giả tạo’ con người trọng nam khinh nữ như ông thì việc Lôi Uyển Khanh có về nhà hay không ông cũng chẳng thêm quan tâm tới, đừng tưởng tôi không biết ông quan tâm tôi như vậy là vì có Hạ Dĩ Niên đứng bên cạnh, hừ.

Ông Triệu nhìn sang Uyển Khanh, hơi nhíu mày hỏi: “Cô gái này là...”

Lôi Hiệp Vũ lên tiếng: “Đây là đứa con gái út của tôi, Lôi Uyển Khanh.”

Mọi người xung quanh nãy giờ đều nghi ngờ thân phận của cô gái bên cạnh cậu hai Hạ gia, bây giờ nghe Lôi Hiệp Vũ nói vậy thì bàn tán xôn xao.

“Ồ, hóa ra đây là cô chủ nhỏ của Lôi gia. Chà trách tôi lại cứ thấy quen mắt, nghe nói cô chủ nhỏ và cậu hai đã có hôn ước rồi, hai người đúng là trai tài gái sắc xứng lứa vừa đôi vô cùng.”

Những lời này khiến Lôi Hiệp Vũ cười lớn hưởng ứng: “Đúng, đúng vậy.”

Hai vợ chồng họ Triệu nhìn nhau chau mày. Ở hội trường chỉ có hai người có vẻ mặt bình thản nhất chính là Hạ Dĩ Niên và Uyển Khanh.

Dương Cẩm Vân lên tiếng: “Lôi lão gia, có chuyện này tôi nghĩ phải nói cho ông biết thì tốt hơn, cũng tại tôi không tốt, vừa gặp đã quá yêu thích Uyển Khanh, chưa hỏi qua ý ông mà đã thu nhận nó làm con nuôi rồi.”

Lôi Hiệp Vũ nhìn sang Uyển Khanh đánh giá Uyển Khanh một lượt: “Vậy sao? Vậy thì tốt quá, có thể được chủ tịch Dương bà coi trọng chứng minh con bé ưu tú hơn người.”

Dương Cẩm Vân gật đầu: “Đúng vậy, Uyển Khanh đúng là một cô bé thông minh.”

Lôi Hiệp Vũ cười lớn: “Cậu hai, tôi nói cậu này, dù đối với Uyển Khanh có yêu thích thế nào thì cũng phải để con bé thi thoảng về nhà cùng lão già này ăn một bữa cơm, sao lại giữ con bé lại bên cạnh mãi như thế?”

Một số thương nhân khác đứng cùng đám người phía xa cùng lên tiếng: “Đúng đó, gần đây tôi nghe nói ở lâu đài của Hạ gia có giấu một cô gái nghiêng nước nghiêng thành, hoa nhường nguyệt thẹn. Cậu hai có được người đẹp lại xài chiêu kim ốc tàng kiều, thật là cao tay.”

Những lời này làm mặt Uyển Khanh đỏ bừng cả lên. Cô âm thầm kéo tay Hạ Dĩ Niên chỉ mong hấn có thể lên tiếng phá tan cái cục diện trước mắt, hôm nay là đám cưới của Triệu Trường Bách và Era không phải sao? Nhưng mà nãy giờ hình như cô mới là trung tâm của buổi tiệc này?

Lôi Hiệp Vũ rõ ràng là đang muốn cáo mượn oai hùm, muốn dùng quan hệ giữa cô và Hạ Dĩ Niên để nâng vị trí của Lôi gia lên một tầm mới. Uyển Khanh cảm thấy lão già này thật đáng ghét, gọi ông ta một tiếng cha cô thật là vô cùng khó chịu.

Hạ Dĩ Niên bên cạnh bị Uyển Khanh kéo tay, khẽ mỉm cười: “Mọi người đừng mãi nói về tôi, hôm nay nhân vật chính là cậu Triệu và công nương Era, những lời bàn tán này của các vị tốt nhất nên thu lại để dành nói trong đám cưới của Hạ Dĩ Niên tôi.”

Mọi người bị lời nói của hấn làm cho ngạc nhiên sau đó cười lớn.

Hạ Dĩ Niên nói tiếp: “Mọi người không cần khách sáo, hôm nay chúng ta đều là khách của Triệu gia, không phân lớn nhỏ, tất cả cứ ngồi xuống hết đi.”

“Được, vẫn là cậu hai sáng suốt nhất.”- Mọi người phấn khởi nói, sau đó đi tìm chỗ ngồi cho mình.

Uyển Khanh trùng lớn mắt, cô có thể cảm nhận được đang có vô số ánh mắt của các thiếu nữ xung quanh ghim thẳng vào cô, giống như là muốn đem cô đi phanh thây vậy.

Sau đêm hôm nay cô được mọi người biết đến với quá nhiều thân phận, vừa là cô chủ nhỏ của Lôi gia vừa là con nuôi của chủ tịch đương nhiệm Yunus vừa là người phụ nữ kiêm vợ tương lai của cậu hai Hạ gia.

Chính vì vậy mà cả buổi tiệc này Uyển Khanh được các lão thương nhân đối đãi như thần thánh, ai vừa nhìn thấy cô đều như là nhìn thấy quan âm mà kính cẩn chào hỏi. Nhưng mà ngặt nỗi kiếp trước cô rất ít khi đi tham dự mấy buổi tiệc tùng nhằm chán này, đa số đều là chị gái hoặc trợ lý đại diện cho cô đi dự tiệc, Uyển Khanh luôn chán ghét mấy cách nói chuyện giả tạo của đám người kia, chính vì vậy nên đối với chuyện ứng phó cô không có kinh nghiệm gì. Lúc bị mấy lão già kia đặt câu hỏi mang tính gài bẫy, Uyển Khanh cũng không biết nên trả lời thế nào, cũng may là có Hạ Dĩ Niên bên cạnh khéo léo thay cô đáp trả.

Uyển Khanh thở dài, mấy chuyện giao tiếp này nếu mà không nhìn thấu lòng người thì thế nào cũng sẽ bị gài cho vào tròng. Bàn tay vô thức cầm ly rượu đỏ trên tay lên nhưng sau đó liền bị Hạ Dĩ Niên giật lấy, hần nhàn nhạt nói: “Em uống thứ này để dập tắt đám cưới của người ta à?”

Uyển Khanh lườm hần: “Anh không phải là chồng em, không được quản em.”

Hạ Dĩ Niên nhìn cô: “Em chạy loạn trong tim anh rồi bảo anh không quản em, làm gì có chuyện đó?”

“Hạ Dĩ Niên anh quá tự cao rồi đó.”

“Anh tự cao có cơ sở, ngại gì chứ?”- Hạ Dĩ Niên đem ly rượu đỏ vừa giật lấy trong tay cô uống một ít: “Bây giờ cả cái thành Bách Nhật này đều biết em là phụ nữ của anh, anh mà không quản em cho tốt vào thì lời em nói trước kia sẽ thành sự thật đấy.”

Uyển Khanh ngẫm nghĩ một lúc rồi cảnh giác nhìn hần: “Ý anh là... bị toàn thể phụ nữ đề chết?”

Hạ Dĩ Niên mỉm cười, vỗ nhẹ đầu cô như đang vuốt ve thú cưng: “Rất thông minh.”

“Xi!”- Uyển Khanh lườm hần một cái, sau đó chuyển đề tài: “À phải rồi Dĩ Niên, em thấy ông bà Triệu rất lạ, rõ ràng bị anh bắn một phát đạn vậy mà lại không dám hó hé gì, hơn nữa thái độ đối với anh còn kính cẩn hơn cả thấy hoàng thượng nữa, anh nói có khi nào họ âm mưu gì đó để hại anh không?”

Hạ Dĩ Niên bật cười, ôn tồn nói từng chữ một: “Bọn họ không dè dặt với anh thì có thể làm gì? Đối với Hạ Dĩ Niên anh, ba nhà trong tứ đại gia tộc bao gồm cả Yunus của em tất cả đều là một hạt cát nhỏ, chỉ cần anh muốn dồn bọn họ vào đường cùng, bọn họ đều không có đường lui. Triệu gia cũng vậy, lần đó họ đụng tới em anh vốn dĩ có thể sử dụng một vài chiêu thức khiến cả nhà họ một đêm mất trắng, cho dù là hoàng gia Anh cũng không giúp họ được.”

Uyển Khanh nuốt một ngụm nước bọt, thắc mắc hỏi lại: “Vậy, vậy tại sao anh không ra tay?”

Hạ Dĩ Niên nhìn cô, khóe môi khẽ nâng lên: “Còn không phải là vì em sao?”

“Em?”- Cô làm sao? Cô nhớ cô đâu có van xin cho Triệu gia?

Hạ Dĩ Niên véo nhẹ mũi cô: “Thả dây dài để câu cá lớn.”

Uyển Khanh biết hần không có ý định giải thích, vì vậy cô phải động não...

Hạ Dĩ Niên muốn lợi dụng Triệu gia để khiến cô phải cùng hần đánh cược, tạo nên một mối dây dưa giữa hai người. Hần cho Triệu gia một con đường sáng chính là để Uyển Khanh nhìn thấy được cơ hội chiến thắng của mình để cô mạo hiểm cùng hần đánh cược ván này.

Với chỉ số thông minh của mình, Uyển Khanh rất nhanh đã nghĩ ra.

Cô hít sâu một hơi đập vào tay hần, nghiêng rằng: “Hay lắm Hạ Dĩ Niên, anh nói em tính kế anh, thực tế là anh tính kế em. Hừ, em đi một bước anh liền đón đầu em hai bước, vậy cuối cùng vụ của ngân hàng Siva và Triệu gia em tuy thắng cuộc nhưng chẳng có gì về vãng cả. Hạ Dĩ Niên, anh đúng là xấu xa.”

Hạ Dĩ Niên ôm lấy cô: “Đầu có, cô gái nhỏ, lần đó em thật sự rất xuất sắc, anh thật sự thua em, đó là việc ngoài dự kiến của anh. Chỉ là Khanh nhi, em có đầu óc, có chiến lược rất tốt nhưng mà đôi khi lại quá cố chấp thiếu sự phòng bị, đó chính là nhược điểm của em, cũng là thứ khiến em đánh mất đi Yunus.”

Uyển Khanh im lặng không phản bác.

Hạ Dĩ Niên hôn nhẹ lên trán cô, thấp giọng nói: “Khanh nhi em nhìn đi, đám người kia vì sao không dám phản bác anh nửa lời? Là vì anh có Hạ gia, có ngân hàng ngầm lớn nhất, có nhiều tiền nhất, có cả một Hoàng Thịnh nắm giữ huyết mạch kinh tế của một nửa đại lục địa Châu Âu này. Bọn họ là kẻ yếu hơn, vì vậy buộc lòng họ phải quỳ dưới chân anh, nhìn sắc mặt của anh mà sống. Nhưng em thử nghĩ xem, nếu như anh không có gì trong tay hết, chỉ là một Hạ Dĩ Niên, lúc đó bọn họ sẽ thay phiên nhau đâm đạp anh không thương tiếc. Khanh nhi em lớn lên từ nhỏ ở đây nhưng em lại chưa hề nhìn thử thế giới hào nhoáng bên ngoài kinh tởm tới mức nào, muốn trụ vững ở thành Bách Nhật chính là phải có quyền lực trong tay, không có địa vị sẽ rất nhanh thôi em sẽ bị xã hội này đào thải. Khanh nhi, em có biết tính cốt yếu của quyền lực là gì không?”

Uyển Khanh lắc đầu, đợi nghe hắn nói tiếp.

“Tinh cốt yếu của quyền lực chính là phi luân lý, đây là một cuộc chơi tập thể mà đám người kia chẳng qua chỉ là một lũ đang diễn hài kịch trước mặt anh mà thôi.”- Hạ Dĩ Niên nhìn cô, sự lúng trong mắt dần tan đi: “Khanh nhi, nhớ kỹ những lời này, em là người phụ nữ của anh, chỉ với cái danh phận này thôi thì quyền lực mà em nắm trong tay là vô cùng lớn. Em không cần phải sợ bất kỳ ai, bất kì người nào. Nắm giữ nhiều quyền lực thì em phải biết cách vận dụng nó, nếu không người bị quyền lực hại ngược lại chính là em.”

Uyển Khanh gật đầu, tiếp thu hết những lời mà Hạ Dĩ Niên nói. Cô chỉ cảm thấy mấy lời này đều vô cùng sâu xa, tuy rằng không được chính nghĩa cho lắm nhưng mà lại vô cùng hiện thực, không thể không thừa nhận rằng thế giới này thật ra chỉ là một sân diễn.

“VẬY...Dĩ Niên, nếu như có kẻ muốn đổi đầu với anh, anh sẽ xử lý chúng như thế nào?”- Uyển Khanh tò mò hỏi.

Hạ Dĩ Niên cười lạnh, đặt ly rượu trong tay lên bàn: “Anh trước giờ không phải quân tử, kẻ dám đổi đầu với anh, cho dù là phải dùng thủ đoạn ti tiện nhất anh cũng sẽ đập kẻ đó xuống chân.”

Uyển Khanh rung lên một cái, nuốt nước bọt cái ực.

Hạ Dĩ Niên quay sang, buồn cười nhìn cô: “Em sợ cái gì, anh cũng không đổi phỏ em.”

“Em phải cảm ơn anh, Dĩ Niên anh quá rộng lượng rồi, lúc trước mấy lần em đổi đầu với anh cảm ơn anh đã nương tay để em còn mạng tới tận bây giờ.”- Uyển Khanh phải thầm niệm a di đà Phật một trăm lần, cô biết con người Hạ Dĩ Niên nguy hiểm vô cùng chỉ là khi nghe những lời lẽ này từ chính miệng hắn phát ra lại khiến cho cô không rét mà run.

Hạ Dĩ Niên xoay người lại đối diện với cô, vuốt nhẹ mái tóc mềm mại, khẽ môi khẽ nâng lên: “Còn không phải là vì anh nhìn trúng em sao? Nếu không em nghĩ anh sẽ tha cho một cô gái to gan dám đem cả thùng sơn trắng hắt vào người anh à?”

Uyển Khanh uống nước trái cây nhưng khi nghe câu này của hắn thì liền ho sặc sụa. Hạ Dĩ Niên nhú mày vỗ nhẹ lưng cô, có chút hết cách: “Đứa nhỏ này...”

Sau khi cơn ho qua đi, Uyển Khanh điều chỉnh lại hơi thở, cười hi hi nịnh nọt kéo tay hắn: “Hi hi, Dĩ Niên, anh nói xem anh yêu em từ lúc nào vậy?”

“Không biết.”

Uyển Khanh nhú mày: “Sao lại không biết? À, hay là từ lúc em đem sơn trắng bôi lên người anh khiến anh không khác gì một cụ già bảy mươi tuổi, anh cảm thấy ‘ồ, cô gái này thật thú vị’ nên đã yêu em từ lúc đó có phải không?”

Hạ Dĩ Niên dở khóc dở cười, đưa tay gõ nhẹ lên trán cô một cái: “Lúc đó là lúc anh muốn đem em lên bàn giải phẫu mổ ra xem xem lá gan của em to đến cỡ nào đấy.”

Uyển Khanh mím môi ai oán xoa xoa cái trán của mình, bất mãn nhưng lại không chịu thua cái miệng của hắn, cô đáp trả: “Còn em, lúc đó em thật sự muốn đem anh đi giải phẫu, xem xem trái tim của anh rốt cuộc có màu gì? Tại sao lại có thể đối với một cô gái đáng yêu xinh đẹp người gặp người thích hoa gặp hoa nở như em mà lạnh lùng cùng khinh thường nói ra một câu, e hèm ‘thương lượng?’ cô có tư cách đó sao?”

Uyển Khanh hắng giọng, bắt chước theo giọng điệu đáng ghét lúc đó của hắn. Có trời mới biết lúc đó cô tức tới mức cảm thấy một thùng sơn còn chưa đủ, phải đem cái bản mặt lạnh lùng kia nhả vào hồ sơn, cho đầu cổ hắn nhuộm toàn là màu trắng. Nhưng mà, có ngu cô mới nói ra chuyện này.

Hạ Dĩ Niên nhú mày: “Thật không tin nổi, cô bé em thù dai tới mức này sao? Câu nói đó chắc chắn khiến em rất ức chế có phải không?”

“Còn phải nói, hừ, lúc đó em chỉ muốn nhấn anh...”- Uyển Khanh đang khí thế nói thì im bặt, cô hận tới mức cắn nhẹ vào lưỡi của mình để cảnh cáo.

Hạ Dĩ Niên lại nhướng mày, ánh mắt sắc bén như tia X – quang quét qua một lượt, dễ dàng nhìn ra chút tâm tư nhỏ bé của Uyển Khanh, khẽ môi khẽ nâng lên: “Em muốn nhấn anh vào thùng sơn màu trắng kia à?”

Uyển Khanh che miệng, mở to mắt nhìn hắn, biểu cảm này của cô đã gián tiếp khẳng định suy nghĩ của Hạ Dĩ Niên là đúng.

Hắn cong môi: “Hay lắm Lôi Uyển Khanh, xem ra trên đời này không có gì khiến em thật sự hoảng sợ.”

Uyển Khanh cười hi hi, quay sang chỗ khác: “Ai nói chứ, bộ dáng này của anh thật sự khiến em hoảng sợ rồi...”

“Em nói cái gì?”

“Không có gì ạ! Không có gì!”- Uyển Khanh lắc đầu, nịnh nọt chủ động bước lên ôm lấy cánh tay hắn, lại thấy Hạ Dĩ Niên nghiêm mặt thì chạm vào khẽ miệng hắn: “Hôm nay là ngày vui, là ngày vui mà, cười lên một cái đi, anh nghiêm mặt nhìn đáng sợ lắm đấy.”

Hạ Dĩ Niên nhìn sang đám đàn ông phía xa cứ liếc nhìn Khanh nhi của hắn, Hạ Dĩ Niên đưa tay ôm lấy cô: “Cũng không phải ngày vui của anh, anh vui làm gì?”

Uyển Khanh có chút mất tự nhiên, xung quanh có bao nhiêu ánh mắt đang dòm ngó khiến cô đồ bưng mặt muốn đẩy hẳn ra nhưng lại bị Hạ Dĩ Niên ôm càng chặt, Uyển Khanh ai oán ngẩng đầu nhìn hắn, cả hai người cứ như thể âm thầm đấu tranh với nhau.

Cô nghĩ đầu sức cô sẽ không đủ sức đẩy hẳn ra, nhưng nếu đầu mất thì chưa chắc Uyển Khanh sẽ thua.

Nhưng mà ánh mắt của Hạ Dĩ Niên quá mức điềm tĩnh, hầu như không hề động đậy mà nhìn cô, trong ánh mắt ấy chứa một sự cung chiêu cùng nhẫn nại trước giờ chưa từng có.

Giây phút này Uyển Khanh thật sự muốn say chết trong đôi mắt ấy.

Nhưng mà không được, mọi người đang nhìn.

Uyển Khanh mếu máo, chịu thua nài nỉ: “Dĩ Niên anh ôm em như vậy em sẽ chết ngạt mất, anh định mưu sát em à?”

Hạ Dĩ Niên không buông cô ra, nhưng vòng tay cũng nói lỏng hơn một chút: “Ai bảo đàn ông khác cứ nhìn em mãi.”

Uyển Khanh bật cười: “Thế nào, anh ghen hả?”

“Nói bừa!”- Hạ Dĩ Niên nói: “Trong từ điển của anh chưa từng có chữ này.”

Một người cao ngạo như Hạ Dĩ Niên, có đánh chết hắn cũng sẽ không thừa nhận rằng mình đang ghen.

Uyển Khanh thu lại nụ cười trên mặt: “Được rồi, cậu hai anh có thể buông em ra hay không?”

Hạ Dĩ Niên hừ một tiếng, đang định nói gì đó thì phía khác có giọng nói truyền đến...

“Cậu hai, đã lâu không gặp rồi.”- Một người phụ nữ bước tới, trên người cô ấy không mặc lễ phục như những cô gái khác mà chỉ mặc một bộ vest chỉnh tề, tuy vậy nhan sắc của cô ấy phải nói là rất thanh tú, phong thái ôn hòa nhã nhặn, vừa nhìn là biết đây là một người cao siêu. Cô ấy bước tới, nhìn sang Uyển Khanh mỉm cười gật đầu một cái.

Uyển Khanh cũng gật đầu chào hỏi cô ấy, cô lại tò mò thân phận của người phụ nữ xuất chúng này là gì?

Cô ấy nhìn Hạ Dĩ Niên: “Cậu không phải đã quên luôn tôi rồi đấy chứ? Lâu như vậy rồi không gặp, vừa gặp thì cậu đã dẫn theo một tiểu mỹ nhân bên cạnh, khiến tôi đây quá mức ngỡ ngàng.”

Hạ Dĩ Niên cười khê: “Quá lời rồi, có thể khiến chị ngỡ ngàng cũng thật không biết đối với Hạ Dĩ Niên em đây là họa hay là phúc.”

Uyển Khanh trầm suy xét trong lòng, trước giờ đây là lần đầu tiên có một người phụ nữ khiến Hạ Dĩ Niên gọi một tiếng ‘chị’ nhưng mà theo như trí nhớ của cô thì Hạ gia chỉ có hai đứa con trai, làm gì có đứa con gái nào nữa?

Hạ Dĩ Niên biết Uyển Khanh đang thắc mắc, vì vậy quay sang cô giới thiệu: “Khanh nhi chào hỏi đi, đây là cảnh sát trưởng đứng đầu thành Bách Nhật này, là tình anh của tổ trọng án Angelina.”

Uyển Khanh mở to miệng, cảnh sát trưởng lại là phụ nữ sao?

Có lẽ Angelina cũng đã lường trước được sự kinh ngạc của Uyển Khanh, cô ấy mỉm cười chủ động lên tiếng: “Khi này chị có nghe mọi người nói về em, em là Uyển Khanh à? Cái tên rất đẹp, có thể khiến Hạ Dĩ Niên công khai với tất cả mọi người như ngày hôm nay, em là người đầu tiên đấy.”

Uyển Khanh đỏ mặt cười nhẹ.

Hạ Dĩ Niên lên tiếng: “Chị tới rồi, mẹ em đâu? Bà không phải cùng chị tới đây à?”

Angelina cười: “Bác trai và bác gái vừa tới đây, chỉ là không muốn bị quá nhiều người tới bắt chuyện, dù gì thì tiệc cưới cũng chưa bắt đầu nên chị đã đưa ông bà tới phòng nghỉ phía đông của nhà hàng rồi, à phải rồi Dĩ Niên, cha cậu tìm cậu đấy.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu sau đó nhìn sang Uyển Khanh: “Em ở đây tìm cái gì đó ăn đi, nhớ kỹ, tuyệt đối đừng...”

“Đừng uống rượu chứ gì?”- Uyển Khanh nhảm chán ngắt ngang lời hắn: “Anh yên tâm đi, em sẽ không phá hoại hôn lễ của Trường Bách đâu.”

Dù gì thì anh cũng là bạn cô, cô cũng đâu có tàn nhẫn như vậy.

Hạ Dĩ Niên nhú mày: “Cái gì mà Trường Bách? Là Triệu Trường Bách, gọi lại.”

Angelina đứng ở giữa liếc mắt nhìn Hạ Dĩ Niên rồi lại nhìn sang Uyển Khanh.

Uyển Khanh cắn môi một cái, đành thỏa hiệp: “Rồi rồi, là Triệu Trường Bách, có được chưa? Anh ấy là Triệu Trường Bách, còn anh là Dĩ Niên, có được chưa?”

Hạ Dĩ Niên hài lòng gật đầu: “Không được chạy lung tung, rõ chưa?”

“Yes sir!”- Uyển Khanh hô một tiếng, vẻ mặt không cam tâm.

Hạ Dĩ Niên cảnh cáo cốc nhẹ vào trán cô một cái rồi cùng với Angelina rời đi. Uyển Khanh bĩu môi thầm làm mặt quỷ, hừ, còn không chịu nhận là đang ghen.

Cô đi đến bàn để thức ăn chọn cho mình một góc bánh kem rồi tìm cái ghế ngồi xuống chậm rãi dùng bữa.

“Còn tưởng là em không tới.”- Một ly rượu đỏ đặt trước mặt Uyển Khanh.

Cô mỉm cười đẩy ly rượu về phía anh: “Em không uống rượu đâu.”

Triệu Trường Bách nhận lại ly rượu, ngồi xuống đối diện cô: “Xem ra em hiện giờ rất tốt.”

Uyển Khanh cười nhẹ: “Rất tốt, vô cùng tốt là đằng khác.”- Cô nhìn sang anh: “Anh cũng rất tốt không phải sao, công nương Era là đóa hoa vạn người mê của nước Anh đấy, người ta hạ mình gả cho anh, anh có phúc quá còn gì.”

“Cô ấy đúng là rất tốt, vừa dịu dàng vừa thấu hiểu lòng người.”- Triệu Trường Bách cười: “Hoa cưới hôm nay anh hy vọng em sẽ chụp được.”

“Hoa cưới?” – Uyển Khanh phẩy tay: “Bỏ đi bỏ đi, em không tin mấy chuyện đó đâu.”

“Cái gì mà không tin? Mấy chuyện này thực tế rất linh nghiệm.”- Triệu Trường Bách nhún mày.

Uyển Khanh buồn cười vừa ăn bánh kem vừa nói: “Bác sĩ Triệu, anh theo chủ nghĩa duy tâm hả?”

“Tóm lại lát nữa anh sẽ nói Era ném về phía em, em nhất định phải chụp.”- Triệu Trường Bách nói.

Uyển Khanh thở dài, sau một lúc thì nhìn anh: “Thật ra so với hoa cưới thì em mong rằng sẽ nhận được một lời chúc phúc từ anh hơn.”

Triệu Trường Bách nghe thấy lời cô nói, đầu mày khẽ nhún lại: “Chúc phúc?”

Uyển Khanh gật đầu: “Em mong anh chúc phúc cho em và Dĩ Niên.”

Triệu Trường Bách im lặng không đáp.

Uyển Khanh nhìn anh: “Thế nào? Là bạn bè, ngay cả một câu chúc phúc anh cũng tiết kiệm sao?”

Triệu Trường Bách uống một ít rượu, sau đó thở dài: “Trần Trần em thật sự yêu Hạ Dĩ Niên sao?”

“Đúng vậy.”- Uyển Khanh không chần chừ trả lời.

Có lẽ Triệu Trường Bách cũng đoán được cô sẽ trả lời như vậy, trên mặt không có chút gì gọi là ngạc nhiên, anh trầm mặc một lúc lâu sau đó lên tiếng: “Trần Trần, Hạ Dĩ Niên là người đàn ông không có trái tim, là người máu lạnh vô cùng, em chưa nhìn thấy bộ dáng lúc cậu ấy chém chém giết giết ở Hạ gia năm đó, chưa nhìn thấy gương mặt dính đầy máu tanh của cậu ấy...”

“Anh ấy là người, anh ấy cũng có trái tim có tình cảm, ít nhất em cảm nhận được điều đó. Trên thế giới này không có bao nhiêu người hiểu được Hạ Dĩ Niên, nhưng em hiểu anh ấy.”

Triệu Trường Bách im lặng nhìn cô.

Uyển Khanh khẽ cười: “Được rồi, anh mau đi xem Era thế nào rồi đi, làm gì có chú rể nào lại bỏ mặt cô dâu trong phòng trang điểm như anh chứ? Cẩn thận cô ấy mà nổi giận không chịu làm lễ thì em sẽ không có hoa cưới mà chụp đấy.”

Triệu Trường Bách thở dài, để ly rượu xuống bàn rồi đứng lên: “Được rồi, anh không tiếp em nữa. Vẫn là đi xem cô vợ nhỏ của anh thì hơn.”- Trước khi đi anh quay lại: “À mà Trần Trần, người anh trai Lôi Gia Thiện kia của em đấy, cậu ta quá đáng lắm, nói ra lời nào thì công kích anh lời đó.”

Uyển Khanh nhún vai: “Vậy thì xui cho anh rồi, em với anh ta không thân cho lắm.”

Triệu Trường Bách lắc đầu hết cách rồi khỏi.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 72: Chương 72: Là mưu sát

Điều khiến Uyển Khanh hài lòng nhất trong tiệc cưới này chính là thức ăn vô cùng phong phú, cả một bàn còn hơn là yến tiệc cung đình, vừa nhìn tới cho dù là chưa đói cũng phải thèm thuồng. Huông hồ gì gần đây dưới sự đe dọa của Hạ Dĩ Niên, cô không dám giảm cân nữa, vì vậy trong chốc lát Uyển Khanh đã trở thành một thực thần cầm cái đĩa đi gấp thức ăn.

Chẳng mấy chốc đồ ăn đã đầy đĩa, nhưng mà Uyển Khanh cảm thấy còn chưa đủ. Một bàn nhiều món ngon như thế, hôm nay cô mà không ăn cho hết thì thật có lỗi với công ơn sinh thành của cha mẹ.

Nhưng mà...

Trời đánh tránh bữa ăn, thế mà cô lại bị một người va phải khiến cho đĩa thức ăn trên tay rơi xuống đất vỡ tan tành.

Tiếng động lớn khiến tứ phía đều đổ mắt nhìn về phía cô.

“Thật xin lỗi, ây dô, thật tiếc quá Uyển Khanh, chị không ngờ em đang đói khát tới không cần mặt mũi như vậy.”- Lôi Ngân Chi làm ra vẻ tiếc nuối nhìn mở thức ăn dưới đất, miệng nở nụ cười giễu cợt: “Bố cậu hai bỏ đói em nhiều ngày lắm sao mà em lại lấy nhiều thức ăn như vậy? Nhìn vào không biết còn tưởng cô chủ nhỏ của Lôi gia bị ngược đãi đấy.”

Uyển Khanh im lặng, quay sang lấy một cái đĩa khác rồi chậm rãi gấp thức ăn.

Lôi Ngân Chi thấy thế, nụ cười trên môi thu lại, cô ta bước tới vài bước hạ thấp giọng: “Đừng tưởng dựa dẫm vào Hạ Dĩ Niên thì hay lắm, cô có gì giới chứ, hừ, chỉ biết bám lấy đàn ông. Lôi Uyển Khanh nếu không có Hạ Dĩ Niên chống lưng cô nghĩ cha sẽ nhìn đến cô hay sao?”

Uyển Khanh không nhìn tới cô ta, ánh mắt bình tĩnh thậm chí không có lấy một tia gợn sóng: “Tôi tin người có não đều nhìn ra được, Hạ Dĩ Niên so với Phùng Chí Cường ai sẽ là người đáng để đeo bám hơn. Hừ, Lôi Ngân Chi, cô giả vờ thanh cao cái gì, chẳng phải cũng giật lấy Phùng Chí Cường từ tay tôi sao? Giờ giành được rồi, sao nào, hài lòng chưa?”

Lôi Ngân Chi dùng ánh mắt bén nhọn tới mức có thể đâm chết người nhìn cô: “Cũng như nhau cả thôi, cô bỏ lên giường Phùng Chí Cường không được thì tìm tới đàn ông khác. Nếu như Hạ Dĩ Niên biết lúc trước Uyển Khanh bé nhỏ của anh ta đã từng hạ thuốc Phùng Chí Cường chỉ để cùng anh ấy trải qua một đêm, nhưng đáng tiếc thủ đoạn dơ bẩn kia lại không qua được mặt anh ấy. Hừ, không biết cậu hai Hạ gia sẽ có cảm nghĩ như thế nào nhỉ?”

Bàn tay đang gấp thức ăn của Uyển Khanh ngừng lại vài giây.

Cô không ngờ tới Lôi Uyển Khanh cô vốn nghĩ rằng vô cùng nhỏ bé lại dám làm chuyện bạo gan như vậy.

Lôi Ngân Chi thấy phản ứng này của Uyển Khanh thì nghĩ rằng cô đang sợ, cô ta hài lòng nâng khóe môi: “Nếu không có Hạ Dĩ Niên chống lưng, cô ở Lôi gia sẽ không là cái gì cả, tới lúc đó để xem tôi chà đạp cô thế nào.”

Uyển Khanh nhìn cô ta một cái sau đó cười lạnh quay đi chỗ khác: “Không nói đến việc chúng ta có đàn ông chống lưng cho hay không, chỉ nói tới...”- Uyển Khanh chậm rãi nói từng chữ một: “Con gái của một kỹ nữ quán bar và con gái của thiên kim tiểu thư Phương thị, ai là người có địa vị hơn, kẻ ngốc cũng nhìn ra được.”

“Cô!”- Lôi Ngân Chi không ngờ Uyển Khanh đột nhiên đem mẹ cô ta ra công kích vì vậy cũng không biết nên đáp trả thế nào, cô ta hận người mẹ này, bởi vì thân phận của bà ta chính là niềm tự ti lớn nhất của Lôi Ngân Chi.

“Lôi Ngân Chi...”- Uyển Khanh gấp một miếng salad, giọng điệu vô cùng thông thả: “Cô đừng có kích tôi, tôi vốn không để số tài sản của Lôi gia vào mắt, nhưng mà, nếu như cô đã tận lực xem tôi là đối thủ mạnh mà hết lần này đến lần khác công kích thì tôi, Lôi Uyển Khanh này sẽ bồi cô tới cùng.”

Giọng nói của Uyển Khanh rất hay, vô cùng hay, chỉ là sự lạnh lùng cùng cảnh cáo không thể xem thường trong đó khiến người khác không rét mà run. Giờ phút này cô lại có vài phần giống với Hạ Dĩ Niên, chậm rãi từ tốn, nhưng lại để cho người khác nhìn ra được sự nguy hiểm đáng sợ trong từng hành động cử chỉ.

Lôi Ngân Chi cũng chính vì thế mà sợ hãi, nhất thời không biết nên nói gì tiếp theo đành phải quay sang người phục vụ đứng phía xa trút giận: “Đứng đó nhìn cái gì? Không thấy thức ăn đổ đầy ra nền nhà à? Còn không mau dọn sạch đi, coi chừng làm bẩn gót chân của tôi.”

Người phục vụ nam vội vàng bước lên vàng vâng dạ rồi quỳ xuống lau nền nhà.

Lôi Ngân Chi cười lạnh, bàn chân đột nhiên nhấc lên, gót giày cứng ngắt kia trực tiếp giẫm mạnh lên bàn tay của người phục vụ khiến anh ta đau đớn la lớn.

Mọi người xung quanh đều chú ý tới, nhưng là không có ai dám lên tiếng ngăn cản bởi vì cô ta là người của Lôi gia.

Uyển Khanh hơi liếc mắt, cười lạnh một tiếng: “Lôi Ngân Chi cô làm như vậy chỉ chứng minh bản thân thật hèn hạ.”

“Hừ, Lôi Uyển Khanh, tôi nói cho cô biết, rồi sẽ có ngày cô cũng giống như vậy bị tôi đạp lên.”

Uyển Khanh nhếch môi, nhìn người phục vụ đang đau đớn ngồi dưới đất: “Rút mạnh tay ra.”

Người phục vụ nghe thấy liền theo bản năng làm theo, anh ra rút mạnh tay về, hành động này khiến cho Lôi Ngân Chi không lường trước được mà bật ngã về sau.

Uyển Khanh để đĩa thức ăn đã được gấp đầy lên bàn, sau đó cầm ly nước ép trái cây chậm rãi đi tới ngồi xuống trước mặt Lôi Ngân Chi, cô ta sợ hãi nhìn cô, không phải cô định đổ nước lên đầu cô ta chứ?

Uyển Khanh nhìn ra được sự sợ hãi của cô ta, cô cười nhẹ, đem ly nước trái cây lắc qua lắc lại, đôi môi nhỏ mấp máy từng chữ một: “Được, vậy chúng ta đầu đi, Lôi Ngân Chi tôi nói cho cô biết, cho dù là có phải dùng đến thủ đoạn gì đi nữa tôi cũng phải đạt cô xuống chân.”

Lôi Ngân Chi mở to mắt kinh hãi, lắp bắp nói: “Không, không, cô không phải là Lôi Uyển Khanh, cô là ai? Là ai?”

Kể từ lúc bị cô ta đẩy xuống biển trở về, Lôi Ngân Chi luôn cảm thấy cô đã thay đổi rất nhiều. Một Lôi Uyển Khanh nhu nhược răm rắp nghe lời sao lại trở nên nguy hiểm không chịu yếu thế như thế này? Hoàn toàn như là hai con người khác nhau, Lôi Uyển Khanh trước mặt khiến cô ta cảm thấy áp lực, ngay cả khi cô không hề đụng tới cô ta cô ta vẫn vô cùng áp lực.

Uyển Khanh nhẹ nhàng chớp mắt: “Không sai, Lôi Uyển Khanh đưa em gái ngu ngốc của cô đã bị... Bùm! Nước dim chết rồi. Trước mặt cô bây giờ là tôi, người sẽ thay Lôi Uyển Khanh trả thù.”

“Cô... cô... cô nói cái quỷ gì?”

“Vóc trí thông minh của cô sẽ không thể hiểu lời tôi nói, tôi sẽ cho cô thấy, cái cảnh thê thảm thật sự là như thế nào.”- Uyển Khanh nói từng chữ một, giọng nói lạnh lẽo không chút tình cảm.

Lôi Ngân Chi cười khẩy: “Lôi Uyển Khanh, cô ngu lắm. Xung quanh nhiều người như vậy, cô lại bày ra bộ dáng này, không sợ ngày mai cả thành Bách Nhật biết cô không thuận với chị gái mình, là người tâm địa độc ác đẩy ngã chị gái trong đám cưới của Triệu Trường Bách sao?”

Lời uy hiếp này nếu là đối với Lôi Uyển Khanh trước kia chắc chắn sẽ khiến cô bé hoảng sợ rút rút xin lỗi chị gái.

Nhưng mà, Lôi Uyển Khanh hiện giờ là ai? Cô không dễ dàng bị uy hiếp như vậy.

Lôi Uyển Khanh bật cười lớn, nụ cười này của cô khiến Lôi Ngân Chi khó hiểu.

Uyển Khanh từ dưới đất đứng lên quay về phía đám đông này giờ vẫn đang quan sát tình hình phía xa, nhìn qua từng gương mặt một, nói từng chữ vô cùng rõ ràng: “Này giờ có phải mọi người đã nhìn thấy chị gái tôi và tôi đang tâm sự vô cùng thân mật có phải không?”

Đám đông chần chừ quay sang nhìn nhau, rõ ràng là không dám phản bác.

“Có phải không?”- Uyển Khanh hỏi lại lần nữa.

“Phải, phải, hai chị em các người tình cảm rất tốt...”- Lúc này mọi người mới lên tiếng, anh một câu tôi một câu thuận theo ý Lôi Uyển Khanh.

Lôi Ngân Chi không thể ngờ tới Uyển Khanh lại có thể sử dụng chiêu này.

Uyển Khanh mỉm cười giơ ly nước trái cây lên: “Rất tốt, tôi tin vào con mắt của các vị. Chúng ta cạn ly!”

“Cạn ly!”- Mọi người giơ ly rượu trong tay mình lên rồi uống cạn.

Uyển Khanh uống hết nước trái cây trong ly, bàn tay nhỏ bé giờ ra không trung sau đó buông lỏng.

Xoảng... chiếc ly rơi xuống tạo nên tiếng vỡ chới tai khiến ai cũng nổi da gà.

Cô cười lạnh quay lưng cầm lấy đĩa thức ăn vừa gấp được đi tới một bàn trống ngồi xuống chậm rãi dùng bữa.

Mọi người ai nấy đều âm thầm hít một hơi lạnh, ban đầu họ đối với cô gái tên Lôi Uyển Khanh này còn nghĩ rằng cô là bông hoa trong lồng kính được Lôi gia nuông chiều từ bé nên rất nhu nhược và không khó đối phó. Nhưng mà trải qua một cảnh vừa rồi họ mới sâu sắc nhận ra cô gái này đích thật là cao thủ chinh người, ai cũng biết Lôi Ngân Chi là người ngang ngược chu ngoa cỡ nào vậy mà bị cô chinh cho tới mức á khẩu không nói được lời nào.

Vừa hay một màn này đúng lúc Hạ Dĩ Niên và cha mẹ của hắn đi vào nhìn thấy được.

Trịnh Lan Anh chưa từng nghĩ một cô gái lại có thể có được loại khí thế này, hơn nữa chiêu thức mà cô gái này sử dụng có tám phần giống với Hạ Dĩ Niên. Chính là bản thân mình nói bậy lại khiến mọi người cùng nói bậy với mình, trong tình thế cấp bách dùng khí thế áp đảo đối phương.

Trương Luyến Tâm quay sang Hạ Dĩ Niên: “Mẹ tin lời con nói rồi.”

Hạ Triết cười: “Dĩ Niên, đây đúng là con cáo nhỏ quả thật không dễ trị. Nhưng mà gu chọn bạn gái của con rất phù hợp với cha.”

Trương Luyến Tâm lườm sang ông: “Nói gì?”

“Vợ à, bà không thấy con bé kia và bà lúc trẻ có nét tương đồng sao?”- Hạ Triết cười.

Hạ Dĩ Niên bên cạnh cũng không nói gì, sau một lúc bước đến chỗ của Uyển Khanh. Uyển Khanh vừa thấy hân tóit thì đứng lên cười nhẹ: “Quay lại rồi à?”

Hạ Dĩ Niên mỉm cười, vén giúp cô mấy loạn tóc rũ trước mặt ra sau tai: “Em học cũng nhanh đấy, biết cách sử dụng quyền lực rồi.”

“Thầy giỏi thì đào tạo ra trò tốt mà.”-Uyển Khanh cười lại nhìn ra phía sau có hai người cao tuổi đang đứng, là cha mẹ của Hạ Dĩ Niên, lần trước cô đã gặp họ ở nghĩa trang rồi.

Hai người cao tuổi bước tới, Trịnh Lan Anh mỉm cười hòa nhã nhìn cô: “Cháu là Lôi Uyển Khanh à?”

“Vâng ạ, cháu chào bác.”- Uyển Khanh lễ phép chào hỏi.

Khác hẳn với bộ dáng xù lông khi nãy.

Trịnh Lan Anh gật đầu, trong đầu lại sinh ra một ý nghĩ muốn khảo nghiệm cô gái trước mắt này một lúc. Bà nhíu mày, nghiêm mặt nói: “Khi nãy con làm như vậy quả thật không tốt, đó là chị gái con, dù cho có ức hiếp con thế nào thì cũng không nên trước mặt nhiều người hành xử như vậy.”

Hạ Triết nhìn sang bà xã mình, rất nhanh đã hiểu ra ý đồ của bà già này. Ông lại quan sát Hạ Dĩ Niên, lại phát hiện hân chẳng có chút gì để tâm tới, cứ như là tin chắc rằng Uyển Khanh sẽ vượt qua khảo nghiệm này vậy.

Lần đầu gặp mặt mẹ của bạn trai, người mà có thể tương lai sẽ trở thành mẹ chồng của mình, đặc biệt phải nhấn mạnh là ‘lần đầu gặp mặt’ vậy mà đã bị ‘chỉnh đẹp’ như vậy. Bất kì cô gái nào đều sẽ lo sợ và tổn thương, nhưng mà Uyển Khanh lại không mấy may có một chút sợ hãi nào đối với lời giáo huấn này của Trịnh Lan Anh.

Cô chính là Dương Anh Thi, tình anh trong tình anh, sao có thể không biết một chút thủ thuật đọc suy nghĩ của đối phương chứ? Vừa quan sát Trịnh Lan Anh cô đã biết đây là tình huống mà bà đặt ra cho cô, vì vậy Uyển Khanh rất bình tĩnh mỉm cười: “Đó là tại vì không có Dĩ Niên bên cạnh, nếu như có anh ấy cháu cũng không cần thiết phải xù lông lên như vậy.”

Nụ cười trên môi Hạ Dĩ Niên ngày càng đậm.

Trịnh Lan Anh nhìn hân rồi lại khó hiểu nhìn Uyển Khanh: “Ồ, tại sao?”

Uyển Khanh khoác tay hân, mỉm cười ngọt ngào: “Nếu anh ấy bên cạnh cháu thì chắc chắn anh ấy sẽ bảo vệ cháu, cháu cũng không cần tự gồng mình lên giải quyết mở rắc rối xung quanh.”

Hạ Triết cười lớn.

Trịnh Lan Anh cũng hài lòng gật đầu. Trước giờ bà luôn lo ngại về hai đứa con của mình, cả hai thằng được rửa gần ba mươi tuổi rồi mà không có lấy một cô gái đáng hoàng bên cạnh. Lần này vừa nghe Hạ Dĩ Tường nói bên cạnh Hạ Dĩ Niên xuất hiện một cô bé tên Lôi Uyển Khanh, bà đã mừng tới mức như là thỉnh được quan âm vào nhà, thật ra yêu cầu chọn con dâu của Trịnh Lan Anh rất cao, bà chỉ sợ cô bé mà con trai bà ưng nhưng bà lại không ưng sẽ gây ra mâu thuẫn mẹ con với nhau.

Một cô con dâu lý tưởng theo Trịnh Lan Anh là phải giống như bà, một người phụ nữ biết lúc nào nên cứng rắn lúc nào nên nhu thuận, phải hiểu chuyện và sắc sảo, trí thông minh thì không cần bàn cãi tới, nhất định phải là người lúc Hạ Dĩ Niên gặp chuyện có thể cùng đứng ngang hàng với hân để giải quyết vấn đề.

Vì có yêu cầu quá cao nên Trịnh Lan Anh luôn lo rằng hai đứa con mình sẽ ế tới già.

Bà cũng nghe nói tới cô chủ nhỏ của Lôi gia là người ngu ngốc nhu nhược, là bông hoa được ủ trong nhà kính, chuyện này khiến bà lo lắng vô cùng.

Nhưng mà Trịnh Lan Anh không ngờ tới Uyển Khanh trước mắt lại xuất sắc hơn tưởng tượng, bà vô cùng hài lòng.

Angelina cũng xem như được mở mang tầm mắt, nàng phải thừa nhận rằng cô bé nhìn có vẻ còn chưa trưởng thành này lại có thể có được loại phong thái tự tin như vậy.

Nếu đem một màn vừa rồi so với số tuổi chỉ mới mười tám của cô thì quả thật quá khập khiễng khiến người ta không thể nào tin nổi.

“Bác gái, cháu nghĩ lần này Dĩ Niên thật sự là một lần đã định trước tương lai rồi, suốt cả buổi tiệc trong mắt cậu ấy cũng chỉ có một mình Uyển Khanh mà thôi.”- Angelina cười.

Trịnh Lan Anh gật đầu, lại nhìn sang Hạ Dĩ Niên: “Con cũng thật làm cho cha mẹ bất ngờ, hồi thúc bao nhiêu năm nay không thấy con dẫn con mướm nào về nhà, đột nhiên lại xuất hiện một cô gái ưu tú như vậy. Thật là kinh hỷ, kinh hỷ.”

Hạ Dĩ Niên ôm lấy Uyển Khanh, nhẹ nhàng cười: “Chẳng qua là đội người thích hợp xuất hiện thôi.”

Uyển Khanh đỏ bừng mặt quay chỗ khác.

Lúc này tiếng nói của mc trên khán đài cũng vang lên mở màn cho hôn lễ sắp bắt đầu. Các quan khách ai vào chỗ nấy, ngay ngắn trật tự chừa một lối đi ở giữa. Hàng ghế đầu tiên ở vị trí trung tâm dành cho tứ đại gia tộc ngồi, kế tiếp là hàng ghế thứ hai cũng là vị trí của hoàng gia nước Anh.

Tiếng nhạc vang lên rền rang, Triệu Trường Bách trong bộ vest màu trắng đứng ở giữa sân khấu, đợi chờ cô dâu sẽ khoác tay cha của mình bước vào lễ đường.

Anh mặc bộ vest trắng lịch lãm, Uyển Khanh phải công nhận một điều rằng Triệu Trường Bách là người xuất chúng. Nếu như Hạ Dĩ Niên mang một vẻ bề ngoài cương nghị pha thêm một chút tà mị quyến rũ thì Triệu Trường Bách chính là đại diện cho vẻ đẹp đương quang chói mắt như ánh mặt trời, ngũ quan chính trực, thần thái ôn hòa, không chê vào đâu được.

“Nhìn cái gì mà nhìn?”- Hạ Dĩ Niên nhú mày, thấy cô cứ nhìn chăm chăm Triệu Trường Bách, trong lòng liền có ý định muốn tiến lên che đi tầm mắt của cô.

Uyển Khanh dừng dừng: “Thì nhìn chú rể.”

“Có gì đáng nhìn chứ?”- Hạ Dĩ Niên càng thêm không vui.

Uyển Khanh hừ một tiếng: “Trong đám cưới chú rể là người nổi bật nhất trong mắt phụ nữ, có ngon thì anh làm chú rể đi khi đó anh cũng sẽ nổi bật như vậy.”

“Em...”

Angelina và Trịnh Lan Anh phì cười vui vẻ. Hạ Triết cũng lắc đầu cười khỏ, hazz, xem ra thằng con này số phận tương lai cũng không khác ông là bao.

Mọi người đều vỗ tay nhiệt liệt, ai cũng đều mong chờ sự xuất hiện của cô dâu.

Nhưng mà cả nửa bài nhạc chào đón vang lên vẫn không thấy cô dâu xuất hiện.

Người điều chỉnh nhạc khó hiểu tắt đi âm thanh. Mc lại có chút lúng túng nhưng vẫn cố gắng giữ không khí cho hôn lễ mà hoạt náo: “Nào, cô dâu của chúng ta mau mau xuất hiện, chắc chắn là còn e thẹn đây mà. Mọi người mau cho tràng pháo tay nhiệt liệt cổ vũ tinh thần của cô dâu nào.”

Khách mời vỗ tay hưởng ứng, tiếng nhạc lại lần nữa vang lên.

Nhưng mà...

Không thấy cô dâu xuất hiện. Lúc này mọi người quay sang xì xào bàn tán to nhỏ, không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

Triệu Trường Bách cũng không khá hơn là bao, sắc mặt đã biến đổi, vô cùng nặng nề.

Tiếng bàn tán lại càng lớn hơn, mc mời đến lần thứ ba mà kết quả vẫn không khác gì hai lần đầu. Lúc này Triệu Trường Bách bỏ lại quan khách rồi sai bước chạy khỏi lễ đường, người của tứ đại gia tộc cũng theo sau anh, Uyển Khanh đương nhiên sẽ đi theo Hạ Dĩ Niên.

Con đường từ đây đi tới phòng trang điểm sẽ phải đi ngang khúc rẽ của vườn hoa, Uyển Khanh đi sau Hạ Dĩ Niên, lúc đi ngang khúc rẽ đó cô nhìn thấy một bóng lưng của một cô gái, có vẻ cô ấy đang vô cùng gấp gáp, bước chân cũng loạng choạng, hơn nữa...

Uyển Khanh nhú mày...

Bóng lưng này, rất giống với Âu Giãn Tĩnh.

Nhưng rất nhanh cô gái kia đã chạy đi mất, cô nghĩ chắc mình đã nhìn lầm rồi, sao chị Giãn Tĩnh có thể xuất hiện ở đây được?

Uyển Khanh theo chân mọi người kéo nhau chạy tới phòng trang điểm, Triệu Trường Bách dẫn đầu mở cửa ra.

Vừa nhìn tới một cảnh bên trong, Uyển Khanh suýt chút nữa đã hét lớn, cô xém xiu là khuy ngã cũng may có Hạ Dĩ Niên đỡ lấy.

Ai cũng sững sốt, nhất thời vô cùng kinh hãi...

“Á!”- Người hét lên là Lôi Ngân Chi, cô ta đang ở trong trạng thái tốt đỉnh của sợ hãi.

Thứ mà mọi người nhìn thấy lúc này là thi thể, thi thể của cô dâu.

Trong căn phòng trang điểm sang trọng, một mảnh vải trắng được treo lên trần nhà, mà Era lại là người treo cổ trên mảnh vải trắng đó.

Bộ váy cưới trắng tinh khôi trên người đã xộc xệch, khoe miệng nàng có một chất lỏng màu đỏ không ngừng rơi xuống như máu tươi nhuộm đỏ chiếc váy lộng lẫy. Sắc mặt tím tái, hai mắt nhắm nghiền lại, mái tóc dài chưa được búi lên nên rũ xuống hai vai che đi hai gò má đáng sợ.

Angelina là người đầu tiên nhận thức được tình huống nghiêm trọng này, nàng lên tiếng trấn an mọi người sau đó hạ lệnh phong tỏa hiện trường, bất kì ai cũng không được rời khỏi nhà hàng này.

Người của tổ trọng án rất nhanh đã tới nơi, tứ đại gia tộc cũng rời khỏi phòng trang điểm, lựa một căn phòng khác mà thảo luận việc lớn này.

“Thật không thể tin nổi, chuyện gì đã xảy ra thế này? Era tự tử sao? Tại sao cô ấy lại làm thế chứ?”- Dương Cẩm Vân cũng vô cùng khó hiểu, người đầu tiên đưa ra thắc mắc là bà.

Lôi Hiệp Vũ lên tiếng: “Ông bà Triệu, chuyện của Era lần này xem ra Triệu gia các người sẽ khó mà giải thích với hoàng gia Anh rồi.”

Hạ Triết nhíu mày: “Trong đám cưới cô dâu làm sao có thể tự tử được?”

“Hạ lão gia, chuyện này cũng là chuyện của họ, chúng ta tốt nhất không nên xen vào thì hơn.”- Lôi Hiệp Vũ đối với Triệu gia trước giờ luôn đối đầu, vì vậy tuy rằng cũng có chút sùng sốt với chuyện này nhưng vẫn vô cùng hờ hững.

Hạ Dĩ Niên không xen vào cuộc nói chuyện này, hần đễ Uyển Khanh tựa vào lòng mình, thấy bàn tay cô run lên thì nhẹ nhàng nắm lấy dùng hơi ấm để trấn an cô.

Uyển Khanh vô cùng sợ hãi, dù gan có lớn thế nào thì cũng bị cảnh khi nẩy dọa cho đứng tim.

Lúc này điện thoại của Hạ Dĩ Niên reo lên, đồng thời sau đó chuông điện thoại của Hạ Dĩ Niên và Dương Cẩm Vân cũng vang lên. Cả ba nhìn nhau sau đó cùng nghe điện thoại của mình, Uyển Khanh ngẩng đầu, cô cảm thấy cuộc gọi này sẽ đem đến điều bất lành.

Quả nhiên cô nghe thấy tiếng của Lôi Hiệp Vũ cao vút vang lên: “Cái gì? Cậu nói cái gì?”

Tiếp theo sau là Dương Cẩm Vân, giọng bà cũng không bình tĩnh được bao nhiêu: “Sao có thể như vậy? Chẳng phải đã bảo quản rất kỹ rồi sao?”

Uyển Khanh không hiểu chuyện gì, nhìn sang hai người họ, chỉ thấy ai cũng vô cùng không tốt. Cô lại quan sát Hạ Dĩ Niên, sắc mặt hắn cũng nặng nề không kém, giọng điệu lạnh khốc thốt ra: “Có bắt được người không?”

Cô không biết người bên kia nói gì, chỉ là vẻ mặt Hạ Dĩ Niên càng thêm tức giận hơn, nói từng chữ: “Độc toàn lực đi khắp nơi lục soát cho tôi, bắt được rồi giết không tha.”

Cả ba người đồng loạt cúp điện thoại, Uyển Khanh định lên tiếng hỏi xem đã xảy ra chuyện gì thì thuộc hạ thân cận của Triệu gia như bị ma đuổi mà chạy vào: “Lão, lão gia, không xong rồi, két sắt bị mở bung ra, bản tài liệu mật bị lấy cắp rồi.”

“Cái gì?”

Ông Triệu không thể tin nổi đứng phắt dậy lại bị cái chân què làm cản trở mà ngã lại xuống ghế sofa. Bà Triệu vội vàng đỡ lấy ông, sau đó lo lắng lên tiếng: “Tài liệu mật được bảo vệ nghiêm ngặt như vậy, sao có thể bị lấy mất được chứ? Mấy người tìm kỹ chưa?”

“Thưa phu nhân, đã kỹ lắm rồi ạ.”

“Đi, chúng ta về nhà xem.”- Ông Triệu hoảng sợ, chống nạng đứng lên.

“Không cần nữa.”- Hạ Dĩ Niên lên tiếng: “Tư liệu mật chỗ của tôi cũng đã bị đánh cắp rồi.”

“Tôi cũng vậy!”- Dương Cẩm Vân và Lôi Hiệp Vũ trước trước sau lên tiếng.

Hạ Triết nghe thấy con trai mình xác nhận chuyện này, tức thời khản trương vô cùng: “Vậy là... tứ đại gia tộc trong một hôm liền mất đi tư liệu quan trọng sao?”

“Sao có thể chứ?”- Uyển Khanh trước kia cũng từng nghe mẹ nói về thứ được gọi là tư liệu mật này. Cô nghe Dương Cẩm Vân nói rằng nó rất quan trọng, nhưng mà cho đến nay vẫn chưa được một lần nhìn thấy nó.

Tứ đại gia tộc lớn mạnh là thế nhưng không phải không có khuyết điểm, điểm yếu chí mạng của bốn nhà là bản tư liệu mật, thông tin trong đó có liên quan tới sản nghiệp của mỗi gia tộc. Mà bốn nhà Hạ Triệu Dương Lôi luôn có một mối liên kết ngầm nằm ở thông tin trên bản tư liệu mật kia, chỉ cần một nhà đánh mất bản tư liệu này thì ba nhà còn lại chắc chắn cũng phải chịu vạ lây theo.

Bản tư liệu mật này trước giờ luôn là thứ bất khả xâm phạm, ngay cả cô mà Dương Cẩm Vân cũng chưa một lần cho cô xem bên trong có cái gì, bản tư liệu này luôn được giấu trong két sắt, sử dụng hệ thống bảo mật tối đa, có thể nói là có tám lớp phòng bị bên trong, không dễ gì mà lấy nó được.

Vậy mà trong một hôm, kẻ nào đó đã lợi dụng lúc cả bốn nhà không hề phòng bị mà lấy đi tất cả bốn bản tư liệu kia.

Chuyện này vô cùng khó tin...

“Rốt cuộc chuyện này là như thế nào? Tôi cảm thấy chúng ta đang bị tấn công.”- Dương Cẩm Vân nhíu mày.

“Bản tư liệu đó nếu bị lộ ra ngoài thì cả bốn nhà đều sẽ tán gia bại sản, chúng ta có nên nhờ cảnh sát can thiệp vào chuyện này không? Rốt cuộc kẻ nào đã to gan như vậy?”- Ông Triệu nói.

Uyên Khanh chần chờ một lúc, sau đó nói lên nghi vấn của mình: “Liệu... có thể chuyện này có liên quan tới cái chết của Era.”

Mọi chuyện xảy ra cùng một lúc, Uyên Khanh không thể không liên kết chúng lại với nhau.

Lúc này người của hoàng gia Anh từ bên ngoài xông vào, dẫn đầu là một ông lão tóc bạc, vừa vào tới đã tức giận chất vấn hai vợ chồng Triệu gia khiến hai ông bà ngày càng thêm khó xử.

Hóa ra ông già tóc bạc kia chính là cha của Era.

“Tại sao con gái tôi lại xảy ra chuyện này, thời gian qua nó luôn ở chỗ mấy người, có phải mấy người đã ức hiếp gì nó hay không? Nếu không sao nó lại tự tử chứ? Các người, Triệu gia các người không cho tôi được một lời giải thích rõ ràng tôi nhất định khiến các người sống không bằng chết.”

“Ebisu, chuyện này không liên quan gì tới chúng tôi, chúng tôi cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện lớn như vậy. Triệu gia luôn xem Era là người một nhà mà đối đãi, hôm nay lại là ngày cưới của con bé, mọi chuyện này quá khó lý giải.”- Bà Triệu nhẹ giọng giải thích, nước mắt lại thương cảm tuôn ra.

“Mấy người... khụ, khụ...”- Ebisu sức giận, nhất thời ôm tim ho liên tục.

Một số vệ sĩ phía sau ông ta bước lên can thận đỡ lấy ông ta: “Ông chủ, sức khỏe ông không tốt, đừng kích động.”

Trịnh Lan Anh nhíu mày, đứng lên nhẹ giọng xen vào: “Ngài Ebisu, mọi chuyện xảy ra quả thật quá mức bất ngờ, mong ông hãy giữ gìn sức khỏe đừng để công nương Era phải đau lòng.”

Ebisu dùng ho, khóe mắt già cỗi có nhiều nếp nhăn nay lại chất chứa sự đau buồn cùng hối tiếc: “Tôi thật hối hận, hối hận vì sao ban đầu lại để Era đây vào nhà họ Triệu mấy người, Triệu Trường Bách ban đầu là không yêu thương nó, các người đừng nghĩ lão già tôi đây không biết cậu ta luôn giữ một thái độ miễn cưỡng lắm mới chịu lấy Era. Tôi vốn không muốn để con bé phải chịu thiệt thòi này, nhưng mà, nhưng mà... Era quá yêu Triệu Trường Bách nên tôi cũng không còn cách nào khác. Bây giờ, con bé ở trong phạm vi quản lý của họ Triệu các người mà treo cổ tự tử, các người nói xem, tôi phải đi đâu tìm lại đứa con gái này đây?”

Uyên Khanh nghe thấy những lời này, đáy lòng cũng khẽ xao động. Cô trước giờ chỉ có mẹ, không có cha, cha của cô đã bỏ đi lúc cô vừa sinh ra đời. Cô không biết người cha đó trông như thế nào, mẹ cô cũng không nhắc tới ông ấy, mỗi lần cô ở trước mặt bà nhắc tới cha thì bà sẽ không vui. Nhưng mà qua lời của chị gái, cô biết cha của mình là một người đàn ông rất ưu tú, rất đẹp trai, ông là đại thiếu gia của một gia đình giàu có. Chính vì không có cha nên từ nhỏ cô luôn nghĩ rằng người gọi là ‘cha’ trên đời này vốn dĩ không thương yêu đứa con của mình, trước tiên là cha cô, kế tiếp là Lôi Hiệp Vũ, suy nghĩ này chính vì vậy mà luôn tồn tại trong đầu cô.

Nhưng mà bây giờ nhìn thấy, nghe thấy những lời nói nghẹn ngào của Ebisu, cô đã thay đổi cách nhìn về ‘cha’ rồi.

Hạ Triết kéo Trịnh Lan Anh ngồi lại ghế sofa, trên mặt ông tỏ rõ ý định, bảo bà không nên xen vào.

Ebisu mất đi đứa con gái, trong lòng đau đớn vô cùng, mà nhà họ Triệu chính là người chịu trách nhiệm cho việc này, ông đến đây trút giận lên họ cũng là chuyện quá bình thường thôi.

Đây dù gì cũng là chuyện của nhà họ Triệu, xét về tình về lý đều không thích hợp để ba nhà còn lại lên tiếng ở đây.

Nhưng mà...

“Ngài Ebisu, trước hết mong ngài nén lại đau thương cùng nhau ngồi xuống chờ đợi kết quả từ phía cảnh sát. Là tự sát hay mưu sát vẫn chưa thể xác định, hiện giờ tứ đại gia tộc đều đang gặp vấn đề lớn, mà vấn đề này có thể là có liên quan trực tiếp tới cái chết của công nương Era, vì vậy đối với chuyện này ngài có thể yên tâm, Hạ Dĩ Niên tôi nhất định ra mặt làm rõ, trả lại cho ngài Ebisu và toàn thể hoàng gia Anh một câu trả lời thỏa đáng.”- Hạ Dĩ Niên này giờ trầm mặc một lúc lâu đột nhiên chậm rãi lên tiếng, mọi người tức thì quay lại nhìn hắn như muốn xác định lại những lời vừa nghe. Trong câu nói này một mặt Hạ Dĩ Niên xoa dịu người của hoàng gia Anh, mặt khác lại ngầm giải thích cho tất cả mọi người của tứ đại gia tộc có mặt ở đây để họ không thể đứng dưng trước chuyện này nữa.

Uyên Khanh hiểu rõ, mọi người cũng hiểu rõ ý của Hạ Dĩ Niên. Hiện giờ chuyện mất đi bốn bản tư liệu mật và vụ việc của Era xảy ra trùng hợp vào cùng một thời điểm, ban đầu Uyên Khanh chỉ nghi ngờ chút đỉnh về sự liên quan của hai việc này nhưng mà bây giờ nghe Hạ Dĩ Niên nói với giọng điệu chắc chắn như vậy cô lại càng thêm khẳng định suy nghĩ ban đầu của mình không sai.

Nếu như chuyện tư liệu bị đánh cắp và cái chết của Era có liên quan tới nhau, vì thế việc này từ tính cá nhân ban đầu thì bây giờ lại chuyển sang tính tập thể, là việc có liên quan tới phạm vi rộng trong tứ đại gia tộc.

Nếu đã là vậy, Hạ gia, Yunus, Lôi gia không thể không xen vào làm rõ.

Âm thanh của hân lạnh lùng mà kiên định lại như là một thứ vũ khí bảo vệ mọi người xung quanh khiến cho Ebisu đang inh ỏi đau lòng cũng bình tĩnh hơn. Ông có thể làm ấm lòng với người của Triệu gia nhưng mà đối với người của Hạ gia đặc biệt là Hạ Dĩ Niên thì càng phải thận trọng, hơn nữa cậu hai Hạ gia trước giờ không nói hai lời, ông tin lời nói này của hắn.

Lúc này Angelina cùng với một số cấp dưới của cô ấy từ ngoài bước vào, không khí trong phòng lại càng thêm phần căng thẳng.

“Thế nào rồi Angelina? Mọi chuyện như thế nào?”- Ông Triệu hỏi hă lên tiếng hỏi thăm.

Sắc mặt Angelina vô cùng nặng nề, không khác gì mọi người trong phòng là bao. Cô ấy bước tới nhìn Hạ Dĩ Niên thông báo: “Là mưu sát.”

Mọi người quay sang nhìn nhau ngờ ngàng, cảnh sát trưởng Angelina vừa nói... Là mưu sát?

Đầu mày Hạ Dĩ Niên nhú chặt lại.

Uyển Khanh che miệng đầy kinh hãi.

Lúc này bên ngoài lại có hai người bước vào, đi xuyên qua mấy người cảnh sát của tổ trọng án tới trước mặt Hạ Dĩ Niên. Uyển Khanh trong con kính hải lúc này mới hoàn hồn lại nhìn lên, cô cũng bị làm cho ngạc nhiên.

Là Vu An Di và Lạc Nhân.

“Vụ án treo cổ người này tôi cũng phải tham gia vào.”- Lạc Nhân nói từng chữ một.

Angelina quay sang nhìn anh: “Anh là ai?”

“Chào cảnh sát trưởng Angelina, tôi là Lạc Nhân, là chuyên gia phân tích nét chữ của tổ chức cảnh sát hình sự quốc tế.”

“Nhưng trong vụ án lần này không cần chuyên gia phân tích nét chữ.”- Angelina nói.

“Nhưng mà vụ án lần này về hình thức gây án có nhiều điểm tương đồng với hai vụ án treo cổ người khác mà tôi đang theo. Cấp trên của cô đã phê duyệt, để tôi tham gia cùng phá án.”- Lạc Nhân nói.

Vu An Di bước lên, đem một tờ giấy đưa cho Angelina và nói: “Cảnh sát trưởng Angelina, đây là thông văn của cấp trên trực tiếp của cô, vụ án lần này có liên quan tới nhiều quốc gia khác nhau vì vậy Interpol và tổ trọng án sẽ cùng nhau hợp tác.”

Angelina cầm lấy tờ giấy xem qua một lượt sau đó gật đầu: “Vậy được, mời hai vị ngồi xuống nghe tôi thông báo sơ qua về vụ án lần này.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Chương 73: Người Phụ nữ Giống Âu Giãn Tình

“Kết quả khám nghiệm ban đầu cho thấy trên người nạn nhân Era có dấu vết bị xâm hại, chất lỏng trong miệng được chứng thực là rượu vang, tuy nhiên hiện trường không có dấu vết ấu dâ, cảnh sát đã thu thập một số dấu vân tay và mẫu tinh dịch trong người Era đi xét nghiệm, rất nhanh sẽ có kết quả vì vậy các vị ở đây vui lòng hợp tác cung cấp mẫu AND để chúng tôi tiến hành đối chiếu.”- Giọng nói Angelina thanh thoát rõ ràng, cùng với một sự lạnh lùng nghiêm túc nói ra từng chữ.

Sau khi nàng dứt lời, người đầu tiên lên tiếng bắt mắ là Lôi Hiệp Vũ: “Cảnh sát trưởng, cô đòi lấy AND của ai?”

Angelina vẫn bình tĩnh: “Tất cả những người là đàn ông, bao gồm hơn ba trăm khách mời, phục vụ, nhân viên nhà hàng.”- Nàng hơi dừng lại, quay sang nhìn Hạ Dĩ Niên: “ Bao gồm cả người của hoàng gia anh và... tứ đại gia tộc.”

“Nực cười, cảnh sát các người là cái thá gì? Nói lấy là có thể lấy được sao? AND, hừ, các người dám nghi ngờ cả chúng tôi, chán sống rồi hả?”- Lôi Hiệp Vũ ngạo mạn lên tiếng.

“Lôi lão gia, mong ông hỗ trợ hợp tác điều tra.”

“Cô...”

Ebisu chỉ tay vào mặt Lôi Hiệp Vũ: “Ông không dám cho xét nghiệm, vậy ông chính là hung thủ, ông giết con gái tôi, ông cưỡng bức nó...”

“Ebisu ông, ông nói cái gì vậy? Suốt cả buổi tiệc tôi luôn ở đại sảnh tiếp chuyện với mọi người, lấy đâu ra thời gian làm mấy chuyện như ông nói.”- Lôi Hiệp Vũ bị gán tội lên người, tức đến xanh mặt.

Angelina lên tiếng: “Vậy xin ông hợp tác với cảnh sát.”

“Nhưng mà đây là vấn đề thể diện...”

“Không thành vấn đề!”- Hạ Dĩ Niên ngắt lời Lôi Hiệp Vũ, đứng lên nói một câu: “Mọi người ở lại đây để họ lấy mẫu máu của mình đi xét nghiệm, Angelina, để cấp dưới của chị ở lại làm việc này, chị và Lạc Nhân đi theo tôi.”

Nói rồi Hạ Dĩ Niên đi ra cửa, Uyển Khanh cũng đi theo sau.

Lôi Hiệp Vũ nhìn theo: “Cậu hai, chuyện này...”

Hạ Dĩ Niên, Uyển Khanh, Vu An Di, Lạc Nhân và cả Angelina cùng nhau ra xe rồi khỏi. Xe chạy thẳng một mạch tới biệt thự Hạ gia, trên đường đi Vu An Di để tóm lược tình hình của hai vụ án trước mà nàng đang theo cho Uyển Khanh nghe, cô cũng hiểu rõ hơn câu chuyện.

Cánh cổng lớn biệt thự mở ra, xe chậm rãi tiến vào. Cả bốn người theo sau Hạ Dĩ Niên đi thẳng đến phòng quan sát trên tầng cao nhất của biệt thự, lần đầu tiên Uyển Khanh bước chân vào đây, lúc trước cô đoán là biệt thự lớn như vậy chắc chắn sẽ có phòng giám sát để phòng kẻ gian đột nhập nhưng mà lại không nghĩ tới chỉ là một phòng giám sát mà lại có tới hai mươi cái màn hình, hoành tráng còn hơn cả bộ phận kiểm soát không lưu của Mỹ.

Khải Ca đang ngồi trước cả đồng màn hình xem xét kỹ lưỡng từ khu vực một, thấy Hạ Dĩ Niên bước vào thì vội đứng lên đi tới: “Cậu hai!”

“Thế nào rồi?”- Hạ Dĩ Niên ngồi xuống ghế, nhìn vào từng màn hình một.

“Vẫn đang quan sát, chưa thấy dấu hiệu gì.”- Khải Ca nói.

Angelina khó hiểu: “Dĩ Niên cậu làm vậy là có ý gì? Chẳng lẽ cậu cho rằng cái chết của Era và chuyện tư liệu mật bị đánh cắp có liên quan tới nhau?”

Hạ Dĩ Niên vẫn nhìn vào màn hình: “Tạm thời chưa chắc, trước mặt chị bây giờ là hai mươi ba cảnh quay được ghi lại, thiết bị camera này hoạt động liên tục suốt ngày đêm, mỗi một góc ngách dù là nhỏ nhất đều được quan sát kỹ lưỡng. Chỉ cần có người đặt chân vào đây, chắc chắn sẽ không qua nổi camera giám sát.”

Lạc Nhân ngồi xuống cạnh hắn, tập trung nhìn màn hình phía trước: “Vụ án lần này có một điểm khác với hai vụ án trước của Megan và Anna đó chính là Era không để lại di thư như hai cô gái kia, tuy rằng hình thức gây án rất giống nhau nhưng nói thật tôi cũng tìm ra điểm khác biệt. Chẳng lẽ... Era là một ngoại lệ của hung thủ?”

“Không để lại di thư là do tình thế cấp bách, Era là cô dâu nên có rất nhiều người sẽ nhanh chóng tìm tới chỗ cô ấy nếu như không thấy cô ấy xuất hiện vì vậy hung thủ không có thời gian nguy tạo di thư.”- Vu An Di nói.

Uyển Khanh đứng phía sau, tựa vào bức tường, khẽ thở dài sau đó nói: “Mọi chuyện rốt cuộc là như thế nào?”

“Có động tĩnh!”- Hạ Dĩ Niên nhíu mày lên tiếng: “Khải Ca, phóng to màn hình mười bảy lên.”

“Dạ!”- Khải Ca thao tác trên bàn phím, rất nhanh màn hình mười bảy được phóng đại ra. Đó là khu vực hành lang gấp khúc, con đường này từ vườn hoa dẫn tới thư phòng nơi cất giữ tư liệu mật của Hạ gia. Trên màn ảnh là một người đội mũ lưỡi trai màu đen, khoác chiếc áo khoác màu rêu, từ hình dáng cơ thể cho thấy đây là một người đàn ông, hắn ta cúi thấp đầu, mặt được che kín bởi khẩu trang, bước chân có vẻ khá gấp rút.

Người đàn ông kia đi lướt qua camera chỉ trong sáu giây.

Hạ Dĩ Niên ra lệnh: “Chuyển cảnh!”

Khải Ca quay sang: “Cậu hai, không thấy gì nữa. Thuộc hạ nghĩ có lẽ người này là một hacker chuyên nghiệp, ngoại trừ camera số mười bảy ra thì tất cả camera khác đều bị vô hiệu hóa.”

Uyển Khanh nhíu mày: “Tại sao chỉ có camera số mười bảy hoạt động?”

Vu An Di đứng cạnh, trả lời: “Có thể là sơ xuất của hắn ta.”

“Mọi người nhìn kia!”- Angelina lên tiếng, tất cả đều căng thẳng nhìn vào màn hình ghi lại cảnh quay của camera số mười bảy. Trên đó lại xuất hiện một người, ăn mặc khá đơn giản, y phục màu đen, đầu cũng đội mũ lưỡi trai, nhưng mà thân hình cùng chiều cao này so với người khi nãy rõ ràng là nhỏ bé hơn rất nhiều. Vừa nhìn đã biết đây là phụ nữ, người phụ nữ này cúi thấp đầu, đi rất nhanh, có vẻ như vừa từ thư phòng đi ra và đang muốn rời khỏi, cô ta phóng qua cửa sổ nhỏ, nhảy ra hướng vườn hoa.

Uyển Khanh chăm chú nhìn màn hình, lúc này lại bước lên chỗ Khải Ca: “Anh tua lại lần nữa đi, lúc cô ta chuẩn bị phóng qua cửa sổ đấy.”

Khải Ca gật đầu làm theo.

Đoạn băng lần nữa được phát lại, đúng lúc người phụ nữ bí ẩn kia định phóng qua cửa sổ Uyển Khanh lên tiếng: “Dừng!”

Khải Ca vội vàng làm theo lời cô.

Uyển Khanh lại nói: “Phóng to cô ấy ra một chút.”

Màn hình được phóng to ra.

Uyển Khanh chạy đến bên cạnh Hạ Dĩ Niên: “Dĩ Niên, anh có để ý thấy người phụ nữ này trước khi phóng qua cửa sổ để tẩu thoát đã có một hành động hay không? Cô ta nhìn ra sau, hướng cửa của thư phòng, sau đó hình như là nhìn thấy gì đó rồi mới quay lại liều mạng phóng qua cửa sổ, khu vực đó là lầu một, một người phụ nữ phải nhìn thấy cái gì mới tới mức liều mạng như vậy?”

Lạc Nhân gật đầu rồi lên tiếng: “Rõ ràng là hai người khác nhau, hệ thống an ninh của biệt thự này trước giờ vô cùng tốt, người canh giữ đều là đặc công hạng nhất muốn xông vào đây chắc chắn phải có võ trong người, thân thủ phải vô cùng lợi hại.”

Hạ Dĩ Niên nhìn lên màn hình: “Tư liệu mật đó trước giờ luôn được giấu trong bảy lớp kết sắt, mỗi lớp đều được cài mật khẩu riêng chỉ có cha tôi biết, chưa bàn đến vấn đề thân thủ, chỉ nói tới việc hẳn có khả năng phá đi lớp bảo vệ này cũng đủ để thấy hẳn là một siêu trộm.”

Uyển Khanh bước đến bên cạnh Hạ Dĩ Niên: “Dĩ Niên anh nói anh cũng không biết mật khẩu, vậy tức là anh cũng chưa từng thấy qua bản tư liệu kia sao?”

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Bản tư liệu đó là tối mật, chỉ có trưởng bối trong nhà mới có thể biết.”

Cô đã hiểu ra vì sao lúc trước Dương Cẩm Vân lại kiên quyết không cho cô xem bản tư liệu kia. Rốt cuộc bên trong chứa cái gì mà ngay cả hậu bối con cháu trong nhà cũng phải giữ bí mật?

Hạ Dĩ Niên nhìn chằm chằm vào người phụ nữ bí ẩn trên màn hình một lúc rất lâu, mọi người đều biết hẳn đang suy nghĩ nên nhất quyết giữ im lặng. Sau một lúc, hẳn chậm rãi lên tiếng, giọng đầy nghi vấn hiếm có: “Khanh nhi em có thấy... đáng người của cô ta rất quen mắt không?”

Uyển Khanh không chút chần chừ gật đầu, kì thực lúc người phụ nữ kia vừa xuất hiện trên màn hình thì Uyển Khanh đã có cảm nhận khá quen thuộc, cô mím môi sau đó bạo gan nói ra suy nghĩ của mình: “Em thấy rất giống chị Giản Tinh.”

Hạ Dĩ Niên nhíu chặt hàng mày lại, ánh mắt mỗi lúc một sắc lạnh.

Vu An Di lúc này lên tiếng: “Không thể nào, Uyển Khanh cô nói người phụ nữ trong đoạn băng kia liều mạng phóng qua cửa sổ nhưng trên thực tế tôi thấy lời của Lạc Nhân nói không sai chút nào. Cô ta có thể xông vào đây mà không bị vệ sĩ của Hạ gia phát hiện cũng đủ chứng minh thân thủ của cô ta không thể xem thường, phóng xuống từ tầng một đối với một người học võ mà nói là chuyện dễ như trở bàn tay. Mấu chốt ở đây là, người phụ nữ bí ẩn này có võ nhưng mà còn Giản Tinh, cô cũng biết cô ấy yếu mềm, sức trói gà cũng không chặt, làm sao có thể cùng với người phụ nữ trong đoạn băng kia là một người? Mặc dù tôi cũng thấy có tám phần giống nhau nhưng mà đây là một suy nghĩ cảm tính, trên thực tế nó không hợp lý.”

“Giản Tinh thực tế không liên quan gì tới chuyện này cả, tôi cũng không thể vô cớ lại liên tưởng giữa chị ấy và người phụ nữ kia. Chỉ là...”- Uyển Khanh lưỡng lự, nhớ lại cảnh mà cô thấy lúc đi ngang qua vườn hoa kia: “Lúc Era xảy ra chuyện, ở vườn hoa của nhà hàng tôi cũng nhìn thấy một bóng lưng rất giống người phụ nữ trong đoạn băng kia, lúc đó tôi còn tưởng đó là Giản Tinh.”

Bóng lưng của một người tuy có thể không chính xác, vì trên thực tế có rất nhiều người có dáng người giống nhau. Nhưng mà cảm giác mang lại cùng với lý trí phán đoán trong giây phút đầu tiên nhìn thấy bóng lưng đó chưa hẳn là không chính xác.

Angelina xen vào: “Vậy là người phụ nữ bí ẩn kia đã từng xuất hiện ở hiện trường vụ án của Era, cũng đồng thời xuất hiện ở ngôi biệt thự này vào đúng lúc tư liệu mật bị đánh cắp. Rất có thể cô ấy chính là hung thủ... Nếu như vậy thì có thể chứng minh, cái chết của Era và việc tư liệu mật của tứ đại gia tộc bị đánh cắp là có liên quan với nhau.”

“Không hợp lý đâu Angelina.”- Lạc Nhân phản bác: “Cô cũng nói khi này là trên người Era có dấu vết bị xâm hại tình dục, một người phụ nữ làm sao có thể làm ra chuyện đó chứ?”

“Cậu quên khi này trên đoạn băng còn xuất hiện một người đàn ông sao?”- Hạ Dĩ Niên lên tiếng: “Rất có thể họ là đồng bọn.”

Vu An Di thờ dãi: “Nếu là đồng bọn vậy tại sao cả hai người, một thì vào trước một thì vào sau, người rồi đi trước người rồi đi sau như thế?”

“Cũng rất có thể bọn chúng muốn đánh lạc hướng chúng ta thì sao?”- Uyển Khanh nói.

“Được rồi, mọi người xem tiếp đi.”- Hạ Dĩ Niên ngắt ngang cuộc bàn luận này.

Sau khi người phụ nữ kia rời đi, khoảng mười phút sau thì người đàn ông xuất hiện ở đầu video lần nữa lọt vào camera. Hẳn ta đi rất nhanh, lướt qua màn hình chỉ khoảng năm sáu giây là biến mất ở lối rẽ ngang của hàng lang.

Lạc Nhân hô lên: “Dừng lại!”- Đoạn băng dừng lại, bóng lưng của người đàn ông kia đứng yên: “Dĩ Niên nhìn kia, thứ hắn ta cầm trong tay có phải là bản tư liệu mật không?”

Trên tay người đàn ông cầm một tập hồ sơ khá dày màu nâu nhạt.

“Đúng là nó, tôi từng nhìn thấy qua không sai được. Khải Ca, phóng to màn hình.”- Khải Ca gật đầu sau đó bàn tay di chuyển nhanh trên bàn phím, màn hình được phóng to ra, bóng lưng của người đàn ông kia càng thêm rõ ràng.

Có điều hần ta ăn mặt kín mít từ đầu tới chân, có thể nói ngoại trừ hai lỗ tai ra thì không có một miếng da thịt nào lộ diện.

Rất nhanh người đàn ông kia cầm theo tư liệu biến mất khỏi tầm giám sát của camera.

Hạ Dĩ Niên đứng lên: “Angelina, chị cùng Khải Ca ra vườn hoa xem có tìm được điểm nào bất thường hay không. Lạc Nhân Vu An Di hai người tới Triệu gia một chuyến, tôi muốn đoạn video ghi lại từ camera giám sát của toàn bộ trên dưới nhà họ Triệu, nếu bọn họ có ý kiến cứ nói nếu muốn lấy lại tư liệu mặt thì ngoan ngoãn hợp tác.”

“Được rồi, tôi đi nhanh về nhanh.”- Lạc Nhân và Vu An Di nhanh chóng rời khỏi.

Khải Ca và Angelina cùng ra vườn hoa tìm kiếm manh mối.

Uyển Khanh nhìn Hạ Dĩ Niên, cô thở dài bước lên vài bước: “Anh không sao chứ?”

Hạ Dĩ Niên lắc đầu, mỉm cười kéo tay cô: “Anh thì có thể có sao chứ?”

“Em thấy anh mệt rồi.”- Uyển Khanh nói: “Tập tư liệu mặt kia rốt cuộc là chứa cái gì trong đó, trước kia khi em còn ở Yunus cũng chưa từng được nhìn qua nó.”

“Trong đó có thể là những đường lối kinh doanh được hoạch định sẵn, kẻ lấy nó đi chắc chắn có âm mưu lật đổ cả tứ đại gia tộc chúng ta.”- Gương mặt Hạ Dĩ Niên vẫn rất bình tĩnh: “Muốn đấu với anh, anh sẽ tiếp hần tới cùng.”

“Dĩ Niên kẻ đó chắc chắn là kẻ rất nguy hiểm, có thể ra tay giết nhiều người như thế...”- Uyển Khanh lo lắng.

Hạ Dĩ Niên khoát vai cô, nhẹ nhàng trấn an: “Em yên tâm, anh nhất định sẽ giải quyết tốt chuyện này.”

Nếu như giết nhiều người chính là nguy hiểm, vậy thì so ra Hạ Dĩ Niên hần nguy hiểm hơn tên đàn ông bí ẩn kia gấp trăm lần.

Uyển Khanh lo lắng, lần đầu tiên cô gặp phải loại chuyện kinh hãi như thế này. Cô còn nhớ lúc trước Era còn đứng nói chuyện với cô, một người sống sờ sờ đó khi này chỉ là một thi thể lạnh băng đang treo lơ lửng giữa không trung... vừa nghĩ tới Uyển Khanh đã vô cùng sợ hãi.

Hạ Dĩ Niên biết cô đang bị ám ảnh, hần đau lòng ôm lấy cô, để Uyển Khanh cảm nhận được rằng hần sẽ bảo vệ cô, cho dù thế nào đi nữa, cô chính là nàng công chúa duy nhất tồn tại dưới bầu trời mà hần tạo ra, bất kì kẻ nào cũng sẽ không thể tổn thương công chúa bé nhỏ của hần được.

“Khanh nhi đừng sợ, anh ở đây, sẽ không có ai có thể làm hại em.”- Giọng nói của Hạ Dĩ Niên thấp đến say lòng người lại chứa đựng sự kiên định có thể đánh bay mọi bất an trong lòng cô lúc này.

Uyển Khanh vòng tay qua hông hần, vùi mặt vào lồng ngực rắn chắc vững chãi của hần: “Dĩ Niên, em vô dụng lắm phải không? Chỉ có như vậy mà đã bị dọa cho sợ, thật ra lá gan em nhỏ lắm, không to như anh nói...”

Hạ Dĩ Niên đau lòng siết chặt vòng tay, khẽ nở nụ cười trấn an: “Em là cô gái nhỏ, trước giờ chưa nhìn thấy mấy chuyện này nên sợ hãi là chuyện thường thôi. Ai dám nói Khanh nhi của anh vô dụng? Em là cô gái thông minh nhất mà anh từng gặp. Khanh nhi ngoan, đừng lo lắng, chuyện này rất nhanh sẽ được giải quyết thôi.”

Hạ Dĩ Niên biết Uyển Khanh trưởng thành trong một thế giới trong sáng đầy màu hồng, cô quá ngây thơ so với những con người mưu mô ngoài kia, Hần từng muốn ép buộc cô, khống chế cô, đem cô dung nhập vào thế giới đen tối của hần, bắt cô phải học làm người phụ nữ bên cạnh một ác quỷ là hần, hần muốn cô phải làm quen với sự nhơ nhuốc của xã hội ngầm này.

Nhưng mà dần dần sau này Hạ Dĩ Niên lại phát hiện ra Khanh nhi quá mức thuần khiết, cô trong sáng tới mức có thể phản chiếu sự ích kỷ của hần. thế giới của cô sạch sẽ như vậy, hần không nhẫn tâm vấy bẩn lên sự sạch sẽ đó. Hần muốn bảo vệ cô, để cô không bị những thứ dơ dáy làm cho mù mờ, muốn cô mãi mãi như vậy, đơn giản mà chân thật xuất hiện trước mặt hần.

Hạ Dĩ Niên không cần Lôi Uyển Khanh phải học cách làm người phụ nữ bên cạnh ác ma là hần, ngược lại hần muốn học cách làm người đàn ông bên cạnh công chúa là cô.

Khanh nhi của hần, mãi là cô công chúa nhỏ bé duy nhất mà ác ma để ở trong tim.

Uyển Khanh không biết chỉ trong vài phút ngắn ngủi mà Hạ Dĩ Niên đã nghĩ nhiều như thế, thấy hần không trả lời thì ngẩng đầu: “Anh đang nghĩ gì vậy?”

Hạ Dĩ Niên từ trong suy nghĩ của mình thoát ra, ánh mắt chứa đựng sự nuông chiều đầy tình ý hôn nhẹ lên trán cô một cái, tỉ mỉ cảm lên đỉnh đầu cô, khẽ thở dài mằn nguyện: “Anh đang nghĩ, có nhiều lúc anh thật sự rất muốn đóng một khung kính rồi đặt em vào trong đó khóa lại thật chặt không cho ai chạm tới, ngay cả anh cũng không chạm được.”

“Tại sao?”- Uyển Khanh khó hiểu.

Hạ Dĩ Niên cười khẽ: “Nhìn em cứ như con búp bê thủy tinh, anh sợ chạm nhẹ một cái rồi em sẽ vỡ tan tành.”

Uyển Khanh bắt mắt nhìn hần: “Hạ Dĩ Niên anh đừng xem thường em, em không yếu đuối thế đâu.”

Chẳng qua là do Era là người quen của cô, lại chết trước mặt cô nên cảm xúc của cô có phần hoảng loạn mà thôi. Hấn lại xem cô thành búp bê thủy tinh gì gì đó, ý nói cô nhất gan như nhợc à?

“Nói vậy em muốn làm một người phụ nữ mạnh mẽ à?”- Hạ Dĩ Niên nhướn mày.

“Tất nhiên rồi.”- Uyển Khanh không chần chừ: “Em muốn như mẹ em, làm một người phụ nữ có thể gánh vác tất cả. Ít ra em phải cố gắng không để bản thân trở nên vô dụng, lúc anh cần em giúp đỡ em có thể giúp đỡ anh, lúc anh gặp nguy hiểm em có thể đứng ngang hàng cùng anh giải quyết vấn đề.”

“Khanh nhi ngốc...”- Hạ Dĩ Niên thở dài, trong lòng như có nguồn nước ấm chảy qua khiến hấn xao động kịch liệt lần nữa đem cô ôm lấy: “Em không cần làm gì cả chỉ cần yêu anh là đủ rồi, những chuyện khác cứ để anh giải quyết.”

Uyển Khanh mỉm cười ngọt ngào, được người đàn ông này ôm chặt như vậy, mọi cảm giác bất an ban đầu đều biến đi đâu mất. Chỉ còn lại dư vị của rung động, xao xuyến, lưu luyến và ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 74: Chương 74: Lời Khai Của Triệu Trường Bách

Trong thư phòng, kết sắt bị mở bung ra mà vẫn hoàn toàn nguyên vẹn, không có dấu hiệu bị cạy khóa, có thể thấy hung thủ đã hoàn toàn dùng kỹ năng hack cao siêu của mình xâm nhập vào hệ thống bảo mật dễ dàng giải mã được cả bảy lớp mật khẩu.

Người này không dễ dàng đối phó một chút nào.

Uyển Khanh quan sát rất kỹ kết sắt, cô muốn tìm ra dấu vết nào đó nhưng lại thất vọng khi ngoại trừ kết sắt bị mở ra thì mọi thứ đều vô cùng bình thường.

“Hệ thống này bảo mật rất tốt, chỉ cần kẻ trộm nhập sai mật khẩu một lần thì hệ thống sẽ tự động phát tín hiệu về phòng quan sát, lúc đó sẽ có người chạy tới đây ngay lập tức.”- Hạ Dĩ Niên xem qua màn hình trên tủ kết sắt, chậm rãi nói.

Uyển Khanh khó tin: “Ý anh là... kẻ đó không nhập sai mật khẩu dù chỉ một lần đã thành công giải mã cả bảy lớp mật khẩu.”

Ánh mắt Hạ Dĩ Niên nhìn lên màn hình hệ thống bảo mật, đầu mày khẽ nhíu lại: “Không phải, hấn ta vốn dĩ không hề phí công nhập mật khẩu, rõ ràng là một hacker chuyên nghiệp.”

Lúc này Khải Ca và Angelina từ bên ngoài chạy vào.

“Dĩ Niên, ở vườn hoa tôi tìm được cái lắc tay này, cậu xem.”- Angelina vừa nói vừa đưa chiếc lắc này cho hấn.

Hạ Dĩ Niên nhíu mày nhận lấy, chiếc lắc tay mỏng manh được làm bằng bạc có in hình những ngôi sao nhỏ trông cực kỳ đẹp mắt.

Chỉ là nó làm cho sắc mặt Hạ Dĩ Niên trở nên nặng nề, ánh mắt hấn cũng theo đó mà sắc lạnh đến đáng sợ.

“Sao vậy Dĩ Niên?”- Uyển Khanh thấy sắc mặt hấn trở nên nghiêm trọng thì đáy lòng cũng căng thẳng hơn.

“Chiếc lắc tay này là quà sinh nhật năm mười lăm tuổi Giản Lăng tặng cho Giản Tình.”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi nói, trong giọng điệu đã cố giấu đi sự kinh ngạc.

Mọi người sững sờ nhìn nhau...

“Không thể nào, Giản Tình sao có thể là hung thủ chứ?”- Người đầu tiên ngờ ngàng lên tiếng là Khải Ca. Âu Giản Tình đi theo Hạ Dĩ Niên bảy năm, cũng xem như là gần bên cạnh anh bảy năm, anh hiểu rõ tính của nàng, một chiếc lá rơi cũng có thể khiến nàng hoảng sợ, sao có thể là hung thủ máu lạnh đây?

Chỉ là chiếc lắc này...

Khải Ca lại nghĩ tới lời Uyển Khanh nói, ngay cả cô cũng nhận định bóng lưng kia rất giống với Âu Giản Tình.

Nhưng là làm sao có thể chấp nhận sự thật này đây?

“Tại sao Giản Tình lại làm như vậy chứ, công nương Era và chị ấy đâu có thù oán gì, còn cả hai cô gái kia nữa, còn cả...”- Uyển Khanh nhìn Hạ Dĩ Niên: “Sao chị ấy lại muốn hại anh chứ?”

Angelina nhủ mình: “Mọi người bình tĩnh đi, mọi chuyện còn chưa vội kết luận, Dĩ Niên đưa cái lắc tay đây để tôi đem về cục cảnh sát giám định lại xem có manh mối nào không.”

“Không thể được!”- Hạ Dĩ Niên dứt khoát nói: “Tôi phải xem xem Âu Giản Tinh và chuyện này có liên quan gì với nhau.”

“Dĩ Niên...”- Uyển Khanh kéo tay hắn: “Anh định làm gì?”

“Khanh nhi ở đây đợi anh, anh phải đi tìm Giản Tinh làm rõ chuyện này.”- Hạ Dĩ Niên Hạ Dĩ Niên điem tình nhìn cô sau đó quay sang Angelina: “Tạm thời chỉ ở lại đây với cô ấy đừng về sờ cảnh sát, lát nữa Lạc Nhân và Vu An Di sẽ đem đoạn camera ở Triệu gia tới, hai người cứ xem trước xem có manh mối gì không.”

“Được! Yên tâm, chỗ này giao cho tôi.”- Angelina không chần chừ gật đầu.

“Dĩ Niên...”- Uyển Khanh lo rằng hắn đi tới đó một mình sẽ không ổn, dù gì thì nếu như Giản Tinh thật sự là hung thủ thì có khi nào bị vạch trần sẽ quay lại trở mặt làm hại hắn không?

Uyển Khanh vỗ vai cô, nhẹ giọng trấn an: “Ngoan, ở đây đợi anh.”

Uyển Khanh im lặng, một lúc sau nhẹ nhàng gật đầu: “Anh cẩn thận một chút!”

Hạ Dĩ Niên gật đầu sau đó quay người rời khỏi, Khải Ca cũng theo sau hắn.

Lúc ra tới cửa lớn của Hạ gia, Hạ Dĩ Niên nhìn sang Khải Ca: “Phải thêm hai người có năng lực bảo vệ Khanh nhi, hiện giờ thứ hung thủ muốn nhắm vào là tứ đại gia tộc, tôi lo rằng cô ấy sẽ gặp nguy hiểm.”

“Vâng, cậu hai!”

...

“Uyển Khanh à, em xem Dĩ Niên vừa đi em đã sợ tới mức tay chân lạnh hết cả lên rồi này.”- Angelina chạm nhẹ vào tay cô sau đó hoảng hốt lên tiếng, đem ly trà nóng vừa pha đặt vào lòng bàn tay của Uyển Khanh.

Uyển Khanh mím môi: “Chị Angelina, em lo quá, có khi nào Giản Tinh thật sự là hung thủ, cô ấy sẽ đối phó lại Dĩ Niên không?”

Angelina cười một tiếng, nhẹ giọng trấn an: “Yên tâm đi cô bé, kể cả khi cô ấy có là hung thủ đi chăng nữa thì cũng không phải là đối thủ của Dĩ Niên.”

“Nhưng mà...”

“Em đừng lo nữa!”- Angelina chạt lưỡi: “Lúc Hạ Dĩ Niên tay dính đầy máu tươi giúp Hạ Dĩ Tường giữ vững cái ghế chủ tịch của Hoàng Thịnh em vẫn còn đang ngồi ghế nhà trường học trận đánh Mtao Mxây đó, vì vậy em không cần lo lắng mấy chuyện này cậu ấy sẽ không sao.”

Lúc này tiếng chuông ở cổng lớn vang lên, Angelina quay qua bảo người làm ra mở cửa. Một lúc sau người làm quay vào báo là Triệu Trường Bách muốn gặp Uyển Khanh và Angelina.

“Cho cậu ấy vào đi.”- Angelina nhìn Uyển Khanh còn đang thần thờ bên cạnh thì thờ dài vỗ vai cô.

Quản gia lui ra, rất nhanh Triệu Trường Bách đã bước vào phòng khách, gật đầu chào Angelina: “Cảnh sát trưởng!”

“Chào cậu Triệu, cậu đến đây có chuyện gì?”- Angelina đứng lên.

Uyển Khanh lúc này cũng ý thức được sự xuất hiện của Triệu Trường Bách, cô ngẩng đầu nhìn anh sau đó cũng ngạc nhiên đứng lên: “Triệu Trường Bách, sao anh tới đây?”

Triệu Trường Bách im lặng một lúc sau đó lên tiếng: “Anh tới đây để cho lời khai.”

“Lời khai?”- Uyển Khanh khó hiểu: “Anh biết chuyện gì sao?”

“Cũng không hẳn, nhưng là em có nhớ sau khi anh cùng em nói chuyện anh đã đến phòng trang điểm hay không?”- Triệu Trường Bách hỏi.

Uyển Khanh và Angelina quay sang nhìn nhau sau đó Angelina lên tiếng: “Ngồi xuống rồi nói chuyện.”

Triệu Trường Bách gật đầu bước đến ghế sofa ngồi xuống, Uyển Khanh cũng ngồi cạnh anh, gấp rút hỏi kỹ: “Triệu Trường Bách, anh nhìn thấy gì? Lúc đó đã xảy ra chuyện chưa?”

Angelina bên cạnh nhanh chóng mở điện thoại bật chế độ ghi âm rồi để lên bàn.

Triệu Trường Bách nhớ lại những chuyện mà anh nhìn thấy sau đó chậm rãi kể lại: “Lúc đó anh tới phòng của Era, cô ấy đã thay xong lễ phục ngồi trước

gương và đang kẻ mắt, anh đi vào nói vài câu với cô ấy. Anh hỏi cô ấy có cần chuẩn bị thêm gì không, cô ấy bảo không cần, anh lại hỏi có cần cho vài người qua giúp em chỉnh trang y phục không cô ấy cũng lắc đầu, nhưng khi anh hỏi cô ấy có chuẩn bị tâm lý xuất hiện cùng anh trên lễ đường chưa, anh cảm thấy cô ấy có điểm kì lạ. Anh vốn nghĩ rằng cô ấy yêu anh như vậy thì đối với câu hỏi này sẽ nhanh chóng trả lời mới đúng, nhưng mà cô ấy lại im lặng khoảng mười giây như thể mới chậm rãi gật đầu. Lúc đó anh cũng chỉ cảm thấy kì lạ vậy thôi nên cũng không ở thắc mắc nhiều, rất nhanh liền rời khỏi đi ra đại sảnh đón khách.”

Angelina rót một ly trà cho Triệu Trường Bách, nghe tới đây thì hỏi lại: “Lúc đó thái độ của Era như thế nào? Có gì khác thường không?”

Triệu Trường Bách suy nghĩ một lúc rồi gật đầu: “Có, có khác thường nhưng cụ thể ở đâu thì tôi không biết. À, chắc là mọi ngày cô ấy cứ gặp tôi thì sẽ vui mừng ríu rít tìm đề tài để nói chuyện nhưng mà lúc đó thì thái độ của cô ấy rất lạ, kiểu như không muốn nói chuyện, lời nói ra cũng không nhiều lắm chỉ có hai chữ ngắn gọn là ‘không cần’, thái độ vô cùng khác với mọi khi.”

Angelina lại hỏi: “Anh tới phòng trang điểm lúc mấy giờ và rời khỏi lúc mấy giờ?”

Triệu Trường Bách lại suy nghĩ: “Lúc đến khoảng 10:00, lúc rời khỏi chắc là mười lăm phút sau.”

“Từ lúc anh đến cho đến lúc anh rời khỏi Era vẫn duy trì động tác vẽ mắt của mình sao?”

Triệu Trường Bách gật đầu: “Cô ấy kẻ mắt rất tỉ mỉ.”

“Nhưng mà lúc tôi kiểm tra qua thi thể nạn nhân, vết chì kẻ mắt trên mặt cô ấy vô cùng nhạt. Nói cách khác một người dùng mười lăm phút ra để tô điểm mặt của mình thì vết chì kẻ trên đó sẽ phải vô cùng đậm mới đúng.”- Angelina nghi vấn.

“Ý của cô là...”

Angelina lắc đầu, nàng chỉ đang đưa ra nghi vấn, cũng không biết nên trả lời thế nào.

Lúc này Uyển Khanh này giờ im lặng lắng nghe cũng đặt câu hỏi: “Era có từng quay lại nhìn anh không?”

Triệu Trường Bách lắc đầu: “Cô ấy đang kẻ mắt nên chỉ nhìn vào gương thôi, anh đứng sau lưng cô ấy.”

“Thái độ của Era theo lời kể của cậu Triệu vô cùng không bình thường.”- Angelina nói.

Triệu Trường Bách ngẫm nghĩ một lúc lại thêm vào: “Anh cảm thấy cô ấy không có ý muốn nói chuyện nên rời đi, vì đơn giản chỉ nghĩ rằng cô dâu trước lúc cưới sẽ hồi hộp một chút nên cũng không thắc mắc nhiều, lúc anh đi được vài bước thì nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng trang điểm vọng ra, chắc là cô ấy kẻ mắt xong thấy không đẹp nên đã rửa mặt chính vì vậy mà vết chì trên mặt không đậm như Angelina nói. Era là kiểu người khá cầu toàn, đây là tính cách đặc biệt của cô ấy, chuyện cô ấy thấy không ổn cô ấy sẽ phá đi làm cho tới khi nào nó hoàn hảo thì thôi.”

Uyển Khanh chậm rãi suy tính trong đầu: “Mười giờ mười lăm anh rời khỏi vậy hung thủ có hơn một tiếng đồng hồ để hành hung Era, trên người Era lại có dấu vết bị xâm hại vì vậy trừ đi thời gian hung thủ giờ trò đùa với cô ấy thì chút thời gian ít ỏi còn lại nếu dùng để giết chết một người là bất khả thi. Khoảng thời gian ngắn như vậy làm sao có thể giết đi một người còn sống, hơn nữa là treo cổ? Có khi nào sau khi bị cưỡng hiếp Era đã tuyệt vọng và tự tử không?”

Angelina gật đầu: “Nếu như mọi chuyện là vậy thì đơn giản hơn, chúng ta chỉ cần đợi kết quả xét nghiệm từ phía pháp chứng là được.”- Nàng tắt đi chế độ ghi âm trên điện thoại rồi quay sang Triệu Trường Bách: “Cảm ơn anh cậu Triệu, những lời nói của anh chúng tôi sẽ ghi âm lại phục vụ điều tra.”

Triệu Trường Bách lắc đầu: “Không có gì, tôi cũng muốn trả lại công bằng cho Era. Nếu như lúc đó tôi ở lại đó lâu hơn có lẽ mọi chuyện đã không xảy ra...”

“Anh đừng tự trách mình.”- Uyển Khanh nhẹ giọng an ủi: “Mọi chuyện xảy ra không ai muốn cả, cái chúng ta cần là phải tìm lại tư liệu mật, bắt tên khốn kia trả thù cho cô ấy.”

Triệu Trường Bách gật đầu.

Không khí ba người chìm vào im lặng.

Âu Giãn Tinh nghe thấy chuông cửa vội vàng bỏ tạp dề trên người chạy ra mở cửa, lúc nhìn thấy Hạ Dĩ Niên đầu tiên là kinh ngạc sau đó là vui mừng để cho hắn vào nhà. Nàng vội vàng chạy vào nhà bếp tắt lửa nồi canh rồi múc ra một ít đem ra để lên bàn: “Canh khổ qua, uống vào mát người, bên ngoài trời nóng như vậy anh uống một ít đi.”

Hạ Dĩ Niên nhìn chằm chằm nàng, ánh mắt sắc bén như đang muốn mổ xẻ tâm tư người khác ra dò xét.

Âu Giãn Tinh chớp mắt: “Gi thế, sao lại nhìn em như vậy?”

Hạ Dĩ Niên nhẹ nhàng nhếch môi, mắt vẫn nhìn nàng không rời: “Không có gì, chỉ là trước giờ chưa nhìn thấy mặt mộc của em nên có chút ngỡ ngàng thôi.”

Âu Giãn Tinh mở to mắt, nhất thời xấu hổ đưa tay chạm lên mặt mình: “À, tại em, tại em không biết anh tới, một mình em ở nhà nên cũng không trang

điểm...”

“Không sao.”- Hạ Dĩ Niên lạnh nhạt nói, ánh mắt lại dừng trên cổ tay nàng: “Em qua đây.”

Âu Giãn Tinh bước tới ngồi cạnh hắn, cổ tay nàng bị Hạ Dĩ Niên cầm lấy. Hắn nhũn mảy nhìn chiếc lắc tay trên đó...

“Dĩ Niên anh sao vậy...anh làm em đau đấy.”- Âu Giãn Tinh khó chịu nói.

Hạ Dĩ Niên nâng mắt nhìn nàng rồi lại quan sát chiếc lắc trên tay nàng, chậm rãi nói: “Chiếc lắc tay này...anh còn nhớ là của Giãn Lăng tặng cho em, em rất thích nó, luôn giữ nó trên người có đúng không?”

Âu Giãn Tinh gật đầu: “Đúng vậy, chiếc lắc tay này tên là sao may mắn, chỉ cần đeo lên thì mọi chuyện cũng thuận buồm xuôi gió.”

“Ồ!” – Hạ Dĩ Niên nhướn mày: “Nói vậy tức là em chưa từng tháo nó ra, hoặc giả sử là... làm rơi nó?”

Âu Giãn Tinh nhìn hắn rồi bật cười: “Dĩ Niên anh nói gì vậy, chẳng phải nó vẫn còn trên tay em sao? Anh sao vậy, hôm nay cứ hỏi về chuyện lắc tay của em mãi, có chuyện gì sao?”

Hạ Dĩ Niên buông tay, nói một câu vô cùng lạnh nhạt: “Không có gì, chỉ là anh vô tình nhặt được một cái lắc tay khá giống với cái của em hiện giờ, anh nghĩ là của em nên mang đến đây. Nhưng mà giờ nghĩ lại thì anh mới nhớ ra chiếc lắc này là hàng độc quyền, trên thế giới chỉ có một chiếc, làm sao có thể có hai chiếc giống nhau y hệt được.”

Âu Giãn Tinh cười nhẹ: “Vậy chắc chắn chiếc anh nhặt được là giả rồi.”

“Vậy sao?”- Hạ Dĩ Niên nhếch môi: “Anh lại thấy chất liệu của chiếc lắc mình nhặt được tốt hơn so với cái của em đang đeo, hay là anh sẽ đem nó đi giám định lại, nếu chiếc lắc trong tay anh là thật vậy thì chiếc em đeo trên tay là giả ngược lại cũng như vậy.”

Bã vai Âu Giãn Tinh khẽ run lên, nụ cười trên môi thoáng chốc cứng đờ nhưng rất nhanh liền tươi tắn như cũ: “Anh đùa vừa thôi, cần gì phải phí thời gian đem một món đồ lụn được ngoài đường đi giám định, chiếc lắc này của em là do Giãn Lăng tặng, em luôn đeo nó trên tay, sao có thể là đồ giả được chứ.”

Hạ Dĩ Niên nhìn Âu Giãn Tinh rất lâu.

Âu Giãn Tinh mím môi, mắt khẽ hạ xuống nhìn chăm chăm xuống đất một lúc mới ngẩng đầu lên tiếng: “Dĩ Niên, anh uống chút canh đi, hôm nay đến đây sao lại toàn nói chuyện gì đâu không thể?”

Hạ Dĩ Niên thu hồi ánh mắt, ngay sau đó đứng lên: “Uống canh thì khỏi đi, anh còn bận một chút việc phải đi trước.”- Hắn quay lưng đi sau đó thì đột nhiên ngừng lại quay đầu: “À, nghe Khanh nhi nói em định đi du lịch vòng quanh thế giới.”

Âu Giãn Tinh đứng lên, gật đầu: “Phải!”

“Chùng nào đi?”

“Khoảng tháng sau.”

“Tại sao không đi ngay bây giờ? Có việc gì phải làm sao?”- Hạ Dĩ Niên hỏi.

“À, em... có một số việc ở club cần phải giải quyết, em đang tìm người sang lại câu lạc bộ đó.”- Âu Giãn Tinh không chút kê hờ trả lời.

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Vậy thì tốt, Giãn Tinh, anh hy vọng thật sự là như vậy.”

Nói xong câu đó Hạ Dĩ Niên không quan tâm Âu Giãn Tinh có hiểu hay không, nhanh chóng rời khỏi nhà.

Âu Giãn Tinh mất hết khí lực ngồi xuống sofa hít sâu một hơi rồi thở ra, ánh mắt nàng đờ đẫn một lúc thật lâu sau mới nhìn xuống chiếc lắc trên cổ tay mình.

Đầu mày khẽ nhíu lại, sự phức tạp cùng sợ hãi đan xen vào nhau.

Lúc Hạ Dĩ Niên quay trở lại Hạ gia, hắn hỏi qua quản gia mới biết được Uyển Khanh và mọi người đang cùng nhau ở phòng giám sát. Hắn đi tới phòng giám sát mở cửa vào trong, trên màn hình đều là cảnh ở nhà họ Triệu.

Hạ Dĩ Niên bỏ áo khoác ngoài lên ghế: “Thế nào, có phát hiện gì không?”

Uyển Khanh quay sang: “Không có, chúng ta không biết tư liệu mật bị đánh cắp vào lúc nào nên chỉ có thể tra lại đoạn camera của hai ngày trước khi xảy ra vụ việc, nãy giờ đã xem qua một ngày nhưng vẫn không thấy chuyện gì khả nghi. Dĩ Niên, anh điều thêm người tới quan sát đi, nhiều màn hình như vậy, chúng ta chỉ có năm người làm sao có thể nhìn hết được?”

“Không được.”- Hạ Dĩ Niên ngồi xuống ghế cạnh Uyển Khanh: “Chuyện mất tư liệu mật là chuyện lớn, càng nhiều người biết thì sẽ ra gây nội chiến

trong gia tộc ngay.”

Uyên Khanh thở dài, gật đầu sau đó hỏi: “Sao rồi Di Niên, bên phía Giản Tinh thế nào?”

Hạ Di Niên trả lời: “Chiếc lắc tay vẫn còn trên tay cô ấy, nhưng mà điều khiến anh cảm thấy kì lạ là ở đây là chiếc lắc này được hạn chế số lượng, cả thế giới chỉ có một chiếc này, sao có thể cùng lúc xuất hiện ở chỗ của Giản Tinh và chỗ anh được?”

Angelina nhú mày lên tiếng: “Vậy thái độ của cô ấy thế nào?”

“Ngoài mặt không có gì khác thường, nhưng mà tôi nhìn ra cô ấy không thoải mái lắm khi nói về chuyện chiếc lắc tay. Cũng dễ hiểu, Giản Tinh vẫn chưa biết chuyện Giản Lăng đã chết, ngày nào cũng mong anh trai trở về nên lúc nhắc tới vật thuộc về Giản Lăng cô ấy không vui cũng là chuyện thường.”- Hạ Di Niên chậm rãi nói.

Uyên Khanh nghe vậy, đầu óc càng thêm rối bời: “Các người nói xem ai mới là hung thủ, rốt cuộc kẻ nào ra tay tàn nhẫn như vậy?”

Lạc Nhân nhìn vào màn hình phía trước, quan sát kỹ lưỡng, lúc này lên tiếng: “Chúng ta đoán thử đi, biết đâu suy đoán sẽ tìm ra được manh mối gì đó. Xin lỗi Uyên Khanh nhưng tôi phải nói lời này, tôi nghĩ có thể là Lôi Hiệp Vũ, thái độ khẩn trương của ông ấy lúc Angelina đòi xét nghiệm AND rất quái lạ, ông ấy nói bản thân không hề rời khỏi đại sảnh nhưng ai làm chứng? Nếu như có người từng nhìn thấy ông ấy rời khỏi đại sảnh thì dựa vào thân phận là chủ nhân Lôi gia của ông ấy thì họ cũng không dám lên tiếng làm chứng. Hơn nữa chúng ta đều biết Lôi Hiệp Vũ trước giờ phong lưu trắng hoa vô số kẻ, Era lại xinh đẹp như vậy, khó loại trừ khả năng ông ta đối với Era sinh ra tạp niệm.”

Uyên Khanh im lặng, cô biết dù gì trên danh nghĩa Lôi Hiệp Vũ cũng là ‘cha’ mình, lúc này cô hẳn là phải nên lên tiếng bênh vực ông ta mới hợp lý. Nhưng mà Uyên Khanh phải thừa nhận mọi suy đoán của Lạc Nhân đều có căn cứ, kì thực lúc ở nhà hàng nhìn thấy phản ứng của Lôi Hiệp Vũ khi nghe Angelina nói phải lấy mẫu ADN đã khiến Uyên Khanh bán tín bán nghi rồi.

Vu An Di gật đầu một cái, rồi lên tiếng: “Để tôi nói suy đoán của mình nhé, tôi nghĩ có thể hung thủ là Triệu Trường Bách. Chúng ta đều biết Triệu Trường Bách lấy Era là vì hai nhà ép buộc, anh ấy vốn không yêu Era nhưng cô gái này lại kiên quyết bám lấy anh ấy, khiến anh ấy bức bối và cảm thấy bị ràng buộc. Hơn nữa hành động tự động đến chỗ chúng ta cho lời khai cũng rất đáng nghi, tôi đang tự hỏi có khi nào Triệu Trường Bách muốn đánh lạc hướng điều tra của chúng ta không?”

Lần này Uyên Khanh lên tiếng phản bác: “Không thể nào, Triệu Trường Bách không phải là người như vậy. Anh ấy không yêu Era là thật nhưng mà từ cách nói chuyện của anh ấy tôi cảm nhận được Triệu Trường Bách đã chấp nhận Era và cuộc hôn nhân này rồi, anh ấy không thể làm ra chuyện này.”

Angelina tiếp lời Vu An Di: “Tôi cũng nghĩ như Vu An Di, tâm lý của một con người muôn hình vạn trạng. Có thể thứ mà cô nhìn thấy chỉ là bề nổi của tảng băng trôi mà thôi, lời khai của Triệu Trường Bách quá chi tiết, chính vì vậy mà bị chi tiết hại lại.”

“Người ta đến đây chủ động hợp tác điều tra cũng có thể khiến các người nghi ngờ sao?”- Uyên Khanh nhú mày, cô không vui khi Triệu Trường Bách bị gán tội như vậy. Uyên Khanh hiểu rõ tính anh, anh là người hòa nhã lương thiện như vậy sao có thể là hung thủ máu lạnh chứ?

Hạ Di Niên bên cạnh lúc này nắm lấy tay cô: “Khanh nhi bình tĩnh đi, mọi người chỉ là đang suy đoán thôi.”

Lạc Nhân nói: “Đúng vậy, suy đoán rất có ích cho quá trình điều tra, chúng tôi chỉ là nêu ra những người mà mình cho là có khả năng thôi.”

“Mọi người nhìn kia!”- Vu An Di lên tiếng, chỉ vào màn hình số tám.

Đoạn camera ghi lại thời điểm lúc tám giờ ba phút tối ngày hôm qua, trên đoạn hành lang khu vực ở phòng làm việc nơi cất giấu tư liệu mật của Triệu gia xuất hiện một cái bóng đen lướt qua rất nhanh...

“Tua chậm lại đi.”- Uyên Khanh lên tiếng.

Khải Ca gật đầu làm theo.

Cái bóng đen kia di chuyển chậm lại, lúc này mọi người có thể nhìn kỹ hơn, tuy rằng quần áo và gương mặt của người đó đều kín mít nhưng mà vóc người nhỏ nhắn này cho bọn họ biết người đó là phụ nữ.

Angelina cao giọng: “Là cô ấy, người phụ nữ bí ẩn đó, cô ấy cầm trên tay tập hồ sơ, đó chắc là tư liệu mật của Triệu gia.”

Uyên Khanh nghi vấn: “Vậy người đàn ông kia đâu? Người lấy đi tư liệu mật của Hạ gia là một người đàn ông, nhưng người lấy đi tư liệu chỗ Triệu gia lại là người phụ nữ đó, hai người họ rốt cuộc có quan hệ gì với nhau?”

Màn hình vẫn tiếp tục diễn biến, ngay sau khi người phụ nữ đó chạy qua camera thì cũng xuất hiện một người khác đuổi theo ở phía sau.

“Là hắn ta, là người đàn ông đó.”- Lạc Nhân nói.

Lúc này mọi người đồng loạt di chuyển ánh mắt sang màn hình số chín, cảnh quay trên đó ghi lại khu vực cửa sau của Triệu gia, khu vực này có lối thông với hành lang khi này. Lúc này người phụ nữ quả nhiên đã chạy tới cửa sau, người đàn ông kia cũng chạy theo, không biết hai người họ là đuổi bắt hay là đang cùng nhau bỏ chạy.

Một vài vệ sĩ của Triệu gia nghe thấy tiếng động liền xông tới, người phụ nữ và người đàn ông nhìn nhau một cái rồi chung tay tấn công đám vệ sĩ.

Hạ Dĩ Niên quan sát rất chuyên tâm, giọng nói lạnh nhạt đưa ra phân tích: “Thân thủ của người phụ nữ này cực kỳ tốt, có điều từ chiều thức có thể thấy cô ấy không muốn làm hại đám vệ sĩ kia. Thân thủ của tên đàn ông không tốt bằng người phụ nữ nhưng mà ra tay lại độc ác, muốn lấy mạng người.”

Sau khi giải quyết xong đám vệ sĩ, cả hai người một trước một sau chạy khỏi bằng cửa sau.

“Dĩ Niên anh nói hai người họ có quan hệ gì, là đối đầu hay là đồng phạm?”- Uyển Khanh hỏi.

Angelina nói: “Người phụ nữ này liên tục xuất hiện ở cả ba hiện trường, đầu tiên là Hạ gia, sau đó là Triệu gia cuối cùng là nhà hàng nơi Era gặp nạn. Không lẽ thứ cô ấy muốn cũng là tư liệu mật?”

Hạ Dĩ Niên đứng lên quay người rời khỏi, để lại một câu: “Muốn biết họ có quan hệ gì thì tới thư phòng một chuyến.”

Ở dãy hành lang dài trên thư phòng, mọi người đều đứng tập trung quan sát khung cảnh xung quanh. Thư phòng xéo xéo cửa sổ một chút, camera số mười bảy kia lại được đặt ở trong góc vừa hay có thể quan sát toàn bộ dãy hành lang nhưng lại không thể nhìn thấy được thư phòng.

Uyển Khanh bước tới bên cạnh cửa sổ nhìn xuống vườn hoa bên dưới, đột nhiên hỏi: “Angelina, em hỏi chị, chị là người có thân thủ khá, vậy chị nói xem bây giờ chị có dám nhảy xuống dưới không?”

“Ý em là sao?”- Angelina không hiểu hỏi lại.

Hạ Dĩ Niên lên tiếng: “Ý của cô ấy là nếu cho chị chọn tẩu thoát bằng cửa sau của Hạ gia và nhảy từ tầng một xuống để tẩu thoát thì chị sẽ chọn cái nào?”

“Đương nhiên là sẽ chọn cửa sau rồi, cửa sau cách đây chỉ có hai mươi bước chân là cùng, tội tình gì phải nhảy qua cửa sổ này.”- Angelina trả lời sau đó mở to mắt nhìn Uyển Khanh: “Ý của em là nếu là thông thường người phụ nữ kia cũng sẽ lựa chọn như chị nhưng mà do tình thế hôm đó xảy ra chuyện gì đó nên cô ấy mới lựa chọn nhảy lầu?”

Uyển Khanh gật đầu lại quay sang thư phòng, từ góc độ này có thể nhìn thấy cánh cửa của thư phòng nơi cất giữ tư liệu mật: “Em còn nhớ trong đoạn băng kia người phụ nữ đó trước khi nhảy qua cửa sổ đã quay đầu nhìn lại thư phòng một cái...”

Hạ Dĩ Niên tiếp lời cô: “Nếu lúc đó có người đứng ở thư phòng thì sao?”

Lạc Nhân thêm vào: “Nếu có người vậy thì chắc chắn là muốn đối phó cô ấy thế nên cô ấy mới nhảy xuống vườn hoa.”

“Có thể là người đàn ông đó không?”- Uyển Khanh hỏi.

“Không biết.”- Hạ Dĩ Niên mím môi, nói: “Vườn hoa ở Hạ gia có lối đi khá phức tạp, muốn thông qua vườn hoa để rời khỏi thì phải vòng liên tục ba con đường. Trong một tình thế là có vệ sĩ khắp nơi canh gác, một người phụ nữ vẫn có thể không bị phát hiện mà tẩu thoát thành công, cô ta chắc chắn phải là người nắm rõ địa hình ở đây.”

“Những lời này của anh làm em lại liên tưởng tới chị Giản Tinh.”- Uyển Khanh thật không biết tại sao cô cứ cảm thấy Âu Giản Tinh và người phụ nữ kia có liên quan tới nhau.

Hạ Dĩ Niên nhú mày.

Lạc Nhân lên tiếng: “Về động cơ có lẽ Âu Giản Tinh không có động cơ làm chuyện này, càng không có lý do để giết người, cô ấy một lòng đối với Dĩ Niên như vậy, không lý nào lại làm ra chuyện hại cậu ấy. Nhưng về hình thức chính tôi cũng cảm thấy Giản Tinh và người phụ nữ bí ẩn trong đoạn băng kia có nhiều nét tương đồng với nhau.”

Uyển Khanh thở dài chán nản: “Rốt cuộc là sao chứ, em cảm thấy chúng ta đang bị hung thủ dẫn vào một vòng tròn không có lối ra.”

Hạ Dĩ Niên nhìn cô, dịu giọng nói: “Khanh nhi em mệt rồi, trời cũng đã tối, em về phòng nghỉ trước đi.”

“Vậy còn anh?”- Uyển Khanh hỏi.

“Về chuyện này anh phải sang báo cáo lại với cha một tiếng, cũng phải cần Hạ Dĩ Tường đánh lạc hướng đám nghi trượng trong gia tộc tránh để bọn họ gây rối.”- Hần bước lên, nắm lấy tay cô: “Ngoan, đi ngủ trước đi.”

Uyển Khanh nhú mày: “Dĩ Niên...”

Đúng là cô quá mệt mỏi rồi. Ngày hôm nay xảy ra nhiều chuyện kinh thiên động địa như vậy, đầu tiên là chứng kiến cảnh ma tính trong người hần bộc phát, tiếp theo là biết được chuyện của Giản Tinh và Giản Lăng, kế tiếp nữa là vụ việc của Era và tứ đại gia tộc. Nhiều chuyện kinh thiên động địa nối tiếp nhau ập tới chỉ trong một ngày khiến cho đầu óc Uyển Khanh mù mờ cả lên...

Gặp nhiều chuyện như vậy bây giờ bảo cô một mình về phòng ngủ, Uyển Khanh có chút không dám...

Hơn nữa nơi này dù canh gác cẩn thận nhưng mà hai con người độc ác kia vẫn có thể ra vào như ở nhà mình, Uyển Khanh cảm thấy chỗ này không an toàn.

Hạ Dĩ Niên nhìn ra được cô đang sợ hãi, hơi mỉm cười thờ dài nói: “Được rồi, anh về cùng em, chúng ta về khu Đông An không ở đây.”

Uyển Khanh an tâm gật đầu.

Angelina nhìn đồng hồ: “Cũng đã mười giờ rồi, mọi chuyện nghiêm trọng thế nào cũng để ngày mai giải quyết tiếp, Lạc Nhân Vu An Di hai người cũng về nghỉ ngơi đi.”

Lạc Nhân gật đầu: “Được, vậy có chuyện gì hãy nhớ lập tức báo với tôi.”

Angelina gật đầu.

...

Cùng Hạ Dĩ Niên trở lại xe, tìm Uyển Khanh vẫn còn đập thình thịch vì nghĩ tới những chuyện vừa xảy ra. Hạ Dĩ Niên mỉm cười vỗ nhẹ đầu cô: “Đừng nghĩ nhiều quá.”

Uyển Khanh gật đầu khẽ thờ dài sau đó...

Ôt... một âm thanh từ bụng cô reo lên khiến Uyển Khanh có chút xấu hổ.

Hạ Dĩ Niên bật cười: “Em muốn ăn gì?”

Uyển Khanh nhìn ra mấy cửa hàng lẻ đường bên ngoài sau đó chỉ tay: “Bánh bao.”

Hạ Dĩ Niên nhìn sang quầy bán bánh bao, chậm rãi nói: “Đồ lẻ đường sẽ không vệ sinh đâu.”

“Thời buổi này là thời buổi gì rồi, không khí cũng có cả hàng ngàn con vi khuẩn ở trong đó, cái gì cũng có chất độc, nếu kỹ lưỡng như anh thì thôi vậy đừng thờ nữa mắc công đưa vi khuẩn từ không khí vào phổi.”- Uyển Khanh nói: “Dừng xe, em muốn ăn bánh bao.”

“Được được được được, thua em rồi.”- Hạ Dĩ Niên cong môi, cho xe chạy vào lẻ đường.

Uyển Khanh xuống xe đi được vài bước thì thấy Hạ Dĩ Niên cũng xuống xe theo cô, hần không xuống thì thôi, vừa xuất hiện thì mấy người đang ngồi trong quầy ăn bánh bao cũng bị bộ dáng xuất chúng của hần làm chú ý liên tục đánh giá hần, người đi cùng hần là cô cũng không tránh khỏi vì ‘vạ lây’ Uyển Khanh thầm kêu khổ trong lòng nhìn hần: “Anh xuống xe làm gì?”

Hạ Dĩ Niên nhướn mày: “Ăn!”

“Chẳng phải anh nói thức ăn lẻ đường không vệ sinh sao?”

“Đúng vậy.”

“Vậy tại sao còn ăn?”

“Tại vì em ăn nên ăn cũng phải ăn, nếu có trúng độc thì cả hai cùng chết.”- Hạ Dĩ Niên cười nhẹ, kéo tay cô đi vào vỉa hè tìm một cái bàn ngồi xuống.

“Khi không lại nói chuyện chết chóc làm gì chứ?”- Uyển Khanh bắt mồm.

Hạ Dĩ Niên nhìn cô: “Cái gì sợ thì có thể thoát chứ chết em có sợ thì cũng không tránh khỏi.”

“Có thờ có thiêng có kiêng có lành đó cậu hai à.”

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ, không trả lời.

Hần biết cho dù có nói gì thì Khanh nhi cũng sẽ có đường để lèo lái, vì vậy chỉ bằng tiết kiệm hơi sức một chút.

“Chào hai vị, không biết chọn món gì ạ?”- Ông chủ mập mạp bước tới, nhìn Uyển Khanh rồi lại nhìn sang Hạ Dĩ Niên lại bị bộ dáng lạnh lùng của hần làm cho sợ.

Hạ Dĩ Niên thay đổi sắc mặt rất nhanh, lạnh nhạt nhìn ông chủ: “Menu đâu?”

Mặt ông chủ dờ ra: “Hả? Menu?”

“Phải, là menu.”- Hạ Dĩ Niên nhú mày.

Ông chủ đương nhiên biết menu, nhưng menu là cái gì mới được chứ?

Uyển Khanh ngồi đối diện hẳn nhìn thấy cảnh này thì tội nghiệp ông chủ lên tiếng giải vây: “À, là thực đơn đó ạ.”

Ông chủ hiểu ra, trong lòng thầm cảm kích cô gái xinh đẹp này đã ra tay nghĩa hiệp, ông cười khó xử: “À, chỗ này của tôi chỉ có một món là bánh bao, không có thực đơn...”

Hạ Dĩ Niên nâng mắt, ánh mắt hần sắc bén khiến ông chủ nuốt nước bọt cái ực: “Nếu như chỉ có một món vậy thì ngay từ đầu không cần hỏi chúng tôi sẽ ăn gì, ông không cảm thấy câu hỏi này quá mức dư thừa sao?”

“Dĩ Niên...”- Uyển Khanh khó xử lên tiếng sau đó lại nhìn sang ông chủ đã xanh mét mặt: “À thật xin lỗi, làm ơn cho hai cái bánh bao, cảm ơn.”

“À được được, có ngay ạ.”- Ông chủ như được ân xá vội vàng chạy đi.

Uyển Khanh quay sang nhìn hẳn: “Anh làm một hồi người ta sẽ tưởng chúng ta tới gây sự chứ không phải dùng bữa đây.”

“Sao chứ? Anh chỉ cảm thấy hình thức chào đón khách hàng này của ông chủ quá mức vụng về, câu hỏi đặt ra lại quá dư thừa dễ gây cảm giác nhàm chán cho người nghe. Thêm vào đó biểu cảm của ông ấy lúc nói chuyện cũng gượng gạo khó coi như vậy làm sao tạo được thiện cảm cho khách hàng? Với lại mô hình kinh doanh này quá mức đơn điệu, vừa nhìn đã biết sẽ không có tương lai.”- Hạ Dĩ Niên nói một mạch.

Uyển Khanh mở to mắt, kinh ngạc cùng buồn cười: “Ông chủ Hạ à, anh đang đi ăn ở quán vỉa hè đây, không phải đang vào nhà hàng năm sao ok?”

“Thì sao, quán vỉa hè cũng mở ra để kinh doanh không phải sao?”

Đầu Uyển Khanh trải ba vạch màu đen: “Cậu hai của tôi ơi, anh là đang áp dụng chiến lược kinh doanh dành cho Hoàng Thịnh vào một doanh nghiệp à mà cũng không thể gọi là doanh nghiệp nó chỉ là một cái quán, mà anh nhìn xem, cái quán này ngay cả nóc nhà cũng không có, anh không cảm thấy không phù hợp sao?”

“Cái gì mà không phù hợp?”- Hạ Dĩ Niên không hiểu ý cô: “Những điều anh vừa nói có thể áp dụng cho mọi mô hình kinh doanh mà.”

Uyển Khanh há to miệng, đờ ra một lúc: “Em không ngờ EQ anh thấp như vậy đây.”

“Em nói EQ ai thấp?”

“Anh đây, người tên là Hạ Dĩ Niên đây.”

“Em...”

“Em thế nào?”

Hạ Dĩ Niên nhú mày: “Dựa vào đâu em nói như vậy?”

“Dựa vào hiện giờ anh đang vì một vấn đề nhỏ xíu mà cố chấp muốn làm cho ra lẽ.”

“Cái gì mà nhỏ xíu, em vừa phỉ báng anh.”- Hạ Dĩ Niên rõ ràng là không muốn nhường cô nữa.

Uyển Khanh buồn cười, kết quả là bật cười một tiếng: “Em phỉ báng anh? Em chỉ nói EQ anh thấp thôi mà”

“Đó không phải phỉ báng thì là gì?”

Uyển Khanh đứng hình hai giây, sau đó nói với giọng chắc nịch: “EQ anh không phải là thấp thôi đâu, là không có đó.”

“Em! Lôi Uyển Khanh em to gan thật đấy.”- Hạ Dĩ Niên giờ giọng lạnh lùng, muốn tạo ra khí thế để đè bẹp cô.

Lúc này bánh bao được đem lên, Uyển Khanh mỉm cười nói cảm ơn rồi nhàn nhả ăn bánh bao nóng hổi. Hạ Dĩ Niên vẫn không động tới phần của mình, thấy cô làm lơ mình thì khó chịu lên tiếng: “Em nói cho ra lẽ đi, EQ anh không có thấp.”

Uyển Khanh lườm anh: “Hạ Dĩ Niên trời đánh tránh bữa ăn đây.”

“Vậy thì sao, trời có đánh người phỉ báng người khác không?”

“Cái gì mà phỉ báng chứ? Anh ngầm mấu phun người vừa thôi.”- Uyển Khanh quả thật hết cách, cô muốn khóc lớn...

“Bây giờ em lại vu khống anh rồi.”

“Anh phiền thật đấy! Giỏi kết tội người khác như vậy sao không đi theo Vu An Dĩ học luật luôn đi.”- Uyển Khanh bực bội, cắn mạnh vào cái bánh bao một cái.

“Em!”- Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời Hạ Dĩ Niên đi tranh cãi với người khác mà lại bị nói cho cứng họng đến mức ‘em em em’ lắp bắp mãi thế này.

Hắn lăm bằm trong miệng một câu đại khái là: “EQ tuy thấp nhưng bù lại có IQ cao, còn đỡ hơn một số người suốt ngày dùng EQ nghĩ cho người khác tới phiên bản thân gặp chuyện chỉ toàn thấy IQ tuột dốc không phanh.”

Uyển Khanh nhướn mày, cái miệng đang nhai đồ ăn cũng dừng lại, ánh mắt bắn ra một tia lạnh: “Anh nói gì cơ?”

Hạ Dĩ Niên: “...”

Uyển Khanh không phải là không nghe thấy câu nói vừa rồi của hắn chỉ là cô muốn xem hắn có gan lặp lại lần nữa hay không. Nhìn bộ dáng im bất này của Hạ Dĩ Niên cô bật cười thành tiếng, thoải mái nói: “Dĩ Niên không ngờ anh cũng có lúc trẻ con thế này, thật đáng yêu.”

Hạ Dĩ Niên rùng mình một cái.

Trẻ con? Đáng yêu? Những từ này dùng để miêu tả hắn khiến hắn thật sự muốn buồn nôn. Hạ Dĩ Niên nghiêm mặt: “Nói bậy bạ cái gì, ăn đi.”

Uyển Khanh lại cười lớn hơn, vẩy vẩy tay với hắn: “Trẻ con thật đáng yêu, ngoan, bé ngoan lại đây chị nựng cái nào...”

Uyển Khanh biết cả ngày hôm nay Hạ Dĩ Niên rất căng thẳng bây giờ có dịp lại muốn trêu hắn làm hắn thả lỏng một chút.

Nhưng cô thật sự không ngờ Hạ Dĩ Niên đứng lên: “Ông chủ, gói bánh lại tôi muốn đem về.”

Ông chủ dạ một tiếng rồi vội vàng làm theo.

Uyển Khanh khó hiểu: “Anh làm gì vậy?”

Hạ Dĩ Niên mỉm cười. . .

Chỉ là cô thấy nụ cười này quá nguy hiểm.

Ông chủ đem bánh tới, Hạ Dĩ Niên nhận lấy trả tiền rồi kéo Uyển Khanh về xe.

“Hạ Dĩ Niên anh muốn làm gì?”

“Chứng minh anh không phải con nít.”

“Làm sao chứng minh?”

“Làm chuyện người lớn với em.”

Mồ nữ nào đó đã xác định đêm này sẽ hét khàn cả cổ.

Mồ nam nào đó chắc chắn đêm nay no bụng tới ba ngày sau.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Chương 75: Kết Quả Xét Nghiệm ADN

Buổi sáng, Uyển Khanh là người thức dậy trước tiên. Cả đêm ‘vận động kịch liệt’ làm cho cả người mềm nhũn không chút sức lực bị Hạ Dĩ Niên vây lấy. Cô thật khâm phục tính lực của người đàn ông này, rõ ràng là hôm qua hắn chạy tới chạy lui cả ngày cũng mệt chết rồi vậy mà lúc ở trên giường lại không hề giảm bớt cái tính tham ăn của mình.

Cũng may đêm qua Uyển Khanh nhanh trí xài chiêu ‘giả ngất’ mới có thể yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Uyển Khanh biết hẳn nhất định là rất mệt vì vậy cô không đánh thức hắn, khéo léo dịch chuyển cánh tay mạnh mẽ đang đặt trên bụng mình sau đó rời khỏi giường chạy vào toilet.

Cô mệt mỏi vịn nước nóng rồi nhảy vào ngâm mình trong nước thư giãn.

Lúc Uyển Khanh từ phòng tắm trở ra Hạ Dĩ Niên đã tỉnh lại, chiếc áo choàng màu trắng trên người tôn lên vóc dáng cao lớn uy dũng của hắn. Hạ Dĩ Niên quay lưng về phía cô, nhìn ra cửa sổ, ánh mặt trời bên ngoài rọi vào khiến bóng hình của hắn càng thêm không chân thật, giống như một vị thần đầy dũng mãnh.

Hắn đang bận áo choàng tắm, cô đoán Hạ Dĩ Niên vừa rồi đã dùng phòng tắm ở phòng khách rồi.

Hắn đang nghe điện thoại, bàn tay cầm điện thoại đặt ở bên tai, Uyển Khanh bước tới gần, từ góc độ này có thể nhìn thấy các khớp tay mạnh mẽ của hắn, bàn tay này như là có thể chống đỡ cả bầu trời dù cho có chuyện gì xảy ra cũng có thể xoay chuyển tình thế. Uyển Khanh nhẹ nhàng từ phía sau ôm lấy hắn, Hạ Dĩ Niên hơi nghiêng đầu nhìn, nắm lấy tay cô.

Hắn nói thêm vài câu sau đó tắt máy.

“Là ai gọi thế?”- Uyển Khanh hỏi.

“Là mẹ anh.”- Hạ Dĩ Niên xoay người ôm lấy cô: “Bà bảo anh phải chăm sóc em, đừng có vì bận bịu mà bỏ rơi em. Khanh nhi, em có ma chủ phải không?”

“Sao lại hỏi vậy?”

“Em không những khiến anh si mê em mà khiến mẹ anh cũng không thể không chú ý tới em.”- Hạ Dĩ Niên véo nhẹ mũi của cô, yêu chiều nói: “Yêu tình nhỏ, ma lực ghê gớm thật.”

Uyển Khanh cực kì cao hứng, dán sát vào hắn, buông lời khiêu khích: “Thế nào, ngay cả với mẹ anh cũng ghen?”

“Hay thật, đã gọi bằng mẹ rồi cơ à?”

“Hả?”- Uyển Khanh ban đầu không hiểu câu nói của hắn nhưng khi thấy khóe môi Hạ Dĩ Niên nâng lên thì liền đỏ mặt cắn nhẹ vào ngực hắn một cái như muốn trút giận.

Hạ Dĩ Niên hít một hơi sâu, cả người lập tức cứng đờ.

“Tiểu yêu tinh, em quyến rũ anh sao?” - Hắn nâng mặt cô lên, ngay lập tức tìm tới đôi môi đỏ mọng cắn nhẹ. Vốn dĩ ban đầu chỉ là trừng phạt nhưng hắn lại đánh giá quá thấp năng lực mê người của Khanh nhi, chỉ cần vừa chạm vào môi cô liền bị xúc cảm mềm mại cùng hơi thở thơm tho chi phối lý trí.

Nụ hôn từ đơn giản trở nên phức tạp và triền miên, cả người Uyển Khanh tựa vào ngực hắn, hai tay cô vòng qua cổ hắn chủ động đáp lại nụ hôn này.

Cảm nhận được sự đáp lại của cô, Hạ Dĩ Niên càng thêm điên cuồng không thể dừng lại. Uyển Khanh cảm thấy vòng tay để ở eo cô ngày càng thêm mạnh mẽ áp chế cô, một tay khác của hắn lạnh lợi luồn vào trong vạt áo vuốt ve từng tất da của cô.

Hơi thở của Hạ Dĩ Niên ngày càng trở nên nặng nhọc, nụ hôn này mãnh liệt tới mức dường như muốn đem môi cô nghiền nát.

Uyển Khanh ban đầu còn định thử sức của mình mà chủ động đáp lại hắn nào ngờ bây giờ cô hối hận, nhất là khi cô cảm giác được cơ thể hắn thay đổi, Uyển Khanh không khỏi cảm thấy bất an, cô không đủ sức để thỏa mãn dục vọng này của hắn nữa, Uyển Khanh từ chủ động phối hợp lại thành trốn tránh nhưng mà vẫn bị Hạ Dĩ Niên bá đạo vây lấy.

Nhận ra được cô muốn trốn tránh, Hạ Dĩ Niên mở mắt, khóe môi cong lên một nụ cười xấu xa. Bàn tay của hắn so với nụ cười kia còn xấu xa hơn gấp trăm lần, nhanh chóng khiêu khích đỉnh hồng trước ngực cô, dưới kỹ thuật điều luyện của Hạ Dĩ Niên, hai đỉnh ngực đầy đặn đã sớm nở rộ dưới lòng bàn tay.

“Ưm... Dĩ Niên!”- Uyển Khanh gọi tên hắn, cô suýt chút đã bị ngạt thở chết rồi.

Môi Hạ Dĩ Niên lướt đến bên tai cô, hơi thở nóng rực: “Đêm qua đã đủ chứng minh anh là người lớn chưa, hm?”

Hạ Dĩ Niên cắn nhẹ vành tai đã đỏ ửng của cô.

“A...”-Uyển Khanh run lên, rụt đầu né tránh, cười hi hi nịnh nọt: “Đủ rồi, đủ rồi, anh là lớn nhất, không ai lớn bằng anh.”

Nụ cười trên môi Hạ Dĩ Niên càng trở nên tà mị: “Ồ, của anh lớn lắm sao? Lớn cỡ nào?”

Uyển Khanh đang bị ‘cầm thú’ vậy hãm, cô làm sao đủ lý trí để nghe ra câu hỏi này có vấn đề, nghe hắn nói vậy thì gật đầu lia lịa: “Cậu hai, anh lớn nhất luôn.”

Hạ Dĩ Niên vui vẻ nắm lấy tay cô di chuyển xuống dưới phủ lên vật nam tính đã sớm thức tỉnh kia, bàn tay cô vừa chạm đến nơi đó liền như được vỗ về càng thêm khí thế, Hạ Dĩ Niên thâm hít sâu một hơi: “Khanh nhi... có lớn không?”

Uyển Khanh mở to mắt nhìn tay mình, nhiệt độ nóng rực kia như là thiêu đốt da mặt cô khiến cho hai má cô đỏ tới tận mang tai, cô muốn rút tay về lại bị Hạ Dĩ Niên bá đạo giữ lấy. Uyển Khanh bối rối cắn môi ngẩng đầu trừng mắt: “Hạ Dĩ Niên, câu hỏi của anh vừa rồi là gài bẫy em?”

“Em không biết sao? Anh còn tưởng là em tình nguyện sập bẫy nữa chứ.”- Bàn tay Hạ Dĩ Niên nắm lấy bàn tay nhỏ bé của cô, chậm rãi di chuyển lên xuống, cảm xúc mềm mại này khiến hắn dễ chịu.

Uyển Khanh ngượng chín cả mặt: “Ai tình nguyện với anh? Lần nào cũng là anh cưỡng ép người khác.”

“Vậy sao? Vậy đêm qua là ai rất nhiệt tình đòi nằm trên nhĩ?”

“Anh!”- Uyên Khanh tức tối: “Anh không được nhắc chuyện đêm qua nữa.”

Đêm qua cô... đã ăn phải gan hùm mật gấu, bây giờ nhắc lại thật sự là không dám đối mặt với bản thân.

Hạ Dĩ Niên bật cười: “Nhưng anh rất thích biểu hiện đêm qua của em, liên tục nằm dưới thân anh đòi trèo lên trên, sau đó cầu xin anh nhanh một chút, nhanh một chút...”

“Anh! Hạ Dĩ Niên, anh còn nói nữa em sẽ rút tay lại đây.”- Uyên Khanh vốn dĩ biết hân đang khó chịu nên mới để hân cầm tay cô làm xằng làm bậy giữa hai chân mình, vậy mà hân còn không biết an phận dùng mấy lời đó dồn cô vào thế bí. Uyên Khanh tức giận muốn rút tay lại nhưng bị Hạ Dĩ Niên giữ chặt, hân ôm lấy cô, hôn nhẹ lên cổ cô.

“Đừng mà Khanh nhĩ, em biết anh đang khó chịu, anh cũng biết em rất mệt, vì vậy em hãy dùng tay giúp anh đi.”- Hạ Dĩ Niên như một người thầy dẫn dắt bàn tay nhỏ bé của Uyên Khanh, dạy cô cách xoa nắn người anh em của hân, nụ hôn rơi xuống khắp nơi trên cổ của cô: “Khanh nhĩ, em bức anh điên lên mất.”

Cô vốn nghĩ hân sẽ ân cần nhưng mà Uyên Khanh phát hiện mình sai rồi. Hạ Dĩ Niên căn bản là người không muốn kiểm chế dục vọng, vì vậy khi nụ hôn của hân từ cổ lướt xuống ngực cô ngày càng trở nên mãnh liệt Uyên Khanh vội vàng rút tay lại đẩy hân ra...

Hạ Dĩ Niên lui ra sau vài bước, ánh mắt nhìn cô đầy tính xâm chiếm, hân khẽ cười: “Khanh nhĩ, anh muốn em!”

Lời nói bá đạo không chút dấu điểm khát vọng trong lòng...

Uyên Khanh lui ra sau, hoảng sợ: “Hạ Dĩ Niên, anh nói lời không giữ lời.”

Nụ cười của Hạ Dĩ Niên hết như yêu ma mang theo một loại tà mị mê hoặc lòng người nhưng cũng vô cùng nguy hiểm: “Vậy thì sao? Em chạy đi, ở nơi chỉ có bốn bức tường này em nghĩ em có thể chạy thoát sao?”

Uyên Khanh mếu máo, thật sự rất muốn bật khóc, cô mím môi: “Dĩ Niên, anh đại nhân đại lượng một chút đi, em thật sự là mệt chết rồi. Anh không thể kiểm chế một chút à?”

Con người hơn con vật ở chỗ là biết kiểm chế không phải sao? Dĩ nhiên, có điên Uyên Khanh mới nói ra câu này.

“Mấy chuyện này nếu kềm chế sẽ sinh bệnh đấy, Khanh nhĩ muốn anh bệnh sao?”- Hạ Dĩ Niên không vội tiến tới bắt lấy cô, hân đứng yên một chỗ.

“Vậy nếu sau này em mang thai, chín tháng mười ngày đó anh định thế nào?”

Câu này vừa nói ra cô phát hiện vẻ mặt của Hạ Dĩ Niên thay đổi, chính Uyên Khanh cũng nhất thời bị câu này làm cho bối rối.

Hạ Dĩ Niên khẽ cười: “Mang thai sao? Tốt lắm, Khanh nhĩ, sinh cho anh một đứa con.”

Uyên Khanh dờ khóc dờ cười nhìn hân: “Cậu hai, đến chuyện này anh cũng dùng giọng ra lệnh được cơ à? Em không muốn làm cái máy đẻ đâu.”

Hạ Dĩ Niên nhíu mày không vì: “Nói bậy bạ cái gì? Em vĩnh dự lắm mới được anh tin nhiệm giao trọng trách này đấy.”

“Nực cười!”- Uyên Khanh thở mạnh: “Vậy nếu như em thật sự mang thai, trong chín tháng mười ngày đó anh sẽ tìm người phụ nữ khác để thỏa mãn nhu cầu, vậy thì em thả làm quả phụ còn hơn, hử.”

“Làm gì có chuyện đó, anh sẽ không chạm vào người phụ nữ khác.”- Hạ Dĩ Niên nhíu mày, giọng nói đầy kiên định.

“Đàn ông các anh nói còn hay hơn cả hát nhưng mà làm được hay không mới là vấn đề.”

“Khanh nhĩ em hiểu đàn ông như vậy sao?”

“Em...”- Uyên Khanh mím môi: “Em xem phim, thấy nữ chính thường hay nói như vậy, nên, nên nói theo thôi.”

Hạ Dĩ Niên thờ dãi lắc đầu một cái, bước lên ôm lấy cô ngồi xuống ghế sofa, giọng điệu cũng dịu dàng hơn: “Khanh nhĩ, trước khi em xuất hiện anh chưa từng nghĩ đến chuyện sẽ có con xa xôi như vậy, nếu không có con, không có vợ thì cứ như vậy tới cuối đời cũng chẳng sao. Nhưng bây giờ em xuất hiện rồi, anh lại tham lam hơn một chút muốn em sinh con cho anh, muốn có một gia đình, yên yên bình bình sống tới cuối đời. Vì vậy em tuyệt đối không được nói những câu như anh xem em là công cụ sinh con, cho dù là nói đùa cũng không được phép, anh nghe thấy sẽ rất không vui, có biết không?”

Uyên Khanh gật đầu, trái tim lại vì lời này của hân mà trở nên ấm áp hơn.

Cô vô thức lặp lại câu “Yên yên bình bình sống tới cuối đời” của Hạ Dĩ Niên. Trong lòng lại suy nghĩ đi một hướng khác, giờ phút này cô cảm thấy trong lòng như nở hoa. Uyên Khanh ngẩng đầu nhìn hân: “Dĩ Niên, anh yêu em không?”

Hạ Dĩ Niên nhú mày: “Sao lại hỏi vậy?”

“Trước giờ anh chưa từng nói anh yêu em.”- Lời yêu này Uyển Khanh đã nói rất nhiều lần rồi, nhưng mà Hạ Dĩ Niên thì chưa từng nói rằng hắn yêu cô...

Hạ Dĩ Niên nhìn cô rất lâu, Uyển Khanh cũng kiên nhẫn đợi hắn trả lời.

Hạ Dĩ Niên bất ngờ hỏi lại: “Vậy nếu bây giờ anh nói ra em có tin rằng đó là thật không?”

Uyển Khanh lắc đầu, nếu bây giờ hắn nói hắn yêu cô nhất định cô sẽ nghĩ rằng vì cô yêu cầu nên hắn mới nói vậy.

Hạ Dĩ Niên dịu dàng vuốt ve gương mặt của cô, giọng nói trầm thấp chứa một sự thâm tình vang lên: “Khanh nhi, em giá trị hơn so với chữ yêu kia rất nhiều. Anh không muốn nói những lời này chỉ để làm em vui, em hãy nhìn vào cách anh đối xử với em và những gì anh làm cho em để trả lời câu hỏi này có được không?”

Uyển Khanh im lặng.

Hạ Dĩ Niên thấy vậy thì đau lòng ôm chặt lấy cô: “Khanh nhi, anh không thể cho em bất kì lời hứa hẹn nào, nhưng nếu có thể anh muốn cùng em sống tới bạc đầu.”

Uyển Khanh mỉm cười, cô cũng vậy.

Lúc này điện thoại vang lên, là của Hạ Dĩ Niên, hắn nhận máy: “Angelina có chuyện gì?”

Angelina nói gì đó, Hạ Dĩ Niên nhú mày trả lời: “Được, cho em hai tiếng, em tới ngay.”

“Chuyện gì vậy anh?”- Uyển Khanh hỏi.

Hạ Dĩ Niên đứng lên: “Có kết quả xét nghiệm ADN rồi.”

Hạ Dĩ Niên chỉ nói ngắn gọn là có kết quả xét nghiệm, hắn không nói rằng kết quả này trùng khớp với ai, Uyển Khanh cũng không hỏi. Nhưng điều làm cô bất ngờ đó là Hạ Dĩ Niên lại đưa cô đi thẳng tới thành Cát An, trở về Lôi gia.

Lúc Hạ Dĩ Niên và Uyển Khanh tới nơi, Angelina Lạc Nhân và Vu An Di cũng đang đứng trước cổng chính của Lôi gia. Lúc này cô mới ngỡ ngàng chạy tới hỏi bọn họ: “Có chuyện gì vậy? Chẳng lẽ kết quả xét nghiệm trùng khớp với người của Lôi gia sao?”

Angelina gật đầu, sau đó chưa kịp đợi Uyển Khanh hỏi gì thêm thì đã có một chiếc xe cảnh sát hú còi chạy đến, Angelina quay lưng đi vào bên trong Lôi gia, cấp dưới của cô ấy cũng theo sát phía sau.

Hạ Dĩ Niên kéo tay cô đi vào bên trong...

Lôi Hiệp Vũ đang ngồi thưởng trà xem báo ở phòng khách thì người làm chạy vào báo cáo có cảnh sát tới, ông còn chưa kịp phản ứng Angelina và mọi người đã xông vào.

“Cái gì đây, cậu hai, cảnh sát trường hai người làm vậy là có ý gì? Dẫn theo một đám cảnh sát tới nhà tôi xông vào, hành động này khiến tôi khó hiểu quá.”

Lạc Nhân lạnh lùng nhìn ông ta: “Ông sẽ dễ hiểu ngay thôi.”

Lôi Hiệp Vũ nhìn sang Uyển Khanh đang đứng phía sau Hạ Dĩ Niên: “Uyển Khanh, con nói gì đi, con cùng theo bọn họ là sao?”

“Con...”-Uyển Khanh cũng không biết nói gì, kì thực cô cũng đang hoang mang vô cùng.

Hạ Dĩ Niên nắm tay cô, nhẹ nhàng siết chặt, cô hiểu ý hắn nên không lên tiếng.

Angelina bước lên, nhìn thẳng vào Lôi Hiệp Vũ: “Ông Lôi Hiệp Vũ, tôi nghi ngờ ông có liên quan tới vụ án cưỡng hiếp giết người xảy ra vào ngày hôm qua ở khách sạn, mời ông theo chúng tôi về sở cảnh sát hợp tác điều tra. Ông không cần nói, trừ khi ông muốn nói nhưng những lời ông nói tôi sẽ ghi âm lại dùng làm bằng chứng trước tòa.”

Lôi Ngân Chi Phùng Chí Cường và Lôi Gia Thiện vừa hay từ phòng của mình chạy ra nghe thấy những lời này của Angelina thì cả ba đồng loạt bàng hoàng sững người.

Lôi Hiệp Vũ tròn mắt lên: “Các người nói quý quái cái gì vậy? Có biết mình đang vu khống người khác không?”

Angelina không nói nhiều, quay qua cấp dưới phía sau: “Dẫn người đi.”

Hai thanh niên cảnh sát lực lưỡng bước lên kéo lấy Lôi Hiệp Vũ.

Ông ta cao giọng: “Các người muốn làm gì, không có chứng cứ muốn bắt người sao?”

Lạc Nhân bước lên vài bước: “Ông Lôi, ông đang bị bắt với tư cách là nghi phạm, muốn chứng cứ thì tới sở cảnh sát tôi sẽ cho ông chứng cứ.”

Lôi Ngân Chi chạy lên: “Cái gì chứ, cha tôi sao lại có thể là hung thủ, các người vu khống người khác vừa phải thôi.”

Phùng Chí Cường cũng lên tiếng: “Có phải có sự nhầm lẫn gì ở đây không? Các người nên biết người các người định bắt là chủ nhân của Lôi gia, nếu như mọi chuyện chỉ là hiểu lầm thì tôi trọng án các người gánh vác không nổi đâu.”- Nói rồi anh ta nhìn sang Uyển Khanh: “Uyển Khanh em cũng nói gì đi chứ, chẳng lẽ em cũng nghi ngờ cha em sao?”

Không đợi Uyển Khanh lên tiếng, Hạ Di Niên đã thay cô nói: “Bác Lôi, bác cứ theo cảnh sát một chuyến đi.”

Lôi Hiệp Vũ tức giận vô cùng nhưng nếu Hạ Di Niên cũng đã lên tiếng nói như vậy, ông ta mà từ chối thì e là lợi bất cập hại.

“Được, đi thì đi thôi.”

...

Phòng thẩm vấn sở cảnh sát Cát An...

“Ông Lôi Hiệp Vũ, ngày hôm qua vào lúc 10:00 đến 11:00 trưa ông ở đâu?”- Angelina hỏi.

“Tôi luôn ở đại sảnh chào hỏi các thương nhân nhỏ.”- Lôi Hiệp Vũ trả lời.

“Có ai có thể làm chứng không?”

“Tôi chào hỏi nhiều người như vậy, bọn họ chỉ đứng nói chuyện với tôi một lúc rồi rời đi, họ làm sao biết tôi có phải ở lại đó xuyên suốt hay không?”- Lôi Hiệp Vũ bắt đầu bực bội: “Angelina, cô làm vậy là có ý gì? Xem tôi là hung thủ à?”

Ở phòng giám sát bên cạnh, Uyển Khanh hỏi hộp quan sát cuộc thẩm vấn này, cô quay sang Hạ Di Niên: “Anh nói mẫu tinh dịch trên người Era có 90% giống với ADN của Lôi Hiệp Vũ?”

“Đúng vậy.”

“Nhưng ông ta kiên quyết không nhận, chúng ta có thể làm gì?”- Uyển Khanh lo lắng.

Lạc Nhân nói: “Cô yên tâm, Angelina sẽ có cách khiến ông ta phải khai ra.”

...

“Ông Lôi Hiệp Vũ, ông và Era cùng với hai nạn nhân trước là Anna và Megan có quan hệ như thế nào?”- Angelina hỏi.

Lôi Hiệp Vũ nhú mày: “Cô nói xằng nói bậy cái gì vậy?”

Angelina không hề có chút biểu cảm nào, đem một xấp ảnh ném về phía ông ta: “Chúng tôi điều tra được ông và hai nạn nhân Anna và Megan có quan hệ không bình thường, bạn bè của họ cho biết hai nạn nhân này đều là tình nhân của ông.”

“Phải, vậy thì sao? Quen gái cũng có tội sao?”- Lôi Hiệp Vũ bực bội.

“Quen gái dĩ nhiên không có tội, nhưng giết người thì có đó.”- Angelina chậm rãi lên tiếng.

Lôi Hiệp Vũ nghe vậy liền như bị đâm phải đuôi, cao giọng nói: “Cảnh sát trưởng, cô đừng có tùy tiện vu khống người khác, tôi kiện cô đó.”

Angelina mỉm cười, bình tĩnh lên tiếng: “Theo cảnh sát điều tra được hai nạn nhân Megan và Anna đều có bạn trai mới quen biết không lâu, chính vì như vậy mà họ đều chia tay với ông, ông vì ôm hận nên mới giết họ, có phải không?”

“Cô nói cái gì?”- Lôi Hiệp Vũ điều chỉnh lại tư thế ngồi, hai tay đặt trên bàn đan xen vào nhau, ông ta thờ dãi: “Tình nhân bên cạnh tôi nhiều như vậy, quen không bao lâu thì chia tay, nếu như mỗi người phụ nữ sau khi chia tay đều bị tôi giết chết thì cả cái thành Cát An này đã không còn phụ nữ từ lâu rồi.”

“Nhưng mà Anna và Megan chia tay ông vì các cô ấy có tình mới, ông đâm ra hận thù rồi giết người.”

“Angelina cô một mực nói tôi là hung thủ vậy thì bằng chứng chứng đâu? Dựa vào mấy tấm ảnh chứng minh tôi và hai người bọn họ có quan hệ thì liền nói tôi là hung thủ, thật nực cười.”

Angelina im lặng một lúc sau đó đứng lên đem một tờ giấy đặt trước mặt ông ta: “Được, tôi không nhắc đến Megan và Anna nữa. Ông Lôi Hiệp Vũ, ông định giải thích như thế nào về chuyện kết quả ADN xét nghiệm tinh dịch trên người Era gần như là trùng khớp với mẫu ADN của ông?”

Lôi Hiệp Vũ nhú mày, cầm tờ giấy vội xem qua: “Sao có thể? Tôi không chạm vào cô ta, kết quả này là giả mạo, các người vu khống cho tôi.”

“Ông đối với Era có tạp niệm, nhưng cô ấy lại không chịu theo ông, một lòng với Triệu Trường Bách, ông tức giận nên trong đám cưới đã cưỡng hiếp cô ấy.”- Angelina với giọng khẳng định.

Lôi Hiệp Vũ đập bàn: “Cô đừng có nói bậy bạ, Lôi Hiệp Vũ tôi không thiếu gì phụ nữ, tôi không chạm vào Era cũng không quen biết gì cô ta.”

...

Uyển Khanh lại hỏi quay sang Hạ Dĩ Niên: “Anh nói xem thái độ này của ông ta có phải là thật sự không phải do ông ta làm không?”

Hạ Dĩ Niên không trả lời.

Lạc Nhân lên tiếng: “Ông ta đang giả vờ, Uyển Khanh tuy ông ta là cha cô nhưng mà cô không thể dễ bị lừa.”

Cuộc thẩm vấn Lôi Hiệp Vũ kết thúc trong sự tức giận và đòi tìm luật sư của ông ta, lúc Angelina cùng với mấy cảnh sát khác dẫn Lôi Hiệp Vũ từ phòng thẩm vấn bước ra Uyển Khanh và Hạ Dĩ Niên cũng vừa lúc rời khỏi phòng quan sát. Vừa nhìn thấy cô Lôi Hiệp Vũ liền nhào tới: “Uyển Khanh con phải tin cha, cha tuyệt đối không có liên quan gì tới việc này, bọn họ vu khống cho cha, con phải tìm luật sư, phải tìm luật sư cho cha... cha phải kiện đám cảnh sát này, kiện cho bọn nó ngồi tù cả đời.”

Lúc này bên ngoài cửa có người xông vào, chạy theo anh ta là vài vị cảnh sát liên tục ngăn cản: “Anh à anh không được vào trong đó...”

Mọi người nhìn về phía người vừa đến. Lôi Hiệp Vũ vừa thấy người đàn ông kia thì mở to mắt: “Gia Thiện, con đến đây làm gì?”

Lôi Gia Thiện đi tới trước mặt Angelina: “Tôi là người đã cưỡng bức Era, mọi chuyện không liên quan tới cha tôi.”

Mọi người đều bàng hoàng, ngay cả Lôi Hiệp Vũ cũng không ngờ tới...

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 76: Chương 76: Họ không phải muốn bắt chị, họ là muốn giết chị

Lần nữa quay lại phòng thẩm vấn của cục cảnh sát Cát An...

“Anh kể lại tình hình hôm đó đi.”- Angelina ngồi xuống đối diện Lôi Gia Thiện.

Lôi Gia Thiện chậm rãi nói: “Hôm đó tôi có vài câu qua lại với Triệu Trường Bách, đại khái là anh ta khiến tôi không vui, tôi liền đi tới vườn hoa uống rượu một mình, càng nghĩ càng bị thái độ của Triệu Trường Bách làm cho tức tối nhưng mà tôi thì tôi không có ý định gì với Era ngay lúc đó hết. Nhưng mà ma xui quỷ khiến thế nào lúc này tôi lại nhìn thấy Era từ đâu đi tới sau đó vào phòng trang điểm đóng cửa lại, sau đó một lúc lại nhìn thấy Triệu Trường Bách xuất hiện, tôi đi tới phòng trang điểm đứng bên ngoài nghe lén. Triệu Trường Bách hỏi Era vài câu nhưng mà thái độ của cô ấy còn nhát hơn cả nước ốc, sau đó Triệu Trường Bách rời khỏi phòng trang điểm, tôi lại bắt đầu suy nghĩ loạn cả lên, vốn dĩ có hơi men trong người nên tôi đã ngã ngà say, trong lòng lại bức bối với Triệu Trường Bách cho nên vừa nhìn thấy Era tôi đã không kiềm chế được...”

Lúc Lôi Gia Thiện đập cửa xông vào phòng trang điểm, Era nhìn thấy dáng vẻ say rượu của anh ta liền hoảng sợ đứng lên cảnh giác nhìn anh ta: “Anh muốn làm gì? Sao lại xông vào đây?”

Lôi Gia Thiện cười: “Tôi muốn xem, phụ nữ của Triệu Trường Bách có gì đặc biệt...”

Nói rồi Lôi Gia Thiện nhào tới tóm lấy Era đang cố gắng vùng vẫy ném mạnh lên giường sau đó cả người anh ta cũng đè lên, trực tiếp luồn tay vào trong váy cưới xé đi chiếc quần lót của nàng.

Sự xâm chiếm không chút thương cảm nào bắt đầu, suốt cả quá trình Era đều khóc vô cùng thương tâm.

“Sau đó thì sao?”- Angelina lại hỏi.

“Sau đó... tôi phát hiện cô ấy là xử nữ, tôi, tôi cảm thấy rất bối rối, nhất thời không biết phản ứng thế nào. Era khóc rất thương tâm trốn vào một góc tường, tôi cũng không biết nên làm gì tiếp theo nên mặc lại đồ rồi rời đi.”- Lôi Gia Thiện liếm môi: “Tôi thì là lúc đó cô ấy vẫn còn sống. Sau khi rời khỏi phòng tôi lại thấy không yên tâm, chính là vì trước giờ tôi chưa từng chạm qua xử nữ nên đối với hành vi vừa rồi của mình có chút áy náy. Tôi suy nghĩ một lúc lại cảm thấy mình phải chịu trách nhiệm nên quay lại phòng trang điểm một lần nữa. Nào ngờ cửa phòng bị khóa từ bên trong, tôi nghĩ rằng cô ấy còn sợ hãi nên cẩn thận gõ cửa rồi nói lời xin lỗi an ủi cô ấy, nhưng mà bên trong lại không có tiếng trả lời cũng không có tiếng khóc, tôi nhớ lúc đầu khi tôi rời đi Era khóc rất dữ dội nhưng tại sao bây giờ lại yên tĩnh như vậy được? Tôi thấy kì lạ liền đập cửa phòng xông vào, lúc đó tôi nhìn thấy cô ấy đã

treo cổ chết... tôi, tôi nhất thời hoảng loạn quá nên chạy khỏi nhà hàng.”

Angelina cúi đầu ghi chép sau đó lại đặt câu hỏi: “Thời gian từ lúc sau khi anh cưỡng hiếp Era và rời đi cho đến lúc anh quay lại lần nữa là bao lâu?”

“Chắc là khoảng mười phút.”

“Lúc đó anh có phát hiện chuyện gì khác thường hay không? Ví dụ như là gặp người nào khả nghi xuất hiện xung quanh hiện trường vụ án chẳng hạn.”

Lôi Gia Thiện lắc đầu: “Tôi lúc đó tôi hoảng sợ vô cùng, vừa nhìn thấy người vừa rời còn lên giường cùng mình tự đứng trở thành xác chết tôi không sợ mới lạ. Lúc đó tôi chạy như bị ma đuổi mà rời khỏi phòng...”- Lôi Gia Thiện cố gắng bình tĩnh nhớ lại sau đó rồi thêm vào: “À. Hình như tôi có loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy, cũng không biết có phải hay không.”

“Vậy tư liệu mật của tứ đại gia tộc bây giờ đang ở đâu?”

“Cái gì mà tư liệu mật chứ? Có cho tôi tám cái gan tôi cũng không dám đụng tới. Hơn nữa, tôi, tôi vốn dĩ chỉ vì tức giận Triệu Trường Bách nên mới làm ra việc này, chuyện tư liệu mật bị mất không liên quan tới tôi.”

Lúc rời khỏi cục cảnh sát đã là giữa trưa.

Hồ sơ phạm tội của Lôi Gia Thiện được lưu giữ lại chờ ngày khởi tố với tội danh cưỡng hiếp, Lôi Hiệp Vũ vừa nhìn nghe thấy tin này liền sốc nặng và vô cùng tức giận lao vào đánh cho Lôi Gia Thiện mấy cái. Người của Lôi gia đang tìm luật sư hy vọng có thể chạy tội cho Lôi Gia Thiện.

Hạ Di Niên, Uyển Khanh, Vu An Di, Angelina và Lạc Nhân chậm rãi đi từ cục cảnh sát ra. Lạc Nhân là người lên tiếng phiên não đầu tiên: “Nếu như sự thật là như vậy thì rất rõ ràng cái chết của Era là tự sát, nếu như vậy thì không thỏa mãn những lý thuyết giả định lúc trước mà chúng ta đặt ra, cũng không có liên quan gì tới cái chết của Anna và Megan.”

Vu An Di tiếp lời: “Điều này cũng chứng minh chuyện tư liệu mật bị mất và vụ của Era không có liên quan tới nhau.”

Angelina nói: “Nhưng nếu như vậy thì làm sao lý giải về việc người phụ nữ bí ẩn kia xuất hiện ở nhà hàng hôm đó?”

“Có rất nhiều chuyện cũng không thể lý giải.”- Hạ Di Niên lên tiếng: “Ví dụ như trong lời khai của Lôi Gia Thiện, cậu ta nói đã nhìn thấy Era từ bên ngoài đi vào phòng trang điểm, lúc đó... chúng ta độ chừng là khoảng 9:45, khoảng thời gian này Era không ở trong phòng chuẩn bị mà lại ra ngoài làm gì? Cô ấy đi đâu và gặp phải những chuyện gì? Tôi cảm thấy đây mới là điểm mấu chốt.”

Uyển Khanh nghe hần đặt vấn đề sau đó gật đầu: “Di Niên nói rất đúng, lời khai này của Lôi Gia Thiện so với tình hình thực tế thì không phù hợp chút nào. Nếu xâu chuỗi những tình tiết nhỏ nhặt nhất lại với nhau chúng ta sẽ dễ dàng tìm ra điểm mâu thuẫn ngay. Liệu có thể nào sau khi Lôi Gia Thiện rời khỏi phòng trang điểm lần thứ nhất lúc này đã có người xuất hiện giết Era hay không?”

Angelina trầm tư một lúc rồi lên tiếng: “Thực tế bây giờ chúng ta không có bằng chứng cụ thể để loại trừ khả năng Era tự sát. Trên người cô ấy không có vết thương nào, không có dấu vết bị cưỡng ép treo cổ, những dấu tích để lại hiện trường đều vô cùng bình thường, nếu như thật sự là mưu sát vậy thì hành động cưỡng hiếp của Lôi Gia Thiện là ngoài dự kiến của hung thủ. Nhưng mà hần cũng cực kì thông minh khi sử dụng Lôi Gia Thiện làm lá chắn và cũng là một lý do hoàn hảo cho việc chúng ta kết luận cái chết của Era là tự sát.”

“Tôi cảm thấy nếu bây giờ chúng ta kết luận là tự sát, vậy tức là đã theo ý của hung thủ rồi.”- Vu An Di nói.

Lạc Nhân gật đầu: “Đúng vậy, chi tiết là cả ba gia đình nạn nhân Anna Megan và Era đều nhất quyết không chịu ký tên vào giấy đồng ý giám định pháp y. Nếu như bằng chứng bề nổi đều chứng minh rằng họ đã tự tử vậy thì bề chìm bên trong cơ thể họ có thể sẽ có thứ chứng minh họ bị sát hại.”

Hạ Di Niên suy nghĩ một lúc, giọng nói trầm thấp vang lên: “Cả hai nhà của Anna và Megan đều là doanh nghiệp nhỏ, trên thương trường tôi có thể sử dụng một chút biện pháp gây áp lực cho họ để họ đồng ý làm giải phẫu thi thể. Nhưng mà...”- Hạ Di Niên khẽ thở dài: “Ebisu dù gì cũng là thân thích của Hoàng gia Anh, ngay cả cha tôi đối với ông ta cũng phải kiêng nể vài phần, chúng ta không thể sử dụng biện pháp mạnh được.”

“Em cảm thấy Ebisu chẳng qua chỉ là vì quá đau lòng với cái chết của Era mà thôi, chúng ta có thể sử dụng cách thức mềm dịu một chút để thuyết phục ông ta. Chuyện này anh cứ giao cho em và Vu An Di làm, đảm bảo có thể thành công để ông ta ký tên.”- Uyển Khanh nói.

“Em sao?”- Hạ Di Niên nhướn mày.

Uyển Khanh gật đầu.

Vu An Di tiếp lời: “Đúng vậy, sự lanh trí của Uyển Khanh kết hợp với tài ăn nói của tôi, cơ hội thành công là rất cao.”

Hạ Di Niên trầm ngâm một lúc rồi gật đầu: “Được, vậy tôi đưa hai người đi.”

“Ờ, không được, Di Niên cậu phải cùng tôi đi một chuyến tới Yunus và Lôi gia lấy luôn đoạn camera ở chỗ họ. Chúng ta vừa mới đắc tội xong với Lôi gia, chuyện lấy đoạn băng này phải có cậu mới suông sẻ.”

Uyển Khanh nhẹ nhàng nói: “Đúng đó Di Niên, anh yên tâm em và Vu An Di sẽ tự có chừng mực, anh đi làm việc cùng Lạc Nhân đi.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Được rồi, có chuyện gì phải gọi ngay cho anh có biết không?”

Uyển Khanh gật đầu.

Angelina nhìn qua nhìn lại một lúc rồi lên tiếng thu hút sự chú ý: “Nè, các người ai cũng có việc để làm vậy tôi thì làm gì đây?”

“Chị sao? Cả đêm qua chị không ngủ rồi, giờ về nhà nghỉ ngơi đi, nếu để anh hai em biết chị làm việc quá sức anh ấy sẽ lột da em mất.”- Hạ Dĩ Niên nói.

“Cậu... khi không lại nhắc đến Hạ Dĩ Tường làm gì? Cái tên chết tiệt đó, đã ba ngày không nghe điện thoại rồi.”

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ.

Uyển Khanh lên tiếng: “Anh ấy ấy hả, chắc là đã bị đóng hồ sơ ở Hoàng Thịnh đề chết rồi, Dĩ Niên ha?”

Hạ Dĩ Niên gật đầu.

Angelina trừng mắt: “Gì thế, các người ăn hiếp anh ấy hả?”

“Là anh ấy tự chuốc khổ vào thân.”- Hạ Dĩ Niên quay người cùng Lạc Nhân rời khỏi: “Mọi người chia nhau ra làm việc, trước ba giờ chiều tới Hạ gia gặp nhau.”

Uyển Khanh hô lớn: “Yes sir!”

Hạ Dĩ Niên nghe thấy cô hô như vậy thì ngừng lại quay đầu: “Em phải cẩn thận một chút.”

Uyển Khanh lại nghiêm túc hô: “Ok sir!”

Lạc Nhân bên cạnh bật cười, vỗ vai Hạ Dĩ Niên. Hắn cũng hết cách lắc đầu sau đó rời khỏi.

Angelina nhún vai: “Chị hết việc rồi, nếu Hạ Dĩ Niên đã ân xá cho chị về ngủ chị cũng không tiếp tục làm con sâu chằm chỉ nữa, chị đi đây.”

Sau khi Angelina rời đi, Vu An Di đi lấy xe, Uyển Khanh đứng trước cổng lớn của sở cảnh sát đợi nàng.

Lúc này cô nhìn thấy Phùng Chí Cường và Lôi Ngân Chi cũng vừa tới, họ có vẻ rất hồi hộp vừa định vào bên trong sở cảnh sát thì nhìn thấy Uyển Khanh, Lôi Ngân Chi chạy đến trước mặt cô: “Lôi Uyển Khanh, con người cô thật độc ác, ngay cả anh trai mình cũng muốn hại, hừ, có phải là người hay không?”

Phùng Chí Cường bên cạnh kéo tay cô ta: “Ngân Chi!”

“Phùng Chí Cường anh quản cho tốt con đàn bà này một chút, đừng để cô ta đi cắn người lung tung.”- Uyển Khanh không thèm nhìn tới Lôi Ngân Chi đang diễn tuồng bên cạnh.

“Cô...”- Lôi Ngân Chi tức tối...

Phùng Chí Cường nhíu mày: “Uyển Khanh dù gì thì đây cũng là chị gái em, em không nên nói như vậy. Ngân Chi vừa mang thai không lâu, cô ấy không thể chịu đả kích.”

Uyển Khanh cười nhẹ: “Ồ, mới đây đã mang thai rồi à? Vậy thì chúc mừng cô, Phùng Chí Cường nọc của anh tốt thật đấy, Lôi Ngân Chi đây là lứa đầu tiên cô phải cẩn thận một chút, đi chùa cho nhiều vào, cầu xin bồ tát cho cô có thể sinh ra một đứa bé đừng giống cô.”

“Cô có ý gì?”- Lôi Ngân Chi quát.

Ngữ khí của Uyển Khanh vẫn điềm tĩnh: “Không hiểu sao? Ý tôi là, mẹ nào thì con nấy đây là yếu tố di truyền, ví dụ như tiểu tam làm kỹ nữ trong quán bar, một con hồ ly tinh giết chồng người khác, vì để leo lên giường của cha tôi mà không từ thủ đoạn, thì con gái của cô ta...”- Nói tới đây cô bắn ánh mắt sắc lạnh về phía Lôi Ngân Chi khiến cô ta bất an lui ra sau, Uyển Khanh nói từng chữ: “Cũng như cô ta, đáng kinh tởm.”

“Cô...cô...”- Lôi Ngân Chi tức giận, hơi thở cũng phập phồng lên xuống...

Phùng Chí Cường vội vàng đỡ lấy Lôi Ngân Chi, quay qua Uyển Khanh: “Uyển Khanh em...”

“Anh câm miệng đi!”- Uyển Khanh ngắt lời, giữ một thái độ khinh thường cùng lạnh lùng nhìn anh ta: “Vật hợp theo loài, anh đừng tưởng mình thanh cao lắm.”

Phùng Chí Cường sững sốt, không nghĩ tới Uyển Khanh lại nói chuyện với anh ta như vậy.

“Uyển Khanh, em không nên nói chuyện với Ngân Chi như vậy...”

“Tôi và chị gái tôi nói chuyện, người ngoài như anh lấy tư cách gì xen vào? Anh nên nhớ anh chỉ là vị hôn phu của chị ấy, chưa phải là con rể của Lôi gia.

Phùng Chí Cường anh nên biết vị trí của mình là ở đâu, ở Lôi gia, anh chỉ là một con chó giữ nhà cho cha tôi mà thôi.”- Uyển Khanh cảm thấy trình độ mắng người của mình đã thăng hoa lên một tầm mới. Cô muốn thay Lôi Uyển Khanh bé nhỏ từng bị họ làm tổn thương cho họ một bài học.

Còn về Phùng Chí Cường, anh ta không ngờ một Uyển Khanh luôn lúi túi theo chân anh ta lại có ngày trở nên xa lạ như vậy. Lời nói khó nghe của cô khiến cho anh ta tức giận, hai bàn tay cũng nắm chặt thành quyền.

Uyển Khanh thấy anh ta nắm chặt tay, nắm đầm đìa in hằn lên những sợi gân đáng sợ thì có chút bất an. Đang lúc cô cho rằng Phùng Chí Cường sẽ đánh mình thì Vu An Di chạy xe tới, Uyển Khanh không thèm nhìn tới bọn họ quay người leo lên xe của Vu An Di.

Lôi Ngân Chi định bước lên cản lại thì bị Phùng Chí Cường giữ chặt lấy.

...

Lúc Vu An Di và Uyển Khanh tới khách sạn Hoàng Gia, nhân viên bên trong vừa nhìn thấy cô liền tận tình dẫn đường đi tới phòng của Ebisu. Uyển Khanh nghĩ chắc chắn là Hạ Dĩ Niên đã ra lệnh cho bọn họ nên bọn họ mới dễ dàng với cô như vậy.

Vu An Di và Uyển Khanh nhìn nhau sau đó gõ cửa phòng.

Bên trong vang ra giọng nói, cả hai người mở cửa bước vào.

Ebisu ngồi trên ghế nệm, đứng phía sau ông là ba người vệ sĩ. Ebisu vừa nhìn thấy Uyển Khanh, liền lên tiếng: “Tôi có nghe cậu hai nói cô sẽ tới đây, cô Uyển Khanh phải không?”

Uyển Khanh gật đầu, lịch sự lên tiếng: “Chào ngài Ebisu, tôi là Lôi Uyển Khanh, người này là luật sư Vu An Di, chúng tôi hôm nay tới đây là để thỉnh cầu ngài một chuyện.”

Ebisu ho vài cái sau đó nói: “Con người lão không thích dài dòng, hai người có chuyện gì thì nói mau đi.”

Uyển Khanh gật đầu: “Rất tốt, con người tôi cũng không thích dài dòng, ngài Ebisu, chúng tôi mong ngài có thể đồng ý ký tên chấp nhận cho pháp y mổ xác của công nương Era để phục vụ điều tra.”

“Không thể được!”- Ebisu nhíu mày: “Thân thể của Era cao quý như vậy, sao có thể nói mổ xác là mổ xác, con bé đã chịu nhiều tổn thương lắm rồi, lúc chết đi các người còn không để cho thi thể nó được yên hay sao?”

Vu An Di lên tiếng: “Ngài Ebisu, việc mổ xác này chỉ là để phục vụ tra án thôi, chẳng lẽ ngài không muốn bắt hung thủ đã giết chết công nương để đòi lại công bằng cho cô ấy sao?”

Ebisu hừ lạnh: “Các người đừng tưởng tôi không biết là Lôi Gia Thiện đã cưỡng hiếp Era, cô, đặc biệt là cô Lôi Uyển Khanh, người của Lôi gia các người đã đắc tội với hoàng gia Anh, mối thù này tôi sẽ không để yên đâu. Cha của cô, Lôi Hiệp Vũ, ông ta đang cho người đi tìm luật sư hòng chạy tội cho con trai ông ta, tôi đã ra lệnh khắp thành Cát An này rồi, ông ta nghĩ ông ta có thể thành công hay sao? Tôi phải đẩy Lôi Gia Thiện ra tòa, cho tên khốn đó ngồi tù cả đời, khụ... khụ...”- Ebisu che miệng ho vài tiếng rồi tiếp tục nói: “Era sau khi bị làm nhục đã chịu không nổi nhục nhã mà treo cổ tự tử, giờ các người tới đây đòi mổ xác con bé, các người điều tra cái gì?”

Vu An Di trả lời lại: “Ngài Ebisu, công nương Era là người lạc quan yêu đời, cô ấy tin vào đức chúa trời cao như vậy, không có chuyện gì là không thể vượt qua, cô ấy cũng là một người con có hiếu, chẳng lẽ ngài tin rằng cô ấy có thể từ bỏ lại người cha là ngài để tự tử hay sao?”

Uyển Khanh im lặng, cô biết Vu An Di đang thực hiện chiến lược đánh vào tâm lý.

Quả nhiên Ebisu không phản bác...

“Ngài Ebisu, chúng tôi đều biết ngài yêu thương Era như thế nào, ngài không muốn chúng tôi tổn hại thân thể của cô ấy, nhưng chúng tôi đều có lý do riêng để làm chuyện này. Chẳng lẽ ngài không mong muốn bắt được hung thủ của vụ án này để trả lại công bằng cho Era, và cho gia đình của hai nạn nhân trước một câu trả lời về cái chết của con gái họ? Ngài có nỗi đau mất con, họ cũng như vậy, công nương Era chết oan ức, Megan và Anna cũng vậy.”- Giọng nói của Vu An Di khẳng khái, mang theo sự thấu hiểu và lý lẽ, chỉ cần là người nghe được đều sẽ bị thuyết phục.

Tuy rằng Ebisu cũng có dấu hiệu bị lay chuyển nhưng mà vẫn giữ nguyên ý định của mình, ông nhíu chặt mày: “Các người rút đi, tôi sẽ không ký tên.”

Vu An Di thờ dãi, vừa định nghĩ ra lý lẽ để nói tiếp thì một âm thanh bình tĩnh bên cạnh đã vang lên...

“Ngài Ebisu, hiện giờ tất cả chúng ta đều đang bị hung thủ dẫn dắt. Có thể sẽ có thêm nhiều người vô tội bị hấn sát hại, có thể tứ đại gia tộc sẽ vì chuyện này mà không thể trụ vững trên thương trường được nữa. Ngài cũng biết thị trường bên này và bên phía Anh quốc có mối liên quan như thế nào, chúng ta là quan hệ cộng sinh, song phương và bình đẳng. Cái chết này của Era có liên quan tới việc tư liệu mật bị đánh cắp, chính vì vậy nó không còn là vấn đề của cá nhân ngài mà là vấn đề của cả thị trường của hai quốc gia, việc này hệ lụy tới rất nhiều thứ giống như chính phủ chẳng hạn. Chẳng lẽ hoàng gia Anh các người có thể tro mắt nhìn khủng hoảng kinh tế mà kiên quyết không chịu hợp tác với chúng tôi hay sao?”

Ebisu im lặng một lúc như đang suy ngẫm, sau đó lúc lâu mới thờ dãi hỏi lại: “Các người có lý do gì có thể đảm bảo cái chết của Era là bị hại? Cô là người của Lôi gia, là con gái của Lôi Hiệp Vũ là em gái của Lôi Gia Thiện, làm sao tôi biết cô có phải đang âm mưu chạy tội cho anh trai mình không?”

Uyển Khanh đối với nghi vấn này của Ebisu, sắc mặt vẫn không mấy biến đổi: “Tôi dám lấy tính mạng của mình ra khẳng định với ông, nếu như sau khi xét nghiệm tử thi mà vẫn không tìm ra được chứng cứ chứng minh Era bị mưu sát, cái mạng nhỏ này của Lôi Uyển Khanh tôi tùy ý ngài Ebisu xử lý. Còn việc tôi có chạy tội cho Lôi Gia Thiện hay không thì ông có thể yên tâm, Lôi Uyển Khanh này căm hận nhất chính là hành vi cưỡng hiếp phụ nữ, vì vậy tôi sẽ không nhúng tay vào giúp anh trai mình trong vụ này. Nếu ông vẫn không tin tưởng Lôi Uyển Khanh tôi, tôi có thể cho Vu An Di làm luật sư đại diện bên phía hoàng gia Anh các vị, cô ấy sẽ giúp các vị đưa ra mức án cao nhất cho Lôi Gia Thiện ở trên tòa.”

Ebisu gật đầu: “Được, tôi nghe đại danh của Vu An Di đã lâu, bây giờ lại có câu này của cô. Lôi Uyển Khanh, tôi tin tưởng cô lần này, nhưng nếu cô dám giờ trò, đừng nói là Hạ Dĩ Niên, cho dù là có lật tung thị trường kinh tế của cả hai nước như cô nói lên tôi cũng sẽ làm.”

...

Lúc trở lại xe, Vu An Di vừa lái xe vừa đem tờ giấy giám định đã có chữ ký cẩn thận cất vào ngăn để đồ sau đó vui vẻ nói: “Chuyện này thành công ngoài dự kiến, này, khi này lời cô nói hùng hồn thật đấy. Sao cô có thể dám lấy mạng của mình ra đảm bảo chứ?”

Uyển Khanh mệt mỏi vươn vai một cái rồi ngã người ra: “Tôi chỉ là tiện miệng nên nói thôi. Dù gì thì Ebisu cũng biết tôi có Dĩ Niên chống lưng, đừng nói là lấy cái mạng của tôi ra đảm bảo cho dù tôi có hai tay dâng cái mạng của mình lên cho ông ấy ông ấy cũng không dám lấy. Vì vậy, e hèm... ừm... những lời khi nãy được nói sau khi tôi đã đảm bảo tính mạng của mình hi hi, chỉ được thêm vào với mục đích gia tăng thêm khí thế và tính chất đáng tin của câu nói thôi.”

Vu An Di há miệng hô lên: “What say... cô thật khiến tôi cạn lời rồi. Tôi còn tưởng rằng cô nắm được chuyện gì nên mới có thể chắc chắn như vậy, đang định thỉnh giáo thì cô lại...hazz”

“Làm gì có chứ, tôi cũng giống như mọi người thôi đều vô cùng mong lung không biết chuyện gì đang xảy ra.”- Uyển Khanh cũng thờ dãi: “Khi nãy nói nhiều lắm bây giờ khát nước quá đi.”

“Tôi cũng khát rồi.”- Vu An Di đổ xe vào lề đường: “Tôi đi mua nước, cô uống gì?”

“Coca cola cảm ơn!”

Vu An Di gật đầu rồi mở cửa xuống xe.

Uyển Khanh ở lại xe, lẳng lặng nhìn ngắm đường phố tấp nập xe bên ngoài, cô gọt tay bật radio trên xe lên. Đúng lúc đang phát chương trình ngôn ngữ cơ thể học, Uyển Khanh thấy khá thú vị nên vặn volume lớn lên vừa nghe vừa ngắm cảnh.

Nguyên tắc cơ bản của ngôn ngữ là dựa trên những chuyển động xúc cảm và tự nhiên. Ví như: nhãn cầu chuyển động vòng quanh biểu lộ sự phẫn nộ, ánh mắt khắc khoải biểu lộ tình yêu, lông mày dướn lên biểu lộ sự nghi ngờ, lỗ mũi phình rộng biểu lộ sự tức giận, gò má sẽ xuống biểu lộ nỗi buồn, vành môi sẽ xuống biểu lộ sự ghen tị... Bản thân cơ thể người cũng có khả năng biểu lộ theo nhiều cách. Trên cơ bản, mỗi một người đều sẽ có thói quen riêng mang tính đặc trưng, ví dụ như người hay hút thuốc thì hai ngón tay sẽ thường xuyên kẹp lại ngay cả khi anh ta không hút thuốc, người chặt thịt heo lâu năm thì những cử động vung tay của anh ta vô cùng mạnh mẽ ngay cả khi không cầm dao. Hoặc có thể liên quan tới những thói quen thường ngày hoặc cảm xúc, ví dụ như khi một người vui vẻ anh ta sẽ cười tươi, và thói quen này chỉ có anh ta mới có.

Uyển Khanh chú tâm nghe, vừa ngắm nghĩ vừa tâm đắc gật đầu.

Cũng có lý đấy chứ.

Lúc này ánh mắt cô lơ đãng nhìn ra bên ngoài, lại phát hiện phía xa có một chiếc xe màu đỏ đang đỗ bên lề, Uyển Khanh vặn nhỏ radio xuống sau đó nhúu mày quan sát chiếc xe kia. Biển số tám mươi ba đuôi này chẳng phải là xe của chị Giãn Tinh sao? Uyển Khanh thấy Âu Giãn Tinh xuống xe sau đó đi vào một lối nhỏ ven đường...

Âu Giãn Tinh hình như rất gấp rút, liên tục nhìn xung quanh, tay giữ chặt túi xách của mình như đang sợ hãi điều gì đó...

Uyển Khanh chau mày, mở cửa xuống xe đi về phía đó.

Nào ngờ cô vừa đi tới vài bước thì bóng dáng Âu Giãn Tinh cũng biến mất sau một ngã rẽ. Uyển Khanh tăng thêm tốc độ chạy tới lối đi nhỏ kia tìm kiếm, nơi này có vẻ là một con hẻm bỏ hoang...

Cô chậm rãi đi từng bước một, cảnh giác nhìn xung quanh...

Vắng vẻ, u ám, không có người...

Đáng sợ hơn nữa là con hẻm này quá yên tĩnh.

Uyển Khanh bắt đầu nghi ngờ có phải khi nãy cô hoa mắt với đầu óc mù mờ rồi nên mới nhìn nhầm người khác cùng với nhớ lộn biển số xe của Âu Giãn Tinh hay không?

Uyển Khanh thờ dãi, xem ra cô thật sự là căng thẳng quá đến mức sinh ảo giác rồi.

Đúng lúc cô định quay người rời khỏi thì nghe thấy rất nhiều tiếng bước chân chạy về phía này, Uyển Khanh còn chưa biết xảy ra chuyện gì thì cánh tay

bị túm lấy kéo mạnh sau đó một bàn tay bịt miệng cô lại ngăn cho Uyên Khanh không thể hét lên.

Uyên Khanh vốn dĩ rất sợ hãi nhưng khi cô mở to mắt nhìn thấy người đang đứng trước mặt mình thì lại ngưng cử động.

Là Âu Giãn Tĩnh.

Nàng ra dấu cho cô im lặng, Uyên Khanh gật đầu sau đó nàng mới buông bàn tay đang bịt miệng cô ra.

Lúc này bên ngoài có một đám người chạy đến không ngừng lục soát xung quanh.

Âu Giãn Tĩnh rất khản trương, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Uyên Khanh không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Đợi khi đám người kia tìm không được gì rồi rời đi thì mới khẽ lên tiếng: “Chị Giãn Tĩnh...”

“Uyên Khanh em theo dõi chị à?”- Âu Giãn Tĩnh nhìn cô dò xét, sau đó nhú mồm: “Em nghi ngờ chị cái gì?”

Cái nhú mồm cùng giọng điệu này của Âu Giãn Tĩnh khiến Uyên Khanh rung mình...

Cô lắc đầu: “Em, em chỉ là nhìn thấy xe chị đỗ bên ngoài nên mới đi theo chị... à, chị Giãn Tĩnh, lâu rồi mình không đi uống nước, em muốn rủ chị đi uống nước thôi mà...”

Âu Giãn Tĩnh nhướn mồm: “Uống nước sao?”

Uyên Khanh gật đầu, khi này radio đã nói khi người ta nhướn mồm là biểu hiện của sự nghi ngờ.

“Uyên Khanh, nghe nói gần đây em và Dĩ Niên điều tra một vụ án treo cổ người.”- Âu Giãn Tĩnh nhìn cô: “Có phải không?”

“Em, em và anh ấy chỉ là muốn tìm lại một tài liệu quan trọng bị đánh cắp thôi.”- Uyên Khanh sợ hãi, kỳ thực cô cũng không biết mình sợ cái gì. Chỉ là cảm thấy thái độ này của Âu Giãn Tĩnh quá mức khó hiểu, còn xa lạ vô cùng...

Uyên Khanh lại nhớ tới người phụ nữ bí ẩn kia...

Cô vô thức run lên...

“Lục soát cho kỹ vào.”- Lúc này đám người kia lại quay trở lại lần nữa, có vẻ như nếu chúng không tìm thấy thứ muốn tìm thì sẽ không rời đi.

Âu Giãn Tĩnh quan sát tình hình bên ngoài rồi lại nhìn Uyên Khanh, sau vài giây chần chừ nàng đem giỏ xách màu đen trong tay mình nhét vào tay cô rồi cẩn thận dặn dò: “Uyên Khanh người bọn chúng cần tìm là chị, em ở đây, chị ra ngoài đánh lạc hướng bọn chúng.”

“Chị Giãn Tĩnh họ là ai, sao lại muốn bắt chị?”- Uyên Khanh khó hiểu.

“Họ không phải muốn bắt chị, họ là muốn giết chị. Uyên Khanh, hiện giờ tư liệu mật của Lô gia, Hạ gia và Yunus đều ở trong tay hắc tá, nhưng mà hắc tá sẽ không thể làm gì nếu không có đủ bốn bản tư liệu. Uyên Khanh nghe kỹ lời chị nói, em đến nhà chị, ở chỗ bình hoa cổ, tư liệu mật của Triệu gia ở đó...”

Uyên Khanh nắm chặt cánh tay Âu Giãn Tĩnh: “Chị Giãn Tĩnh, chị là người phụ nữ bí ẩn đó có phải không? Chị muốn làm gì? Hắc tá mà chị nói là ai? Là ai đã giết ba cô gái kia?”

Âu Giãn Tĩnh thấy có một người đang đi về phía chỗ bọn họ đang ẩn nấp thì khản trương nói: “Hắc tá là Haro, nhớ kỹ, kẻ chủ mưu là Haro, em đứng ở đây đừng để đám người kia nhìn thấy.”

Âu Giãn Tĩnh giẫy tay của Uyên Khanh ra sau đó lao ra ngoài nhanh như tên bắn, đám người kia nhìn thấy nàng xuất hiện thì nhanh chóng đuổi theo.

Uyên Khanh vẫn không chưa kịp thích nghi, cô hoảng sợ ôm chặt lấy giỏ xách của Âu Giãn Tĩnh...

Đợi khi mọi chuyện bên ngoài yên ắng hắc tá mới từ từ rời khỏi con hẻm kia.

Lúc này một người đàn ông đang dáo dít tìm kiếm cái gì đó lại dừng ánh mắt trên người Uyên Khanh sau đó lại nhìn lên chiếc túi xách mà cô đang ôm trên tay...

Ánh mắt hắc tá trở nên nguy hiểm, chậm rãi tiếp cận cô từ phía sau...

Ngay lúc hắc tá gần tóm được thì Uyên Khanh linh cảm phía sau có vấn đề, cô quay phắt người lại sau đó né tránh, chính vì vậy mà sơ ý sẩy chân ngã xuống mặt đường khiến khuỷu tay bị xước nhẹ.

Người đàn ông kia nhìn cô: “Nhóc con, Hasuko đang ở đâu?”

“Ông nói cái gì, Hasuko là ai?”- Uyên Khanh khó hiểu...

Người đàn ông lại hỏi: “Chiếc túi này đang cầm là ai đưa cho mày?”

Người đàn ông bước tới gần cô, đứng từ trên cao nhìn xuống: “Mày có liên quan gì với Hasuko? Nói mau nếu không muốn chết.”

“Ông là ai, ông là Haro sao?” - Uyên Khanh cũng có không ít nghi vấn về người tên Haro này...

“Hừm, xem ra Hasuko đã nói cho mày biết quá nhiều chuyện rồi, tao không cần biết mày là ai, hôm nay mày phải chết.” - Người đàn ông nói rồi định nhào tới tóm lấy cô...

Uyên Khanh nhắm chặt mắt...

Lúc này Vu An Di từ đâu xông tới dồn hết sức lực đẩy mạnh hấn ta, hấn ta không kịp lường trước đi ngã ra xa. Vu An Di kéo Uyên Khanh đứng dậy: “Chạy mau!”

Lúc này từ trong lối rẽ kia, có một đám người khác chạy ra báo cáo người người đàn ông đó: “Báo cáo chỉ huy, mất dấu của Hasuko rồi.”

“Đuổi theo hai đứa kia, giết bọn chúng.” - Người đàn ông ra lệnh.

“Dạ!”

Vu An Di kéo tay Uyên Khanh ra đường lớn, cứ tưởng là ra tới đường lớn có nhiều người thì bọn họ sẽ sợ mà không đuổi theo nào ngờ bọn họ lại kiên quyết đuổi cùng giết tận.

Một điều khiến cô không ngờ tới là họ dám nổ súng ngay trên đường phố đại lộ...

Tiếng súng vang lên, cả khu phố náo loạn, những con người đang đi trên lề đường cũng la hét hoảng sợ tìm chỗ trốn...

Một số người đi đường vì hoảng sợ quá mà chạy va vào Vu An Di khiến Uyên Khanh và nàng bị tách rời ra...

Hỗn loạn, vô cùng hỗn loạn...

“Vu An Di coi chừng!” - Uyên Khanh thấy hòng súng phía xa đang hướng về phía Vu An Di thì hét lớn.

Cô cũng bị đạn bắn tới tấp, cũng may là kịp thời nấp vào một chiếc xe, chiếc túi xách trong tay rơi xuống đất, Uyên Khanh nhặt lên thì phát hiện từ trong túi xách đó rơi ra một khẩu súng...

Cô run rẩy cầm khẩu súng lạnh băng đó lên, đấu tranh trong lòng...

Nhưng khi nhìn thấy Vu An Di chuẩn bị bị bắn thì không chút chần chừ giơ tay nổ súng...

Âm thanh đùng đùng liên tục vang lên... Người đàn ông phía xa khi nãy định bắn Vu An Di cũng ngã gục xuống...

Uyên Khanh sợ hãi, hơi thở của cô trở nên hỗn loạn... cô giết người rồi.

Vu An Di chạy tới kéo tay cô: “Thử người ra đó làm gì, chạy mau lên.”

Uyên Khanh máy móc chạy theo Vu An Di, đám người phía sau vẫn không ngừng truy sát bọn họ. Cô và nàng chạy tới xe, Uyên Khanh nói: “Cô qua ghế lái phụ đi, để tôi lái.”

Vu An Di nghe lời, gạt đầu rồi chạy sang mở cửa xe ngồi vào.

Lúc này lại một phát súng nữa vang lên, viên đạn không lệch một phân suýt qua gò má cô, cũng may là số của Uyên Khanh lớn nên không bị thương, nhưng mà khoảng cách gần như vậy khiến cô sợ hãi. Uyên Khanh quay lại tức giận lần nữa bắn chết thêm một tên...

Cô lên xe, chiếc xe nhanh chóng lăn bánh chạy khỏi...

Đám người kia muốn đuổi theo nhưng căn bản là không đuổi kịp, chỉ có thể liên tục nã đạn về phía xe của cô.

Bánh xe bị một phát đạn bắn trúng khiến xe chao đảo, Uyên Khanh suýt chút nữa là mất lái đâm vào lề đường, cô nhanh chóng đạp thắng rồi quay sang Vu An Di: “Ngồi chắc vào!”

“Cô làm được không, xe bẻ bánh rồi làm sao chạy?”

“Không làm khó được tôi.” - Uyên Khanh tăng ga, tiếng bánh xe ma sát với mặt đường tạo ra khói nghi ngút, tuy rằng phương hướng của xe vì chỉ còn có ba bánh mà hơi loạn choạng nhưng mà dưới sự khống chế và kiểm soát của Uyên Khanh thì cũng không quá mức đáng ngại, chút kỹ thuật này mà cô không biết thì làm sao xứng với cái danh vua tốc độ từng đạt được.

Chương 77: Chương 77: Đúng là không thể trùng hợp xuất hiện nhiều lần như vậy...

Ngày hôm qua, một vụ xả súng kinh hoàng đã diễn ra trên đại lộ X làm cho ba người thiệt mạng và mười người bị thương. Hiện giờ cảnh sát đã vào cuộc điều tra làm rõ, tạm thời chưa xác định danh tính của nhóm người nổ súng.

Bản tin trên ti vi ghi lại cảnh con phố náo loạn, người người chạy loạn xạ như là ong vỡ tổ. Tiếng súng cùng khói của thuốc súng mờ mờ ảo ảo trong không khí, cảnh tượng không khác gì một bộ phim hành động Mỹ.

Hạ Dĩ Niên nhú mày, bàn tay đang thoa thuốc cổ tình nhấn mạnh xuống...

“Đau... trời ơi Dĩ Niên ơi anh nhẹ tay thôi, em đâu có thù oán gì với anh...”- Uyển Khanh nức nở kêu la, cánh tay bị Hạ Dĩ Niên giữ chặt lấy, hần giúp cô bôi thuốc lên vết thương.

Hạ Dĩ Niên hừ một tiếng: “Đã bảo là em nên cẩn thận, chỉ cần anh rời khỏi em một chút là em lại gặp nguy hiểm, thật không biết nên làm thế nào cho phải.”

Miệng thì nói vậy nhưng lực ở tay cũng nhẹ nhàng hơn. Hần phát hiện ra giọng điệu bây giờ của mình hết như một ông bố đang quở trách con gái.

Uyển Khanh bĩu môi, làm mặt mèo con mèo mào để dành sự thương hại. Hạ Dĩ Niên thở dài gỡ cái cổ vào trán cô một cái.

Lúc này Vu An Di mở cửa phòng bước vào, nàng vừa xuất hiện chưa thấy người đã nghe thấy tiếng vang lên: “Anh quản tôi có bị thương hay không làm gì, thật là phiền phức.”

Lạc Nhân cũng theo sau nàng đi vào: “Tôi cứ thích quản em đấy thì sao, tôi mà không quản em cho kỹ em nhất định sẽ mất mạng từ lâu rồi.”

“Anh đang trù tôi đấy à? Tôi không đi cứu người ta thì thôi sao bản thân lại có chuyện được, hỏi Uyển Khanh đi, không phải khi nãy có tôi ra tay cô ấy đã bị tóm gọn từ lâu rồi.”

Uyển Khanh mở to mắt: “Tôi hả?”

Bọn họ cãi nhau sao lại lôi cô vào chứ?

Lạc Nhân phát tay: “Mặc kệ, em qua đây để tôi xem em có bị thương hay không, mau lên.”

“Anh xem cái gì trên người tôi, nam nữ khác biệt.”

“Em nghĩ em có cái gì cho tôi xem? Tôi từng nhìn qua không biết bao nhiêu phụ nữ rồi đấy.”

“Vậy nhất định là mắt anh rất dơ, loại mắt dơ bản như vậy tốt nhất đừng có nhìn vào tôi.”- Vu An Di khí thế nói.

Uyển Khanh mím môi gật đầu giờ ngón tay tán thưởng cho một câu nói chí lý chí tình như vậy.

Nhưng cô lại bị Hạ Dĩ Niên véo mặt một cái, hần nhìn cô đầy cảnh cáo.

Uyển Khanh thở dài ai oán, lên tiếng ngăn cản cuộc cãi nhau của Vu An Di và Lạc Nhân: “Được rồi hai người đừng có cãi nhau nữa, phiền chết đi được ấy.”

Vu An Di quay sang cô: “Cô còn nói, còn không phải vì cô tôi mới gặp phải loại chuyện này sao?”

“Tôi sao? Tôi, tôi liên quan gì chứ?”- Hu hu hu, Uyển Khanh thật sự cảm thấy oan ức mà muốn khóc: “Lúc đó tôi nhìn thấy chị Giản Tinh đi vào con hẻm đó nên mới bám theo, nếu như tôi không mạo hiểm vào hang cọp thì làm sao có thể đem về cho các vị nhiều tin tức như vậy.”

Lạc Nhân ngồi xuống ghé sô pha: “Cô nói người chủ mưu những việc này tên là Haro, hần ta là ai? Hasuko là ai?”

“Từ cách nói chuyện của tên đàn ông muốn giết tôi, tôi đoán Hasuko mà hần nói là để chỉ chị Giản Tinh. Có khi nào đây là một mặt danh khác hay không?”- Cô quay sang Hạ Dĩ Niên: “Dĩ Niên, cái giỏ xách chị Giản Tinh đưa cho em đâu rồi?”

Hạ Dĩ Niên trả lời: “Trong đó ngoại trừ một khẩu súng ra thì chỉ có giấy tờ tùy thân, không có gì khác.”

“Giản Tinh bị truy sát, chứng minh cô ấy đã đắc tội với đám người đó, cô ấy nói cô ấy đang giữ bản tư liệu mật của Triệu gia điều này chứng minh Giản Tinh chính là người phụ nữ thần bí xuất hiện trong đoạn băng.”- Vu An Di suy luận: “Vậy chúng ta chỉ cần đến nhà cô ấy, hỏi cô ấy là được.”

Hạ Dĩ Niên giữ Uyển Khanh lại: “Em đang bị thương, tốt nhất đừng đi chuyến.”

“Em chỉ bị thương cánh tay thôi mà, xước nhẹ một chút thì có làm sao đâu?”

“Anh đã cho Angelina đến nhà Giản Tinh tìm cô ấy rồi nhưng cô ấy không có nhà.”- Hạ Dĩ Niên xếp lại mớ bông băng thuốc đỏ trên bàn: “Anh hiểu tính của Giản Tinh, nếu như cô ấy đã chạy thoát khỏi đám người đó thì sẽ tránh mặt chúng ta. Những chuyện về cô ấy bảy năm nay anh đều không hay biết, nếu Giản Tinh muốn nói đã nói ra rồi.”

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm gì?”- Lạc Nhân hỏi.

Hạ Dĩ Niên nói: “Bên phía nhà của Anna và Megan đều đã đồng ý cho pháp y vào cuộc mổ xác điều tra, bây giờ thêm cả sự đồng ý của Ebisu, chúng ta chỉ cần ngồi đợi tin tức từ phía Angelina là được.”

Uyển Khanh sau khi bị thương ở khuỷu tay liền trở thành không khác gì người bị liệt, Hạ Dĩ Niên không để cô đứng lên đi dù chỉ một bước, mọi chuyện đều có người làm làm. Một đồng hồ ăn được đem lên, Uyển Khanh liền sáng mắt chuyên tâm vui đầu vào ăn uống.

Nhưng Vu An Di ngược lại với cô, nàng bắt nạt: “Lạc Nhân, anh xem tôi là heo sao, tôi không ăn.”

“Em không thấy Uyển Khanh ăn rất ngon lành à?”

“Đó là chuyện của cô ấy liên quan gì tới?”- Vu An Di lờm anh sau đó quay sang Uyển Khanh: “Uyển Khanh cô đừng ăn nữa.”

“Đây là chuyện của tôi liên quan gì cô?”- Uyển Khanh khó hiểu nhìn nàng.

“Cô...”- Vu An Di tức giận: “Cô không thấy mình giống con lợn sao?”

“Lợn thì sao, dễ thương mà.”- Cô gái nào đó vừa gặm bánh bông lan vừa vô tư nói...

Người đàn ông nào đó ngồi bên cạnh bật cười hài lòng vỗ đầu ‘con lợn’.

Về mặt Vu An Di ngược lại như muốn nói: Uyển Khanh ơi Uyển Khanh, cô từ lúc nào đã trở thành vì miếng ăn ngay cả danh dự cũng không cần rồi?

Uyển Khanh lại nhìn nàng với ánh mắt như muốn hỏi: Danh dự là gì? Có ăn được không?

Lúc này Angelina cũng tới nơi, sắc mặt cô ấy có vẻ nặng nề xuất hiện khiến cho bốn người còn lại cũng căng thẳng theo.

“Thế nào rồi Angelina? Kết quả thế nào?”- Vu An Di hỏi.

Angelina đưa tập tài liệu trong tay cho Hạ Dĩ Niên rồi chậm rãi thông báo: “Kết quả kiểm tra thi thể cho thấy trong dạ dày của cả ba nạn nhân đều có chứa rượu vang, chúng tôi đã đem chất rượu đi giám định, kết quả là cả ba nạn nhân đều uống cùng một loại rượu. Đặc biệt một điều là ngoài Era ra, trong cơ thể của Anna và Megan phát hiện được tinh dịch, đã đem đi đối chiếu qua, không phải của Lôi Hiệp Vũ cũng không thuộc về bạn trai của hai nạn nhân, theo suy đoán của tôi, đây có thể là do hung thủ để lại.”

Hạ Dĩ Niên cầm lấy bản báo cáo từ tay xem xét qua một lượt: “Kẻ này tinh thông về công nghệ lại có hứng thú với bốn tập tư liệu mật, nhưng Anna và Megan thì có liên quan gì tới việc này? Trừ khi hung thủ có ý định mượn thế lực và tiền bạc của ai cô gái này làm bước đệm cho hấn, khi hai người đều không còn giá trị lợi dụng hấn liền ra tay giết hại. Từ những điều đó tôi nghĩ hung thủ quen biết với hai nạn nhân này, hấn ta không có thế lực ở thành Bách Nhật, là kiểu người sống dựa vào quan hệ.”

Lạc Nhân nhíu mày: “Vậy... cậu không nghĩ là hung thủ cũng quen biết với Era à?”

“Không thể nào, thứ nhất Era là vợ sắp cưới của Triệu Trường Bách, cô ấy sẽ không thể làm chuyện có hại đối với tứ đại gia tộc. Thứ hai, tôi có thể khẳng định Era và hung thủ chưa từng tiếp xúc bởi vì trên người cô ấy không có dấu vết hấn ta để lại, hung thủ căn bản không thể lại gần Era bởi vì hai người họ không quen biết. Thứ ba, có một điểm tới giờ tôi vẫn nghi vấn và tôi nghĩ đó là vấn đề mấu chốt của chuyện này.”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi nói.

Uyển Khanh nhìn hấn: “Ý anh là về việc lời khai của Lôi Gia Thiện, anh ta nói ngày hôm đó Era đã rời khỏi phòng trang điểm, cô ấy là cô dâu, cần phải chuẩn bị rất nhiều thứ, hơn nữa theo phong tục trước khi lên lễ đường thì tuyệt đối không được lộ diện ra ngoài. Vào thời điểm này Era bất chấp rời khỏi phòng trang điểm, cô ấy đi tìm ai, đi đâu, làm gì?”

Hạ Dĩ Niên gật đầu.

Angelina lên tiếng: “Chuyện này thì tôi biết.”- Mọi người ngay lập tức quay lại nhìn cô ấy, Angelina ngồi xuống ghế chậm rãi nói: “Tôi đã hỏi qua một số nhân viên phục vụ của nhà hàng, ngày hôm đó bọn họ đứng là có nhìn thấy Era, một phục vụ nam cho biết lúc anh ấy thay chai rượu mới thì Era đi tới, cô ấy rất vội vã bảo anh ta dẫn cô ấy đi tìm Triệu Trường Bách. Người phục vụ nam dẫn đường, anh ấy đi cùng Era một đoạn nhưng khi gần tới đại sảnh đột nhiên Era dừng lại, ánh mắt bàng hoàng nhìn về phía đám đông. Người phục vụ không rõ cô ấy nhìn thấy gì chỉ là Era rất hoảng sợ ngay sau đó liền

quay người bỏ chạy, nương theo tầm mắt của Era anh ta chỉ thấy một đám đông phía xa đang cùng nhau trò chuyện nên suy đoán rằng có thể cô ấy đã nhìn thấy một người nào đó.”

“Là hung thủ có phải không?”- Vu An Di vội vàng lên tiếng: “Hung thủ, hung thủ cũng xuất hiện trong lễ cưới sao?”

Lạc Nhân hít sâu một hơi: “Cũng chưa chắc chắn... nhưng theo lời kể vừa rồi có thể nhìn thấy trạng thái tinh thần lúc đó của Era khá là hoảng loạn, cô ấy lúc quan trọng này lại chạy tới tìm Triệu Trường Bách, không lẽ... là có điều gì muốn nói với cậu ta sao?”

Uyển Khanh kêu lên một tiếng cảm thán, nhú mồm nhìn từng người một: “Tôi nói mấy người ngồi ở đây đoán già đoán non làm gì? Bây giờ chúng ta đã biết Giản Tình chính là người phụ nữ có quen biết với hung thủ kia, hoặc cũng có thể chị ấy là hung thủ cũng không chừng. Chúng ta chỉ cần cho người lục soát tìm cho bằng được chị ấy là được thôi mà, nói không chừng chị ấy đã về nhà rồi, nếu chị ấy chưa về nhà thì chúng ta cũng nên đến đó một chuyến. Em có chìa khóa nhà của Giản Tình, chúng ta tới để tìm tư liệu mặt mà chị ấy nói.”

Mọi người nghe xong rồi gật đầu đồng loạt đứng lên.

“Uyển Khanh nói đúng, hiện giờ Giản Tình chính là manh mối hữu dụng nhất của chúng ta.”- Vu An Di nói: “Tôi thật sự tò mò về Giản Tình, bề ngoài thì dịu dàng yếu đuối nhưng lại là thâm tàng bất lộ.”

Uyển Khanh gật đầu vài cái: “Dĩ Niên, anh và mọi người không biết đâu, lúc đó khi mà chị ấy kéo em vào ẩn nấp thái độ và ngữ điệu khi nói chuyện của chị ấy rất lạ, ngay cả ánh mắt cũng khiến em cảm thấy mình như đang bị đe dọa mạng sống vậy, rất đáng sợ.”

Lạc Nhân cười nhẹ: “Dĩ Niên, cậu nổi tiếng là nhìn người như thần, một Âu Giản Tình là sát thủ bảy năm ở bên cạnh cậu cậu cũng không nhìn ra, thật làm tôi thất vọng quá.”

Hạ Dĩ Niên nhú mồm, ánh mắt càng thêm u ám: “Phải, tôi cũng muốn xem cô ấy có bao nhiêu lớp mặt nạ.”

...

Lúc hai chiếc xe chở năm người bọn họ tới tiểu khu nơi Âu Giản Tình sống đã là lúc xế chiều, mặt trời cũng bị các tòa nhà cao ở tiểu khu này che kín, nơi này đặc biệt mang một màu sắc u ám đáng sợ.

Uyển Khanh bấm chuông cả ngày trời vẫn không có ai mở cửa. Cô đoán chắc là Âu Giản Tình thật sự không quay lại đây, nàng không muốn giải thích những chuyện này vì vậy đã ẩn nấp ở một nơi nào đó rồi.

Uyển Khanh nhìn Hạ Dĩ Niên, hắn gật đầu với cô, cô quay lại lấy chìa khóa trong túi ra mở cửa, cánh cửa mở ra mang theo một tiếng ‘két’ sồn gai óc, Uyển Khanh nhìn vào trong phòng thoáng chốc hoảng sợ không thể kiềm chế hết lớn...

Cơ thể nhỏ bé của Âu Giản Tình đã treo lơ lửng trên không trung...

Vẫn là mảnh vải màu trắng, vẫn là mái tóc đen dài xõa xuống che đi hai gò má không còn một chút máu nào...

Chất lỏng như rượu vang kia ướt đầm bộ váy màu trắng của nàng...

Âu Giản Tình khác với ba người trước đó, nàng không nhắm mắt, hai mắt mở ra... xét theo vị trí của Uyển Khanh và chỗ Âu Giản Tình treo cổ, nàng đích thực là đang nhìn chăm chăm vào Uyển Khanh.

Angelina cũng kinh hãi vội vàng đề phòng nâng khẩu súng lên nhìn xung quanh.

Hạ Dĩ Niên ôm chặt lấy cô, cả cơ thể Uyển Khanh run lên, cô vừa muốn chạy trốn ánh mắt của Âu Giản Tình lại vừa run lấy bầy không thể cử động được...

Được Hạ Dĩ Niên ôm lấy cuối cùng Uyển Khanh cũng bật khóc lớn, mùi vị chết chóc trong căn nhà lại tràn đầy trong không khí xông thẳng vào não bộ của cô, cô túm lấy vạt áo của Hạ Dĩ Niên vừa khóc vừa nói: “Dĩ Niên, Giản Tình chị ấy, chị ấy chết rồi...”

Hạ Dĩ Niên đau lòng ôm lấy vai cô, dùng tay che đi tầm mắt của Uyển Khanh lại: “không sao đâu, em đừng nhìn nữa.”

Uyển Khanh rút vào lòng hắn, cô cảm thấy nếu còn tiếp tục nhìn nữa thì cô sẽ ngất đi...

Người của tổ trọng án rất nhanh đã tới nơi, xác của Âu Giản Tình cũng được đem xuống để pháp y kiểm tra.

Uyển Khanh vẫn còn run sợ, người vừa mới khi nãy còn nói chuyện với cô vậy mà bây giờ lại chỉ là một thi thể không chút hơi ấm.

“Khanh nhi anh đưa em ra xe có được không?”- Hạ Dĩ Niên biết Uyển Khanh đang hoảng sợ, kỳ thật bản thân hắn bây giờ cũng không thể tin rằng chuyện đã xảy ra.

Uyển Khanh gật đầu.

Hạ Dĩ Niên dìu cô rời khỏi phạm vi đây đáng sợ này.

Lúc Uyên Khanh cùng hấn chuẩn bị đi vào thang máy, trên dãy hành lang dài cảnh sát đang lấy lời khai của một số nhà xung quanh. Âu Giãn Tinh là gái quán bar, cuộc sống của nàng chính vì vậy mà khá khép kín, nàng khá là tự ti với thân phận của mình nên không thường xuyên qua lại với hàng xóm xung quanh. Thêm vào đó vì tính chất công việc nên Âu Giãn Tinh thường xuyên đi sớm về muộn, mọi người cũng không mấy để ý tới nhất cử nhất động của nàng. Khi được hỏi tới sự việc xảy ra ở đây vào khoảng thời gian ba tiếng trước, người dân xung quanh đều rất mơ hồ bởi vì họ không phát hiện có điều gì bất thường cả.

Khoảng ba giờ bốn mươi lăm Âu Giãn Tinh trở về nhà, nàng có đi ngang nhà của một lão bà bên cạnh, bà lão đó nhìn thấy nàng rất vội vã lướt qua nhưng cũng không nghĩ ngợi gì. Đến bốn giờ thì bà cụ lại nghe thấy tiếng vỡ của thủy tinh từ nhà Âu Giãn Tinh vang ra, bà cụ cảm thấy bất an liền tới gõ cửa hỏi xem có chuyện gì không, lúc này còn nghe thấy tiếng của Âu Giãn Tinh, nói nói nàng sợ ý làm vỡ ly, không có chuyện gì xảy ra. Bà cụ trở về nhà mình, khoảng năm giờ bà nghe thấy tiếng nước chảy, tuy rằng tiếng nước róc rách không lớn nhưng vẫn để là nước chảy suốt cả một tiếng đồng hồ thì cũng khiến người khác cảm thấy kì lạ.

Cho đến sáu giờ thì hay tin có án mạng xảy ra...

Người dân khu này cực kì hoang mang...

Lúc Uyên Khanh cùng Hạ Dĩ Niên trở về khu Đồng An đã là tám giờ tối...

Cô vẫn trong trạng thái thần thờ được Hạ Dĩ Niên dắt vào nhà, hấn để cô ngồi ở sofa rồi đi nấu chút nước ấm đem ra đặt vào tay cô.

Hạ Dĩ Niên ngồi xuống cạnh cô: “Khanh nhi em ổn không?”

Uyên Khanh nhìn hấn, khẽ thở dài gật đầu: “Em không sao... chỉ là em nghĩ... nếu như chúng ta đến sớm thêm một chút có phải Giãn Tinh sẽ không...”

Hạ Dĩ Niên ôm lấy cô, Uyên Khanh ngã vào ngực hấn, nước mắt lại rơi xuống: “Em không tin nổi, chị Giãn Tinh chỉ mới nói chuyện với em mà giờ chị ấy... rốt cuộc là kẻ nào đã làm như vậy, là kẻ nào đã ra tay tàn nhẫn như vậy?”

“Sẽ không sao, Khanh nhi, anh nhất định tìm ra kẻ đó, em yên tâm...”- Hạ Dĩ Niên vỗ vai cô: “Em mệt rồi, về phòng ngủ trước đi. Anh vào phòng sách xử lý mớ công việc ở Hoàng Thịnh một lúc.”

Uyên Khanh gật đầu, lau khô nước mắt trên mặt rồi đứng lên về phòng ngủ.

Hạ Dĩ Niên thở dài, hấn biết cô hoảng sợ cỡ nào, nhìn thấy cô thành ra bộ dáng này cũng thực đau lòng.

Hạ Dĩ Niên xử lý công việc đến tận mười hai giờ đêm, thời hạn ba ngày của Hạ Dĩ Tường vừa trôi qua anh ta lại mang một đống việc đổ lại cho hấn còn bản thân mình thì trốn biệt tăm. Hạ Dĩ Niên không còn cách nào, không thể bỏ mặt vụ án này càng không thể bỏ mặc Hoàng Thịnh. Khi hấn chú tâm vào công việc, thời gian trôi qua rất nhanh, mới đây mà đã nửa đêm, số hồ sơ ký duyệt cũng gần hết.

Chỉ là lúc này Hạ Dĩ Niên nghe thấy một tiếng hét rất lớn của Uyên Khanh. Hấn khẩn trương không biết chuyện gì vừa xảy ra, vừa định chạy ra xem thì cửa phòng mở ra, Uyên Khanh chạy tới chỗ hấn run rẩy ôm chặt hấn.

“Khanh nhi sao vậy? Có chuyện gì?”- Hạ Dĩ Niên phát hiện cả người cô run lên, đích thật là vừa gặp phải chuyện đáng sợ.

Hơi thở Uyên Khanh hỗn loạn, cô mờ to mắt, cổ sổng cổ chết ôm chặt lấy hấn, lắp bắp nói từng chữ: “Dĩ Niên...Dĩ Niên... em, em sợ quá... chị Giãn Tinh, chị ấy về rồi...chị ấy, chị ấy...”

Hạ Dĩ Niên thở dài, xem ra cô đã thật sự bị ám ảnh rồi, hấn vỗ nhẹ lưng cô, trầm giọng an ủi: “Khanh nhi không sao đâu, là do em nghĩ nhiều quá thôi...”

Uyên Khanh lắc đầu lia lịa: “Không có, không có đâu, em thật sự vừa nhìn thấy chị ấy...”

Hạ Dĩ Niên mím môi: “Em nhìn thấy ở đâu?”

“Ở phòng bếp, ở phòng bếp, khi nãy...em ngủ không được nên đi pha chút nước uống, nào ngờ, em cảm thấy phía sau mình có người, em quay lại, là chị Giãn Tinh, Dĩ Niên...chị xoa tóc đứng trước mặt em, trên người còn mặc bộ váy dính rượu vang hôm nay, chị ấy...chị ấy nói rằng...chị ấy chết rất oan ức, chị ấy không cam tâm”- Uyên Khanh vừa kể da gà vừa nổi lên, cô túm lấy tay hấn, khẳng định chắc nịch: “Dĩ Niên anh phải tin em, chị Giãn Tinh, chị ấy nói chuyện với em...em không thể nhìn lầm được, chị ấy vừa tìm em...”

“Được rồi, được rồi, chúng ta cùng sang đó xem, em chỉ là đang ảo giác thôi”- Hạ Dĩ Niên nắm lấy tay cô.

Uyên Khanh lui về sau vài bước lắc đầu...

Hạ Dĩ Niên lại không cho cô trốn tránh bước lên kéo cô đi tới phòng bếp.

Bên trong phòng bếp đèn đuốc sáng trưng, dưới đất ngoài cái ly thủy tinh vừa bị Uyên Khanh làm vỡ tan tành ra thì chẳng có gì khác thường. Hạ Dĩ Niên nhìn cô: “Thấy không, chỉ là do em hoảng sợ quá nên mới tự tưởng tượng ra thôi...”

Uyên Khanh khẳng định mình không nhìn lầm, cô vẫn còn nhớ gương mặt nhợt nhạt của Âu Giãn Tinh, ánh mắt lúc nàng treo cổ đã nhìn chằm chằm vào

cô như là lời tuyên cáo vì cô mà nàng phải trả giá bằng mạng sống, lại như là một ánh mắt ai oán bi thương...

Khi này giọng nói của Âu Giãn Tinh rất nhỏ, thều thào như không còn sức sống.

Nàng nhìn cô và nói “Uyển Khanh, chị oan ức lắm, chị không cam tâm...”

“Được rồi Khanh nhi, em đừng sợ nữa, anh cùng em về phòng ngủ. Trên đời này không có ma cũng không có quỷ, cho dù có cũng không đáng sợ, em không phải nói anh là ác ma sao, anh sẽ đập nát bọn ma quỷ kia nếu chúng dám dọa em.”- Hạ Dĩ Niên cười nhẹ, xoa xoa gương mặt của Uyển Khanh.

Vì lời này của hắn, sự nặng nề trong lòng Uyển Khanh cũng bớt đi phần nào. Cô cùng Hạ Dĩ Niên trở lại phòng ngủ, lúc này lại nhìn thấy cánh cửa tự động mở ra...

“À!”- Uyển Khanh la lớn, túm lấy cánh tay Hạ Dĩ Niên chỉ chỉ: “Dĩ Niên, cửa, cái cửa...”

Hạ Dĩ Niên thờ dãi: “Là gió thổi mà, cánh cửa này nhẹ như vậy bị gió thổi là chuyện bình thường thôi.”

Uyển Khanh lắc đầu: “Dĩ Niên, em không muốn ở đây đâu, nơi này đáng sợ quá...”

Hạ Dĩ Niên ôm lấy, hôn lên trán cô một cái: “Được rồi, không ở đây nữa, chúng ta đến biệt thự Hạ gia ở, có được không?”

Uyển Khanh lắc đầu: “Không, không...nơi đó chị Giãn Tinh có thể thoải mái ra vào, chị ấy sẽ lại tìm em, em không muốn... Dĩ Niên, chúng ta tới lâu đài trên đảo đi.”

Hạ Dĩ Niên vì muốn cho cô an lòng nên gật đầu: “Được rồi, chúng ta đi.”

Tuy rằng hắn không tin vào chuyện ma quỷ nhưng mà vẫn không nỡ lòng nhìn cô bất an, cho dù bây giờ Uyển Khanh muốn hắn đưa tới quốc gia khác để sống hắn cũng đồng ý...

Kết quả là đêm hôm đó Hạ Dĩ Niên muốn giải quyết một mớ tài liệu của Hoàng Thịnh lại bị Uyển Khanh kéo vào phòng ngủ của biệt thự trên đảo ngủ cùng cô, cho dù có nói thế nào cô cũng kiên quyết đòi sống đòi chết bảo hắn không được rời đi nếu không cô sẽ ôm chần nệm tới phòng làm việc ngủ cùng hắn.

Hạ Dĩ Niên thấy cô gái gan lớn của hắn quả thật chỉ sợ hai thứ trên đời này đó là ma và sấm sét. Lời này quả không sai, đối với sự sợ hãi này của Uyển Khanh hắn cũng giờ tay chào thua.

Nhưng mà sợ tới mức ngay cả hắn đến Hoàng Thịnh cũng không cho thì thật là có hơi quá rồi...

“Khanh nhi, bây giờ là ban ngày ban mặt, ma nó ngủ hết rồi, em, em ít ra em cũng phải để anh tới thư phòng lấy laptop họp online với mấy lão cổ đông kia chứ?”- Hạ Dĩ Niên khổ sở, thân ngồi ở phòng khách không thể đi dờ, cánh tay lại bị Uyển Khanh túm lấy, kiên quyết không buông.

Kể từ ngày hôm đó ở khu Đông An nhìn thấy Âu Giãn Tinh, Uyển Khanh đã trở thành nữ chính bánh bèo yếu ớt lại như một đứa trẻ, cô sẽ khóc lớn nếu như hắn muốn rời khỏi.

Hạ Dĩ Niên rất thích cô dựa dẫm hắn, nhưng mà dựa dẫm tới mức xem hắn như cha như mẹ thế này thì... hơi quá đáng rồi.

Hạ Dĩ Niên có điện thoại, hắn nghe Lạc Nhân thông báo một hồi thì nói vài câu rồi tắt máy, cúi đầu nhẹ giọng nói: “Khanh nhi...”

“Em sẽ không để anh đi đâu.”- Uyển Khanh rào trước.

Hạ Dĩ Niên dờ khóc dờ cười: “Không có, là Lạc Nhân, cậu ấy nói tìm được bằng chứng mới...”

Uyển Khanh ngẩng đầu: “Bằng chứng gì?”

“Tạm thời chưa biết, nhưng phải đến nhà của Giãn Tinh một chuyến...”

Uyển Khanh run lên.

Hạ Dĩ Niên thờ dãi xoa đầu cô: “Em có thể không đi, nhưng anh phải đi một chuyến.”

Uyển Khanh cúi đầu, cô biết vụ án này đối với hắn quan trọng, đối với tứ đại gia tộc cũng quan trọng. Tuy rằng cô sợ hãi muốn bám hắn cũng không thể không biết phân nặng nhẹ được, bây giờ cho Uyển Khanh chọn hoặc là cùng Hạ Dĩ Niên tới nhà Angelina hoặc là ở đây đợi hắn quay lại...

Không cần suy nghĩ, cô sẽ chọn phương án thứ hai.

“Anh đi sớm về sớm...đừng có về tối quá, một mình em...không dám về phòng...”- Uyển Khanh mè nheo.

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Nếu có chán quá thì lấy máy tính ra chơi đi, đừng có chạy lung tung kéo lại đi lạc, rõ chưa?”

Nói rồi hấn hôn lên trán cô một cái sau đó đứng lên đi khỏi.

Uyển Khanh thật sự nghe lời Hạ Dĩ Niên, cô không dám chạy lung tung bởi vì trong biệt thự lớn như thế này cũng rất dễ đi lạc. Người làm ở nơi này có cả mấy chục người, nhưng họ đều biết lúc Hạ Dĩ Niên ở đây thì rất ghét trong phạm vi hấn xuất hiện có người lạ vì vậy thời gian từ hôm qua tới giờ ngoại trừ một số nhân viên phụ trách bảo vệ an ninh ra thì những người hầu nữ đều cố gắng né tránh, hạn chế xuất hiện trước mặt hấn. Nhưng mà bây giờ Hạ Dĩ Niên rời đi, trước khi rời đi đặc biệt ‘ân chuẩn’ cho bọn họ có thể tự do đi lại, hơn nữa còn phải đi lại thật nhiều trước mặt Uyển Khanh để cô không bị cảm giác trống rỗng vắng vẻ làm cho nhìn thấy mấy thứ kia lần nữa.

Hạ Dĩ Niên không đi thì thôi, đi khỏi là biệt tăm cả buổi sáng...

Buổi chiều Trịnh Lan Anh đột nhiên đến lâu đài, vừa bước vào thì vui vẻ nói chuyện với Uyển Khanh. Nhờ vậy mà cô mới biết Hạ Dĩ Niên tranh thủ đến Hoàng Thịnh bàn giao công việc cho Hạ Dĩ Tường xử lý, Hạ Dĩ Tường đang ‘nghĩ đường’ lại bị túm lấy, khổ sở hết mức nói.

Uyển Khanh nghe xong lại thắc mắc hỏi: “Bác gái à, bác định để anh Dĩ Tường như vậy mãi sao? Không phải con có ý gì, nhưng mà anh ấy lớn như vậy rồi nhưng lại ham chơi không khác gì đứa trẻ như vậy, sau này Hoàng Thịnh không có Dĩ Niên thì làm sao?”

Trịnh Lan Anh gật đầu, nhẹ nhàng nói: “Thật ra bác cũng không hiểu suy nghĩ của Dĩ Niên cho lắm, nó một mực không nhận ngồi vào ghế chủ tịch nhưng lại cam lòng ở phía sau giúp đỡ Dĩ Tường, Dĩ Niên từ nhỏ tính tình đã trầm lắng, thằng bé này nội tâm như một căn nhà hoang phủ đầy mạng nhện vậy, không phải ai cũng có thể hiểu được nó. Dĩ Tường tuy là tính cách sôi nổi lại có phần không chịu ràng buộc nhưng mà nếu nó tập trung làm việc thì cũng không thua gì Dĩ Niên đâu.”

“Một căn nhà hoang phủ đầy mạng nhện...” - Uyển Khanh bật cười nhẹ: “Câu này đúng thật là phù hợp để miêu tả về anh ấy.”

Trịnh Lan Anh và Uyển Khanh nói với nhau rất nhiều thứ, lúc này Lâm Tư Phàm từ ngoài đi vào, đi theo sau anh là Thao Thao đáng thương. Uyển Khanh nâng mắt nhìn anh, thấy anh một bụng hỏa khí thì kì lạ hỏi: “Bị giựt nợ hả?”

Lâm Tư Phàm thờ ắt ra, hướng về phía Trịnh Lan Anh cúi người một cái: “Chào dì!”

Chưa đợi Trịnh Lan Anh gật đầu một cái Lâm Tư Phàm đã quay sang quát Thao Thao làm cho Trịnh Lan Anh cũng giật cả mình.

“Em bị ngốc à? Hay là thật sự không biết đau là gì? Nếu vừa rồi không phải anh ra mặt thì đám người kia đã đánh em rồi, em còn khóc lóc cầu xin họ, không biết đánh là à? Em cầu xin chỉ khiến họ càng thêm khoái chí mà thôi.”

Lâm Tư Phàm nặng mặt hỏi...

Thao Thao lại chuẩn bị khóc...

“Không được khóc! Chỉ biết khóc thôi sao, ngoài khóc ra thì em còn biết gì nữa không hả?”

Thao Thao vẫn cúi gầm mặt méo mếu: “Em vẫn còn biết cắn hạt hướng dương ạ...”

“Em!” - Lâm Tư Phàm đang phẫn nộ, nghe thấy mấy lời này thì liền buồn cười nhưng vẫn cố nín lại, anh dịu giọng: “Lần sau bị ăn hiếp thì phải phản kháng lại có biết không? Không phải lúc nào em cũng may mắn như vậy đâu, anh cũng không thể trùng hợp xuất hiện nhiều lần như vậy, có rõ chưa?”

“Dạ!” - Thao Thao tội nghiệp cúi gập người, cô bé còn khoanh tay lại y như đang bị cha phạt đòn.

Vốn dĩ Uyển Khanh không quan tâm tới chuyện của hai người họ, cô tập trung xem tin tức trên mạng nhưng khi nghe thấy câu nói của Lâm Tư Phàm thì ánh mắt chợt sáng lại trên màn hình: “không thể trùng hợp?”

Lâm Tư Phàm nghe thấy Uyển Khanh tự nhiên lẩm bẩm thì khó hiểu nhìn sang: “Sao thế?”

Trịnh Lan Anh cũng nhìn cô.

Uyển Khanh ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Lâm Tư Phàm: “Lặp lại câu anh vừa nói đi.”

Lâm Tư Phàm chớp mắt.

“Lần sau bị ăn hiếp thì phải phản kháng lại...”

“Không phải, là câu sau...”

Lâm Tư Phàm càng thêm không hiểu gì: “Có phải là câu... không thể trùng hợp xuất hiện nhiều lần như vậy...”

“Đúng vậy!” - Uyển Khanh từ ghế sofa đứng phắt dậy: “Đúng là không thể trùng hợp xuất hiện nhiều lần như vậy... bác gái, con có chuyện đi trước.”

“Này Uyển Khanh, con đi đâu, Uyển Khanh?” - Trịnh Lan Anh gọi theo, nhưng mà Uyển Khanh đã chạy khỏi từ sớm rồi.

Trời đã bắt đầu tối rồi, con bé này, lại còn muốn đi đâu chứ?

Chương 78: Chương 78: Era, cô muốn nói gì với tôi?

Lúc Hạ Dĩ Niên tới nhà của Âu Giãn Tinh, Lạc Nhân và Angelina vẫn đang đứng nghiên cứu thứ gì đó. Thấy hắn tới, Lạc Nhân liền lên tiếng: “Dĩ Niên cậu xem đi, có phải cái bình hoa cổ trong lời Âu Giãn Tinh là cái này không?”

“Sao không bật đèn lên?”- Hạ Dĩ Niên nhú mày, tối thui thế nào làm sao mà nghiên cứu?

Lạc Nhân rọi cái đèn pin trong tay về phía hắn: “Công tắc cầu chì bị hỏng rồi, chúng ta đành dùng đèn pin thôi.”

Hạ Dĩ Niên cầm lấy cây đèn trong tay Lạc Nhân soi lên chiếc bình hoa được đặt ở vị trí trung tâm trên tủ kính. Cái bình này là hắn đã tặng cho Âu Giãn Tinh từ rất lâu về trước, đây là một cổ vật quý báu, trên đó khắc họa hình bầu trời trong xanh, từng là tác phẩm kinh điển mà biết bao nhiêu người muốn có được.

Có điều nhìn đi nhìn lại thì nó cũng chỉ là một bình hoa trống rỗng, không có gì đáng nghi.

“Chúng tôi đã xoay đủ kiểu rồi nhưng mà không tìm ra được cái gì khác, rốt cuộc thì cái bình này có liên quan gì tới tư liệu mật chứ?”- Angelina nhú mày.

“Chắc chắn có liên quan.”- Hạ Dĩ Niên vừa xem xét chiếc bình cổ vừa hỏi: “Angelina, kết quả khám nghiệm tử thi của Giãn Tinh thế nào?”

“Lúc pháp y khám nghiệm dạ dày của Âu Giãn Tinh thì phát hiện được một loại dịch rất lạ, đem đi xét nghiệm thì biết được đó là Lysergic Acid Diethylamide.”

Lạc Nhân nhú mày: “Lysergic Acid Diethylamide?”

“Là thuốc gây ảo giác.”- Hạ Dĩ Niên cầm lấy bình hoa lên xoay tới xoay lui, chuyên tâm quan sát tỉ mỉ: “Lysergic Acid Diethylamide là loại thuốc tác dụng lên hệ thần kinh làm thay đổi cách nhìn của một người về môi trường chung quanh. Loại thuốc này có dạng nguyên chất là bột trắng không mùi vị, chỉ cần một số lượng rất nhỏ cũng có thể ảnh hưởng đến tất cả các giác quan và tạo ra những cảm giác ảo huyền. Trong kết quả khám nghiệm của ba người trước hình như không có cái này.”

Angelina gật đầu: “Đây là điểm mà chúng ta đã bỏ sót, chúng tôi đã lật lại bản xét nghiệm máu của ba người trước, Era thì không uống phải loại thuốc này nhưng Anna và Megan thì lại từng uống qua, tôi nghĩ họ bị hạ thuốc trong rượu vang.”

Hạ Dĩ Niên gật đầu: “Đễ hiểu thôi, Anna và Megan tinh thần đều tỉnh táo, để khiến một người tỉnh táo treo cổ tự tử là một chuyện không thể nào vì vậy hung thủ mới phải dùng thuốc này khống chế bọn họ. Còn về phần của Era, lúc đó cô ấy đang đau lòng thương tâm như vậy, chỉ cần có một chút kích thích làm gia vị thì chuyện treo cổ tự tử là chuyện có thể xảy ra.”

“Tôi lại thấy kỳ lạ, cho dù là Anna và Megan có bị hạ thuốc thì bọn họ cũng lắm chỉ sinh ra ảo giác mà thôi, không thể đều có ý định treo cổ được, ví dụ nếu họ muốn chết thì có thể chọn các khác nhau, tại sao phải là treo cổ?”- Lạc Nhân thắc mắc.

Hạ Dĩ Niên nói: “Đơn giản là vì có một điểm mà chúng ta bỏ sót.”- Hắn đặt bình hoa lại lên tủ kính: “Hung thủ chắc chắn đã dùng thứ gì đó kích thích họ, buộc họ phải nghe theo khống chế của hắn ta.”

“Thế nào, có tìm ra được gì khác thường không?”- Angelina hỏi.

Hạ Dĩ Niên không trả lời, xoay người đi tới cạnh bức tường màu trắng chạm nhẹ lên đó, sau một vài giây thì nhú mày gõ lên ba cái...

Tiếng cộc cộc vang lên, cả ba người quay lại nhìn nhau.

Hạ Dĩ Niên lần nữa đi tới cầm lấy cái bình hoa lên, lần này hắn không xem bên ngoài mà là đưa ngón tay vào bên trong, quả nhiên bên trong có công tắc, hắn khởi động công tắc, chẳng mấy chốc bức tường màu trắng chuyển động như một cánh cửa mở ra...

“Là mật thất!”- Lạc Nhân kêu lên sau đó chạy vào bên trong, Angelina và Hạ Dĩ Niên cũng đi theo sau.

Sau khi họ bước vào, hệ thống cảm ứng dưới mặt đất hoạt động, cánh cửa bằng đá kia tự động đóng kín lại. Bên trong mật thất là một không gian kín đáo, hai chiếc tủ lớn được đặt hai bên sát bức tường, một tủ dùng để trưng bày những thứ như dao súng, roi da, các thiết bị dùng để tấn công người khác. Bên còn lại trưng bày khung ảnh, đa số là ảnh của Âu Giãn Tinh và gl cùng với một số huy chương...

“Hai người nhìn xem, những huy chương này... đều là chữ Nhật.”- Lạc Nhân soi đèn pin lên tủ kính.

“Là huy chương huấn luyện sát thủ chuyên nghiệp, huy chương đào tạo võ thuật, còn có cả... giấy chứng nhận sát thủ hạng nhất.”- Hạ Dĩ Niên nặng nề nói.

“Thật không ngờ cô ấy thật sự là sát thủ Nhật Bản đào tạo ra.”- Lạc Nhân nói.

Lạc Nhân vừa dứt lời, lúc này bên ngoài có tiếng động.

Tuy là tiếng động rất nhỏ nhưng do không gian quá mức yên tĩnh nên chỉ tiếng ‘két’ từ cánh cửa đã khiến cả ba người chú ý tới...

Có người mở cửa nhà của Âu Giãn Tinh!

Họ chạy đến lắng nghe tiếng động bên ngoài.

Có thể thấy trong bóng tối kẻ đó đang không ngừng lục soát khắp nơi, sau đó bước chân của hắn ta có chút chần chừ cuối cùng cũng từng bước đi về phía bức tường mặt thất...

Angelina khẩn trương lấy súng ra, nhìn sang Hạ Dĩ Niên và Lạc Nhân ra hiệu họ đề cao cảnh giác.

Kẻ này có khả năng là hung thủ!

Kẻ đó đang từng bước đi về phía mặt thất bên này, chậm rãi đẩy cánh cửa làm từ đá ra...

Kẻ đó vừa bước vào, ngay lập tức ba người bên trong liền động thủ. Một màn hỗn loạn xảy ra, cho tới khi hòng súng lạnh ngắt của Angelina thành công đặt lên nguyệt thái dương của tên đó khiến hắn ngừng mọi động tác lại kêu lên: “Ôi ôi ôi, chị dâu, chị dâu bình tĩnh đi là em đây, em là chiến hữu tốt của anh Dĩ Tường đây, đừng làm vậy... súng ống không thể tùy tiện đem ra đùa đâu.”

Angelina nhú mồm nghi ngờ: “Cậu là ai?”

Người đó vẫn chưa trả lời thì Lạc Nhân đang bị hắn ta khóa chế trên tường đã sắp nghẹt thở chết. Angelina thấy vậy vội nói: “Mau buông Lạc Nhân ra.”

Người đó dở khóc dở cười quay sang quát Hạ Dĩ Niên: “Mau buông tay tớ ra.”

Hạ Dĩ Niên buông ta hắn ta ra, hắn ta buông cổ Lạc Nhân ra, Angelina vẫn giữ nguyên tư thế cầm súng đề phòng người lạ mặt này. Lạc Nhân vừa được thả tự do liền túm lấy cổ áo của người đó hung hăng nói: “Đồ chết tiệt nhà cậu, muốn giết chết tôi à?”

“Tôi, tôi đâu có biết mấy người cũng ở đây, còn tưởng là đám người Nhật kia nên mới ra tay thôi.”

“Nhật Anh cậu tới đây làm gì?”- Hạ Dĩ Niên lên tiếng hỏi.

Người này chính là Nhật Anh.

“Còn làm gì nữa, đương nhiên là tới tìm tư liệu mặt của Triệu gia rồi.”- Nhật Anh nói.

Angelina nhú mồm: “Tư liệu mặt? Sao cậu lại biết chuyện này, cậu muốn gì?”

Nhật Anh giơ hai tay lên, khẩn trương nhìn sang Hạ Dĩ Niên: “Dĩ Niên, cậu có thể nói với bà chị này hạ súng xuống rồi hãy nói chuyện không?”

Hạ Dĩ Niên nhìn sang Angelina: “Đều là người quen cả.”

Angelina hạ súng xuống.

Lạc Nhân bước lên: “Rốt cuộc là có chuyện gì, sao cậu cũng tới đây?”

Nhật Anh thờ dãi đi tới chiếc ghế duy nhất phía xa ngồi xuống: “Tôi tới đây là theo lời dặn của Giãn Tinh, cô ấy bảo tôi phải lấy được tư liệu mặt, tuyệt đối không để nó rơi vào tay của Haro.”

“Cậu biết được chuyện gì?”- Lạc Nhân hỏi.

Nhật Anh nhướng mày: “Chuyện tôi biết được rất nhiều, những chuyện về Giãn Tinh tôi đều biết rõ.”- Nhật Anh lại nhìn từng người một, chậm rãi lên tiếng: “Năm mươi tám tuổi sau khi Giãn Lăng mất tích, Giãn Tinh đã nghe ngóng tin tức về anh ấy ở khắp nơi, lúc này có một người tên là Haro đã tiếp cận cô ấy. Người đó nói hắn ta sẽ giúp Giãn Tinh tìm lại Giãn Lăng, Giãn Tinh nói với tôi người tên Haro này rất bí ẩn, mỗi lần xuất hiện đều mang mặt nạ che mặt lại, cô ấy cũng không biết y ta là ai ngoài cái tên Haro và thân phận là thủ lĩnh của Haro-S ra.”

“Haro-S? Là cái gì thế?”- Angelina hỏi.

“Haro-S là một tổ chức buôn bán ma túy của Nhật Bản, gần đây bọn chúng muốn lần sang Bách Nhật vì thế đã đưa ra một kiến nghị hợp tác với Hạ gia,

chỉ cần Hạ gia giúp họ trải đường ở thành Bách Nhật, mà tủy sau khi du nhập thành công vào đây, lợi nhuận được thu về sẽ chia hai.”- Hạ Dĩ Niên chậm rãi giải thích.

Angelina nói: “Thế thì tôi biết rồi, cậu sẽ không đồng ý hợp tác với chúng, Hạ gia trước giờ đâu có hứng thú với ma tủy.”

“Đúng vậy, mức lợi nhuận mà bọn họ đưa ra không hấp dẫn được tôi nhưng lại hấp dẫn được lão cáo già Oliver, lại ta âm thầm giúp bọn chúng dần trải con đường ở thành Bách Nhật này, chính vì vậy mà thế lực của Haro-S ngày càng lớn.”

Nhật Anh gật đầu: “Đúng thế, Giãn Tinh đầu quân cho Haro-S, được chúng đào tạo thành sát thủ, là cánh tay mặt đắc lực của Haro. Dưới sự giúp đỡ của Oliver cùng với những hợp đồng lớn mà Giãn Tinh thu được từ mấy lão nhà giàu kia, chẳng mấy chốc Haro-S đã tìm được vị trí ở thành Bách Nhật này. Gần đây khi Dĩ Niên giết chết Oliver, bọn chúng đã không còn chỗ dựa ở đây vì vậy đã đường cùng làm liều, muốn âm mưu khai trừ cả tứ đại gia tộc, một mình nắm giữ huyết mạch kinh tế của thành Bách nhật. Giãn Tinh ban đầu cũng không rõ về việc mất đi bản tư liệu mật sẽ là nguy hiểm đối với Hạ gia và ba nhà còn lại, cô ấy chỉ biết được sau khi tôi vô tình nói ra nguy cơ tiềm ẩn trong đó cho cô ấy nghe, ngay lập tức Giãn Tinh bừng tỉnh, cô ấy quyết giữ lại một bản tư liệu mật cuối cùng để Haro không thể thực hiện âm mưu thâm độc này. Có thể sau khi Haro biết chuyện Giãn Tinh chống đối mình nên đã giết cô ấy.”

“Cậu đã biết chuyện này vì sao không nói sớm với tôi?”- Hạ Dĩ Niên không vui lên tiếng.

Nhật Anh thở dài: “Tôi cũng không muốn, lúc trước giấu cậu việc này là vì nghĩ cho an nguy của Giãn Tinh, với lại tôi thấy cô ấy thích cậu như vậy, nếu như cậu biết được chuyện cô ấy là sát thủ của Haro-S thì chắc chắn sẽ đuổi cô ấy đi, Giãn Tinh cũng cầu xin tôi hết nước bảo tôi giấu cậu. Bây giờ nói ra là vì tôi nhận ra rằng sự im lặng của mình bấy lâu này đã trở thành một nguyên nhân chủ chốt khiến Giãn Tinh phải đi đến bước đường này, mất cả mạng sống.”- dừng một lúc, anh bèn nói thêm: “Trước khi mọi chuyện xảy ra Giãn Tinh có tới tìm tôi, cô ấy bảo về mấy bay đã được đặt, tạm thời cô ấy sẽ rời khỏi đây một thời gian, cô ấy đem nơi cất giữ bản tư liệu mật mà cô ấy giữ nói cho tôi biết nên hôm nay tôi tới đây tìm.”

Sau khi nghe hết câu chuyện, cả bốn người đều rơi vào trầm mặc một lúc lâu sau đó Lạc Nhân mới thở dài: “Thật không ngờ tới câu chuyện của Giãn Tinh lại là như vậy, kẻ giết cô ấy chắc chắn là gã Haro kia. Người này rốt cuộc là ai chứ? Tôi cảm thấy Haro không phải là tên của hắn ta.”

“Mọi chuyện để sau rồi nói, tìm tư liệu mật trước quan trọng hơn.”- Hạ Dĩ Niên quay lưng đi về phía từ kính tìm xung quanh. Ba người còn lại cũng chia nhau ra tìm, lúc này Angelina đột nhiên reo lên: “Đây rồi!”

Từ trong hộp tủ lấy ra một bản tài liệu khá dày trên đó còn có ghi chữ Triệu gia, bản tài liệu này được bọc cẩn thận, mọi thông tin bên trong đều được giữ kín. Hạ Dĩ Niên cầm lấy, sau khi khẳng định đó không phải là bản giả thì ai cũng thờ phào nhẹ nhõm.

Lúc này bên ngoài lần nữa có tiếng động, lại có người mở cửa nhà.

Lạc Nhân thì thào: “Lần này chắc không phải là người quen nữa chứ?”

“Không có nhiều người quen vậy đâu.”- Angelina căng thẳng nói: “Mọi người chọn cho mình một món vũ khí đi, kẻ này có thể là hung thủ thật đấy.”

Nhật Anh chạy đến tủ trang bị vũ khí của Âu Giãn Tinh chọn nhanh một khẩu súng, Hạ Dĩ Niên dùng roi dây, Lạc Nhân lại ai oán cầm phi đao lên nhìn họ: “Tôi không biết phóng dao đâu, Nhật Anh, cậu đối súng với tôi đi.”

“Làm gì cô chuyện đó chứ, mơ đi!”- Nhật Anh thẳng thừng từ chối.

“Cậu...”

“Được rồi hai người trật tự đi!”- Hạ Dĩ Niên nhún mày, nhìn sang Angelina: “Angelina Nhật Anh, hai người cẩn thận đừng có bắn bừa kéo lại chết người thì chúng ta chẳng còn manh mối gì.”

“Vậy thì làm khó tôi quá, súng bắn ra thì chuyện chết người là khó tránh khỏi, cậu nói vậy thì tôi đành cầm súng mà đánh võ với hắn vậy.”

“Suyt! Có tiếng bước chân tới gần đây.”- Lạc Nhân cảnh báo.

Bên ngoài có tiếng động rất khẽ, dường như có người đang cố tìm cách mở mật thất ra, sau đó hình như hắn ta đã không đủ kiên nhẫn, chiếc bình hoa cổ kia bị đập vỡ sau đó cửa mật thất mở ra...

Cửa vừa mở, Hạ Dĩ Niên đã tranh thủ lúc kẻ đó chưa kịp phòng bị vung chiếc roi trong tay về phía hắn ta, kế tiếp là Lạc Nhân nhắm mắt phóng đại cái phi đao trong tay đi, Hạ Dĩ Niên kịp thời né tránh, Lạc Nhân liên tục phóng hai ba dao khác nhưng toàn là nhắm vào Angelina và Lạc Nhân cùng Hạ Dĩ Niên.

Chính vì vậy mà vốn dĩ vừa rồi một roi của Hạ Dĩ Niên đã có thể tóm được kẻ kia thì đã bị Lạc Nhân cản trở.

Nhật Anh quát lớn: “Tên khốn kia, cậu không phân biệt được đâu là địch đâu là bạn à, sao toàn nhắm vào chúng tôi vậy?”

Hạ Dĩ Niên cũng lạnh giọng: “Rốt cuộc là cậu giúp hắn ta lại là hại bọn tôi vậy?”

Lạc Nhân mếu máo không nói nên lời, ai bảo khi này không ai chịu trao đổi vũ khí với anh. Anh thật sự không biết phóng dao...

“Được rồi, Dĩ Niên chặn đường hấn dừng để hấn chạy, Lạc Nhân cậu đừng xen vào, đứng qua một bên đi.”- Angelina lên tiếng.

Trong bóng đêm, thân hình màu đen của kẻ đó thoát ần thoát hiện, rõ ràng là một sát thủ có thân thủ vô cùng tốt và nhanh nhẹn. Đêm đen như mực, không dễ để phân biệt đâu là địch đâu là bạn, Hạ Dĩ Niên vẫn đứng yên bất động quan sát, đột nhiên lúc này có tiếng kêu thảm thiết của Nhật Anh và Lạc Nhân, cả hai người đều bị đánh văng ra đất.

Kẻ này lợi dụng bóng tối để tấn công, nếu không đề cao cảnh giác thì hấn sẽ ra tay bất cứ lúc nào.

Hạ Dĩ Niên nhắm mắt lại, cố gắng nâng cao khả năng nghe của tai. Hấn khá nhạy cảm với hơi thở của người khác nên rất nhanh đã phát hiện có người đang tiếp cận hấn từ phía sau, Hạ Dĩ Niên xoay người chiếc roi trong tay quấn chặt lấy cổ của hấn ta, ngay sau đó thân hình cao lớn của hấn di chuyển ra phía sau tên đó, dùng chiếc roi trong tay siết chặt cổ của hấn ta. Angelina cũng rất phối hợp, đồng thời lao tới dùng súng bắt tên đó đứng yên.

“Ai là hung thủ giết Giãn Tinh và mọi người? Nói mau!”- Hạ Dĩ Niên gia tăng chút sức lực trên tay khiến hấn ta khó thở, sau đó hấn ta cười khẩy một tiếng, cả cơ thể rất nhanh đã xui lơ không chút phản kháng.

Hạ Dĩ Niên vội buông tay ra, kẻ đó ngã xuống đất.

“Chuyện gì vậy?”- Angelina hỏi.

“Tự tử rồi.”

Lúc này bên ngoài có người mở cửa xông vào, vừa nhìn thấy bên trong có nhiều người như vậy thì quay lưng bỏ chạy.

“Đuổi theo mau.”

Tiểu khu này khá là lớn, nếu muốn lẩn trốn thì rất dễ dàng bởi vì có rất nhiều góc khuất. Kẻ đó không dùng thang máy mà chạy thẳng vào thang bộ, khi bóng người Hạ Dĩ Niên đuổi tới hấn đã chạy được hai tầng lầu.

“Nhật Anh Lạc Nhân hai người chạy theo hấn, Angelina chị cùng em đi thang bộ xuống dưới chặn đường.”

Trong thang bộ, Lạc Nhân và Nhật Anh một trước một sau đuổi theo tên kia. Lúc sắp tới được hấn ta hấn ta đột nhiên giở trò liều mạng, phóng qua thanh vịn của cầu thang nhảy xuống tầng bên dưới rồi chạy thục mạng. Nhật Anh leo lên tay vịn, trượt một đường thật nhanh xuống rồi tiếp tục đuổi theo. Lạc Nhân liên tục phóng dao trong tay, lần này không trúng đồng bọn nữa nhưng cũng không trúng kẻ địch.

Kẻ đó thấy mình bị đuổi sát như vậy, cả Lạc Nhân và Nhật Anh đều có thân thủ không tệ, hấn ta biết được mình không qua khỏi vì vậy vừa chạy vừa lấy điện thoại ra gọi đi, cuộc gọi được kết nối, hấn ta chỉ nói đúng một câu: “Bảo cáo ngài Haro, tư liệu mật chỗ của Âu Giãn Tinh đã bị Hạ Dĩ Niên lấy được, sát thủ X cũng bị phát hiện, đã tự tử rồi!”

Cuộc gọi kết thúc vô cùng ngắn gọn, lúc hấn ta chạy xuống dưới sảnh lớn của tiểu khu thì bất ngờ sợ hãi dừng lại khi nhìn thấy Hạ Dĩ Niên và Âu Giãn Tinh đã đứng chặn đường phía trước, hấn ta quay người định chạy tiếp thì Lạc Nhân và Nhật Anh cũng vừa tới nơi.

“Đầu hàng đi, anh chạy không thoát đâu.”- Angelina cầm súng: “Ngoan ngoãn hợp tác với cảnh sát, chúng tôi sẽ xin tòa tuyên nhẹ án cho anh.”

Tên sát thủ kia lại cười khẩy một tiếng, quay hàm khê chuyển động.

Hạ Dĩ Niên nhú mày nhào lên tóm lấy cảm hấn bóp thật mạnh nhưng là đã muộn rồi, thuốc động đã được tên sát thủ nuốt xuống, rất nhanh hấn đã tắt thở.

“Thuốc độc này được nhét trong kẻ răng của hấn, chỉ cần là thất bại khi làm nhiệm vụ thì phải tự tử.”- Nhật Anh nói.

Lạc Nhân thở dài: “Phải làm sao đây, chúng ta mất đi manh mối rồi.”

Hạ Dĩ Niên nhú mày: “Dù gì cũng lấy được tư liệu mật rồi, về Hạ gia trước rồi tính.”

...

Trong một chiếc xe đỗ trước cổng tiểu khu, ánh mắt người đàn ông thông qua lớp mặt nạ lại lạnh lùng mang theo lửa giận nhìn bốn người từ trong tiểu khu đi ra.

Tài xế quay lại nói: “Ngài Haro, hai sát thủ kia đã thua rồi sao?”

Người đàn ông hừ lạnh: “Một lũ ăn hại!”

“Vậy ngài Haro, tiếp theo chúng ta nên làm thế nào?”- Tài xế cẩn thận dò hỏi.

Người đàn ông chớp mắt, khóe môi nâng lên: “Tới nhà hàng một chuyện.”

...

“Nhà hàng từ lúc xảy ra vụ án của cô Era thì luôn đóng cửa không phục vụ khách, nơi này ngoại trừ nhân viên vệ sinh đến lau dọn ra thì không còn ai có thể bước vào. Cô Lôi, mời đi hướng này.”- Quản lý của nhà hàng vừa nói, tay vừa làm động tác xin mời dẫn đường cho Uyên Khanh.

Uyên Khanh đi theo bà ta: “Vậy nhà hàng này có cửa sau hay không?”

“Có, có một lối dùng để thoát hiểm ở phía bên vườn hoa đi tới.”

“Vậy căn phòng trang điểm kia mọi thứ vẫn còn được giữ nguyên chứ?”- Uyên Khanh hỏi.

Quản lý nhà hàng gật đầu: “Mọi thứ vẫn còn nguyên vẹn, cửa phòng cũng luôn đóng kín, không một ai có thể vào trong.”

Uyên Khanh gật đầu, sau khi quản lý dẫn đường tới phòng trang điểm cô nói cảm ơn với bà ta rồi bảo bà ta rời khỏi còn cô thì mở cửa phòng trang điểm ra bước vào trong sau đó chậm rãi đóng cửa lại.

Căn phòng này bày trí độc một màu trắng từ nội thất cho đến bức tường, chính vì vậy mà càng làm cho nó trở nên lạnh lẽo. Uyên Khanh giơ tay bật đèn trong phòng lên, chậm rãi nhìn xung quanh một lượt sau đó dừng ánh mắt trên chiếc quạt trần nơi Era treo cổ nhìn một lúc lâu.

Cô cảm thấy mình đã bỏ qua một thứ gì đó, cái chết của Era và Giãn Tinh có một điểm tương đồng mơ hồ nào đó mà chưa được phát hiện. Uyên Khanh đi từng bước một tới bàn trang điểm, theo lời Triệu Trường Bách nói lúc anh tới đây Era đang ngồi kẻ mắt trước gương và không hề quay lại nhìn anh, tại sao chứ?

Uyên Khanh ngồi xuống chiếc ghế mà Era đã từng ngồi, cô nhìn mình ở trong gương một lúc lâu, miệng lầm bầm: “Rõ ràng là trước đó cô còn nhờ phục vụ dẫn đường để đi gặp Triệu Trường Bách, tại sao lúc anh ấy tới đây tìm cô cô lại không có phản ứng gì? Era, cô nói tôi biết đi, cô muốn nói ra chuyện gì?”

Bàn tay Uyên Khanh chậm rãi gõ lên bàn trang điểm, cô trầm tư một lúc lâu, nhìn mình trong gương một lúc lại như là nhìn thấy gương mặt lúc đó của Era đã hiện ra...

Cô nàng ngồi trước gương, ánh mắt vô hồn, bàn tay dùng chỉ kẻ mắt...

Uyên Khanh không biết, Era đã gặp phải chuyện gì, Giãn Tinh đã gặp phải chuyện gì?

Uyên Khanh thờ dãi đứng lên đi tới giường ngủ quan sát một lúc, sau khi Triệu Trường Bách rời đi, Lôi Gia Thiên mới xuất hiện cưỡng hiếp Era...

Uyên Khanh chạm tay lên ga trải giường còn đang lộn xộn, theo như lời quản lý nói thì hiện trường này đã được phong tỏa, ngay cả nhân viên vệ sinh cũng không tới đây dọn dẹp. Uyên Khanh ngồi lên giường, sau đó nằm xuống, trước mắt cô hiện giờ chỉ có trần nhà màu trắng đơn điệu, cô chậm rãi nhắm mắt lại...

“Không, không anh không thể làm vậy, buông tôi ra, buông tôi ra... Trường Bách, Trường Bách... cứu em với... không... cha, cứu con...”

Uyên Khanh mở hai mắt ra, tròng lớn một lúc lâu, cô dường như có thể cảm nhận được cảm giác của Era. Nếu đổi lại là cô, cô cũng sẽ gào thét như vậy...

Uyên Khanh chậm rãi ngồi dậy, hơi thở có chút hỗn loạn...

Cô cố gắng áp chế sự hoảng loạn trong lòng sau đó ngẩng đầu lần nữa quan sát chiếc quạt trần kia...

Khoảng cách giữa chiếc quạt vào mặt đất khá là xa, với chiều cao của Era nếu muốn thắt một sợi dây lên chiếc quạt để tự tử thì không phải là không thể nhưng sẽ vô cùng khó khăn, Uyên Khanh có chiều cao ngang bằng với Era, cô tự mình đứng lên chiếc giường rồi giơ tay lên thử xem có chạm tới quạt trần hay không.

Nhưng kết quả là phải nhón chân lên hết cỡ mới có thể chạm tới một chút hướng hồ gì thắt lên đó mảnh vải trắng kia chắc chắn là việc vô cùng khó khăn. Lúc này tâm trạng era đang tuyệt vọng, sao nàng lại có kiên nhẫn để chọn cách tự tử hao tâm tổn sức này?

Uyên Khanh bước xuống đất, chậm rãi suy tư, cô nhớ tới lời khai của nhân chứng xung quanh...

Triệu Trường Bách nói: “lúc anh đi được vài bước thì nghe thấy tiếng nước chảy trong phòng trang điểm vọng ra, chắc là cô ấy kẻ mắt xong thấy không đẹp nên đã rửa mặt chính vì vậy mà vết chỉ trên mặt không đậm như Angelina nói.”

Lôi Gia Thiên nói: “Hình như tôi có thoáng nghe thấy tiếng nước chảy, cũng không biết có phải hay không.”

Bà lão cạnh nhà Âu Giãn Tinh nói: “Tôi có nghe thấy tiếng nước chảy róc rách không lớn vang ra, cũng không biết vì sao mà cô ấy đã xả nước cả tiếng đồng hồ như thế.”

Uyên Khanh nhú mày lại chạy tới chạy lui tìm kiếm xung quanh một lượt sau đó mới phát hiện ra điểm mấu chốt khiến cô cảm thấy mơ hồ khi nãy.

Đó chính là tiếng nước chảy!

Nhưng vấn đề là Triệu Trường Bách và Lôi Gia Thiện đều nghe thấy tiếng nước chảy từ phòng trang điểm phát ra nhưng mà...

Phòng trang điểm vốn không có toilet cũng không có bồn rửa tay.

Vậy tiếng nước chảy mà họ nghe được từ đâu mà có?

Uyển Khanh cảm thấy một con gió từ bên ngoài cửa sổ thổi qua khiến cô lạnh run người, da gà bắt đầu nổi lên...

Uyển Khanh nhú mồm nhìn qua phía cửa sổ vẫn không đóng kín, cô đi tới khép cửa sổ lại rồi nhìn ra bên ngoài: “Era, cô muốn nói gì với tôi?”

Lúc này tấm rèm trên cửa sổ phấp phất bay bay, Uyển Khanh lại vô tình nhìn thấy trên một tấm rèm có một thứ gì đó màu đen vô cùng kì lạ, thứ đó nhìn như là một con chip điện tử công nghệ cao, nhỏ chỉ bằng ngón tay út.

Uyển Khanh tháo con chip đó xuống, thứ này sao lại gắn ở đây? Là có người cố tình để nó ở đây sao?

Giữa con chip này có một cái nút nhỏ, cô dùng ngón tay ấn vào nó một cái, ngay lập tức con chip phát ra âm thanh...

Uyển Khanh khăn trương mở to mắt...

Là tiếng nước chảy!

Đúng vậy, con chip này phát ra âm thanh của tiếng nước chảy, chắc chắn là thứ hung thủ để lại...

Uyển Khanh bỏ con chip vào túi áo khoác rồi nhanh chóng rời khỏi nhà hàng, lúc này điện thoại cô reo lên, là Vu An Di gọi tới, Uyển Khanh nhận máy: “Alo, tôi nghe đây!”

Vu An Di kêu lên: “Lạy trời cô cũng nghe điện thoại rồi, Uyển Khanh sao điện thoại cô gọi mãi không thông thế? Hạ Dĩ Niên về lại biệt thự không tìm thấy cô, gọi cho cô cô lại không lên máy làm anh ta đang nổi điên lên kìa, cô đang ở đâu vậy?”

Uyển Khanh chưa kịp trả lời thì điện thoại của Vu An Di đã bị Hạ Dĩ Niên giật lấy, giọng nói của hắn mang theo sự bất mãn cùng lo lắng vang lên trong điện thoại: “Sao lại không nghe máy? khuya vậy rồi em còn đi ra ngoài làm gì?”

Uyển Khanh vừa đi tới bãi đỗ xe vừa cầm điện thoại nói chuyện: “Em phát hiện ra một manh mối lớn, nên đi xác nhận một chút, điện thoại chắc là mất sóng nên không liên lạc được.”

Hạ Dĩ Niên nói: “Anh cũng đã lấy được bản tư liệu mật thứ tư rồi, em phát hiện ra manh mối gì?”

“Lấy được rồi sao, thật tốt quá, Dĩ Niên anh có nhớ trong lời khai của các nhân chứng hiện trường đều có một điểm tương đồng đó là họ đều nghe thấy tiếng nước chảy hay không? Em vừa đến nhà hàng nơi Era xảy ra chuyện và phát hiện được một thứ... um!”

“Khanh nhi? Khanh nhi? Em sao vậy? Khanh nhi!”

Miệng Uyển Khanh bị bịt kín từ phía sau, rất nhanh hai mắt đã khép lại, cơ thể nhỏ bé của cô dễ dàng bị người đàn ông vác lên vai sau đó y ta thông thả quay người đi, khoe miệng còn cao hứng huyết khí theo một bài hát.

“Dĩ Niên có chuyện gì vậy?”- Lạc Nhân hỏi.

Sắc mặt Hạ Dĩ Niên nặng nề không trả lời mà chạy nhanh ra khỏi biệt thự, đám người Lạc Nhân cũng không hiểu gì mà đi theo sau hắn.

Đêm đó thuộc hạ của Hạ gia đã lục soát cả con phố quanh khu vực nhà hàng để tìm kiếm Uyển Khanh.

“Cậu hai, xe của cô Lôi đỗ ở gara của nhà hàng chưa từng rời đi.”

“Cậu hai, đây là điện thoại của cô Lôi, bị rơi trước cổng lớn của nhà hàng.”

Angelina nhú mồm: “Để tôi nhờ phía cảnh sát tìm người.”

Nhật Anh nói: “Tôi bảo mấy anh em đi dò la xem sao.”

Hạ Dĩ Niên nghiêng răng: “Tìm cho tôi, cho dù có phải lật tung thành Bách Nhật này cũng phải tìm cho bằng được.”

Cả đêm hôm đó mọi người gần như là không ngủ, từ thuộc hạ cho đến chủ nhân đều chạy không biết bao nhiêu lần quanh thành Bách Nhật tìm kiếm Uyển Khanh.

Cho tới khi rạng sáng, tất cả đều bị rút hết khí lực, Lạc Nhân ngã ra ghế sofa ngủ một lúc. Vu An Di và Nhật Anh cũng không mở mắt lên nổi, Angelina lộ rõ thần sắc mệt mỏi duy chỉ có Hạ Dĩ Niên là sắc mặt không đổi, chỉ ngồi trên sofa cầm điện thoại...

Mọi người tưởng rằng hắn lo lắng đến mức đồ điên rồi.

Nhưng lúc này điện thoại trong tay Hạ Dĩ Niên reo lên, hắn nhanh chóng nhận điện thoại, không đợi người kia nói gì liền trực tiếp hỏi: “Mày muốn cái gì?”

Bên trong điện thoại có tiếng cười khê: “Thật bất ngờ, cậu hai biết tôi sẽ gọi đến sao?”

“Bớt nhiều lời đi.”- Sắc mặt Hạ Dĩ Niên chuyển lạnh, giọng nói cũng mang theo tư vị của chết chóc: “Tao cảnh cáo mày, dám đụng tới cô ấy tao sẽ khiến mày sống không được chết cũng không yên.”

“Tôi cũng không có hứng thú với con nhóc này, cậu hai, cậu biết thứ tôi cần là gì, đừng nhiều lời nữa, chỉ cần đem tư liệu mật giao ra đây, con đàn bà này của cậu có thể sống sót trở về.”-Kẻ đó nhấn mạnh từng chữ: “Mười một giờ trưa ngày mai tại kho hàng Long Môn, đem bản tư liệu tới đây, nhớ kỹ, một mình mày đi, đừng giờ trò với tao, chỉ cần tao phát hiện thủ hạ của mày hoặc cảnh sát thì cái đầu của Lôi Uyển Khanh sẽ rơi xuống đất ngay lập tức.”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 79: Chương 79: Anh mãi mãi cũng chỉ là bại tướng mà thôi.

Hai mí mắt nặng trĩu như là bị cả tấn đá đè lên, cô chỉ có thể mở hồ dùng tai để nghe ngóng tình hình xung quanh. Nơi này quá mức yên tĩnh, yên tĩnh tới mức khiến người khác ù tai. Uyển Khanh lại có một cảm giác kỳ lạ, cô nhìn thấy chị gái và mẹ gọi cô về ăn cơm trong một khung cảnh gia đình ấm cúng, nhìn thấy bản thân đang ngồi trong phòng họp lớn của Yunus nghe các cổ đông báo cáo công việc, còn nhìn thấy cảnh lúc nhỏ cô lên trốn giờ học đương cảm bị mẹ phát hiện liền phạt cô chạy quanh sân vận động ba vòng. . .

Những chuyện này liên tục lướt qua trong đầu Uyển Khanh khiến đầu mày cô khó chịu nhũn chặt lại, đây đều là những chuyện xa lạ, không có trong ký ức của cô. . .

Nó được xảy ra trước năm bảy tuổi sao?

Uyển Khanh nghe thấy tiếng xèng xèng, có người mở cửa bước vào. Cô mở mắt, mờ ảo nhìn thấy một đôi chân đang đi về phía mình, còn Uyển Khanh thì đang nằm rạp trên mặt đất.

“Anh trai, ngài không giết con nhỏ này thật sao?”- Em trai kết nghĩa của Haro – Tosak lên tiếng.

Uyển Khanh biết họ đang nói về cô. . .

“Mạng của nó vẫn còn tác dụng.”- Haro ngồi xuống bên cạnh Uyển Khanh, giờ tay nâng gương mặt lơ mơ của cô lên: “ Tỉnh rồi sao?”

Uyển Khanh nhìn thấy một người đàn ông đeo mặt nạ, cô thều thào nói: “Đây là đâu?”

Uyển Khanh nhìn xung quanh, xem ra nơi này chính là thùng chở đồ của một chiếc container cỡ lớn.

“Đây là địa ngục!”- Người đàn ông đáp.

Uyển Khanh bật cười, nụ cười khẩy cực kì thản nhiên: “Phí lời, người thánh thiện như tôi sao có thể xuống địa ngục được?”

Người đàn ông khẽ nheo mắt, tuy rằng đeo một lớp mặt nạ nhưng vẫn có thể nhìn ra hắn đang kinh ngạc: “Cô bình tĩnh như vậy sao?”

“Thế nào, sự bình tĩnh của tôi đã khiến anh không hài lòng sao?”- Uyển Khanh ngồi dậy, đầu óc cũng tỉnh táo hơn một chút.

“Lôi Uyển Khanh, cô nghĩ tôi thật sự không giết cô sao? Mạng của cô đối với tôi mà nói chỉ là một con kiến nhỏ mà thôi.”

Uyển Khanh vẫn giữ nụ cười thản nhiên mà vô cùng bướng bỉnh trên môi: “Anh không dám giết tôi càng không có bản lĩnh giết tôi.”

“Cô nói cái gì?”- Giọng người đàn ông chuyển lạnh, rõ ràng đã bị lời nói của Uyển Khanh làm cho tức giận.

Tosak đứng một bên, giờ phút này thật sự nghi ngờ Lôi Uyển Khanh này không biết là do có vấn đề về não bộ hay là do cô ta quá mức tự tin mình sẽ toàn mạng rời khỏi nơi này mà ngay cả một chút sợ hãi cũng không có?

Nhưng mà Tosak không biết rằng gã đã sai rồi.

Uyển Khanh sợ, sợ chết đi được! Nhưng mà hiện giờ là tình thế bất lợi với cô, cô không thể lỘ ra về sợ hãi được. Phải bình tĩnh xem xét tình hình, chỉ như vậy mới có khả năng sống.

Trong tình thế cấp bách dùng khí thế để áp đảo đối phương.

Uyển Khanh chậm rãi nói: “Không phải sao? Anh muốn dùng tôi để ép Hạ Dĩ Niên mang tư liệu mật của Triệu gia đến đây để trao đổi, phải đến bước đường dùng cách thức hèn hạ thế này thì cũng đủ chứng minh anh không có bản lĩnh rồi.”

“Cô...”

“Haro phải không?”- Uyển Khanh lên tiếng, đưa mắt đánh giá y ta: “Người đã giết Anna, Megan, Era và Âu Giản Tinh có phải là anh không?”

“Phải, là tôi giết bọn họ, một lũ đáng chết!”- Haro đứng lên, vẻ mặt hung hiểm nói: “Anna và Megan đều là những con đàn bà trác nết, bọn chúng cần đàn ông còn tôi cần tiền của chúng, quá phù hợp với nhau còn gì? Nếu như bọn chúng ngoan ngoãn một chút tôi cũng không cần phải ra tay làm gì. Còn Era, hừ, một đứa lo chuyện bao đồng, cô ta nghe được kế hoạch này của tôi, dĩ nhiên cô ta cũng phải chết. Còn Âu Giản Tinh, một đứa phản bội, vì Hạ Dĩ Niên mà chống đối tôi, được, cô ta chung thủy như vậy thì cứ để cho cô ta dùng mạng sống để chứng minh. Bọn họ, một lũ đáng chết.”

“Anh dùng cách thức gì giết họ?”- Uyển Khanh hỏi.

Lần này Haro không có ý định trả lời cô.

Uyển Khanh đứng từ dưới đất lên, cố gắng bám vào thành sắt phía sau để trụ vững, cô lấy con chip trong túi áo ra giờ lên sau đó bật công tắc trên đó.

Tiếng nước chảy vang lên. Haro đang quay lưng về phía cô cũng kinh ngạc quay lại, Tosak cũng bàng hoàng không kém.

Uyển Khanh nói: “Âm thanh này không phải là tiếng nước chảy thông thường, tiếng nước chảy này từng nằm trong dự án âm nhạc của Venus, âm thanh này phát ra một loại bức sóng, chỉ cần khi đó đầu óc người nghe không tỉnh táo thì nhất định sẽ bị âm thanh này khống chế. Anh đã cho những cô gái kia nghe cái này, sau đó rất đường đường chính chính bảo bọn họ tự tử, có phải không?”

Sự việc này cũng là Jack đã kể lại cho cô nghe lúc trước, Tiếng nước chảy này do một người Đức gửi tới, được lồng vào mv ca nhạc nhưng sau khi Jack nghe qua và phát hiện ra sự thật khủng khiếp phía sau tiếng nước chảy này thì liền cắt bỏ nó khỏi mv. Kể từ đó đoạn âm thanh này được xếp vào kho âm thanh của Venus, mà Haro này lại là một hacker, muốn lấy một món đồ mà không cần thông qua hệ thống an ninh mạng là chuyện vô cùng dễ dàng.

Bị Uyển Khanh đoán trúng âm mưu, Haro thoáng qua chút tức giận: “Lời Uyển Khanh, cô cũng biết nhiều điều lắm rồi đấy.”

“Tôi còn biết chắc chắn một điều này.”- Uyển Khanh ném con chip trong tay đi: “Hạ Dĩ Niên sẽ không dùng bản tư liệu mật kia để trao đổi tôi, anh không cần phải phí công sức như vậy.”

“Tôi không tin, trước giờ bên cạnh Hạ Dĩ Niên cô là người phụ nữ đặc biệt nhất, không lý nào hấn lại bỏ mặt cô.”

Uyển Khanh nhún mày, này giờ cô luôn để ý quan sát Haro, việc hấn đeo mặt nạ làm cho cô cảm thấy kỳ lạ. Hơn nữa cô phát hiện Haro luôn cố gắng giả giọng khi nói chuyện, nhưng mà lúc này có vẻ hấn đã tạm quên việc giả giọng đi nên sau khi câu nói vừa rồi phát ra, Uyển Khanh liền có cảm giác giống như đã nghe thấy giọng nói này ở đâu rồi.

Uyển Khanh lại đánh giá người đàn ông trước mặt một lần nữa, sau một lúc thì khẽ cười, giọng nói chế giễu chứa hàm ý khinh thường: “Cho dù anh ấy có đến thì sao, một kẻ chỉ biết bám váy phụ nữ để leo lên như anh mà cũng đòi đấu với anh ấy sao? Anh – Haro, thủ lĩnh của tổ chức buôn ma túy mới nổi, tôi còn nghĩ thủ lĩnh sẽ ghê gớm như thế nào, nào ngờ cùng lắm cũng chỉ là kẻ bám vào quan hệ mà sống.”

Những lời này Uyển Khanh nói ra sẽ rất nguy hiểm, bởi vì chọc giận tên đàn ông này chính là bất lợi cho cô. Hấn có thể giết cô ngay bây giờ, cũng có thể làm cho cô sống không bằng chết.

Quả nhiên, khỏe mỗi người đàn ông mím lại: “Cô nghĩ rằng Hạ Dĩ Niên tài giỏi lắm sao? Chỉ cần hấn bước vào đây, kho hàng này tất cả đều là người của tôi, cô nghĩ hấn có thể thoát sao? Chỉ cần Hạ Dĩ Niên đến đây, sau khi tôi lấy được thứ tôi muốn lấy rồi thì hấn và cô, đều sẽ là tàn tro dưới tay tôi mà thôi.”

Uyển Khanh bị những lời này của y ta làm cho hoảng sợ, trong lòng chỉ cầu mong Hạ Dĩ Niên sẽ không tới đây.

Lúc này một người đi vào báo cáo: “Haro tiên sinh nguy rồi.”

“Có chuyện gì?”

“Các thương hội ở thành Bách Nhật đều đồng loạt hủy hợp đồng với chúng ta, họ không giúp chúng ta vận chuyển hàng nữa. Số hàng trong kho hiện giờ đã nhập qua biên giới, nếu không tìm được chỗ tiêu thụ đám cảnh sát kia mà phát hiện thì chúng ta nguy to.”

Haro sau khi nghe xong, mặt mày tái mét, trán cũng hấn lên gân xanh.

Uyển Khanh cười khẩy: “Tôi đã nói rồi, một tên bám vào quan hệ để tiến thân thì lấy tư cách gì đối đầu với Dĩ Niên? Ở thành Bách Nhật này chỉ cần một

câu nói của anh ấy, các thương hội kia sẽ ngay lập tức nghe theo, chỗ đứng mà anh bấy lâu nay gây dựng cùng lắm chỉ có thể này thôi.”

Haro hít sâu, lồng ngực lên xuống phập phồng, hai tay nắm chặt lại, nghiêng răng nói: “Mày nói cái gì?”

Đáy mắt Uyển Khanh lướt qua một tia sáng, nhìn lên tay của Haro: “Tôi đang nói...”- Uyển Khanh nhếch môi: “Phùng Chí Cường, anh mãi mãi cũng chỉ là bại tướng mà thôi.”

Nắm đấm này nhìn rất quen mắt, Uyển Khanh nhớ không lầm thì lúc gặp Phùng Chí Cường và Lôi Ngân Chi ở sở cảnh sát hôm đó cô cũng đã nhìn thấy cái nắm đấm này. Những đường gân xanh rờn rợn trên đó, khó mà lẫn vào đâu được.

“Ồ Lôi gia là bại tướng dưới tay Lôi Ngân Chi, trên thương trường là bại tướng dưới tay Hạ Dĩ Niên.”

Haro bước tới túm lấy tay cô, sau đó bóp cổ cô thật chặt. Y ta chỉ cần dùng một tay đã có thể nhắc bổng Uyển Khanh lên: “Tại sao mày biết, tại sao mày biết chứ?”

Uyển Khanh nhủ mày, cô gắng há to miệng để hít thở. Lúc này người của Phùng Chí Cường chạy vào báo: “Haro tiên sinh, bên ngoài có rất nhiều cảnh sát, họ đều đã khống chế người của ta rồi.”

Haro nghe xong càng thêm tức giận cười khẩy: “Hạ Dĩ Niên quả thật không thèm xem lời cảnh cáo của tao ra gì, hừ, hẳn quả thật không màn đến sống chết của con đàn bà này.”

Tosak bước lên: “Theo tôi ra ngoài đối phó, anh trai, anh chạy trước đi, em chặn bọn chúng lại.”

Tosak dẫn người rời đi.

Phùng Chí Cường bỏ Uyển Khanh xuống đất, cô nhanh chóng ôm cổ hít thở sau đó bị hất kéo dậy.

Haro kéo theo Uyển Khanh chạy ra ngoài, ném cô lên thùng hàng trên cao sau đó hấn cũng nhanh chóng leo lên kéo cô chạy theo hấn...

Những thùng hàng của container đặt cạnh nhau, Phùng Chí Cường không quan tâm Uyển Khanh có chạy được hay không, hấn kéo cô đi không chút thương tiếc.

Cho tới khi Uyển Khanh vấp ngã, toàn thân đau nhứt, trong lúc cô nghĩ mình nhất định sẽ chết ở đây thì nhìn thấy Hạ Dĩ Niên, hấn cùng với Lạc Nhân chạy tới.

Phùng Chí Cường vội vàng kéo cô dậy, khẩu súng trong tay hướng vào nguyệt thái dương của Uyển Khanh: “Mày qua đây thì con đàn bà này sẽ chết!”

“Haro mày chạy không thoát đâu, ngoan ngoãn giơ tay chịu trời đi.”- Lạc Nhân nói.

Phùng Chí Cường quát lên: “Tư liệu mật đâu? Tư liệu mật đâu?”

“Mày đừng nằm mơ giữa ban ngày, tao sẽ không giao tư liệu mật ra.”- Hạ Dĩ Niên nói, ánh mắt nhìn về phía gương mặt nhợt nhạt của Uyển Khanh khẽ nheo lại.

“Mày không cần mạng của nó sao? Có tin tao sẽ giết nó không?”- Phùng Chí Cường hăm dọa.

Uyển Khanh hét lớn: “Dĩ Niên anh đừng quan âm em.”

“Mày câm miệng!”- Phùng Chí Cường quát.

Lúc này Nhật Anh túm áo lôi Tosak tới sau đó ném hấn ta quỳ trên mặt đất. Tosak đã bị đánh tới mức đầu chảy đầy máu...

Khóe môi Hạ Dĩ Niên thẳng một đường, lạnh nhạt lên tiếng: “Đây là em trai nuôi của mày nhỉ? Dùng nó để đổi lấy Lôi Uyển Khanh, liệu có ngang giá không?”

Sắc mặt của Phùng Chí Cường khi nhìn thấy Haro bị bắt rõ ràng là có bàng hoàng có lo lắng vậy mà khi nghe Hạ Dĩ Niên ra điều kiện thì lại như là nghe được chuyện cười mà cười lớn: “Mày nghĩ có thể không? Hạ Dĩ Niên mày cũng biết nói đó là em trai nuôi, tao cần gì phải lo nó có chết hay không?”

“Anh trai...”- Tosak quỳ trên mặt đất, không thể tin nổi nhìn y ta.

Phùng Chí Cường hừ lạnh: “Nhưng mà Hạ Dĩ Niên, mày chẳng lẽ cũng không quan tâm tới sống chết của cô gái này sao? Nói gì thì nói Tosak cũng là người của tao, vì vậy nếu mày dám động tới nó thì tao cũng tiện tay bắn một phát vào cô ta.”

Hạ Dĩ Niên nhướng mày, ngược lại không chút dờ dự nào đem khẩu súng trong tay đặt lên đỉnh đầu của Tosak: “Vậy sao? Mày thật sự không quan tâm tới nó sao?”

Phùng Chí Cường không trả lời, nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay Hạ Dĩ Niên.

Hạ Dĩ Niên nhếch môi: “Vậy tức là không có rồi.”

Không đợi Phùng Chí Cường trả lời, hắn nổ súng.

Máu lập tức từ mắt mũi và miệng của Tosak trào ra ngoài, chỉ mấy giây sau hắn ta ngã gục xuống đất.

“Tosak!”-Phùng Chí Cường hét lớn, trong phút chốc mắt hắn tràn đầy phần nộ, như là điên loạn mà gào lên: “Hạ Dĩ Niên mày phải chết!”

Ngay lập tức khẩu súng trong tay Phùng Chí Cường chuyển hướng từ nguyệt thái dương của Uyển Khanh sang Hạ Dĩ Niên. Lúc này Angelina đã thành công tập kích Phùng Chí Cường từ phía sau nhào lên tung một đá khiến Phùng Chí Cường ngã nhào ra đất, Angelina nhanh chóng chạy lên không chế y ta.

Lúc này hai chiếc trực thăng từ trên trời đáp xuống, Angelina và mấy cảnh sát khách đồng loạt áp giải Phùng Chí Cường lên trực thăng.

“Khanh nhi không sao chứ?”- Hạ Dĩ Niên chạy đến, nhìn gương mặt nhợt nhạt của cô: “Có bị thương không?”

Uyển Khanh lắc đầu: “Em...không...sao...”

Nói xong câu đó thì ngất đi.

“Khanh nhi!”

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 80: Chương 80: Anh muốn yêu chiều em một chút.

Lúc Uyển Khanh tỉnh lại đã là buổi sáng của hai ngày sau, cô thở dài mở mắt nhìn xung quanh. Cô nhớ sau khi Phùng Chí Cường bị bắt cô đã mệt quá mà ngất đi, mê mẩn suốt cả hai ngày nay.

Lúc này Hạ Dĩ Niên từ bên ngoài mở cửa đi vào, nhìn thấy Uyển Khanh mở mắt thì đi tới cạnh cô: “Khanh nhi, tỉnh rồi sao? Có chỗ nào không khỏe không?”

Uyển Khanh lắc đầu: “Em đã ngủ lâu chưa?”

“Em không phải ngủ mà là ngất đi.”- Hạ Dĩ Niên thở dài, cốc nhẹ vào trán cô một cái: “Đứa ngốc này, đã bảo là em không được nhịn ăn, sao lại để mình ngất đi như vậy?”

“Em không có nhịn ăn, trời đất làm chứng, mấy ngày nay em đã trở thành thực thần rồi đấy.”- Uyển Khanh đánh chảnh.

“Vậy sao?”- Hạ Dĩ Niên mỉm cười, lấy từ trong hộc tủ cạnh giường ngủ ra một xấp giấy ném về phía cô: “Vậy thì cái này là gì? Em sưu tầm thực đơn ăn kiêng làm gì?”

Ách! Uyển Khanh nhe răng cười hi hi sau đó kéo tay hắn: “Anh quản em có ăn kiêng không làm gì chứ? Mau nói cho em biết, vụ của Phùng Chí Cường như thế nào rồi?”

Hạ Dĩ Niên thờ dài ngồi xuống cạnh cô: “Khanh nhi... em còn giảm cân nữa sẽ thành bóng bay đấy.”

“Hạ Dĩ Niên anh nói chủ đề chính đi.”- Uyển Khanh bắt mắt.

“Đã xử lý xong rồi, em không cần bận tâm tới.”- Hạ Dĩ Niên ngắn gọn trả lời.

Uyển Khanh không hiểu thế nào là ‘đã xử lý xong rồi’? Nhưng cô biết với tính cách của Hạ Dĩ Niên hắn sẽ không bỏ qua cái mạng của Phùng Chí Cường, đã xử lý xong mà hắn nói có thể là Phùng Chí Cường đã chết trên ghế điện từ lâu rồi.

Sau đó Uyển Khanh theo Hạ Dĩ Niên xuống nhà dưới, kể từ ngày nhìn thấy Âu Giãn Tinh ở khu Đông An, Uyển Khanh đặc biệt nhất gan hơn. Cô không dám quay lại nơi đó, chỉ cùng Hạ Dĩ Niên ở trong tòa lâu đài này. Nhưng tòa lâu đài này thật sự là quá lớn, chính vì vậy lại khiến cô bất an. Uyển Khanh không dám ở trong phòng một mình nên khi Hạ Dĩ Niên ra ngoài cô sẽ như cái đuôi nhỏ mà tò tò theo sau hắn.

Cho đến khi điện thoại của Uyển Khanh reo lên, Vu An Di gọi tới hỏi thăm tình hình cô mới tạm thời né Hạ Dĩ Niên chạy đến một góc nói chuyện. Cô hỏi thăm Vu An Di về vụ việc này, quả nhiên Phùng Chí Cường đã bị xử tử hình tại nhà tù thành Cát An, tổ chức Haro – S cũng theo đó mà bị triệt phá. Lôi Ngần Chi sau khi nghe thấy liền chạy đến sở cảnh sát làm âm ỉ một trận, khi nhìn thấy xác của Phùng Chí Cường được khiêng từ trên ghế điện xuống thì tá hỏa tâm tin sau đó thì phát điên, nghe nói gần đây cô ta đã được đưa vào viện tâm thần để điều trị, bởi vì Lôi Ngần Chi đang mang thai nên vấn đề

điều trị có chút gặp khó khăn.

Về phía Lôi Gia Thiện, tội danh cường hiếp được thành lập, dưới sự tác động của Vu An Di đại luật sư thì mức án cao nhất mà tòa án tuyên cáo là tù chung thân. Nghe nói ngày tuyên án Lôi Hiệp Vũ đã ngất lên ngất xuống...

Bình luận về chuyện này, Vu An Di thở dài: “Lôi gia nổi tiếng là đông con nhiều cháu, cả bảy đứa con chỉ có một mình Lôi Gia Thiện là con trai, Lôi Hiệp Vũ trước giờ luôn xem trong đứa con trai này vậy mà bây giờ...”

Uyển Khanh nghĩ đây là báo ứng của Lôi Hiệp Vũ. Ông ta trước giờ trọng nam khinh nữ, bây giờ trời trả báo, đến tuổi xế chiều những đứa con gái đều được ông ta ghét bỏ mà gả đi thật xa, đứa con gái gần nhất bên cạnh là Lôi Ngần Chi thì phát điên phát rồ, đứa con trai duy nhất ông ta xem trọng là dính vào tù tội, chỉ còn có một mình Uyển Khanh, nhưng cô vốn dĩ không dính líu gì tới Lôi gia, chuyện của bọn họ cô cũng không muốn giả làm thánh nữ mà xen vào làm gì.

Sau khi nói chuyện với Vu An Di, Uyển Khanh chạy tới thư phòng tìm Hạ Dĩ Niên. Hắn đang ngồi trước bàn làm việc gõ gõ đó lên máy tính nhìn thấy cô tới thì ngốc tay một cái: “Qua đây.”

Uyển Khanh đi tới cạnh hắn, chủ động ngồi lên đùi hắn. Hạ Dĩ Niên ôm lấy eo cô chỉ vào màn hình máy tính: “Em thấy có đẹp không?”

Trên màn hình máy tính là một đoạn clip ghi lại dọc theo chiều dài của biển lớn, đảo thiên đường đang được thi công. Tuy mới chỉ làm được một nửa nhưng mà nhìn vào phong cảnh xung quanh phải nói là vô cùng đẹp.

“Đảo thiên đường sao? Nghe nói đây là dự án mới của Hoàng Thịnh các anh phải không? Khi nào thì hoàn thành, có bán vé không?”

“Dự kiến cuối năm nay sẽ hoàn thành, hiện giờ hệ thống trượt tuyết trên biển vẫn còn đang trong quá trình thi công, có thể đây sẽ là điểm nhấn của hòn đảo này.”- Hạ Dĩ Niên trả lời.

Uyển Khanh tua lại đoạn clip kia, vị trí này quả thật là quá lý tưởng. Tuy rằng trên biển thì không thể tạo ra tuyết được nhưng cô tin Hạ Dĩ Niên sẽ có cách biến những điều không thể thành có thể. Những ngọn núi hùng vĩ trên làn nước xanh như ngọc, nơi các xác tàu và rạn san hô tạo thành điểm lặn lý tưởng. Ngoài ra, nghe nói đảo này còn có hệ thống dòng sông ngầm dài 8 km cực kỳ đẹp. Ngoài ra thông qua đoạn clip có thể nhìn thấy bao quát toàn bộ khung cảnh được quay từ trực thăng, nơi đây có rất nhiều thị trấn, nhiều khu vườn tuyệt đẹp, khung cảnh núi và biển hùng vĩ, với các khu rừng xanh tươi, ruộng nho và thị trấn nhỏ xinh xắn.

Uyển Khanh mỉm cười, một sự rung động sinh sản trong lòng cô: “Dĩ Niên, em rất thích nơi này. Em từng mong mình sẽ có một trang trại, trồng hoa màu chẳng hạn. Sống một cuộc sống như nông dân, bình minh lên có thể ngửi thấy hương hoa do chính tay mình trồng, hoàng hôn xuống có thể lãng lãng về ra một bức tranh vẽ đồng hoa đỏ. Cuộc sống cứ như vậy yên bình trôi qua, thật tốt biết bao.”

Uyển Khanh ngồi trên đùi hắn, nhìn chăm chăm vào máy tính. Gương mặt cô hơi nghiêng, hai mắt long lanh như đang mộng tưởng về một thế giới do chính mình vẽ ra, những lọn tóc đen dài rũ xuống bả vai che đi sự mảnh khảnh trên đó, Hạ Dĩ Niên lại nhủ mấy giờ tay vén những lọn tóc kia ra sau rồi ôm lấy cô, lưng Uyển Khanh ngã ra sau tựa vào lồng ngực rắn chắc, hoàn toàn bị vây lại trong phạm vi hơi thở nam tính của người đàn ông phía sau.

Hạ Dĩ Niên hôn nhẹ lên bờ vai tròn trịa sau đó áp vào mặt cô: “Sao em không mơ tưởng đến một cuộc sống xa hoa hơn? Những điều em vừa nói đơn giản như vậy, anh có thể nghĩ là em không có tiền đồ không?”

Uyển Khanh nở một nụ cười bất mắt: “Tiền đồ của anh em xài cả đời cũng không hết, em cần gì phải có tiền đồ nữa?”

Uyển Khanh không ngờ sẽ có ngày mình nói ra một câu không có tiền đồ như vậy. Cô trước giờ luôn sống theo phương châm tự lập, vốn rằng cả đời này cũng chỉ cần nương tựa bản thân mà sống là được rồi, nhưng mà bây giờ cô lại muốn ích kỷ một chút dựa dẫm vào hắn, muốn thử xem cảm giác được che chở là như thế nào.

Nhưng mà câu nói này tuy rằng có năm phần thật nhưng cũng có năm phần giả. Cô sẽ dựa dẫm hắn nhưng tuyệt đối sẽ không làm gánh nặng cho hắn.

Hạ Dĩ Niên như cười như không nhướn mày: “Vậy nếu một ngày anh cái gì cũng không có, em sẽ như thế nào?”

Hai mắt xinh đẹp của Uyển Khanh đảo tới đảo lui một lúc sau đó cười cười: “Em sẽ lên đảo, trồng một ruộng nho sau đó bán nho nuôi anh.”

“Bán nho nuôi anh?”- Hạ Dĩ Niên bất động một lúc sau đó bật cười thành tiếng: “Khanh nhi em có biết anh đi siêu xe, mặc quần áo được may riêng, com cũng là do đầu bếp nổi tiếng làm mới chịu ăn hay không? Em bán nho, có bán cả đời cũng không đủ chi phí sinh hoạt một ngày của anh.”

Uyển Khanh quay lại bất mãn: “Hạ Dĩ Niên tới lúc đó anh đã nghèo kiệt xác rồi, không còn là cậu hai của Hạ gia nữa, đến lúc đó mà anh vẫn còn xa xỉ như thế à?”

“Nếu vậy thì sao? Em sẽ bỏ anh đi sao?”- Hạ Dĩ Niên cười.

Uyển Khanh bậm môi suy nghĩ sau đó trả lời: “Bán nho nuôi anh không nổi vậy thì em bán thân nuôi anh vậy.”

“Nói bậy cái gì? Ai cho em bán thân?”- Hạ Dĩ Niên nhướn mày, càng ôm cô chặt hơn: “Yên tâm, nếu thật sự có ngày đó em cũng không cần bán thân.”

Nếu thật sự có một ngày Hạ Dĩ Niên không còn gì cả, hắn sẽ không ở lại cạnh cô.

“Hà?”- Uyên Khanh không hiểu.

Hạ Dĩ Niên cười nhẹ, chuyển đề tài khác: “Hôm nay là ngày gì?”

Uyên Khanh quay sang nhìn vào máy tính sau đó nói: “Ba mươi.”

Sau đó một lúc cô lại reo lên: “Là giao thừa!”

Hạ Dĩ Niên bật cười: “Có mỗi chuyện hôm nay là ngày gì thôi mà em cũng phải suy nghĩ mất năm giây, đầu óc của em hoạt động chậm như vậy còn đòi đi bán thân?”

Uyên Khanh lườm hắn: “Em không được như anh, không nhanh nhạy như anh tóm lại, hôm nay là giao thừa, anh ngồi ở nhà xử lý công việc không thấy rất phí à? Hạ Dĩ Niên bây giờ cuộc sống của anh ngoài công việc ra thì còn có em nữa, anh lúc nào cũng chỉ đặt công việc vào mắt sẽ làm em thấy tổn thương đấy.”

Uyên Khanh trong vai một cô vợ nhỏ bị ức hiếp, giọng nói cũng trở nên nức nở, cổ tình cúi mặt xuống để có chút đáng thương.

Hạ Dĩ Niên biết tông là cô bắt đầu diễn xuất, hắn nâng cằm cô lên cười trêu mếu: “Sao thế, ghen với cả công việc à? Anh biết cô gái nhỏ của anh đang tủi thân, vì vậy ngày hôm nay thời gian của anh đều thuộc về em, em muốn đi đâu anh đưa em đi.”

Uyên Khanh nghe thấy hắn nói như vậy liền như một đứa trẻ vui mừng đứng phất dậy: “Thật sao thật sao? Đang là dịp lễ tết chắc chắn thành Bách Nhật rất náo nhiệt, Dĩ Niên chúng ta mau đi.”

Uyên Khanh bước lên kéo lấy tay hắn, Hạ Dĩ Niên dờ khóc dờ cười kéo cô lại: “Khanh nhi bên ngoài trời gió lớn lấy thêm áo khoác mặt vào.”

Uyên Khanh bĩu môi: “Anh ở đây, đứng yên ở đây không được lén em đi làm việc nữa đấy.”

Hạ Dĩ Niên cười khỏ: “Được được được, anh biết rồi.”

Thời tiết tháng một ở thành Bách Nhật hơi se lạnh, nhưng kì lạ là giữa sự lạnh lạnh ấy mà những bông hoa vẫn tranh nhau đua nở. Không khí khắp đường phố đều tràn ngập sự mới mẻ vui tươi, thành Bách Nhật là thành phố duy nhất trong nước được phép tự do tổ chức các hoạt động đường phố, chỉ cần ra quảng trường lớn sẽ có vô số những tiết mục đáng xem để thưởng thức.

Chính vì vậy quảng trường lớn vô cùng đông người, Uyên Khanh và Hạ Dĩ Niên đi một vòng quảng trường, cô đặc biệt ưu ái những cửa hàng đồ chơi nhưng mà Hạ Dĩ Niên lại không như vậy.

“Dĩ Niên anh ăn một miếng đi, ngoan nào.”- Uyên Khanh đưa que cá viên lên miệng hắn, cười tươi nhìn sắc mặt hắn đang khó chịu nhàu nhĩ.

“Anh không ăn.”- Hạ Dĩ Niên quay sang chỗ khác.

Uyên Khanh lại chạy tới trước mặt hắn: “Không ăn cũng phải ăn, đây là mệnh lệnh.”

“Khanh nhi...”- Hạ Dĩ Niên thở dài, có chút khó xử: “Mấy thứ này không vệ sinh, làm có thể ăn được?”

“Em cũng ăn đây này, có chết được đâu?”- Uyên Khanh vừa nói vừa nhai thức ăn, lý lẽ hết sức hùng hồn.

Hạ Dĩ Niên nắm tay cô: “Em khác với anh, anh phải giữ gìn sức khỏe thật tốt để khi tám mươi tuổi rồi vẫn có thể ở bên cạnh em được.”

“Chỉ biết nói ngon nói ngọt thôi.”

Nghe hắn nói như vậy, sự không vui trong đáy lòng Uyên Khanh cũng được giảm bớt, cô kéo tay hắn tiếp tục đi trên phố. Nhưng rất nhanh sự vui vẻ trong lòng Uyên Khanh đã biến mất khi mà cứ hễ hai người bọn họ đi tới đâu là sẽ có một đám phụ nữ không biết lượng sức mình mà nhìn chăm chăm vào Hạ Dĩ Niên. Con phố đông đúc thế này, chuyện chen chúc là khó tránh khỏi, nhưng mà Uyên Khanh lại phát hiện có một số thiếu nữ có tâm cơ lợi dụng tình hình náo loạn để sáp vào người hắn.

Uyên Khanh mím môi, nhìn qua từng người một với dáng vẻ, hừ, tôi nhớ mặt các cô rồi đấy nhé.

Uyên Khanh không hề biết được Hạ Dĩ Niên cũng không dễ chịu hơn là bao nhiêu.

Đây chính là lý do hắn ghét việc cùng Khanh nhi đi dạo phố, xem xem, đám đàn ông không biết sống chết kia cứ nhìn chăm chăm y như là muốn ăn tươi nuốt sống cô gái của hắn.

Uyên Khanh cuối cùng cũng đi không nổi nữa, nhất quyết ăn vạ một phen, cô đứng lại hét lên: “Dĩ Niên em không đi nổi nữa.”

Hạ Dĩ Niên quay lại nhìn cô, thấy cô cũng đang ăn dấm chua thì tâm trạng cũng tốt lên, hắn đi tới trước mặt cô cúi người xuống bế Uyên Khanh lên.

Uyên Khanh cười tươi, cô đã và đang khẳng định chủ quyền rồi.

Thế nhưng Hạ Dĩ Niên bế cô đi suốt con phố đi bộ này, dù trên tay hắn bế một cô gái nhưng mà đám phụ nữ kia vẫn không biết sống chết mà nhìn hắn.

“Anh nói xem, lúc anh tám mươi tuổi thì em cũng đã bảy mươi ba rồi, tới lúc đó nếu mà em có đi không nổi thì anh cũng không bế em nổi nữa.”- Uyển Khanh cười nhẹ, cô tưởng tượng lúc đó cả hai sẽ là người già cả không có sức lực nữa, như vậy nhìn đám trẻ ranh chắc chắn sẽ ghen tị với chúng nó.

Cô lại ước trên đời có loại thuốc có thể trường sinh bất lão, như vậy cô có thể mãi mãi được người đàn ông của mình bế kiêu công chúa như vậy.

Câu nói này của Uyển Khanh cũng chỉ là băng quơ nói ra nhưng lại khiến tâm Hạ Dĩ Niên co rút lại, ánh mắt hắn thoáng trầm xuống một lúc sau đó nói: “Tới lúc đó anh không thể bế em đi nữa nhưng có thể ngồi xuống đợi khi nào em hết mệt rồi chúng ta cùng đi tiếp.”

Nghe hắn nói lời này, đến phiên trong lòng Uyển Khanh xót xa: “Dĩ Niên, thật ra em không có mệt, em chỉ là muốn cho mấy người phụ nữ kia biết em là bạn gái anh thôi...”

“Anh biết.”

“Nếu biết rồi sao còn bế em đi?”- Uyển Khanh hỏi.

Hạ Dĩ Niên khẽ cười: “Anh muốn yêu chiều em một chút.”

Uyển Khanh cười thật tươi nhìn hắn, hai mắt cô vì vậy mà híp lại trông thật đáng yêu, Hạ Dĩ Niên thích nụ cười híp mắt này của cô, mỗi lần nhìn thấy hắn như bị giam lỏng trong đôi mắt đó, không thể thoát ra cũng không muốn thoát ra.

“Một chút này của anh sẽ làm cho em hư mất, nói không chừng em sẽ thành nha đầu ngang ngược không nói lý lẽ sớm thôi.”

Hạ Dĩ Niên cười: “Em chịu nói lý lẽ từ bao giờ?”

“Hừ, anh lại muốn chọc tức em chứ gì? Nhưng em nói cho anh biết em không dễ bị chọc tức vậy đâu, hôm nay là giao thừa, em muốn trước khi sang năm mới phải chơi cho thật đã, bỏ em xuống đi, em muốn sang bên kia xem náo nhiệt.”- Uyển Khanh nhảy khỏi vòng tay của Hạ Dĩ Niên, đôi lại là cô kéo hắn chạy về phía bên kia.

Mọi người đang nhiệt liệt hưởng ứng vỗ tay cho chuyện gì đó, Uyển Khanh cố gắng hết mức mới có thể chen lên phía trước, Hạ Dĩ Niên đứng ngay phía sau cô.

Hóa ra là trò bắn súng để dành phần thưởng, trên chiếc tủ phía xa có trưng bày một loạt những món đồ quý giá, nếu ai bắn trúng món nào thì sẽ được sở hữu món đó. Uyển Khanh bấu môi nhìn một loạt những con người ngây thơ đang nỗ lực nhắm bắn trước mặt, bọn họ không ai bắn trúng dù chỉ một món gần nhất, ông chủ thì ranh ma cười khoái chí, tiền thì ngày càng nhiều toàn đổ vào túi ông chủ xấu xa kia thôi.

“Đám người đó ngây thơ thật, khẩu súng đó bị giờ trò rồi, cho dù họ có tốn hết cả gia sản ra thì cũng không bắn trúng.”- Uyển Khanh bày ra bộ dáng ‘bạn bè bàn chuyện’ gác tay lên vai Hạ Dĩ Niên: “Em nói cho anh biết, lúc trước lúc em còn nhỏ thường trốn học ra đường chơi mấy cái trò này, toàn là thua thôi, em không cam tâm vì vậy cứ hễ có mấy tiết học nhàm chán như là toán lý hóa văn sử địa là em toàn cúp tiết chạy ra cửa hàng luyện bắn, tốn hết cả tiền bị mẹ đánh nát cả mông mà vẫn không lấy được món gì. Ha, sau này mới biết là hóa ra thời gian qua mình đi làm giàu cho thiên hạ, tức chết đi được.”

Hạ Dĩ Niên bật cười: “Sau đó thì sao?”

“Sau đó, hừ, sau đó em đã chạy một mạch ra cái cửa hiệu rách nát kia la hét lớn lật tẩy bọn chúng, nào ngờ bọn chúng còn hung hăng cho người đuổi đánh em, em chạy một mạch về nhà kéo theo vài vệ sĩ quay lại liều mạng với chúng, sau đó cửa hiệu đó bị em dỡ tung.”

Hạ Dĩ Niên kinh ngạc, không khỏi sững sốt một lúc sau đó cười quái dị lắc đầu: “Lúc nhỏ em chắc chắn là rất nghịch ngợm.”

Trốn học, đi chơi, đánh nhau? Hóa ra Khanh nhi cũng từng trải qua mấy thứ này... chẳng trách rất lâu về trước Hạ Dĩ Niên có nghe một tin đồn như thế này. Mọi người đều truyền miệng ba quy tắc cốt yếu để tồn tại ở thành Bách Nhật này, thứ nhất nhà nào trồng tỏi thì mau mau dỡ ruộng tỏi đó bỏ đi bởi vì ngay cả không khí cũng không được có mùi tỏi nếu không Hạ gia sẽ lật tung cả thành Bách Nhật lên để đốt cái ruộng tỏi chết tiệt đó. Thứ hai, cô gái nào chưa lấy chồng thì tuyệt đối đừng tơ tưởng tới cậu hai Hạ gia làm gì, vì Hạ Dĩ Niên không chạm vào xử nữ. Thứ ba, ở cái thành Bách Nhật xinh đẹp này có rất nhiều thị phi, mà thị phi đều từ Dương Anh Thi đại tiểu thư tạo ra, vì vậy cho dù thị phi có sai đi chăng nữa, nếu muốn sống yên thì hãy gặt đầu nói là đúng.

Dương Anh Thi, trước năm hai mươi ba chính là một đứa ranh ma phá phách, sau năm hai mươi ba chính là một chủ tịch thích bị cô lập, không giao du với người ngoài, khá là...lập dị.

“Lúc nhỏ hả? Em rất ngoan, làm gì có nghịch ngợm chứ.”- Uyển Khanh cười, chớp chớp mắt: “Anh tin em không?”

Khóe môi Hạ Dĩ Niên gật gật.

Cho dù thị phi có sai đi chăng nữa, nếu muốn sống yên thì hãy gặt đầu nói là đúng.

“Anh đương nhiên tin em rồi.”- Hạ Dĩ Niên hít sâu một hơi, Khanh nhi của hắn chính là con cáo nhỏ, bị cắn một phát cô nhất định sẽ quay lại cắn trả hai

phát. Hấn không đại gì đặc tội với cô, nếu không ngày đầu tiên của năm mới lại không có thịt ngon để ăn thì thật thê thảm.

Không sao, quân tử không chịu thiệt trước mắt. Tạm thời cứ để cho cô hả hê một chút, dù sau ba ngày nghỉ lễ này cũng còn dài, hấn sẽ chinh phục cô.

Bạn đang đọc truyện *Lôi Uyển Khanh, Em Dám Tính Kế Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.